

JÜ HUA TESTVÉREK

MAGNETO

兄弟

BARÁTSÁG, FORRADALOM, SZERELEM ÉS KINA-PUČÉR ALFELE

Jü Hua
TESTVÉREK

MAGVETŐ
BUDAPEST

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Yu Hua: *Brothers*
Pantheon Books, New York, 2009

Az amerikai kiadást Eileen Cheng-yin Chow and Carlos Rojas fordította kínai eredetiből, melyet a Shanghai Literature and Art Publishing House két kötetben 2005-ben és 2006-ban jelentetett meg. A magyar fordítás megjelenetéséhez hozzájárult a Random House Inc.-be tartozó The Knopf Doubleday Group kiadója, a Pantheon Books.

Minden jog fenntartva!

Fordította
Széky János

Copyright © Jü Hua, 2005,2006

Hungarian translation © Széky János, 2010

ELSŐ RÉSZ

1. FEJEZET

Kopasz Li, a mi Liuvárosunk leggazdagabb üzletembere káprázatos tervet eszelt ki: húszmillió amerikai dollárért befizet az Orosz Föderáció egyik űrhajóján egy kozmikus kirándulásra. Valahányszor híres aranyozott vécéjén üldögélt, lehunyta szemét, és elképzelte magát, amint Föld körüli pályán lebeg, és körülötte a kozmosz mérhetetlen, fagyos mélységei tátonganak. Le-lenézett az alatt elterülő, dicső bolygóra, s csak attól szorult össze a torka, hogy ráébredt: nincs családja, senkije sem maradt a Földön.

Kopasz Linek volt egy Szung Kang nevű, egy évvel idősebb és egy fejjel magasabb bátyja, akivel mindenét megosztotta. A hűséges, csökönyös Szung Kang három évvel azelőtt halt meg, s nem maradt belőle semmi, csupán egy kupac hamu. Amikor Kopasz Linek eszébe jutott a kicsi, fából faragott urna, mely bátyja maradványait rejtette, ezerféle érzés viharzott át rajta. Még egy facsemete hamvai is többet nyomnának – gondolta –, mint ami megmaradt Szung Kang csontjaiból.

Régen, amikor Kopasz Li anyja még élt, szívesen mondogatta fiának, hogy Szung Kang nem esett messze a fájától. Mindig hangsúlyozta, mennyire becsületes és kedves, olyan, amilyen az apja is volt, és nem mulasztotta el megjegyezni, hogy apa és fia olyan, mint két dinnye ugyanazon a száron. Amikor viszont Kopasz Liről beszélt, semmi effélét nem mondott, csak jelentőségteljesen csóválta a fejét. Kijelentette, hogy Kopasz Li és az apja két teljesen más ember, teljesen más úton járnak. Csak miután Kopasz Li tizennégy éves lett, és miután nyakon csípték, mert öt nő fenekét leste meg egy nyilvános reteráton, akkor fordult visszájára a fiúról alkotott anyai vélemény. Akkor kezdte végre megérteni, hogy mégiscsak Kopasz Li meg az apja volt az egyazon indán növő két dinnye. Kopasz Li jól

emlékezett rá, hogyan nézett másfelé az anyja, hogyan fordult el tőle, s dűnnyögte lemondóan, miközben a könnyét törölte: – Vén tuskó szilánkja.

Kopasz Li sohasem látta édesapját, mert aznap, amikor világra jött, apja roppant bűzfelhőben eltávozott e világról. Anyja mindig azt mondta neki, hogy apja „belefulladt”, mire Kopasz Li mindig megkérdezte: – De mibe? A patakba, a halastóba vagy a kútba? – Anyja nem felelt. Csak később, miután Kopasz Lit kukkoláson kapták, és hírének bűze bejárta egész Liuvárost – nos, csak akkor értesült róla, hogy ő is csak egy rohadt dinnye ugyanazon a nyavalyás száron, amelyiken apja termett. És csak ekkor tudta meg, hogy apja valójában női seggeket kémlelt a latrinán, amikor véletlenségből a pöcegödörbe zuhant, és bele is fulladt.

Liuváros minden lakója – férfi, nő, fiatal, öreg egyaránt – jót nevetett, amikor meghallotta, mi történt Kopasz Livel, és egyre csak azt mondogatták: „Vén tuskó szilánkja.” Ahogy a fán levél nő, olyan biztos volt, hogy egy liuvárosi embernek ez a mondás szól minduntalan az ajkáról – már az épp csak beszélni tudó porontyok is mind ezt gügyögték. Az emberek ujjal mutogattak Kopasz Lire, sugdolóztak, szájukat eltakarva vihogtak, de Kopasz Li megőrizte ártatlan arckifejezését, és ment tovább az útján. Magában azonban kuncogott, mert most – már majdnem tizenöt volt – végre megtudta, mit jelent férfinak lenni.

A világ mostanában tele van riszáló, pucér női tomporokkal, tévében, moziban, videokazettán és DVD-n, reklámlakátokon és újságokban, golyóstollak oldalán és öngyújtókon. Van közöttük mindenféle segg: import segg, hazai segg; fehér, sárga, fekete, barna, kicsi, nagy, kövér és sovány; sima és murvás, fiatal és öreg, hamis és igazi – mindenféle forma és méret, káprázatos választékban. Manapság a női segg nem sokat ér, mert szinte mindenütt megtalálható. De annak idején másféle világ járta. Úgy tartották, hogy a női fenék ritka és becses kincs, amit nem vehetsz meg se

aranyért, se ezüstért, se gyöngyért. Hogy asszonyülepet láthass, be kellett kukucskálnod a nyilvános illemhelyre – így érhatték tetten Kopasz Lit meg a hasonló kis csibészeket, és így esett, hogy apja egyetlen pillanatnyi látványért cserébe az életét adta.

A nyilvános illemhelyek másmilyenek voltak, mint manapság. Mostanában periszkóppal sem lehetne vécén ülő női segget kikémleni, de annak idején csak gyatra válaszfalacsókák voltak a férfi és a női részleg között, s a kettő alatt közös pöcegödör. Zavarba ejtően közlelő hallatszóttak a válaszfalon túlról a női huzogzás és szarás neszei, ezért aztán az ember nem guggolt ott, ahol illett volna, hanem bedugta fejét a válaszfal alá, és kézzel-lábbal a deszkákba kapaszkodva függött a mélyben gőzölgő gané fölött. Miközben a szemébe könnyeket csalt az undorító bűz, és kukacok mászkáltak szerteszét, úgy tudott előrehajolni, mint úszóversenyző a rajtkövön, mielőtt épp belecsobbanna a medencébe, és minél mélyebbre hajolt, annál több segget látott.

Kopasz Li akkor egyetlen pillantással öt segget kémlelt ki: egy satnyát, egy kövéret, két csontosat és egy pont jót, szépen sorakoztak egymás után, mint tőkehúsdarabok a hentesnél. A kövér segg olyan volt, mint egy friss disznósonka vastagabbik vége, a két csontos, mint a szárított marhahátszín, a satnya pedig szóra sem érdemes. Kopasz Linek a pont jó tetszett, az pedig közvetlenül a nézővonalában helyezkedett el. Az öt közül ez volt a legkerekebb, annyira kerek, hogy már-már fölfelé gömbölyödött, feszes bőre a farkcsont körvonalait sejtette. Linek torkában dobogott a szíve, látni akarta a szeméremtájékot a farkcsont túloldalán, ezért még lejjebb hajolt, fejét még lejjebb fúrta a válaszfal alá. De épp amikor megpillanthatta volna a pontjóseggű nő szemérmét, hirtelen nyakon csípte valaki.

Győzelem Csao ugyanis, Liuváros két Tehetséges Emberének egyike, véletlenül épp abban a pillanatban lépett be a budiba. Észrevette, hogy egy fej és a hozzátartozó felsőtest befurakodik a

válaszfal alá, és azonnal felfogta, mi a helyzet. Ezért hát tarkón ragadta Kopasz Lit, és úgy felrántotta, mintha répát tépne ki a földből.

Győzelem Csaó a húszas éveiben járt akkortájt, és már megjelent egy négysoros verse megyei művelődési házunk stencilezett újságjában, ezzel kiérdemelte a Költő előnevet. Mikor elkapta Kopasz Lit, bíborvörös lett a képe. Kiráncigálta a tizenéves suhancot a szabad ég alá, és véget nem érő előadásba kezdett, bár nem mulasztotta el, hogy a költői lehetőségeket kihasználja: – Tehát ahelyett, hogy a tenger csillogó hullámain néznéd, a mezők zsendülő zöldjét, a tóban kergetőző halakat vagy a gyönyörű szép felhőfoszlányokat a kék égen, te úgy döntöttél, hogy az illemhelyen leskelődsz...

Költő Csaó ilyen hangnemben folytatta még több mint tíz percen keresztül, ám a latrina női oldaláról továbbra sem hallatszott semmi mozgás. Végül Csaót elfogta az aggodalom, odaszaladt az ajtóhoz, és bekiabált a nőknek, hogy jöjjenek ki. Feledvén, hogy ő egy elegáns íróember, meglehetősen nyerseséggel ezt üvöltötte: – Tessék abbahagyni a szarást-hugyozást! Kilestek titeket, jóasszonyok, és ti még észre sem veszitek! Húzzátok a beleteket ki onnan!

Az öt segg tulajdonosa végre előtűzött a reterátból, visítózva és zokogva. A zokogós nem volt más, mint az említésre se méltó satnya seggű. Tizenegy-tizenkét éves kislány volt, eltakarta kezével az arcát, és úgy rázta a sírás, mintha Kopasz Li nem is megleste, hanem megerőszakolta volna. Kopasz Li még mindig nem tudott szabadulni Költő Csaó szorításából, csak figyelte a bőgő seggecskét, és azt gondolta: „Mi ez a nagy sírás-rívás a ványadt kis valagad miatt? Csak azért néztem meg, mert más dolgom nemigen volt.”

Utolsónak egy helyes tizenhét éves jött ki az ajtón. Vörös volt a méregtől, gyors pillantást vetett Kopasz Lire, azzal elsietett. Költő Csaó utánakiabált, hogy ne menjen el, jöjjön vissza, és követeljen

igazságot, de a lány csak még gyorsabban lábalt elfelé, Kopasz Li pedig elnézte, hogyan ring a hátsója járás közben, és tudta, hogy a már-már fölfelé gömbölyödő kerek segg csak az övé lehet.

Mihelyt a gömbölyű tompor eltűnt a távolban, és a zokogó seggecske is távozott, az egyik csontos ülep vijjogni kezdett Kopasz Lire, és nyállal fröcskölte tele az arcát. Aztán megtörölte száját, és ő is elment. Kopasz Li figyelte, ahogy távolodott, és észrevette, hogy olyan lapos a hátsója, hogy így, nadrágban, szinte nem is látszik.

A hátramaradt hármas – az izgatott Költő Csao, a sonkafenék és a másik szárított hátszín – ezek után elkapta Kopasz Li grabancát, és elcibálta a rendőrségre. Átrappoltak vele az alig ötvenezres kisvárosban, és menet közben csatlakozott hozzájuk a helység másik Tehetsége, Siker Liu.

Költő Csaohoz hasonlóan Siker Liu is a húszas éveiben járt, és neki is megjelent már írása a művelődési ház újságjában. Az írás egy novella volt, két oldalba zsúfolt sok szóval. Csao négysoros versénél Siker Liu két oldala sokkal tekintélyesebbnek tűnt, el is nevezték miatta Író Liunak. Liu nem maradt le Költő Csaótól ragadványnevek tekintetében, és szó se lehetett róla, hogy bármely más téren lemaradjon. Író Liu éppen úton volt, hogy rizst vegyen, amikor meglátta a foglyul ejtett Kopasz Livel feléje menetelő Költő Csaót, mire azonnal eldöntötte, hogy nem engedheti át neki mindenestül a dicsőséget. Író Liu ekképp bömbölt a közeledő Költő Csaonak: – Itt vagyok, jön a segítség!

Költő Csaót és Író Liut szoros íróbarátság fűzte össze, és Író Liu egyszer a lelkét is kitette, hogy tökéletes magasztaló jelzőt találjon Költő Csao négysoros versére. Költő Csao természetesen méltó választ adott, és még hímesebb dicséretekkel illette Író Liu kétoldalnyi prózáját. Költő Csao eredetileg Kopasz Li mögött lépdelt, nem eresztve az ebadtát, most azonban odasietett hozzájuk Író Liu, mire Költő Csao balra sasszézott, és átengedte Író Liunak a

jobboldali pozíciót. Liuváros két Tehetséges Fiatalembere közrefogta hát Kopasz Lit, és kinyilatkoztatta, hogy beviszik a rendőrségre. Igazából az első mellékutcában is volt egy őrszoba, de oda nem szívesen vitték volna, inkább egy sokkal távolabbi őrsre masíroztak vele. Peckesen mentek végig a főutcán, igyekeztek minél jobban fürdőzni a dicsőségben. Miközben átkísérték Kopasz Lit a városon, már-már irigykedve jegyezték meg: – Nézd csak, milyen két fontos ember kísér be a rendőrségre. Csakugyan szerencsés fickó vagy.

Költő Csao még tódított is rajta: – Mintha Li Taj-po és Tu Fu vigyázna rád.

Író Liunak feltűnt, hogy Költő Csao hasonlata nem egészen találó, hiszen Li Taj-po és Tu Fu természetesen költők voltak, Liu azonban prózával foglalatoskodott. Úgyhogy helyesbített: – Olyan ez, mintha Li Taj-po és Cao Hszüe-csin kísérnének.

Kopasz Li kezdetben ügyet sem vetett a piszkálódásukra, de amikor meghallotta, hogy Liuváros két Tehetséges Fiatalembere Li Taj-póhoz és Cao Hszüe-csinhez hasonlítja magát, kitört belőle a nevetés: – Nézd csak, még azt se tudjátok, hogy Li Taj-po a Tang-korban élt, Cao pedig a Csingben? Hát hogy lóghatna együtt egy Tang-tata egy Csing-csókával?

Az út szélén gyülekező tömeg lármásan felröhögött. Mondták is, hogy Kopasz Linek teljesen igaza van, hogy Liuváros két Tehetsége lehet ugyan lángész, de történelemtudásuk meg se közelíti a kis lesimanóét. A két Tehetséges Fiatalember arca lángba borult, és Költő Csao, fejét hátravetve, még annyit fűzött hozzá: – Ez csak egy analógia.

– Élhetünk más hasonlattal is – javasolta Író Liu. – Tekintettel arra, hogy egy költő és egy elbeszélő fog közre, azt is mondhatnánk, mi vagyunk Kuo Mo-zso és Lu Hszün.

A tömeg helyeselt. Még Kopasz Li is bólogatott: – Így már jobb.

Költő Csao és Író Liu ettől fogva nem mert irodalmi kérdésekben

megszólalni. Ehelyett galléron ragadták Kopasz Lit, és mindenki füle hallatára bírálták huliganizmusát, miközben zordul meneteltek előre. Kopasz Li látta, hogy tömérdek ember nézi vihogva a menetüket, ismeretlenek és ismerősök egyformán. Költő Csao és Író Liu sort kerített rá, hogy minden arra járónak elmagyarázza, mi történt, elegánsabb modorban, mint akármelyik beszélgetős műsor házi-gazdája. A két meglesett seggű nő pedig, a műsor vendégeihez illően, hol dühös, hol gyászos arccal reagált Költő Csao és Író Liu elbeszélésére. Miközben a menetet kísérték, a dagadt valagú hirtelen felvisított, amikor észrevette a nézők között a tulajdon férjét, sírva fakadt, és lármásan panaszkodni kezdett: – Látta a fenekemet, és az ég tudja, még mimet! Verd meg korbáccsal!

Mindenki nevetett, és a férj felé fordult, aki csak állt ott vöröslő, elkomoruló képpel, mozdulatlanul. Költő Csao és Író Liu megállították Kopasz Lit, és ruhájánál fogva odaráncigálták a szerencsétlen férjhez, ahogy a kutyának odavetnek egy csontot. A kövér asszony tovább sopánkodott, és követelte, hogy az ura náspángolja el jól a kölyköt: – Az én fenekemet csak a te szemed láthatja, de most megleste ez a huligán is. Mitévő legyek most? Korbácsold meg! Vájd ki a szemét! Mért állsz ott, mint egy karó? Te nem szégyelled magad?

Erre minden bámész járókelőből kitört a nevetés, még Kopasz Li is kuncogott. Az jutott eszébe, hogy ez a férfi most megszégyenül, de nem miatta, hanem e miatt a néember miatt. Az asszonyság újramezdte a vijjogást: – Nézz oda, hát még van képe nevetni? Gyalázatosan kihasználta, és még örül is neki! Mért nem vered meg? Téged is megszégyenített, és te a kisujj adat se mozdítod?

Mármost ez a férfi volt a híres liuvárosi Kovács Tung. Amikor Kopasz Li még kisfiú volt, sokszor ment el Tung műhelyébe, csak hogy lássa, hogyan dolgozik, és álmélnakodott a kalapács alól felszökő szikrákon. Tung most olyan dühbe lovalta magát, hogy arca vörösebb lett az izzó acélnál. Úgy vágta pofon Kopasz Lit, mintha

egy darab fémet ütne meg, a kamasz a földre zuhant, kirepült két foga, csillagokat látott, és 180 napig csengett még a füle. Ez a visszakezes pofon elég volt ahhoz, hogy Kopasz Li úgy érezze, bőven megfizetett a kihágásért, meg is fogadta, hogy ha még egyszer találkozna a kovácsné seggével, jól behunyja a szemét, és egy pillantást sem vet rá, a világ minden kincséért se.

Miután Kopasz Li megkapta a magáét, Költő Csao és Író Liu tovább parádézott az utcán a monoklis szemű és vérző orrú fiúval. Körbe-körbejártak Liuváros utcáin, háromszor mentek el a rendőrség előtt. A végén már a rendőrök is kinn álltak a kapu előtt, úgy nézték az előadást, de Költő Csao és Író Li még mindig nem akarta átadni a bűnöst. Csao, Liu és a velük maradt két nő addig masírozta Kopasz Lit, míg végre a friss sonkának már elege lett a kíséretésből, és a szárított hátszín is beleunt. Miután a két áldozat hazaindult, Költő Csao és Író Li még egy kört tett Kopasz Li vel a városon át, de addigra már nekik is sajgott a lábuk, a hátuk, a torkuk meg kiszáradt. És csak akkor adták át a fiút a rendőrségnek.

Az őrszobán összeszaladt mind az öt rendőr, és egyszerre kezdték faggatni Kopasz Lit. Miután tisztázták az öt nő nevét, elkezdtek részletesen kérdezősködni róluk, bár a seggecskét egyszerűen kihagyták. Úgy rémlett, egyáltalán nem követik a rendőrségi szabályzatot, hanem inkább arra törekszenek, hogy minél alaposabb leíráshoz jussanak a különféle seggekről. Amikor Kopasz Li elkezdte kifejteni, hogyan kémlelte ki azt a pont jó, se nem kövér, se nem girhes, annyira kerek, hogy majdnem fölfele gömbölyödő segget, a rendőrök úgy lestek a szavát, mintha valami kísértetmesét hallgatnának. Ez a kerek fenekű leányzó, név szerint Lin Hung, városszerte ismert szépség volt, és a rendőrök gyakran vették szemügyre helyes kis fenekét, ahogy az utcán lépkedett. Sok férfi tanulmányozta már azt a hátsót úgy, hogy ruha fődte – de csak Kopasz Li látta hús-vér valójában. A rendőrök rájöttek, hogy Kopasz Li letartóztatásával ritka nagy szerencse érte őket, ezért újra meg

újra megismételtették a fenék tárgyában tett vallomását. Valahányszor elkezdte lefesteni, milyen feszes volt a bőre, és hogyan dudorodott ki enyhén a farkcsontja, a rendőrök szeme kigyúlt, mint megannyi villanykörte, de amikor közölte, hogy ennél sokkal többet nem látott, azonnal elhalványult az izzás, mintha valaki eloltotta volna a villanyt. Arcukra kiült a bosszús csalódás, ököllel verték az asztalt, és azt bömbölték: – Ha mindent bevallasz, számíthatsz a jóindulatunkra, de ha elhallgatsz valamit, azzal súlyos büntetést idézel a fejedre! Úgyhogy jól gondold meg: Mit láttál még?!

Kopasz Li szíve a torkában dobogott, miközben elmesélte, hogyan hajolt egy kicsit még lejjebb, hátha megpillanthatja Lin Hung szeméremtájékát. Beszéde suttogássá halkult, hallgatósága is visszatartotta lélegzetét. Mintha Kopasz Li újra fölvetette volna kísértettörténetének fonalát, de épp amikor színre lépett volna a szellem, a mese hirtelen véget ért. Kopasz Li megmagyarázta, hogy abban a pillanatban, amikor megláthatta volna Lin Hung szemérmét, galléron ragadta és fölrántotta Költő Csao, s ennek következtében semmit sem látott. Sajnálkozva fűzte hozzá: – Hajszál híja volt...

Amikor Kopasz Li elhallgatott, az öt zsaru először lélegzethez sem jutott, csak bámult rá meredten. Csak amikor ráeszméltek, hogy a szája már nem mozog, akkor fogták fel végre, hogy már megint egy befejezetlen történetet hallottak. Mind furcsa képet vágtak, mint öt kiéhezett kutya, mikor azt veszi észre, hogy az orra elől elrántanak egy frissen megsütött kacsát. Az egyikük Költő Csao kezde szidni: – Ennek a Csao gyereknek nem az lenne a dolga, hogy otthon üljön és verset írjon? Mit keresett ez a latrinán?

Amint a rendőrök rájöttek, hogy többet nem tudnak kihúzni Kopasz Liből, hajlandók voltak kiengedni, ha az anyja érte jön. Kopasz Li megmondta, hogy az anyját Li Lannak hívják, és a selyemgyárban dolgozik. Egy rendőr kiment a kapun, és kiabálva kérdezgette a járókelőket, ismeri-e valaki Li Lant. – Azt, aki a

selyemgyárban dolgozik. – Körülbelül ötperces üvöltözés után végül talált valakit, aki éppen a selyemgyárba tartott. Az illető megkérdezte, miért kell neki Li Lan, mire a rend őre azt felelte: – Csak mondd meg neki, hogy jöjjön el az őrszobára azért a huligán fiáért.

Kopasz Li az egész délutánt az őrszobán töltötte, mint egy talált tárgy, amelyik várja, hogy kiváltsák. Ült a hosszú padon, nézte, ahogy a nyitott kapun betűz a nap. A fénysugár eleinte olyan széles volt a betonpadlón, mint a kapu kerete, de aztán egyre keskenyebb lett, végül mindenestül eltűnt. Kopasz Li nem vette észre, hogy máris híres ember lett, és aki csak az őrszoba tájára vetődött, mind benézett, hogy szemügyre vegye – férfiak és nők nyújtogatták a nyakukat nagy vihogva, hogy meglássák azt a legényt, aki megleste a női seggeket a nyilvános latrinán. Amikor éppen senki se bámészkodott a kapuban, hol az egyik, hol a másik rendőr ment oda hozzá, döngette az asztalt, és követelte zordul: – Frissítsd fel az emlékezedet, nem felejtettél ki semmit a vallomásból?

Mire Kopasz Li anyja végre előkerül, már beesteledett. Azért nem jött korábban, mert félt, hogy az emberek az utcán majd mutogatnak rá, és összesúgnak a háta mögött. Tizennégy évvel ezelőtt Kopasz Li apja hozott szörnyűséges szégyent a fejére, és most a fia tette még gyötrelmesebbé a megaláztatást. Ezért hát megvárta, míg besötétedik, aztán fejkendőt és szájmaszkot öltött, mielőtt elosont az őrszobára. Mikor belépett, egyetlen pillantást vetett a fiára, aztán rögtön elfordította a szemét. Megállt rogyadozó lábbal az egyedül ott maradt rendőr előtt, és reszketős hangon elmondta, ki ő. A rendőrnek már lejárt a szolgálata, felment benne a pumpa, és ráordított a nőre: – A kurva életbe, nem látja, hány óra van?! Rögtön nyolc, és én még nem vacsoráztam, azonkívül mozijegyem is lett volna mára. Ott kellett tülekednem a pénztárnál a jegyért, a fenébe, és most nem is láthatom?! Ha repülővel megyek a moziba, akkor se érek oda a VÉGE felirat előtt. – Kopasz Li anyja remegő

lábbal hallgatta ezt a kirohanást, és minden káromkodásra bólintott, mígnem végül a férfi így szólt: – Hagyja abba ezt a nyavalyás bólogatást, és tűnjön a picsába. Záróra.

Miután kiléptek az őrszobáról, Kopasz Li anyja szótlanul, lehajtott fejjel bandukolt a főutca sötét oldalán. A fiú mögötte trappolt, vígan lóbálva karját, mintha anyját kapták volna rajta a közbudiban, és nem őt. Amikor hazaértek, Kopasz Li anyja visszavonult a szobájába, egy szó, annyit se szólt, magára csukta az ajtót, és hangját nem lehetett hallani. Valamikor éjszaka, félálomban Kopasz Li úgy sejtette, anyja odajött hozzá, és ahogy szokta, újra betakarta a lerúgott takarójával. Li Lan napokon át nem állt vele szóba, aztán egy esős napon könnyek között csak annyit szólt: – Vén tuskó szilánkja.

Ült a sápadt fény árnyékában, és még haloványabb hangon elmesélte Kopasz Linek, hogyan halt meg az apja, miközben seggeket lesett ki a nyilvános illemhelyen. Akkor úgy szégyenkezett, hogy megfordult a fejében, felakasztja magát, de újszülött fia sírásának köszönhetően úgy döntött, mégis élve marad. Azt mondta most, ha tudta volna, hogy fia szakasztott az apja lesz, habozás nélkül megöli magát.

2. FEJEZET

A leskelődés szégyent hozott Kopasz Li nevére, ám azt is garantálta, hogy ezt a nevet a rá következő években jól megismerje minden liuvárosi. Az utcán elhúzódtak a közeléből a nők – még a kislányok és az öreg nénik is kerülték. Kopasz Li méltatlannak érezte, hogy csupán egyszer próbált meg szemügyre venni néhány pucér tomport, és mégis úgy bánnak vele, mintha sorozatban követett volna el nemi erőszakot. De ha mást nem is, Lin Hung póre fenekét sikerült meglátnia. Lin Hung volt Liuváros leghíresebb szépsége, és a helység összes férfija – öregek, fiatalok, még a kisfiúk

is – dülledt szemmel, nyálcsorgatva bámulta. Némelyik annyira felizgult, hogy az orra is vérzett. Képtelenség kiszámítani, hány helyi férfiú maszturbált éjjel az ágyában Lin Hung két-három kulcsfontosságú idomáról képzelegve. A szerencsétlen párok nem tudták, hová legyenek örömükben, mikor hetente egyszer a szerencse folytán találkoztak vele az utcán, de olyankor is csak az arcát, nyakát és kezét láthatták. Nyáron, ha még nagyobb szerencsájük volt, megpillanthatták lábfejét a szandálban és azt, amit lábikrájából nem takart el a szoknya, de egy centivel se többet. Csak Kopasz Li látta a pucér fenekét, és ezzel részint irigységet, részint csodálatot ébresztett minden egyes liuvárosi férfiban; végül is arra jutottak, hogy valamelyik előző életében Kopasz Li valami látványosan erényes dolgot művelt, amivel kiérdemelte mostani erotikus karmáját.

Kopasz Li igazi híresség lett. Bár a nők elbújtak előle, a férfiak mind szívélyes, beavatott mosollyal üdvözölték, és átkarolták a vállát, amikor a véletlen összehozta velük. Amikor bizonyosak voltak benne, hogy nem hallja senki, halkán megkérdezték:

– No, öcsi, mit is láttál?

Mire Kopasz Li zengő hangon azt felelte: – Pucér seggeket láttam.

Az illető férfi arca ilyenkor összerándult, marka Kopasz Li vállára szorult: – A fenébe már, beszélj halkabban. – Majd újabb körülnézés után, súgva: – Na és milyen volt a Lin Hungé?

Kopasz Li már zsenge ifjúkorában tisztában volt azzal, mennyit ér a tudása. Megértette, hogy a hírneve talán rossz szagú, de úgy rossz szagú, mint egy tele tál drága bűdös tofu – azaz lehet, hogy az égre bűzlik, de a nyavalyába, annyi biztos, hogy nagyon finom. Tudta, hogy a nyilvános illemhelyen látott öt segg közül négy tökéletesen értéktelen, míg az ötödik – Lin Hungé – felbecsülhetetlenül értékes, osztályon felüli látvány. Kopasz Li azért lehet most Liuváros első számú mágnása, mert vállalkozónak született. Tizennégy évesen Lin Hung seggével a birtokában vágott neki az üzleti életnek, és

öszönösen tudta, hogyan kell a sarkára állni az alkuban, hogyan kell az inflációhoz igazodni. Mihelyt észlelte, hogy valamelyik kéjsóvár férfi rávigyorog, vállon ragadja, hátba veregeti, tudta, hogy csak egyvalami érdeklő ügyfelét: Lin Hung seggének titka. Mikor az öt rendőr megpróbálta kicsikarni belőle ezt a titkot, Kopasz Li elmondott mindent, nem mert semmit visszatartani. De az első faggatózás után észhez tért, és eldöntötte, hogy itt nem lesz több potya. Úgyhogy attól kezdve, valahányszor összefutott valamelyik színlelt bratyizó madárral, vigyázott a nyelvére, és nem vázolta volna föl még egy pinaszőr árnyékát sem. Ehelyett egyetlen szót ejtett ki: „ülep”, és azok a férfiak, kik azért járultak elébe, hogy megfejtsék Lin Hung seggének rejtélyét, üres kézzel távoztak.

Író Liu eredetileg esztergályosként dolgozott a fémüzemben, és azzal nyerte el az igazgató kegyét, hogy könnyedén kanyarított cirádás mondatokat, s lángszavú szónok volt. Így aztán előlépett értékesítési osztályvezetővé. Akkor már volt egy átlagos küllemű barátnője, de amint megkapta kinevezését, és megjelent a novellája, ráébredt, hogy ő ennél a barátnőnél jobbat érdemel. Ezért hát kiszemelte magának Lin Hungot, minden liuvárosi férfi – akár nőtlen, akár házasember – vágyálmát. Író Liu megpróbálta szélnek eresztetni a barátnőjét, de az semmi áron nem akart leválni róla. Kiállt a rendőrőrszoba elé, s elkezdett jajongani, hogy Író Liu lefektette, majd záporozó könnyek közepette felmutatta tíz ujját. Mindenki arra gondolt, hogy Író Liu tízszer bújt ágyba vele; épp ezért leesett állal vették tudomásul, hogy a lány tízesével számol, azaz ők ketten több mint százszor háltak együtt. E látványos műsorszám után Liu már nem merte dobni. Akkoriban úgy volt, hogy ha egy férfi és egy nő együtt háltak, össze kellett házasodniuk. Úgyhogy a gyárigazgató behívatta író Liut, jól lehordta, és közölte vele, hogy két dolog közül választhat: feleségül veszi a barátnőjét, és akkor megmaradhat az állásában, vagy dobja, és akkor mehet budipucolónak. Író Liu gondosan mérlegelte a két lehetőséget, és

arra jutott, hogy a karrierje fontosabb a szerelemnél, ezért hát visszasunnyogott a barátnőjéhez, akitől megalázkodva kért bocsánatot. Hamarosan ismét teljes összhangban éltek, együtt sétáltak, moziba jártak, bútort vásároltak, sőt, készülődtek az esküvőjükre.

Akivel csak összeakadt Költő Csao, mindenkinek elmondta, mennyire együtt érez sanyarú sorsú barátjával, aki szerinte bizony elrontotta életét egy szégyentelen cafka miatt. A kéjvágy úrrá lett rajta, és tönkretette. Befejezésül kinyilatkoztatta: – Ez is példa a régi mondás igazára: „Egyetlen ballépést ezer világkorszakon át sajnálunk.”

A liuvárosiak nem gondolták úgy, hogy Költő Csao találóan választotta meg az irodalmi utalást, és azt vágták rá: – Hogyhogy egyetlen ballépés? Hiszen százszor is lefektette, és ez, akárhogy nézzük, legalább száz ballépést jelent.

Költő Csao ilyenkor egy pillanatra nem jutott szóhoz, majd újabb irodalmi ékkövel próbálkozott: – „Még a leghatalmasabb hős is elveszhet egy szépasszony keze által.”

Mire a sokaság kötötte az ebet a karóhoz, és rákérdezett: – Miféle hős? És az a lány egyáltalán nem is szép.

Költő Csao kénytelen volt rábólintani, s az jutott eszébe, hogy bizony igaz: a Nép mindent jól lát. Ha Író Liu még egy nem szép asszonyt sem él túl, végül is mi az, amit képes lenne túlélni? Így hát Költő Csao a továbbiakban nem fejezte ki együttérzését és sajnálkozását földijének bukása miatt. Lenézően legyintett, megszívta az orrát, és ezt mondta: – Hát, úgyse vitte volna sokra.

Noha Író Liu ki se látszott a menyegző előkészületeiből, még mindig zöldebb legelőkről ábrándozott. Esténként, mielőtt lefeküdt, behajszolta magát a fantáziálásba, maga elé képzelte Lin Hung minden egyes porcikáját, hátha legalább álmában egyesülhet a szépséggel. Bár ő volt az egyik, aki végigterelte Liuváros utcáin

Kopasz Lit, döbbsen konstataáta, hogy Lin Hung meztelen hátsóját viszont Kopasz Li pillanthatta meg. Hogy fokozza Lin Hunggal folytatott álomszeretkezéseinek hitelességét és valószerűségét, feltétlenül meg akarta ismerni a nő testének fennmaradó titkait. Ezért valahányszor meglátta Kopasz Lit, régi barátként üdvözölte. Mégis, csúfosan ki kellett ábrándulnia, mert Kopasz Li nem volt hajlandó többet kinyögni annál az egy szónál, hogy „ülep”. Egy szép napon Író Liu kedélyesen megpaskolta Kopasz Li tarkóját, és megkérdezte: – Hát semmi mást nem tudsz kipréselni azon a makacs szádon? Kopasz Li visszakérdezett: – Például, mit?

– Az „ülep” szó egy kicsit túl elvont – felelte író Liu. – Nem tudnád egy kicsit konkretizálni?

Mire Kopasz Li messze zengő hangon: – Hogyan szokták konkretizálni az ülepet?

– Hé, hé, ne üvölts már! – Író Liu körülnézett, aztán szélesen gesztikulálva folytatta: – Például hogy milyen kicsi vagy nagy volt az a segg, milyen húsos vagy csontos...

Kopasz Li eltűnődött az öt fenéken, amit a latrinán látott, aztán örvendezve kijelentette: – Igaza van! A seggek nagysága és formája igenis különböző!

De aztán újra a régi szófukar fiú lett. Író Liu abban a hiszemben, hogy további terelgetésre lesz szükség, türelmesen igyekezett nyomra vezetni Kopasz Lit: – A fenék olyan, mint az arc. Mindenkinek más az arca: az egyik embernek van anyajegy, a másiknak nincs. Szóval, hogy is volt ez Lin Hunggal?

Kopasz Li jól átgondolta, majd így válaszolt: – Lin Hung arcán nincs anyajegy.

– Azt tudom, hogy az arcán nincs anyajegy – mondta író Liu. – De most nem az arcát kérdeztem. Milyen volt a segge?

Kopasz Li már egész fiatalon ügyesen vágta a fapofát. Halkan

kérdezte író Liutól: – És mit kapok cserébe?

Író Liunak nem volt más választása, mint hogy megpróbálja megvesztegetni a fiút. Abból a meggondolásból, hogy Kopasz Li még csak gyerek, néhány szem savanyúcukrot hozott magával. Kopasz Li benyomta a cukorkákat, és intett Író Liunak, hogy hajtsa le a fejét. Aztán meglehetősen jó svádával belekezdett az értéktelen seggecske leírásába. Író Liuhitetlenkedve kérdezte: – Ilyen volna Lin Hung segge?

– Dehogy – mondta Kopasz Li. – Ez a legsatnyábbik volt.

– Te kis csirkefogó – szitkozódott író Liu. – Én Lin Hung seggét kérdeztem!

Kopasz Li a fejét ingatta: – Képtelen vagyok beszélni róla.

– A rossebbe! – folytatta Író Liua szitkozódást. – Nem az anyádról van szó, és nem is a nővéredről.

Kopasz Li megállapította, hogy ebben van valami: – Igaza van, nem a mamám, nem is a nővérem... – Aztán megcsóválta fejét, és hozzátette: – Viszont őrá álmodom a szerelmes álmaimat, ezért képtelen vagyok beszélni róla.

– Miféle álmaid lehetnek neked, te csibész? – kérdezte türelmetlenül Író Liu. – Mit akarsz cserébe azért, hogy végre képes legyél kinyitni a szád?

Kopasz Li összevonta szemöldökét, egy darabig latolgatta a kérdést: – Miért nem hív meg egy tál tésztára? Akkor talán megnyílna a szád.

Író Liutétovázott, aztán fogát csikorgatva beleegyezett: – Jól van.

Kopasz Li nagyot nyelt, és bevitte a kegyelemdöfést: – De nekem nem kell mindenféle kilenc fenes főtt tészta. Nekem a szakács ajánlata kell harmincöt fenért, amin van hal is, meg hús is, meg rák is, az összes íz, összekeverve.

– Különleges háromízű metélt?! – bömbölte Író Liu. – Te

átokfajzat! Még nekem se futja a szakács ajánlatára, csak párszor egy évben. Ha nekem nem telik, mért akarnék neked venni? Álmodj csak, fiam!

Kopasz Li komoly képpel bólintott: – Bizony, ha még magadnak se tudsz különleges metéltet venni, hogyan is vehetnél nekem?

– Piszok jól mondd – Író Liunagyon meg volt elégedve Kopasz Li hozzáállásával. – Úgyhogy kapsz egy tál üres tésztát.

Kopasz Li nyelt egyet, majd így szólt sajnálkozva: – De azt hiszem, üres tésztáért nem lennék képes elárulni a titkomat.

Író Liua fogát csikorgatta dühében. Mi sem vonzotta jobban, mint az a gondolat, hogy véres masszává püfölje Kopasz Li képét. De a végén ráállt, hogy meghívja egy tál különleges metéltre. Megint káromkodott, aztán hozzáfűzte: – Jól van, itt a háromízű tésztád. Most pedig halljam az összes részletet.

Kovács Tung sem maradt le a Lin Hung seggéről szóló elbeszélésről. Miután kiderült, hogy Kopasz Li megpillantotta Tungné kövér ülepét, Tung jól ellátta a fiú baját. Ámde ő is afféle „zöldebb legelőkre” vágyó férfiember volt, és miközben esténként a pufók feleségével lefeküdt, behunyta szemét, és Lin Hung karcsú alakjáról ábrándozott, Író Liutól eltérően Tung azonnal a tárgyra tért. Amikor észrevette az utcán Kopasz Lit, elállta az útját a böhöm testével, lebámult rá, és így szólt: – Emlékszel rám, te kölyök?

Kopasz Li fölnézett rá: – Akkor is megismernélek, ha egy kupac hamu volnál.

Kovács Tungot elöntötte a méreg: – Szóval a halálomat kívánod, te kölyök?

– Nem, dehogy – felelte gyorsan Kopasz Li abból a megdöbbenésből, hogy azt a két kalapácsöklöt mindenáron el kell kerülnie. Két kezével szétfeszítette a száját, úgy mutatta: – Látod, ugye, látod? Két fogam hiányzik miattad.

Aztán a bal fülére mutatott: – Úgy zúg, mintha egy méhkas lenne idebenn.

Kovács Tung elnevette magát, és kinyilatkoztatta, hadd hallja minden arra járó: – Mivel még csak gyerek vagy, vendégem lehetsz egy tál tésztára, azzal teszem jóvá.

Kovács Tung a Népvendéglő felé trappolt, Kopasz Li szorosan a nyomában, háta mögött összekulcsolt kézzel. Az járt a fejében, hogy Mao elnöknek igaza volt, amikor azt mondta, hogy nem létezik meg nem szolgált szeretet, se meg nem szolgált gyűlölet. Ha tehát Kovács Tung egyszer csak meg akarja hívni egy tál tésztára, annak nem lehet más oka, mint hogy Lin Hung seggére kíváncsi. Szaporázta lépteit, és halkán megkérdezte a férfitól: – Azért hívsz meg egy tál tésztára, mert kíváncsi vagy valakinek a seggére. Jól mondom?

Tung elnevette magát, és bólintott: – Okos kölyök vagy.

Mire Kopasz Li: – De hát te otthon is láthatsz segget...

– Tudod, milyen a férfiember – vallotta meg bizalmasan Tung. – Akkor is a fazekat kémleli, amikor már rég a tálból eszik.

Tung olyan képpel lépett be a Népvendéglőbe, mint akinek vastag a bukszája, de mihelyt leült, faszarágó zsugori lett belőle, és csak egy tálka üres tésztát rendelt Kopasz Linek. Az befelé mordult egyet, de nem szólt. Amint a tál az asztalra került, nekiesett a pálcikájával, és szívta, szívta a metéltet, amíg ki nem verte a víz, és folyni nem kezdett az orra. Kovács Tung csak nézte, ahogy Kopasz Li taknya lecsordul a szája széléig, aztán visszazippantja, aztán megint, és megint. Miután négyszer végignézte ugyanezt, hirtelen észrevette, hogy a tészta fele máris eltűnt, és kezdte unni Kopasz Li szófukarságát. Megszólalt: – Hé, te, elég ebből a zabálásból. Halljam a hangodat.

Kopasz Li abbahagyta a szürcsölést, letörölte arcáról az izzadságot, aztán fojtott hangon beszélni kezdett. De nem Lin Hung fenekét írta le, hanem egy kövérebb fajtát. Amikor a végére jutott,

Kovács Tung gyanakvóan nézett a szemébe: – Hogyhogy pont olyan, mint a feleségemé?

– Mert a feleségedé – válaszolta Kopasz Li komoly arccal. Kovács Tung dühbe gurult, már lendítette a kezét, és azt ordította: – Agyonvágjak, te nyamvadt kis gazember!

Kopasz Li fürgén felugrott, hogy elkerülje a hatalmas tenyér csapását. Abban a szempillantásban az egész vendéglő feléjük fordult, és Kovács Tung kénytelen volt intéssé szelídíteni a pofon lendületét. Kopasz Lire mutatott, és így szólt: – Ül vissza nyugodtan!

Kopasz Li mosolyogva bólogatott a többi vendég felé, azzal számolt, hogy amíg odanéznek, Kovács Tung nem meri megütni. Visszaült a helyére, Kovács Tung pedig dühösen rámeredt: – Gyerünk már, hamar akarom hallani, milyen Lin Hung...

Kopasz Li körbesandított, és miután meggyőződött róla, hogy még mindenki őt nézi, megkönnyebbülten elmosolyodott, és halkán folytatta: – Minden seggnek más az ára. A te feleségedé egy tál üres tészta, de Lin Hungét nem adhatom alább egy tálnál a szakács különleges ajánlatából.

Kovács Tung úgy fuldoklott a méregtől, hogy egy darabig semmilyen válasz sem jött ki a száján. Miután látta, hogy Kopasz Li zavartalanul folytatja a tésztafalást, elkapta az orra alól a tálkát, és azt sziszegte: – Majd megeszem én!

Kopasz Li szemrevételezte a többi vendéget, akik láthatóan nem értették, miért cserélt gazdát a tészta. Széles mosollyal magyarázta nekik: – Arról van szó, hogy előbb ő hívott meg a tál egyik felére, aztán visszahívtam a másik felére.

Attól fogva közszájon forgott Kopasz Li tarifája: Lin Hung seggének titka egy tál különleges háromízű tészta kerül. A hat hónap alatt, amíg Kopasz Li fülzúgása tartott, ötvenhatszor hívták meg a szakács ajánlatára, módszeresen beleette magát tizenötödik

életévébe, és girhes, sápkóros teste pirospozsgás, dundi testté vált. Azt szúrta le mindebből, hogy ha ennyi különleges háromízű tésztát elfogyaszthatott, az nem bizonyíthat mást, mint hogy a balszerencséből jó szerencse fakad. Akkor még fogalma sem volt, milyen roppant vagyont halmoz majd fel az elkövetkező időkben, azt meg végképp nem sejtette, hogy a végén a legpazarabb lakomákat is unni fogja. Kopasz Li akkoriban szegény kamaszgyerek volt, és úgy érezte, egy tál a szakács ajánlatából olyan, mint egy séta a Paradicsomban – és ezt a sétát ő abban a fél évben ötvenhatszor megtette.

Kopasz Linek a különleges háromízű tészta megszerzésére irányuló akciói nem voltak mindig zökkenőmentesek, néha csak tetemes viaskodás árán érhetette el célját. Számptalan ember reménykedett abban, hogy megismerheti Lin Hung seggének titkát, de úgy vélte, üres metélttel megúszhatja, Kopasz Li azonban átlátott a szitán, és kitartóan alkudozott, amíg meg nem szerezte, amit akart. Ez oda vezetett, hogy minden egyes ügyfele tisztelettel kezdett fölneézni rá, és azt mondogatták, hogy ez a tizenöt éves kis csibész eszesebb és keményebben tárgyal, mint egy ötvenéves, dörzsölt kereskedő.

Kovács Tung műhelyével szemben volt egy kis köszörűsműhely. Két tulajdonosa volt, Öregolló Kuan és a fia, Kisolló Kuan, aki tizennégy éves korában kezdte tanulni apjától a mesterséget. A húszas éveiben járó Kisolló Kuannak nem volt se felesége, se barátnője, viszont régóta rajongott Lin Hungért; ennél fogva ő is meg akarta ismerni a segg titkát. Odaintette magához Kopasz Lit, és fölvetette annak eshetőségét, hogy az aranyidők a végükhöz közelednek, mert Lin Hungnak hamarosan barátja lesz, és Kopasz Lit soha többé senki sem hívja meg egy szál tésztára sem. Ezért Kopasz Linek már most bele kell nyugodnia az elkerülhetetlenbe, és megelégednie egy tál üres tésztával, hiszen nemsokára egy tálka levessel is bizony jól jár.

Kopasz Li tanácstalanul kérdezte: – De miért?

– Gondolj csak bele – magyarázta Kisolló Kuan –, ha Lin Hungnak barátja lesz, az illető biztosan többet tud majd a lány hátsójáról, mint te. Ezért mindenki hozzá megy majd kíváncsiskodni, és veled a kutya se törődik.

Kopasz Li elsőre nagyon értelmesnek találta ezt a logikát, de miután elrágódott rajta egy kicsit, észrevette benne a hibát, és göcögve kérdezte: – De mért árulná el neked Lin Hung barátja ezeket a részleteket?

Aztán fölemelte fejét, lehunyta szemét, és álmatagon így szólt: – Ha egyszer én lehetnék a barátja, biztosan nem mondanék el róla semmit, senkinek.

Azzal Kisolló Kuanhoz fordult, és szégyentelenül közölte: – Úgyhogy jobban teszed, ha kihasználod az alkalmat, és meghívsz egy tál különlegesre, mielőtt tényleg én leszek Lin Hung barátja.

Bár Kopasz Li soha egy szemernyit sem engedett az árból, a szavát mindig állta, vagyis ha megkapta a tál tésztáját, a legapróbb részletet sem hallgatta el Lin Hung seggének titkából. Ennek folytán sohasem szűkölködött ügyfelekben, és szinte már el sem bírt a sok megrendeléssel. Sőt, voltak visszajáró kliensek is, köztük egy rendkívül feledékeny fickó, aki háromszor repetázott.

Amikor Kopasz Li lefestette Lin Hung tomporának alakját, hallgatói megigézve figyelték szavait, szájuk tágra nyílt, még azt se vették észre, hogy csorog a nyáluk. De amikor befejezte, elgondolkozva mondták: – Valami nincs rendjén.

Kopasz Li részletes beszámolóinak jóvoltából ezek a férfiak megértették, hogy az a Lin Hung, akiről éjjelente álmodoztak, kicsit más, mint a valóságos nő.

Költő Csao is eljutott Kopasz Lihez. Az ötvenhat tál különleges háromízű metélt egyikére Költő Csao látta vendégül. A fiú, miközben

lelkesen nyeldekelt, azt dünnyögte, hogy ez a tál valamiért még finomabb, mint a többi. Elégedetten mosolyogva paskolta meg a mellét, és azt mondta Költő Csaonak: – Egész Kínában csak egy ember van, aki nálam többször evett a szakács ajánlatából.

– Ki lenne az? – kérdezte Költő Csao.

– Mao elnök – válaszolta fennköltén Kopasz Li. – A mi tiszteletre méltó Mao elnökünk természetesen azt eszik, amit akar. De őutána én következem, és a nyomomba sem érhet senki.

Költő Csao már korábban is gyakran betért a latrinába, ahol nyakon csípte Kopasz Lit, hogy női seggeket lessen ki, de hiába végezte megfigyeléseit egy egész éven át, egyetlenegyszer sem sikerült Lin Hung hátsóját megpillantania. Kopasz Li alkalmi lesipuskás volt Költő Csao erdejében, mégis neki sikerült első osztályú segget levadásznia már az első látogatásakor. Ha Kopasz Li nem orozza el aznap a dicsőséget, Költő Csao lett volna az első ember, aki saját szemével látja Lin Hung fenekét. Költő Csao úgy vélte, Kopasz Li az áldott szerencse fia, de csakugyan. Aznap úgy tervezte, ő fog leselkedni, de amikor nyakon csípte Kopasz Lit, arca kipirult izgalmában. Egyik percről a másikra megfeledkezett a seggekről, és figyelme Kopasz Lire összpontosult.

És Költő Csao, mivelhogy nem akart kimaradni a szórásból, mostanra eldöntötte, hogy Kopasz Litől fogja megtudni Lin Hung fenekének titkát. Csakhogy egy tál üres tésztára sem volt hajlandó meghívni Kopasz Lit, nemhogy különlegesre. Noha ő volt az, aki végighurcolta Kopasz Lit Liuváros utcáin, és tönkretette a hírnevét, mégis egyes-egyedül ő tette lehetővé, hogy aztán több mint ötven tállal kebelezzon be a szakács ajánlatából. Csakis neki volt köszönhető, hogy Kopasz Li ábrázata egyre pirosposzsgásabb lett, ezért Csao úgy érezte, a fiú hálával tartozik neki. Költő Csao előhúzta a megyei művelődési központ újságját, amelynek címlapján Li Taj-po és Tu Fu képe díszelgett, majd kinyitotta azon az oldalon, ahol a

saját magnum opusa volt olvasható. Amikor Kopasz Li odanyúlt, hogy átvegye, Költő Csao megdermedt, mintha banditák ütöttek volna rajta, és rögvest félrelökte a fiú kezét. Kijelentette, hogy Kopasz Li a piszkos mancsával nem fogdoshatja az ő újságját, és ragaszkodik ahhoz, hogy ő tartsa, míg Kopasz Li elolvassa a költeményt.

A fiú azonban nem olvasta el, hanem csak megszámlolta az írásjegyeket, és így kiáltott: – Ilyen kevés? Ez csak négy sor, mindegyikben hét írásjegy, az összesen huszonnyolc.

Költő Csao ez roppantul felbosszantotta: – Lehet, hogy csak huszonnyolc írásjegy, de egytől egyig gyöngyszem!

Kopasz Li közölte, hogy ő megérti, miért szereti annyira Költő Csao a saját művét. Mint aki már sokat megélt, leszögezte: – Két dolgot tartunk igazán nagy becsben: a saját írásainkat és a másik ember feleségét.

Mire Költő Csao lekezelően: – Mit tudhatsz te erről a te korodban?

Aztán előjött a farbával. Elmondta, hogy egy történeten dolgozik, amely egy kamaszfiúról szól, akit nyakon csíptek, midőn a nyilvános illemhelyen kileste a nők fenekét, és szüksége lenne Kopasz Li segítségére, hogy hiteles legyen a belső lelki folyamatok leírása.

– Miféle leírás? – kérdezte Kopasz Li.

Késedelem nélkül jöttek a kérdések: – Milyen lelkiállapotba jutottál, amikor életedben először pillantottál meg női feneket? Például amikor megláttad Lin Hung...

Ekkor gyúlt világosság Kopasz Li agyában: – Szóval ez érdekel. Lin Hung segge. Az annyi, mint egy tál különleges háromízű tészta.

– Szamárság – méltatlankodott Költő Csao. – Hát úgy nézek én ki? Jobb, ha tőlem tudod: én nem vagyok Író Liu. Én Költő Csao vagyok! Én már felszenteltem magamat az irodalom oltárán! Én már

megfogadtam, hogy amíg meg nem jelenek az ország legtekintélyesebb irodalmi folyóirataiban, először is nem keresek magamnak barátnőt, másodszor nem nőülök meg, és harmadszor nem lesznek gyermekeim.

Kopasz Li úgy vélte, Költő Csao kijelentése kissé logikátlan, ezért megkérte, hogy ismétlje meg fogadalmát. Költő Csao azt hitte, szavai meghatották Kopasz Lit, ezért újra elmondta, heves érzelmi töltéssel. Kopasz Li végre átlátta, hol a hiba, és pökhendien megjegyezte: – A gondolatmeneted értelmetlen. Ha nem találsz magadnak barátnőt, akkor hogyan nőülsz meg, és főleg hogyan lehetnének gyerekeid? Igazából tehát csak az első fogadalomra lett volna szükség, a másik kettő fölösleges.

Költő Csao szóhoz sem jutott. Többször kinyitotta a száját, de hiába, aztán végre kipréselte magából: – Nem értesz semmit az irodalomhoz. Elég legyen ebből, beszélj a lelkiállapotról.

Kopasz Li föltartotta ujját: – Egy tál különleges tészta.

Költő Csao nem fért a fejébe, hogy lehet valaki ennyire arcátlan. Csikorgatta fogát egy darabig, végül elmosolyodott, és folytatta az esdeklést: – Gondold meg jól! Te leszel a regényem főhőse, ha a könyvem megjelenik, és ha híres lesz, te is híres leszel.

Költő Csao látta, hogy Kopasz Li figyelmesen fülel, ezért még tódított is rajta: – És nem kellene hálásnak lenned jövőbeli hírnevedért?

– Szóval én leszek a rosszfiú – kuncogott Kopasz Li –, és még hálásnak is kellennem?

Költő Csao őszintén megrökönyödött. Azt gondolta magában: Okos gyerek ez a Kopasz Li. Nem hiába mondja mindenki, hogy ez a tizenöt éves kis csibész milyen kemény dió a sok vén szaroshoz képest. Csao minden igyekezetével azon volt, hogy tovább mosolyogjon: – A regény befejezéseként a fiatal belátja, hogy rossz útra tévedt.

Kopasz Lit a legkevésbé sem érdekelte Költő Csao regénye. Föltartotta *egy* ujját, és határozottan közölte: – Mindegy, hogy az én lelkiállapotomról van szó, vagy Lin Hung seggéről. Az ára egy tál különleges tészta.

– Milyen nehéz érvelni egy barbárral szemben! – Költő Csao föltekintett az égre, és nagyot sóhajtott. Lelkifurdalással, vonakodva, de megadta magát. – Áll az alku.

Költő Csao és Kopasz Li megérkezett a Népvendéglőbe. Miközben Kopasz Li a metéltet szippantgatta Költő Csao számlájára, elkezdte lefesteni, mi járt a fejében, amikor meglátta a női seggeket, hogyan remegett minden porcikája.

– Úgy érted, hogy a tested remegett – kérdezte Költő Csao –, vagy a szíved?

– Ó, igen, reszketett a szívem is.

Költő Csao mindezt csodásan érzékletes leírásnak találta, és sietve fölírta a noteszébe. Kopasz Li elhallgatott egy kis időre, míg letörölte a tésztaevés miatt megindult verejtéket és taknyot, majd így folytatta: – Aztán abbamaradt a remegés.

Költő Csao nem értette. – Hogyhogy abbamaradt a remegés?

– Egyszerűen csak abbamaradt – magyarázta Kopasz Li. – Amikor megpillantottam Lin Hung seggét, mintha megdelejeztek volna. Nem láttam, nem éreztem semmit... csak azt a segget láttam, és a vágyat éreztem, hogy jobban láthassam. Nem is hallottam semmit. Különben mi másért nem hallottam volna, mikor bejöttél?

– Rátapintottál a lényegre! – csillant fel Költő Csao szeme. – Amikor a csönd lebírja a hangot: nos, ez a művészet igazi csúcsa!

Miközben Kopasz Li tovább mesélt, és leírta Lin Hung feszes bőrét, a kis dudort a farkcsontjánál, Költő Csao egyre hangosabban szedte a levegőt. A fiú elmondta, hogy próbált még egy kicsit lejjebb görnyedni, hogy láthassa Lin Hung szemérmét. Költő Csao arcára

kiült a feszültség, ahogy a rendőrökére is az őrszobán, mikor lélegzet-visszafojtva várták a kísértethistória csúcspontját. Egyszer csak azt vette észre, hogy Kopasz Li ajka nem mozog. Szorongva kérdezte: – És aztán?

– Nincs és aztán – válaszolta Kopasz Li dühösen.

– Miért nincs? – Költő Csao még mindig a Kopasz Li szavaitól gerjesztett éberálomban lebegett.

Kopasz Li ököllel az asztalra csapott, és így szólt: – Mert ezen a sorsdöntő ponton odajöttél te, a kurva anyádat, és felrángattál!

Költő Csao egyre csak csóválta a fejét: – Bárcsak tíz perccel később jöttem volna!

– Tíz perccel? – mordult fel Kopasz Li. – Ha tíz másodperccel később jössz, már az is elég lett volna, te rohadék!

3. FEJEZET

Kopasz Li valódi neve Li Kuang volt. Anyja úgy takarékoskodott a hajvágás költségén, hogy mindig kopaszra nyíratta a borbélyyal. Hiába nőtt aztán vad bozont a fején, a gúnynév rajta ragadt. Amikor felnőtt, végiggondolta, hogy ha úgyis mindenki Kopasznak hívja, jobb, ha megfelel a becenevének, és leborotváltatja a fejét. Kopasz Li akkoriban még nem volt Liuváros leggazdagabb üzletembere, éppenséggel a szegényebb polgárai közé tartozott, és kénytelen volt rájönni, hogy az igazi, hiteles kopaszság nem egyszerű dolog – valójában kétszer annyiba kerül, mint ha az embernek haja van. Dicsekedett is vele, hogy milyen drága multság hitelesen szegénynek lenni! A bátyja, Szung Kang havonta csak egyszer nyíratkozott, de Kopasz Linek minden hónapban kétszer el kellett mennie a borbélyhoz, hogy a fényes, csillogó penge újra meg újra végigfusson a fején, mintha valakinek az arcát borotváná. Csak amikor a koponyája sima volt, mint a selyem, és fényesebb még a borotvánál is, akkor és csak akkor érdemelte meg a Kopasz Li nevet.

Tizenöt éves volt, amikor anyja, Li Lan elhunyt. Kopasz Li azt mondogatta, hogy anyja félt a megszegyenüléstől, ő maga és az apja viszont szégyentelen gazemberek voltak, és fütyültek rá. Ilyenkor fölemelte mutatóját, és kijelentette, hogy lehet a világon talán egy maroknyi nő, akinek a férje is gyilkos volt, meg a fiából is gyilkos lett, de valószínűleg csak egyetlenegy asszony élt valaha is a földön, akit az a szerencsétlenség ért, hogy a férjét is, a fiát is női seggek kilesésén kapták rajta a közlatrinán – és ez az asszony az ő anyja volt.

Az idő tájt számtalan férfi leskelődött a nyilvános illemhelyeken, de soha semmi bajuk nem lett belőle. Amikor Kopasz Li megkísérelte, rögtön elkapták, és végigtrappoltak vele az utcán, amikor pedig Kopasz Li apja vetemedett rá, belefolladt a pöcegödörbe. Kopasz Li úgy tartotta, apjának valami hihetetlenül idióta balszerencséje volt, hogy egy szemvillanásnyi segg kedvéért beadta a kulcsot. Ha valaki „lehajol egy szezámagért, és elgurul a görögdinnyéje”, ahogy a szólás mondja, még az is jobban jár, mint az apja. Kopasz Li ezenközben úgy érezte, hogy ő a második legszerencsétlenebb ember a világon. De legalább nem fizetett az életével, sőt, a tetejébe még sikerült némi bevételre is szert tennie ötvenhat tál háromízű különleges metélt formájában. Úgy mondják, „amíg tiéd a hegy, nem kell félned, hogy elfogy a tűzifád”, Kopasz Li anyjának azonban nem volt se hegye, se tűzifája, és a végén az ő ártatlan vállára szakadt apa és fiú balsorsa – így lett ő csakugyan a világ legszerencsétlenebb nője.

Kopasz Li nem tudhatta, hány segget látott annak idején az apja, de saját tapasztalatából arra következtetett, hogy apja túl mélyre hajolt. Bizonyára látni akarta a nők szeméremszőrzetét, ezért görnyedt egyre lejjebb, mígnem a lába már szinte a levegőben függött, és teljes súlyával a kezére nehezedett. Nyilván erősen szorította a deszkákat, amiket mérhetetlenül sok ott gubbasztó fenék csiszolt simára és síkosra. Könnyen lehet, hogy a szerencsétlen

ember meg is pillantott egy pinaszőrszálat, álmai beteljesülését, és szeme kidülledt, mint a madártojás. A pöcegödör gyomorforgató bűzétől nyilván könnyezett, és kibírhatatlanul viszketett a szemgolyója, de abban a pillanatban bizonyára pislogni se mert. A keze nyilván csúszós lett a veritéktől remegő izgalmában, és ettől az izzadságtól a deszkák még síkosabbá váltak.

Abban a szent pillanatban egy száznyolcvan centinél is magasabb férfi berontott az illemhelyre, és fél kézzel, lázas sietséggel már gombolta is ki a sliccét. Amikor betoppant, nem látott mást, mint két égnek álló lábat, és ettől akkorát rikoltott ijedtében, mintha kísértetet látna. A rikoltástól Kopasz Li apja halálra rémült: képtelen volt kapaszkodni, és fejest zuhant az alatt bűzölgő sűrű, ragacsos mocsokba. Másodperceken belül megtelt ürülékkel a szája, az orra, majd a tüdeje, és így érte Kopasz Li apját a fulladásos halál.

A férfi, akiből kiszakadt a kiáltás, Szung Kang apja volt, Szung Fan-ping, aki aztán Kopasz Li mostohaapja lett. Amikor édesapja a pöcébe zuhant, leendő mostohaapja csak nézett dermedten. Szung Fan-pingnek úgy rémlett, a két láb egy szemvillanás alatt tűnik el. Hideg veríték gyöngyözött a homlokán, amikor számot vetett annak lehetőségével, hogy kísértetet látott fényes nappal. Ebben a másodpercben a budi női feléből sikoly hallatszott: Kopasz Li apja ágyúgolyóként csapódott a ganéba, és a felfröcskölő szar beterítette az összes nő hátsó felét. Riadtan felugráltak, és amikor lenéztek, azt látták, hogy odalent, a pöcegödörben egy férfi fekszik.

Kitört a teljes káosz. A nők újra és újra rázendítettek, mint a nyári kabócák, és a latrina köré kíváncsi tömeg gyűlt. Az egyik nő kirohant, de elfelejtette visszahúzni a nadrágját, és amikor látta, hogy a csődület férfitagjai buján bámulnak rá, újabb sikoly kíséretében visszaroht. A szaros ülepű nők rájöttek, hogy nincs elég vécépapír, amivel letörölhetnék magukat, és könyörögtek a tömegnek, hogy szedjenek levelet a fákról. Három férfi azonnal fölmászott egy fönixfára, és lekapdosta legalább a fele lombját, aztán

megkértek egy fiatal nőt, hogy vigye be a jókora leveleket.

A másik oldalon, a férfirészlegben tömérdek férfi hevesen vitatkozott. A tizenegy lyukon át kémlelték Kopasz Li apját, és arról értekeztek, hogy vajon eleven-e vagy holt, és hogyan lehetne kihúzni. Valaki azt javasolta, használjanak bambuszpóznát, de másvalaki rámutatott, hogy a bambusz elég lehet egy tyúk kiemeléséhez, de a felnőtt férfihoz fémrúd kell. A kérdés most az volt, hol találnak elég hosszú rudat.

Abban a pillanatban, miközben mindenkinek járt a szája, Kopasz Li leendő mostohaapja, Szung Fan-ping odament az aknanyíláshoz, ahol a szippantósok szokták kiszivattyúzni a trágyát, fogta magát, és beleugrott. Vajon ezért szeretett bele aztán Li Lan oly mélységesen? Mellig érő mocsokban, föltartott karral, lassan gázolt a férfi az emberi szennyen át. Kukacok másztak föl nyakára és arcára, de csak ment előre, karja magastartásban. Csak amikor szájáig, szeméig, orráig kúsztak a férgek, akkor nyúlt oda, hogy lesöpörje őket.

Szung Fan-ping áthatolt a pöcegödörön, megragadta Kopasz Li apját, és lassan visszagázolt. Kiemelte Kopasz Li apját a gödörből, aztán ő is kimászott.

A latrina köré csődült sokaság gyorsan odébb húzódott. Amikor meglátták Kopasz Li apját és Szung Fan-pinget – mindkettőt ürülék és férgek borították –, libabőrösek lettek az undortól. Befogták az orrukat, eltakarták a szájukat, és egyfolytában sápítoztak. Miután kimászott, Szung Fan-ping leguggolt Kopasz Li apja mellé, ujját a férfi orra alá tartotta, aztán megfogta a mellkasát. Végül felállt, és közölte a tömeggel: – Meghalt.

Ezután a magas, izmos Szung Fan-ping a vállára vette a holttestet, és elballagott vele. Kettejük látványára még jobban felbolydult a város népe, mint amikor Kopasz Lit masíroztatták évekkal később: egy élő megy az utcán egy halottal, mindketten tetőtől talpig szarosak, nyúlósan csorog le róluk a mocsok, és utcahosszú bűzcsík

marad utánuk. Mintegy kétezer ember sereglett össze, hogy lássa az előadást; százan közülük azért óbégáltak, mert valaki rálépett a cipőjükre, tucatnyi nő azt visítózta, hogy valaki fogdossa, néhány férfi pedig azért káromkodott, mert a zsebéből kilopta valaki a cigarettáját. Az emberlétnek ezen a tengerén kelt át Kopasz Li néhai és jövőbeli apja, hogy megérkezzenek a házuk küszöbéhez.

Kopasz Li ekkor még az anyja hasában tartózkodott. Az asszonynak fülébe jutott már a tragikus hír, és csak állt az ajtóban a hatalmas hasával, a félfának támaszkodva. Láta, ahogy férje lecsúszik a másik férfi válláról, hogy aztán mozdulatlanul megtalálja helyét a földön. A halott férj úgy feküdt ott, mint egy idegen. Aki látta, tökéletesen üresnek találta Li Lan tekintetét. A váratlan csapásba belekábult, és úgy rémlett, nem fogja fel, mit lát, sőt azt sem tudja, hogy hol van most.

Miután Szung Fan-ping lefektette Kopasz Li apját a földre, a kúthoz ment, és vödörszám húzta fel, öntötte magára a vizet. Május volt, és a jéghideg kútvíz lepatakzott nyakáról a ruhájára, úgyhogy megállíthatatlanul reszketett. Miután végzett a mosdással, megfordult, hogy szemügyre vegye Li Lant, akinek üres tekintete arról győzte meg, hogy jobb, ha még marad egy kicsit. A kútvízzel lemosta Kopasz Li apját is, többször átfordítva a holttestet, aztán fölegyenesegett, és ránézett Li Lanra, akinek rezzenetlen arckifejezése láttán megcsóválta a fejét. Szung Fan-ping fölemelte Kopasz Li apját, és az ajtó felé indult vele, de Li Lan még most is ott állt mozdulatlanul, ezért a férfinak oldalazva kellett bevinnie a házba a hullát.

Szung Fan-ping észrevette, hogy a párnahuzatokra, a lepedőkre, a takarókra mind rá van hímezve a nagy piros Kettős Boldogság írásjegy, az újdonsült házások jele. Tétovázott egy pillanatig, de végül is nem a földre fektette le Kopasz Li apjának csuromvíz hulláját, hanem a fiatal házások ágyába. Amikor megfordult, hogy távozzék, Li Lan még mindig ott állt mozdulatlanul, támasztotta az

ajtófélfát. Szung Fan-ping látta, hányan gyűltek össze odakinn, mind úgy álltak ott, mintha színelőadást néznének, úgyhogy fojtott hangon rászólt Li Lanra, jöjjön már be, és csukja be az ajtót. A nő mintha meg se hallotta volna. Szung Fan-pingnek nem volt más választása, azonmód csöpögve kiment a tömegbe. Amikor az emberek látták, hogy közeledik feléjük, nyomban utat engedtek neki, mintha még mindig csupa szar volna. Ennek nyomán újabb kavarodás támadt, és még több embernek léptek a lábára, még több női segget fogdostak meg. A jéghideg víztől Szung Fan-ping egyre csak tüszögött, ahogy végigment a keskeny közön, ki az utcára. A tömeg visszashállingózott, hogy nézze, mit csinál szegény, szerencsétlen Li Lan.

Háta lassan lecsúszott az ajtófélfán, rezzenetlen arcára lassan kiült a szorongás kifejezése. Feküdt a földön, lába széttárva, ujjai a földre vájtak. Homlokán verejtek gyöngyözött, szeme tágra nyílt, és befogadta a környező sokaság látványát. Valaki észrevette, hogy lába közül vér folyik, és felsikoltott: – Nézzétek, nézzétek! Vérzik!

Egy nő, akinek már volt gyereke, rájött, hogy mi történik, és azt kiabálta: – Most szül!

4. FEJEZET

Kopasz Li születésével kezdődött Li Lan migrénje. Amióta Kopasz Li az eszét tudta, anyja mindig kendőbe bugyolálta a fejét, mint egy parasztasszony a földeken. Az örökös, tompa sajgás meg a hirtelen rátörő éles fájdalom miatt egész évben sírdogált. Gyakran öklözte fejét a kemény bütykeivel, és a kopogás egyre pattogósabb, egyre hangosabb lett, mint egy templomi bambuszharang szüntelen zörömbölése.

Kopasz Li anyja előbb a férjét veszítette el, majd a józan eszét. De amikor lassanként felépült, nem érzett se kint, se dühöt, csak szegényt. A selyemgyárban három hónapos szülési szabadságot

kapott, és ezalatt egyszer se ment el otthonról. Még az ablak közelében sem állt szívesen, mert félt, hogy valaki meglátja. Eltelt a három hónap, Li Lannak muszáj volt visszamennie dolgozni. Egész testében remegve, sápadt arccal nyitotta ki a ház ajtaját, és úgy lépett ki rajta, mintha forró olajjal telt kádba kellene ugrania. Nem volt azonban más választása, ezért bátortalanul, leszegett fejjel elindult az utcán. Úgy tapadt a házak oldalához, ahogy csak bírt, és közben azt érezte, hogy az utcán járó emberek tekintete megannyi tűként dőf belé. Egy ismerőse a nevéen szólította, mire ő úgy összerándult, mintha meglőtték volna, és kis híján elterült a földön. Ég tudja, hogyan jutott el végül a selyemgyárig, hogyan sikerült végigdolgoznia a napot a fonógépek mellett. És hogyan sikerült végigmennie az utcákon, egészen hazáig. Attól a naptól kezdve szinte néma volt, és még a külvilágtól elzárt házban sem igen szólalt meg. Még a saját anyjával és fiával sem beszélt.

Kopasz Li babakorában szintén a megvető gúny célpontja volt, és valahányszor nagyanyja kivitte a szabad ég alá, az emberek ujjal mutogattak rá, és a szemüket meregették, és borzasztó dolgokat mondtak. Azt hajtogatták, hogy Kopasz Li annak a fia, aki belefulladt a latrinába, mikor a nők fenekét leste ki. Megjegyzéseik teljesen logikátlanok voltak, úgy beszéltek, mintha a kisbaba is szereplője lett volna az epizódnak. Azt mondogatták, hogy ez a kis csirkefogó szakasztott olyan, mint az apja, sőt, gyakran a „szakasztott olyan, mint” is kimaradt, ehelyett az volt a szöveg, hogy apa és fia: ugyanaz. Ennek hallatára Kopasz Li nagyanyja elsápadt, sőt hullaszürkévé vált, és nem volt többé hajlandó kivinni a gyereket a házból. Néha-néha odavitte az ablakhoz, hogy érje kicsit a napfény, de valahányszor arra ment valaki, gyorsan visszahúzódott a babával. Emiatt aztán Kopasz Li egykor pufók arcocskája behorpadt és betegesen sárgállott, hiszen egyik napot töltötte a másik után a sötét szobában.

Férjének roppant szégyenletes halála után Li Lan soha többé nem

emelte fel a fejét, nem nézett senkinek a szemébe, és nem jajongott – a migrén agyhasogató kínjáról nem adott hírt más hang, mint alvás közben fogának keserves csikorgása és valami halk nyöszörgés. Ahányszor karjába vette fiát, s megpillantotta sápadt arcát, vékony kezét-lábát, kétségbeesett sírásra fakadt. De még ez se volt elég, hogy összeszedje bátorságát, és fényes nappal induljon vele sétálni.

Egy év elteltével Li Lan végre kivitte a házból, a tiszta, holdfényes éjszakába. Lehajtott feje a kisfiú arcára simult, és gyorsan lépdelt a falak mentén. Mindig előbb meggyőződött, hogy nem hall-e más lépteket, és csak akkor nézett föl az égre, a ragyogó holdra, s élvezte a hűvös éjszakai szellőt. Szívesen álldogált a hídon, mikor nem járt arra senki, lebámult a vízre és felszínén a tükröződő holdfény hullámfodraira. Amikor fölemelte fejét, látta, hogy a folyóparti fák nyugodtak, mintha csak aludnának, lombkoronájuk csúcsát holdfény festi, és úgy hullámoznak, mint a víz. Szentjános-bogarak is voltak; pattogtak és cikáztak a sötét éjszakában, mint egy kiszámíthatatlan dallam.

Li Lan a jobb csípőjén tartotta fiát, és bal kezével a híd alatt elfolyó vízre mutatott, meg a folyó menti fákra, a táncoló szentjános-bogarakra, úgy magyarázta a gyerekeknek: – Ez a folyó, ezek a fák, ez a hold, ezek a szentjánosbogárkák...

Aztán meglegedetten felsóhajtott: – Olyan szép az éjszaka!

Attól kezdve a napfénytől megfosztott Kopasz Li minden éjjel a hold sugaraiban fürdőzött, „járta” az utcákat, miközben az összes többi gyerek mélyen aludt. Egyszer, késő éjjel Li Lan észre sem vette, hogy a város széléhez ért, a déli kapuhoz, ahol a végtelenbe nyúltak a holdfényes földek. Az asszony levegő után kapott, apró hördülést hallatott. Mostanra megszokta a holdvilágos utcák és házak néma csendjét, de meglepte a tágas mezők fenséges látványa, hogy ugyanaz a hold micsoda szépséget világít meg.

Sok-sok évvel később, amikor Kopasz Li már Liuváros

leggazdagabb embere volt, és elhatározta, hogy a világűrbe kirándul, néha behunyta szemét, és elképzelte, hogy a magasban kering, és lebámul a Földre – és olyankor, csodák csodája, földidéződött benne a csecsemőkori emlék. Amikor a Föld fenséges szépségét képzelte el, ezeket a vég nélküli, holdfényes mezőket látta maga előtt, ugyanúgy, mint akkor látta, mikor anyja először kivitte a déli kapun. Kopasz Li babatekintete úgy pásztázta a tájat, mint egy orosz úrhajó.

Így tanulta meg a hűvös, ragyogó éji fényben anyjától Kopasz Li, mi az az utca, mi az a ház, mi az ég, mi a mező. Kopasz Li még kétéves sem volt, és ámulattal nézte ezt a hűvös, ragyogó világot.

Egyszer, amikor Li Lan a hold alatt sétált vele, találkoztak Szung Fan-pinggel. Li Lan a karján tartotta gyermekét a néptelen utcán, amikor egyszer csak észrevette, hogy szembejön egy csivitelő család. Szung Fan-ping családja volt, a magas férfi kézen fogta fiát, a Kopasz Linél egy évvel idősebb Szung Kangot. Felesége kosarat vitt, hangjuk tisztán csengett a csöndes éjszaki égbolt alatt. Amikor Li Lan meghallotta Szung Fan-ping hangját, fölkapta fejét, és azonnal felismerte a sudár férfit – ő hozta haza neki a férjét tetőtől talpig mocskosan. Li Lan akkor csak kábán ült az ajtófélfának dőlve, de megjegyezte a férfi hangját, és hogy hogyan öblítette le kútvízzel magát is, meg Li Lan halott férjét is. Most tehát fölemelte fejét, és még az is lehet, hogy amikor meglátta Szung Fan-pin-get, fölcsillant a szeme. Aztán mikor látta, hogy a férfi megtorpan, és fojtott hangon magyaráz valamit a feleségének, lehajtotta fejét és elsietett.

Li Lan kétszer is találkozott Szung Fan-pinggel késő esti sétái során. Egyszer vele volt az egész család, de másodszor egyedül jött szembe. Ekkor a nagydarab testével elállta anya és fia útját. Érdes lapátkeze megérintette a kisfiú fölfelé fordított arcát, és így szólt Li Lanhoz: – Ez a gyerek nagyon sovány. Többször kellene kiengedni a napra, mert a napfényben vitamin van.

Szegény Li Lan nem is mert fölnézni a férfira. Csak reszketett

Kopasz Livel a karján, a baba meg úgy rázkódott, mintha rengene a föld. Szung Fan-ping elmosolyodott és továbbment, sűrölva őket. Azon az éjszakán Li Lan nem időzött sokáig, hogy élvezze a holdvilágot, hanem megszorázta lépteit, és hazament Kopasz Livel. Fogcsikorgatása most egy kicsit másképp hangzott, mint egyébként, talán mert ezúttal nem a migrén volt az oka.

Mikor Kopasz Li hároméves lett, nagyanyja hazaköltözött szülőfalujába, otthagya őket magukra az anyjával. Kopasz Li addigra már megtanult járni, de még mindig nagyon sovány volt, soványabb, mint babakorában, Li Lan néha jobb napokat is kifogott a migrénjével, de mivel folyton lehajtott fejjel járt, termete kissé meggörnyedt. Miután a nagymama elutazott, Kopasz Li végre napvilágnál is kitehette lábát az utcára. Amikor Li Lan a piacra ment, magával vitte kisfiát. Gyorsan lépdelt, lehajtott fejjel persze, és Kopasz Li mögötte botladozott, az anyja ruhájába kapaszkodva. Ekkor már senki sem mutogatott rájuk – sőt, ügyet se vetett rájuk senki –, de Li Lan még most is úgy érezte, a többi ember tekintete megannyi törként szűrődik a hátába.

Kopasz Li törékeny édesanyja kéthavonként egyszer elment a rizsárudába, negyven csin rizsért. Ezek voltak Kopasz Li legboldogabb napjai, mert amikor anyja a hátára vette a negyven csines zsákot, neki nem kellett sietve totyognia utána. Anyja lihegve cipelte a rizst – a végén a lélegzetvétele pont úgy szólt, mint a fogcsikorgatása. Ment, megállt, ment, megállt, és ilyenkor Kopasz Linek jutott ideje a bámészkodásra.

Egy őszi napon, déltájban odajött hozzájuk a magas Szung Fan-ping, és épp amikor Li Lan letette a terhét, hogy letörölje arcáról a verejtéket, azt látta, hogy egy erős kéz hirtelen fölemeli a zsákot a földről. Összerezcent, fölnézett, meglátta a rámosolygó férfiarcot, és hallotta, hogy Szung Fan-ping azt mondja: – Hadd vigyem haza helyetted!

Szung Fan-ping olyan könnyedén vitte a negyven csines zsákot, mintha üres kosár volna. Baljával fölkapta Kopasz Lit, és a vállára ültette, mondta neki, hogy kapaszkodjon a homlokába. Kopasz Li még sosem látta ilyen magasból a világot – most először nézhetett le a járókelőkre. Képtelen volt abbahagyni a vihogást, ahogy ott ült Szung Fan-ping vállán.

A jókötésű férfi tehát egyszerre vitte a vállán Li Lan rizseszsákját és a fiát, és zengő hangon beszélt, míg hazafelé mentek. Li Lan mellette lépdelt, lehajtott fejjel. Úszott a hideg verejtékben, úgy érezte, mindenki őt bámulja, rajta nevet, és szerette volna, ha megnyílik a föld, és ő eltűnhet a repedésben. Szung Fan-ping mindenfélét kérdezett tőle, de Li Lan csak bólintott vagy nemet intett, és a foga most is csikorgott.

Végre megérkeztek Li Lanék ajtajához. Szung Fan-ping letette Kopasz Lit, és beleöntötte a zsák tartalmát a rizseshordóba. Vetett egy pillantást az ágyra, ugyanaz a takaró, ugyanaz az ágynemű volt rajta, mint három évvel azelőtt. A Kettős Boldogság jele megfakult, a hímzés szálai foszladoztak. A férfi már elmenőben mondta Li Lan-nak, hogy a neve Szung Fan-ping, és a gimnáziumban tanít, és ha az asszonynak és gyerekének bármire szükségük van, csak szóljanak. Miután elment, Li Lan először engedte meg fiának, hogy egyedül játsszon odakint, aztán bezárkózott szobájába, és a jó ég tudja, mit csinált ott. Már leszállt az este, amikor kinyitotta az ajtót, Kopasz Li közben elaludt az ajtó deszkájának dőlve.

Kopasz Li jól emlékezett, hogy ötéves volt, amikor Szung Fan-ping felesége meghalt valamilyen betegségben. Amikor Li Lan meghallotta a hírt, sokáig állt az ablaknál, vacogott a foga, közben lement a nap és felkelt a hold. Aztán kézen fogta kisfiát, és az éji hold alatt szó nélkül elballagtak Szung Fan-ping házához. Li Lan nem mert bemenni, hanem inkább egy fa mögül figyelte, hogyan üldögélnek, járkálnak odabenn a gyér fényben. A szoba közepén egy koporsó állt. Kopasz Li az anyja ruhaszegélyébe kapaszkodott, és

hallgatta a fogvacogását. Amikor fölnézett, mert kíváncsi volt a holdra és a csillagokra, azt látta, hogy az anyja zokog, és kezével törli a könnyeit.

– Mama, te sírsz? – kérdezte.

Li Lan bólintott, és azt mondta, hogy a megmentőjük családjában valaki meghalt. Még állt ott egy darabig, aztán megint kézen fogta Kopasz Lit, és csöndben hazamentek.

Amikor másnap Li Lan hazaért a selyemgyárból, leült az asztalhoz, és elkezdett papírkincseket készíteni. Elkészült egy nagy halom papírérmeivel és papírhasábbal, aztán felfűzte őket két fehér fonálra. Kopasz Li feszült érdeklődéssel figyelte, hogyan vágja ki anyja előbb a papír négyszögeket, aztán hogyan hajtogat belőlük egyenként hasábokat. Volt, amelyikre azt írta: arany, másokra meg azt: ezüst. Fogott egy „aranyrudat”, és elmesélte Kopasz Li-nek, hogy ezért valamikor igazi palotát lehetett volna venni. Kopasz Li rámutatott egy „ezüstrúdra”, és megkérdezte, hogy azért mit kaphattak volna.

– Azért is palotát – felelte Li Lan –, de lehet, hogy valamivel kisebbet.

Kopasz Li szemügyre vette az asztalon felhalmozott „arany-” és „ezüstrudakat”, és kiszámolta, hány palotát lehetne venni az összesért együtt. Épp csak akkor tanulta meg a számokat, úgyhogy egyenként bökött rá a rudakra, de mivel csak tízig tudott számolni, folyton előlről kellett kezdenie. Miközben nőtt az asztalon a „nemesfém” rakás, már csupa víz volt a feje, és mégsem tudott eljutni a végösszegig. Akárhogy is, tovább küszködött, mígnem matematikai erőfeszítésén még az anyja is elmosolyodott.

Miután kellően óriási halom gyűlt össze a rudakból, Li Lan nekilátott a papír pénzérmék készítésének. Először köröket vágott ki a papírból, aztán kis, négyszögű lyukakat vágott a közepükbe. Végül gondosan megvonalmazta a papírkarikákat, és mindegyikre ráírt egy-

egy sor írásjegyet. Kopasz Linek úgy tűnt, papírérmét sokkal nehezebb csinálni, mint papír aranyrudat, ezért azt találgatta, hány palotát lehet venni egy kerek papírpénzért. Lehet, hogy egy egész utcát? Anyja meglóbált egy hosszú érmefüzért, és azt mondta: – Nem hiszem, hogy ezért többet lehetne venni valami ruhánál.

Kopasz Lit nem hagyta nyugton a gondolat, újra csupa verejték lett a kopasz feje, ahogy próbált rájönni, hogy kerülhet valami ruha többbe egy palotánál. Li Lan elmagyarázta, hogy tíz érmefüzér sem ér annyit, mint egyetlen aranyrúd. Kopasz Li ezt sem tudta hová tenni. Ha tíz érmefüzér sem ér egyetlen aranyrudat, akkor minek bajlódik anyja ilyen sokat a kerek pénzekkel? Li Lan elmondta, hogy ezt a pénzt nem ebben a világban kell elkölteni, hanem a következőben; ez az elhunyt úti pénze. Kopasz Li megborzongott az *elhunyt* szóra, majd még egyszer, amikor kinézett a kinti sötétségbe, megkérdezte, melyik halotté lesz ez a pénz. Li Lan letette a munkáját, és így felelt: – A megmentőnk családjáé.

Szung Fan-ping felesége temetésének napján kosárba rakta az összes papírpénzt, arany- és ezüstrudat. Aztán, egyik kezében a kosárral, a másikban Kopasz Li kezével, megállt az utcán, és várt. Aznap reggel Kopasz Li először látta az anyját úgy, hogy más emberek előtt fölemelte a fejét. Ahogy ott állt, és várta a gyászmenetet, arra ment néhány ismerőse, és belebámultak a kosárba. Egyikük föl is emelte az aranyrúd- és érmefüzéreket, bókot mondott az asszony ügyességére, és megkérdezte: – Újra meghalt valaki a családban?

Li Lan lehajtotta fejét, és halkán így válaszolt: – Nem, nem az én családomban...

A menetben csupán vagy tucatnyi gyászoló vonult. A koporsót egy talyigára tették, az meg nyikorgott, zörgött az utca kövén. Kopasz Li megállapította, hogy a tucatnyi embernek – férfiaknak, nőknek vegyesen – fehér vászon van a fejére meg a derekára kötve, és egytől

egyig sírnak. Csak egyvalakit ismert meg, Szung Fan-pin-get, azt a férfit, akinek a nyakából egyszer lefelé nézett az egész világra.

Szung Fan-ping és Szung Kang egymás mellett lépdeltek. Amikor elmentek Liék előtt, megálltak, és Szung Fan-ping biccentett Li Lannak. Szung Kang utánozta apját, és biccentett Kopasz Linek. Li Lan ekkor kézen fogta Kopasz Lit, és csatlakozott a gyászmenethez, amely lassan vonult végig Liuváros kövezett utcáin, ki a városhatáron túli földútra.

Kopasz Li és anyja nagyon sokáig ment a síró emberek nyomában, mígnem végül megérkeztek egy nyitott sírhoz. Amikor a koporsót leeresztették a földre, a halk zokogás panaszos jajongássá hangosodott. Li Lan oldalt állt a kosarával meg Kopasz Livel, és nézte, ahogy a gyászolók földet lapátolnak a sírba, s a hant egyre magasodik. A jajongás visszahalkult hüppögéssé, majd Szung Fan-ping megfordult, elindult Li Lan és Kopasz Li felé, és miközben átvette a kosarat, könnyes szeme Li Lanra meredt. Aztán visszament a sírhoz, a friss hant tetejére rakta a papír arany- és ezüstrudakat meg az érméket, és meggyújtotta őket egy gyufával. Mihelyt a papír fényes lángra lobbant, újra feltört a zokogás. Kopasz Li látta, hogy az anyja is sír, mint akinek meghasadt a szíve, mintha saját balsorsa jutott volna eszébe mindenestül.

Aztán a csapat nagyon hosszú utat tett meg, mire visszaért a városba. Li Lan még mindig vitte a kosarát, fogta fia kezét, mindenki előttük haladt. Szung Fan-ping, aki legelől ment, folyton hátrahátranézett az anyára és fiára. Amikor Li Lan utcácskájához közeledtek, Szung Fan-ping megállt, és bevárta Li Lant meg Kopasz Lit. Halk hangon beszélt Li Lanhoz, meghívta őket a házába tofuvacsorára, az elhunyt emlékére. Ez volt a szokás a városban.

Li Lan habozva, de nemet intett, aztán elindult Kopasz Livel a mellékutcában hazafelé. Majdnem az egész napot végigyalogolták, úgyhogy Kopasz Li elaludt, amint fejét a párnára hajtotta. Li Lan

csak ült egymagában, nézett kifelé az ablakon. Sötétedéskor kopogtattak. Li Lan magához tért az ábrándozásból, ajtót nyitott, és Szung Fan-pinget pillantotta meg odakint.

A férfi hirtelen feltűnésétől Li Lan valósággal megdermedt. Észre sem vette karján a kosarat, még az se jutott eszébe, hogy beinvitálja. Ahogy szokta, lehajtotta fejét. Amikor Szung Fan-ping ennivalót vett ki a kosárból, és a kezébe adta, az asszony rájött, hogy az özvegyember elhozta nekik a tofuvacsorát. Bátortalanul elfogadta az ételt, és fürgén átöntötte a saját táljaikba. Gyorsan elmosta Szung Fan-ping edényeit, de amikor visszaadta őket, a keze újból remegni kezdett. Szung Fan-ping a kosarába tette a tányérokat, és megfordult, hogy hazainduljon, és Li Lan újra lehajtotta fejét. Csak amikor Szung Fan-ping lépteit már nem lehetett hallani, akkor ébredt rá, hogy be se hívta a házba. Mire fölemelte fejét, Szung Fan-ping már nem volt sehol.

5. FEJEZET

Kopasz Li nemigen tudta, hogyan jött össze Szung Kang apja az ő anyjával. Mire megtudta, hogy a bácsit Szung Fan-pingnek hívják, már hétéves lehetett.

Egy nyári estén Li Lan elkísérte Kopasz Lit a borbélyhoz, ahol a gyerek fejét a megfelelő kopaszsági fokra borotválták. Aztán elvitte fiát a mozival szembeni kosárlabdapályára. Liúvárosban ez volt az egyetlen villanyfényes sportlétesítmény, úgyhogy mindenki Fényes Pályának hívta. Aznap este a helyi csapat az egyik szomszédos város kosarasaival játszott, és ezernél több ember csoszogott ide-oda koncentrikus körökben a pálya körül, olyanok voltak, mint a szélfúttá szemétkupacok egy hatalmas árok szélén. A férfiak cigarettáztak, a nők görögdinnyemagot ropogtattak. A közeli fák tele voltak visítózó gyerekekkel, alattuk a falon pedig mocskos szájú férfiak nyüzsögtek. Egy talpalatnyi szabad hely sem volt a falon,

mert akik még lent voltak a földön, foggal-körömmel próbáltak feljutni, akik meg fent voltak, lerugdalták őket.

Itt elegyedett szóba egymással először a két fiú. Szung Kangan fehér, ujjatlan ing és kék sort volt, folyt az orra, és Li Lan ruhájába csimpaszkodott. Li Lan a fiú fejét, arcát, karcsú nyakát simogatta, olyan „mindjárt megzabállak” nézéssel. Aztán egymás mellé húzta a két gyereket, és csak fecsegett és locsogott, de akkora volt a lárma, hogy a fiúk egy árva szót sem értettek belőle. A levegőben cigarettafüst úszott és dinnyemagok röpködtek, és a falnál kitört a verekedés, miután az egyik faág letört, és két srác lepottyant róla a földre. Li Lan még mindig a gyerekeknek csacsogott, és akkor végre eljutott a fülükig, amit mondani akart.

Li Lan Szung Kangra mutatott, és ezt mondta Kopasz Linek: – Ő a bátyád. Úgy hívják, hogy Szung Kang.

Kopasz Li biccentett a fiúnak, és megismételte: – Szung Kang.

Li Lan ekkor Kopasz Lire mutatott, és azt mondta Szung Rangnak: – Ő az öcséd. Úgy hívják, hogy Kopasz Li.

Amikor Szung Kang meghallotta Kopasz Li gúnynevét, kitört belőle a röhögés. Nem tudta levenni szemét a kisebbik fiú fényes, kopasz fejről: – Úgy hívnak, hogy Kopasz Li? Eszem megáll!

Szung Kang azonban hirtelen felüvöltött, mert valaki megégette a karját a cigarettájával. Amikor Kopasz Li meglátta Szung Kang üvöltésre tátott száját, nagyon viccesnek találta, és majdnem felnevetett, csak egy másik férfi cigarettája pont akkor égette meg a nyakát, mire ő is bömbölni kezdett.

E pillanatban megkezdődött a mérkőzés. A ragyogó fényárban és hangorkánban Szung Fan-ping csak úgy tündökölt. Li Lan áhítattal nézte, milyen magas, milyen erős, milyen ügyes, mekkorákat ugrik. Rekedtre ordította magát, és a szeme vérbe borult. Valahányszor Szung Fan-ping kosarat dobott, elfutott mellettük, kitárt karral, mintha repülne. Egyszer még zsákolt is. Egész életében egyszer

sikerült zsákolnia, és az most volt. Ami pedig a pálya körül tolongó ezer nézőt illeti, nekik is ez volt az első és utolsó eset az életükben, amikor zsákolást láttak. A fülsiketítő lárma hirtelen abbamaradt, és az emberek leesett állal néztek egymásra, mintha igazolást várnának arra, hogy tényleg azt látták, amit láttak. Aztán feltámadt ezer torokból a hangok árja. Nem volt itt ekkora hangzavar a japán bevonulás óta.

Szung Fan-ping is megdöbbsent a saját zsákolásán. Csak állt dermedten a háló alatt. Miután ráeszmélt, mit is vitt véghez, odarohant Li Lanhoz és a kipirult arcú, tágra nyílt szemű gyerekekhez. Kitérte karját, és a magasba emelte Szung Kangot és Kopasz Lit, föl az ég felé, aztán visszafutott velük a kosárhoz, és kis híján bedobta volna őket örömeiben, ha nem óbégatnak olyan hangosan. Szerencsére végül is eszébe jutott, hogy nem kosárlabdákkal van dolga, és nevetve visszaügetett velük, letette őket a földre. Még tartott a pillanat mámor, úgyhogy fölkapta Li Lant. Ezer ember szeme láttára fölemelte, miközben csapdostak körülöttük a nevetés hullámai. A legkülönbözőbb nevetésfajtákat lehetett hallani: hahotát, heherét, nyihogást, göcögést, vihogást, röhögést, kuncogást, száraz és nedves kacajokat.

Ha valaki akkoriban azt látta, hogy egy férfi megölel egy nőt, az élmény felért egy mai pornófilmmel. Miután Szung Fan-ping letette Li Lant, kitérte karral visszafutott a játék forgatagába. Most, hogy Li Lan főszereplő lett a saját pornófilmjében, egész más szemmel néztek rá, és míg a nézők fele a meccset figyelte, a többiek kíváncsian bámulták Li Lant. Emlékeztek még a férfira, aki úgy halt meg, hogy nők pucér fenekét leste ki, és megállapították, hogy ez az ő felesége. Li Lan közben úszott a saját, személyes boldogságában. Szemébe könnyek tolultak, szája remegett, mit törődött ő már azzal, hogy miket beszélnek róla...

A mérkőzés után Szung Fan-ping lehúzta átizzadt mezét, és Li Lan a kebléhez szorította, mint valami drága kincset. Négyesben

átmentek a szemközti büfébe. Mire helyet kaptak, Szung Fan-ping meze teljesen átnedvesítette Li Lan fehér blúzáát, de az asszony szinte röpült, észre sem vette, hogy a melle tökéletesen látható. Szung Fan-ping rendelt két tálka mungóbabfagylaltot és két üveg üdítőt. Kopasz Li és Szung Kang nekiestek a fagyinak. Szung Fan-ping kinyitotta a két üveget, és az egyiket odaadta Li Lannak, ő meg a másiktól nyeldekelt a szénsavas nedűt. Li Lan nem itta meg a magáét, hanem visszatolta Szung Fan-ping elé, aki egy pillanatra elgondolkozott, aztán fölvette a palackot, és azt is kiitta. A két felnőtt csak ült, és bámulta egymást, ügyet sem vetettek a gyerekeikre. Szung Fan-ping nem tudta levenni a szemét Li Lan melléről, és az asszony egyre csak a férfi mellkasát bámulta – elpirult a széles válla és vésővel faragott izmai látványától.

Kopasz Li és Szung Kang sem figyeltek a felnőttekre. Ez volt az első nyár, amikor a két gyerek kedvére falhatta a jeges édességet. Addig a leghidegebb dolog, amit megkóstolhattak, egy tál kútvíz volt, de most jeges mungóbab csemegét ettek, a tetején olyan volt a porcukor, mint a friss hó. Fölemelték táljukat, és még az edény hidegsége is több örömet szerzett nekik, mint ha kútvizet innának. Miközben a cukor olvadni kezdett, mint a tavaszi hó, minden kanál merő gyönyör volt. Az első néhány falat után szájuk felpörgetett géppé vált, amit nem lehet leállítani. Egyik falásnyi jeges nyalánkságot szürsölték fel a másik után, ajkuk és nyelvük majd' megfagyott. Néha abbahagyták és kítátották a szájukat, mintha leforrázták volna, aztán kezdték megint, görgették a fagyott babszemeket a nyelvükön. Végül, amikor befejezték, kinyalták a tálkáikat, aztán csak nyaldosták tovább, élvezték a maradék hidegséget. Addig nyalták, amíg a tálka melegebb nem lett, mint a nyelvük, és csak akkor tették le nagy nehezen. Fölnéztek Szung Fan-pingre és Li Lanra, és megkérdezték: – Nem jöhetnénk vissza holnap is? Szung Fan-ping és Li Lan egyszerre vágta rá: – Dehogynem!

6. FEJEZET

Kopasz Li és Szung Kang nem fogták fel, hogy szüleik néhány napon belül összeházasodnak. Li Lan vett egy kiló sanghaji savanyúcukrot, favababot pörkölt egy nagy vokban, görögdinnyemagot egy másikban, aztán mindent egy hordóba öntöttek, és jól összekeverték. Amikor Li Lan elkészült vele, adott egy maréknyi keveréket Kopasz Linek, aki szétteregette az asztalán és megszámolta: csak 12 babszem, 18 dinnyemag és 2 darab savanyúcukor.

Az esküvő napján Li Lan még sötétben kelt. Fölvette új blúzáát, új nadrágját, fényes új műanyag szandálját. Ült az ágy szélén, és nézte, ahogy az ablaka alatt elgyengül a sötétség, bevilágít a rózsás hajnal. Vacogott a foga. Most azonban nem a migréntől, hanem mert a torkában dobogott a szíve, és el-elöntötte a forróság, és ahogy közelgett a hajnal, úgy lett egyre izgatottabb. Foga egyre hangosabban csattogott, úgyhogy Kopasz Li háromszor is fölriadt álmából. Harmadjára Li Lan nem hagyta visszaaludni, hanem szólt neki, hogy sürgősen keljen fel, mosson fogat és arcot, vegye föl az új ingét, új rövidnadrágját, új műanyag szandálját. Miközben Kopasz Li előtt térdelve igyekezett becsatolni a gyerek szandálját, egy talyiga zörömbölését hallotta meg az utcáról. Felpattant, és száguldott az ajtóhoz. Ott állt Szung Fan-ping, a talyiga húzója, sugárzó mosollyal, Szung Kang pedig, aki a talyigán ült, nevetett és bekiáltott: – Kopasz Li!

Szung Kang vihogott, és azt mondta apjának: – Jaj, de vicces név!

Köréjük gyűltek Li Lan szomszédai. Meglepetten nézték, amint Szung Fan-ping és Li Lan megrakja a talyigát a legkülönfélébb háztartási eszközökkel. Volt a szomszédok között három gimnazista. Egyikük, Szun Vej a hosszú üstökével büszkélkedett, a másik kettő pedig Liuváros leendő két Tehetséges Embere volt, bár ekkor még csak két diák, Siker Liu és Győzelem Csao néven. Miután Író Liu és Költő Csao lett belőlük, ők masírozatták végig a leskelődő Kopasz

Lit Liuváros utcáin. A három nebuló kíváncsian lökdöste egymást a talyigánál, röhögcséltek, és Li Lant méregették: – Már megint férjhez tetszik menni?

Li Lan arca élénkpirosra váltott, odament a szomszédokhoz, és favababbal, dinnyemaggal, savanyúcukorral kínálgatta őket. Szung Fan-ping is otthagya a talyigát, Li Lan nyomában lépkedve cigarettát osztogatott a környék férfilakosságának. A szomszédok ropogtatták a babot, a magot, szopogatták a cukrot, és nevetgélve figyelték, hogyan pakolja fel Szung Fan-ping és Li Lan az asszony holmiját a talyigára.

Aztán elkezdtek húzni a kétkerekűt a nyári utcákon át. Macskaköves utca volt, s ahogy a kerekek zötyögtek rajtuk, elmozdultak a kövek, megnyikordultak a villanypóznák. A talyiga meg volt tornyozva Li Lanék ruháival és takaróival, asztalokkal és székekkel, lavórokkal, fazekakkal és késekkel és kanalakkal és evőpálcikákkal. Elöl ment Kopasz Li anyja és Szung Kang apja, hátul a gyerekek tolták a talyigát.

Li Lan fogott két marék favababot, magot és cukorkát, beletuszkolta Kopasz Li és Szung Kang kezébe. A fiúk keze tele volt rágnivalóval, és már a nyáluk is kicsordult, de mivel nem volt harmadik kezük a papír kibontására meg a magok elroppantására, a szájuk üres maradt.

Pár kakas meg tyúk tappogott utánuk. Kotkodákolva viaskodtak a fiúk kezéből kipottyano szemekért. A lábuk között cikáztak, csapkodtak a szárnyukkal, próbáltak fölélni a kezükig. Minél inkább próbált kitérni előlük a két fiú, annál több babot és magot potyogtattak el közben.

Szung Fan-ping húzta a talyigát, Li Lan vitte a fahordót, úgy vonultak az egyre zsúfoltabb utcákon. Mindketten ragyogtak a boldogságtól. Sok ismerősük megtorpant, amikor közeledtek, és kíváncsian nézték a férfit, a nőt, a gyerekeket, meg mögöttük a

szárnyasokat. Mutogattak rájuk, és kérdezték: – Hát ez mi?

Szung Fan-ping időről időre letette a talyigát, és cigarettával kínálta a férfiakat, míg Li Lan babot és édességet osztogatott a nőknek és a gyerekeknek. Kipirulva, fülig érő szájjal, remegő hangon magyarázták, hogy össze fognak házasodni, mire mindenki bólogatott, és azt mondta: – *Ohhh*. – Néztek Szung Fan-pingre, néztek Li Lanra, aztán Szung Kangra és Kopasz Lire, és kuncogtak: – Összeházasodnak. *Ohhh*, esküvő lesz...

Szung Fan-ping és Li Lan csak ment tovább, mosolyogtak, és minden arra járónak elmondták, hogy összeházasodnak, és az utca egész hosszán mindenki szívta a szerencsehozó esküvői cigarettát, szopogatta a szerencsehozó cukrot, rágta a szerencsehozó babot, és ropogtatta a szerencsehozó dinnyemagot. Kopasz Lire és Szung Kangnak viszont még egy szerencsehozó fing se jutott, annyira kellett figyelniük, hogy megvédjék kezüket és benne a csemegéket az üldöző baromfiaktól. Csöpögött a szájukból a nyál, amikor nézték, mások hogyan esznek, illetve csöpögött volna, ha jobb híján nem nyeldekelnék egyfolytában.

Az utca egész hosszán mutogattak az emberek Kopasz Lire és Szung Kangra, és azon vitatkoztak, melyik gyerek lesz, ahogy mondani szokás, a *fölös batyu* az új családban. Sok érv és ellenérv után végül arra jutottak: – Mind a két gyerek fölös batyu lesz.

Majd azt mondták Szung Fan-pingnek és Li Lannak: – Nagyon szépen összeilletek!

Végül, amikor az újonnan egybeolvadt család megérkezett Szung Fan-ping házához, és ezzel a nászmenet célhoz ért, Szung Fan-ping bevitte a rakományt a házba, miközben Li Lan az ajtó mellett állt a fahordójával, és marokszám adományozta a csemegét a szomszédoknak. Nem sok maradt már a hordóban, és Li Lan egyre kisebbeket markolt.

Kopasz Li és Szung Kang berohantak a házba, és ami a kezükben

volt, az ágyra szórták. A favát és a dinnyemagot mind eláztatta a verejték, de a fiúk annyira ki voltak éhezve, hogy nyomban teletömték a szájukat babbal, maggal és cukorkával, amíg az arcuk olyan gömbölyű nem lett, mint a segg. Végül, amikor már egy porcikájukat se bírták mozdítani, rájöttek, hogy egy falat se fér már beléjük. Szung Fan-ping kiszólt nekik a nappaliból. Odakinn már egész kis tömeg gyűlt össze, mind látni akarták a most – másodszor – ifjú párt, szemügyre venni a két fiút.

Kopasz Li és Szung Kang kiszaladt a házból, a szájuk úgy tele volt tömve, hogy bandzsítottak és az arcuk húsa majd kipukkadt, mire mindenki nevetett rajtuk: – Miféle kincseket rejtegettek?

A fiúk előbb nemet intettek, aztán bólintottak, de szó nem jött ki a szájukon. Az egyik férfi így szólt: – Lehet, hogy a szájuk olyan, mint a léggömb, de ne higgyétek, hogy már semmi sem fér bele.

Azzal bement Szung Fan-ping házába, és addig keresgélt, amíg nem talált két porcelán teáskannafedőt. Aztán rábeszélte Kopasz Lit és Szung Kangot, hogy cuppanjanak rá a fedő gombjára, mintha mellbimbó volna. A gyerekeknek sikerült is rácuppanni, mire mindenki újra hahotázott. Úgy nevettek, hogy rázkódott bele az egész testük, folyt a könnyük, a taknyuk, a nyáluk, néha még el is fíngták magukat, mondogatták, hogy olyan ez, mintha a fiúk Li Lan csecsére tapadnának. Li Lan fülig vörösödve nézett vissza új férjére. Szung Fan-pingen látszott, hogy kínos neki a helyzet, odament a két kölyökhöz, kivette szájukból a fedőt, és fölvetette, hogy most már tényleg bemehetnének a házba.

Kopasz Li és Szung Kang visszamentek a szobába, és visszamásztak az ágyra. Kétségbeesett pillantást váltottak: szájuk tele volt csemegével, de nem tudták lenyelni. Kopasz Linek jutott előbb eszébe a megoldás, és gyorsan elkezdte kiszedegetni a szájából a rágcsa-szemeket. Szung Kang követte a példát. Az újonnan kibányászott babszemeket, dinnyemagot, cukorkát szétterítették az

ágytakarón. A sok csemege ruganyos volt és ragacsos, és csillogott, mint a takony, és tökéletesen összerondították vele a szülei ágyát. Miután túl sokáig maradt szétfeszítve az állkapcsuk, a két gyerek rájött, hogy nem tudja becsukni. Csak bámulták egymás barlang módjára tátongó száját, mélységes tanácstalanságban. Közben hallották, hogy Szung Fan-ping és Li Lan kihívja őket az utcára.

Li Lan régi szomszédai elhozták a gyerekeiket, és a mellékutcákban kóborolva keresgéltek Szung Fan-ping házát. Amikor felbukkantak, Li Lant elöntötte az öröm hulláma, de csak tüsszentésnyi időbe tellett, hogy elfogja a csalódás. Kiderült, hogy nem gratulálni jöttek, hanem a tyúkjáikért meg a kakasaikért. A madarak ott totyogtak Kopasz Li és Szung Kang nyomában, de senkinek nem volt fogalma, hova lettek azután. A szomszédok nagy patáliát csaptak, szidták Li Lant és Szung Fan-pinget: – Hová lettek a tyúkjaink? Hova tűntek azok a nyavalyás tyúkok?

Az ifjú párnak sejtelve sem volt, miről beszélnek: – Miféle tyúkok?

– Ami tyúkjaink...

Egymás szavába vágva próbálták leírni a tyúkok ismertetőjegyeit. Közölték, hogy sokan látták, amikor a szárnyasok Kopasz Li és Szung Kang nyomában kimentek az utcára. Szung Fan-ping nem értette az egészet. – A tyúk nem kutya. Mért menne ki valaki után az utcára?

A szomszédok azonban nem tágitottak attól, hogy sokan látták Kopasz Lit és Szung Kangot, amint magvakból és babból potyogtatnak útjelzést maguk után, és a tyúkok követik őket, és így kerültek az utcára. Szung Fan-ping és Li Lan beszóltak a fiúkért, és megkérdezték tőlük: – Láttatok ti valamilyen tyúkot?

Mivel az állkapcsuk még ki volt akadva, a fiúk csak a fejüket tudták csóválni.

A baromfinyomozó különítmény három férfiból, három nőből és

három gimnazistából állt, valamint két fiúból, akik nem sokkal voltak nagyobbak Kopasz Linél és Szung Kangnál. A tizenegy fős csapat körülvette Szung Kangot és Kopasz Lit, és mérgesen káráltak velük. – Hol vannak a tyúkjaink? Igaz, hogy utánatok mentek?

Kopasz Li és Szung Kang bólintott, mire az üldöző kompánia visszafordult Szung Fan-pinghez és Li Lanhoz: – Tessék! Ezek a kis gazemberek bevallották.

Majd ismét Kopasz Li és Szung Kang volt a célpont: – Hol vannak azok a nyavalyás tyúkok?

A fiúk a fejüket ingatták, erre a csapat feldühödött: – Nyüves kis gazemberek, az előbb még bólogattatok, most meg tagadtok?

A csődület azt hajtogatta, hogy a kakas meg a tyúk nem bolha és nem is kullancs, úgyhogy jól lehet látni, ha valahol van. Betódultak Szung Fan-ping házába, kerestek-kutattak, kinyitogatták a szekrényeket, benéztek az ágy alá meg a fazekakba. A nagy hajú gimnazista, Szun Vej még Kopasz Li és Szung Kang tátott szájába is beleszimatozott, hátha megérzi leheletükön a tyúkhúst. Szagolgotott egy darabig, de nem tudta eldönteni, mit érez, úgyhogy odahívta Győzelem Csaot. Győzelem Csaó is szimatolgotott egy ideig, de ő se tudta megállapítani, úgyhogy megkérte Siker Liut, orrontsa meg a helyzetet. Siker Liu egy darabig szaglászott, aztán arra jutott: – Szerintem nem.

Miután egy szál tollat se találtak, a kereső alakulat káromkodva, szitkozódva kiment a házból. Szung Fan-ping már nem ragyogott a büszkeségtől, ellenkezőleg, acélos zorddá vált az arca. Arája sápadt volt rémületében, és a férfi ruhájába kapaszkodott, hogy visszatartsa, mert félt, hogy férje máris verekedést kezdeményez. Szung Fan-ping mindaddig némán tűrt, és amikor ezek a népek mindenféle mocskos szóval kimentek a házból, még mindig fékezte magát, csak merőn nézte őket a kemény vágású szemével.

A különítmény a ház körül kezdett keresgélni. Néhányan még a

kútba is lekémleltek, váltásban, de nem láttak se tyúkot, se kakast, csak a saját arcuk tükörképét. A három gimnazista majomügyességgel felmászott a fára, hátha a háztetőn vannak elrejtve a kakasok és a tyúkok. De nem találtak háziszárnyast, csak néhány verebet.

Mivel hiába keresgéltek, továbbra is szörnyen káromkodtak, amikor is egyikük megjegyezte: – Lehet, hogy beleestek az árnyékszékbe, és belefulladás, miközben a nők seggét próbálták meglesni.

– A tyúkok is női seggeket kukkolnak?

– Nem. A kakasok.

A férfiak röhögtek, a nők vihorásztak. Li Lan most már egész testében remegett. Nem mert már Szung Fan-ping ruhájába kapaszkodni, mert félt, hogy a balszerencsését átragasztja a férjére. A hívatlan vendégek még mindig szellemeskedtek, ahogy távolodtak a háztól: – És mi van a tyúkokkal?

– A tyúkok megvárják, amíg a kakasok belefulladásnak, aztán újra férjhez mennek.

Szung Fan-ping nem bírta tovább hallgatni. Rámutatott a tréfamesterre, és elüvöltötte magát: – Gyere csak vissza!

Mind megfordultak: a három férfi, a három gimnazista, a három nő és a két kisfiú. Szung Fan-ping látta, hogy lecövekelnek, és újból odakiabált: – Gyere csak vissza!

A csapatból kitört a nevetés. A három felnőtt férfi és a három gimnazista odament Szung Fan-pinghez, és körülvették, míg a három nő a két gyerekkel félreállt, mintha valami mulatságos műsort nézne. Tudták, hogy túlerőben vannak, és gúnyosan kérdezték: – Csak nem lakodalomba akarsz hívni? Mivel kínálsz? – Szung Fan-ping visszacsördített: – Az öklömmel. – A közepén álló férfira mutatott, és ráförmedt: – Ismételd meg, amit mondtál.

A férfi vigyorgott: – Mért, mit mondtam?

Szung Fan-ping habozott, aztán: – Mondtál valamit egy tyúkról...

Az illető így szólt: – Ja?! – Mintha most jutna eszébe, majd megkérdezte: – Azt akarod, hogy megismételjem?

– Ha még egyszer ki mered mondani – felelte Szung Fan-ping –, beverem a szádat.

A férfi a két társára meg a három diákra nézett. – És ha nem ismétlem meg?

Szung Fan-pingnek torkán akadt a szó. Végül nagyot sóhajtott. – Tűnj a szemem elől.

A kis csapat elnevette magát. A három gimnazista körülzárta Szung Fan-pinget, és egyszerre kántáltak: – Ha a kakas megfullad, új férje lesz a tyúknak?

Szung Fan-ping fölemelte öklét, aztán mégis leengedte. Fejét csóválva félrelökte a három diákot az útjából. Már ment vissza a házba, mikor az első férfi utánaszólt: – Mihez megy férjhez a tyúk? Egy új kakashoz?

Szung Fan-ping sarkon fordult, és állon vágta. Az ütés gyors volt és pusztító erejű, a férfi elterült, mint egy félredobott öreg pokróc. Kopasz Li és Szung Kang szája egyszerre kattant helyre.

Amikor a férfi föltápászkodott, csurom vér volt a szája, és kiköpött egy nagy csomó taknyos-nyálás pirosat. Szung Fan-ping, miután bevitte az ütet, egy ugrással kipattant a körülötte kialakult gyűrűből. Amikor nekimentek, Szung Fan-ping lehajolt, és kirúgott a jobb lábával. Kopasz Li és Szung Kang e pillanatban tanulta meg, hogy mi az a „köríves lábsöprés”. Szung Fan-ping egy láblendítéssel három férfit terített le, és három diákot taszított meg úgy, hogy egymást döntötték a földre.

Amikor föltápászkodtak, hogy újra nekirontsanak, Szung Fan-ping kirúgott a bal lábával, és gyomron találta az egyik felnőttet. Az

illető üvöltve zuhant hanyatt, és magával rántotta a mögötte álló kettőt. A felnőttek és a gimnazisták tátott szájjal bámultak egymásra, próbálták felfogni, mi történt.

Szung Fan-ping ökölbe szorította kezét, és szembenézett velük. Az egyik férfi azt óbégatta, hogy úgylis bekerítik. Hatan másztak rá, kezdték ütlegelni. Amint kiszaladt a gyűrűből, máris újra csapdába esett. Kitért a bunyó. Senki sem látta már, hogy mit csinál. Az emberek néha összepuffentek, mint a tézstabatyuk, máskor szétszóródtak, mint a kukorica pattogatás közben.

Ekkor a két fiú, aki három-négy évvel lehetett idősebb Kopasz Linél és Szung Kangnál, megragadta a lehetőséget, hogy elkapja a testvéreket, és pofon vágja, sípcsonton rúgja, arcon köpje őket. Kopasz Li és Szung Kang eleinte tapodtat sem hátrált, és megpróbált visszaütni, – rúgni, – köpni. De kicsik voltak, ezért nem érték el kínzóik lábát, se az arcát, meg kevesebb volt a nyáluk is. Néhány próbálkozás után Kopasz Li és Szung Kang ráébredt, hogy nekik annyi, és akkor jajgatni kezdtek.

Szung Fan-ping hallotta a kiabálásukat, de egyedül harcolt hat ellen, és nem tudott a segítségükre sietni. Kopasz Li és Szung Kang kénytelen volt Li Lan mögé bújni, aki ekkor már náluk is panaszosabban jajongott. Kérlelte Szung Fan-ping szomszédait és a járókelőket, akik odasereglettek báméskodni, könyörgött nekik, hogy segítsenek a férjének. Sorra megszólította őket, úgy esdekelt, miközben Kopasz Li és Szung Kang a ruhájába csimpaszkodott. A két nagyobb fiú csak jött a nyomukban, tovább pofozkodtak, rúgtak, köpködtek. Kopasz Li és Szung Kang jajgatva kért segítséget Li Lantól, Li Lan pedig könyörgött a báméskodóknak, hogy segítsenek a férjén.

Végül odarohant néhány szomszéd és báméskodó, s szétválasztotta Szung Fan-pinget meg a hat kínzóját, két oldalra félrehúzták őket, és maguk álltak középre. Szung Fan-ping szeme

bedagadt, szájából és orrából vér csöpögött, ruhája cafatokban lógott. A másik hat is hasonlóan festett, de legalább a ruhájuk nem rongyolódott el.

A békéltetők elkezdtek győzködni mindkét oldalt. Megpróbálták a lelkére beszélni Szung Fan-pingnek, kifejtették, mennyire természetes dolog, hogy valaki felháborodik, ha elvesznek a tyúkjai, és ha az emberek felháborodnak, előbb-utóbb kicsúszik a szájukon valami gorombaság. Lelkére beszéltek a kínzóinak is, kifejtették, hogy a mai nap nem csak amolyan közönséges nap, hanem Szung és Li esküvőjének napja, és jól tennék, ha erre is gondolnának. A békéltetők betuszkolták Szung Fan-pinget a házába, a többieket visszatessékelték az utcára, és így győzködték őket: – Nem történt semmi, felejtsetek el. Jobb az ellenséggel barátságot kötni. Szung Fan-ping, te menj be a házába, mindenki menjen haza.

Bár Szung Fan-ping vérzett, és tele volt ütésnyommal, büszkén állta a sarat, de a többieknek sem akaródzott odébbállni. Úgy vélték, a létszámfölény mellettük szól, eszük ágában sem volt, hogy engedjenek. Közölték, hogy az ügy nincs lezárva, és ragaszkodtak hozzá, hogy kapjanak valamit, mielőtt távoznak: – Legalább valami jóvátételt és bocsánatkérést.

Végül az egyik békéltetőnek eszébe jutott az a javaslat, hogy a támadók fogadjanak el egy-egy cigarettát Szung Fan-pingtől. Akkoriban az volt az íratlan szabály, hogy ha valaki a verekedés után cigarettával kínálja ellenfelét, a vereségét ismeri be. A többiek megfontolták a javaslatot, és egyetértettek abban, hogy ez kellő elégtételt jelent. Azt mondták: – Rendben van, akkor leszállunk róla.

A békéltető ezután odament Szung Fan-pinghez. Nem azt mondta, hogy a cigaretta a vereség beismerésének jele, hanem azt ajánlotta, hogy osszon ki néhány szerencsehozó esküvői cigarettát. Szung Fan-ping azonban tisztában volt a cigarettakínálás jelentésével, és megcsóválta a fejét: – Nincs cigaretta. Amit tőlem kapnak, az az

öklöm.

Miután ezt kimondta, rápillantott Li Lan sírástól duzzadt szemére, Szung Kang és Kopasz Li könnyekkel és mások köpedékével borított arcára. Egyszerre nagyon elszomorodott. Állt ott egy darabig, aztán lehajtott fejjel bement a házba. Egy csomag cigarettával jött vissza. Feltépte a csomagot, odament a három felnőtthöz és a három gimnazistához, és sorra átadott nekik egy-egy szálat. Miután végzett, és megfordult, hogy otthagyja őket, a férfiak utánaszóltak: – Mi ez a sietség? Gyűjtsd is meg nekünk.

Szung Fan-ping szomorúsága egy csapásra dühbe fordult. Földhöz vágta a cigarettát, és kis híján újra támadásba lendült, amikor Li Lan felugrott, és visszafogta. Így könyörgött: – Hagyd ezt rám. Majd én meggyújtom nekik.

Li Lan odament a férfiakhoz. Előbb letörölte könnyét, aztán fellobbantott egy szál gyufát, és a lánggal sorra meggyújtotta a szájából fityegő cigarettákat. A Szun Vej nevű gimnazista beszívta a füstöt, aztán szánt szándékkal belefújta az asszony arcába.

Szung Fan-ping végignézte mindezt, de most nem dühödött meg. Csak lehorgasztotta fejét, és bement a házba. Kopasz Li látta, hogy mostohaapja sír. Ez volt az első eset, hogy Kopasz Li sírni látta Szung Fan-pinget.

Miután Li Lan mindenkinek tüzet adott, visszatette zsebébe a gyufát, s odalépett Kopasz Lihez és Szung Kanghoz. Blúza sarkával letörölte a fiúk arcáról a könnyeket és a köpedéket. Kézen fogta őket, bevitte a házba, majd becsukta mögöttük az ajtót.

Bár Szung Fan-ping ritkán gyújtott rá, most ott ült a nagyszobában egy padon, és öt cigarettát szívott el egyvégtében. Úgy köhögött, mintha okádna, és véres nyállal meg turhával köpte tele a padlót. A gyerekek az ágy szélén kuporogtak, lelógó lábuk remegett, és rémülten nézték Szung Fan-pinget. Li Lan a két tenyerével takarta el arcát, ahogy ott állt az ajtóban. Még mindig zokogott, ujjai

között átszivárgott a könnye. Miután Szung Fan-ping végzett az ötödik cigarettával, felállt. Levetette szakadt ruháit, letörölte arcáról a vért, és sarus lábával elkente a földön a véres nyálkát, majd bement a belső szobába.

Egy kis idő múlva Szung Fan-ping megújult emberként bukkant elő. Tiszta, fehér ing volt rajta, és bár arcát kék foltok megduzzanatok csúfították el, azért mosolygott. Két öklét odanyújtotta Kopasz Li és Szung Kang elé, s így szólt: – Találjátok ki, mi van a kezemben.

Egyik fiú sem tudta. Szung Fan-ping kinyújtotta ujjait, és a gyerekek egy-egy szem savanyúcukrot láttak meg a tenyerében. Kacagtak örömben, amikor Szung Fan-ping kicsomagolta a cukrokat, és a szájukba tette. A két fiú reggel óta vágyott rá, hogy megédesedjen a szája íze, de csak most, amikor már majdnem lement a nap, most élvezhették azt a finom édességet.

Szung Fan-ping – feldagadt arcán mosollyal – odalépett Li Lanhoz. Megpaskolta a hátát, megsimogatta haját, a füléhez hajolt, és sokáig sugdosott neki. A gyerekek nem tudták, mit mondhatott Szung Fan-ping, de egy idő múlva azt látták, hogy Li Lan is mosolyog.

Aznap este négyesben ültek vacsorához. Szung Fan-ping elkészített egy egész halat, megsütött egy tányér zöldséget, Li Lan pedig elővett a táskájából egy tál pácolt disznóhúst, amit már délelőtt lepirított. Szung Fan-ping elővett egy üveg sárga rizsbort, töltött egy csészével magának, eggyel Li Lannak. Az asszony tiltakozott, hogy ő nem iszik, mire Szung Fan-ping azt felelte, hogy ő se, és hogy holnaptól senki se fog, de ma este muszáj.

– Ez a mi szerencsehozó esküvői borunk.

Szung Fan-ping fölemelte boroscsészéjét, és várta, hogy Li Lan is fölemelje a magáét. Szung Fan-ping koccintott a feleségével, Li Lan szégyenlősen elmosolyodott. A férfi egy hajtásra leküldte a sárga

borát, és a szájszebei úgy fájtak, hogy az arca is beletorzult. Úgy legyezte tátott száját, mintha nagyon csípős paprikát evett volna, aztán szólt Li Lannak, hogy ő is igya ki. Az asszony is felhajtotta borát, és Szung Fan-ping nem tette le a csészéjét, amíg felesége le nem tette az övét.

Kopasz Li és Szung Kang egymás mellett ültek a hosszú padon, fejük épp hogy felért az asztalig. Állukat az asztallapra támasztották, szüleik könyökével egy magasságban. Szung Fan-ping és Li Lan megpúpozta a fiúk rizsestájkáját hússal, hallal és zöldséggel. Kopasz Li evett egy falat húst, egy falat pontyot, egy falat zöldséget rizzsel, aztán úgy döntött, hogy nem kell több. Ránézett Szung Kangra, és ennyit mondott halkán: – Cukor.

Szung Kang teli szájjal falta a húst meg a halat, de amikor meghallotta ezt a szót, ő is úgy döntött, hogy nem kell több. És azt mondta halkán: – Cukor.

A gyerekeknek már ismerős volt a hal meg a hús csodálatos íze, élvezhették is évente akár többször. De most cukorra vágytak. Szájukból hamar eltűnt az édes íz, úgyhogy most folyton azt ismételték, előbb halkán, aztán már hangosabban, végül teli torokból: – Cukor, cukor, cukor...

Li Lan próbálta megértetni velük, hogy nincs több, hogy már mind elosztogatta. Szung Fan-ping csak göcögött, és megkérdezte a fiúktól, milyen cukrot akarnak. A fiúk felkapták az asztról a cukorpapírokat, és egyszerre harsogták: – Ilyet!

Szung Fan-ping eljátszotta, hogy rettentően keres valamit a zsebeiben, és megkérdezte: – Szóval olyan jó kemény cukorkát akartok?

Lelkesen bólogattak, és nyakukat nyújtogatva próbáltak belekémlelni a zsebeibe. De Szung Fan-ping csak a fejét csóválta, és így szólt: – Elfogyott.

Mindkét fiú csalódottan nézett, már-már elsírták magukat, ám

ekkor Szung Fan-ping harsányan bejelentette: – Kemény cukorka nincs, de van puha cukor!

A fiúk szeme tágra nyílt. El se tudták képzelni, hogy létezik puha cukor. Csak nézték, ahogy Szung Fan-ping feláll, végigtapogatja zsebeit, mintha azt a bizonyos puha cukrot keresné. Hevesen vert a szívük izgalmukban. Szung Fan-ping egyenként kifordította az összes zsebét: – Hol az a cukor?

Amikor az utolsó zsebe is üresnek bizonyult, a két kisfiúnak eleredt a könnye. Ekkor Szung Fan-ping a homlokára csapva felkiáltott: – Eszembe jutott végre!

Lábujjhegyen bement a belső szobába, óvatosan, mintha egy bolhát akarna elcsípni, és Li Lannak muszáj volt egy kicsit kuncognia. Amikor újra előbukkant a kék foltos, feldagadt arca, Kopasz Li és Szung Kang azt látta, hogy a kezében egy nagy zacskó tejkaramellát tart.

A két fiú felrikkantott meglepetésében. Most először kóstolhatták meg a puha cukrot – a rágcsálni való, tejkremízű édességet. A csomagolásán egy nagy fehér nyuszi volt, és a karamellát úgy is hívták, hogy Fehér Nyuszi. Szung Fan-ping elmondta, hogy sanghaji nővére küldte nászajándékba. Megkínálta Li Lant, és magának is vett egyet. Aztán ötöt-ötöt adott Kopasz Linek és Szung Kangnak.

A két gyerek a szájába tette a karamellát, lassan nyaldosta, rágcsalta, és nyelte a nyálát, ami most édes volt, mint a cukor, és tejkremíze volt. Kopasz Li a szájába tett egy csipet rizst, és együtt rágta a cukorral, és Szung Kang is így tett. A rizs most édes volt és krémes, mint a karamella. Most a rizsszemek is Fehér Nyuszivá lettek a szájukban. Szung Kang minden falatot külön élvezett, és szeretettel felkiáltott: – Kopasz Li! Kopasz Li!

Kopasz Li is felkiáltott: – Szung Kang! Szung Kang! – Szung Fan-ping és Li Lan elégedetten mosolygott. Szung Fan-ping ránézett Kopasz Li fényes koponyájára, és megállapította: – Igazából a

rendes nevén kellene szólítanunk, nem gúnynéven. – Megvakarta fejét. – Én csak azt tudom, hogy Kopasz Linek hívják, még az igazi nevét sem ismerem.

Megkérdezte Li Lantol: – Hogy hívják Kopasz Lit?

Li Lan nem tudta elfojtani mosolyát: – Most mondtad, hogy nem szabad a gúnynevét mondani, mégis úgy hívtad.

Szung Fan-ping a megadás jeléül magasba emelte két karját:

– Szóval mostantól hogyan kéne hívunk, ha nem szabad kimondani a gúnynevét?

Li Lanból kiszakadt: – Kopasz Li neve...

Szájához kapta kezét, hiszen rájött, hogy megint csak a gúnynevét mondta ki. Kénytelen volt vihogni: – Úgy hívják, Li Kuang.

– Li Kuang – bólintott Szung Fan-ping. – Most már tudom.

Azzal a két fiúhoz fordult, és így szólt: – Szung Kang, Kopasz Li, mondanom kell nektek valamit.

Látta, hogy Li Lan elfojtja kuncogását, és óvatosan megkérdezte:

– Csak nem megint a gúnynevén hívtam?

Li Lan még mindig mosolygott, bólintott. Szung Fan-ping megvakarta fejét: – Hát, jó, akkor használjuk a gúnynevét. Nem lehet nem Kopasz Linek hívni.

Kitört belőle a nevetés, újra a két fiúhoz fordult. Amikor alábbhagyott a nevetése, így szólt: – Ettől a naptól kezdve testvérek lesztek. Úgy kell bánnotok egymással, mint akik egy vérből valók, vigyáznotok kell egymásra, össze kell tartanotok betegségben és egészségben, örömben és bajban. Szorgalmasan kell tanulnotok, és igyekeznetek kell, hogy minél jobb ember váljon belőletek.

Szung Fan-ping és Li Lan férj és feleség lett, Szung Kang és Kopasz Li pedig két testvér. A két családból egy lett. Kopasz Li és Szung Kang aludt a külső szobában, Li Lan és Szung Fan-ping a

belsőben. Azon az estén a gyerekek lefekvés után a Fehér Nyuszi karamellás papírjaikat dédelgették az ágyban, szimatolgatták a krémes-édes zamat halvány maradékát, és azon járt az eszük, hogy álmukban még több Fehér Nyuszival találkoznak majd. Mielőtt Kopasz Li elaludt, még hallotta, hogy odabenn nyikorog az ágy, anyja pedig sóhajtozik és nyöszörög, néha még fel is jajdul. De Kopasz Li érezte, hogy anyjának kiáltásai másfélék ezen az éjszakán, hogy igazából nem is jajgat. Az ablak alatt, a patak vizén egy kis csónak úszott el, és az evezők ritmikus surrogása Kopasz Li anyjának átszűrődő hangját visszhangozta.

7. FEJEZET

Szung Fan-ping boldog ember volt. Bár arca tele volt zúzódással, és fájt, ha mosolygott, akkor is folyton harsányan kacagott. Házassága második napján gondoskodott arról, hogy az egész világ lássa, hogyan mossa meg Li Lan haját a házuk előtt. Arca még dagadt volt, mint azok a disznófejek a hentesbolt üvegezetlen kirakatában, de ügyet sem vetett a szomszédok gúnyos megjegyzéseire. Kútvizet öntött egy kis vödörbe, és segített Li Lannak, hogy bevizezze a haját. Aztán fogta a szappant, és úgy masszírozta az asszony fejbőrét, mint egy profi borbély, mígnem Li Lan feje már csupa szappanhab volt. Végül hozott még egy vödör kútvizet, és leöblítette felesége haját, törülközővel megszárogatta, fafésűvel átfésülte, és nem engedte, hogy a felesége akár a kisujját mozdítsa. Amikor Li Lan fölneézett, azt látta, hogy legalább egy tucat felnőtt és gyerek sereglett köréjük. Arca vörös lett, mint a pipacs, de azért ragyogott a boldogságtól.

Szung Fan-ping bejelentette, hogy ő most sétálni akar. Li Lan hajából még csöpögött a víz, és tétován nézegette Szung Fan-ping feldagadt ábrázatát. Férje tudta, mi jár az asszony eszében, és megnyugtatta, hogy az arcával nincs semmi hiba. Megfordult, hogy bezárja a házat, aztán kézen fogta Kopasz Lit és Szung Kangot, s

elindult velük. Li Lan mit tehetett mást, ment utánuk.

Kéz a kézben sétáltak az utcán. A járókelők jól megnézték őket, és vihorásztak, mert tudták, hogy ez mindkettejüknek a második házassága, és hogy a vőlegény hat emberrel verekedett meg az esküvő napján. Egyszerűen nem hittek a szemüknek: ez a kék-zöld foltokkal, duzzanatokkal borított vőlegény most csak így sétafikál az utcán, és árad belőle az elégedettség. Valahányszor ismerőssel találkozott, köszönt neki, és lelkesen bemutatta Li Lant: – Ő a feleségem. – Aztán a gyerekekre mutatott: – És ők a fiaim.

Ránézésre mindenkinek tetszett a dolog, de nem ugyanabból az okból. Szung Fan-ping öröme az ifjú férjé volt, míg a tömeg azt élvezte, hogy igazi csodabogarakat lát. Li Lan tudta, hogy amikor a családjára mutogatnak, miről susmorognak gúnyos mosoly kíséretében, így hát lehajtotta fejét. Szung Fan-ping is tudta, miről dűnnyögnek, de nem törődött vele, és azt mondta Li Lannak: – Fel a fejjel!

A család végigandalgott a két főutcán. Amikor elmentek a büfé mellett, ahol üdítőt lehetett kapni, a két gyerek vágyódva lesett befelé, de szüleik továbbvonszolták őket, míg el nem értek a fényképész műterméhez. Szung Fan-ping itt megállt, és közölte, hogy családi képet szeretne csináltatni. Teljesen megfélekedezett a feldagadt arcáról. Li Lan azt javasolta, jöjjenek vissza máskor, de addigra Szung Fan-ping már be is lépett a bolthelyiségbe. Amikor megfordult, látta, hogy Li Lan megállt az ajtó előtt a fiúkkal, úgyhogy lelkes mozdulatokkal beterelte volna őket, de Li Lan nem engedte el a fiúkat, és ő maga sem akart bemenni.

Amikor Szung Fan-ping elmagyarázta a fényképésznek, hogy családi fotót szeretne, a mester elképedve bámult rá. Ekkor jött rá Szung Fan-ping, hogy talán nem ez a nap a legalkalmasabb a fényképezkedésre. Fölszegte fejét, meglátta arcát a műhely tükrében, és így szólt: – Hát akkor talán nem ma kéne. A feleségem

is azt mondja, jöjjünk vissza máskor.

Szung Fan-ping boldog léptekkel hagyta el a fényképészműtermet, és még mindig göcögött magában. Boldogsága átragadt Li Lanra, és most már ketten kuncogtak, úgy sétáltak tovább, mígnem végül Kopasz Li és Szung Kang is vihogni kezdett, bár fogalmuk se volt, hogy micsodán.

A másodsorra – ifjú – feleség, Li Lan sugárzott a boldogságtól. A hét esztendő, amióta első férje belefulladt a közlatrinába, rosszabb volt a halálnál. Haja kusza lett, mint a madárfészek, de most újra kislányosan befonta, mint ifjúkorában, és megint folyton dudorászott. Arca majd kicsattant, mintha folyton ginzenget enne, a migrénje elmúlt. Amikor férje a házban járkált, csak úgy pengtek a léptei, és amikor lehugyozta kinn a ház falát, a pisa úgy sistergett, mint a záporeső.

A frissen újraházasultak úgy ragadtak egymáshoz a mézeshetek alatt, mint a méz. Amikor csak volt egy percük, bebújtak a belső szobába, és gondosan magukra zárták az ajtót. Kopasz Li és Szung Kang csak elképzelni tudta, mi zajlik odabenn. Hangos cuppanásokat hallottak, és szilárd meggyőződésük volt, hogy a szüleik azért bújtak el, hogy egyedül ehessenek meg az egész nagy zacskó Fehér Nyuszt. Ezeket a hangokat nemcsak reggeltől estig lehetett hallani, de még késő éjjel is. Még be sem sötétedett, máris rászóltak Kopasz Lire és Szung Kangra, hogy azonnal feküdjenek le, aztán bezárkóztak a szobájukba, és ottan cuppogtak. A környékbeli gyerekek még mindig az utcán szaladgáltak, de Kopasz Li és Szung Kang kénytelen volt ágyba bújni. Hallgatták azt a sok cuppogást, aztán elaludtak, könnyes szemmel, nyálzó szájjal. Amikor reggel fölébredtek, a könnyeik már felszáradtak, de a nyáluk még akkor is csorgott. Kopasz Lin és Szung Kangon úrrá lett a tébolyult falánkság. Egy nap, ebéd után, amikor szüleik megint cuppogni kezdtek a belső szobában, Kopasz Li odasettenkedett az ajtóhoz és belesett, Szung Kang pedig a sarkában, mert kíváncsi volt a legújabb

hírekre. Kopasz Li az ajtó repedésén át két pár lábszárat látott az ágyon, és pedig úgy, hogy Szung Fan-pingé volt felül, és szorította Li Lanét, akié alul volt. Odasúgta Szung Kangnak: – Esznek az ágyon.

Kopasz Li most a következő repedésen kukucskált be. Azt látta, hogy Szung Fan-ping teste Li Lan testén van, a kezével pedig átfogja az anyja derekát.

– Ölelik egymást – súgta –, és közben esznek.

A harmadik repedésen át azt látta, hogy Szung Fan-ping és Li Lan szenvedélyesen csókolózik. Kopasz Li egy ideig vihogott, úgy gondolta, vicces ez a két felnőtt, de nemsokára szinte hipnotizáltan bámulta őket. Szung Kang, aki mögötte állt, többször megbökdöste, de Kopasz Li észre sem vette. Szung Kang újra meg újra megkérdezte: – Figyelj, figyelj, és mit esznek?

Kopasz Li egy pillanatra megfordult, és ezt a rejtélyes dolgot mondta: – Nem cukrot esznek. Szájat esznek.

Szung Kang egy szót sem értett: – Kinek a száját eszi kicsoda?

Kopasz Li a következő rejtélyes dolgot felelte: – A te apád eszi az én anyámét, és az én anyám eszi a te apádét.

Szung Kang megdöbbsent, mert úgy képzelte, Szung Fan-ping és Li Lan szétmarcangolják egymás fejét, mint két vadállat. A belső szoba ajtaja hirtelen kinyílt, Szung Fan-ping és Li Lan elképedve nézte a fiúkat. Amikor Szung Kang látta, hogy a szájuk még a helyén van, az arcukon, roppantul megkönnyebbült. Kopasz Lire mutatott, és elpanaszolta: – Becsapott! Azt mondta, hogy megeszitek egymás száját!

Szung Fan-ping és Li Lan elvigyorodott, el is vörösödött, aztán egyetlen szó nélkül visszament dolgozni. Mikor a gyerekek egyedül maradtak, Kopasz Li mindenáron be akarta bizonyítani, hogy ő nem hazudós. Szung Kang tette, amit Kopasz Li mondott. Leült az ágyra, és kihúzta magát, mintha moziban volna. Kopasz Li ekkor odahúzott

Szung Kang elé egy padot, hasra feküdt rajta, majd fölemelte fejét, rámutatott az ágyra, és közölte: – Ez most a mamám.

Utána magára mutatva így szólt: – És én vagyok a papád.

A szereposztás után elkezdte bemutatni, hogy miből áll a szájevés. Rásimult a padra, és szorosán magához ölelte. Elkezdte összevissza nyálazni a padot, és vonaglott rajta. Miközben puszkodott és rángatózott, kommentálta is Szung Kangnak: – Pont így. Pont így csinálták.

Szung Kang nem értette, miért kell Kopasz Linek vonaglania, meg is kérdezte: – Mért ugrálsz annyit?

– Mert ezt csinálta a papád.

Kopasz Li egyre gyorsabban ficánkolt a padon. Arca kipirult, lélegzetvétele gyorsult. Szung Kang riadtan pattant fel az ágyról. Két kézzel meglökte Kopasz Lit: – Te, valami bajod van?

A vonaglás lelassult. Amikor Kopasz Li fölkel a padról, üdvözült arccal mutatott az ágyékára: – Ha így rángatózok, kemény lesz a fütyim, és az jó érzés.

Igazi jó pajtás lévén Kopasz Li ragaszkodott hozzá, hogy Szung Kang is feküdjön le a padra, és próbálja ki. Szung Kang arcán látszott a kétely, és amikor lefeküdt a padra, látta, hogy csak úgy csillog a sok Kopasz Li-féle nyáltól és takonytól. Felült, megcsóválta fejét: – Teljesen összetrutymóztad.

Kopasz Li szégyellte a dolgot, sietve megtörölgette a padot az inge ujjával, és rábeszélte Szung Kangot, hogy másszon vissza. Szung Kang újra lefeküdt, de azon nyomban fel is kelt: – Takonyszaga van.

Kopasz Li nem tudta, hogyan kérjen bocsánatot. Szerette volna, ha Szung Kang is részesül az ő újonnan felfedezett örömeiben, ezért buzgón segített neki, hogy fordított irányban feküdjön le a padra. Úgy irányította, mind egy edző: tanácsokkal látta el, hogyan vonagoljon, és kijavította a rossz mozdulatait. Amikor végre úgy

találta, hogy Szung Kang vonaglása kezd Szung Fan-pingére emlékeztetni, leült az ágyra, megtörölte izzadt homlokát, és elégedetten megkérdezte: – Ugye, milyen jó? Már kemény a fütyid?

Szung Kang válasza hideg zuhanyként érte. A másik fiú kijelentette, hogy nincs ebben semmi érdekes, és hozzáfűzte: – A pad meg kemény, és feldörzsölte a fütyimet, és fáj.

Kopasz Li értetlenül meredt Szung Kangra: – Hogyan lehet ez rossz valakinek?

Azzal, segítőkészen, letett két párnát a padra. Félt, hátha még így sem elég puha, ezért áthozta Szung Fan-ping és Li Lan párnáit a belső szobából, és azokat is rátette. Biztatóan mosolyogva ajánlotta Szung Kangnak a puha padot: – Most már biztosan jó lesz.

Szung Kang nem akart csalódást okozni, úgyhogy lefeküdt a párnára, és újra rángatózni kezdett Kopasz Li útmutatása szerint. Pár vonaglás után megint fölkel, és arra panaszkodott, hogy még így is kényelmetlen az egész. Mintha a párna tele volna kis kavicsokkal, és most azok dörzsölnék fájdalmasan a fütyijét.

És ekkor csoda történt. A gyerekek fölfedezték a még korántsem üres, nagy zacskó Fehér Nyuszt, amit szüleik a párnába rejtettek. Addigra már átkutattak minden szekrényt, ládát a házban, de nem találtak semmi nyomot. Bemásztak az ágy alá, és fülig porosan bújtak elő, és befurakodtak a lefeszített ágytakaró alá, míg el nem fogyott a levegőjük, de sehogy se találták a Fehér Nyuszt. Mintha tút keresnének a szénakazalban. De épp amikor úgy gondolták, már mindenhol keresték, és lassanként feladták, a Fehér Nyuszi egyszer csak megjelent egy párnahuzatban, mintha varázslat történt volna.

A fiúk vonítani kezdtek, mint a kiéhezett kutyák, és a zacskó egész tartalmát kiöntötték az ágyra. Kopasz Li hármásával tömte szájába a karamellát, és Szung Kang is legalább kettesével. Nevetve faltak, és már nem is nyaldosták vagy szopogatták a cukrot, hanem csak rágták, rágták önfeledten, mert úgyis volt bőven elég. Azt akarták,

hogy a szájuk tömve legyen ezzel az édes krémességgel, és lecsúszott a gyomrukba, és az orrukon át tört elő a zamata.

A két gyerek úgy söpörte be a zacskó tartalmát, mint a tornádó. Volt benne harminchét cukorka, maradt belőle négy. Szung Kangot hirtelen elfogta a rémület, eleredtek a könnyei. Arcát törölgetve kérdezte, mit csinálnak majd, ha szüleik megjönnek, és kiderül, hogy ők megették az összesét? Szung Kang kérdésére Kopasz Li keze megakadt a levegőben – aztán gondolkodás nélkül benyomta a megmaradt négy karamellát is. Szung Kang csak nézte, és felvisított: – Te mért nem félsz?

Kopasz Li, miután az utolsó édességet is eltüntette, megtörülte a száját, és így szólt: – Na, most már én is félek.

A két fiú dermedten ült. Szemük a harminchét cukorkapapírra szegeződött, amelyek úgy heverték szanaszét az ágyon, mint az őszi levelek. Szung Kang csak sírt vigasztalhatatlanul, rettegett a szigorú büntetéstől, amit Kopasz Livel együtt kap, amikor Szung Fan-ping és Li Lan rájön, mit műveltek. Szung Fan-ping kékre-zöldre veri őket, ahogyan őt verték, amíg olyanok nem lesznek, mint ő volt az esküvője napján. Szung Kang sírásától Kopasz Li is megijedt. Vacogott a foga, aztán megint, aztán támadt egy ötlete. Azt javasolta, hogy keressenek cukorkaméretű kavicsokat, és csomagolják a cukorkapapírokba. Szung Kang abbahagyta a sírást, elmosolyodott, és elindult Kopasz Li nyomában, le az ágyról, ki a házból. Szétnéztek a fa alatt, a kútnál, az utcán, sőt még abban a szögletben is, ahol Szung Fan-ping hugyozni szokott, és összegyűjtöttek egy halom kis kavicsot. Összemarkolták, bevitték az ágyra, egyenként becsomagolták, visszadugdosták a zacskóba. Aztán ezt a zacskót a harminchét darab szabálytalan formájú tejkaramellával visszatuszkolták a párnahuzatba, majd a párnát visszatették az ágyra.

Mihelyt befejezték, Szung Kangon megint úrrá lett a félelem.

Újból elsírta magát, és szipogva mondta: – Akkor is rájönnek.

Kopasz Li nem sírt. Vigyorgott, a fejét ingatta, és így vigasztalta Szung Kangot: – De még nem tudják.

Kopasz Li már ebben a zsenge korában is amolyan mának élő típus volt. Mihelyt befalta az összes Fehér Nyuszi karamellát, újból érdekelni kezdte a pad. Miközben Szung Kang lármásan zokogott, ő visszamászott a padra, és újrakezdte a vonaglást. Ezúttal már pontosan tudta, mit csinál. Ránehezedett a fütyijére, és pontosan azon mozgott. Addig vonaglott, amíg megint ki nem vörösödött, és lihegni nem kezdett.

Ettől a naptól kezdve Kopasz Li és Szung Kang elválaszthatatlanok voltak. Kopasz Linek nagyon tetszett, hogy van egy bátyja, hiszen csak azután kezdődhetett meg szabad, csavargó élete, hogy szert tett egy fivérre. Régen, amikor Li Lan elment dolgozni a selyemgyárba, bezárta kisfiát a házba, és ott rostokolhatott egész nap. Szung Fan-ping azonban Szung Kang nyakába akasztott egy kulcsot, és a két fiú szabadon kószálhatott Liuváros utcáin, sikátoraiban. Szung Fan-ping és Li Lan eleinte tartottak tőle, hogy a fiúk naponta összeverekednek, és álmukban sem gondoltak volna rá, hogy ilyen közel kerülnek egymáshoz. Mindig tele voltak különféle balesetekből származó karcolásokkal és horzsolásokkal, de soha semmi nyoma nem volt rajtuk kölcsönös ütéseknek. Csak egyszer jöttek haza megdagadt szájjal és vérző orral, de akkor valamelyik másik család kölykeivel kaptak össze.

Miután Kopasz Li fölfedezte, milyen csodákra képes teste a padon, mániákusan dörzsölte a fütyijét. Mondjuk, ballagott az utcán Szung Kanggal, és egyszer csak megállt, e szavakkal: – Dörzsölnöm kell egy kicsit.

És akkor meghágott egy nagy telefonpóznát. Hallgatta az elektromos zümmögést, és föl-le dörgölözött a fán, amíg céklavörös lett az arca, és hangosan lihegett. Miután befejezte, meglegedetten

sóhajtott, és azt mondta Szung Kangnak: – Hú, de jó volt.

Szung Kangot megriasztotta Kopasz Li arckifejezése, de nem is értette, mi történt. Gyakran kérdezgette Kopasz Litől: – És neked miért nem jó?

Kopasz Li is tanácstalanul csóválta fejét: – Tényleg, neked mért nem jó?

Néha, mikor a hídon mentek, Kopasz Lire ott helyben rátört a vágy. Lefeküdt a hídra, és vonaglani kezdett, mint otthon a padon. Alattuk csörgedezett a város folyója, bárkák úsztak el, sípok szóltak. A sípszóra Kopasz Li még jobban felizgult. Egyszer olyan jól érezte magát, hogy vinnyogott az élvezettől.

Aztán véletlenül arra járt három gimnazista – ugyanaz a három, aki Szung Fan-pinggel verekedett az esküvő napján. Megálltak a hídon, kíváncsian nézték Kopasz Lit, és megkérdezték: – Micsinálsz itt, te gyerek?

Kopasz Li hanyatt fordult, és zihálva felelte: – Amikor így dörzsölöm, kemény lesz a fütyim, és az jó érzés.

A diákok szóhoz sem jutottak. Kopasz Li meg folytatta a kiokításukat, elmagyarázta, hogy a villanypóznát is meg lehet ölelni, de állva az ember hamarabb elfárad, ezért jobb, ha fekvé csinálja. Majd így fejezte be: – Amikor hazamentek, dörzsölhetitek magatokat a padon.

A diákok úgy elképedtek, hogy nyerítve röhögtek: – Ez a kölyök már kamaszodik!

Kopasz Li ekkor megvilágosodott. Végre megértette, miért jó érzés neki a dörzsölés, és miért nem jó Szung Kangnak. Miután a gimnazisták továbbmentek, azt mondta magában: Szóval ez a *kamaszodás*.

És mély önbizalommal így szólt Szung Kanghoz: – Az apád meg én már kamaszodunk, de te még nem.

Amikor Kopasz Li és Szung Kang az utcákon kóboroltak, gyakran a város nyugati fele volt a céljuk, mert ott pezsgett igazán az élet. Csupa műhely sorakozott egymás mellett: kovács, szabó, köszörűs, fogász, és itt járt fel s alá az utcán a Vang nevű fagylaltárus, döngette a jégdobozát, és harsányan hirdette a nyálnivalóit.

Egy szép napon a két kisfiú, ahogy szokta, először a szabóműhely előtt állt meg, és figyelte a legendás liuvárosi Szabó Csángót, amint elővette bőr centiméterét, és mértéket vett egy nő nyakáról, melléről és csípőjéről. A keze összevissza járkált a nő testén, de az nem volt mérges, csak vihorászott.

Miután elnézték Szabó Csángót egy darabig, továbbmentek, hogy megbámulják a két Kuant, apát és fiát, a köszörűsöket. Öregolló Kuan negyvenes volt, Kisolló Kuan tizenöt éves. Ott ültek ketten, két alacsony zsámolyon egy vízzel teli fakád előtt. Két köszörűkő volt a kádban, és az élesedő kések olyan surrogó hangot adtak, mint a záporosó.

Aztán odébbálltak a fiúk, hogy szemügyre vegyék a városi fogász, Fogtépő Jü rendelőjét. Jünek még egy bodegája sem volt, kint ült az utcán egy asztalnál, viaszosvászon napernyő alatt. Az asztal bal oldalán különféle méretű fogók sorakoztak, a jobb oldalán, vevőcsalogató célzattal, néhány tucat kihúzott fog. Az asztal mellett egy hokedli állt, amellet meg egy rattan nyugszék. Ha jött az ügyfél, ledőlt a nyugszékbe, Fogtépő Jü pedig leült mellé a hokedlira. Amikor nem volt páciens, Fogtépő Jü maga terült el a nyugszékben. Egyszer, amikor Fogtépő Jü éppen ellazult, Kopasz Lit pillantotta meg a szeme sarkából, reflexből felugrott, és célba vette Kopasz Li száját az egyik fogóval. Csak amikor a gyerek rémulten felvisított, akkor jött rá Fogtépő Jü, hogy páciensnek nézte a kisfiút. Elkapta Kopasz Lit, és odébb penderítette: – A fene essen a nyamvadt tejfogaidba! Tűnés innen!

A két gyerek kedvenc úti célja Kovács Tung műhelye volt. Kovács

Tung saját talyigával járt, és ez roppantul imponált nekik – sokkal inkább, mintha manapság valakinek saját teherautója volna. Kovács Tung hetente egyszer kiment az ócskavastelepre, és hazafuvarozott egy csomó fémhulladékot. Kopasz Li és Szung Kang szerette nézni, ahogy a mester veri a fémet, tükörkeretet varázsol a kidobott rézből, kaszát-kapát a vasból. A szállodosó szikrák láttán a fiúk visongtak izgalmukban, és Szung Kang meg is kérdezte Kovács Tung-tól: – Az égen a csillagok is fémből vannak?

– Hogyne – vágta rá Kovács Tung. – Én magam vertem őket.

Szung Kang mélységesen tisztelte Kovács Tungot. Lelkesen újságolta öccsének, hogy kiderült: az összes csillagot Kovács Tung pattintja a műhelyében, onnan repülnek fel az égre!

Kopasz Li egy szót sem hitt ebből, és közölte, hogy Kovács Tung át akarja vágni őket, és az összes szikra, ami kipattan a kalapácsa alól, hamuként végzi az ajtaja előtt.

Hiába tudta Kopasz Li, hogy Kovács Tung egy hazug fráter, attól még szívesen nézte, ahogy dolgozik. Miután a gimnazisták jóvoltából megismerte a dörzsölés imádatának tudományos magyarázatát, úgy érezte, minden joga megvan rá, hogy lefeküdjön a kovácsműhely padjára. Addig csak ült Szung Kang mellett, és onnan figyelte Kovács Tungot, de most kisajátította magának a padot, úgyhogy Szung Kangnak félre kellett állnia. Kopasz Li széttárta kezét, és vállat vont: – Bocsánat, de kell nekem a hely. A kamaszodáshoz.

Miközben nézte, hogy röpködnek az üllőről a szikrák, Kopasz Li zihált és vonaglott, és így kiáltott oda Szung Kangnak: – Csillag, csillag, mennyi csillag...

Akkoriban Kovács Tung még fiatal ember volt, és nem vette még feleségül a kövér ülepű nőt. A köpcös férfi – baljában fogóval, jobbában kalapáccsal – a vas verése közben Kopasz Lit figyelte. Tudta, miben mesterkedik a fiú, és álmélkodva nézte, hogy egy ilyen kis csibész a végén még elélvezhet. Hirtelen kihagyott a figyelme, és

majdnem szétzúzta a saját kezét. A frász kerülgette, odavágta a fogót, és káromkodva tette le kalapácsát, majd megkérdezte a padon fújtató Kopasz Litől: – Hány éves vagy te?

– Nyolc leszek – lihegte Kopasz Li.

– Affene – csattant fel Kovács Tung –, te kis gazember, még nyolc se vagy, és máris dolgozik benned a nemi ösztön!

Így értesült Kopasz Li a nemi ösztön mibenlétéről. Úgy vélte, Kovács Tung jobban meg tudta magyarázni a dolgot, mint a három gimnazista. Elvégre sokkal idősebb is volt náluk. Kopasz Li ettől fogva már nem arra hivatkozott, hogy kamaszodik, hanem ezt az új kifejezést használta. És mély öntudattal kijelentette Szung Kangnak: – Benned még nincs nemi ösztön, de az apádban már van, meg bennem is.

Kopasz Li tökéletesítette a villanypóznához való dörgölőzés technikáját. Mihelyt addig dörzsölte az ágyékát, amíg ki nem pirult az arca, elkezdett fölfelé mászni. Amikor elért a pózna tetejére, visszacsúszott. Miután leért, mindig felsóhajtott, elégedetten, és így szólt Szung Kanghoz: – Hű, de jó volt!

Egyszer azt látta a pózna tetejéről, hogy arra jön a három gimnazista, erre sietve lecsúszott. Most nem vette a fáradságot, hogy megmondja Szung Kangnak, mennyire jó volt, hanem odakiáltott a három gimnazistának, helyreigazítván őket: – Butaságot beszéltek. Nem azért lesz kemény a dörzsöléstől a fütyim, mert kamaszodok. Hanem mert rám jön a nemi ösztön.

8. FEJEZET

A fergeteges mézeshetek után Szung Fan-ping és Li Lan élete a megelégedettség nyugodt folyású patakjává csöndesedett. Együtt mentek munkába, együtt jöttek este haza. Az iskola, ahol Szung Fan-ping tanított, nem volt messze, úgyhogy munka után elsétált a hídhöz, és várt három percet, mire Li Lan is megjött. Mosolyogva, szorosán egymás mellett lépdeltek hazafelé. Együtt vették meg az ételmezt, együtt főztek, együtt mostak, együtt aludtak el és együtt ébredtek. Szinte nem is volt perc, amit külön töltöttek volna.

Elmúlt egy év, és Li Lan migrénje kiújult. A friss házaspáros boldogsága időlegesen háttérbe szorította régi baját, de most visszatért a fájdalom kamatostul – amikor lecsapott, gyötrelmesebb volt, mint valaha. Li Lan már nem csak nyöszörgött: a fájdalom könnyei patakzottak a szeméből. A feje köré szorosán fehér vásznat tekert, és úgy dobolt egész nap a halántékán, mint az imamalmot forgató szerzetes. Dobolás hallatszott az egész házban.

Szung Fan-ping most már súlyos alváshiánnyal küszködött. Li Lan fájdalmas kiáltásai gyakran az éjszaka közepén ébresztették föl. Ilyenkor fölkel, húzott a kútból egy vödör jéghideg vizet, beleáztatott egy törülközőt, kicsavarta, és felesége homlokára tette. Li Lan ettől némileg megkönnyebbült. Szung Fan-ping úgy ápolta, mint egy lázas beteget, többször is fölkel az éjszaka folyamán, hogy hűsítő borogatást hozzon neki. De attól még meg volt győződve, hogy feleségének kórházba kell mennie, ahol rendes kezelést kap. A környékbeli orvosokat nem tartotta semmire, ezért leült a konyhaasztalhoz, és levelet írt a nővérének Sanghajba. Aztán minden héten írt egy ilyen levelet, amelyben arra ösztökölte, hogy keressen valami jó kórházat. Tömérdek olyan fordulattal tűzdelte meg a leveleit, mint „halaszthatatlanul sürgős” és „égető vészhelyzet”, és minden esetben számos felkiáltójellel fejezte be

szövegét.

Két hónap múlva végre válaszolt a nővére, és közölte, hogy talált egy alkalmas kórházat, de beutaló kellene a helyi rendelőintézetből.

Ez a hír csak fokozta Li Lannak a férje képességeibe vetett áhítatos hitét. Szung Fan-ping fél napra kikérte magát az iskolából, és az ebédszünet végén bekísérte Li Lant a selyemgyárba. Beszélni akart az igazgatóval, engedélyt kérni tőle, hogy felesége Sanghajba utazhasson a migrénje meggyógyítása végett. Li Lan olyan félénk volt, hogy soha egy nap szabadságot nem kért, így miután fölvezette Szung Fan-pinget az igazgatói irodáig, megmondta férjének, hogy nem mer bemenni, és esdekelt neki, hogy intézze el a dolgot egyedül. Szung Fan-ping mosolyogva bólintott, és amikor bement, azt mondta, nyugodtan várja meg idekint a jó hírt.

Szung Fan-pinget a földrengető zsákolása legendás személyiséggé tette Liúvárosban. Végig se tudta mondani a nevét, mert az igazgató félbeszakította: – Hagyd csak, hagyd csak. Tudom, ki vagy. Te vagy a zsákoló. – Azzal úgy elkezdtek cseverészni, mint két régi jó cimbora. Egy óránál is tovább beszélgettek, olyan sokáig, mintha Szung Fan-ping meg is feledkezett volna róla, hogy a felesége várja odakint. Li Lant teljesen elbűvölte ez a társalgás, és még hosszú évek múltán is, valahányszor eszébe jutott a férje, nagyot sóhajtott, és azt gondolta: „Neki aztán volt beszélőkéje!”

Szung Fan-ping az igazgatóval együtt lépett ki az irodából. Az igazgató nemcsak hogy elengedte Li Lant az orvoshoz Sanghajba, de többször is a lelkére kötötte: – Nem kell aggódnod semmiért, ha eljutsz Sanghajba. Csak gyógyulj meg. Ha bármi gondod van, csak szólj, és a mi gyárunk majd megoldja.

Szung Fan-ping ezek után újra használatba vette bámulatos beszélőtehetségét, és ugyanilyen varázslatot vitt véghez a rendelőintézetben. Egy fiatal doktorral az égvilágon mindenről elcsevegtek a csillagásztól a földrajzig, egyik témáról a másikra

ugráltak, és valahogy közös nevezőre jutottak mindig. Már fröcskölt a nyáluk, és az arcuk is kipirult lelkesedésükben, Li Lan pedig csak ült elképedten, és még a migrén gyötrelméről is megfeledkezett. Csodálattal nézte Szung Fan-pinget, sejtelve sem volt addig, hogy akivel együtt él már egy éve, ilyen talentumnak van a birtokában. A fiatal doktor, miután átadta a beutalót, kikísérte őket egészen a kapuig, ott megragadta Szung Fan-ping kezét, és azt mondta, hogy végre olyan emberrel találkozott, akivel tökéletesen megértik egymást. Időt kellene szakítaniuk rá, hogy szerezzenek egy kancsó bort, valami harapnivalót, és egész éjjel kedvükre locsoghatnak, megválthatnák a világot.

Li Lan úton hazafelé repdesett az örömtől. Gyengéden meg-megrángatta Szung Fan-ping kezét, és amikor a férfi ránézett, azt látta, hogy a szeme izzik, mint a forró kemence. Amikor hazaértek, Li Lan behúzza a belső szobába, és becsukta az ajtót. Szorította férjét, ahogy bírta, széles mellkasára hajtotta a fejét, és eláztatta az ingét boldog könnyeivel.

Miután első férje belefulladt a latrinába, ez a félős asszony megszokta a szégyent, az egyedüllétet. És most Szung Fan-ping olyan boldogsággal ajándékozta meg, amiről nem is álmodott. Volt már támasza, és milyen csodás, hegymagas támasz! Érezte, hogy többé nem kell lehajtott fejjel járnia. Szung Fan-ping lehetővé tette, hogy büszkén fölemelje fejét, és szembenézzen a világgal.

Szung Fan-ping nem tudta mire vélni ezt a nagy érzelmességét. Nevetve félretolta Li Lant, megkérdezte, mi a gond. De Li Lan csak nemet intett a fejével, meg se szólalt. Szorította erősen a férjét, ölelése nem lazult, amíg meg nem hallotta kintről Kopasz Li és Szung Kang óbégatását: – Éhesek vagyunk! Enni akarunk! – Szung Fan-ping megkérdezte az asszonyt, miért sír, de az szégyenlősen elfordult, és gyorsan kiment a szobájukból.

Li Lan másnap délután szállt fel a sanghaji buszra. Az egész család

tiszta ruhát öltött, és már délben elindult otthonról. Szung Fan-ping azt a szürke útitáskát vitte magával, amit Sanghajban vett az első házassága idején. A táska egyik oldalára sötétpiros színnel az volt felírva, hogy Sanghaj. Egy évvel azelőtt, az esküvőjük másnapján Szung Fan-ping családi fotót akart készíttetni, mivel azonban az arca összevissza volt verve, nem lett belőle fotó. Teljesen megfélekezett róla, de most, hogy Li Lan Sanghajba utazott kezelésre, újra eszébe jutott, úgyszólván elmentek a fényképészhez.

Amikor megérkeztek, Szung Fan-ping ismét felülmúlt mindent, amit felesége elképzelt róla. Mintha a kisujjában volna az egész, úgy dirigálta a fotográfust, hogyan igazgassa a lámpákat, nehogy bármelyikük arca árnyékban maradjon. A fényképész bólogatva követte az instrukciókat. Miután végzett a bevilágítással, Szung Fan-ping odament a géphez, belenézett, és szólt a fotósnak, hogy még egy kicsit állítson a reflektorokon. Aztán elmagyarázta a fiúknak, hogyan tartsák a fejüket, hogyan mosolyogjanak, Kopasz Lit és Szung Kangot ültette középre, Li Lan Szung Kang mellé ült, ő pedig Kopasz Li mellé. Mondta nekik, hogy nézzék a fényképész fölemelt kezét, és még számolni is ő számolt: – Egy, két, há, mosoly!

A fényképész exponált, és ragyogó mosolyukat immár fekete-fehér fotó örökítette meg. Szung Fan-ping fizetett, aztán gondosan összehajtogatta a kék nyugtát, és a pénztárcájába tette. Odafordult a fiúkhöz, és megnyugtatta őket, hogy egy héten belül már láthatják is a fotót. Aztán fogta a szürke bőröndöt, és elindult feleségével meg a gyerekekkel az autóbusz-állomásra.

A váróteremben szép sorban leültek. Szung Fan-ping újra és újra leírta Li Lannak a nővére külsejét. Megmondta neki, hogy a nővére a sanghaji buszpályaudvar baloldali kijáratánál fogja várni, és hogy megkérte, tartsa a kezében a Csiefang Zsipao aznapi számát. Míg egyre csak beszélt, arra jött egy cukornádárus, Kopasz Li és Szung Kang pedig könnyörögve nézett föl a szülőkre.

Li Lan rendszerint úgy fogához verte a garast, hogy még a saját ennivalójára is csak kinnal-keservvel adott ki pár fent. De most arra gondolt, hogy jó ideig nem látja a két fiút, úgyszólván megvett nekik egy egész szál cukornádat. A gyerekek szeme az árus kezére tapadt, amint leborotválta a nád külső rétegeit, és négyfelé darabolta a nádat, és attól fogva egy árva szót nem hallottak abból, amit a szülei beszélgettek, úgy elmélyedtek a cukornád csócsálásában.

Amikor eljött a beszállás ideje, Szung Fan-ping beszélőtehetsége ismét teljes pompájában kibontakozott. Rábeszélte a kalauzt, hogy az egész család felkísérhesse Li Lant a buszra. Miután felszálltak, Szung Fan-ping leültette a feleségét, aztán föltette a szürke bőröndöt a csomagtartóba. Arra is megkért egy fiatalembert, hogy segítsen Li Lannak levenni, amikor Sanghajba érnek. Ezután leszállt Kopasz Livel és Szung Ranggal, és mind odaálltak Li Lan ablaka alá. Li Lan nem tudta levenni szemét a férfiről meg a két kisfiúról, és bólogatott mindenre, amit Szung Fan-ping mondott. A férfi végül megkérte, hogy amikor hazajön, hozzon valamit a fiúknak. Bár a szájuk tele volt cukornáddal, a két gyerek egyszerre kiáltotta: – Fehér Nyuszi karamellát!

Szülei megnyugtatták a fiúkat, hogy otthon még van elég Fehér Nyuszi tartalékban. Kopasz Li és Szung Kang úgy megrémült, hogy még a rágcsálást is abbahagyta, de szerencsére éppen akkor indult el a busz. Miközben kigördült az állomásról, Li Lan még egyszer visszanézett a családjára. Szung Fan-ping mosolyogva integetett, nem tudta, hogy életében utoljára látja a feleségét. Utolsó képe Li Lanról az volt, hogy az asszony – profilban – a könnyeit törli. Kopasz Li és Szung Kang nem emlékezett másra, csak a busz nyomában távolodó porfelhőre.

9. FEJEZET

Miután Li Lan elutazott Sanghajba, Liuvárosba beköszöntött a

kulturális forradalom. Szung Fan-ping korán reggel indult az iskolába, és későn ért haza. Kopasz Li és Szung Kang is korán ment el otthonról, és későn ért haza, miután egész nap járták a báméskodóktól hemzsegő utcákat. Mindennap arra masíroztak mindenféle csapatok, és egyre több vörös karszalag tűnt fel az emberek ruháján, Mao-jelvény a mellükön, *Vörös könyvecske* a kezükben. Egyre több ember járkált a főutcákon forradalmi indulókat énekelve és kutyamódra csaholva, jelszavakat skandálva. Nagy írásjegyekkel telerótt plakátok rétegeződtek egymásra vastagon a falakon, és ha fújt a szél, a plakátok susogtak, mint fán a levelek. Némelyeknek toronymagas bolondsüveg volt a fején, feliratos fatábla lógott a nyakában. Még olyanok is voltak, akik fazekakon és serpenyőkön kolompolva kiabáltak: „Le velünk!”, úgy mentek az utcán. Kopasz Li és Szung Kang tudta, hogy ezek a bolondsipkás, fatáblás, kolompolós emberek azok, akiket mindenki osztályellenségnek hív. Bárki pofon vághatta, hasba rúghatta, leturházhatta, lepisálhatta őket. De akárhogyan kínozták őket, nem mertek megszólalni, se fölnézni. Akadt járókelő, aki követelte, hogy ezek az osztályellenségek saját magukat pofozzák fel, és rikoltozzanak saját magukat elítélő jelszavakat, és miután így leszámoltak magukkal,átkozzák meg az őseiket. Felejthetetlen volt ez a nyár Kopasz Linek és Szung Kangnak. Nem értették meg, hogy kitört a kulturális forradalom, sem azt, hogy a világ megváltozott körülöttük; csak azt tudták, hogy Liuváros olyan vagányul jókedvű hely lett, mintha minden nap ünnep volna.

Kopasz Li és Szung Kang úgy csatangolt a városban mindenfelé, mint két kóbor kutya. Hol ennek, hol annak a brigádnak szegődtek a nyomába, az egyik után azt kiabálták, hogy „Éljen!”, a másik után azt, hogy „Le vele!”, ordítottak, amíg sebesre nem száradt a nyelvük és be nem dagadt a torkuk. Kopasz Li közben megragadta az alkalmat, hogy a város összes villanypóznáját egyenként többször is megerőszakolja. Valahányszor ez a nyolcéves gyerek meglátott egy villanyoszlopot, addig részesítette magát az élvezetben, amíg ki nem

vörösödött a képe, s ezalatt végig lelkesen nézte az utcán felvonuló tömeget. Miközben a teste föl-le dörzsölődött, két kis ökle föl-le pumpált, egyfolytában azt rikoltozta: – Éljen! Le vele!

Amikor a járókelők meglátták, hogy Kopasz Li a villanypóznát prütyköli, összevigyorogtak. Tudták, miben mesterkedik, és bár fennhangon nem szóltak semmit, magukban jóízűen nevettek. Voltak persze olyanok is, akik nem kapcsolak. Az a néni például, aki büfét nyitott a buszállomás mellett, megkérdezte a virgoncul dörgölöző Kopasz Litől: – Mit csinálsz, kisfiam?

Kopasz Li hátrapillantott az asszonyra, akit mindenki Szu mamának hívott, de nem felelt, annyira el volt foglalva a szimultán póznaprütyköléssel és jelszórikoltozással. Abban a pillanatban arra jött a három gimnazista. Mutogatták, hogyan dolgozik a villanyoszlopon, aztán felmutattak a drótokra, és vígan kiáltották: – Áramot fejleszt a gyerek!

Aki csak hallotta őket, mind elröhögte magát. Szung Kang, aki félrehúzódva várt, ugyancsak felvihogott, bár nem tudta pontosan, micsodán. Kopasz Linek elment a kedve a dörgölözéstől, megtörölte homlokát, és lekicsinylően így szólt: – Úgyse értitek.

Aztán Szu mamához fordult, és bejelentette: – Érzem a nemi ösztönömet.

Szu mama elsápadt. Fejét csóválva dünnyögte: – Rossz karma, rossz karma...

Ebben a szempillantásban befordult a sarkon Liuváros történetének leghosszabb felvonulása. Utca hosszat lobogtak a vörös zászlók, annyi volt belőlük, mint tehénen a szórszál. A nagy zászlók akkorák voltak, mint a lepedők, a kicsik pedig, mint a zsebkendők. Zászlórúd koccant zászlórúdnak, zászló csapódott zászlónak, összevissza kóvályogtak a szélben.

Liuvárosi Kovács Tung fölemelte kalapácsát, elkiáltotta magát, hogy a forradalom igazi pörölye akar lenni, és addig veri a

forradalom minden ellenségének gyalázatos lábszárcsontját, amíg lapos nem lesz, mint a sarló, ütlegeli, amíg ócskavas nem lesz belőle.

Liuvárosi Fogtépő Jü fölemelte a fogóját, és azt kiabálta, hogy igazságos forradalmi fogász lesz, kihúzza a forradalom ellenségeinek összes jó fogát, és osztálytestvéreinek összes rossz fogát.

Liuvárosi Szabó Csang a nyakába akasztotta bőr centiméterét, és azt kiabálta, hogy sasszemű forradalmi szabó akar lenni, a világ legeslegszebb ruháit varrja osztálytestvéreinek, míg a lehető legromdább temetési ruhákat a forradalom ellenségeinek. Sőt, dehogy! A legocsmányabb szemfedeleket a forradalom ellenségeinek.

Liuvárosi Fagylaltos Vang a hátára kapta jégdobozát, és elkiabálta magát, hogy ő lesz a sosem olvadó forradalmi fagylalt: – Itt kapható a finom fagyi! De csak az osztálytestvéreknek, egy darab se a forradalom ellenségeinek! – Fagylaltos Vang áruját vették, mint a cukrot, merthogy minden eladott jeges nyalóka olyan volt, mint egy forradalmárigazolvány: – Szedjétek a lábatokat, ide, ide! Aki megveszi a fagyimat, az osztálytestvér. Aki nem vesz, az osztályellenség.

Liuvárosi Öreg– és Kisolló Kuan, apa és fia magasba emelte ollóit, és azt kiabálta, hogy a forradalom éles ollói lesznek, és levágják az osztályellenség pöcsét. Öregolló Kuan még nem fejezte be, de Kisolló Kuannak nagyon kellett pisilni, úgyhogy kicsörtetett a menetből, hogy könnyítsen magán a falnál, és még sliccgombolás közben is azt harsogta: – Nyissz, nyassz, nyissz, nyassz – és –, pöcs, pöcs, pöcs, pöcs!

Az erős, sudár Szung Fan-ping a menet legelső sorában lépdelt. Kinyújtott két karral vitt egy óriási zászlót. Ez a vörös zászló akkora volt, mint két lepedő, talán még néhány párnahuzattal is kiegészítve. Ahogy lobogott és hullámzott a szélben, olyan volt, mintha egy függőleges vízfalat emelne a válla fölé. Fehér ingéből facsarni

lehetett volna a verejtéket, váll- és karizmai úgy fickándoztak, mint megannyi kismókus, élénkvörös arcán patakokban folyt az izzadság, és a szeme úgy fénylett, mint a villám. Amikor észrevette Kopasz Lit és Szung Kangot, elkiáltotta magát: – Ide gyertek, fiaim!

E pillanatban Kopasz Li éppen a villanypóznát ölelte, és kíváncsian kérdezgette az arra járóktól, miért átkozta meg Szu mama ezzel a „rossz karmával”. Amikor meghallotta Szung Fan-ping kiáltását, azonnal faképnél hagyta a póznát, és odarohant Szung Kanggal. Belekapaszkodtak Szung Fan-ping fehér ingébe, a férfi pedig lejjebb engedte a zászlórudat, hogy ők is tarthassák. Így emelte a magasba Kopasz Li és Szung Kang Liuváros legnagyobb vörös zászlaját, és így meneteltek Liuváros leghosszabb menetének élén. Szung Fan-ping hatalmas léptekkel rőfölt előre, és a gyerekek igencsak kapkodták a lábukat, hogy lépést tarthassanak. Sok kisgyereknek a nyála majd' elcsöppent, míg az utca két oldalán futottak mellettük, úgy irigyelték és csodálták őket. A három pimasz gimnazista is a menettel haladt, bár ők is félreszorultak, Kopasz Li és Szung Kang úgy követték Szung Fan-pinget, mint két kutyakölyök az elefántot, az erőlködéstől égett a tüdejük, a torkuk, a szemük. Amikor elértek egy hídhoz, Szung Fan-ping végre megállt, és megállt a többi felvonuló is.

A híd alatt, az utcákban és sikátorokban csoportokba verődtek az emberek, és mindenki felnézett Szung Fan-pingre. A hídon kibomlott az összes kicsi és nagy zászló. Szung Fan-ping a magasba emelte az óriási vörös lobogót, és lengette jobbra-balra, s a kelméje úgy csattogott a szélben, mint a tűzijáték. Kopasz Li és Szung Kang követte szemével e hatalmas zászló útját, ahogy hullámozva lendült jobbra, átcsapódott, lendült balra, aztán vissza megint. Lobogott az egész híd fölött, és a zászló szele oda-vissza fújta a fiúk haját. És ahogy Szung Fan-ping lengette a zászlót, odalént a tömeg zúgni kezdett. Kopasz Li és Szung Kang öklök erdejét látta, és hallotta az ágyútűzként dörgő jelszavakat.

Kopasz Li vonyítani kezdett, mintha póznát prütykölné. Kivörösödve, rekedten mondta Szung Kangnak: – Érzem a nemi ösztönömet.

Látta, hogy Szung Kang is vörös és rekedt, és behunyt szemmel, teli tüdőből ordít. Kopasz Linek ez rettentően tetszett, és oldalba bökte Szung Kangot: – Most már te is érzed a nemi ösztönödet?

Ez volt Szung Fan-ping legdicsőbb napja. A menet végeztével a felvonulók hazaszéledtek, de ő csak ment tovább a főutcán, kézen fogva Kopasz Livel és Szung Kanggal. Sokan odakiáltották a nevét, mire ő válaszul valamit morrantott. Néhányan még kezet is ráztak vele. Kopasz Li és Szung Kang büszkén trappolt, úgy érezték, a városban mindenki tudja, kicsoda Szung Fan-ping. Lelkesen kérdezték, hogy ki volt az a bácsi, aki az előbb megszólította, és ki fogott most kezet vele. Egyre messzebb kerültek otthonról. A két gyerek megkérdezte Szung Fan-pinget, hová mennek, ő pedig zengő hangon felelte: – Megebédélünk a vendéglőben.

Megérkeztek a Népvendéglőbe. A jegybeszedő, a kíséret, a vendégek mind mosolyogva integettek nekik. Szung Fan-ping visszaintegetett a lapátkezeléssel, olyan volt, mint Mao elnök a Mennyei Béke Kapujának erkélyén. Leültek egy ablak melletti asztalhoz, a személyzet körülvette őket, és a többi vendég is átült hozzájuk a tálaival. Még a konyhában sürgölődő szakácsoknak is fülébe jutott a hír, és nyakig zsírosan kijöttek, hogy lássák. Mindenki össze-vissza locsogott mindenféléről, Mao elnök nagyságától és a Nagy Proletár Kulturális Forradalom indokaitól a házastársi veszekedésekig és gyerekbetegségekig. Szung Fan-ping lengette aznap Liúváros történetének legnagyobb zászlaját, és most ő lett a város történetének legfontosabb személyisége. Kihúzta magát, szétterpesztette hatalmas kezeit az asztalon, és valahányszor válaszolt egy kérdésre, azzal kezdte: – Ahogy Mao elnök tanította nekünk...

Válaszai kizárólag Mao elnök szavaiból álltak, egyetlen saját szót sem tett hozzájuk. Hallgatósága e szavak hallatán úgy ingatta föl-le a fejét, mint megannyi fakopáncs, és folyton azt mondták: – Áh, áhhh – mintha a foguk fájna. Kopasz Li és Szung Kang ekkor már olyan éhes volt, hogy a mellkasuk a hátukhoz lapult, és még fingani is tiszta levegőt fíngtak, de csöndben maradtak, és áhítattal bámulták Szung Fan-pinget. Úgy érezték, Mao elnök hangja szól belőle, és még a szájából is Mao elnök nyála fröcsköl.

Ki tudja, meddig ült Kopasz Li és Szung Kang a Népvendéglőben. Nem vették észre sem azt, hogy bealkonyult, sem azt, hogy felgyújtották a villanyt. Végre nekiláthattak a nagy tányér gőzölgő üres metéltnek. A zsír lepte konyhafőnök lehajolt hozzájuk, és megkérdezte: – ízlik a tésztaleves?

A gyerekek uniszónóban vágta rá: – Pompás!

A séf büszkén elvigyorodott, és megmagyarázta: – Ez húsleves. Mindenki más sima vízben kapta, de nektek húslevesben adtam.

Amikor aznap este hazatértek, Szung Fan-ping odavezette a fiúkat a kúthoz, hogy mosakodjanak meg. Mindhárman alsónadrágra vetkőztek, és beszappanozták magukat. Aztán Szung Fan-ping felhúzott egy vödör vizet, és leöblítette a szappant a fiúkról, majd saját magáról. Több szomszéd is kint ült az ajtaja előtt, legyezgette magát, és elbeszélgetett Szung Fan-pinggel, arról, hogy milyen csodálatos volt a felvonulás, és milyen lenyűgözően festett, ahogy azt a vörös zászlót lobogtatta. Miután bementek a házba, Kopasz Li és Szung Kang lefeküdt, de Szung Fan-ping még fennmaradt, ült a lámpa alatt, és boldog mosollyal írta levelét Li Lannak. Kopasz Li még odanézett Szung Kangra elalvás előtt, elvihogta magát, és azt mondta, hogy az apjának a nyaka is belevörösödött a sok körmölésbe. Szung Fan-ping nagyon sokáig írt, beszámolt a nap összes eseményéről.

Másnap a fiúk arra ébredtek, hogy apjuk ott áll az ágy végénél.

Mosolyogva nyújtotta két tenyerét a gyerekek felé, s azt látták, hogy két kezében egy-egy Mao-jelvény csillog. Azt mondta, ez most az övék, és a szívük fölött kell viselniük. Aztán elővett egy harmadik jelvényt, és a saját mellére tűzte. Kezében Mao elnök idézeteinek gyűjteményével – arca piros volt és ragyogott, mint a jelvény – kilépett a házból. Kopasz Li és Szung Kang az egyik szomszéd hangját hallotta: – Ma is lengeted majd a zászlót?

– Meghiszem azt – felelte Szung Fan-ping.

Kopasz Li és Szung Kang egymás mellkasára tapasztották fülüket, hogy ellenőrizzék, csakugyan a másik dobogó szíve fölé tűzik-e a jelvényt. Szung Kang jelvényén Mao arca a Mennyei Béke Kapuját koronázta meg, Kopasz Lién pedig egy hatalmas tenger felszínén állt. Miután megreggeliztek, kiléptek a házból, s odakint a reggeli napsütés köszöntötte őket, és az utcákat ismét megtöltötték a lepedőméretű vagy zsebkendőnyi, nagy és kicsi zászlók.

A tegnapi felvonulás résztvevői vidám arccal mind újra kitódultak az utcára, akik pedig felragasztották azokat a nagy írásjegyes plakátokat, most újra buzgón kenték a csirizt. Kovács Tung újra fölemelt kalapáccsal kiabálta, hogy szétzúzza az osztályellenség gyalázatos lábszárcsontját. Fogtépő Jü ismét föltartotta fogóját, és azt harsogta, hogy kihúzza az osztályellenség jó fogait. Fagylaltos Vang újra hátára vette jégdobozát, döngette menetelés közben, és azt üvöltötte, hogy csakis osztálytestvéreinek hajlandó fagyit árulni. Szabó Csang ismét nyakába kanyarította centiméterét, és közhírré tette, hogy a lehető legrongyosabb temetési ruhát szándékozik elkészíteni az osztályellenségnek, majd sietve helyreigazította magát: nem is ruhát, hanem halotti leplet. Öregolló Kuan ismét az ollóját lóbálta, vagdosta az osztályellenség képzeletbeli pöcseit. Kisolló Kuan, aki tegnap a falra pisált, ismét a sliccét gombolta. A tegnapi köpködők, harákolók, tüsszögők, fingok, veszekedők közül senki sem hiányzott.

Odajött a három gimnazista is, Szun Vej, Győzelem Csao és Siker Liu. Szemügyre vették a testvérek mellére tűzött két Mao-jelvényt, és úgy kacarásztak, mint az alamuszi japánkollaboránsok a második világháborús filmekben, ettől Kopasz Linek és Szung Kangnak kihagyott a szívverése. A hosszú hajú Szun Vej rámutatott egy villanypóznára, és megkérdezte Kopasz Litől: – Hé, öcsi, hova lett a nemi ösztönöd?

Kopasz Li tudta, hogy rosszban sántikálnak. Odahúzta maga mellé Szung Kangot fedezéknek, és nemet intett a fejével: – Most nincs kedvem.

Szun Vej elkapta, és a villanypózna felé kezdte lökdösni. – Hadd lássuk azt a nemi ösztönt!

Kopasz Li ellenállt, és azt mondta: – De most nincs nemi ösztönöm.

Győzelem Csao és Siker Liu nevetett, ketten elkapták Szung Kangot, és őt is lökdösni kezdték a pózna felé: – A te nemi ösztönödet is látni akarjuk.

Szung Kang ártatlan arckifejezéssel tiltakozott: – Nekem nincs semmilyen nemi ösztönöm. De tényleg, sosincs.

A három gimnazista odataszigálta Kopasz Lit és Szung Kangot a villanyoszlophoz, és az orrukat, fülüket, az arcuk húsát csavargatták, mintha gőzgombóc lenne, amíg csak föl nem visítottak fájdalmukban. Végül letépték Kopasz Li és Szung Kang Mao-jelvényét, és eltűztek. Szung Kang úgy zokogott, hogy a szája megtelt könnyel és takonnyal, lenyelte, aztán megint sírt egy darabig. Minden arra menőnek elmondta, hogyan rabolták el tőle és Kopasz Litől a Mao-jelvényt, és a diákok távolodó, már alig látható alakjára mutatott. Újra és újra leírta a két jelvényt: – Mao elnöknek piros az arca, piros arca van a Tienanmen tér tetején. A másikon egy piros arc úszik a tenger hullámain.

Kopasz Li nem sírt, de ő is arra mutatott, amerre a három

gimnazista eltűnt. A sebzett igazságérzet méltóságával panaszkolta el minden arra járónak: – Most nincs is nemi ösztönöm, ezek meg azt akarták, hogy erőltessem a kedvükért.

Aki ezt hallotta, hasát fogta a nevetéstől. De ahogy Kopasz Li elnézte a rázkódva zokogó Szung Kangot, nála is eltörött a mécses. Míg könnyeit törölgette, egyre csak azon járt az esze, hogyan lopta el a három gimnazista a Mao-jelvényét. Szung Kang a mellére mutatott: – Csak ma reggel tűztük ki.

Kopasz Li szintén a mellére mutatott: – Belül még mindig dobog a szívem, de kívül már nincsen Mao elnök.

A két fiú egyedül volt, senki sem segített rajtuk. Szung Fan-ping-re gondoltak, az ő sudár, erős apjukra, aki egyszerre több embert tudott földre teríteni egyetlen köríves lábsöpréssel. Szentül hitték, hogy az apjuk majd móresre tanítja a gimnazistákat, és visszaszerzi a Mao-jelvényeiket, hogy elkapja a grabancukat, és úgy lódítja őket a levegőbe, mint a kiscsirkéket, amíg nem nyüszítenek félelmükben, és kalimpálni nem kezd a lábuk.

Szung Kang így szólt Kopasz Lihez: – Gyerünk, keressük meg a papát.

Dél volt már. A két fiúnak korgott a gyomra, ahogy kéz a kézben mentek az utcán. Ha valaki szembejött közepen, és szét kellett válniuk, utána rögtön megfogták egymás kezét. Keresték a felvonuló csapatokat, hátha valamelyiknek az élén Szung Fan-ping lengeti a vörös zászlót. Aztán elmentek a gyülekezőhelyre, hátha az elől álló, beszédet mondó ember Szung Fan-ping lesz. Sok-sok helyet megjártak, sok-sok embert megkérdeztek, sok bácsinak és néninek, nagypapának és nagymamának köszöntek, de sehogy se találták Szung Fan-pinget. Elmentek a hídhöz, ahol az előző nap a tömeg boldogan zúgott, amikor Szung Fan-ping lengette a zászlót. Most nem láttak vörös zászlót, csak pár lehorgasztott fejű embert. Magas bolondsüveg volt a fejükön, nagy, feliratos fatábla a nyakukban. A

fiúk tudták, hogy ezek osztályellenségek. Megálltak az osztályellenségek előtt, és észrevették, hogy a hídon vörös karszalagos emberek lépdelnek fel és alá. Szung Kang megkérdezte: – Tetszettek látni az apámat? Az egyik vörös karszalagos visszakérdezett: – Ki a te apád?

– Az én apám Szung Fan-ping – felelte Szung Kang. – Az a Szung Fan-ping, aki tegnap itt lengette a vörös zászlót.

– Nagyon híres ember – fűzte hozzá Kopasz Li. – Ha tésztát rendel, húslevesben kapja.

A két gyerek mögött megszólalt Szung Fan-ping hangja: – Itt vagyok, fiúk.

Megfordultak, és meglátták Szung Fan-pinget. Magas, csúcsos papírsapka volt a fején és fatábla a nyakában, ezzel a felirattal: SZUNG FAN-PING FÖLDESÚR. A fiúk nem tudták elolvasni, de tökéletesen megértették, mit jelentenek a szavakat áthúzó piros X-ek. Szung Fan-ping alakja úgy elfedte a napot, mint egy ajtó. A fiúk ott álltak az árnyékában, és felnéztek rá. Mindkét szeme bedagadt, mert valaki odavert ököllel, az ajka vérzett, mert valaki pofonvágtá. Mosolygott, amikor visszanezett Kopasz Lire és Szung Kangra, de a mosolya feszes volt és merev. A gyerekek nem értették, mi történt: tegnap ugyanezen a hídon állt, lenyűgözött mindenkit, most meg így megalázta valaki. Szung Kang félénken megkérdezte: – Papa, miért kell itt állnod?

Szung Fan-ping halkra fogott hangon visszakérdezett: – Éhesek vagytok, fiúk?

Bólintottak. Szung Fan-ping talált a nadrágzsebében egy húszfenest, és odaadta nekik, vegyenek valami ennivalót. A vörös karszalagos ráförmedt: – Nincs pofázás! Tökfejet lehajtani!

Szung Fan-ping engedelmesen lehajtotta fejét, de Kopasz Li és Szung Kang úgy megijedt, hogy hátraugrott egy métert. A vörös karszalagos tovább ordította, de közben Szung Fan-ping lopva

rápillantott a gyerekekre. Látták, hogy mosolyog, megnyugodtak, és visszaléptek mellé. Elmesélték, hogy az a három szemét gimnazista elrabolta a Mao elnökök jelvényeiket. – Ugye, vissza tudod szerezni? – kérdezte Szung Kang.

Szung Fan-ping bólintott: – Vissza tudom.

– És ugye meg tudod verni őket? – kérdezte Kopasz Li.

Szung Fan-ping ismét bólintott: – Meg tudom.

A két fiú kuncogni kezdett. A vörös karszalagos ember odament, és kétszer arcul csapta Szung Fan-pinget Dühösen rákiabált: – Megmondtam, hogy nincs beszéd. Akkor mi a faszért pofázol itten?

Vércsík indult el Szung Fan-ping szájától lefelé, miközben sürgette a fiúkat: – Húzzatok haza!

Kopasz Li és Szung Kang igyekezett minél gyorsabban eltűnni. Behúzódtak a híd alá, aztán egész testükben reszketve továbbiskoltak. Vissza-visszanéztek a híd tetején álló Szung Fan-pingre. A feje furcsán lekókadott, mintha csak úgy lecsüngött volna a nyakáról. A fiúk elvegyültek a lármás utcai tömegben, bementek egy büfébe, vettek két gőzölt gombócot, vissza az utcára, ott elmajszolták. Látták a távolból, hogy Szung Fan-ping mintha összenyeklett volna derékban, világos volt, hogy ez nem a tegnapi Szung Fan-ping. Szung Kang lehajtotta fejét, és csöndben elsírta magát, aztán úgy emelte két öklét a szeméihez, mint egy látcsövet, és elmorzsolta könnyeit. Kopasz Li nem sírt. Egyre csak a jelvényére gondolt, a tengeren lebegő Mao elnökkel, és félt, hogy sosem kapja vissza. Míg Szung Kang hüppögött, Kopasz Li odament egy villanypóznához, és a becsület kedvéért párszor megtoszogálta. Aztán visszajött Szung Kanghoz, és letörten közölte: – Elveszett a nemi ösztönöm.

Már besötétedett, mire Szung Fan-ping hazaért. Léptei olyan nehezek voltak, mintha két múlábon vonszolná magát. Egyetlen szó nélkül bement a belső szobába, és két órán át mozdulatlanul feküdt

az ágyon; a külső szobában Kopasz Li és Szung Kang semmi neszt nem hallott. Hideg holdfény világított be az ablakon. A gyerekeket elfogta a rémület, beszaladtak a belső szobába. Előbb Szung Kang mászott föl az ágyra, aztán követte Kopasz Li, s kettesben leültek Szung Fan-ping lábához. Jó sok idő eltelt. Aztán Szung Fan-ping hirtelen felült, és megszólalt: – Nahát, elaludtam!

Felgyulladt a villany, kitört a kacagás. Szung Fan-ping befűtött a kályhába, és nekilátott a vacsorakészítésnek. Szung Kang és Kopasz Li ott állt mellette, és tanult főzni. Miközben a vokban keverte a zöldséget, Szung Fan-ping szólt Kopasz Linek, hogy öntsön hozzá egy kevés olajat, Szung Kangnak pedig, hogy hintsen rá sót. Fogta a kezüket, amikor felváltva keverték. Mindhárman háromszor kerültek sorra, és kilenc keverés után készen is volt a zöldség. Leültek az asztalhoz, és megvacsoráztak. Bár csak egy tányér zöldség volt az egész, beleizzadtak az evésbe. Miután Szung Fan-ping végzett a vacsorával, azt mondta a fiúknak, hogy noha nem vitte ki őket a tengerhez, amióta anyjuk Sanghajba utazott, ha másnap nincs vihar, kirándulhatnak egyet, megnézhetnék a hullámokat, az égboltot a hullámok felett, meg az ég és tenger között szárnyaló sirályokat.

Kopasz Li és Szung Kang felvisított izgalmában, Szung Fan-ping ettől úgy megrettent, hogy befogta a szájukat. Ők is megijedtek az arcára kiülő rémülettől. Amikor Szung Fan-ping észlelte riadalmukat, azonnal lekapta kezét, elnevette magát, és a mennyezetre mutatott: – Akkorát visítottatok, hogy majdnem lerepült a tető.

Kopasz Li és Szung Kang ezt egészen fergeteges poénnak találta. Ezúttal a szájukra tették a kezüket, miközben nevettek, fékezhetetlenül.

10. FEJEZET

Másnap, épp amikor elindultak volna a tengerpartra, besétált a

házba vagy tucatnyi ember Szung Fan-ping iskolájából, egytől egyig vörös karszalagosok. Kopasz Li és Szung Kang nem fogták fel, hogy a jövevények át akarják kutatni a házat, hanem azt hitték, hogy a barátai jöttek Szung Fan-pinghez látogatóba. Izgalmasnak találták, hogy ennyi vörös karszalagos – csupa rámenős fickó – tölti meg a házat. Felvillanyozva tekeregtek a sokaságban, mintha erdei ösvényeken csavarognának. Aztán egy hatalmas *bumm!* rémítette meg őket, hogy a foguk is belevacogott, és iszonyodva nézték, amint az összes szekrényüket felborítják, a fiókokat kiborogatják, ruháikat, holmijukat szétszórják a földön. A karszalagosok, mint a keselyűk, úgy szálltak rá a család összes tulajdonára, szétdúltak mindent, mert a birtokleveleket keresték. Szung Fan-ping a földesúri osztályba született, így hát ezek az emberek meg voltak győződve, hogy valahol rejtegeti a birtokleveleit, és csak egy rendszerváltásra vár, hogy előkapja őket. Felforgatták az ágydeszkákat és feltépték a padlódeszkákat, közben Kopasz Li és Szung Kang elbújt Szung Fan-ping háta mögé. Látták, hogy Szung Fan-ping arcáról nem tűnt el a mosoly, de nem értették, minek örül annyira. Ezek az emberek szemétdombot csináltak Szung Fan-ping otthonából, de nem találtak semmiféle birtoklevelet. Végül libasorban kivonultak a házból, és Szung Fan-ping, még mindig mosolyogva, úgy kísérte ki őket, mintha vendégek volnának. Még meg is kérdezte tőlük egyszer: – Nem kérnek indulás előtt egy csésze teát? – Fölösleges – válaszolta az egyik.

Szung Fan-ping meg állt az ajtóban mosolyogva, és csak amikor az utolsó is kifordult a mellékutcából, akkor jött vissza a házba. Amint belépett és leült, a mosolya egy pillanat alatt lehervadt, ahogy egy villanykörte kialszik. Az arcának olyan volt a színe, mint a vasnak, és véghetetlen ideig egyetlen izma se rezdült. A gyerekek odamentek hozzá, és bátortalanul megkérdezték: – Kimegyünk a tengerhez?

Szung Fan-ping fölrezzent, mintha mély álomból ébredne, és nagyot kiáltott: – Indulás!

Kinézett az ablakon, sütött a nap, erre azt mondta: – Ilyen szép

időben hogyan mennénk!

Helyükre tette a fiókos szekrényeket, visszarakta az ágydeszkákat, leszögelte a feltépett padlót. Kopasz Li és Szung Kang nem tágított a nyomából. Visszatették a ruhákat a szekrénybe, az apró holmit a fiókokba. Mintha újra felgyulladt volna a villany, Szung Fan-ping megint mosolygott. Miközben rendet rakott a házban, folyvást beszélt és nevetgélt. Délre sikerült befejezniük a rendrakást, és a ház még takarosabb is volt, mint azelőtt. Törülközővel törölték le arcukról az izzadságot, zsebkendőikkel verték le ruhájukról a port. Aztán megfésülködtek a tükör előtt, és végre készen álltak a tengerparti kirándulásra.

Arra nyitották ki az ajtót, hogy hét-nyolc vörös karszalagos gimnazista áll a ház előtt, köztük volt az a három is, aki ellopta Kopasz Li és Szung Kang Mao-jelvényét. Amikor Kopasz Li és Szung Kang megpillantotta ezt a triót, izgatottan hangoskodni kezdtek. – Papa – mondta Szung Kang –, ők vették el a Mao-jelvé-nyeinket. Adjál nekik!

Kopasz Li meg rákiabált a gimnazistákra: – Adjátok vissza! Adjátok vissza a jelvényeinket!

A három gimnazista nevetgélve félrelökte a gyerekeket. A hosszú hajú Szun Vej így szólt Szung Fan-pinghez: – Vörösgárdisták vagyunk, és azért jöttünk, hogy átkutassuk a házatokat!

Szung Fan-ping mosolyogva beinvitálta őket: – Tessék csak, fáradjatok beljebb!

Kopasz Li és Szung Kang nem tudta mire vélni Szung Fan-ping alázatos modorát. A vörösgárdisták berontottak a házba, és újból fenekestül felforgattak mindent. A visszaállított szekrényt újra felborították, a helyére igazított ágydeszkát újra félrelódították, a leszögezett padlódeszkákat újra felfeszítették, és az összehajtogatott ruhákat újra szétdobálták a földön. Az előző csapat, amelyik Szung Fan-ping iskolájából jött, főleg Szung Fan-ping könyvei és iratai

között turkált, ott kereste a birtokleveleket. Ezek a vörösgárdisták viszont olyanok voltak, mint a bika a porcelánboltban, földhöz vágta, összetörték a fazekakat és a serpenyőket, kettétörték az evőpálcikákat, és házkutatás közben a zsebüket tömködték, időnként leálltak, és megmutogatták egymásnak a szerzeményeiket.

A vörösgárdisták egész délután törtek-zúztak és fosztogattak. Csak akkor távoztak vidáman fütyörészve, amikor látták, hogy már nem sok maradt, amit szétverhetnének vagy lenyúlhatnának, és jól meg volt tömve az összes zsebük. A hosszú hajú Szun Vej azonban még visszafordult, és így szólt Szung Fan-pinghez: – Te, gyere csak ki velünk!

A második esküvője napján Szung Fan-ping alaposan leverte Szun Vejt, Győzelem Csaot, Siker Liut és az apáikat. A köríves lábsöp-résével tarolta le őket. Most, egy év múltával a három gimnazista bosszúra szomjazott. Kihívták Szung Fan-pinget a házzal szembeni üres telekre, hogy megmutassák neki, ők is értenek a köríves lábsöp-réshez. Szung Fan-ping úgy állt ott moccanatlanul, szilárdan, mint egy vastorony. A három gimnazista először bemelegített, guggolásokat végzett, kirúgott a jobb lábával. De a próbálkozásaik nem voltak éppen meggyőzőek. Vagy elvesztették az egyensúlyukat, és lecsücsentek a fenekükre, vagy csak úgy vonszolták a lábukat, porfelhőt kaparva. A másik két gimnazista ilyenkor a fejét csóválta: – Ez nem olyan, mint a rendes köríves lábsöp-rés.

– Hát akkor milyen?

– Fene tudja, de biztos nem köríves lábsöp-rés.

Szun Vej megkérdezte a lehajtott fejjel álldogáló Szung Fan-ping-től: – Hé, te, ugye, ez olyan volt, mint egy köríves lábsöp-rés?

– Olyan volt – felelte Szung Fan-ping –, de még nem egészen jöttetek rá a trükkjére.

– Akkor mesélj! – mondta Szun Vej. – Nyögd ki a nagy titkot!

Így hát Szung Fan-ping lett az edzőjük. Szólt nekik, hogy figyeljenek jól. Látványos ügyességgel bemutatta néhányszor a rúgást, mire a diákok fütytyentettek, és így kiáltottak fel: – Na, ez az igazi köríves lábsöprés! – Aztán szakaszokra bontotta a mozdulatot, megmagyarázta, hogy a köríves lábsöprés tulajdonképpen három elemből áll – guggolás, lendítés, fölegyenesedés –, de a három szakasz egyetlen folyamatos mozdulatot alkot. A test súlypontját előre kell helyezni, mert az ad erőt a lendítésnek, és lehet a kézre támaszkodni. Azután megkezdték a gyakorlást, Szung Fan-ping megállította őket a mozdulat egy-egy pillanatában, és megmutatta, hogyan kell helyesen csinálni. Végül megállapította, hogy a stílus már jó lenne, de még nem elég gyorsak. – A rúgás csak akkor nem esik szét szakaszokra, ha elég gyorsan csináljátok. De a gyorsaságot nem lehet egy-két nap alatt megtanulni. Menjetek haza, gyakoroljátok mindennap, és amikor a többiek látják, hogy egyetlen íve van a mozdulatnak, akkor mondhatjátok, hogy megtanultátok.

Szung Fan-ping egész délután magyarázta szóval és példával, hogyan kell helyesen kivitelezni a köríves lábsöprését. Amikor a diákok végre úgy érezték, hogy ez az, megvan, ráparancsoltak Szung Fan-pingre, hogy álljon meg egy helyben, mert kóstolót kap az újonnan elsajátított rúgásból.

Először Győzelem Csao próbálkozott, tovább gyakorolta a mozdulatot Szung Fan-ping előtt, és a köréjük gyűlő sokaság meg is tapsolta: – Szép volt! – De amikor Csao leguggolt, és lendített, a lábfeje megakadt Szung Fan-ping lábszárában. Szung Fan-ping állt, mint a cövek, míg Csao arra eszmélt, hogy a földön fekszik, a szája tele földdel, és rajta nevet mindenki.

Másodiknak Siker Liu próbálkozott. Fölnézett a tagbaszakadt Szung Fan-pingre, és semmi kedve nem volt a földevéshez. Mikor azonban észrevette, hogy Szung Fan-ping kisterpeszben áll, elvigyorodott, és közölte, hogy tudja már, hogyan bánjon el vele. Amikor leguggolt, még mindig félt attól, hogy földes lesz a szája,

úgyhogy nem rúgott ki azonnal a lábával. Hanem teljes erővel, spiccel megcélozta Szung Fan-ping lábszárcsontját. Szung Fan-ping megrázkódott kínjában, de nem esett el. A nézők mind neki hajráztak.

Harmadiknak Szun Vej próbálkozott. Megkerülte Szung Fan-pinget, hátrált vagy tizenöt métert, mintha távolugráshoz készülődne. Aztán nekifutásból becélozta Szung Fan-ping térdhajlatát, és rúgott. Szung Fan-ping azonnal térdre zuhant, és Szun Vej hajrázott magának: – Szép volt, fiú! – Kidüllesztett mellel a társaihoz fordult: – Láttátok a kungfumestert?

A másik két diák fntorgott. – Ez nem volt köríves lábsöprés.

– Miért nem? – Szun Vej belerúgott a földön térdeplő Szung Fan-pingbe. – Ugye, hogy köríves lábsöprés volt?

A tanár bólintott, és fojtott hangon felelte: – Az volt.

A köríves lábsöprés vadonatúj változatával földre küldött Szung Fan-ping elnézte, ahogy a hamisan fütyörésző gimnazisták távolodnak. Megvárta, míg elég messze járnak, és csak akkor állt föl. Láta, hogy a fia, Szung Kang lehajtja fejét, törölgeti könnyeit, és látta nevelt fia, Kopasz Li tágra nyílt szemében a rémületet. A fiúk tanácstalanok voltak: mindig is legyőzhetetlennek tudták Szung Fan-pinget, most pedig valami kis szemét úgy elbánt bele, mint egy csirkével. Szung Fan-ping leporolta nadrágját, és odaintette magához a fiúkat, mintha mi sem történt volna: – Gyertek ide, ti ketten!

Szung Kang a könnyeit törölgette, Kopasz Li a fejét vakarta. Tétován közeledtek Szung Fan-pinghez, ám ő nevetve kérdezte: – Nem akarjátok megtanulni a köríves lábsöprését?

A gyerekek megdöbbentek. Szung Fan-ping körülnézett, aztán letérdelt hozzájuk, és megvallotta: – Tudjátok, miért nem tudtak leteríteni? Mert a befejező szakaszt nem árultam el nekik. Azt csak nektek tartogattam.

Kopasz Li és Szung Kang hirtelen mindent elfelejtett, és izgatottan visítózni kezdett, pont mint a múlt éjjel. Szung Fan-ping idegesen tapasztotta két kezét a két szájra. A fiúk felnéztek rá: – Itt nincs tető, nem tud lerepülni.

Szung Fan-ping nyugtalanul körülnézett: – Itt nem a lerepülő tetőről van szó. Egyszerűen nem szeretnénk, hogy más is megismerje a rúgás titkát.

A fiúk rögtön megértették. Csöndben tanulgatták a technikát. Először beálltak Szung Fan-ping mögé, és utánozták, aztán megfordult, és megmondta, hogyan csinálták. Fél óra múlva kijelentette, hogy a mozdulatot megtanulták, és most már lehet gyakorolni. Szung Fan-ping nem mozdult, hagyta, hogy Kopasz Li próbálkozzék. Kopasz Li odalépett hozzá, leguggolt, és kiszúrt a lábával. Nem is volt kemény rúgás, de Szung Fan-ping elterült a földön. Fölkelt, és szólt Szung Kangnak, hogy jöhet ő is, és újabb szelíd rúgás nyomán már megint a földre került. Szung Fan-ping nyögve dörzsölgette a fenekét. Őszinte elismeréssel nézett a két fiúra: – A rúgásokat halálos! Ez már túlzás! Egyszerűen verhetetlen!

A fiúk aztán lelkesen követték a házba, hogy még egyszer kitakarítsanak. Miután sikerült elsajátítaniuk a verhetetlen rúgást, újra feltöltődtek energiával. Segítettek Szung Fan-pingnek felállítani a szekrényt, helyükre igazítani az ágydeszkákat, megtanulták, hogyan kell leszögezni az elmozdított padlót. Fölszedték az edények cserepeit meg a kettétört pálcikákat, kidobták a ház mögötti szemétdombra. Száguldoztak ki-be, folyt róluk a víz, de akkor hirtelen eszükbe jutott, hogy egész nap egy falatot sem ettek. Egy pillanat alatt összecsuklottak az éhségtől, bemásztak az ágyukba, és nyomban elaludtak, amint becsukták a szemüket.

Ki tudja, mennyi idő telt el, amikor Szung Fan-ping felébresztette őket, és szólt, hogy kész a vacsora. A szobában égett a villany. Kopasz Li és Szung Kang az ágyban ült, a szemét dörzsölgette, és

Szung Fan-ping előbb az egyiket, aztán a másikat vitte karjában az ebédlőasztalhoz. Volt rajta egy tál zöldség és három tál rizs, mivelhogy csak ez a négy tál vészelt át a vörösgárdisták tombolását. Felvették csorba tálkáikat, de rájöttek, hogy nincs pálcikájuk. A vörösgárdisták az összes evőpálcikát kettétörték. A gyerekek fogták a gőzölgő rizsestálakat, nem tudták levenni szemüket a csillogó zöldségről, s közben azt kérdezték magukban: „Hát ezt meg mivel esszük meg?”

Szung Fan-ping elfelejtette, hogy nincs a házban evőpálcika, és felállt, hogy elővegyen három párat, mielőtt eszébe jutott, mi a helyzet. Állt egy darabig, izmos háta moccanatlan, a gyenge fény akkora árnyékot vetített fejének, mint a lavórjuk. Végül megfordult, titokzatos mosollyal ránézett a fiúkra, és mintha találós kérdést tett volna föl: – Láttatok már olyan pálcikát, amivel az ősök ettek?

Kopasz Li és Szung Kang nemet intett a fejével, és kíváncsian kérdezte: – Milyen pálcikával ettek?

Szung Faji-ping még mindig mosolygott, amikor elindult az ajtó felé. – Várjatok egy kicsit, megmutatom.

Nézték, ahogy lábujjhegyen kimegy, és vigyázatosan becsukja maga mögött az ajtót, mintha az elveszettek országába készülne. Amikor már nem volt a házban, a fiúk egymásra néztek. Fogalmuk sem volt, hogyan szerzi meg Szung Fan-ping az ősöktől a pálcikáikat, de abban biztosak voltak, hogy apjuk egészen bámulatos lény. Egy kis idő elteltével kinyílt az ajtó, és visszajött Szung Fan-ping. A háta mögött tartott valamit.

– Sikerült megszerezni az ősök pálcikáit? – kérdezték a gyerekek.

Szung Fan-ping bólintott. Odament az asztalhoz, leült, aztán előkapta két kezét, és Kopasz Linek meg Szung Kangnak adott egy-egy pár pálcikát. A gyerekek elvették az ősök pálcikáit, és érdeklődve nézegették. Pont olyan hosszúak voltak, mint a rendes pálcikák, csak a vastagságuk nem volt egyenletes, kissé íveltek, és csomók voltak

rajtuk. Kopasz Li kiáltott föl előbb: – De hát ezek gallyak!

Szung Kang megkérdezte Szung Fan-pingtól: – Mért olyanok az ősök pálcikái, mint a gallyak?

– Mert az ősök pálcikái gallyak voltak – magyarázta Szung Fan-ping. – Mivel az ősidőkben nem volt pálcika, az ősök ilyen kis ágacskákat használtak.

A fiúk végre megértették: az emberek az ősidőkben gallyakkal ették a rizst. Kopasz Li és Szung Kang nekiesett a vacsorájának a frissen vágott ágacskákkal, és az ételnek kesernyés zöld volt az íze a szájukban. Mohón faltak az ősök pálcikáival, míg verejtékben nem úszott az arcuk. Csak miután jóllaktak, és lármásakat böfögtek, akkor jöttek rá, hogy már besötétedett odakinn, és csak most jutott eszükbe, hogy a tengerpartra szerettek volna kirándulni. Nem volt aznap sem heves szél, se zivatar, a nap meg úgy sütött hétágra, hogy ki se tudták nyitni a szemüket – de otthon kellett maradniuk. A két fiú letört, mint a bili füle. Szung Fan-ping megkérdezte, jó volt-e az ősök pálcikáival enni, mire bólintottak.

Szung Kang gyászosan kifakadt: – Nem megyünk a tengerhez! Ma már nem!

– Miért ne mennénk? – mosolygott Szung Fan-ping.

– Már lement a nap – felelte Kopasz Li.

– A nap lement, de holdfény azért még van – nyugtatta meg Szung Fan-ping.

Készen álltak az indulásra már akkor is, amikor a nap delelőn járt, de nem vágtak neki, míg fényesen nem ragyogott a hold. A két gyerek kétfelől megfogta Szung Fan-ping kezét, és nagyon sokáig így mentek a holdfényes úton. Mire megérkeztek a partra, éppen tetőzött a dagály. Mentek a tengerparton, sehol nem volt egy lélek, csak a hűvös szél meg a hullámmoraj. A partra rohanó hullámok habból vontak hosszú fehér vonalat a végeláthatatlan tengerre, ez a

fehérség olykor szürkére váltott, néha még sötétebbre. A távolból láttak világos villanásokat meg elsötétüléseket is, a hold eltűnt a felhők mögött, aztán újra előbukkant. A fiúk most látták először holdvilágnál a tengert – titokzatos volt, örökké változó. Kiáltozni kezdtek elragadtatásukban, de Szung Fan-ping most nem fogta be a szájukat. Hanem inkább a fejük búbját simogatta jókora kezével, s hagyta, hogy kiordítsák, ami a szívükben van. Ő, mint aki gondolataiba mélyed, úgy kémlelte a sötét tengert.

Miután leültek a partszegélyen, a gyerekeket lassanként elfogta a rémület az éjszakai tenger láttán. Más hang nem volt, csak a szél meg a hullámverés; a holdfény megjelent, elrejtőzött; a tenger sötétsége pedig mintha kitágult meg összehúzódott volna. Kopasz Li és Szung Kang belekapaszkodott Szung Fan-pingbe, ő meg szorosan magához ölelte őket. Sokáig, nagyon sokáig ültek az óceánnál, míg a fiúk el nem aludtak. Ekkor – az egyik gyerekkel a vállán, a másikkal a karjában – Szung Fan-ping hazaindult.

11. FEJEZET

Egyre gyakoribbak lettek Liuvárosban a harci gyűlések, és az iskolaudvar pirkadattól sötétedésig úgy nyüzsgött, mint egy templom ünnep idején. Szung Fan-pingnek minden reggel magával kellett vinnie azt a fatáblát, és mihelyt az iskolakapuhoz ért, a nyakába akasztania. Állt a kapuban lehajtott fejjel, és csak miután a harci gyűlések minden résztvevője bement, akkor volt szabad letennie a táblát, és megkezdenie az utcasöprést az iskola előtt. Valahányszor véget ért egy harci gyűlés, visszabaktatott a bejáráthoz, fölvette a táblát, és álldogált tovább leszegett fejjel. A kitóduló népek rugdalták, szidalmazták, leköpdösték, de hiába taszigálták ide-oda, ő nem szólt egy szót se. Aztán jött a következő harci gyűlés. Szung Fan-pingnek napszálltáig kellett várnia – és megbizonyosodnia, hogy senki sincs már az iskolaudvaron –, hogy a sötétben levehesse a tábláját, fogja a söprűjét, és hazaindulhasson.

Kopasz Li és Szung Kang először Szung Fan-ping közeledő, nehéz lépteit hallotta meg, aztán belépett a házba. Arca tele volt a kimerültség ráncaival. Mindig leült a kisszékre, s egy darabig úgy maradt, némán, aztán fölkel, kútvizet loccsantott az arcába, és egy ronggyal letörölte a táblájáról a port, a lábnyomokat és a gyerekköpetet. Kopasz Li és Szung Kang ezalatt mukkanni se mert. Türelmesen vártak, mert tudták, hogy miután Szung Fan-ping megmossa az arcát és tisztára törli a tábláját, újra vidám lesz, és egy csomó vidám dologról fog beszélni nekik.

Kopasz Li és Szung Kang nem ismerte föl a táblán sorakozó írásjegyeket: SZUNG FAN-PING FÖLDESÚR, de azt tudta, hogy ezek a szavak hoztak minden bajt Szung Fan-ping fejére. Mielőtt megjelentek, Szung Fan-ping mámoros lelkesedéssel lobogtatta a vörös zászlót a hídon, de miután megjelentek, még a kiskölykök is leköpdösték és lehugyozták. Végül egy nap a fiúk már nem bírták tovább, hogy meg ne kérdezzék: – Mit jelentenek ezek az írásjegyek?

Szung Fan-ping éppen végzett a táblája tisztogatásával. A kérdés óvatlanul érte, gondolkozott egy kicsit. Aztán elmosolyodott, és így szólt: – Ősszel már iskolába mentek, úgyhogy megtanítalak olvasni. Ezekkel az írásjegyekkel kezdjük.

Ez volt Kopasz Li és Szung Kang első tanórája. Szung Fan-ping megtanította nekik, hogy húzzák ki magukat, és a kezüket tegyék maguk elé. Aztán fölakasztotta a falra a táblát, és elővette az ősök evőpálcikáit. Majdnem fél óráig készült az órakezdésre, s ezalatt a fiúkban nőttön nőtt a várakozó szorongás.

Végül megállt a nagy fatábla előtt, és ünnepélyesen megköszöri torkát: – Most pedig megkezdjük első óránkat. Először is két szabályt szögezzünk le. Egy: nincs izgés-mozgás. Kettő: ha beszélni akartok, fölemelitek a kezeket.

Az egyik őspálcikával rámutatott a táblán az első írásjegyre: – Ezt a jelet úgy ejtik ki, hogy *ti*. Gondolkozzatok, mit is jelent a *ti*! Me-

lyiktek találja ki elsőnek?

Szung Fan-ping előbb a földre mutatott, aztán dobantott a lábával, közben folyton kacsingatott a fiúkra. Kopasz Li megelőzte Szung Kangot, lefelé bökött, és elkiáltotta magát: – Én tudom!

– Lassan a testtel – vágott közbe Szung Fan-ping. – Ha beszélni akarsz, jelentkezned kell.

Kopasz Li fölemelte kezét, és már hadarta is: – A *ti* földet jelent, azt, ami alattunk van, amin állunk.

– Pontosan – mondta Szung Fan-ping. – Nagyon okos válasz. Ezután a földesúr szó második írásjegyre mutatott: – Ez a jel még nehezebb – mondta. – Úgy ejtik ki, hogy *csu*. Törjétek a fejeteket: hol hallottátok már ezt a szót?

Szung Kang félszegen próbálkozott a válasszal: – Ez ugyanaz a *csu*, mint a *csuhszi* elején, a „Mao elnök”-ben?

– Pontosan! – mondta Szung Fan-ping. – Nagyon okos válasz. Mire Kopasz Li fölcsattant: – Nem is emelte föl a kezét!

Szung Fan-ping így szólt Szung Kanghoz: – Igaza van, nem jelentkeztél, de most jelentkezhetsz.

Szung Kang gyorsan föltartotta kezét. Aggódva kérdezte: – Ugye most nem késő jelentkezni?

– Persze hogy nem – nevetett Szung Fan-ping.

A fiúk aznap öt írásjegyet tanultak meg. Először azt, *hoggy föld*, aztán a *csu* jelet a „Mao elnök”-ből. Végül megértették, mit mond a fatábla: azt, hogy *Szung Fan-ping a föld elnöke*.

Amerre Szung Fan-ping ment, követte a táblája egész nap. Magával vitte reggel és hazajött vele este, mint az asszonyok, akik a munkába meg hazaviszik a bevásárlószatyrukat. Kopasz Li és Szung Kang még mindig szabadon csavargott, felfedezték maguknak az egész várost. Nem volt olyan talpalatnyi hely, ahol ne jártak volna, oda is eljutottak, ahová különben csak tyúkok, kacsák, kutyák és

macskák vetődtek. Az utcákon még most is hemzsegték a vörös zászlók, és annyi volt az ember, mint tehénen a szórszál. Amikor véget ért a nap, hazaszéledtek, mint közönség a mozielőadás után. Fokozatosan egyre több lett a bolondsipkás, fatáblás ember. Eleinte csak Szung Fan-ping söpörte az utcát a gimnázium előtt, de néhány nap múlva két másik tanár is beállt mellé utcát söpörni. Az egyik egy szemüveges, vézna öregember volt, az ő tábláján is az állt, hogy földesúr, pont, mint Szung Fan-pingnek. Ettől Kopasz Li és Szung Kang nagyon fellelkesült. Megkérdezték: – Szóval a bácsi is a föld elnöke?

A gyerekek szavaira a tanárt elfogta a remegés. Arca holtsápadt lett, és így szólt hozzájuk: – Földesúr vagyok. Rossz ember vagyok. Kérlek, üssetek meg, kérlek, üvöltsetek rám, kérlek, ítélgétek el!

Kopasz Li és Szung Kang gyakran figyelt föl rá, hogy Szun Vej, Győzelem Csao és Siker Liu a köríves lábsöprést gyakorolja. A három gimnazista gyakorlatilag mindennap az egyik útszéli főnixfa alatt tanyázott, átkarolta a fa törzsét, miközben körülötte ívben rúgott. Szun Vej éppenséggel körbeért a fatörzs körül egyetlen lábsöprés alatt. Olyanok voltak a mozdulatai, mintha valami operatársulat tagja volna, hosszú haja lobogott a szélben. Győzelem Csao és Siker Liu csak félig tudták körberúgni a fát, mielőtt seggre ültek, vagy a lábuk rúgás közben a földet kotorta. Így aztán Szun Vej lett az edzőjük. Ujjaival a hajába túrt, és azt ismételte, amit Szung Fan-ping mondott nekik: – Gyorsabban, gyorsabban! Csak ha elég fürgén mozogtok, akkor lesz a három mozdulatból egy.

Arra kocogott Kopasz Li és Szung Kang. Tudták, hogy ez a három kamasz még mindig nem tudja az utolsó mozdulatot, mert az *igazi* köríves lábsöprést csak ők ismerik. Szung Fan-ping nem tanította meg a többieknek az igazi trükköt, mert a legfontosabbat csakis nekik tartogatta. Szóval csak sétáltak fel s alá, kéz a kézben, és vihogva figyelték a gimnazistákat.

A diákok úgy elmerültek a rúgás gyakorlásában, hogy észre sem vették a két kis taknyost, aki titokban kiröhögte őket. A hosszú hajú Szun Vej azt kezdte gyakorolni, hogyan kerülheti meg a fát egy lendületből, megállás nélkül. Egyszer úgy felgyorsult, hogy már nem bírt fékezni, és jó nagyot repült.

Kopasz Li és Szung Kang nem tudta visszatartani a nevetést. A gimnazisták fenyegető tekintettel mentek oda hozzájuk. Jött Szun Vej is, nyakig földesen és porosan, és kiköpött: – Mi a faszomon röhögtek?

Kopasz Li és Szung Kang egyáltalán nem félt tőle. Szung Kang fölszegte fejét: – A köríves lábsöpréseden röhögünk.

– He?! – A hosszú hajú Szun Vej furcsa pillantást vetett a társaira, és így szólt: – Hogy mertek röhögni a rúgásomon?

Szung Kang a száját elhúzva mondta Kopasz Linek: – Az ő rúgásán?

Kopasz Li nyihogott, és szintén gúnyosan mondta: – Az ő rúgásán?

Kopasz Li és Szung Kang pimaszsága elképesztette a nagyobb fiúkat. Egyszerre tört ki belőlük: – Basszátok meg!

Szung Kang higgadtan folytatta: – Mondok én nektek valamit, fiúk. Van egy mozdulat, amit a papám nem tanított meg nektek, de minket megtanított rá.

– Basszátok meg! – hangzott a diákok válasza. Szun Vej hozzáfűzte: – Szóval azt mondod, neked is megy a köríves lábsöprés?

Szung Kang Kopasz Lire mutatott: – Mind a kettőnknek megy. A három gimnazistából kitört a nevetés. Végigmérték Szung Kangot és Kopasz Lit.

– Hogy ti is tudjátok a köríves lábsöprését? Amikor olyan kicsik vagytok, mint a pöcsöm? – A hosszú hajú Szun Vej odalépett Szung

Kanghoz: – Akkor söpörj ide!

– Előbb állj meg egy helyben – mondta Szung Kang.

Szun Vej még jobban elképedt. Odafordult Győzelem Csaohoz és Siker Liuhoz: – Ez azt akarja, hogy álljak egy helyben? Baszd meg, ez azt hiszi, hogy elkaszáthat?

A nagy röhögés, szortyogás közepette Szun Vej odaállt Szung Kang elé. Előbb terpeszben, aztán összezárt lábbal, aztán a végén már fél lábon.

– Na, hogy álljak? – kérdezte Szung Kangtól.

Szung Kang a földre mutatott. – Állj két lábon.

Szun Vej elvigyorodott, és letette a másik lábát. Szung Kang Kopasz Lihez fordult: – Akarsz előbb te rúgni? Vagy én rúgjak?

Kopasz Li nem volt ennyire magabiztos: – Inkább rúgjál te.

Szung Kang hátrált néhány lépést, és nekifutott, hogy elkaszálja Szun Vejt, de a köríves lábsöprése olyan volt, mint amikor egy kis nyuszi belerúg egy nagy kutyába. A hosszú hajú Szun Vej csak állt nagy vigyorogva, miközben Szung Kang úgy lepattant róla a földre, mint egy gumilabda. Föltápáskodott, de nem értette, mi történt, és tanácstalanul Kopasz Lire nézett. Ebben a pillanatban eszmélt rá Kopasz Li arra, mi az igazság az ő és Szung Kang köríves lábsöprése körül, de Szung Kang még a sötétben kóválygott. A három gimnazista harsogva röhögött, Kopasz Linek minden porcikája remegett. Szun Vej mosolyogva kirúgott, és leterítette Szung Kangot: – Na látod – mondta Kopasz Linek –, *ilyen* a köríves lábsöprés.

Liuváros forradalmi tömegei látták, ahogy a három gimnazista két kisgyereket rugdal, aki még iskolás sincs, és gorombán lehoradták őket, mondván, hogy elnyomják a gyengéket, mint a katonaság a régi társadalmi rendszerben. Győzelem Csaó és Siker Liu nem mert visszaszólni, de a hosszú hajú Szun Vej így magyarázta a helyzetet: –

Ezek Szung Fan-ping földesúr fiai. Kis földesurak.

A forradalmi tömegeknek torkán akadt a szó. Nézték, ahogy Kopasz Li és Szung Kang újra meg újra elterül a földön, mígnem mindketten csak feküdni bírtak, fölállni nem. Szun Vej, Győzelem Csao és Siker Liu már csatakos volt a verejtéktől, és hangosan zihált, de nem hagyták abba, ott táncoltak Kopasz Li és Szung Kang körül, röhögtek, és ordítottak velük, hogy keljenek föl. A két testvérnek azonban elfogyott az ereje. Fölállni már nem tudtak, úgyhogy fekve maradtak a földön, és közölték: – Nekünk itt teljesen jó.

Amint ez elhagyta a szájukat, rájöttek, hogyan úszhatják meg a gimnazisták lábsöpréseit: elég hozzá fekve maradniuk. Rugdalthatták, szidalmazhatták őket a nagyfiúk, ők semmi áron nem voltak hajlandók fölkelni. Végül a három gimnazista cselhez folyamodott: – Ha fölálltok, nem rúgunk le többet.

Kopasz Li és Szung Kang nem ült fel nekik, hanem fekve maradt az utca porában. Szun Vej egy villanyoszlopra mutatott, hátha sikerül rácsábítani egy kis póznamászásra. – Figyelj, öcsi, ott az a pózna, éld ki egy kicsit a nemi ösztönödet.

Kopasz Li nemet intett: – Most nincs nemi ösztönöm. Semennyi.

Pedig biztatta Győzelem Csao és Siker Liu is: – Ha odamész, és párat dörgölözöl rajta, visszajön a nemi ösztönöd.

Kopasz Li továbbra is csak ingatta a fejét: – Nekem ma nem kell dörgölözés. Ha nemi ösztönt akartok, szerezzetek magatoknak.

– Basszátok meg – mondták a gimnazisták. – Két kis kibaszott gyáva nyúl.

A hosszú hajú Szun Vej kiadta a parancsot: – Állítsátok fel ezt a két kis gyáva nyuszt, hogy újra lerúghassuk őket.

Amikor Győzelem Csao és Siker Liu éppen fölcibálta volna a két kisfiút, befutott egy eltökélt szívű forradalmár, név szerint Kovács Tung, és elbődült: – Megállj!

Kovács Tung bömbölésének hallatán a három gimnazistát elfogta a remegés: – Ezek kis földesurak – motyogta Szun Vej.

– Miféle kis földesurak? – Kovács Tung rámutatott Kopasz Lire és Szung Kangra. – Ők a nemzet virágai.

Szun Vej szemügyre vette Kovács Tung vaskos karját és felsőtestét, és nem szólt többet. Tung ekkor a három gimnazistára mutatott, és ezt mondta: – Ti is a nemzet virágai vagytok.

A három gimnazista összenézett, és kuncogni kezdett. És amikor elballagtak, még mindig kuncogtak. Kovács Tung előbb rájuk nézett, aztán a földön fekvő Kopasz Lire és Szung Kangra, majd elvonult, miután kinyilatkoztatta: – Ti mind a nemzet virágai vagytok.

Kopasz Li és Szung Kang talpra kecmert. Megtépázva, kékülő foltokkal lepve meredtek egymásra. Szung Kang egyszerűen nem fogta fel, hogyan lehetséges, hogy nem tudta elkaszálni a hosszú hajú Szun Vejt. Megkérdezte Kopasz Lit, mi lehetett a hiba: – Kimaradt a verhetetlen mozdulat?

Kopasz Li megdühödött: – Az a mozdulat nem is létezik. Jól átvágott az apád.

Szung Kang megcsóválta feldagadt fejét: – Ő az apánk. Az apák nem szoktak hazudni a fiaiknak.

Kopasz Li visszaordított: – Neked a papád, nem nekem!

Ott álltak, és üvöltöztek egymással. Végül Szung Kang letörülte a könnyeit, és kifújta az orrát: – Kérdezzük meg a papát – mondta.

Amikor Kopasz Li és Szung Kang odaért a gimnázium főbejáratához, éppen kifelé tódultak egy harci gyűlés résztvevői. Szung Fan-ping a kapunál várt, nyakában a fatáblával, meg két másik osztályellenség is, miközben a diákok körülvették és kemény jelszavakkal elítélték őket. Néhány vörös karszalagos ember is mondott valamit. A két fiú nem tudta, hogy miután odabent véget ért a nagy harci gyűlés, a vörös karszalagosok egy kisebb gyűlést is

tartottak idekint. A fiúk átfurakodtak a csődületen, egyenest odamentek Szung Fan-pinghez, Szung Kang megrángatta apja kabátujját, és azt kérdezte: – Papa, ugye megtanítottad nekünk a köríves lábsöprés legfontosabb mozdulatát?

Szung Fan-ping lehajtott fejjel, mozdulatlanul állt. Szung Kang szívszaggató sírásra fakadt. Meglökte apját: – Papa, mondd meg Kopasz Linek, hogy megtanítottad...

Szung Fan-ping nem szólalt meg. Kopasz Li vijjogni kezdett: – Hazudtál nekünk. Nem tanítottad meg nekünk a köríves lábsöprését. Hazudtál az írásjegyekről a fatábládon. Azt jelentik: „földesúr”, de te azt mondtad, hogy „a föld elnöke”, mint Mao elnök!

Abban a pillanatban Kopasz Li nem tudhatta, milyen iszonyú végzetet hozott a szavaival Szung Fan-ping fejére, és döbbenet nézte azt, ami elkövetkezett. Amikor a népek meghallották Kopasz Li szavait, először nem hittek a fülüknek, aztán elkezdték ütni, vágni, rúgni Szung Fan-pinget. A végén már alig lélegzett. Üvöltve rúgták és tiporták a földön heverő férfit, és követelték, hogy ismerje be, milyen gyalázatos módon támadta „nagy vezetőnket, nagy tanítónkat, nagy hadvezérünket, nagy kormányosunkat: Mao elnököt”.

Kopasz Li még nem látott olyat, hogy embert így ütleljenek. Szung Fan-ping arca csurom vér volt, még a haja is vörösen csatakos. Számtalan felnőtt és gyerek taposott rajta, olyan volt a fekvő teste, mint egy dobogó, amire számtalan ember fölléphet. Arca nem rezdült, de a szeme igen – szembogara oldalt rándult, hogy megpillanthassa Kopasz Lit és Szung Kangot. Amikor Kopasz Lire nézett, mintha mondott volna valamit a tekintetével, és ez a tekintet megrémítette Kopasz Lit. Egy idő múlva a fiú kiszorult a körből, és már nem látta Szung Fan-ping szemét. Csak azt látta, hogy Szung Kang jajgatva próbál visszanyomakodni a körbe. Egyre többen nézték az eseményt, és Szung Kang egyre kijebb szorult. Végül

kitátotta száját, de nem jött belőle hang. Csak ment Kopasz Li mellett, arca csupa nyál és takony, szája nyílt-csukódott, mintha kiabálna Kopasz Livel, de Kopasz Li nem hallott semmit. Miután Szung Kang hangtalanul üvöltött egy darabig, behúzott egyet Kopasz Linek, Kopasz Li meg azonnal visszaütött. A két fiú felváltva bokszolta egymást, mintha felváltva húznának egy kártyapakliból. Összesen több mint három tucatszor ütötték meg egymást teljes erőből, ököllel.

12. FEJEZET

Miután Szung Fan-pinget véres ronggyá verték, elvitték egy nagy raktárba, és ott bezárták egy szobába. A rá következő héten Kopasz Li és Szung Kang nem állt szóba egymással. Szung Kang amúgy sem tudott beszélni; azon a napon olyan erővel üvöltött, toroka olyan vörös lett és úgy bedagadt, hogy hiába nyitotta beszédre a száját, nem jött ki rajta semmi hang. Kopasz Li tudta, hogy ő mondta ki a leleplező szavakat, amelyek Szung Fan-pinget a börtönnek használt raktárba juttatták, és ha lefeküdt aludni, más nem járt az eszében, csak az, hogyan rugdosták és taposták Szung Fan-pinget, akinek a szeme aggódva kereste az ő és Szung Kang tekintetét. Kopasz Li reszketett, de tapodtat se hátrált. Gúnyolódott Szung Kangon, amiért csak fingani tud a szájával.

Kopasz Li magára maradt. Egyedül róttá az utcákat, egymagában ült a fák tövében, egyedül kuporodott le a folyóhoz, hogy igyon, magában beszélt, míg az utcán állt és várta, leste, remélte, hátha arra jön egy hasonló korú gyerek. Folyt róla az izzadság, perzselte a nap, de csak lelkes felvonulókat látott maga körül, és ünnepi zászlókat. A vele egykorú gyerekeket mind anyakéz vezette s húzta tovább, egyiket a másik után. Őhöz senki sem szólt, még annyi fáradságot sem vett, hogy ránézzen. Csak amikor valami járókelő véletlenül belebotlott vagy leköpte a lábát, akkor vette észre – talán – a jelenlétét. Csupán a három gimnazistát érdekelte úgy-ahogy.

Valahányszor meglátták, vidáman integettek és azt kiabálták neki:

– Gyere, öcsi, mutass egy kicsit a nemi ösztönödből!

Integettek neki, miközben lelkesen közeledtek hozzá. Tudta, hogy igazából a köríves lábsöprést akarják rajta gyakorolni. Addig akarják rugdalni, amíg össze nem szarja magát és be nem dagad a feje. Kopasz Li ezért inaszakadtából futásnak eredt, a gimnazisták meg utánanevettek, és azt mondták: – Hé, öcsi, ne szaladj! Nem rúgunk beléd!

Azon a nyáron a gimnazisták rúgásai elől menekülő Kopasz Li nemegyszer addig futott, amíg össze nem rogyott. Nyolcéves lába sajgott és remegett, nyolcéves tüdejét oxigénhiány égette, nyolcéves szíve vadul kalapált, nyolcéves kis lénye addig futott, amíg kis híján bele nem halt. A végén Kopasz Li mindig abba a mellékutcába sántikált be, ahol Kovács Tung, Szabó Csang, a két Olló Kuan és Fogtépő Jü tanyázott. Manapság természetesen Forradalmár Kovács, Forradalmár Szabó, Forradalmár Olló és Forradalmár Fogtépő volt a nevük. Ha egy vevő beállított Szabó Csanghoz egy vég szöveggel, Csang először is alaposan kifaggatta az osztályhovatartozásáról. Ha szegényparaszt volt, Szabó Csang mosolyogva üdvözölte. Ha középparaszt, Csang ímmel-ámmal átvette a szöveget; de ha földesúr, akkor Csang nyomban a magasba emelte öklét, és forradalmi jelszavakat üvöltözött, amíg halálsápadt földesúri vevője el nem szaladt a szövegével együtt. Még amikor a szerencsétlen befordult volna a sarkon, akkor is kint állt Szabó Csang a műhely ajtajában, és ekképpen leckéztette a távolodó földesúri ügyfelet: – A legócskább temetési ruhát varrom neked, vagy nem is, csak egy lepedőt, amibe a holttestedet belesavarhatják!

Öreg- és Kisolló Kuan még inkább megvilágosodott forradalmilag. A szegényparashti ügyfelektől nem fogadtak el pénzt, a középparasztokat keményen megtaksálták, a földesuraknak pedig nem volt más választásuk, mint hogy eliszkoljanak. A két Olló Kuan

a menekülő földesúr után csattogtatta hangosan az ollóit, és a műhely előtt állva ordították, hogy levágják a földesúri pöcsét. Azt ordították: – Töketlen földbirtokosnót csinálunk belőled, nyissz-nyassz!

Fogtépő Jü azonban csak egy forradalmi opportunistá volt. Amikor odaállított hozzá egy páciens, rákérdezett ugyan az osztályhovatartozására, de legalább ilyen gyakran megvárta, míg az illető kitátotta száját, hogy a fogász jól szemügyre vehesse a fogait. Félt, hogy ha földesúrral akad dolga, akkor búcsút mondhat az ügyfélnek is, a pénznek is; de ha nem faggatja ki lehetséges pácienseit, akkor nem tartják forradalmi fogásznak. Kellett neki a pénz is, meg a forradalom is, ezért gyakran megesett, hogy már jól megszorította fogójával a szuvas fogat, amikor megragadta az alkalmat, hogy érces hangon megkérdezze: – Mondd csak! Milyen osztályba tartozol?

A fogászati alkalmatosságokkal kitömött szájú páciens erre valamit dünnyögött, érthetetlenül. Fogtépő Jü ekkor látványos mozdulattal odahajolt, hogy jobban hallja, majd fennhangon közhírré tette: – Szegényparaszt? Remek! Akkor kihúzom a szuvas fogadat.

Mire végzett eme nyilatkozattal, a fog már kinn is volt. Jü nyomban betömte a páciens száját egy vattacsomóval, és szólt, hogy harapjon jól rá, úgy áll majd el a vérzés. Az összeszorított állkapcsú, betömött szájú ügyfél még akkor is szegényparashti sorba kényszerült, ha igazából földesúri származását vallotta be. Fogtépő Jü elegáns kézmozdulattal mutatta meg ügyfelének a rossz fogat: – Látod ezt? Ez egy szegényparaszt szuvas foga. Ha földesúr lettél volna, hibátlanul ép fogadat húztam volna ki.

Ezek után Fogtépő Jü bizonyosságot adott szilárd álláspontjáról, miszerint éles választóvonalat kell húzni a forradalom és a nyereség között, mondván: – Mao elnök is arra tanít minket, hogy a forradalom nem ingyenlakoma. Minthogy kihúztam egy forradalmi

fogadat, ezért most át kell vennem tíz fent a forradalmi pénzedből.

Forradalmár Kovács Tung sosem érdeklődött a vevők osztályháttere felől, mert meggyőződése szerint ideológiailag olyan sziklaszilárd volt, hogy az osztályellenség eleve nem merte betenni lábát a műhelyébe. Tung melldöngetve nyilatkozta ki: – Az én műhelyembe csak a szorgosan dolgozó szegényparasztság jön, hogy sarlót és kalapácsot vegyen magának; a lusta földesurak csak a mások kizsákmányolásához értenek, és nem is hallottak sarlóról meg kalapácsról.

A forradalom szökőárja végigdübörgött a városon, és Kovács Tung, Szabó Csang, valamint a két Olló Kuan belevetette magát a forradalmi cselekvésbe – semmi másba. Kovács Tung forradalmi vörös karszalagot hordott a csupasz karján, és nem kovácsolt többé sarlókat meg kapákat, hanem csak lándzsahegyeket a vörös rojtos zászlókhoz. Mihelyt végzett egy lándzsahegy kikovácsolásával, átküldte a szemközti köszörűműhelybe. Immár a két Olló Kuan is forradalmi karszalagot viselt a csupasz karján, és többé nem ollókat éleztek, hanem alacsony zsámolyaikon szétterpesztett lábbal ülve a lándzsahegyeket élesítették, és patakokban folyt róluk az izzadság. Mihelyt a két Olló Kuan végzett a lándzsahegy élesítésével, átküldte a szomszédba, Szabó Csang műhelyébe. Szabó Csang atlétatrikóban járt, és a karja csupasz volt, azon pedig ő is forradalmi karszalagot hordott. Nem varrt már ruhát, hanem csak vörös zászlókat, vörös karszalagokat és a lándzsa formájú zászlórúdról fityegő selyemrojtokat. A kulturális forradalom harctérre változtatta Liuvárost, új Csing Kang-heggyé – s mostanra a városban megelevenedett Mao elnök versének híres látomása: „zászlók lengnek a hegy lábánál, föntről dobszó hallszik”.

Fogtépő Jü karját is vörös forradalmi karszalag ékesítette – Szabó Csangtól kapta. Fogtépő Jü elnézte, ahogy Tung, Kuan és Csang mint összehangolt gyártósor dolgozik, és gyártja a vörös rojtos lándzsákat, míg ő, Jü kimarad a jóból. A vörös rojtos lándzsának

nincsen foga, ezért nem lehet se kihúzni, se betömni, és ami még biztosabb, nem lehet fogsort készíteni a számára. Mit tehetett volna mást Fogtépő Jü – hevert a rattan nyugszékben, és várta a forradalom hívó szavát.

A városban lődörgő Kopasz Li érdeklődéssel figyelte, ahogy Tung, Kuan és Csang szorgalmasan gyártja a vörös rojtos lándzsákat, mint egy igazi kis fegyvergyár. Amikor beleunt a nézdegelésbe, átballagott Fogtépő Jü viaszosvászon napernyőjéhez. Most, hogy nem volt folyton mellette Szung Kang, magányában sokat unatkozott. Amerre csak ment, magával vitte az ásítózását, és amikor Fogtépő Jü meglátta, rá is átragadt az ásítózás.

A szuvas fogak régi sora mellett Fogtépő Jü asztalán már egy tucat ép fog is sorakozott, hogy mindenki láthassa a fogász osztályharcos állásfoglalását. Fogtépő Jü még Kopasz Linek is meg akarta mutatni, melyik oldalon áll az osztályharcban, ezért fölállt a rattan nyugszékből, és a fogakra mutatva magyarázta: – Ezek azok az ép fogak, amiket az osztályellenség szájából húztam ki. – Majd az asztalon sorakozó több tucat szuvas fogra bökött, és megmagyarázta: – Ezek azok a szuvas fogak, amiket osztálytestvéreim szájából húztam ki.

Kopasz Li nem túl lelkesen bólogatott. Szemügyre vette az osztályellenség ép fogait és az osztálytestvérek elrothadt fogait, és egyiket sem találta túl érdekesnek. Aztán leült Fogtépő Jü kisszékére a nyugszék mellé, hogy folytassa az ásítózást. Fogtépő Jü az egész lankadt délelőttöt a nyugszékében heverte végig, és most, hogy Kopasz Li meglátogatta, versengve ásítottak.

Fogtépő Jü fölegyenesedett. Átnézett az utca túloldalán magasodó villanypóznára, megveregette Kopasz Li feje búbját, és megkérdezte:

- Nem akarod megprütykölni azt a póznát?
- Már megprütyköltem – felelte Kopasz Li.
- Akkor prütyköld meg újra – biztatta Fogtépő Jü.

– Fene fogja – legyintett Kopasz Li. – Én már a város összes póznáját legalább párszor megprütyköltem.

– Jaj, anyám! – kiáltott fel Fogtépő Jü. – Ha a régmúltban élnél, te egy császár volnál a saját háremmeddel, de most csak egy nemierőszak-tévő vagy, éspedig sorozatban, akit nemsokára lecsuknak és kivégeznek,

Amikor Kopasz Li ásítás közben meghallotta a „lecsuknak és kivégeznek” szavakat, úgy megrettent, hogy lenyelte az ásítás maradékát. Elkerekedett a szeme: – Lecsuknak és kivégeznek, amiért villanypóznákat prütykölök?

– Természetesen. – Fogtépő Jü a póznára mutatott, és megkérdezte: – Osztályellenségnek tekinted őket, vagy osztály testvéreidnek?

Kopasz Li még mindig tágra nyílt szemmel bámult rá, nem értette. Fogtépő Jü lelkesen folytatta: – Ha a póznákra úgy gondolsz, mint osztályellenségre, akkor a megprütykölésük olyan, mint a kritika. De ha osztálytestvérekként, pontosabban osztálynővérekként bánsz a póznákkal, akkor házassági engedélyért kell folyamodnod. Ha nem mész el az anyakönyvvezetőhöz, és nem kötsz házasságot, akkor nemi erőszakot követsz el. Mármost, mivel a város összes póznáját megprütykölted már, az olyan, mintha az összes osztálynővéreidet molesztáltad volna. Akkor meg mért ne csukjanak le, mért ne végezzenek ki?

Miután végighallgatta Fogtépő Jü magyarázatát, Kopasz Li megkönnyebbült, nem félt már sem a kivégzéstől, se a börtöntől, és kerek szeme keskeny vágássá szűkült. Fogtépő Jü megpaskolta Kopasz Li feje búbját, és megkérdezte: – Most már megvan? Most már érted, mit jelent az osztályharcos szemlélet?

– De még hogy – bólintott Kopasz Li.

– Akkor mondd meg nekem – folytatta Fogtépő Jü –, hogy úgy gondolsz-e rájuk, mint osztályellenségre? Vagy mint az

osztálynővéreidre?

Kopasz Li pislogott: – És mi van, ha úgy gondolok rájuk, mint osztályvillanypóznákra?

Fogtépő Jünek elállt a szava. Aztán elnevette magát: – Micsoda kis gazember vagy!

Miután Kopasz Li fél órát töltött Fogtépő Jünél, Jü remekül szórakozott, de Kopasz Li még mindig unta magát, úgyhogy fölállt a kisszékről, és visszament Kovács Tung műhelyébe. Ott leült a hosszú padra, és a falnak támaszkodva, félredöntött fejjel figyelte, hogyan kalapálja ki Kovács Tung energikus mozdulatokkal a vörös rojtos lándzsát. A kovács bal kezében fogó volt, azzal tartotta a lándzsát, jobbjaival pedig a kalapácsot forgatta, csak úgy repültek a szikrák szanaszét a műhelyben. A vörös forradalmi karszalag folyton lecsúszott Kovács Tung bal karjáról, ezért a fogós kezét föl kellett emelnie, hogy visszacsússzon a karszalag, közben a levegőben lóbálta a fogóval tartott lándzsahegyet. Kalapálás közben Kovács Tung odasandított Kopasz Lire, és eszébe jutott, ahogy ez a kiskölyök a múltkor rámászott a hosszú padra, és buzgón dörgölözött hozzá, de most csak ült a falnak dőlve, letörten, mint egy sarokban gubbasztó, beteg csirke. Kovács Tung nem állta meg, hogy meg ne kérdezze: – Mi van, nem akarsz nemi életet élni a paddal?

– *Nemi életet?* – Kopasz Li párat kaccant, mókásnak vélte a kifejezést. De a fejével nemet intett, és keserűen nevetett: – Odalett a nemi ösztönöm.

Most Kovács Tungon volt a göcögés sora. – Impotens lett a kis csibész – mondta.

Kopasz Li vele nevetett. Megkérdezte Kovács Tungot: – Mi az, hogy *impotens*?

Tung letette a kalapácsát, és a nyaka köré kanyarított törülközővel megtörölte az arcát. – Kösd ki a nadrágodat, és nézd meg a fütyidet.

Kopasz Li kikötötte a nadrágját, és odanézett. Kovács Tung megkérdezte: – Ugye, puha?!

Kopasz Li bólintott: – Puha, mint a tészta.

– Ezt hívják úgy, hogy impotencia – Kovács Tung visszakanyarította nyakába a törülközőt, és kacsintva magyarázta: – Amikor a fütyid kemény, mint egy kis ágyú, ami éppen elsülne, akkor nincs hiba a nemi ösztönöddel. Ha puha, mint a tészta, akkor impotens vagy.

Kopasz Liből kiszakadt egy sóhajszerű „aha”. Mintha új földrészt fedezett volna föl, elrikkantotta magát: – Szóval én impotens vagyok.

Akkoriban Kopasz Linek már városszerte híre kelt. Liuban szép számmal akadtak léhűtők, akik csak úgy tekeregtek az utcán, néha magasba emelték öklüket, elüvöltöttek pár jelszót, és mentek a felvonulók nyomában, de máskor tétlenül nekidőltek a főnixfáknak, és ásítottak szüntelen. Ezek a léhűtők mind jól ismerték Kopasz Lit, és valahányszor meglátták, kuncogni kezdtek, és odaszóltak egymásnak: – Ott jön a póznaprüttykölő gyerek.

De Kopasz Li már nem volt a régi. Szung Fan-pinget bezárták a raktárba, és Szung Kang, amióta berekedt, nem állt szóba vele. Kopasz Li magányos volt és folyton éhes. Csüggedten mászkált a főutcákon, cseppet sem érdekelték már az utat szegélyező fapóznák. Ő viszont nagyon is érdekelte a léhűtőket. Miközben fél szemmel a harci felvonulást nézték, elálltak az útját, a faoszlopokra mutogattak, és az súgták: – Te, öcsi, már rég láttunk póznát prüttykölni.

Kopasz Li nemet intett a fejével, és csengő hangon válaszolta: – Már nincs köztünk nemi kapcsolat.

A léhűtők majd beleszakadtak a nevetésbe, és körülvették Kopasz Lit, nehogy meglógjon. Megvárták, amíg elvonul a tömeg, aztán újra megkérdezték: – Aztán mondd, miért nincs köztetek már nemi

kapcsolat?

Kopasz Li rutinos arckifejezéssel kikötötte nadrágját, és szólt nekik, hogy nézzék meg jól a péniszét: – Látjátok? – mondta. – Látjátok a fütyimet?

Összekoccant a fejük, úgy bámultak be Kopasz Li nadrágjába, és amikor bólintottak, megint összekoccant. Fejüket fogva felelték, hogy igen, látják, mire Kopasz Li ekképp folytatta: – Szóval, most kemény, mint egy kicsi ágyú? Vagy puha, mint a tészta?

Ezek a népek nem tudták, mire akar Kopasz Li kilyukadni, úgyszólván megint bólogtak: – Puha, persze hogy puha, mint a tészta.

– Hát ezért nem vagyok már semmivel nemi kapcsolatban – magyarázta Kopasz Li.

Úgy integetett, mint egy híres kóbor lovag, aki most búcsúzik a hadakozás éveitől, és faképnél hagyta a csődületet. Néhány lépés után visszafordult. Mint akit évszázadok bánata nyomaszt, úgy sóhajtott: – Impotens vagyok.

A sokaság kacajától szinte szárnyakat kapott, egy csapásra visszatért a jókedve. Fölemelte fejét, és fürge léptekkel távozott. Amikor elment az egyik fapózna mellett, nagyot rúgott bele, mintha ezzel akarná megpecsételni, hogy az összes póznával vége a bensőséges kapcsolatának.

13. FEJEZET

Kopasz Linek egy árva fityingje sem volt, úgy kóborolt az utcákon. Ha megszomjazott, ivott a folyóból. Ha megéhezett, csak a nyálát nyelhette, miközben ment hazafelé. Azokban a napokban az otthona olyan volt, mint egy ripityára tört váza. A nagy szekrényt felborították, és a két testvérnek nem volt elég ereje, hogy fölállítsa. A ruhák szanaszét heverték a padlón, de a gyerekek lusták voltak

fölszedni. Miután Szung Fan-pinget elhurcolták és bezárták a raktárba, a csőcselék még kétszer kutatta át a házukat. Kopasz Li mindkétszer megpattant, ráhagyta Szung Kangra, hogy oldja meg a helyzetet. Biztos volt benne, hogy ha Szung Kang visszaszól a reszelős suttogásával, kiborulnak és fejbe vágják.

Szung Kang viszont egyszer sem ment el otthonról, hanem főzni kezdett, mint egy főszakács. Szung Fan-ping valamikor megtanította a fiúkat főzni, és míg Kopasz Li minden elfelejtett, Szung Kang emlékezett a tanultakra. Amikor Kopasz Li csüggedten, korgó gyomorral hazaért, mindig azt látta, hogy Szung Kang már megfőzte a vacsorát, kikészítette a két rizsestálkát az ősök pálcikáival, és már ott ül az asztalnál, és őt várja. Mihelyt Szung Kang megpillantotta a nyálát nyeldekelve hazaérő Kopasz Lit, elkezdett rekedten girizdelni. Kopasz Li tudta, mit mond: „Végre hazajöttél.” Abban a szempillantásban, amikor belépett, felkapta a rizsestálkát, és mindent behabzsolt.

Kopasz Linek sejtelve sem volt, hogyan telnek Szung Kang napjai – hogy mindennap ott áll a tűzhelynél, egy szál gyufával meggyújtja a pamutcsíkot, és mindennap egy kicsit kijebb kell húznia, mert egyre rövidebbre ég. Folyt róla a verejték, a keze csupa korom lett, a körme fekete, csak hogy Kopasz Linek felszolgálhasson egy adag félig főtt rizst. Kopasz Li úgy ette a rizst, mintha szemenként rágná, ropogtatná el, a gyomra is belefájdult. A Szung Kang-féle sült zöldség valami hihetetlenül pocsék volt. Amikor Szung Fan-ping készítette, zöld volt és csillogott, de Szung Kangé mindig sárga lett, és fonnyadt, mint a savanyú káposzta. Ráadásul tele volt fekete koromszemcse-szeplőkkel, és mindig vagy túl sósra sikeredett, vagy sótlanra. Kopasz Li már napok óta nem állt szóba Szung Kanggal, de a vacsoránál elfogyott a türelme, és elkeseredetten panaszkolt: – A rizs nyers, a zöldség fonnyadt. Hiába, földesúr fia vagy.

Szung Kang erre céklavörös lett, és érthetetlen szavak sorát préselte ki magából. Kopasz Li ráförmedt: – Ne girizdelj, olyan ez a

hang, mint amikor a szúnyog fíngik és a ganajtúró szarik.

Mire Szung Kangnak visszajött a hangja, azt is megtanulta, hogyan kell rendesen elkészíteni a rizst. Rég elfogyott már a zöldség, amit Szung Fan-ping otthagyt a gyerekeknek, és a rizshordó is majdnem kiürült. Szung Kang feltálta a jól megfőtt rizst egy tálban, mellé rakott egy üveg szójaszószt. Amikor meglátta a belépő Kopasz Lit, meglepetten kiáltotta: – Most végre teljesen jól megfőtt!

Szung Kangnak csakugyan sikerült úgy elkészíteni a rizst, hogy minden szem kerek volt és csillogott. Ez volt a legjobb rizs, amit Kopasz Li – emlékezete szerint – valaha evett, és noha elkövetkező éveiben gyakran fogyasztott sokkal jobb rizseket, mindig úgy érezte, közelébe sem érnek annak, amit Szung Kang aznap elébe tált. Meg volt győződve, hogy Szung Kangot a vak szerencse, a pusztán véletlen segítette a tökéletes rizs elkészítésében. A félig főtt rizsen átvészelt napok után végre élvezhették az igazit. A zöldség már elfogyott, de volt még szójamártás. A fiúk ráöntötték a szójat a gőzölgő rizsre, és jól belekeverték. A rizs úgy csillogott, mintha pirosra-feketére lakkozták volna, és a szójaszós illata a forró rizs párájával elegyedve betöltötte a szobát.

Akkorra már besötétedett. A gyerekek degeszre tömték magukat a finom, olajos keveréssel. Az ablakon besütött a holdfény, szellő súrolta a tetőt. Szung Kang megszólalt reszelős hangján, szája még tele volt szójaszós rizzsel: – Szerinted mikor jön haza a papa?

Könnyek gördültek le az arcán, amikor elhallgatott. Letette a tálkáját, és zokogva összegörnyedt, miközben még nyelte a rizses falatokat. Aztán megtörölte a szemét, és jajongani kezdett, reszelős hangja olyan volt, mint egy gyenge sziréna, egy hosszú jajszót egy rövid követett, míg bele nem rázkódott az egész teste.

Kopasz Li is lehajtotta fejét. Iszonyúan érezte magát. Szeretett volna mondani valamit Szung Kangnak, de a végén csendben maradt, csak azt mondogatta magában: „Mégiscsak földesúr fia.”

Miután a rizs egyszer csodálatosra sikeredett, másnap Szung Kang ismét félig főtt rizst tálalt föl. Abban a pillanatban, amikor Kopasz Li meglátta a fénytelen rizsszemeket a tálban, már tudta, hogy vége, hogy újra nyers rizst kell enniük. Szung Kang már az asztalnál ült, és elmélyedt egy tudományos kísérletben. Óvatosan megsózta az egyik tálka rizst, majd óvatosan szójaszószt öntött a másikra. Megkóstolta előbb az egyiket, aztán a másikat. Mire Kopasz Li hazaért, már megvolt az eredmény. Nagy örömmel újságolta Kopasz Linek, hogy a megsózott nyers rizs sokkal jobb ízű, mint a szójaszósszal elkevert nyers rizs, és hogy falatonként kell rászórni a sót. Mire a só beleolvad a rizsbe, egy kicsit unalmasabb lesz az íze.

Kopasz Li dühödten förmedt Szung Kangra: – Nem akarok nyers rizst! Főtt rizst akarok!

Szung Kang fölnézett, és közölte a rossz hírt: – Elfogyott a faszenünk. Menet közben kialudt a tűz.

Kopasz Li haragja elszállt, mivel nem volt más választása, mint hogy leüljön, és megegye a félig főtt rizst. Ha nincs faszen, nincs tűz. Azt gondolta magában, jó lenne, ha Szung Kang szemet tudna szarni, és lángot fingani. Szung Kang kioktatta, hogyan kell megsózni falatonként a rizst, aztán rögtön bekapni. Kopasz Li megpróbálta, és fölcsillant a szeme. Ha egyszerre ropogtatta a sókristályokat és a rizst, kellemes, tiszta zamatot érzett, és valahányszor ráharapott egy sókristályra, szétaradt szájában az erős íz. Most már megértette, miért mondta Szung Kang, hogy meg kell enni a nyers rizst, mielőtt elolvad a só: mintha gallyak összedörzsölésével gyújtott volna tüzet, amikor a sósság előpattant a roppanás pillanatában. Mihelyt elolvadt a só, a finom zamat odalett, csak azt az unalmas sós ízt érezte. Kopasz Li most először érezte úgy, hogy a félig főtt rizs nem is olyan rossz. Ám ekkor Szung Kang közölte az újabb rossz hírt: – Elfogyott a rizsünk is.

Besötétedett, és a két fiú még mindig az ebédről megmaradt,

falatonként megszózott rizst eszegette. Másnap reggel, amikor fölébresztette őket a csupasz fenekükre besütő nap, fölkeltek, kiszaladtak és pisáltak egyet a szokott zugban, aztán húztak a kútból egy vödör vizet, és megmosták az arcukat. Csak ekkor jutott eszükbe, hogy lepkefingnyi ennivalójuk se maradt. Kopasz Li elüldögélt egy darabig az ajtólépcsőn. Kíváncsi volt, mit talál ki Szung Kang, honnan szereznek valami ételmet maguknak. Szung Kang előbb áttúrta a felborított szekrényt, a földön heverő ruhákat, de nem került elő semmi ehető. Szung Kang csak a nyálát tudta nyelni, és ezt fogta fel reggelinek.

Kopasz Li sem igen tehetett más, mint hogy nyelte a nyálát, és folytatta a csavargást az utcákon és sikátorokban, mint egy kóbor kutya. Eleinte még volt valami ruganyosság a lépteiben, délre azonban olyan lett, mint a leeresztett léggömb. Végül pedig az éhes nyolcévesből elnyűtt, rozoga nyolcéves lett. Ha megpróbált nem tudomást venni a szédüléséről, kábaságáról, karja-lába gyengeségéről, akkor se hagyta békén a gyomrából jövő csuklás. Nagyon sokáig üldögélt egy útszéli fönixfa alatt, és félrehajtott fejjel nézte az arra járó embereket. Volt, aki húsos gombócot evett mentében, Kopasz Li látta a férfi száján lecsorgó húslét, és még azt is látta saját szemével, hogy az illető utánanyalt a húslének. Meg volt egy nő, aki dinnyemagot ropogtatott, és a héját egyenest Kopasz Li fejére köpte. De a legjobban egy kóbor kutya dühítette fel Kopasz Lit, mert még az is csontot vitt a szájában.

Kopasz Linek fogalma sem volt, hogyan keveredett végül haza. Csak azt tudta, hogy este van, és ő éheznek. Nem számított rá, hogy ennivalót talál, csak le akart feküdni. Ám amikor az ajtóhoz ért, egyszer csak megpillantotta Szung Kangot az asztalnál – éppen evett. E pillanatban Kopasz Lit mámoros boldogság fogta el, és bár rogyadozott az éhségtől, valósággal berepült a szobába.

Kár volt. Amikor közelebb ért, rájött, hogy Szung Kang előtt nincs más, csak egy tál víz. A nyelvére tett pár szem sót, hagyta, hogy

lassan elolvadjon, aztán leküldte egy korty vízzel, utánaküldött pár csepp szójamártást. Felfújta a képét, mintha élvezettel csemegézne, és, csak miután a szójaszószt teljesen bepácolta nyelvét, akkor kortyolt még egyet a vízből.

Szung Kang az utolsó erejét szedte össze, hogy sót meg szójaszószt egyen, üres vizet igyon. Annyira éhes volt, hogy megszólalni sem maradt kedve, csak mutatta Kopasz Linek az asztalon várakozó másik tál vizet Kopasz Li tudta, hogy ezt a tálat neki készítette Szung Kang, és leült. Noha rettentően csalódott, követte Szung Kang példáját. Egy csipet só, egy lötytyintés szójaszószt meg egy korty víz azért jobb a semminél. Bár igazából ez a vacsora nem volt semmi, Kopasz Li úgy érezhette, hogy legalább evett valamit. Egy kicsit jobban érezte magát, lefeküdt az ágyra, és azt dünnyögte magának, hogy szeretné látni, mit ehét majd álmában. Megnyalta a szája szélét, és azzal elaludt.

Szó se róla, mihelyt álmodni kezdett, már fejest is ugrott egy óriási gőzölőfazékba. Körülötte forró gőz gomolygott, és egy egész csapat fehér ruhás szakács nyögte, hogy „Hó-rukk! Hó-rukk!”, miközben nekiveselkedtek a roppant gőzölő fedelének. Kopasz Li azt látta, hogy az edényben annyi a húsos gombóc, ahány ember az iskolaudvaron, harci gyűléskor, és az összes gombócból szivárog a húslé. A szakácsok visszatették a gőzölőre a fedelét, miután közölték, hogy a gombóc még nincs készen. Kopasz Li vitatkozott, hogy biztos teljesen megfőttek, hiszen már eresztik a szaftot, de a szakácsok ügyet sem vetettek rá. Kénytelen volt félreállni és várni, csak várni, míg a gőzölőből is csordogálni nem kezdett a húslé, mert a szakácsok ekkor kiáltották el magukat végre: „Készen van!” Újabb hórukkozással visszaemelték a fedőt, és odaszóltak Kopasz Linek: „Vegyél magadnak!” Amikor Kopasz Li beledugta fejét a gőzölőbe, úgy érezte magát, mint egy bűvár, és annyi gombócot halászott elő, amennyi csak elfért a kezében. Ám éppen amikor beleharapott a nedvedző gőzgombócba, fölébredt.

Szung Kang rázta föl. Taszigálta Kopasz Lit, és rekedten kiabálta:
– Megtaláltam! Megtaláltam!

A bökdösésre és taszigálásra a húsos gombóc nyomtalanul eltűnt, és Kopasz Li úgy kétségbeesett emiatt, hogy bömbölni kezdett. Könnyét törölgetve rúgott egy nagyot Szung Kangba, és azt jajongta:
– Gombóc, gombóc, hol a gombóc! – De azonnal mosoly ült ki az arcára, mikor meglátta, hogy Szung Kang egy köteg gabonajegyét és pénzt lóbál. Két ötjüanos bankjegyet azonnal kiszúrt.

Szung Kang izgatottan hadarta el, hogyan találta meg a gabonajegyét és a pénzt, amit Szung Fan-ping otthagyt nekik. Kopasz Li egy szót sem értett az egészből, de máris degeszre tömte fejét a lédús húsos gombócok gondolatával. Új erőre kapva kiugrott az ágyból, és azt mondta Szung Kangnak: – Gyerünk már! Vegyünk gombócot!

Szung Kang a fejét csóválta. – Előbb meg kell kérdeznem a papát. Ha megengedi, akkor vehetünk gombócot.

– Mire megtaláljuk az apádat – vágta rá Kopasz Li –, éhen halunk!

Szung Kang újra megcsóválta fejét: – Nem fogunk éhen halni. Egy perc alatt megtaláljuk.

Van pénzük, van gabonajegyük, és majdnem lett gombócuk – és akkor most ez a hülye Szung Kang az apjától akar engedélyt kérni! Kopasz Li toporzékolni kezdett türelmetlenségében. Szeme Szung Kang kezére szegeződött, a pénzre és a jegyekre, és már majdnem rá is vetődött, amikor Szung Kang rájött, mit forral, és gyorsan mindent zsebre vágott. Összeakaszkodtak, lezuhantak a földre. Szung Kang rászorította két kezét a zsebére, Kopasz Li megpróbálta lefeszíteni az ujjait. Tegnap óta egy falatot sem ettek, és az éhség mindkettejüket legyengítette. Birkóztak egy darabig, aztán abbahagyták, hogy kifújják magukat. Kitátott szájjal nyögtek és ziháltak, majd újrakezdték a huzakodást meg a lihegést. Végül Szung

Kang fölkel a padlóról, és nekilódult, hogy kirohanjon, de Kopasz Li az ajtóhoz mászott, és elállta az útját. Mindkét fiú olyan fáradt volt, hogy nem bírt egyenesen megállni. Farkasszemet néztek, és lihegtek, kihasználták az alkalmat, hogy pihenjenek egy kicsit. Aztán Szung Kang megfordult, hogy a konyhába menjen, és Kopasz Li hallotta, hogy felhörpöl egy merőkanálnyi vizet. Szung Kang, miután szomját oltotta, odament Kopasz Lihez, és rekedten ráförmedt: – Most már tényleg menni akarok!

Félrelökte Kopasz Lit, és kirohant az ajtón, hogy megkeresse apjukat, a földesurat. Kopasz Li úgy feküdt a földön, mint egy döglött malac, aztán odakúszott az ajtóhoz, és úgy ült ott, mint egy beteg kutya. Éhségében felvinnyogott néhányszor, de a sírástól csak még éhesebb lett, úgyhogy rögvest abbahagyta. Hallotta, ahogy a szél zúg a lombok között, és látta, hogy a napsugár a lábujjaira vetül. Azt gondolta magában: „Ha befalhatnám a napsugarakat, mint a sült disznóhúst, és megihatnám a szelet, mint egy tál húsleves, azonnal helyrejönnék.” Kopasz Li ült egy darabig, az ajtónak dőlve, aztán fölkel, hogy vizet merjen magának a konyhai tartályból, és jól teleigya magát. Érezte, hogy visszanyert valamennyit az erejéből, így hát becsukta maga mögött az ajtót, és kilépett az utcára.

Aznap délután Kopasz Li lábát az erejének utolsó maradéka mozgatta. Ennivalót nem lelt, találkozott viszont a három gimnazistával. Kopasz Li egy főnixfának dőlt éppen, amikor vihorászást hallott, aztán valaki odakiabált neki: – Hé, öcskös!

Mire Kopasz Li fölemelte a fejét, már körülvették. Elég volt rápillantani a vidám arcukra, és tudta, hogy már megint a köríves lábsöprést akarják gyakorolni. Most az egyszer annyi ereje se volt, hogy elfusson. Így szólt hozzájuk: – Tegnap óta nem ettem.

– Akkor hadd etessünk meg – mondta a hosszú hajú Szun Vej. – Egy pár rúgással.

Kopasz Li könyörgőre fogta: – Ma már nem kell lábsöprés. Majd

holnap megeszem.

– Fenét – válaszolták egyszerre hárman. – Ma is eszel belőle, meg holnap is.

Kopasz Li a nem messze álló villanypóznára mutatott, és tovább könyörgött: – Ne etessetek rúgásokkal. Miért nem jó nektek, ha nemi életet élek azzal a póznával?

A három gimnazistából kibuffant a nevetés, Szun Vej adta meg végül a választ: – Előbb megkapod a rúgásokat, és amikor jóllaktál, akkor jöhet a kapcsolat a póznával.

Kopasz Li letörölte könnyeit. A három gimnazista nagylelkűen udvariaskodott, előzékenyen ajánlgatta egymásnak az első rúgás lehetőségét.

E pillanatban tűnt fel Szung Kang. Átrohant az utca túloldaláról, kezében gombócokkal, és lecsüccsent Kopasz Lihez, de úgy, hogy magával húzta a földre. Most, hogy mindketten a földön ültek, a verejtékes arcú Szung Kang odaadta Kopasz Li-nek az egyik gőzölgő, forró húsos gombócot. Kopasz Li fogta, és beletömte a szájába. Az első harapásra a húslé kicsordult a szája szélén. Kopasz Li már fuldokolt, még mielőtt befejezhette volna a harapást. Ült mozdulatlanul, kinyújtott nyakkal. Szung Kang hátba veregette, és magabiztosan szólt oda a három gimnazistának: – Mi már a földön ülünk. Most hogyan fogtok leteríteni?

– Baszd meg. – A gimnazisták összenéztek, aztán megismételték: – Baszd meg.

Egyiknek se volt ötlete, hogyan alkalmazzák Kopasz Li és Szung Kang ellen a lábsöprést, amikor úgylátszóan a földön vannak. Felvetődött, hogy a két gyereket talpra kéne ráncigálni, de Szung Kang óva intette őket: – Segítségért fogunk kiabálni. Idejön az egész utca.

– Szarok rá – mondta a hosszú hajú Szun Vej. – Ha nem volnátok ilyen beszariak, felállnátok.

– Ha nem volnál beszari – felelte Szung Kang –, leterítenél egy köríves lábsöpréssel.

A diákok tanácstalanul méregették Kopasz Lit és Szung Kangot. Káromkodva keresték egymás tekintetét, és nézték, ahogy Kopasz Li eszi a húsos gombócát. Miután befalta, visszanyert valamicskét az erejéből, és így szekundált Szung Kangnak. – Nekünk nagyon kényelmes itt a földön, még annál és kényelmesebb, mint ha otthon lennénk az ágyunkban.

A három gimnazista külön-külön azt dünnyögte, hogy „kurva anyátok”, majd Szun Vej taktikát váltott. Barátságosan rájuk vigyorgott, és így szólt Kopasz Lihez: – Te, öcsi, miért nem kelsz már föl? Ne izgulj, nem fogunk összerugdosni. Nyugodtan élhetsz nemi életet azzal a villanypóznával.

Kopasz Li vihogva nyalta le a maradék húslét a szája széléről. Addig nyalta, míg már az egész feje imbolygott. – Nekem már nincs nemj kapcsolatam a villanyoszlopokkal. Ha neked van hozzá kedved, csak nyugodtan. Nem tudtad, hogy én már impotens vagyok?

A három gimnazista nem tudta, mit jelent az „impotens” szó. Kíváncsian néztek össze. Győzelem Csao nem bírta ki, hogy meg ne kérdezze Kopasz Litől: – Mi az, hogy „impotens”?

– Kösd ki a gatyádat – magyarázta fölényesen Kopasz Li –, és nézd meg a...

Győzelem Csao megérintette az ágyékát, és riadtan nézett Kopasz Lire. Az pedig megkérdezte: – Nézd csak meg. Kemény a pöcsöd, mint egy kis vaságyú? Vagy puha és lötyyedt, mint a tészta?

Győzelem Csao megtapogatta a pöcsét a nadrágján keresztül: – Minek nézzem meg? – vágott vissza. – Persze, hogy most puha és lötyyedt, mint a tészta.

Mire Kopasz Li roppant elégtétellel felkiáltott: – Akkor te is

impotens vagy!

A három gimnazista csak most fogta föl, mit jelent az „impotens” szó. Szun Vejből és Siker Liuból kitört a röhögés, Szun Vej pedig Győzelem Csaohoz fordult: – Hogy te mekkora hülye vagy! Még azt se tudtad, mi az, hogy „impotens”!

Győzelem Csao érezte, hogy mentenie kell a becsületét, ezért nagyot rúgott Kopasz Libe. – Te kis mocsok, te vagy az impotens. Amikor én felkelek reggel, keményebb vagyok, mint a vaságyú.

Kopasz Li előzékenyen sietett az eligazítással: – Tehát reggel nem vagy impotens, csak délután.

– Baromság – vágta rá Győzelem Csao. – Az év minden napján, huszonnégy órában... én sohasem vagyok impotens.

– Baromság – mutatott Kopasz Li a közeli faoszlopra –, bizonyítsd be, ott a villanypózna.

– Villanypózna? – szortyantott Győzelem Csao. – Villanypóznát csak az olyan kis mocsok prütykölnek, mint te vagy. Ha én nemi életet élek, az anyáddal teszem.

– Az én anyám – mondta lekezelően Kopasz Li – közelébe sem engedi az olyanokat, mint ti.

Azzal Szung Kangra mutatott, és így dicsekedett: – Az én mamám csak az ő papájával csinálja.

Szun Vej és Siker Liu gurult a nevetéstől. Győzelem Csao kacskaringósan káromkodott, de a három gimnazista jól tudta, hogy a két kis mocsok nem áll fel, ha fene fenét eszik is. Hármában megvitatták, hogyan leckéztessék meg a kis szemeteket, és hogyan lehetne valahogy előbb fölállítani őket, aztán meg leteríteni. Kopasz Linek eszébe jutott, hogy a múltkor Kovács Tung mentette meg őket, így hát mosolyogva bejelentette: – Itt van Kovács Tung.

A gimnazisták megfordultak, de az utcán nyoma sem volt Kovács Tungnak. Úgyhogy hárman fejenként háromszor belerúgtak Kopasz

Libe és Szung Kangba, hogy a gyerekek ordítottak kínjukban, aztán elvonultak, végre abban a tudatban, hogy ők kerekedtek felül.

Kopasz Li azonban megúsza a köríves lábsöprést, és még egy húsos gombócot is megehetett. Az volt a szomorú a dologban, hogy egyáltalán nem emlékezett a gombóc ízére. Csak arra, hogy négyszer majdnem megfulladt, és Szung Kang veregette hátba. Később Szung Kang azt mesélte, hogy amikor Kopasz Li fuldoklott, a nyaka olyan hosszúra nyúlt, mint egy libának.

Kopasz Li és Szung Kang újra jó cimborák lettek. Egymás szemébe néztek, és vigyorogtak, és körülbelül egy percig szakadatlanul kacagtak, majd kéz a kézben elindultak a főutcán. Szung Kang elmondta, hogy megtalálta az apját, most egy raktárban lakik. Egy rakás embert bezártak abba a raktárba. Van, aki sír, van, aki ordibál. Kopasz Li megkérdezte, miért sírnak és ordibálnak. Szung Kang azt válaszolta, hogy úgy látszik, ezek az emberek verekszenek odabent.

Aznap délután Szung Kang megfogta Kopasz Li kezét, és végimentek három utcán, át két hídon, be egy kis mellékutcába, míg el nem érkeztek végül a raktárhoz, ahol a földesurakat és a tőkéseket, mai és hajdani ellenforradalmárokat őrizték mindenféle más osztályellenséggel együtt. Kopasz Li észrevette a hosszú hajú Szun Vej apját – vörös karszalag volt rajta, és a raktár előtt cigarettázott.

A felnőtt, amint meglátta Szung Kangot, odaszólt: – Hogyhogy már megint itt vagy?

Szung Kang Kopasz Lire mutatott. – Ez az öcsém, Kopasz Li. Látni akarja apánkat.

Szun Vej apja végigmérte Kopasz Lit, és megkérdezte: – Hol az anyád?

– Sanghajban, orvosnál – felelte Kopasz Li.

Szun Vej apja ledobta a csikkjét, és eltaposta. Belökte a raktár

ajtáját, és bekiabált: – Szung Fan-ping! Szung Fan-ping! Húzd ide a segged!

Amikor az ajtó kinyílt, Kopasz Li belesett, és azt látta, hogy egy férfi kuporog a földön, fogja a fejét, egy másik férfi pedig szíjjal ütlegeli. A földön ülő férfi meg se mukkant, a szíjas viszont olyan panaszosan üvöltött, mintha őt vernék. A látványra Kopasz Li hátán végigfutott a hideg, Szung Kang elsápadt. Döbbenetükben meg se látták az ajtón kilépő Szung Fan-pinget. Szung Fan-ping odajött a fiúkhöz, és megkérdezte: – Jó volt a húsos gombóc?

Kopasz Li fölnézett a sudár emberalakra. Szung Fan-ping ingén csupa vérfolt sötétlett, arca bedagadt, kék foltok csúfították el, és Kopasz Li rögtön tudta, ez amiatt van, hogy majdnem agyonverték. Szung Fan-ping leguggolt, hogy jobban szemügyre vegye Kopasz Lit, és megsimogatta a fejét. – Még mindig húsfoltos a szád, Kopasz Li.

A fiú lehajtotta fejét, és szeméből bánatos könnyek csordultak ki. Rettentően bánta már, hogy eljárt a szája. Azt gondolta: „Ha nem beszélek mindenfélét az iskolakapunál, most nem kínoznák itt Szung Fan-pinget.” És amikor eszébe jutott, milyen kedves volt hozzá Szung Fan-ping, kitört belőle a zokogás. – Rosszat tettem.

Szung Fan-ping letörölte Kopasz Li könnyeit a hüvelykujjával, és ingerkedve kérdezte: – Ugye, nem a szemedbe szívta vissza a taknyodat?

Kopasz Li elnevette magát. A jajveszékelés, az ordibálás és a szitkozódás egyre hangosabban hallatszott ki a raktárból, folytonos lárma szűrődött ki az ajtó repedésein. Voltak nyöszörgések is, majdnem olyanok, mint a békabrekegés. Kopasz Li megrémült. Ott állt Szung Kanggal Szung Fan-ping mellett, és borsódzott a háta. Szung Fan-ping úgy tett, mintha nem hallana semmit, és vidáman locsogott a fiúkkal, igaz, a bal karja valahogy idétlenül lógott, lóbált az oldalán. Kopasz Li és Szung Kang nem tudta, hogy az ütésektől kiugrott Szung Fan-ping vállizülete. Furcsállották: mintha művégtag

volna. Megkérdezték, mitől ilyen, mire a következő magyarázatot kapták: – Elfáradt, úgyhogy pár napig pihentetem.

Kopasz Li és Szung Kang sosem szűnt meg csodálni Szung Fan-pinget. Úgy érezték, a legkülönfélébb titokzatos képességeknek és rejtett adottságoknak van a birtokában, például arra is képes, hogy a karját lógva hagyja, úgy pihentesse napokig.

Szung Fan-ping igyekezett kielégíteni Kopasz Li és Szung Kang kíváncsiságát, és ott helyben, a jajjal és sikollyal teli, hatalmas raktár előtt az instruktoruk lett, megtanította, hogyan pihentethetik egy darabig az alkarjukat. Elmondta, hogy először le kell engedniük a fél vállukat, amíg egészen ferde nem lesz, és akkor hagyni kell, hogy a karjuk ellazuljon és lecsüngjön. A lelógó karra semennyi erőt nem szabad ráadni; úgy kell tenni, mintha nem is volna. Rámutatott a köldökcsakrájára, és így szólt: – Erre a karra többet nem gondoltok. – Amikor már úgy látta, Kopasz Li és Szung Kang rájött a fortélyra, utasította őket, hogy egyik álljon a másik mögé, s ejtett vállal, szabadon lógó karral masírozzanak fel-alá a raktár előtt, miközben ő dirigál: „Egy-kettő, egy-kettő!” Kopasz Li és Szung Kang rájött, hogy minden lépésre hátra-előre himbál a lógó karjuk. Ez roppantul tetszett nekik, és izgatottan mutogattak egymás karjára.

– Rendben himbál a karotok? – kérdezte Szung Fan-ping.

Kopasz Li és Szung Kang egyszerre vágta rá: – Rendben!

A hosszú hajú Szun Vej apja végignézte az egészet, és képtelen volt abbahagyni a nevetést. Előbb csak kuncogott, aztán nyerített, azután úgy röhögött, hogy leguggolt, és szó szerint a hasát fogta. Végül, még mindig a hasát markolva fölegyenesedett, és azt mondta Szung Fan-pingnek: – Jól van, ideje, hogy visszamenj.

Szung Fan-ping visszaballagott a raktárba, de mielőtt belépett, megfordult, és így szólt a fiúkhöz: – Most menjete haza, és gyakoroljátok.

Aznap délután Kopasz Li és Szung Kang tökéletesen elfeledkezett

a raktár belsejéből kihallatszó rémes hangokról, meg Szung Fan-ping bedagadt, kék foltos arcáról. Csak arra emlékeztek, hogy Szung Fan-ping meghagyta nekik, folytassák a gyakorlást. Úton hazafelé végig lelkesen ferdítették a vállukat, és hagyták, hogy a karjuk himbálódzon. Mihelyt hazaértek, lefeküdtek, és átdobták karjukat az ágy szélén. Kiderült, hogy sokkal kényelmesebb csak úgy lelógatni karjukat az ágyról, mint menet közben vigyázni, hogy a válluk lejtős legyen. Csak egy hátránya volt a módszernek: egy idő után elzsibbadt a karjuk.

14. FEJEZET

Kopasz Li és Szung Kang élte tovább szülőtlén életét, s egészen jól boldogult. Együtt mentek el a rizsboltba, ahol ráigazították zsájkuk száját a gumitölcsérre, és nézték, hogyan zuhog lefelé a rizs. Aztán hangos, éles csattanásokkal pofozgatták a tölcsér nyílását, míg az eladók rájuk nem kiabáltak, és egy pult mögül kinyúló kéz rá nem koppintott a fejükre.

Kosárral a kezükben együtt mentek a piacra. Miközben a zöldséget válogatták, lopva letépték a külső leveleket, míg csak a legzsengébb belső levelek maradtak, ettől az öreg zöldségárus néni majd' kipukkadt mérgében. Vég nélkül szidalmazta őket, lehordta mindenfélének, teknőctojsásnak és rosszéletű kis gazembernek, közölte, hogy egyszer torkukon akad a lélegzetük és a fogukba ragad a nyáluk, és úgy végzik, hogy nem lesz segglyukuk a szárasra, se fütykösük a pisálásra.

Kopasz Li és Szung Kang takarékoskodtak és kuporgattak, és akár a szerzetesek, csak zöldséget ettek. Egy idő után nagyon megkívánták a húsfélét, ezért kimentek a folyóra garnélát fogni. Ámde mire odaértek, rájöttek, hogy fogalmuk sincs, hogyan kell megfőzni a garnélát. Ráknak még az árnyékát se látták, de már nyaldosták a szájuk szélét, és azon vitatkoztak, hogyan készítsék el.

Bő olajban megsütve? Kevés olajon kevergetve? Vagy főzve? A végén tettek egy kitérőt a raktárba, hogy Szung Fan-pinggel konzultáljanak. Amikor megérkeztek a kapuhoz, leeresztették a fél vállukat, és hagyták lógni a karjukat. Szung Fan-ping kijött, és közölte, hogy egyformán jó, ha bő olajban sütik, kevés olajon kevergetik vagy megfőzik vízben, csak arra vigyázzanak, hogy a garnéla rózsaszínű legyen, mikor feltárlják: – Akkor kész, ha olyan rózsaszínű, mint a nyelvetek hegye – magyarázta.

Szung Fan-ping elárulta a fiúknak, hogy a garnéla a sekély részeken szeret úszkálni. Tűrjék fel térdig a nadrágjuk szárát, de: – Ha a víz felér a nadrágotokig, ne menjetek tovább. A mélyebb részeken már nincs garnéla, csak kígyó.

Kopasz Li és Szung Kang beleborzongott a hallottakba. Nem vették a lapot, hogy Szung Fan-ping félti őket, nehogy a mély vízbe merészkedjenek, és ezért szántsándékkal ijeszt rájuk. A fiúk bölintottak, és megígérték, hogy csak ott halásznak, ahol a víz nem ér a térdükig. Amikor lejtős vállal, csüngő fél karral elindultak, Szung Fan-ping még utánuk szólt, hogy menjenek haza bambuszkosárért.

– Minek? – kérdezték. – Mivel szokott az ember halat fogni? – kérdezett vissza Szung Fan-ping.

A két fiú megállt és elgondolkozott: – Horgászbottal – felelte végül Szung Kang.

– Az pecázáshoz kell – magyarázta Szung Fan-ping. – Halászathoz háló kell, garnéla fogáshoz meg bambuszkosár.

Bal könyöke bénán himbált, miközben behajlította jobb könyökét, mintha bambuszkosarat tartana, és ott helyben, a raktár előtt lehajolva megmutatta nekik, hogyan kell kosárral garnélát fogni. Elmondta, hogy amikor ott állnak a folyóban, olyan ébernek kell lenniük, mint két őrszem, szögben kell belemeríteniük a kosarat a vízbe, és ha a garnéla magától beleúszik, azonnal ki kell emelni.

Fölegyenesedett, és ezzel zárta a leckét: – Hát így fog az ember garnélát.

Megkérdezte, értettek-e mindent. Kopasz Li és Szung Kang egymásra pillantott, és bólintott. Szung Fan-ping bejelentette, hogy megismétli az oktatást, de amikor lehajolt, azonnal rámutattak a hibájára. – Nem túrted fel a nadrágodat – mondta Kopasz Li.

Szung Fan-ping kuncogott. Újra lehajolt, feltúrte mindkét nadrágszárát, és újból bemutatta, hogyan kell garnélát halászni. Ezúttal egyszerre harsogta a két fiú: – Most már értjük!

Kopasz Li és Szung Kang megérkezett a partra, feltúrte nadrágszárát, és belegázolt a folyóba. Térdük alatt surrant a víz. Ahogy Szung Fan-ping megmutatta a raktár előtt, belemerítették a kosarat, és várták, hogy beleússzon a garnéla. Egész délután várakoztak a folyóban, a nyári nap hevében, s a végére nagyon megizzadtak. Meghökkenve látták, hogy a folyami garnéla pattogva úszik, nem úgy, mint a farkával csapkodó hal. A garnélák pattogtak, szökdécseltek, így úsztak bele a fiúk kosarába, egyszerre öt is. A fiúknak ez annyira tetszett, hogy viháncolni kezdtek, de aztán szájukra tapasztották a kezüket, amikor rájöttek, hogy elijesztik a kicsike folyami rákokat, és azok kénytelenek más lubickolóhelyet keresni. Amikor leültek a fűbe az alkonyati nap fényében, és számba vették a zsákmányt, akkor eszméltek rá, hogy aznap hatvanhét kis piszkalábút sikerült kifogniuk.

Ezen az estén a fiúk arckifejezése, hanglejtése, még a járásuk is – mind-mind olyan volt, mint a Liuváros-szerte parádézó vörös karszalagosoké. Kopasz Li és Szung Kang végigmasírozott a város utcáin bambuszkosarával és benne a hatvanhét garnélával. Valakinek feltűnt a sok garnéla, és nem állta meg, hogy elismerően fel ne morduljon: ezek a kis gazemberek aztán ismerik a dürgést. Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, nagyon büszke volt magára, most először tetszett neki, hogy gazembernek hívják. Megismételte Szung

Kangnak: – Ezek a kis gazemberek aztán ismerik a dürgést.

Miután hazaértek, így szólt Szung Kanghoz: – Főzzük meg ezt a hatvanhét kis gazember garnélát.

Amikor a víz már fortyogott a fazékban, Kopasz Li lelkesen bökdöste Szung Kangot: – Hallod ezt? Hallod, hogy az a hatvanhét kis gazember rák hogyan pattog a vízben?

Amikor már nem hallatszott semmi hang a fazékból, a fiúk fölemelték a fedőt, és látták, hogy az összes garnéla rózsaszínű lett. Szung Kang emlékezett rá, mit mondott Szung Fan-ping arról, mikor kész a rák, ezért kidugta a nyelvét, és megkérdezte, hogy ilyen rózsaszínű-e az összes garnéla.

– Még rózsaszínűbbek – felelte Kopasz Li.

Kopasz Li is kinyújtotta a nyelvét, mire Szung Kang azt mondta: – A te nyelvednél is rózsaszínűbbek.

És együtt kiáltották: – Gyerünk, együnk! Együk meg a kis gazember garnélákat!

Ez volt az első alkalom, hogy a maguk fogta és maguk főzte garnélát ették, Elfelejtették megszózni a vizet, és néhány sótlan falat után arra jutottak, hogy az íz egy kicsit béna. Ekkor Szung Kangot megszállta a konyhaművészeti ihlet, és szójaszószt öntött a tálkába, majd a rákot belemártotta, mielőtt bekapta volna. Kopasz Li fülig érő szájjal vigyorgott, amikor éppen ráért az evéstől, és kinyilatkoztatta, hogy ez a kis gazember garnéla ezerszer finomabb, mint a kis gazember húsgombóc. E percben a fiúk tudatából minden kiesett az éppen elfogyasztott garnélán kívül. Miután befejezték, egy darabig még ültek, és nem tértek magukhoz az ízlelőbimbók mámorából, élvezkedtek a zamat emléken. Csak amikor Szung Kang egy jó nagyot böfögött, majd Kopasz Li követte példáját, akkor ébredtek rá, hogy befalták mind a hatvanhét folyami garnélát. A két fiú megtörölte száját, és ábrándos egyetértésre jutott: – Holnap is együnk garnélát!

A következő néhány napon Kopasz Lit és Szung Kangot egyáltalán nem izgatta a főutcai csavargás. Most a folyócskát szerették szenvedélyesen. Mindennap hajnalban indultak otthonról a rákfogó kosarukkal, hosszan-hosszan caplattak a folyópart mentén, aztán meg vissza. Lábuk a sok vízben állástól hullasápadtra ázott és megduzzadt, arcuk pedig élénkvrös volt, mint a túltáplált tőkéséké. Teljesen egyedül megtanulták, hogyan kell megfőzni, serpenyőben sercegetni, keverve sütni a garnélát. Felfedezték, hogy a keverve sült garnélát szójaszósszal kell enni, de ha bő olajban sütik meg, a só illik hozzá. Ha elkapta őket a szerencse sodra, nem volt megállás. Egyszer száznál is több garnélát fogtak ki. Csak süttették és süttették a garnélát, egészen feketére, de amikor megkóstolták, ámulva fedezték fel, hogy a megfeketült páncél finom és ropogós, egészen más íze van, mint a rákhúsnak. Amikor már bőven végeztek a felével, és még mindig hátravolt vagy negyven garnéla, Szung Kang egyszer csak abbahagyta az evést, és fölvetette: – Vigyük el a papának.

– Vigyük! – egyezett bele Kopasz Li.

Belebotorták a maradék garnélát egy tálkába, és már mentek ki az ajtón, amikor Szung Kangnak eszébe jutott, hogy kellene a papának szerezni egy deci sárga rizsbort. Elképzelte, hogy Szung Fan-ping annyira megörülne a bornak és a garnélának, hogy örömeiben nevetne. Szung Kang kitátotta száját, és torokból kacagott, szemléltetvén, hogyan nevetne az apja. Kopasz Li annyit mondott, hogy rosszul csinálja, olyan, mintha segítségért óbégatna. Most ő mutatta meg, hogyan nevetne szerinte Szung Fan-ping – a szája úgy meg lenne tömve garnélával és borral, hogy alig bírna kiadni valami kis hangot, inkább csak gurgulázna. Szung Kang erre azt felelte, hogy Kopasz Li szintén nem találta el az igazit, és inkább olyan, mintha ásítana.

Fogtak egy üres tálkát, és elmentek a boltba egy deci rizsborért. A boráros megpillantotta a rákot a másik tálkában, és mohón

szippantott egyet-kettőt. Közölte, hogy a garnélának olyan finom az illata, hogy el tudja képzelni, milyen pompás lehet az íze. Kopasz Li és Szung Kang kuncogott, és helybenhagyta: – Az ám, az íze még a szagánál is jobb. – Amikor megfordultak, még hallották, ahogy a boráros nyeli a nyálát.

Sötétedett már. Szung Kang a tálka bort vitte, Kopasz Li a tálka sült garnélát, óvatosan lépdeltek Szung Fan-ping raktára felé. És megint összeakadtak a három lábsöprős gimnazistával, aki lármás „hé, öcsi”-zéssel menetelt feléjük.

„Jaj, ne”, gondolták. Ha nincs náluk a bor és a garnéla, már rég futásnak eredtek volna. De most, hogy a kezük foglalt volt a tállal, nem marad más hátra, mint lecsüccsenni a földre. Három pár körívben söprő láb gyűrűjébe szorultak. Kopasz Li és Szung Kang féltve takargatta a tálkáit, és föl-fölnézett a gimnazistákra. Szung Kang nem minden elégtétel nélkül mondta: – Mi már a földön ülünk.

Kopasz Li azt hitte, majd rávágják: „Keljetek fel, ha van vér a pucátokban.” Úgyhogy megelőző csellel hozzáfűzte: – Rúgjatok fel, ha van vér a pucátokban! – De a három gimnazista egyetlen szót sem szólt, csak meredten nézte, mi van Kopasz Li tálkájában. Szun Vej, Győzelem Csao és Siker Liu is leguggolt Kopasz Lihez, Szun Vej mélyet szippantott, és így szólt: – Nagyon jó szaga van, még jobb, mint a vendéglőben.

Győzelem Csao hozzátette: – Fenébe! Még boruk is van hozzá.

Kopasz Li keze remegni kezdett, amikor ráébredt, hogy ezek el akarják venni a sült garnéláját. És bizony, arra nyílt a szájuk: – Te, öcsi, adj egy falást!

Három pár kéz nyúlt egyszerre Kopasz Li táljába. Kopasz Li elhajolt, védelmezte a tálkát, és sietősen eszükbe idézte: – Kovács Tung már megmondta, hogy mi vagyunk a nemzet ifjú virágai!

Amikor a gimnazisták meghallották Kovács Tung nevét,

visszakapták a kezüket. De miután körülnéztek, és megbizonyosodtak róla, hogy Kovács Tungnak nyoma sincs a közelben, és egyáltalán, senki más nem figyel rájuk, megint odanyúltak. Kopasz Li kinyitotta a száját, és felkészült rá, hogy leharapjon minden tolakodó ujjat, amikor Szung Kang egyszer csak elkiáltotta magát: – Eladó a garnéla! Illatos sült garnéla!

Kiabálás közben Szung Kang oldalba bökte könyökével Kopasz Lit. Amikor Kopasz Li látta, hogy az áru kikiáltása odavonz néhány járókelőt, ő is elkezdett gajdolni: – Eladó a garnéla! Illatos sült garnéla!

Nyomban kisebbfajta tömeg csődült köréjük, kíváncsian méregették Kopasz Lit és Szung Kangot. A három gimnazistát félrelök-dösték, mire azok szidalmazni kezdték Szung Kang papáját, Kopasz Li mamáját, valamint az összes őtüket. A végén megtörölték a szájukat, és odébbálltak.

Valaki megkérdezte a fiúktól: – Mibe kerül a garnéla?

– Darabja egy jüan – felelte Szung Kang.

– Micsodaaa? – hördült fel az illető. – Azt hiszitek, aranyat árultok?

– Szagolja csak meg – Szung Kang intett Kopasz Linek, hogy emelje föl a tálat. – Ez igazi sült garnéla.

A csődületből már mindenki érezte az illatát, és egyvalaki megszólalt: – Igen, nagyon finom az illata. De igazából kettőt kéne adnotok egy fenért.

Másvalaki megtódította: – Egy jüanért aranyból lehet kapni garnélát. Ez a két kis gazember igazi harácsoló.

Szung Kang fölállt, és ezzel vágott vissza: – Az aranygarnélát nem lehet megenni.

Kopasz Li fölállt, és így szólt: – Na meg az aranygarnéla nem jóízű.

Látták, hogy a három gimnazista már nincs a közelben, megkönnyebbülten felsóhajtottak, és kikecmeregtek a tömegből. Kezükből a tálakkal diadalmasan távoztak, mentek végig az utcán, át a hídon, amíg el nem értek a raktár főbejáratához. Most is a hosszú hajú Szun Vej apja őrizte – azé a Szun Vejé, aki az imént csúszott le a garnéláról. A felnőttnél látta, hogy a fiúk felé tartanak, és nevetve szólította meg őket: – Mi van, már nem csingál a karotok?

– Nem tudjuk lelógatni, visszük a tálakat – felelte a két fiú.

Szun Vej apjának orrát megcsapta a garnéla illata. Odament, belebámult a tálakba, aztán kikapott egy garnélát, és elkezdte rágcsálni.

– Ezt ki csinálta? – kérdezte.

– Mi csináltuk – felelte Kopasz Li.

A férfi elképedve mondta: – Félelmetes szakácsok vagyok, ti kis gazemberek.

És közben már nyúlt is volna megint a garnélás tálkába, de Kopasz Li fürgén elugrott. Így hát Szun Vej apja két kézzel nyúlt most már a garnéla és a bor után is. A gyerekek elhátráltak, Szun Vej apja nem ért célt, és egy „bassza meg”-gel visszament a kapuhoz, berúgta, majd elüvöltötte magát: – Szung Fan-ping! Idejössz gyorsan! A fiaid hoztak neked enni- és innivalót!

Jó hosszan elidőzött az „enni- és innivalót” szavakon, s hamarosan öt-hat vörös karszalagos jött elő futva. Néztek mindenfelé, kérdezgették: – Mit lehet enni? Mit lehet inni?

Orrlyukuk kitágult, ahogy szimatoltak, és azt mondták: – De jó illat! Még a disznósírnál is jobb! – Hetek óta egyvégtében csak répán meg levélzöldségen éltek, és hónapszámra nem érezték szájukban a disznóhús ízét. Most, hogy Kopasz Li kezében megpillantották a sült garnélát, olyan mohó étvágyuk lett, hogy kis híján karmok nőttek ki a szájukból. Úgy vették körül a két kisfiút,

mintha két facsemete körül magas falak emelkedtek volna: – Mekkóstónám! – dübörgött a levegőben, és Kopasz Li meg Szung Kang arcára valóságos nyálözön zuhogott. A fiúk megrettenve oltalmazták a tálaikat, és kiáltozni kezdtek: – Segítség! Segítség!

Előjött Szung Fan-ping is a lecsüngő karjával. Amikor a gyerekek észrevették megmentőjüket, visongva kérlelték: – Papa, gyere gyorsan!

Szung Fan-ping odament a fiúkhoz, Kopasz Li és Szung Kang elbújtak a háta mögé. Megkönnyebbülve tartották föl a garnélás és a boros tálkát. Szung Kang kínálta: – Neked sütöttük a garnélát, papa, és szereztünk hozzá egy deci bort is.

Szung Fan-ping bal keze használhatatlanul csüngött, úgyhogy a jobb kezével vette át Kopasz Li garnélás tálkáját. Nem evett azonban egy falatot sem, hanem udvariasan körbekínálta a vörös karszalagosoknak. Aztán elvette Szung Kangtól a bort, és azt is a vörös karszalagosok felé nyújtotta. Azok még javában majsolták a garnélát, ezért udvariasan várt a boros tálkával. Annyi kéz nyúlt az étel után, ahány ág van a fán, és egy szempillantás alatt az összes garnéla eltűnt. A vörös karszalagosok ekkor észrevették, hogy Szung Fan-ping előzékenyen félrehúzódva vár a borral, így hát elvették a bort is, körbeadták, mindenki nyelt egy jót belőle, el is tűnt azon nyomban.

Kopasz Li és Szung Kang a könnyeit törölgette. Ők Szung Fan-pingnek hozták a garnélát és a bort, de ő meg se kóstolhatta egyiket se. Szung Kang megszólalt: – Elképzeltük, hogyan fogsz nevetni, amikor jóllaksz a garnélából, és megiszod a bort.

Szung Fan-ping letérdelt, és szótlanul letörölte könnyeiket. Amikor rájuk mosolygott, a fiúk észrevették, hogy az ő szeméből is csorog a könny.

Miután végeztek a garnélával és a borral, a vörös karszalagosok belerúgtak Szung Fan-pingbe, és ráüvöltöttek: – Felkelni, disznó!

Kotródj vissza a raktárba!

Szung Fan-ping letörölte a könnyét, megpaskolta előbb Kopasz Li, majd Szung Kang arcát, és gyengéden mondta: – Most már menjetek haza.

Szung Fan-ping fölállt, már nem sírt. Elégedetten rámosolygott a vörös karszalagosokra, majd hősies tartásban elvonult a bejárat felé. Amikor elért a kapuhoz, megfordult, és – miközben bal könyöke természetellenesen kornyadt az oldalánál – jobb kezével még integetett Kopasz Linek és Szung Kangnak. Az integetése olyan magabiztos volt, és olyan nagylelkúséget sugárzott, mintha maga Mao elnök integetne a felvonuló tömegnek a Tienanmen téri mellvéd mögül.

15. FEJEZET

Évekkel később, valahányszor Kopasz Li a mostohaapjáról beszélt, csak egyetlen mondandója volt. Fölemelte mutatóujját, és sóhajtva mondta: – Ő volt ám az igazi férfi!

A raktárban, melyet igazából börtönnek használtak, Szung Fan-ping minden elképzelhető kínzást és megaláztatást elszenvedett. Mégse hagyta el a száját egyetlen panaszszó, pedig kiugrott bal karja egyre jobban megduzzadt. És nem múlt el nap, hogy ne írt volna levelet Li Lannak. Az első levelet aznap írta, mikor a hídon lobogtatta a zászlót. Ezt volt életének legdicsőbb pillanata, ezért a levél csupa szenvedély volt, csupa lendület. Li Lan, aki éppen a sanghaji kórházban ült az ágyon, életében először kapott levelet férfitől, és micsoda levél volt! Amikor olvasta, mintha adrenalin-injekciót kapott volna. Kopasz Li biológiai apja, aki belefulladt a közbudiba, sohasem írt neki levelet, és számára az volt a szerelem netovábbja, ha késő éjjel bekopogott a lány ablakán, hátha sikerül kicsábítani a mezőre egy jó kis hancúrra. Amikor tehát Li Lan megkapta első levelét Szung Fan-pingtől, piros lett, mint a paprika. És amikor egyik Szung Fan-ping-levelét jött a másik után, mindig vadul vert a szíve.

Ekkorra már Szung Fan-pingnek minden porcikáját megtörték, de hogy Li Lan ne idegeskedjék, amíg Sanghajban kezelik, továbbra is csupa szenvedély, csupa lendület volt a leveleiben. Nem árulta el az asszonynak, mi történt valójában, hanem az festette le, hogyan lesz minden egyre jobb, hogy felesége azt higgye, most is a kulturális forradalom vörös hullámainak taraján hajózik. Miután a bal válla kiugrott, még mindig folytatta, jobb kezével hímezte papírra dicsőséges tetteit, és Kopasz Li meg Szung Kang adta föl helyette a leveleket. A fiúk odajöttek a raktár kapujához, és a hosszú hajú Szun Vej apja átadta nekik a leveleket, aztán elvitték a postára. Amikor

Szung Fan-ping maga adta fel a borítékot, mindig a jobb felső sarkába ragasztotta a bélyeget. De amikor Kopasz Li és Szung Kang postázták, nem tudták, hová kell ragasztani. Egyszer azt látták, hogy valaki a boríték hátára nyalja fel, úgyhogy Kopasz Li őt utánozta. A legközelebb Szung Kangon volt a sor, ő azt látta, hogy valaki a nyílást ragasztja le a bélyeggel, és így tett ő is.

Ám ekkor Li Lan már képtelen volt nyugodtan hagyni, hogy kezeljék. A kórházban mindennap harci gyűlést tartottak, és egymás után az összes ismerős orvos lebukott. Li Lan ideges volt és szorongott, mindenáron haza akart menni. Szung Fan-ping igyekezett lebeszélni róla, mondván, hogy jobb, ha Sanghajban kezelteti a migrénjét. Közben az asszonynak minden Sanghajban töltött nap egy örökkévalóság volt, és annyiszor elolvasta Szung Fan-ping minden egyes levelét, hogy a végén kívülről tudta őket – ez volt akkoriban egyetlen vigasza.

Sokat nézegette a borítékokat is, és feltűnt neki, hogy egy bizonyos naptól kezdve a bélyeg mindig máshová került a borítékon. Az egyik nap a hátára, a másik nap a nyílásra. És valahányszor olyan levelet kapott, aminek a hátán volt a bélyeg, előre tudta, hogy a következő levélen a nyílásra kerül.

Kopasz Li és Szung Kang felváltva ragasztották föl a bélyeget, és dobták be a levelet a postaládába. Sohasem estek ki a ritmusból. Ez volt Li Lan nyugtalanságának forrása, és napról napra nyugtalanabb lett. Mindenféle riasztó történetek peregtek le a lelki szeme előtt, álmatlanság kezdte gyötörni, és egyre súlyosabbak lettek a migrénes rohamai. Ő, aki rendszerint mindenben Szung Fan-pingre hallgatott, most az egyszer a sarkára állt, és egy levélben megírta neki, hogy a kulturális forradalom miatt már egyetlen orvos sincs az osztályon, ezért hát elhatározta, hogy hazautazik.

Li Lannak ezúttal fél hónapig kellett várnia férje válaszára. Szung Fan-pinget éppen akkor verték szíjjal több mint egy órán át, ám ez a

derék jó ember eltökélte, hogy állni fogja a szavát, és habozás nélkül megígérte feleségének, hogy érte megy Sanghajba. Még az érkezése napját is megírta, és megkérte, hogy várjon rá délben a kórház főbejáratánál.

Ez volt Szung Fan-ping utolsó levele a feleségéhez. Li Lan megkönnyebbülésében elsírta magát. És amikor besötétedett, végre sikerült mély álomba szenderülnie.

Azon az éjszakán Szung Fan-ping megszökött a raktárból. Megvárta, míg Szun Vej apja kimegy a szükségét végezni, ő meg csöndben kisurrant a kapun. Éjjel egy volt, mire hazaért, Kopasz Li és Szung Kang már rég aludt. Érezték, hogy egy kéz simogatja őket, és valamitől világos van. Elsőnek Szung Kang ébredt, a szemét dörzsölte. Amikor meglátta az ágy mellett ülő Szung Fan-pinget, örömeiben felkiáltott. Erre felébredt Kopasz Li, ő is dörzsölte a szemét.

– Li Lan nemsokára hazajön – mondta Szung Fan-ping a fiúknak. Az ő felesége, a fiúk anyja hazajön. Szung Fan-ping azt mondta, az első reggeli busszal elmegy Sanghajba Li Lanért, és a délutáni busszal már meg is jönnek. Az ablakra mutatott, kint koromsötét volt, és kijelentette: – Mire holnap lemegy a nap, mi már itthon leszünk.

Kopasz Li és Szung Kang úgy ugrált az ágy tetején, mint két megkergült, boldog kismajom. Szung Fan-ping intett, hogy csend legyen, jobbra-balra mutatta, hogy a szomszédok alszanak, és figyelmeztette a fiúkat, nehogy fölébresszék őket. Kopasz Li és Szung Kang azonnal a szájára tapasztotta tenyerét, és óvatosan lemászott az ágyról. Szung Fan-ping körülnézett, látta a felborult szekrényt, a földön szétszórt ruhákat. Homlokát ráncolva mondta a fiúknak:

– Mit szól anyátok, ha hazajön, és meglátja ezt a szemétdombot? A végén még visszamegy Sanghajba.

Kopasz Li és Szung Kang elgondolkozott, majd elrikkantotta magát: – Takarítás! – Úgy van! – helyeselt Szung Fan-ping.

Odalépett a felborult szekrényhez, leguggolt, és megemelte a jobb kezével, majd áttette a súlyt a vállára. Mikor fölegyenesedett, a szekrény is állt már. Kopasz Li és Szung Kang elképedve bámulta. Szung Fan-ping egy ilyen hatalmas szekrényt csak úgy fél karral fölállított – nem is kellett hozzá a bal karja, most is lógott, himbált. A fiúk nem tágítottak Szung Fan-ping, pontosabban a jobb karja nyomából, és rendet raktak az egész házban. Segítettek a jobb kezének, hogy fölszedje a ruhákat a padlóról; amikor a jobb keze söpört, ők tartották a szemétlapátot, amikor jobb keze felmosott, ők rongyot fogtak, és leporolták az asztalokat és székeket. Mire befejezték a rendrakást, már kukorékoltak a kakasok, és az ég sápadtszürke lett, mint a hal hasa. A fiúk kiültek a tornácra, nézték, ahogy Szung Fan-ping felhúz egy vödör vizet és megmosakszik. Aztán visszament a házba, és tiszta ruhát vett, csak a jobb karját használva. Vörös, ujjatlan inget vett, aminek a mellrészén egy sor írásjegy volt. Nem tudták elolvasni az írásjegyeket, de Szung Fan-ping megmagyarázta, hogy ez volt a főiskolán a kosaras meze. A lábára sárgásszürke műanyag szandál került, Li Lan ajándéka, addig csak az esküvőjük napján viselte. A fiúk észrevették, hogy a bal könyöke megvastagodott, és a bal keze párnás, mintha vastag pamutkesztyűt hordana. Nem értették meg, hogy fel van dagadva, úgyhogy megkérdezték, miért kövérebb a bal keze, mint a jobb. Szung Fan-ping azt felelte, hogy azért, mert a bal keze folyton pihen: – Csak eszik és lustálkodik, ezért hízott meg.

Kopasz Li és Szung Kang úgy érezték, apjuk igazából egy isten. Minden házi munkát el tud végezni fél karral, és a másik ráér pihenni, de annyira, hogy még kövér is lesz. Megkérdezték: – A jobb karodat mikor hizlalod meg?

Szung Fan-ping göcögve felelte: – Majd.

Pirkadatkor, az álmatlan éjszaka után Szung Fan-ping ásított néhányat. Ágyba küldte a fiúkat, de azok nem akartak menni, és kinn maradtak a tornácon. Úgyhogy Szung Fan-ping egyszerűen átlépett rajtuk. El kellett érnie a kora reggeli buszt, hogy időben találkozhasson a feleségével Sanghajban. Miközben sudár alakja átvonult a fiúk feje fölött, azt vették észre, hogy a kelő nap piros fénnel árasztja el a szobát. A ház ragyogott a tisztaságtól, mint a frissen fényezett tükör, és a fiúk önkéntelenül felkiáltottak: – Hú, de tiszta!

Szung Kang visszafordult, és utána szólt távozó apjának: – Papa! Gyere vissza!

Szung Fan-ping pengő léptekkel visszasetált hozzájuk. Szung Kang ezt kérdezte: – Mit szól majd a mama, ha meglátja ezt a tisztaságot?

– Azt fogja mondani, hogy „nem megyek vissza Sanghajba” – felelte Szung Fan-ping.

Kopasz Li és Szung Kang is kuncogott, Szung Fan-ping meg hangosan felkaccant. Elindult a reggeli nap felé, lába úgy csapódott a földnek, mint az utat döngölő kalapács. Tucát méterre távolodott el tőlük, amikor Kopasz Li és Szung Kang azt látta, hogy megfogja himbáló bal kezét, és a nadrágzsebébe rakja. És ment tovább, csak a bal karja már nem himbált. Fél keze zsebre vágva, a másikkal lendületesen lóbált – mint egy szívödlesztő filmsztár, úgy sétált bele a hajnali napba.

16. FEJEZET

Amikor Szung Fan-ping megérkezett az autóbusz-állomásra, egy vörös karszalagos, doronggal felfegyverzett férfi állt a peronon. Amint meglátta, hogy Szung Fan-ping jön le a hídról, azonnal megfordult, és bekiabált a váróterembe, mire nyomban kitódult öt másik karszalagos. Szung Fan-ping tudta jól, azért vannak itt, hogy

őt elkapják, de pillanatnyi tétovázás után egyenesen feléjük indult. Először meg akarta mutatni Li Lan levelét, de aztán meggondolta magát. Ott álltak a karszalagosok a peronon, mindegyiknek dorong volt a kezében. Szung Fan-ping elővette zsebéből a bal kezét, és a peron felé tartott, meg akarta magyarázni, hogy nem szökésre készül, hanem Sanghajba megy a feleségéért. Dorongütések záporoztak rá, és ösztönösen fölemelte jobb karját, hogy védje magát. Egy dorong lesújtott a jobb könyökére, és csontzúzódó fájdalmat érzett. Mégis tovább lengette a jobb karját, hogy hárítsa a csapásokat. Bement a váróterembe, odalépett a pénztárlakhoz. Jobb könyöke, amivel a dorongütéseket hárította, mintha fel akart volna robbanni a fájdalomtól. A vállára is számtalan ütést kapott, és az egyik füle félig leszakadt. Noha tovább csépeltek a dorongok, és úgy követték, mint egy porfelhő, végül is eljutott a pénztárhoz, ahol látta, hogy a pénztárosnő szeme kidülled félelmében. Kisebbfajta csoda történt, mert a kiugrott bal könyöke most fölemelkedett, hogy elállja az ütések útját, miközben jobb kezével a zsebébe nyúlt, és megtalálta a buszjegyre félretett pénzt, amit át is tolt a pénztárlak nyílásán, ezekkel a szavakkal: – Egy jegyet Sanghajba.

A pénztárosnő felborult, elájult félelmében. Ez a váratlan esemény hirtelen megzavarta Szung Fan-pinget, és kiugrott bal karja lehanyatlott. Elfelejtette, hogy a karjával az ütésektől védte magát, és abban a pillanatban a dorongok már a fejét darálták. Az összetört, vérző Szung Fan-ping nekirogyott a falnak, miközben hat tébolyult dorong ütlegette, míg sorra el nem törtek. Utánuk következett a vörös karszalagosok tizenkét lába, mely tíz percnél is tovább taposta Szung Fan-pinget, míg a végén már mozdulatlanul feküdt. Az erőkifejtéstől ziháló hat ember csak akkor hagyta abba a verést, hogy végre megmasszírozza karját, lábát, és letörölje a verejtékét. Fáradtságtól rogyadozva dobták le magukat a ventilátor alatti padra. Felszegték fejüket, és káromkodva nézték a falnak dőlő Szung Fan-pinget. – Baszd meg!

Hajnalodott, amikor ezek a raktárban – igazából börtönben –

tanyázó vörös karszalagosok figyeltek Szung Fan-ping eltűnésére. Nyomban két csoportra oszlottak, az egyik a buszállomáson járőrözött, a másik a rakparton. Szung Fan-ping kegyetlen megverése mindenkit megrémített, a váróteremben ülők kirohantak a peronra. A gyerekek ordítottak, a nők csak tátották a szájukat néma rémületükben. Odakint állt mindenki, be-belestek az ajtón, de nem mertek bemenni. Csak amikor begyűjtötték a sanghaji jegyeket, akkor merészkedtek be óvatosan, de akkor is reszketve sandítottak a ventilátor alatt pihenő vörös karszalagosokra.

Szung Fan-ping alig volt eszméletén, mégis mintha eljutott volna a tudatáig, hogy a kalauz beszállásra szólított. Csodálatos módon sikerült feltápáskodnia, s megállt a falnak dőlve. Letörölte arcáról a vért, és a jegykezelő ablaka felé bicegett. A sorban álló utasok levegő után kapkodtak. Amikor a ventilátor alatt pihenő vörös karszalagosok meglátták, hogy Szung Fan-ping fölkel, és a kijárat felé tart, döbbsenten, hitetlenkedő szortyogások kíséretében néztek össze. Az egyik elrikoltotta magát: – Ne hagyjátok meglógni!

Fölkapták fegyvereiket, és nekirontottak, veszettül lóbálva a szilánkos végű, törött fadarabokat. Szung Fan-ping most már ellenállt. Miközben a kapu felé ment, visszaütött a jobb öklével. A megrettent jegykezelő becsapta a fémkaput, és elszaladt. Szung Fan-pingnek nem volt hová mennie, nem maradt más választása, mint visszaütni. Ekkor már alig volt öntudatánál, és a vörös karszalagosok körülvették, és ütlegelték, amíg csurom vér nem lett. A váróteremből kikergették a lépcsőre. Minden erejét összeszedve próbált ellenállni, de amikor a lépcsőhöz ért, összerogyott. A vörös karszalagosok gyűrűbe fogták, veszettül rugdalták, és még döfködték is a szilánkos dorongokkal. Az egyik fatüske átszakította a hasfalát, ekkor egész testében összerándult. Amikor a vörös karszalagos kihúzta a dárdát, Szung Fan-ping teste megfeszült, miközben a zsigereiből előtört a vér, vörösre festve a földet. Aztán elzuhant és nem mozdult.

A hat vörös karszalagost is elhagyta az ereje. Hangosan lihegték, ahogy ott guggoltak, de aztán rájöttek, hogy már perzsel a nap, úgyszólván beálltak a fa alá, nekidőltek a törzsének, és az ingükkel törölgették az izzadságukat. Biztosak voltak benne, hogy Szung Fan-ping többé nem tud felállni. De amikor a távolsági busz kigördült az állomásról, valahogy sikerült felülnie, majd felállnia, s tennie néhány bizonytalan lépést. A távolodó busz után integetett, és azt motyogta: – Én még... nem... szálltam fel.

Odarohantak hozzá, és leütötték. Szung Fan-ping már nem állt ellent, hanem könnyörögni kezdett. Ő, aki sohasem ismerte be a vereséget, ebben a pillanatban nem akart mást, csak élni. Összeszedte maradék erejét, és feltérdelt. Vért köpött, miközben tenyerével próbálta visszatartani a hasából zubogó vért, és zokogva esdekelt, hogy kíméljék meg az életét. Még a csorgó könnye is vörös volt. Kivette zsebéből Li Lan levelét, és sikerült is kihajtania nyomorék bal kezével, úgy próbálta bizonyítani, hogy nem szökni akar. Egyetlen kéz sem nyúlt a leveléért. Csak egyre újabb rúgásokat kapott, és még két törött bunkó döfött bele a testébe. Amikor a dárdahegyeket kihúzták, úgy tört elő testéből a vér sugárban, mint egy kilyukasztott tömlőből.

Volt néhány liuvárosi szemtanúja ennek a kegyetlen támadásnak. Szu mama, akinek büféje volt a buszállomás szomszédságában, folyónyi könnyet sírt, amíg nézte. A száját is elhagyta valami hang, de nem lehetett tudni, zokog vagy sóhajtozik.

Szung Fan-ping alig lélegzett. A hat vörös karszalagos ráeszmélt, mennyire éhes, úgyszólván ott hagyták, és elindultak Szu mama büféje felé. Olyan kimerültek voltak, mintha egész nap a rakparton cipekedtek volna, és amikor leültek a büfében, annyi erejük se volt, hogy beszéljenek. Szu mama lehajtott fejjel visszament a büfébe, beült a pult mögé, s némán figyelte ezt a hat vörös karszalagost, akik rosszabbak voltak a vadállatoknál. Miután lélegzethez jutottak, szójatejet kértek, gombócot és banánszirmot,

majd dühödt étvággal bezabálták.

Addigra megjött az a másik öt vörös karszalagos is, aki a rakparton őrködött. Amikor megtudták, hogy Szung Fan-pinget elcsípték a buszállomáson, föllekesültek, odarohantak, és most folyt róluk a víz. Rárontottak a mozdulatlan emberre, és addig verték, amíg nekik is eltört az összes dorongjuk. Ezután rugdosták, taposták és ütlegelték. Amikor az előző hat vörös karszalagos végzett a reggelijével, és kiment a büféből, a másik öt váltotta őket. Összesen tizenegy karszalagos vett részt felváltva Szung Fan-ping kínzásában. Már nem is moccant, de még mindig rugdosták. A végén Szu mama már nem bírta, és megszólalt: – Szerintem már halott.

A vörös karszalagosok csak ekkor hagyták abba a rugdosást. Verejtéküket törölgetve, diadalmasan távoztak. Mind a tizenegyen megsérültek rugdosás közben, ezért egytől egyig bicegtek. Szu mama nézte, ahogy elsántikálnak, és azt gondolta: „Ezek nem emberek!” És így szólt magában: „Hogy lehet valaki ennyire gonosz?”

17. FEJEZET

Kopasz Li és Szung Kang közben otthon aludt, és Li Lan hazatéréséről álmodott. Amikor fölébredtek, mámoros örömmel fedezték fel, hogy már majdnem dél van. Bár Szung Fan-ping azt mondta, hogy nem jön haza, míg a nap le nem száll a hegyek mögé, egy percet se tudtak tovább várni. Déltájban elindultak az autóbusz-állomásra, ott akartak lenni, amikor begördül a busz, rajta Szung Fan-pinggel és Li Lannal. A két fiú kilépett a házból, bal kezüket zsebre vágta, jobb karjuk az oldaluk mellett csüngött, utánozták Szung Fan-ping peckes járását. Rettentően igyekeztek, hogy valami háborús film hőseinek látsszanak, szándékosan büszkére igazították a lépteiket, de inkább úgy sikeredett, mintha sompolygó rosszfiúk vagy japán-bérencek volnának.

Mihelyt leléptek a hídról, megpillantották Szung Fan-pinget.

Véres, szétmarcangolt test feküdt a buszállomás előtti üres telken. A járókelők közül néhányan megálltak, rámeredtek, dűnnyögtek egymásnak. A két gyerek is elment mellette, de nem ismerték föl. Elterülve feküdt a földön, egyik karja beszorult a törzse alá, a másik fölé csavarodott, egyik lába egyenesen kinyúlt, a másik behajlítva a teste alá húzódott. Zümmögő legyek rajzottak körülötte. Arcát, kezét, lábát, minden véres porcikáját ellepték a legyek. A két gyerek undorodva, megrettenve nézte. Szung Kang megkérdezett egy szalmakalapos férfit: – Ki ez? Egy halott?

A férfi nemet intett a fejével, azt mondta, fogalma sincs, aztán behúzódott egy közeli fa árnyékába, és legyezni kezdte magát a szalmakalapjával. Kopasz Li és Szung Kang fölment a lépcsőn az állomás fő csarnokába. Bár csak rövid ideig álltak odakinn, úgy érezték, kiszárította őket a vadul perzselő nap. A főcsarnok mennyezetéről két lármásan surrogó ventilátor függött, és mindenki alájuk gyűlt, a beszélgetésük olyan volt, mint egy légyraj zümmögése. Kopasz Li és Szung Kang megpróbált odacsapódnni a beszélgető társaságok széléhez, de a ventilátorok szele már nem ért el hozzájuk. Kiderült, hogy elfoglaltak már minden helyet, ahol valami légmozgás volt. Így hát a két gyerek odament a pénztáráblakhoz, és lábujjhegyre állva benézett. Ott ült a pénztárosnő, még mindig szinte bénultan, a reggeli borzalmaktól kábán. A fiúk beszédére fölrezzent, tekintete megállt rajtuk, és rájuk ripakodott: – Mit bámultok?

Kopasz Li és Szung Kang gyorsan lezöttyent az ablak alá, s eloldalgott. Odamentek a jegykezelő pultjához. A fémkapu félig nyitva volt, benéztek, de buszt egyet se láttak, csak a jegykezelőt a kanna teájával. Felpattant, futott feléjük, és ő is rájuk üvöltött: – Mit kerestek itt?

Kopasz Li és Szung Kang elszaladt, majd kedvetlenül körbejárt néhányszor a csarnokban. Ekkor megjelent a főbejáratnál Fagyaltos Vang, egyik kezében kis ülőkével, hátán a jégdobozával, benne sok-

sok jeges nyálókával. Letette ülőkését a bejárathoz, leült, és egy fadarabbal döngetni kezdte a jégdobozát: – Fagylalt! Fagylalt! Fagylaltot a proletár testvéreknek!

A két kisfiú megállt a közelében, és nyelte a nyálát. Fagylaltos Vang tovább döngette a jégdobozát, de fél szemmel gyanakodva sandított a gyerekekre. Kopasz Li és Szung Kang ismét megpillantotta azt a testet az állomás előtt, még mindig ugyanolyan helyzetben feküdt. Szung Kang rámutatott, és megkérdezte Fagylaltos Vangot: – Az ott kicsoda?

Fagylaltos Vang oldalvást pillantott a fiúkra, de nem felelt. Szung Kang nem tágitott: – Meghalt az a bácsi?

– Ha nincs pénzetek, tűnés! – reccsent rájuk Fagylaltos Vang. – Ne álljatok itt, még elfolyik a nyálatok!

A fiúk megijedtek, megragadták egymás karját, és leszaladtak a lépcsőn, ismét a tüzes nyári nap alatt találták magukat. Amikor újból elmentek a légy lepte Szung Fan-ping mellett, Szung Kang hirtelen megtorpant, és rámutatott a sárgásszürke szandálra: – A papa szandálja van rajta.

Aztán felfigyelt Szung Fan-ping piros ingére: – A papa inge van rajta.

Álltak, ijsszenéztek. Egy kis idő múlva Kopasz Li megszólalt, és felvetette, hogy ez mégsem lehet a papa inge, mert azon sárga írásjegyek voltak. Szung Kang bólintott, aztán mégis nemet intett, mondván, hogy a sárga írásjegyek elől voltak az ingen. A két gyerek leguggolt, elhessintette a legyeket, és meghúzkodta Szung Fan-ping ingét. Előtűnt néhány sárga írásjegy. Szung Kang fölállt, és sírva fakadt. Két hüppögés között megkérdezte Kopasz Litől:

– Ez a papa?

Kopasz Li sem bírta a könnyeivel: – Nem tudom.

Ott állt a két gyerek, sírt, és nézte, hátha arra jön valaki, de hiába.

Megint leguggoltak, elkergették a legyeket Szung Fan-ping arcáról, jobban meg akarták nézni. Ez tényleg Szung Fan-ping? Az arca csupa vér és föld volt, nem lehetett megmondani. Mintha egy kicsit hasonlított volna Szung Fan-pingre, de nem biztos. Most akkor ő az? Felkeltek a földről, és elhatározták, hogy megkérdezik valakitől.

Először odamentek két férfihoz, akik a fa árnyékában cigarettáztak. Szung Fan-pingre mutattak, és megkérdezték: – Ő a mi apánk?

A két cigarettázó férfi megdermedt, aztán a fejét csóválta: – Nem ismeritek meg a saját apátokat?

A gyerekek fölmentek a lépcsőn Fagylaltos Vanghoz. Szung Kang a könnyeit törölgetve kérdezte: – Az ott a mi papánk, aki a földön fekszik?

Fagylaltos Vang rávágott a fadarabbal a jégdobozra, és szúrósan rájuk nézett: – Tűnés!

– Már nem is folyik a nyálunk – dacoskodott Kopasz Li.

– Akkor is sipirc! – vágta rá Fagylaltos Vang.

A zokogó Kopasz Li és Szung Kang kéz a kézben bement az állomás csarnokába, és megkérdezte a két ventilátor alá tömörülő emberektől: – Nem tetszik tudni, nem a mi apánk az, aki odakint fekszik a földön?

Idétlen kérdésüket harsogó kacaj fogadta. A húsölök egymásnak bizonygatták, hogy ekkora két hülyét még életükben nem láttak, ilyeneket, akik még a saját apjukat sem ismerik meg, és muszáj másoktól megkérdezniük. Az egyik férfi vigyorogva odaintette a gyerekeket.

A két fiú odament a férfihez, aki lenézett rájuk, és megkérdezte:

– Tudjátok, ki az én apám?

A fiúk a fejüket csóválták, mire a férfi folytatta: – Akkor szerintetek ki tudhatja, hogy ki az én apám? A gyerekek

elgondolkoztak rajta, majd azt felelték: – A bácsi.

– Akkor menjetek – bocsátotta el őket a férfi egy intéssel –, és azonosítsátok ti az apátokat.

A két fiú sírva, még mindig egymás kezét fogva kiment a csarnokból, le a lépcsőn, és megközelítette Szung Fan-ping kicsavarodott testét. Szung Kang hüppögött: – A papát ismerjük. De ennek az arca olyan véres, hogy nem lehet megismerni.

Bementek az állomás melletti büfébe. Nem volt más odabent, csak Szu mama, törölgette az asztalokat. Egy kicsit féltek, úgyhogy tétován megálltak az ajtóban. Szung Kang suttogva kezdte: – Szeretnénk kérdezni valamit, de ne tessék mérgesnek lenni.

Szu mama két síró kisfiút látott az ajtóban, megnézte a ruhájukat, és megkérdezte: – Ugye nem koldulni akartok?

– Nem – felelte Szung Kang, és a földön fekvő Szung Fan-pingre mutatott. – Csak azt szeretnénk megkérdezni, hogy az ott a papánk?

Szu mama letette a rongyot. Ráismert Kopasz Lire. Ez az a kis csibész, aki mindenfelé a villanypóznákhoz dörgölőzik, és azt kiabálja, hogy rajta van a kangörcs. Szu mama csak egy pillantásra méltatta Kopasz Lit, aztán megkérdezte Szung Rangtól: – Hogy hívják az apátokat?

– Úgy hívják, hogy Szung Fan-ping – felelte Szung Kang.

A gyerekek ezután azt hallották, hogy Szu mama levegő után kap és feljajdul, és olyasmit mond, hogy „Istenem!”, „Jó anyám!” vagy „Én őseim!” Amikor lélegzethez jutott, zihálva mondta Szung Kangnak: – Már fél napnál is régebben fekszik ott. Azt hittem, mindenki meghalt a családjából.

A két gyerek nem értette, miről beszél.

– Akkor ő a papánk? – makacskodott Szung Kang.

Szu mama tenyerével lesöpörte a verejtéket a homlokáról.

– Úgy hívták, hogy Szung Fan-ping.

Szung Kang azonnal ordítani kezdett torkaszakadtából, és Kopasz Lihez fordult: – Tudtam, hogy ő a papa. Azért kezdtem el mindjárt sírni, amikor megláttam.

Most már Kopasz Linek is folyt a könnye: – Én is ezért kezdtem rögtön sírni.

A két gyerek visított és jajveszékelt a nyári forróságban. Megint odalépdeltek Szung Fan-pinghez, és dobhártyatépő vijjogásuk még a legyeket is elriasztotta. Szung Kang letérdelt a földre, letérdelt Kopasz Li is. Odahajoltak, hogy jobban megnézzék Szung Fan-pinget. A nap rászárította arcára a vért. Szung Kang egyben lehúzta arcáról a vérkérget, és végre ráismerhetett az apjára. Megfordult, megszorította Kopasz Li kezét: – Ez a papa.

Kopasz Li bólintott, és feljajdult: – Ez a papa...

Térdelt a két gyerek a földön, a buszállomás előtt, és rázta őket a zokogás. Tátott szájjal zokogtak az égre, jajszavuk a menny felé szállt. De aztán, mint megannyi törött szárny, kiáltásaik hirtelen a földre zuhantak, amikor már nyitott szájjal, hangtalanul sírtak, mert a könny és a takony eltömte a torkukat. Erőlködve lenyelték, és újból előrobbant belőlük a panaszos üvöltés. Ráncigálták Szung Fan-ping testét, és zokogtak: – Papa, papa, papa...

Szung Fan-ping nem felelt, nem mozdult, és a gyerekek tanácstalanok voltak: mit tegyenek most? Kopasz Li jajongva mondta Szung Kangnak: – Pedig reggel még jól volt. Most miért süket és néma?

Szung Kang a köréjük csődülő emberekre nézett, és sírva kiabálta: – Mentsék meg az apámat!

Könnny és takony folyt a két gyerek arcán. Szung Kang letörölte az arcát, és odébb vágta a szutykot, amivel véletlenül eltalálta az egyik nézelődő nadrágszárát. A férfi azonnal galléron ragadta Szung

Kangot, és káromkodni kezdett. Kopasz Li letörölte a nyálkát az arcáról, és ráloccsantotta a férfi szandáljára. Az rögtön marokra fogta Kopasz Li haját, és egyik kezével az egyik, másikkal a másik fiút lökte a földre. Rájuk förmedt, hogy azonnal takarítsák fel az ingükkal a mocskot, amit csináltak. A még mindig zokogó Kopasz Li és Szung Kang a kezével kezdte törölgetni a férfi nadrágját és szandálját, de a végén csak még több könnyel és takonnyal kenték össze. A férfi az elején dühös volt, most már csak bosszankodott: – Elég már! A fenébe, hagyjátok abba ezt a maszatolást.

De Kopasz Li és Szung Kang egyre csak kapaszkodott a férfi lábába, mintha végre rátaláltak volna megmentőjükre, és úgy lógtak rajta, mintha az életük függene tőle. A férfi hátrálni kezdett, de a fiúk nem eresztették, térden csúszva követték. Könyörögtek neki: – Mentse meg az apánkat! Tessék megmenteni az apánkat!

A férfi ellökte őket, és a lábát is fölemelte, hogy lerúgja magáról a két gyereket, de azok tovább csimpaszkodtak rá. Tíz méteren át vonszolta őket, és még mindig kapaszkodtak belé, s könyörögtek neki. A férfi most már fújtatott, lihegett, a verejtékét törölgette.

– Nézzétek! A nadrágom, a szandálom, a zoknim. Mi a szart művelnek ezek?

Odajött Szu mama a büféből, és megállt a csődület előtt. Szeme vöröslött a két fiú keserves jajongásától.

– Ezek csak gyerekek.

A férfi dühösen felcsattant: – Miféle gyerekek? Ez két kis kibaszott démon!

– Akkor tegyen jót velük – felelte Szu mama –, és segítsen ennek a két kis démonnak hazavinni az apjuk holttestét.

– Micsoda? – hördült fel a férfi. – Azt akarja, hogy én ezt a mocskos, bűdös hullát cipeljem?

Szu mama szemét törölgetve válaszolta: – Nem mondtam, hogy

magának kell vinni a holttestet. Van itt egy talyiga, kölcsön tudom adni.

Szu mama visszament a büféjébe, kihozta a talyigát. A két gyerek nevében kérlelte a bábészkodókat, hogy segítsenek ráemelni Szung Fan-pinget a talyigára. A csődület kezdett szétszéledni, Szu mamának pedig elfogyott a béketűrése, úgyhogy kiszemelt négy embert a feladatra: – Te, te, te meg te.

Szu mama a földön fekvő Szung Fan-pingre mutatott: – Mindegy, hogy jó ember volt-e vagy nem, de most, hogy meghalt, el kell temetnünk. Nem lehet csak úgy ott hagyni a porban.

Végül négyen kiléptek a sokaságból, leguggoltak, és megmarkolták Szung Fan-ping karját-lábát. „Egy-kettő-hááá...” kiáltással fölemelték. Mind a négyen kivörösödtek az erőlködéstől, és azt morogták, hogy ez a hulla olyan nehéz, mint egy elefánt, és pont annyira nincs fogás rajta. Letették Szung Fan-pinget a talyiga mellé, és egy újabb „egy-kettő-hááá”-val föllódították rá, hogy az eresztékek belenyikordultak a test súlyába. Aztán letapsolták a port a kezükről. Egyikük megszagolta a tenyerét, és így szólt Szu mamához: – Kezet akarunk mosni benn a büféjében.

– Nyugodtan – bólintott Szu mama. Odafordult a férfihoz, akit Kopasz Li és Szung Kang még mindig nem eresztett. – Ne habozzon jót tenni, és vigye haza az apjukat,

A férfi lenézett Kopasz Lire és Szung Kangra, elfintorodott: – Úgy látszik, nekem kell a halottat elhúznom innen.

Ráordított Kopasz Lire és Szung Kangra: – Engedjete már el, basszátok meg!

Csak ekkor lazult meg Kopasz Li és Szung Kang szorítása. Fölkeltek a földről, és a férfi nyomában megkerülték a talyigát. A felnőtt megemelte a két rudat, és rájuk kaffant: – Nyomás! Merre laktok?

Szung Kang vadul tekerte a fejét: – Nem! Tessék a kórházba vinni! – könyörgött.

– Baszd meg! – A férfi eleresztette a rudakat, a talyiga a földnek ütődött. – Nem látjátok, hogy halott? Milyen kórházba vigyem, a faszomba?

Szung Kang nem hitt neki, odafordult Szu mamához: – Az én apám meghalt?

Szu mama bólintott: – Meghalt. Menj haza, kisfiam.

Szung Kang most nem bömbölt, hanem csak lehajtotta a fejét, és csöndben sírdogált. Kopasz Li is lehajtotta a fejét, és sírt, miközben Szu mama azt mondta a talyigát húzó embernek: – A következő életben elnyered jutalmadat.

A férfi felkapta a talyiga rúdjaikat, és megindult, közben azt morogta: – Kurva nagy jutalom, hát hogyne. Inkább átok ül majd rajtam meg az utódaimon tizennyolcad-ízigen.

Ez volt hát az a délután, amikor Kopasz Li és Szung Kang kézen fogva, sírva bandukolt haza, s mögöttük véresen, cafatokra verve feküdt Szung Fan-ping a talyigán. A két gyerek zokogott, hogy beleszakadt a szíve. Botladoztak, folyt a könnyük és a taknyuk, zokogtak, amíg majd' meg nem fulladtak, de egy idő múlva megint robbant a panaszüvöltésük, mint a gránát. Jajongásuk túlharsogta a forradalmi énekszót és jelszókiabálást. Akár az imént még Szung Fan-ping körül rajzó legyek, most a felvonuló tömeg csődült köréjük a legkülönbébb léhűtőkkel egyetemben. Odasereglettek a lassan gördülő talyigához. A talyigahúzó „csikó” egyfolytában szidta Kopasz Lit és Szung Kangot: – Elég a picsogásból! Idecsődítették nekem az egész rohadt várost. Most mindenki engem bámul, hogy mit cipelem ezt a hullát.

Szép számmal jöttek kérdezősködni, hogy ki fekszik kiterítve a talyigán. Legalább negyven-ötven ember szólította meg a talyigahúzót, akinek ettől még pocsékabb lett a kedve. Eleinte azt

válaszolta, hogy a halottat Szung Fan-pingnek hívták, és a gimnáziumban tanított. De amikor a bábéskodók nem hagyták abba a kíváncsisgós-kodást, a férfi ráunt a magyarázkodásra, inkább azt mondta, használják a szemüket, majd rájönnek: aki egyfolytában sír, az csak az elhunyt rokona lehet. Egy idő múlva már ezt is fárasztónak találta, úgyhogy a kérdésekre már csak azt felelte: – Nem tudom.

Folyt róla a víz, miközben a talyigát húzta a perzselő nap alatt, Rádásul olyan talyigát húzott, amin egy halott ember volt, és kicserepedett a szája az örökös válaszolgatástól. Ezért amikor egy ismerőse odajött hozzá, és megkérdezte: – Te, melyik rokonod halt meg? –, a férfiban felforrt a düh.

Kirobbant: – A te rokonod halt meg!

Az ismerősnek leesett az álla: – Hogy micsoda?

Újból ráordított: – Neked döglött meg a rokonod!

Az ismerős arca elsötétült. Szó nélkül levette az ingét, hogy mindenki láthatta duzzadó izmait, és jobb kezével a talyigahúzóra mutatott: – Hogy mi a szart pofázol? Mondd még egyszer, és te is azon a talyigán fogsz feküdni!

Nagyon elégedett volt magával, és hozzátette: – Dupla ágyat csinállok a talyigádból.

A talyigahúzó ledobta a rudakat, és így vágott vissza: – A te hálósobádban lesz az a dupla ágy!

Odament, egyenest a másikhoz, és beleüvöltötte a képébe: – Kurva jól figyelj arra, amit mondom. Azt mondom, hogy a családod az utolsó szálíg azon fog elnyúlni döglötten.

A másik férfi bevitt egy jobbegyenest a talyigahúzó szájára. Az hátratántorodott pár lépést, de éppen hogy sikerült megvetnie a lábát, a másik férfi egy rúgással máris a földre küldte. Aztán ráugrott a talyigahúzóra, és az arcát kezdte ütni.

Kopasz Li és Szung Kang még mindig bömbölve baktatott a talyiga előtt, de amikor megfordultak, és azt látták, hogy a talyigahúzó a földre döntötte egy másik férfi, és ütlegeli, Szung Kang rögtön ráugrott a két emberre, és a nyomában Kopasz Li is. Úgy támadtak, mint két megvadult kutya, harapták a másik férfi lábát, vállát. Az idegen felordított, rugdalva-hadonászva próbálta lerázni magáról a fiúkat. Amikor fölállt, a két gyerek újból rávetette magát, Szung Kang állkapcsa rákattant a könyökére, Kopasz Li az oldalába harapott, feltépték a ruháját, belemartak a húsába. A férfi belemarkolt a fiúk hajába, és ököllel verte az arcukat, de ők nem tágítottak, kapaszkodtak rá minden erejükből. Veszett harapásokkal marták össze a testét, mígnem a férfi, aki olyan nagy volt és erős, mint Szung Fan-ping, visító ronccsá alázódott, mint egy malac a kés alatt. A verekedés akkor ért véget, amikor a talyigahúzó föltápászkodott, és lehúzta ellenfeléről Kopasz Lit és Szung Kangot: – Most már elég legyen.

Csak ekkor lazult meg Kopasz Li és Szung Kang állkapcsa. A másik férfi csupa vér volt, dermedten állt a fiúk rohama után, és csak bámult utánuk, mint egy hülye, amikor továbbindultak.

Folytatták útjukat, a fiúk tömérdek sebbel, a férfi véres arccal. Továbbra is odajöttek hozzájuk idegenek, bár a két fiú már nem mert síni, a talyigahúzó pedig egyetlen szót sem ejtett ki a száján. Menet közben a fiúk hátra-hátranéztek, és aggodalmasan nézegették a talyiga elé fogott férfit. Amikor látták, hogy az arcáról a csöpögő izzadság vérrel keveredik, Szung Kang lehúzta fején át az ingét és odaadta neki: – Bácsi, tessék megtörölni az arcát!

A talyigahúzó nemet intett a fejével: – Nekem mindegy.

Szung Kang egy darabig ott lépdelt mellette, kezében az ingével. Aztán megkérdezte: – Bácsi, nem szomjas?

A talyigahúzó némán, lehajtott fejjel ment tovább. Szung Kang megkérdezte: – Bácsi, van nálam pénz, ne vegyek egy fagyaltot?

A férfi megint nemet intett: – Fölösleges. Ha szomjas vagyok, majd nyelem a nyálamat.

Szótlanul mentek tovább hazafelé. Kopasz Linek és Szung Kangnak egy ideje már sikerült visszatartania könnyeit. Szung Kang folyton hátrafordult, hogy féltő aggodalommal kérdezzen valamit a „csikótól”, de valahányszor hátranézett, a halott apját látta, és újra sírva fakadt. Hüppögése átragadt Kopasz Lire, bár egyik gyerek se mert hangosan felzokogni, nehogy megint leszidja őket a talyigahúzó. Ezért szájukra tapasztották a kezüket, de a hátuk mögött a férfi se mukkant meg. Csak amikor majdnem hazaértek, akkor hallották meg a hangját, és most váratlanul kedvesen beszélt: – Ne itassátok már az egereket, az én szemem is belevörösödik.

Tucatnyi ember követte őket egészen a ház ajtajáig. Aztán megálltak és vártak, de amikor a talyigahúzó rájuk nézett, és megkérdezte, segítenének-e levenni Szung Fan-pinget a talyigáról, egyik se mukkant meg. A férfi többet nem szólt hozzájuk, és hagyta, hogy a két kisfiú segítsen. Lenyomták a két rudat, hogy a talyiga ne ferdjön fölfelé. Ekkor a férfi benyúlt Szung Fan-ping hóna alá, és levonszolta a holttestet a talyigáról, be a házba, föl a belső szoba ágyára. Az idegen férfi fél fejvel alacsonyabb volt, mint Szung Fan-ping, és mintha egy túl nagyra nőtt fát kellett volna cipelnie. A kimerültségtől lekonyult a feje, és úgy zihált, mint egy tangóharmonika. Miután becipelte Szung Fan-pinget az ágyra, kiment a belső szobából, és nagyon sokáig ült egy padon, lehajtott fejjel, nehezen szedve a levegőt. Kopasz Li és Szung Kang félreállt, egy szót sem mert szólni. Miután a férfi kifújta magát, körülnézett, és azt látta, hogy az ajtó előtt még állnak egy páran. Megkérdezte Kopasz Lit és Szung Kangot: – Van még valakitek?

A gyerekek azt felelték, hogy anyjuk azért még van, és nemsokára hazajön Sanghajból. A férfi bólintott, és azt mondta, hogy ez megnyugtató. Odaintette a fiúkat, hogy álljanak elébe, vállon veregette őket, és megkérdezte: – Hallottatok a Vörös Zászló közről?

A két gyerek bólintott. A férfi folytatta: – Én ott lakom az utca elején. A vezetéknevem Tao, teljes nevem Tao Csing. Ha bármire szükségetek van, jöjjetek el a Vörös Zászló közbe, és keressetek engem.

Fölállt, és az ajtó felé indult. A nézelődők rögtön szétrebbentek, nehogy véletlenül hozzájuk érjen az az ember, aki nemrég egy halottat ölelt magához. Kopasz Li és Szung Kang ott lépdeltek Tao nyomában. Amikor aztán fölemelte a talyiga rúdjaikat, Szung Kang, Szu mamát utánozva, így szólt: – A bácsi elnyeri jutalmát a következő életében.

A férfi bólintott, és már ment is. Kopasz Li és Szung Kang még látta, amint fölemeli a kezét, hogy a szemét megtörölje.

Aznap délután Kopasz Li és Szung Kang nem mozdult a halott Szung Fan-ping mellől. Szung Fan-ping szétmarcangolt testét alvadt vér csíkozta, a gyerekek borzadtak a látványtól. A test mozdulatlan volt, nyitott szája mozdulatlan volt, szeme tágra nyitva sötétlett, pupillái olyanok, mint két kicsi, tökéletesen fénytelen kavics. Kopasz Li és Szung Kang mostanáig sírt, jajongott, még harapott is, de most remegni kezdtek.

A két testvér látta az ablak előtt lebzselő idegenek fejét, alakját, és beszűrődtek hozzájuk a beszélgetés foszlányai. Arról folyt a vita, hogy milyen ember volt Szung Fan-ping, és hogyan halt meg. Amikor valaki szóba hozta, hogy milyen szerencsétlen ez a két szegény kölyök, Szung Kang hüppögött párat, aztán Kopasz Li is, aztán félve néztek ki az ablakon. Fülükbe hatolt a Szung Fan-ping holttestét ellepő legyek zümmögése is. Egyre több lett a légy, kavarogtak a szobában, mint egy fekete hóvihár, a végén már a kinti beszédet sem lehetett hallani tőlük. Elkezdtek csípni Kopasz Lit és Szung Kangot, meg a kintről bebámuló embereket – a gyerekek hallották a tenyerek csapkodását a karokon-lábakon, mellkasokon, fejeken. A nézelődők káromkodva álltak odébb, elkergették őket a

legyek.

A szobában vörösre váltott a fény. A két gyerek kiment a házból, látták, hogy alkonyodik, erről eszükbe jutott, hogy Szung Fan-ping azt ígérte, mire lemegy a nap, megjönnek Li Lannal. Kopasz Li és Szung Kang megfogták egymás kezét, és megint elindultak a buszállomásra. Amikor elmentek az állomás melletti büfé előtt, látták, hogy Szu mama még odabent ül. Szung Kang meg is magyarázta neki: – Azért jöttünk, hogy megvárjuk anyánkat. Sanghajból jön meg.

A két gyerek elballagott az érkezési oldalra. Lábujjhegyre állva, nyakukat nyújtogatva kémlelték az országutat. Messze a láthatáron, túl a földeken egy kis porfelhő közeledett. Látták, hogy ez egy autóbusz, és feléjük jön, és hallották a dudálását. Szung Kang Kopasz Lihez fordult: – Hazajött a mama.

Szung Kang arca könnyben ázott, Kopasz Li könnyei patakokban csorogtak le a nyakán. A busz feléjük gurult a mindannyiukat beburkoló, elvakító porfelhőben. Mihelyt eloszlott a por, látni lehetett, ahogy a táskákat és bőröndöket cipelő utasok kisietnek az állomásról. Előbb csak néhányan, aztán hosszú libasorban mentek el a két fiú előtt, de Kopasz Li és Szung Kang nem látta Li Lant. Megvárták, míg az utolsó utas is kilép az állomásépületből, de anyjuk még mindig nem került elő.

Szung Kang félénken odaóvakodott az utolsó utashoz: – Ez volt a sanghaji busz?

A férfi bólintott. Ránézett a kisfiú könnycsíkos arcára, és megkérdezte: – Ki az apátok? Miért lábatlankodtok itten?

Kérdésére valóságos könnyzuhatag tört elő Kopasz Li és Szung Kang szeméből. A férfi döbbenet markolta meg csomagját, és szapora léptekkel távozott, bár közben kíváncsian visszavisszasandított a két fiúra. Utánakiabáltak még: – A mi apánk Szung Fan-ping. Szung Fan-ping halott. Most azt várjuk, hogy Li Lan

hazajöjjen. Li Lan az anyánk...

Az idegen meg se várta, hogy a gyerekek befejezzék, már messze járt. Kopasz Li és Szung Kang nem tágitott az autóbusz-állomás kijáratától, hátha megjön Li Lan a következő busszal. Ott ácsorogtak elég sokáig, míg az állomáscsarnok nagy faajtáját be nem retesztelték, és a buszállomás nehéz vaskapuját be nem zárták. És még akkor is csak álltak ott, várták, hogy az anyjuk megjöjjen Sanghajból.

Besötétedett, és Szu mama, a büfés odaballagott hozzájuk. A kezükbe nyomott két húsos gombócot: – Egyétek, amíg meleg! A fiúk megették a gombócot, közben Szu mama beszélt hozzájuk:

– Ma már nem érkezik több járat, és az állomás kapuját is becsukták. Szaladjatok haza, majd holnap visszajöhettek.

A gyerekek hittek Szu mamának. Bólintottak, ették a gombócukat, törölgették a könnyeiket, aztán hazaeredtek. Távolodóban még hallották, ahogy Szu mama sóhajtva mondja: – Szegény gyerekeim...

Szung Kang megállt, visszafordult, és ezt mondta Szu mamának:

– El tetszik nyerni a jutalmát a következő életében!

18. FEJEZET

Épp csak szürkült az ég, amikor Li Lan már a kórház utcai kapujánál várakozott. Bár Szung Fan-ping azt írta levelében, hogy délelőtt biztosan nem érkezik meg Sanghajba, a két hónapos távollét után Li Lant oly vadul megrohanta a férfi utáni vágyódás, hogy jóval hajnal előtt fölébredt, ült az ágyán, és várta az első derengést. Egyik betegtársa műtét utáni kínokra ébredt a legsötétebb éjszakában, megriadt a mozdulatlan, kísértetszerű Li Lan látványától, s akkorát sikoltott, hogy majdnem felszakadtak a friss varratai. Mikor rájött, hogy csak Li Lan üldögél az ágyon, újrakezdte fájdalmas nyöszörgését. Az asszony nagyon megsajnálta. Kedvesen eldünnyögött egy

sorozat bocsánatkérést, aztán bepakolta útitáskáját, és kiment a kórteremből, le a kórház utcai kapujához. Az utca sötét volt és néptelen, s a magányos Li Lan csak állt ott a magányos útitáskájával – mint a kórházkapura vetülő két néma, sötét árnyék. Ezúttal a kapuőr riadt meg. Az öregember, akit fölébresztett megnagyobbodott prosztatája, és kiment pisilni, meglátta a két sötét árnyékot, egész testében megremegett, és a nadrágjába vizelt. – Ki van ott? – harákolta.

Li Lan megmondta, hogy kicsoda, hányas kórteremből, hogy ma megy haza, és jön érte a férje. A vén kapuőr még mindig reszketve mutatott a másik sötét árnyéokra, és megkérdezte: – Az kicsoda?

Li Lan fölemelte: – Csak egy táska.

Az öregember ekkor nyugodott meg. Bement a fészker mögé, kiadta a maradék vizeletet, közben folyton panaszkodott: – Halálra rémített, behugyoztam miatta, a kurva életbe.

Amikor Li Lan meghallotta az öreg zsémbelését, büntudatosan megfogta táskáját, kiment a kapun, tovább az utca sarkáig. Megállt egy magas villanypózna mellett, hallgatta az áram zümmögését, és közben visszabámult a sötétlő kapura. E percben hirtelen a békesség érzése fogta el. Míg a kórteremben ült az ágyán, azt érezte, a hajnalra vár, most azonban, az utca sarkán úgy érezte, Szung Fan-pingre vár. Lelki szemeivel már látta férjének erős, sudár alakját, amint egyre közelebb ér hozzá – és szívét elöntötte a szenvedély.

Li Lan rémületes látvány volt, ahogy ott állt hosszan – kicsiny, törékeny árnyalak, mozdulatlanul a sötétben. Az a kevés járókelő nem vette észre, csak néhány lépésről. Amikor megpillantották, döbbenet visszahőköltek, és nyomban átmentek az utca másik oldalára, de közben vissza-visszasandítottak rá. Volt, aki egyszerűen beleütközött, amikor befordult a sarkon, és annyira megijedt, hogy rázta a remegés, de aztán nyugalmat színlelve nagy ívben kikerülte a magányos idegen nőt. Ahogy távolodott, még mindig rázkódott a válla, és Li Lan kénytelen volt halkán kuncogni. Ettől a túlvilági

hangtól – mintha egy nőnemű kísértettől jönne – a férfi végképp elvesztette a fejét, és inaszakadtából futásnak eredt.

Li Lan kísértetiessége csak akkor tűnt el, amikor a nap már megvilágította az egész utcát. Még mindig ott állt a sarkon, de most már emberi minőségében. Ahogy az utca lassan benépesedett, Li Lan fogta a táskáját, és visszament a kórházkapuhoz. Most kezdődött meg hivatalosan a várakozás.

Az arca egész délelőtt vöröslött felindultságában. Az utcán vörös zászlók tengere hullámszórt, jelszavak és harci dalok dübörögtek. A tömeg vég nélkül vonult, s még inkább felforrósodott tőle az amúgy is perzselő nyári délelőtt. A kapuőr most megismerte Li Lant, és órákon át fürkészte kíváncsian ezt a nőt, akitől annyira megijedt, hogy behugyozott. Láta, hogy Li Lan sorra megnézi a menetelő tömeg minden egyes tagját – azaz minden arra járó –, olyan tekintettel, mint aki nagyon vár valakit vagy valamit. Izgalma olyan volt, mint a folyóba ömlő kis patak, szeme aggodalmasan kereste Szung Fan-pinget a tömegben. A kapuőr figyelte, hogyan áll ott véghetetlen türelemmel, a tömeget kémelve – és nem értette, hogyhogya nem jön érte senki. Odament hát hozzá, és megkérdezte: – Mikor jön a férje?

Li Lan megfordult, s így felelt: – Délben.

A kapuőr hitetlenkedve vonult vissza órállásába. Fölnézett a faliórára, s látta, hogy még tíz óra sincs. Azt gondolta magában: „Hogy miféle emberek vannak ezen a világon! Ez a nő már hajnal előtt itt állt, azóta vár egy férfira, akinek délben kell megjönnie.” Újból végigmérte kíváncsian Li Lant, és az jutott eszébe: „Vajon mióta nem volt ez a nő férfival?” Nem bírta ki, odament, és megkérdezte tőle: – Mióta nem látta a férjét? – Li Lan elmondta, hogy több mint két hónapja nem látták egymást. A kapuőr göcögött magában: „Szóval még csak két hónapja, és máris rángatja a zablát. Lehet, hogy első ránézésre olyan kis hervadt, girnyó fajta, de az

biztos, hogy legbelül egy belevaló kis ribanc.”

Ekkor Li Lan már több mint hat órája várt. Kortyot sem ivott, falatot sem evett, de arca még ragyogott a szenvedélytől. Ahogy a nap lassan delelőre ért, izgalma lázassá fokozódott, tekintete, akár egy szög, úgy fúródott át minden arra haladó férfi testén. Többször is, ha Szung Fan-pinghez hasonló termetű embert pillantott meg, lábujjhegyre állt, és integetett, miközben a szeme könnybe lábadt. Öröme sosem tartott sokáig, de ez nem vette el a kedvét.

Eljött a dél, elmúlt a dél, Szung Fan-ping nem bukkant fel. Odasietett viszont hozzá Szung Fan-ping nővére. Verejtékben úszva szállt le egy zsúfolt buszról, és futva közeledett a kórház kapujához. Amikor észrevette Li Lant, idegesen odakiáltotta: – *Ájja*, hát még mindig itt vagy?

Szung Fan-ping nővére zsebkendővel megtörölte homlokát, és megállíthatatlanul beszélt. Elhadarta, hogy egész úton attól félt lekési a találkozót, és már majdnem egyenesen az autóbuszpályaudvarra ment, de szerencsére meggondolta magát. Beszéd közben odaadott Li Lannak egy zacskó Fehér Nyuszi tejkekszét azzal, hogy a gyerekeknek küldi. Li Lan átvette, és beletette a táskájába. Egyetlen szót sem szólt, csak mosolygott és bólogatott, közben folyton az özönlő sokaságot leste. Szung Fan-ping nővére is elkezdte figyelni az utcán vonuló férfiakat, de tanácstalan volt, amiért az öccse nem jött meg, és az óráját mutatta: – Itt kéne már lennie, majdnem egy óra van.

A két nő körülbelül fél óráig állt a kórház utcai kapuja előtt. Szung Fan-ping nővére bejelentette, hogy nem tud tovább várni, vissza kell rohannia dolgozni. Mielőtt elindult, még vigasztalta egy kicsit Li Lant, azon spekulált, hogy Szung Fan-ping biztos elakadt valami dugóban. Megjegyezte, hogy a buszpályaudvartól idáig háromszor kell átszállni, és mivel az utcákon nyüzsögnek a tüntetők, a közlekedés kész káosz. Még egy gyalogosnak is nehéz átfurakodni a

tömegben, nemhogy egy egész busznak. Aztán elsietett, de rögtön vissza is szaladt, mert eszébe jutott: – Ha nem éritek el a délutáni buszt, gyertek hozzám, nálam is aludhattok.

Li Lan tovább állt és várt a kórházkapunál. Biztos volt benne, hogy Szung Fan-ping nővére jól gondolja, és Szung Fan-ping minden bizonnyal elakadt valami forgalmi dugóban, ezért kitartóan, szenvedéllyel, izgatott várakozással fürkészte az utcán járó embereket. Egyre jobban úrrá lett rajta a kimerültség. A lába elgyengült az éhségtől, úgyhogy leült a kapusfülke lépcsőjére, nekidőlt az ajtókeretnek, de a fejét feltartotta, szeme éberén figyelt. A fülkében ülő vénember a falórára pillantott, és ezt mondta: – Még sötét volt, amikor kijött ide, most meg már két óra is elmúlt. Én azt láttam, hogy egész nap nem evett, nem ivott semmit. Nem kellene valamit magához vennie?

Li Lan elmosolyodott: – Köszönöm, megvagyok.

Az öregember kötötte az ebet a karóhoz: – Menjen, vegyen magának valamit. Van egy büfé innen húsz méterre, a kaputól jobbra.

Li Lan nemet intett: – És ha akkor jön meg, amikor én nem vagyok itt?

– Majd én figyelek – mondta az öregember. – Mondjon róla valamit, miről ismerem meg?

Li Lan gondolkozott egy darabig, és ismét nemet intett a fejével: – Jobb, ha maradok, és magam várom meg.

Mindketten elhallgattak. Az öregember visszavonult a posztjára, mert mindig odajött valaki az ablakhoz, hogy kérdezzen mindenfélét, Li Lan meg ült tovább a lépcsőn, és minden arra járó szemügyre vett. Végül az öreg fölállt, és odament Li Lanhoz: – Hadd hozzak magának ennivalót.

Li Lan összerezte. Az öregember megismételte, amit mondott,

és a kezét nyújtotta Li Lan felé. Az asszony végre megértette, mit akar, és a zsebébe nyúlt pénzért meg gabonajegyért. Az öregember megkérdezte: – Mit szeretne? Gőzgombócot? Húsosat vagy babosat? Vagy egy tál vonton-levest?

Li Lan odaadta a pénzt meg a gabonajegyét: – Két sima gombóc is megteszi.

Az öregember elvette a pénzt: – Maga aztán fogához veri a garast. Távolodóban még visszafordult: – Ne engedjen senkit a kapusfülkébe. Ott minden nemzeti tulajdon.

– Tudom – bólintott Li Lan.

Délután fél négy körül Li Lan végre ehetett valamit. Lassan tépte egyik darabkát a másik után a gombócból, a szájába tette, módszeresen megrágta, lenyelte. Egész nap egy korty vizet sem ivott, úgyhogy nehezebbre esett az evés, mintha keserű orvosságot kellene nyeldekelnie. Amikor ezt észrevette az öreg, odanyújtotta a teáját. Li Lan fölemelte a teafoltos csészét, és lassan kortyolgatott belőle. Végzett az egyik gombóccal, a másikat pedig becsomagolta, és az útitáskájába dugta. Miután evett egy kicsit, Li Lan úgy érezte, visszatérőben az ereje. Fölállt, és így szólt az öregemberhez: – Tizenegyre már meg kellett érkeznie Sanghajba a férjem buszának. Azóta már gyalog is ideérhetett volna.

A kapuőr egyetértett: – Még négykézláb is.

Li Lan arra következtetett, hogy Szung Fan-ping a délutáni busszal jött. Azon törte a fejét, vajon milyen fontos dolog miatt késik a férje. Az az érzése támadt, hogy neki kellene kimennie a buszpályaudvarra, mivel a délutáni járat ötkor érkezik. Részletesen leírta Szung Fan-pinget az öregembernek, és megtoldotta azzal, hogy ha közben megjönne, legyen szíves, szóljon neki, hogy a felesége meg elébe ment a buszhoz. Az öregember megnyugtatta, hogy minden arra járó magas férfitől meg fogja kérdezni, nem Szung Fan-ping-e véletlenül.

Li Lan fogta a táskáját, és kilépett a kórházkapun. Állt egy darabig a buszmegállóban, aztán visszament a kapusfülke ablakához. Az öreg meglepődött: – Hogyhogy visszajött?

– Elfelejtettem valamit mondani – felelte Li Lan.

– Micsodát?

Li Lan a szemébe nézett, és komoly, ünnepélyes hangon mondta: – Köszönöm. Maga jó ember. A kicsi és törékeny Li Lan, nehéz táskáját cipelve, felfurakodott a buszra. Együtt imbolygott a tömérdek összezsúfolt utassal, és majd elszédült a tömény hónalj-, láb- és szájszagtól. Aztán lenyomakodott a buszról, csak hogy felfurakodjon egy másikra, és végül, három átszállás után megérkezett a buszpályaudvarra. Már majdnem öt óra volt. Megállt a pályaudvar kijáratánál, vöröses fénnel mosdatták az alkonyi napsugarak, miközben nézte, ahogy sorra futnak be a távolsági autóbuszok, és egyik utascsapat lép a peronra a másik után. Arca ismét vöröslött izgalmában, s visszatért a jókedve, mert tudta, hogy ha meglát egy utast, aki fejfel magasabb a többieknél, akkor az Szung Fan-ping lesz, nem lehet más. Ezért csak az utasok feje búbját pásztázta tekintetével, hiszen még mindig szentül meg volt győződve, hogy Szung Fan-ping csakhamar kilép a kijáraton. Balesetnek még a lehetősége sem fordult meg a fejében.

Ugyanebben a percben Kopasz Li és Szung Kang órá vártak a liuvárosi buszállomáson. Amikor a liuvárosi állomás kapuját bereteszelték, a sanghaji buszpályaudvaron is becsukódott a kapu. Úton hazafelé Kopasz Li és Szung Kang a Szu mamától kapott gombócot ették. Li Lan még ekkor is a sanghaji buszpályaudvar kijáratánál várakozott. Sötétedni kezdett, de Li Lan még mindig nem pillantotta meg Szung Fan-ping sudár alakját. Amikor a pályaudvar nehéz fémkapuja bezárult, úgy érezte, agya teljesen kiürült, csak állt ott, alig eszméleténél.

Li Lan a váróterem ajtaja előtt töltötte az éjszakát. Eszébe jutott,

hogy elmegy Szung Fan-ping nővérehez éjszakára, de címet nem kapott, mert egyikük sem feltételezte, hogy Szung Fan-ping nem érkezik meg Sanghajba. A nővére azt gondolta, hogy teljesen elég, ha Szung Fan-ping tudja a címet. Ezért hát Li Lan a földön hált, mint egy hajléktalan koldus. Egész éjjel csipkedték a szúnyogok, de észre sem vette, miközben rapszodikusán hol elaludt, hol felébredt.

Az éjszaka második felében egy örült nő szegődött hozzá társaságul. Előbb leült mellé, s alaposan szemügyre vette Li Lant, közben végig nevetgélt. Li Lan fölébredt a hátborzongató kacajra, és felhördült ijedtében, amikor meglátta a mocskos arcot és az örült nő sziluettjét az utcai lámpa fényében. Válaszul a nő még élesebben, hangosabban felvisított, mintha Li Lan ijesztette volna meg őt. Aztán

leült, mintha mi sem történt volna, és tovább fürkészte nevetgélve Li Lant.

Ő pedig még magához sem tért első ijedelméből, amikor az örült nő dúdolni kezdett egy dallamot. Dúdolás közben motyogott is, de szaporán peregtek a szavai, mint a géppuska lövés. Li Lan rémülete elillant. Bár nem értette, mit motyorászik az örült nő, az emberi hang folyamatos zöreje végül is megnyugtatta. Halvány mosollyal visszaaludt.

Egy idő múlva tenyerek csattanását hallotta álmában. Álomtól elnehezült szemét kinyitva az örült nőt látta meg, ott ült mellette, és összevissza hadonászott, hogy elzavarja a szúnyogokat. Néha le is csapta őket. Időnként tapsolt egy nagyot, aztán gondosan levakarta tenyeréről a szúnyogot, és bekapta. Hol rovarra nyeldekelt, hol vihogott. Erről Li Lannak eszébe jutott, hogy van még a táskájában egy gőzgombóc, így hát felült, elővette a gombócot, letörte a felét, és odanyújtotta az örült nőnek.

Majdhogynem az arcához ért a gombóc, de a nő rá se hederített. Csak kacarászott, csapkodta a szúnyogokat, és a szájába rakosgatta

őket. Li Lannak kezdett fáradni a karja, már majdnem leengedte, amikor a nő hirtelen elkapta a fél gombócot. Aztán rögtön föl is állt, és lement a váróterem lépcsőjén, nyöszörgött, és motyogott magában, és úgy csinált, mint aki keres valamit. Tett néhány lépést dél, néhányat észak felé, végül fölemelte a gombócot, és elindult keletnek. Már távolodott, amikor Li Lan végre ki tudta venni a szavait: – Testvérem, testvérem...

Li Lan megint egyes-egyedül találta magát az utcai lámpa gyér fényében. Visszaült, lassan elmajszolta a gombócot, üresnek érezte a szívét. Amikor végzett az evéssel, a lámpa hirtelen kialudt, s amikor fölnézett rá, megpillantotta a hajnal első sugarait. És ebben a pillanatban végre előtörték a könnyei.

Fölszállt a reggeli buszra. Mikor kigördültek az állomásról, még hátrafordult, szemével az utcákat pásztázta, remélve, hogy meglátja Szung Fan-pinget. Csak azután hunyta be a szemét, hogy elhagyták Sanghajt, és az ablakon túl már földek voltak, nem utcák. Az ablakkeretnek döntötte a fejét, és elszunnyadt, hiába zötyögött nagyon a busz. A háromórás út során hol fölébredt, hol megint elaludt, és lelki szemével csak azokat a borítékokat látta. Miért került mindig máshová a bélyeg? Régi rossz érzései megint felszínre törtek, és egyre csak erősödtek. Tudta, hogy Szung Fan-ping olyan ember, aki állja a szavát, és ha azt mondja, hogy érte jön Sanghajba, akkor érte jön, ha törik, ha szakad. Ha nem jött, akkor biztosan történt vele valami. Szíve beleremegett a gondolatba. Ahogy a busz közeledett Liuvároshoz, és egyre ismerősebbé vált a táj, Li Lan rossz előérzete mind nyomasztóbb lett. Mostanra már meg volt győződve, hogy valami szörnyűség történt. Egész teste rázkódott, miközben tenyerébe temette arcát, és nem mert jobban belegondolni. Érezte, hogy lényé darabokra hullik, és közben ömlött a könnye.

Amikor begördültek a liuvárosi buszállomásra, Li Lan, kezében Sanghaj feliratú táskájával, utolsónak szállt le. Bandukolt a sokaság nyomában, keze-lába mintha ólomból lett volna. Minden lépéssel

közelebb jutott a rossz hírhez. Miután kíváncszorgott az állomásról, nem fogadta senki, csak két jajveszékelő fiú, akik olyan mocskosak voltak, mintha a szemétdombból halászták volna ki őket. Li Lan már tudta, hogy a sejtése beigazolódott. Szeme elsötétült, kezéből kihullott a táská. A két mocskos fiú Kopasz Li volt és Szung Kang, és azt bömbölték: – Meghalt a papa!

19. FEJEZET

Li Lan mozdulatlanul állt, míg Kopasz Li és Szung Kang újra meg újra felvonított: – Meghalt a papa! – Állt földbe gyökerezett lábbal, mintha lelke elhagyta volna a testét. A ragyogó déli napsütés pillanatában nem látott mást, csak sötétséget. Mintha egyszerre csak megsiketült és megvakult volna. Tíz perc is elmúlt, csak állt ott mereven, mint egy hulla, mire kitisztult előtte a kép, és újra észrevette az előtte zokogó, jajveszékelő két fiút. Most már tisztán látta a buszállomást is, az arra járó embereket, meg Kopasz Lit és Szung Kangot. A két gyerek arca csupa könny és takony volt, rángatták a ruháját, és azt kiáltozták: – Meghalt a papa!

Li Lan apró fejmozdulattal bólintott: – Tudom.

Lenézett az útításkájára. Mikor lehajolt érte, hirtelen eldőlt, s magával rántotta Kopasz Lit és Szung Kangot is. Fölsegítette a fiúkat, és ő is felállt a táskára támaszkodva, de amikor megint lehajolt érte, hogy megemelje, a lába megint kiszaladt alóla, és térdre hullott, és egész testében remegett. Kopasz Li és Szung Kang rémulten figyelte, odanyúlt, bökdöste, egyfolytában szólongatta: – Mama, mama...

Li Lan most a fiúk vállára támaszkodva állt föl. Hosszan sóhajtott, aztán fölvette táskáját, és botladozva megindult. Szédült a déli nap forróságában, bizonytalanul támolygott. Az autóbusz-állomás előtti üres telket Szung Fan-ping vére sávozta, és pár tucat légy pötytyözte a vériszapos földet. Szung Kang a vérnyomokra mutatott: – Itt halt

meg a papa – mondta Li Lannak.

A fiúk abbahagyták már a sírást, de amikor Szung Kang kiejtette ezeket a szavakat, újra eleredt a könnye, és Kopasz Li se bírta ki, hogy ne zokogjon megint. Li Lan táskája a földre hullott. Lenézett a megsötétült vérre, aztán körüljártatta szemét a telken, végül a két fiúra esett pillantása, már homályosabban, mert a szemébe könnyek tolultak. Letérdelt, kinyitotta táskáját, kivett belőle valami ruhát, és szétterítette a földön. Aztán gondosan arrébb söpörte a legyeket, és marokszám dobálta a sötétvörös földet a blúzra, és addig ott térdelt, amíg az utolsó szem véres sarat is össze nem gyűjtötte. És még akkor is tovább térdepelt, szitálta ujjai között a rögöket, mintha aranyat keresne, hátha talál még egy szemernyit Szung Fan-ping véréből.

Nagyon sokáig maradt térden. Rengeteg ember gyűlt köréje, figyelték, és megbeszélték, ki ez, mit csinál. Volt, aki ismerte, volt, aki nem; némelyek szóba hozták Szung Fan-pinget, meg hogy hogyan verték agyon. Olyan részleteket meséltek el, amikről Kopasz Li és Szung Kang nem tudott: hogyan törték el a vörösgárdisták a dorongjaikat Szung Fan-ping fején, hogyan rugdosták mellbe, hogyan döfték át a hasfalát az eltört dorongok szilánkos végével. Kopasz Li és Szung Kang minden egyes mondat után felvisított és zokogott. Li Lan is hallotta, és a teste megremegett minden egyes iszonyat-hírre. Néhányszor fölemelte a fejét, de amint meglátta, kik beszélnek, újra lehajtotta, s tovább gyűjtögette Szung Fan-ping nyomait. A végén odajött a büféből Szu mama, és lehordta a báméskodókat: – Hallgassatok el! Hogy beszélhettek ezekről a szörnyűségekről a felesége és a gyerekei előtt? És még ti nevezitek magatokat embernek?

Azzal Li Lanhoz fordult: – Miért nem viszi haza a kisfiúkat?

Li Lan bólintott. Batyut kötött a sötétvörös földdel teli blúzból, és betette a táskájába. Délután volt már. Li Lan elől lépdelt a nehéz

útitáskájával, Kopasz Li és Szung Kang kézen fogva baktatott mögötte. Látták, hogy anyjuk válla majd leszakad a tehertől.

Úton hazafelé egyszer sem sírta el magát Li Lan, egyetlen jajszó sem hagyta el a száját, csak botorkált tovább. Néha meg-megállt pihenni, akkora volt a súly, és olyankor hátranézett a két fiúra, de nem mondott semmit. Ők se sírtak már, nem is beszéltek. Amikor egy ismerősük a nevéen szólította Li Lant, ő csak egy parányit biccentett.

Li Lan csöndben hazaért. Amikor belépett otthonába, és meglátta az ágyon Szung Fan-ping iszonyúan szétmarcangolt testét, elvágódott a földön. De hamar fölállt. Még mindig nem sírt, csak a fejét csóválta. Kinyújtotta kezét, hogy gyengéden megérintse Szung Fan-ping arcát, de aztán rémülten visszarántotta, mintha félne, hogy fájdalmat okoz neki. Keze megállt egy pillanatra a levegőben, mielőtt elkezdte kifésülni a legyeket Szung Fan-ping összeragadt hajából. Jobb kezével lassan az összes döglött legyet lecsipkedte a holttestről, és összegyűjtögette a bal tenyerében. Egész délután ott állt az ágy mellett, és a legyeket szedegette. Jó néhány szomszéd belesett az ablakon, páran még be is jöttek, hogy elbeszélgessenek vele. Li Lan azonban néma maradt, csak bólintott vagy nemet intett a fejével, ha kérdezték. Miután elmentek, becsukta az ablakot, bezárta az ajtót. Esteledett, mire végre megnyugodott, mert nem volt már több légy Szung Fan-ping holttestén, és csupán akkor ült le az ágyra, s nézett ki az ablaküvegen megtörő alkonyi vörösségre.

Kopasz Li és Szung Kang egész nap egy falatot sem evett. Ott álltak Li Lan mellett, és zokogtak, de jelenlétüket az asszony csak nagyon sokára vette észre. Halk hangon azt mondta nekik: – Ne sírjatok. Nem szabad, hogy mások meghallják, hogy sírunk.

A fiúk azonnal eltakarták a szájukat. Kopasz Li félénken megjegyezte: – Éhesek vagyunk.

Li Lan, mint aki hirtelen fölébred álmából, összerezzen, adott

nekik pénzt és gabonajegyet, hogy vegyenek maguknak valamit. A két gyerek elmenőben azt látta, hogy megint csak üres tekintettel ül az ágy szélén. Vettek három gombócot, Kopasz Li és Szung Kang megevett egyet-egyet, míg hazafelé tartottak. Li Lan még mindig az ágy szélén ült, és amikor odaadták neki a harmadik gombócot, ő csak rámeredt, és oda se figyelve kérdezte: – Mi ez?

– Gombóc – felelte Kopasz Li és Szung Kang.

Li Lan bólintott, úgy látszott, érti, amit hall, aztán beleharapott a gombócba, és lassan rágni kezdett, Kopasz Li és Szung Kang megnézte, amíg a gombóc el nem tűnt. Akkor Li Lan megszólalt: – Menjünk aludni.

Azon az éjszakán a fiúk álmukból fel-felébredve hallották, hogy valaki folyton ki-be jár, és a csorgó víz hangját is ki tudták venni. Li Lan volt az, újra meg újra kiment a kútra vízért. Gondosan megtisztogatta Szung Fan-ping holttestét, és tiszta ruhába öltöztette. A gyerekek nem értették, hogy a kicsi, törékeny Li Lan hogy tudott másik ruhát adni Szung Fan-ping tagbaszakadt testére, nem tudták, aludt-e anyjuk egyáltalán. Másnap, amikor Li Lan elment otthonról, Kopasz Li és Szung Kang döbbenetesen fedezte föl, hogy Szung Fan-ping olyan tiszta és takaros, mint egy vőlegény. Még a lepedő is friss volt alatta, bár tisztára sikált arcán csupa zöld és lila folt éktelenkedett.

Szung Fan-ping holtteste az ágy ajtó felőli oldalán feküdt. A másik oldalon ott sötétlettek Li Lan hajszálai, és Szung Fan-ping nyakához is tapadt néhány. Bizonyára Szung Fan-ping mellére borulva töltötte az éjszakát. Tudta, hogy ez az utolsó éjszakája Szung Fan-pinggel. A véres ruha és ágynemű egy dézsában ázott az ágy alatt, a vízen meg néhány légy úszott, amely befészkelte magát a ruha ráncaiba.

Li Lan egész éjjel sírt. Amikor letörölgette Szung Fan-ping holttestét, a foga is vacogott a zúzódások, sebek láttán. Nemegetszer a határán volt, hogy iszonyú jajszavakban törjön ki, de mindig

sikerült elfojtania sírását, és bátran megacélozta magát, bár az erőfeszítéstől majdnem elájult. Vértett az ajka, annyiszor harapta össze. Senki nem érte föl ésszel, hogyan élhette túl azt az éjszakát, hogyan fegyelmezte magát, és sikerült elkerülnie, hogy megtébolyodjék. A végén lefeküdt az ágyra, és fejét Szung Fan-ping mellkasára hajtotta, s olyan állapotba került, amely nem is alvás volt, inkább hosszan tartó, szurokfekete kóma. Csak azután kapaszkodott vissza fájdalmának szörnyűséges verméből, hogy a nap első sugarai behatoltak a szobába.

A puffedt, vérekes szemű Li Lan magához vette az összes pénzt, amit a házban talált, és elindult a koporsóüzletbe. A legjobb koporsót akarta megvenni férjének, de a pénzből csak egy lakkozatlan, vékony deszkakoporsóra futotta, a négy közül ráadásul a legrövidebbre. Nem sokkal tizenkét óra előtt ért haza, nyomában négy férfi hozta vállán a vékony deszkakoporsót. Letették Kopasz Li és Szung Kang ágya mellé. A fiúk rettegő iszonyattal nézték, miközben a négy férfi törülközővel itatgatta a verejtékét, és szalmakalapjával legyezte magát. Néztek erre, néztek arra, hangosan tudakolták: – Hol az a hulla? Hol van?

Li Lan szó nélkül kinyitotta a belső szoba ajtaját. A csapat vezetője bement, és meglátta Szung Fan-pinget az ágyon. Intett az embereinek, hogy jöjjenek utána. Megálltak az ágynál, fojtott hangon megbeszélték a teendőket, aztán egyszer csak megragadták a karjánál és lábánál fogva.

– Emelni! – bődült el a főnök, és a négy ember fölemelte Szung Fan-pinget. A képük olyan lilásvörös lett, mint a disznómáj. Kivitték Szung Fan-pinget az ajtón, és megpróbálták belefektetni a koporsóba. De amikor a felsőteste már benn feküdt, a lába még kilógott. A négy férfi most alig jutott lélegzethez, lármásan zihált. Megkérdezték Li Lant: – Hány kiló volt Szung Fan-ping, amikor még élt?

Li Lan az ajtófélfának dőlve, halkán felelte, hogy a férje körülbelül nyolcvan kiló lehetett. Mind a négy férfi arcára az volt írva, hogy „aha!”. A főnök meg is magyarázta: – Nem csoda, hogy ilyen nehéz. Ha valaki meghal, kétszer annyit nyom. Ez tehát megvolt vagy százhatvan kiló. Majdnem sérvet kaptam!

A koporsóüzletből jött emberek ezután hevesen összevitakoztak, hogyan szuszakolják be Szung Fan-ping lábát. A holttest hosszú volt, a koporsó rövid. Több mint egy órán át kínlódtak a kérdéssel. Szung Fan-ping feje már amúgy is laposra volt verve, de így se tudták beerőszakolni a két lábfejét a deszka mögé. Szóba került, hogy magzati testhelyzetben az oldalára fektetik, mert akkor talán mindenestül belefér.

Li Lant azonban megriasztotta ez az ötlet. Hitte, hogy a holtakat arccal fölfelé kell eltemetni, hogy fölnézhessenek az élőkre.

– Nem fektethetik az oldalára. Ha az oldalán fekszik, nem láthat minket.

A brigádvezető rávágta: – Ha rajta van a koporsófedél meg az a csomó föld, akkor se láthat semmit, ha fölfelé van az arca. Ha viszont felhúzza a térdét, akkor ugyanabban a helyzetben van, mint születésekor, és a tetejébe még könnyebben is jön vissza a következő menetre.

De Li Lan csak a fejét csóválta. Akart még mondani valamit, de a négy férfi már lehajolt, és nagy nyögve, szuszogva az oldalára hengerítette Szung Fan-pinget. Ekkor jöttek rá, hogy a koporsó túl keskeny, Szung Fan-ping teste pedig túl széles és vastag. Ráadásul a lába is túl hosszú, úgyhogy még magzati pozícióban sem fért teljesen bele. A négy férfi a fejét ingatta. Fölemelték az ingük szárnyát, azzal törölgették az arcukról a mellükre csorgó verejtéket, és morgolódtak: – Ez meg milyen koporsó, a kurva életbe? Ez egy lábmosó vályú.

Li Lan szégyenkezve horgasztotta le a fejét. A négy férfi egy kicsit

pihent, aztán tovább vitatkozott a választható lehetőségekről. A főnökük végül azt mondta Li Lannak: – Nincs más módszer: szét kell vernünk a térdét, hogy visszahajthassuk a lábszárát. Akkor belefér.

Li Lan halálsápadtan ingatta a fejét, újra meg újra. Reszketve mondta: – Nem, nem...

– Pedig nem megy másképp.

A négy férfi fölállt, fogta az emelőit meg a köteleit, a vállát vonogatta, búcsút intett. Már kifelé tartottak, amikor Li Lan utánuk ment, és szánalmasan esdekelve kérdezte: – Semmi mást nem tudnak csinálni?

Megfordultak: – Nem. Innen már a maga gondja.

A koporsóüzlet szállítóbrigádja, kezében, vállán a szerszámaival elindult a mellékutcán. Li Lan a nyomukban, és csak könyörgött nyomorúságosan: – Tényleg nem lehet másképp?

Pattogósán rávágták: – Nem.

Amikor kifordultak volna a mellékutcából, a főnök megállt, és visszafordult. – Gondolja meg. Kinek jut eszébe, hogy egy halott lábát kinn hagyja a koporsóból? Akárhogy nézi, még mindig jobb ez, mint ha kilóg a lába.

Li Lan lehajtotta fejét, és megszakadó szívvel felelte: – Legyen, ahogy mondja.

A négy férfi visszament a házba, Li Lan nyomorúságos tartásban kullogott utánuk. Némán csóválta fejét, odament a koporsóhoz, és egy darabig csak nézte a benne fekvő Szung Fan-pinget. Aztán lehajolt, két kézzel a koporsóba nyúlt, és gondosan elkezdte feltúrni Szung Fan-ping nadrágszárát. Újra szemébe tűntek férje lábán a zúzódások. Egész testében remegett, mígnem mindkét nadrágszárát feltúrta a holttest térde fölé. Amikor aztán felpillantott, látta, hogy Kopasz Li és Szung Kang meredten nézi, úgymint gyorsan elkapta a

tekintetét. Kézen fogta a fiúkat, és bevezette a belső szobába. Becsukta maga mögött az ajtót, leült az ágyra, behunyta a szemét. Kopasz Li és Szung Kang a két oldalán ült, anyjuk szorosán magához ölelte őket.

A külső szobában a főnök elbődült: – Szétverni!

Li Lan teste megrándult, mintha áramütés érte volna, s válaszul megrándult Kopasz Li és Szung Kang teste is. Addigra már egész tömeg gyűlt össze a ház körül, szomszédok, járókelők vegyesen, meg mindenféle népek, akiket odavonzott az izgalmas esemény. Ott tömörültek az ajtónál, néhányan még a házba is betántorodtak. Izgatottan tárgyalták, hogyan zúzzák szét a koporsóüzletből jött emberek Szung Fan-ping térdét. Li Lannak és a gyerekeknek fogalma sem volt, hogyan akarják szétzúzni, de most meghallották, hogy téglákról beszélnek, amiket aztán eltörtek, és bárdként használtak. Akkora volt odakinn a hangzavar, hogy nem is tudták kivenni mind a szavakat. Csak huhogást meg rikoltásokat hallottak, meg tompa csapások hangját, néha meg éles reccsenéseket – ilyenkor tört a csont.

Kopasz Li és Szung Kang nem tudott úrrá lenni remegésén. Egész testük reszketett, a végén már zajosan, mintha viharos szél cibálná egy fa lombját. Megdöbbsentette őket a saját testük – hogy képesek ilyen vadul remegni? Csak később jöttek rá, hogy Li Lan karja rázta őket, és egész teste úgy rázkódott, mint egy motor.

Odakinn a négy férfinak végre sikerült szétzúzni Szung Fan-ping mindkét térdkalácsát.

– Szedjétek ki a tégladarabokat a koporsóból – szólalt meg a főnök. Kis idő múlva hozzátette: – Túrjétek le a nadrágszárát, és nyomjátok bele a vádliját. – Végül kopogtatott, és így szólt Li Lanhoz: – Jöjjön, megnézheti! Nemsokára lezárjuk a koporsót.

Li Lan reszketve felállt, reszketve kinyitotta az ajtó, reszketve ment ki rajta. Mint aki elképzelhetetlen akadályok sorát győzi le, úgy

vonszolta magát a koporsó felé. Láta, hogy férje két letört lábszárát visszahajtották a combjaira, mintha valaki máséi lennének. Megingott párszor, de nem esett össze. Szung Fan-ping szétzúzott térdét nem látta, mert az emberek már visszahúzták rá a nadrágszárát, de látta a csontszilánkokat és a koporsó belsejéhez ragadt húscsáfákat. Két kézzel megmarkolta a koporsó szélét, és végtelen vágyódással nézte Szung Fan-pinget. Bármennyire eltorzult is a férfi arca, még látta benne valamikori elevenségét, a mosolyát, felidézte, hogyan szokott megfordulni és visszaintegetni. Immár egyedül halad egy néptelen úton, olyan tájon, ahol nincsenek halandók – Li Lan életének nagy szerelme az alvilág felé suhant.

Kopasz Li és Szung Kang az ágyon ült, és hallották, hogy Li Lan hangja még mindig remeg, amikor így szól: – Most már becsukhatják.

20. FEJEZET

Kopasz Li és Szung Kang sohasem értette, honnan merített erőt Li Lan attól fogva, hogy kilépett a buszállomás kapuján, és megpillantotta a két jajveszékelő fiút, majd amikor a földön térdelve összekaparta a véres földet, amikor nem vette le szemét Szung Fan-ping összevert, szétmarcangolt holttestéről, amikor megvette a vékony deszkakoporsót, egészen odáig, hogy megengedte a négy embernek, hadd törjék össze Szung Fan-ping térdét. Mind ez idő alatt egyetlen jajkiáltást sem hallatott. Amikor fülükbe jutott Szung Fan-ping csontjainak roppanása, Kopasz Li és Szung Kangnak már kiáltásra nyílt a szája, többször is, de eszükbe jutott Li Lan intése, hogy nem szabad sírniuk, és azonnal be is csukták.

Aznap este Li Lan – liuvárosi szokás szerint – tofuvacsorát készített. Hatalmas fazék tofut főzött, és az asztal közepére rakta egy tál levélzöldséggel egyetemben. Amikor leszállt az éj, meggyújtották a lámpát, és hárman az asztalhoz ültek. Szung Fan-ping koporsója

csak egy kicsit arrébb fehérlett. A tetején egy kis petróleumlámpa állt, hogy megvilágítsa Szung Fan-ping útját az alvilágba.

Li Lan egyetlen szót sem szólt egész délután. Kopasz Li és Szung Kang meg se mert mukkanni, úgyhogy a ház kísértetiesen csendes maradt, amíg Li Lan neki nem látott a főzésnek. A gyerekek csak ekkor hallottak edénycsörömpölést, ekkor látták a fazékból felszálló gőzt. Li Lan most főzött először, amióta megjött Sanghajból. Arcán folyt a könnye, ahogy ott állt a petróleumfőző előtt, de egyszer sem emelte föl a kezét, hogy letörölje. Amikor az asztalra tette a tofuvál és zöldséggel megrakott hatalmas tálakat, Kopasz Li és Szung Kang látta, hogy még most is patazkik a könnye, és még akkor is sírt, amikor megrakta táljaikat rizzsel. Aztán, álmatag arckifejezéssel, megfordult a pálcikákért. Sírva ült a padon, és meglepetten bámulta, miféle pálcikák vannak a kezében. Szung Kang odasúgta: – Ezek az ősök pálcikái.

Az asszony a fiúkra nézett a könnyein át, azok meg elmesélték az evőpálcikák történetét. A végén Li Lan fölemelte a kezét, letörölte könnyét az arcáról, és odaadta Kopasz Linek és Szung Kangnak az ősök pálcikáit: – Csodásak ezek az őspálcikák – mondta halkan.

És amikor ezt kimondta, oldalt fordult, és halványan rámosolygott a koporsóra. A mosolya olyan meleg volt és olyan ismerős, mintha ott ülne Szung Fan-ping, és visszanézne feleségére. Aztán fölvette a rizsestálkáját, és újra megeredtek a könnyei. Rázta a zokogás, de hangtalanul evett. Kopasz Li látta, hogy Szung Kang könnye is belefolyik a rizsestálkájába, úgyhogy ő sem bírta visszatartani a sírást. Mindhárman zokogtak, és némán ettek.

A tofuvacsora utáni reggelen Li Lan szertartásosan megmosta arcát és megfésülködött. Miután rendbe szedte magát, kézen fogta Kopasz Lit és Szung Kangot, s büszkén fölemelt fejjel kilépett az utcára. Végigvezette a két gyereket Liuvároson. Körös-körül a kulturális forradalom zászlói lobogtak, jelszavak harsogtak, de ők

úgy mentek az utcákon, mintha nem volna ott rajtuk kívül senki. Li Lan ügyet sem vetett az ujjal mutogatókra. Előbb a méteráruboltba ment, és míg mindenki más vörös anyagokat vett a zászlókhöz és a karszalagokhoz, ő néhány méter fekete szalagot és fehér vásznat kért. Az eladók kíváncsian figyelték. Valaki rájött, hogy ő Szung Fan-ping felesége, odament hozzá, magasba emelte öklét, és az arcába üvöltötte: – Le az ellenforradalmárokkal! – Li Lan tökéletes nyugalommal számolta le a kifizetendő pénz végét, föltekerte a szalagot és a vásznat, majd az anyagokat a melléhez szorítva kiment a boltból.

Kopasz Li és Szung Kang hátulról belekapaszkodott Li Lan blúzába, így mentek tovább a fényképészműhelybe. Amikor átvette a fényképeket, egyfolytában, megállíthatatlanul remegett a keze; a fotókat a melléhez szorította a fekete szalaggal és a fehér vászonnal együtt, és folytatta büszke útját a főutcán. Addigra már el is felejtette, hogy Kopasz Li és Szung Kang a nyomában lépked. Feje tele volt Szung Fan-ping képével, hogyan intézkedett a fényképésznél a lámpák beállításáról, hogyan adott utasítást az exponálásra, és hogy négyesben milyen boldogan mentek tovább az autóbusz-állomás felé. Ott intett utoljára búcsút Li Lan Szung Fan-pingnek, és ez volt az utolsó képe róla. Mire megjött Sanghajból, Szung Fan-ping már nem élt.

Li Lan menetelt tovább, leküzdötte a készletét, hogy a családi fotót kivegye a remegő kezében tartott borítékból. Kényszerítette magát, hogy büszkén továbbmenjen, amíg csak el nem ért a hídhoz, ahol elállta útját a lelkes tömeg. Az asszony természetesen nem tudta, hogy egyszer Szung Fan-ping állt itt, és dicsőn lengette az óriási vörös zászlót, de most, hogy meg kellett állnia, nem tudta tovább türtöztetni magát, és elővette a fényképet. Az első dolog, ami a szemébe tűnt, Szung Fan-ping nyílt mosolya volt, de még mielőtt azonosítani tudta volna a másik három mosolygós arcot, összeesett. Három napja viselte méltósággal és önuralommal az iszonyatos

tragédiát, de Szung Fan-ping lefényképezett mosolya letaglózta.

Kopasz Li és Szung Kang még mindig a blúza szélébe kapaszkodott, amikor anyjuk egyszer csak eltűnt. Aztán vették észre, hogy Li Lan elvágódott a földön, és sírva leguggoltak mellé, sírva bökdöstek. Ő azonban csak feküdt ott csukott szemmel, és nem reagált. Kopasz Li és Szung Kang rémült jajveszékelésben tört ki, és egyre több ember gyűlt köréjük. A két fiú Li Lan mellett térdepelt, és meg volt győződve, hogy magára maradt ezen a világon. Zokogva könyörögtek a járókelőknek, hogy mentsék meg az anyjukat, nem vették észre, hogy csak elájult.

– Miért fekszik a földön a mama? – kérdezték sírva.

Mindenki egyszerre beszélt, aztán valaki azt javasolta: – Fel kéne húzni a szemhéját. Tág a pupillája?

Kopasz Li és Szung Kang sietve felhúzta Li Lan szemhéját, de mivel nem tudták pontosan, melyik a pupillája, fölnézve azt felelték: – Nagyon tág.

Mire az illető: – Ha tág a pupillája, akkor valószínűleg meghalt.

Amikor a fiúk ezt meghallották, összekapaszkodtak, és még hangosabban sírtak. Erre egy másik férfi lehajolt, és azt mondta: – Nem kell itt bömbölni. Azt se tudjátok, mi az a pupilla. Tapintsátok meg a pulzusát. Ha érzitek a pulzusát, biztosak lehettek benne, hogy nem halott.

Kopasz Li és Szung Kang azonnal abbahagyta a sírást, és aggodalmasan kérdezte: – Hol van a pulzusa?

Az idegen kinyújtotta bal karját, és a jobbával mutatta: – Itten-e, a csuklóján.

Kopasz Li és Szung Kang jobbról-balról megragadta Li Lan két kezét, és elkezdte tapogatni a csuklóját. A férfi megkérdezte: – Éreztek valamit?

– Semmit – mondta Kopasz Li.

Idegesen nézett Szung Kangra, de ő is csóválta a fejét: – Semmit.

A férfi fölegyenesedett, és levonta a következtetést: – Akkor valószínű, hogy halott.

Kopasz Li és Szung Kang úgy érezte, nincs több remény. Kitátották szájukat, és felvonítottak. Egy idő múlva abbahagyták, aztán újrakezdték: – Papa meghalt! Most már a mama is meghalt! – zokogott Szung Kang.

E pillanatban színre lépett Kovács Tung. Átfurakodott a tömegben, leguggolt a két fiúhoz, és rájuk szólt, hogy ne sírjanak már: – Miféle tág pupilla? Miféle pulzus? Azt csak orvos tudná megmondani. Ti meg két tudatlan kiskölyök vagytok. Idefigyeljétek: tegyétek a fületeket a mellkasára. Hallotok valami dobolást odabentről?

Szung Kang letörölte taknyát, és ráhajtotta a fejét Li Lan mellkasára. Egy darabig fülelt, aztán fölemelte a fejét, és izgatottan mondta Kopasz Linek: – Azt hiszem, hallom a dobolást.

Kopasz Li sietve letörölte nyálát és taknyát, és ő is fülelt egy darabig. Bólintott: – Én is hallom.

Kovács Tung fölegyenesedett, és jól lehardta a két okoskodó férfit: – Nem tudtok ti szart se. Csak azt tudjátok, hogyan kell a kisgyerekeket megrémíteni.

Majd így szólt Kopasz Lihez és Szung Kanghoz: – Nem halt meg az anyátok. Csak elájult. Hagyjátok békén, nyugodtan feküdni, egy idő múlva majd magához tér.

Kopasz Li és Szung Kang szája azonnal széles vigyorra húzódott. Szung Kang a könnyeit elmázolva fölnézett Kovács Tungra, és azt mondta neki: – Kovács Tung, elnyered jutalmadat a következő életedben.

Kovács Tungnak ez nagyon tetszett, és el is mosolyodott: – Ez bizony így igaz.

Kopasz Li és Szung Kang csöndben üldögélt Li Lan mellett. Szung

Kang fölvette az elejtett fényképet, ő is jól megnézte, aztán megmutatta Kopasz Linek, mielőtt gondosan visszatette a borítékba. A hídon egyre több ember gyűlt össze, és sokan odafurakodtak, hogy szemügyre vehessék a fiúkat. Kérdezték egymást, kicsodák ezek, aztán kinyomakodtak a tömegből. A két fiú meg csak ült türelmesen. Időnként lopva összepillantottak, és egymásra mosolyogtak. Nagyon sok idő telt el, mire Li Lan végre fölkel. A fiúk boldogságukban azt kiáltozták a báméskodóknak: – Fölébredt! Fölébredt a mama!

Li Lannak fogalma sem volt, mi történt vele, csak azt vette észre, hogy négykézláb tápázkodik fel a porból. Zavarban volt, gondosan leporolta magát, a fényképet, a fekete szalagot és a fehér vásznat újra odaszorította a melléhez. Úton hazafelé nem szólt egy szót se. Kopasz Li és Szung Kang se mert megmukkanni, pedig feszítették őket az érzelmek. Nem eresztették Li Lan ruháját – most, hogy visszakapták elveszettnek hitt anyjukat, úsztak a boldogságban. Időnként, nyakukat nyújtogatva, megnézték Li Lant előlről, megnézték hátulról, és boldog kis mosolyokat váltottak.

21. FEJEZET

Négy nappal Szung Fan-ping halála után Li Lanék ajtajában megjelent egy öreg parasztember – régi, viharvert talyigát húzott maga után. Megállt az ajtó előtt, folt hátán folt ingében és nadrágjában. Nem szólt semmit, csak sírva nézett bele a koporsóba. Ő volt Szung Fan-ping apja, Szung Kang nagyapja. Hajdanában néhány száz *mu* földje volt, de a felszabadulás után szétosztották a falu parasztjai között. Az öreg földesúr – aki most szegényebb volt a legszegényebb „szegényparasztnál” – azért jött, hogy hazavigye fiát, a földesurat.

Az előző este Li Lan összecsomagolta Szung Kang holmiját. Kopasz Li és Szung Kang az ágyon ült, és csöndben figyelte, ahogy anyjuk kicsomagolja saját holmijait a Sanghaj feliratú szürke

útításkából, köztük a batyuba kötött véres földet, meg egy nagy zacskó Fehér Nyuszi karamellát. Aztán beletette Szung Kang ruháit, és az egész zacskó édességet melléjük gyömöszölte. Amikor megfordult, és látta Kopasz Li szemében a mohó vágyakozást, kivette a zacskót, és adott neki egy marék karamellát. Szung Kang is kapott belőle, a többi pedig visszakerült a táskába. Kopasz Li és Szung Kang az édességet szopogatta, és nem tudta, mit hoz a másnap. Még amikor másnap reggel megjelent az ajtajukban Szung Kang földesúr nagyapja, akkor sem fogták fel, hogy el kell válniuk egymástól.

Karjuk fekete szalaggal volt betekerve, derekuk fehér vászonnal. Szung Fan-ping koporsóját föltették a viharvert talyigára, mellé rakták az útításkáját. A vén földesúr lehajtotta ősz fejét, és nekiveselkedett a talyiga rúdjának. Li Lan hátul ment, Kopasz Livel és Szung Kanggal kézen fogva.

Kopasz Li életében nem látta még Li Lant ilyen büszkének. Fia vér szerinti apjától nem kapott semmit, csak gyűlöletet és szégyent, de Szung Fan-ping szeretettel és tisztelettel ajándékozta meg. Li Lan úgy menetelt fölszegett fejjel, mintha a Vörös Női Osztagnak lenne a tagja. A talyigát húzó öreg földesúr viszont úgy meggörnyedt, mintha egy harci gyűlés kellős közepére csöppent volna. Időről időre fölemelte jobb kezét, hogy letörölje könnyeit. Két masírozó csapattal találkoztak útközben. A forradalmi tömeg abbahagyta a jelszóharsogást, leengedte vörös zászlócskáit. A menetelők szemügyre vették a négy embert a talyigával és a koporsóval, összesúgtak. Egy vörös karszalagos odament Li Lanhoz, hogy megkérdezze: – Ki van a koporsóban? Li Lan büszke nyugalommal felelte: – A férjem.

– Ki a te férjed?

– Szung Fan-ping. Tanár volt a liuvárosi gimnáziumban.

– Hogyan halt meg?

– Agyonverték.

– Miért?

– Mert földesúr volt.

Amikor Li Lan ezt kimondta, Kopasz Lit és Szung Kangot elfogta a remegés, az öreg földesúr pedig úgy megijedt, hogy le se merte törölni a könnyeit. Li Lan olyan egyértelműen és kihívóan nyilatkozott meg, hogy a masírozó forradalmárok mind megtorpan-
tak. Megdöbbentek azon, hogy egy törékeny kis nő ilyen hangon mer beszélni. A vörös karszalagos rámutatott Li Lanra: – A férjed földesúr volt. Tehát te egy földesúr felesége vagy?

Li Lan határozottan bólintott: – Igen.

A férfi a forradalmi tömeghez fordult: – Látjátok? Micsoda szégyentelenség...

Miután elhallgatott, visszafordult Li Lanhoz, és pofonvágta. Az asszony feje kilendült, ajkából vér szivárgott, de csak mosolygott büszkén, és továbbra is farkasszemet nézett a férfival. A karszalagos újból pofonvágta. Feje megint kilendült, de még mindig büszkén mosolygott, amikor rezzenetlen tekintettel megkérdezte: – Eleget pofozott már?

A férfi egy pillanatra szóhoz sem jutott. Egészen különös arckifejezéssel nézett vissza Li Lanra, majd a tömegre, Li Lan pedig hozzáfűzte: – Ha eleget pofozott, akkor én tovább is mennék.

– Kurva anyád! – szitkozódott a karszalagos. Lekevert még két pofont, aztán kiköpött. – Húzzál innen!

Li Lan vérző szájjal is mosolygott, miközben megragadta Kopasz Li és Szung Kang kezét, és továbbindult. A forradalmi tömeg elképedve bámulta. Mosolyogva lépdelt, és közölte mindenkivel: – Ma van a férjem temetése.

Közben patakzott a könnye. Kopasz Li és Szung Kang is sírva fakadt, ahogy a kis menet élén az öreg földesúr is.

– Ne sírjatok! – feddte meg Li Lan a fiúkat. Csengő hangon

figyelmeztette őket: – Nem szabad mások előtt sírnotok.

A két fiú eltakarta a száját. Abbahagyták a hüppögést, de a könnyük még folyt, Li Lan megtiltotta, hogy sírjanak, de az ő arca is csupa könny volt. Mégis mosolygott, és ment tovább.

Kimentek a déli kapun, át a nyikorgó fahídon, és itt már tisztán lehetett hallani a kabócák berregését. Akkor vették észre, hogy a falvakhoz vezető földutat tapossák. A nap már delelt, és ameddig a szem ellátott, gabonaföldek húzódtak, itt-ott füstpázmák tekeregtek az ég felé. A nyári mezők kopárak és néptelenek voltak. Mintha ők négyen lennének a föld egyedüli lakói, meg a koporsóban fekvő Szung Fan-ping. Idős édesapja végre nem fegyelmezte magát, hangosan felsírt, s ahogy vonszolta halott fiát, háta úgy meggörbült, mint egy vén ökörnek szántáskor. Egész testében rázta a zokogás, és még a zokogása is rázkódott. A sírása begyújtotta Szung Kang és Kopasz Li jajveszékelését. Bár tenyerüket a szájukra tapasztották, hangos zokogásuk az orrukon tört elő; ha meg befogták az orrukat, akkor a szájukból tört ki, az ujjaik mögül. Félénken néztek föl Li Lanra, de ő azt mondta: – Sírjatok csak nyugodtan.

Miután így szólt, elsőnek belőle robbant ki a sírás. Kopasz Li és Szung Kang most hallotta először fülhasogató réjjázását. Zabolátlanul üvöltött, mintha a saját torkát akarná kiszakítani. Szung Kang elengedte a száját, és ő is hangosan felvijjogott, Kopasz Li nyomban követte a példáját. Négyen mentek a földek között és zokogtak, úgyse látja őket senki. Együtt sírtak a végtelen síkság közepén, a messzi ég alatt, együtt, mint egy család. Li Lan fölemelte fejét, mintha az eget kémlelné, s zokogott; Szung Fan-ping idős édesapja meggörnyedve áztatta tömérdek könnyével a földet; amikor Kopasz Li és Szung Kang meg-megtörölte arcát, könnyük a koporsóra loccsant.

Sírtak, hogy beleszakadt a szívük, üvöltésük olyan volt, mintha taposóaknák robbannának sorban. Az út menti fákról ijedten

rebbentek föl a verébrajok.

Sokáig rótták az utat ríva, míg Szung Fan-ping apjának jártányi ereje se maradt. Letette a talyiga rúdját, és letérdepelt a földre. Sírt, amíg a háta bele nem fájdukt, és már moccanni sem tudott. Megálltak mind, és lassan lecsillapodtak. Li Lan megtörölte az arcát, és azt mondta, majd ő húz. Szung Fan-ping apja nem volt hajlandó átadni a talyigát, mondta, hogy el akarja kísérni fiát az utolsó útjára.

Most már nem zokogtak, némán mentek tovább. Csak a keréknyikorgás hallatszott. Megérkeztek Szung Fan-ping szülőfalujához. A falu kapujában néhány kopottas ruhájú rokon várta őket. A sírt már megásták egy faluszéli szilfa alatt, és most ott álltak az ásójukkal. Miközben Szung Fan-ping koporsóját leengedték, és néhány rokon visszalapátolta rá a földet, az apja ott térdelt, és félrerakosgatta a köveket. Ugyanígy tett Li Lan is. Miután a sír megtelt földdel, és ráborult a hant is, a két ember lassan fölállt.

Aztán mind elmentek az apa zsúpfedeles kunyhójába. Nem volt más benne, csak egy keskeny ágy, egy ütött-kopott szekrény, egy roskatag asztal. A rokonság leült az asztalhoz és evett, Kopasz Li és Szung Kang is kapott a rizsből meg a savanyúságból. Szung Fan-ping idős apja a szoba sarkában ült egy zsámolyon, és a könnyeit törölgette. Egy falat se ment le a torkán. Nem evett Li Lan sem. Elővette a táskából Szung Kang ruháit, szépen összehajtogatta őket, és berakosgatta az öreg, kopott szekrénybe, Kopasz Li látta, hogy a zacskó Fehér Nyuszt is a szekrénybe teszi. Miután végzett, nem tudta, mitévő legyen, úgyhogy a szekrény előtt álldogálva a két fiút nézte.

A némaság délutánja volt ez. Miután a rokonok befejezték az evést, és elmentek, négyesben maradtak a kunyhóban, és egy szó sem hagyta el ajkukat. Kopasz Li észrevette kint a fákat és az eresz alól fölszálló fecskéket. Látta mindezt Szung Kang is. A két fiú nagyon szeretett volna kimenni, hogy körülnézzen, de csak ültek a

padon, és lopva oda-odapillantgattak Li Lanra és Szung Fan-ping apjára, e két szomorú emberre. Végül megszólalt Li Lan. Azt mondta, indulniuk kell, ha még sötétedés előtt vissza akarnak érní a városba. Szung Fan-ping apja nehézkesen fölállt, odalépett a szekrényhez, és kivett egy kis fémdobozt. Belenyúlt, kivett egy marék fava-babot, és Kopasz Li zsebébe dugta.

Visszaértek a falu határába. Szung Fan-ping sírhantjára már lehullott néhány falevél. Li Lan leszedegette, félredobta őket. Nem sírt, és a fiúk hallották, amint halkán azt mondja a sírnak: – Ha a fiúk felnőttek, eljövök, hogy ne legyél egyedül. – Li Lan megfordult, Szung Kanghoz ment, leguggolt hozzá, és megsimogatta az arcát, miközben Szung Kang is simogatta őt. Li Lan szorosán magához ölelte, és nem bírta a könnyeivel.

– Kisfiam, vigyázz a nagypapára. A nagypapa már öreg, azt akarja, hogy mellette légy. Anya majd gyakran meglátogat...

Szung Kang nem értette, miről beszél Li Lan. Bólintott, aztán Kopasz Lire nézett. Li Lan – karja közt Szung Kanggal – egyre csak sírt, aztán letörölte könnyét, és fölegyenesedett. Szung Fan-ping apja felé fordult, mozgott a szája, mintha mondani akarna valamit, de nem jött ki rajta hang. Végül megfogta Kopasz Li kezét.

Li Lan elvezette Kopasz Lit a földúton, nem nézett hátra. A léptei olyan nehézkesek voltak, mintha két felmosót vonszolna a földön a lába helyett. Kopasz Li még ebben a percben sem fogta föl, hogy el kell válnia Szung Kangtól. Miközben az anyja kézen fogva vezette, ő visszanézett Szung Kangra, nem értette, miért nem jön velük. Szung Kang nagyapja is fogta Szung Kang kezét, ahogy a fiú ott állt a sírnál, és zavarodottan nézte, ahogy Kopasz Li és Li Lan lassan távolodik. Ő sem értette, miért hagyták itt. Amikor Li Lan és Kopasz Li már egészen messze jártak, látta, hogy a nagypapa búcsút int nekik. Tétován ő is fölemelte karját, Kopasz Li vissza-visszabámult Szung Kangra, és amikor látta, hogy integet, ő is integetni kezdett.

22. FEJEZET

Kopasz Li magára maradt hát. Li Lan az idő tájt korán ment el otthonról, és későn ért haza. A selyemgyárban, ahol dolgozott, leállt a termelés, hogy zavartalanul folytathassák a politikai tevékenységet, de mivel Li Lan hagyatékba kapta Szung Fan-pingtől a „földesúr-feleség” megjelölést, minden reggel meg kellett jelennie munkahelyén, hogy fogadja a kritikát. Miután elszakadt Szung Kangtól, Kopasz Linek nem volt többé barátja. Egész nap – mindennap – a város utcáin kóborolt, céltalanul sodródva, mint falevél a folyó vizén, és szánalmasan, mint egy szél fúttá papírcafát. Nem tudta, mit tegyen, csak azt tudta, hogy menni kell, és leülni, ha elfárad; inni egy csapból, amikor megszomjazik; és hazamenni, megenni a maradékot, amikor éhes.

Kopasz Li nem értette, mi folyik a világban. Egyre több embert kényszerítettek rá, hogy csúcsos bolondsüvegben, fatáblával rója az utcákat a Nagy Proletár Kulturális Forradalom nevében. Szu mamát, a büfést is előcibálták, hogy legyen ki ellen harcolni. Azzal vádolták, hogy prostituált, mert gyereke volt, férje meg nem. Az egyik nap Kopasz Li egy vörös hajú asszonyt pillantott meg az utcán. Egy padon állt. Még sose látott vörös hajú embert, nem tudta legyőzni kíváncsiságát. De amikor közelebb ért, észrevette, hogy az illető haját a vére festette vörösre. Állt az asszony a padon lehorgasztott fejjel, s a nyakában fatábla lógott. Lánya, akit Szu kisasszonynak hívtak, és csak pár évvel volt idősebb Kopasz Linél, ott állt mellette. Kopasz Li megállt közvetlenül a pad előtt, fölneézett az asszony lehajló arcába, és csak akkor ismerte föl a büfé tulajdonosát.

Volt még egy pad a Szu mamáé mellett, azon pedig a hosszú hajú Szun Vej apja állt. Ez az ember valamikor Szung Fan-pinggel verekedett, és vörös szalaggal a karján állt őrt a raktár előtt – most ő is csúcsos bolondsüveget viselt, fatábla volt a nyakában. Szun Vej apjának rizsboltja volt Liuvárosban a forradalom előtt. Az üzlet már a háború idején tönkrement, de ahogy a kulturális forradalmárok

egyre mélyebbre ástak a múltba, Szun Vej apjáról is kiderült, hogy a tőkésosztályba tartozik, sőt, a fatáblája még nagyobb volt, mint amit Szung Fan-pingnek kellett hordania.

Szun Vej most ugyanolyan magányos volt, mint Kopasz Li. Miután apját megbélyegezték mint osztályellenséget, régi cimborái, Győzelem Csao és Siker Liu azonnal elhidegültek tőle. Ha véletlenül összefutottak Kopasz Livel, sunyin néztek rá. Kopasz Li tudta, hogy a köríves lábsöprést akarják gyakorolni rajta, ezért a nyaka közé szedte a lábát, elrohant, vagy ha nem volt rá mód, ott helyben lecsücsült, és közölte, hogy már a földön van.

Győzelem Csao és Siker Liu ilyenkor nem tudott mit kezdeni vele, úgyhogy csak belerúgtak káromkodva: – Kurva kis nyamvadék.

Valamikor régen „kölyöknek” hívták, de most már csak „kurva kis nyamvadéknak”. Kopasz Li gyakran látta az utcán Szun Vejt is. A kamasz egyedül, félrebillentett fejjel kószált, és néha áthajolt a híd korlátja fölé. Nem köszönt neki senki, nem veregette vállon, Győzelem Csao és Siker Liu is úgy tettek, mintha nem ismernék meg. Csak Kopasz Li viselkedett vele úgy, mint mindig: vagy lezöttent a földre, vagy elszaladt.

A végén aztán megunt, hogy el kell szaladnia. Addig futott, míg el nem fogyott a levegője, és a tüdeje valósággal égetett. Úgy döntött, jobb elterülni a földön, mert az nemcsak pihentetőbb, de az utcát is kedvére nézegetheti. Úgyhogy valahányszor találkozott mostanában Szun Vejjel, azonnal leült, mintha biztosítani akarná jó helyét a moziban. Félredöntött fejjel fölneézett Szun Vejre, és azt mondta: – Már a földön vagyok. Rúgjál belém, többet úgyse tudsz.

Szun Vej, aki Kopasz Lit még mindig kölyöknek hívta, és nem kurva kis nyamvadéknak, csöndesen nevetett, és megbökte lábával a gyerek ülepét: – Mért zöttyensz le mindig, ha meglátsz, te kölyök?

Kopasz Li taktikusan válaszolt: – Mert rettegek a köríves lábsöprésedtől.

A hosszú hajú Szun Vej megint kaccant egyet: – Állj föl, kölyök. Nem rúglak meg. Kopasz Li nemet intett: – Akkor állok föl, ha elmentél.

– Baszd meg! – mondta Szun Vej. – Esküszöm, hogy többet nem rúgok beléd. Álljál föl!

Kopasz Li nem hitt neki. – Nekem itt nagyon kényelmes.

– Baszd meg! – Szun Vej kiköpött, és elballagott. Közben Mao elnök egyik verssorát szavalta. – „Kérem én, e határtalan földön ki az ura sorsának?”

A két magányos flótás gyakran összeakadt az utcán. Kopasz Li eleinte biztos távolból kerülgette Szun Vejt, vagy azonnal helyet foglalt a földön, és ezen Szun Vejnek mindig kuncognia kellett. Kopasz Li mindig gyanakodva sandított Szun Vej lábára, nehogy becsempésszen egy rúgást. Végül az egyik nap, déltájban kihagyott Kopasz Li ébersége. Az emberek ilyenkor többnyire elzárták a vízcsapjukat, úgyhogy a szomjúságtól gyötört Kopasz Li egyik csappal próbálkozott a másik után, míg végre a nyolcadikat ki tudta nyitni. Teleitta magát, és még a fejét is alátartotta, hogy lehűljön. Éppen elzárta a csapot, amikor valaki előlépett a háta mögül, újra kinyitotta a csapot, és hosszan ivott belőle – úgy szopta, mintha cukornád volna. Közben az illető kimeresztette a valagát, és megeresztett egy sorozat fíngot, mire Kopasz Li nek muszáj volt vihognia. Amikor az illető befejezte az ivást, odafordult Kopasz Lihez: – Min röhögsz, te kölyök?

Kopasz Li most ismerte fel Szun Vejt, de a jóízű vihogás közepette el is felejtette egy pillanatra, hogy le kéne ülni.

– Úgy fíngasz, mint aki horkol – mondta.

Szun Vej göcögve tekerte vissza a csapot, míg csak vékonyan szivárgott belőle a víz. Egy kicsit az ujjaira folyatta, hogy megfésülhesse a haját, és megkérdezte: – Az a másik kölyök hova lett?

Kopasz Li tudta, hogy Szung Kangra gondol, és azt felelte: – Hazament falura.

Szun Vej bólintott. Elzárta a csapot, és megrázta hosszú haját, aztán intett Kopasz Linek, hogy kövesse. Néhány lépés után Kopasz Linek eszébe jutott a köríves lábsöprés, úgyhogy azonnal lezöttyent a földre. Szun Vej csak egy kicsivel később vette észre, hogy Kopasz Li nem jön utána, és amikor megfordult, látta, hogy megint a földön csücsül. Kíváncsian kérdezte: – Most mi a fenét csinálsz, kölyök?

Kopasz Li Szun Vej lábára mutatott: – Söprős a lábad.

Szun Vej elnevette magát: – Ha le akartalak volna rúgni, már megtettem volna.

Ezt Kopasz Li elég logikusnak találta, de azért nem bízott meg teljesen Szun Vejben. Óvatos ellenvetéssel élt: – Csak arról van szó, hogy az előbb elfelejtettél lerúgni.

Szun Vej legyintett: – Frászt. Kelj fel, nem rúglak le többé. Mostantól barátok vagyunk.

Ez a három szó meglepte és felvillanyozta Kopasz Lit. Majdnem felugrott. Szun Vej csakugyan nem alkalmazta a köríves lábsöprést, sőt, átkarolta Kopasz Li vállát, és úgy mentek tovább az utcán, mint két jó cimbora. Szun Vej hátravetette hosszú fürtjeit, úgy szavalta:

– „Kérdem én, e határtalan földön ki az ura sorsának?”

Kopasz Linek lelkesedésében fülig ért a szája. A hét évvel idősebb Szun Vej a barátja lett! Most, hogy Szung Fan-ping eltávozott, kétségtelenül Kopasz Li új barátja volt Liuváros első számú köríves lábsöprője. Fülét is takaró haja lobogott a szélben, és az Elnök verseit szavalta, bármerre járt, néha még hozzáfűzte a nyomaték kedvéért: – Ó, halld! – Kopasz Lit lenyűgözte, ahogy Szun Vej továbbfejlesztette az eredetit. Azonkívül roppant önbizalommal töltötte el, hogy Szun Vej mellett lépdelhet. Többé senki sem tudta megfélemlíteni, még a karszalagosok sem. Amikor lefelé tartottak a

hídról, éppen szembejött Győzelem Csao és Siker Liu, akik leplezetlen kíváncsisággal nézegették a furcsa párost. Szun Vej rájuk se hederített, csak szavalta tovább Mao elnök versét: „Kérem én, e határtalan földön...”

Kopasz Li kissé túlságosan is buzgón vágta rá a második sort:

– „...ki az ura sorsának?”

Győzelem Csao és Siker Liu nevetve súgtak össze. Szun Vej tudta, hogy rajta gúnyolódna, úgyhogy fojtott hangon odavetette Kopasz Linek: – Te, öcsi, ne gyere már mellettem. Maradj mögöttem!

Kopasz Li pökhendi magabiztossága egy pillanat alatt elszállt: nem volt már joga, hogy vállvetve hatoljon előre Szun Vejjel, csak ahhoz, hogy utána kullogjon, mint valami kis lakáj. Válla meggörnyedt, feje lekókadott. Ahogy ott baktatott Szun Vej mögött, rájött, hogy a gimnazista csakis azért fogadta barátjává, mert más barátja nem maradt. Akár így, akár úgy, nem tágított Szun Vej sarkából, mert követőnek lenni még mindig jobb volt, mint magányosnak.

Amire Kopasz Li nem számított: másnap reggel a hosszú hajú Szun Vej kopogott be hozzá. Kopasz Li éppen végzett a reggelijével, amikor meghallotta, hogy az ajtó előtt Szun Vej szavalja Mao elnök versét: „Kérem én, e határtalan földön ki az ura sorsának?”

Kopasz Li túlradó örömmel nyitott ajtót. Szun Vej úgy intett oda neki, mint egy régi jó barát: – Na, gyere, indulás!

Együtt sétáltak egy darabon. Kopasz Li óvatosan lépdelt Szun Vej oldalán, és megkönnyebbült, hogy a nagyobb fiúnak arcizma se rebben. Amikor kiértek a mellékutca végére, Szun Vej egyszer csak megállt, és azt kérdezte Kopasz Litől: – Megnéznél hátulról? Látsz szakadást a nadrágomon?

Kopasz Li leguggolt, úgy fürkészte Szun Vej nadrágjának ülepét, de nem vett észre semmit.

– Nincs elszakadva – felelte.

– Nézd meg alaposabban – mondta Szun Vej.

Kopasz Li orra ekkor már majdnem hozzáért Szun Vej tomporához, de még mindig nem látott semmit. Szun Vej hirtelen egy recsegőset fingott, úgy csapta meg Kopasz Li arcát a búz, mint egy szellőket. Szun Vej elröhögte magát, és továbbindult, miközben azt gajdolta: – „Kérem én, e határtalan földön...”

Kopasz Li rávágta csengő hangján: – „...ki az ura sorsának?”

Tudta, hogy Szun Vej szánt szándékkal hergeli, de nem érdekelte. Csak az érdekelte, hogy Szun Vej mellett lépdelhet, és nem kell mögötte kullognia.

A nyár hátralévő heteiben Kopasz Li és Szun Vej minden idejüket együtt töltötték. Napnyugta után szerettek a városban mászkálni, és gyakran még jóval holdkelte után is az utcákat járták. Szun Vej nem szerette a néptelen helyeket, szívesebben ódöngött a zsúfolt utcákon. Mint a trágyakupac fölött lebegő légy, Kopasz Li mindenhová követte; kóboroltak kettesben az utcákon, nem lévén jobb dolguk. Szun Vej szerelmes volt a saját hosszú hajába, és naponta legalább kétszer lement a folyóparti lépcsőn, hogy leguggoljon, és a tenyerébe vett vízzel fazont adjon az arcát keretező fürtöknek. Aztán megcsodálta elmosódó tükörképét a folyóban, és néhányszor önelégülten füttyentett. Kopasz Li végül kisütötte, miért szeret Szun Vej föl-le flangálni a főutcán: a boltok nagy kirakatai vonzották. Valahányszor megállt egy kirakat előtt, és füttyögni kezdett, Kopasz Linek oda sem kellett néznie, már tudta, hogy a haját lengeti, veti előre-hátra.

Sokszor találkoztak Szun Vej apjával. Szun Vej ilyenkor lesütötte szemét, megszorította lépteit, mintha attól félne, hogy ráismernek. Szun Vej apja – fején magas bolondsüveggel – az utcát söpörte, ahogy Szung Fan-ping is, amikor ráparancsoltak. Reggelente az utca egyik végén kezdte, és eljutott a másik végéig, aztán délutánonként

visszafelé söpört. Az emberek gyakran kioktatták a teendőiről:

– Hé, te, bevallottad már minden hibádat? Dadogva felelte: – Igen.

– Nem hagytál ki valamit? Gondolkozz csak.

Alázatosan bólintott: – Igen, gondolkozni fogok.

Néha gyerekek tanígtatták: – Emeld a magasba az öklöd, és kiabáld azt, hogy: „Le velem!”

Ő pedig fölemelte öklét, és azt kiáltotta: – Le velem!

Ilyenkor Kopasz Linek heves ingere támadt, hogy ő is rákiabáljon, de mivel Szun Vej ott jött mellette, nem tudta rávenni magát. Egyszer nem bírta ki, és amikor Szun Vej apja elhallgatott egy „Le velem!” kiáltás után, Kopasz Li rászólt: – Mondd kétszer!

Szun Vej apja kétszer fölemelte az öklét, és kétszer rikoltotta:

– Le velem! – Szun Vej rátaposott Kopasz Li lábára, és elkáromkodta magát: – Ha belerúgsz egy kutyába, a kurva életbe, akkor előbb nézd meg, kinek a kutyája!

De amikor Szun Vejvel más bolondsüveges emberek jöttek szembe, akik ellen harcolni kell, vígan megeresztett egy-egy rúgást csak úgy elmentében. Kopasz Li követte a példáját, és ez olyan jól esett nekik, mintha most faltak volna be egy tál különleges háromízű metéltet. Szun Vej meg is magyarázta Kopasz Linek: – A rossz emberekbe belerúgni pont olyan természetes dolog, mint szarás után kitörölni a segged.

Szun Vej anyja valamikor a gonosz nyelvéről volt híres. Li Lan és Szung Fan-ping esküvőjének napján az ő szájából kacskaringóztak elő a legmocskosabb szidalmak az elkóborolt tyúk miatt. Most azonban, amióta az ő férje is bolondsüveget meg fatáblát hordott, mintha más emberré vált volna, halk szavú lett és alázatos. Kopasz Li gyakran tűnt fel az ajtajuk előtt reggelenként, és az asszony tudta, hogy ez a tökmag a fia egyetlen barátja, ezért valahányszor

találkoztak, olyan gyengéden bánt vele, mint a saját gyerekével. Ha észrevette, hogy Kopasz Linek maszatos az arca, fogott egy törülközőt, és letörölte; ha leszakadt egy inggombja, levetette vele az ingét, és ott, helyben felvarrta a gombot. Amikor senki sem hallotta, kifaggatta, mi van Li Lannal. Kopasz Li mindig azt mondta, hogy nem tudja, mire Szun Vej anyja felsóhajtott, és elfordult, nehogy a kisfiú meglássa, hogy sír.

Kopasz Li és Szun Vej barátsága nem tartott túl sokáig. Most már nemcsak lelkes tömegek parádéztak az utcán, hanem csak úgy hemzsegték az ollóval és borotvával hadonászó népek. Valahányszor megpillantottak valakit méretre szabott nadrágban, kivonszolták a tömegből, és addig szabdalták a nadrágszárát, míg olyan nem lett, mint egy felmosó rojtos vége; valahányszor hosszú hajú férfit láttak, leteperték, és addig nyirbálták a haját, míg olyan nem lett, mint a rondán elgyomosodott pázsit. A méretre szabott nadrágban, hosszú hajjal hivalkodó férfiak nyilvánvalóan burzsoák voltak, és Szun Vej hosszú haja sem kerülhette el sorsát. Egy délelőtt, amikor Kopasz Livel kiértek a főutcára, és megpillantották Szun Vej apját, amint fejét lehajtva az utcát söpörte, ollóval-borotvával fölfegyverzett emberek rohantak feléjük. Ebben a percben Szun Vej éppen azzal volt elfoglalva, hogy a verset szavalta: „Kérem én, e határtalan földön ki az ura sorsának?”

Kopasz Li hallotta háta mögül a szapora lépteket, s amikor megfordult, azt látta, hogy egy pár vörös karszalagos vágta feléjük ollókkal és borotvával. Kopasz Li nem fogta fel, mi folyik. De amikor visszanézett volna Szun Vejre, azt látta, hogy barátja már lélekszakadva fut az apja felé, a karszalagosok meg szorosan a nyomában vannak.

Amikor Kopasz Li gimnazista barátja összeakadt apjával az utcán, rendszerint elfordította a tekintetét, és csak ment tovább. Most azonban, hogy imádott üstökét megvédje, az apja felé szaladt, azt kiáltva: – Papa, ments meg!

Egy másik vörös karszalagos hirtelen kilépett Szun Vej elé, s felbuktatta. Mikor aztán Szun Vej fölkel, hogy továbbfusson, a kis csapat elállta az útját. Ekkorra Kopasz Li már utolérte, és látta, hogy Szun Vej apja is feléjük szalad. Egy szélroham leverte a bolondsüveget a fejről, úgyhogy visszafutott érte, a fejére tette, azzal futott tovább a fiához.

Az erősebb vörös karszalagosok közül néhányan a földhöz szögezték Szun Vejt, és a borotvával nekiestek a csodás, hosszú hajának. Szun Vej minden erejével ellenállt, és miután leszorították mindkét karját, még akkor is úgy kapálózott a lábával, mint egy gyorsúszó. Ekkor két karszalagos ráült a lábára. Szun Vej már képtelen volt mozogni, de nagy erőfeszítéssel még mindig próbálta fölemelni a fejét, és azt sikoltozta: – Papa, papa...

A vörös karszalagos úgy csapkodott a borotvájával Szun Vej haja és nyaka felé, mint egy bozótvégó késsel. Miközben a karszalagos lecsapott, Szun Vej pedig ellene feszült, a penge mélyen belevágott a nyakába. Kifröccsent a vér, a penge is vörös lett, de a karszalagos csak kaszabolta, míg át nem vágta Szun Vej nyaki ütőerét.

Kopasz Li szemtanúja volt a rettenetnek: kétméteres sugárban tört elő a vér, mint egy szökőkút. Telefröcskölte a vörös karszalagosok arcát – döbbenet ugrottak hátra, mintha rugó volna a talpukban. Amikor Szun Vej apja odaszaladt, és látta, hogy fia nyakából ívből lövell ki a vér, könnyörögni kezdett a csapatnak, hogy hagyják meg a gyermeke életét. Miközben letérdelt a véráztatta földre, a süvege leesett, de most nem vette vissza. Karjába vette Szun Vejt, akinek feje lenyeklett, mint egy rongybabáé. Sikítva szólongatta fiát, de nem jött válasz. Réműlt arccal kérdezte a csődülettől: – Meghalt a fiam?

Senki sem felelt. A Szun Vej haláláért felelős vörös karszalagosok mind a vért törölgették az arcukról, és páni réműletben nézegettek jobbra-balra, torkukon akadt a szó. Szun Vej apja rájuk ordított: –

Ti voltatok! Ti öltétek meg a fiamat!

Még kiabált, amikor már rohant is feljük. Reszketve hátráltak, de az ökölbe szorított kezű férfi nem tudta, hogyan folytassa a támadást. Ebben a pillanatban előkerült még négy vörös karszalagos. Amikor észrevették Szun Vej apját, ráförmedtek, hogy takarodjon vissza söpörni. Szun Vej apjának két tébolyult ökle lecsapott rájuk, mire ők kíméletlenül visszaütöttek. Úgy kavarogtak, mint egy ragadozófalka, az izgatott tömeg pedig hol ide, hol oda futott. Szun Vej apja ökölrel, lábbal, fejjel harcolt, ordított, mint a veszett fenevad, és a négy vörös karszalagos még egyesült erővel sem bírta legyőzni. Valamikor Szung Fan-pinggel verekedett, és nem volt egyenlő ellenfele, de Kopasz Li meg volt győződve, hogy ebben a pillanatban Szung Fan-ping lett volna esélytelen Szun Vej apjával szemben.

Egyre több vörös karszalagos sereglett össze az utcán. Már húsznál is többen voltak, körülzárták Szun Vej apját, és felváltva ütötték, míg el nem terült a földön. Azután még ott is záporoztak rá az ütések és a rúgások, és csak miután a férfi teljesen mozdulatlan volt, akkor tartottak szünetet a vörös karszalagosok, hogy kifújják magukat. Amikor magához tért, ráüvöltöttek: – Felkelni! Munkára!

Szun Vej apja mintha visszatért volna régi, meghunyászkodó viselkedéséhez. Letörölte szájáról a vért, összetört testével feltápászkodott, de előtte még fölvette a földről a fia véréből foltos bolondsüveget. Nyugodt komolysággal visszahelyezte a fejére. Miközben lehorgasztott fejjel a csapat után indult, észrevette Kopasz Lit. Sírva odaszólt neki: – Mondd meg a feleségemnek, hogy a fiunk halott!

Kopasz Li egész testében remegve ért Szun Vej házához. Még elég korán volt, ezért amikor Szun Vej anyja meglátta az ajtajukban egyedül álló Kopasz Lit, azt hitte, a fiáért jött. Furcsállta a dolgot, ezért megkérdezte: – Nem az előbb mentetek el együtt?

Kopasz Li bólintott. Úgy remegett, hogy nem jött ki szó a száján. Amikor Szun Vej anyja meglátta, hogy Kopasz Li arca vérfoltos, levegő után kapott: – Csak nem valami verekedésbe keveredtetek?

Kopasz Li végigfente kezével az arcát. Amikor látta, hogy a tenyere véres, rájött, hogy ez Szun Vej ütőeréből jött. Rázta a zokogás, úgy mondta: – Szun Vej meghalt.

Kopasz Li látta, ahogy az asszony arcára lassan kiül az iszonyat. Újra elmondta, amit az előbb, és mivel úgy érezte, Szun Vej anyja nem fogja fel, mit hallott, még hozzáfűzte: – A főutcán.

Szun Vej anyja kibotorkált a házból, ki a mellékutca végére, befordult a főutóra. Kopasz Li mögötte lépkedett, és akadozó szavakkal idézte föl, hogyan halt meg a fiú, és hogy az apja hogyan küzdött meg a vörös karszalagosokkal. Szun Vej anyja egyre gyorsabban haladt, míg el nem múlt a sokk miatti szédülés: a gyorsaság visszaadta egyensúlyát, és amikor a főutóra ért, már futásnak eredt. Kopasz Li tett utána néhány lépést futva, de amikor látta, hogy az asszony a földön fekvő fia felé tart, ő megtorpant. Látta, hogy Szun Vej anyja lerogy a földre, aztán jajszavak dobhártyaszaggató sorozatát hallotta, mintha törrel hasítanának ki a mellkasából minden egyes sikolyt.

Ettől fogva Szun Vej anyja egyetlen percre sem hagyta abba a sírást. A két szeme már vörös lett és feldagadt, mint két villanykörte, de akkor is csillapíthatatlanul zokogott. A következő napok azzal teltek, hogy a mellékutca házfalainak támaszkodva kiaraszolt a főutóra, ott a házfalnak támaszkodva odatámolygott a helyre, ahol a fia meghalt. Ott megállt, nézte a vérnyomokat a földön, és szünet nélkül zokogott. Csak naplemente után botorkált haza, a házfalnak támaszkodva. Másnap ismét ott volt és zokogott. Amikor ismerősei odamentek hozzá, hogy vigasztalják, ő mélyen lehajtotta fejét, és elfordult.

Tekintete elködösült, ruhája elrongyolódott, haja és arca egyre

mocskosabb lett. A járása is egyre furcsábbá vált. Amikor kilépett a jobb lábával, a jobb karját lendítette előre, amikor pedig a bal lábával, a bal karját. Ahogy a liuvárosiak mondják, poroszka járása volt. Elbicegett fia halálának színhelyére, és leült, ernyedtt volt az egész teste, mintha alig volna eszméleténél, és a sírása olyan volt, mint a szűnyogzümögés. Az emberek többnyire azt gondolták, megtébolyodott, de amikor véletlenül el-elkapta valakinek a tekintetét, elfordult, és lopva letörölte könnyét. Végül, hogy ne lássák mások, hogyan sír, rászokott, hogy háttal üljön az utcának, egy főnixfának támasztva arcát.

Rengeteget beszéltek róla Liuvárosban. Volt, aki arra jutott, hogy ez a nő megőrült; mások azzal érveltek, hogy mivel még képes szégyenkezni, nyilvánvalóan nem ment el teljesen az esze. Azt azonban még ők is elismerték, hogy furcsa viselkedéséből ítélve legalábbis mély depresszió lett rajta úrrá. Egy nap leesett a lábáról a cipője, és attól fogva többé nem hordott cipőt. Lefoszlottak róla különféle ruhadarabjai is, és sohasem vett föl helyettük másikat, mígnem egy nap már anyaszült csupaszon ült a fájánál. Fia vérének nyomát addigra már teljesen elmosta az eső, de ő továbbra is a földre meredt, és zokogott vigasztalhatatlanul. Amikor észrevette, hogy valaki nézi, elfordult, nekihajtotta fejét a fatörzsnek, és lopva letörölte könnyét. Mostanra már minden liuvárosi egyetértett abban, hogy csakugyan teljesen megtébolyodott.

Ez a szerencsétlen nő már azt se tudta, hol az otthona. Sötétedés után fölállt, és Liuváros fő- és mellékutcáin kezdett bolyongani, kereste a házat. Akár egy kísértet, némán róttá az utcákat, gyakran jól meg is rémítette a város lakóit. Idővel már azt is elfelejtette, hol halt meg a fia. Egész nap fejvesztve loholt, mint aki a vonatát akarja elérni, az utca egyik végétől a másikig rohant, és úgy szolongatta a fiát, mintha vacsorára akarná hazahívni: – Szun Vej! Szun Vej!

Aztán egy nap nyoma veszett. Csaknem fél hónapja eltűnt már, amikor az emberek rájöttek, hogy régóta nem látta senki. Egymást

kérdezték: – Hogyhogy Szun Vej anyja egyszer csak eltűnt? – Szun Vej régi cimborái, Győzelem Csao és Siker Liu azonban tudták, hová lett. Álltak a tömegben, észak felé mutogattak, úgy magyarázták: – Elment. Rég elment.

– Elment? – kérdezte a tömeg. – Hová?

– Falura.

Könnyen lehet, hogy Győzelem Csao és Siker Liu volt az utolsó két ember, aki látta a Liuvárosból eltűnő asszonyt. Aznap délután éppen lehugyoztak a déli kapun túli fahídról, amikor megpillantották Szun Vej anyját. Most megint fel volt öltözve, mert Szu mama egy éjszaka csöndben ráadott egy inget meg egy bő hosszúnadrágot, de ahogy kiment a kapun, újból leesett róla a nadrágja. És menstruált. A vére lefelé csorgott a lábán, amikor átment a hídon, és a látványra Győzelem tsao és Siker Liu dermedten elnémult.

Aznap, amikor a fia meghalt, Szun Vej apját bezárták a raktárba, mely valójában börtön volt. Valamikor ő volt itt Szung Fan-ping fegyőre, de most fordult a kocka; azt mondták, ugyanazon az ágyon aludt, mint annak idején Szung Fan-ping. A fia szörnyű halála miatt átmenetileg megzavarodott az elméje, és összevert néhány karszalagos gárdistát. Miután bezárták a raktárba, a vörös karszalagosok már az első estén elkezdték kínozni. Összekötözték kezét-lábát, aztán bedugtak egy megvadított macskát a nadrágjába. A nadrágot alul-felül szorosán megkötözték, úgyhogy amikor macska harapva-karmolva kereste a kiutat, Szun Vej apja ordított elviselhetetlen kínjában. A raktár összes többi rabja fogvacogva hallgatta ezt a hangot, a gyávábbak be is vizeltek.

Másnap a vörös karszalagosok a büntetés újabb változatát alkalmazták: Szun Vej apjának hason kellett feküdnie a földön, miközben a talpát drótkefével dörzsölték. Egyszerre volt szörnyű fájdalom és csiklandós érzés, ezért úgy kapálózott a kezével és lábával, mintha úszna. A vörös karszalagosok jókat röhögtek rajta,

és megkérdezték: – Tudod, ezt hogy hívják? – Bár Szun Vej apjának egész teste görcsben rángott, kötelező volt válaszolnia. Könnyein át ezt dadogta: – N-ne-nem tu-tudom...

Az egyik karszalagos mosolygott: – Úszni tudsz, ugye?

Szun Vej apja már levegőhöz sem jutott, mégis válaszolnia kellett: – Igen, tudok.

– Szóval ezt meg úgy hívják, hogy kacsatotyogás... – A vörös karszalagosok hétrét görnyedtek neveltükben. – Most tehát egy vízben totyogó kacska vagy.

A harmadik napon a vörös karszalagosok újabb meglepetést tartogattak Szun Vej apjának. Meggyújtottak egy cigarettát, függőlegesen beleállították a földbe, és ráparancsoltak a fogolyra, hogy vesse le a nadrágját. Szun Vej apjának arca már akkor is eltorzult a fájdalomtól, amikor letolta a nadrágját, és a foga olyan hangosan koccant össze, mintha Kovács Tung kalapácsa ütné az üllőt. A macska mindkét lábszárán szétmarcangolta a bőrt, és a nadrág szárai beleragadtak a véres sebekbe. Mikor levette, úgy érezte, mintha saját magát nyúzná meg, miközben genny és vér csorgott le a lábán.

A vörös karszalagosok ezután ráparancsoltak, hogy üljön bele a cigarettába, és ő könnyes szemmel engedelmeskedett. Egyikük lekuporodott a földre, hogy jobban lássa; kiadta az utasításokat az apának, hogy jobbra-balra hogyan igazítsa a fenekét, mígnem a cigaretta parázsló vége pontosan a segglyuka alatt volt. Ekkor a karszalagos kiadta a parancsot: – Leülni!

Szun Vej apja beleült a cigaretta parázsló végébe. Érezte, hogy égeti a végbelét, és valami sercegő hangot hallott. Ekkor már nem érzett fájdalmat. Csak az égő hús bűze csapta meg az orrát. A vörös karszalagos tovább ismételte a parancsot: – Leülni! Leülni!

Szun Vej apjának tompora most már a földhöz ért, és a cigaretta elnyomódott a végbelében. Úgy feküdt a földön, mint egy halott, a

vörös karszalagosok meg röhögve kérdezték: – Tudod, ezt hogy hívják?

Minden ereje elhagyta, nemet intett a fejével: – Nem tudom.

– Ezt úgy hívják, hogy „a faszi a segge lyukával cigarettázik” – Nyomatéku kapott egy rúgást: – Ugye, megjegyezted?!

Lekókadtt fejjel válaszolta: – Megjegyeztem, „a faszi a segge lyukával cigarettázik”.

Szun Vej apjának kínzása egy percre sem szűnt meg. A két lába megdagadt, szivárgott belőle a genny, és egyre ocsmányabbul bűzlött. Minden székelés kibírhatatlan gyötrelém volt. Nem merte kitörölni, mert mindent törlés izzó fájdalommal járt. Mivel a széklet hozzátapadt megégett húsához, a végbele rothadni kezdett. Az egész ember rothadt, gyötrelém volt állnia, gyötrelém volt ülnie, feküdnie, mozognia, és még az is, ha mozdulatlan maradt.

Ez az állapot rosszabb volt a halálnál, és minden egyes nap új kínokat hozott. Csak az éjszaka legmélyén talált pillanatnyi békességet. Amikor fájdalomtól szaggatva feküdt a az ágyán, csak egyvalami nem fájt: a gondolkodás. Újra és újra eszébe jutott a fia meg a felesége, és azon tűnődött, vajon hová temették a fiát. Újra és újra elképzelt egy gyönyörű szép tájat zöld dombokkal, tavakkal, és elképzelte, hogy a fiát itt, ezen a vidéken tették a sírba. Néha úgy érezte, nagyon ismerős neki ez a táj, máskor egyáltalán nem ismert rá. Aztán néni tudott szabadulni a kérdéstől, hogy mit csinálhat most a felesége. Elképzelte, hogyan roskadt össze fiának elvesztése miatt, elgondolta, hogy az asszony biztosan nagyon lefogyott, és egész nap otthon marad, vár az ő hazajöttére.

Mindennap megfordult fejében az öngyilkosság gondolata, és csak úgy volt képes túlélni a mindennapos kínzásokat, hogy szüntelenül a fiára és egyedül maradt, védtelen feleségére gondolt. Elképzelte, hogy a felesége napról napra eljön a raktár kapujához, hátha meglátogathatja, ezért valahányszor meghallotta a kapu

nyikordulását, mindig izgatottan kinézett a nyíláson. Végül már nem bírta tovább, és térden állva, hajbókolva kérte az egyik vörös karszalagost, hogy ha a felesége idejönne, engedje be, hogy meglátogathassa. Ekkor tudta meg, hogy a felesége megőrült, és egy szál ruha nélkül bolyong az utcákon.

A vörös karszalagos heherészett, és odahívta a többieket. Elmondták Szun Vej apjának, hogy a feleségének már régen elment az esze. Ott álltak előtte, és felesége testének kitárgyalásával hergelték, mondták, hogy hatalmas a csöcse, kár, hogy már lóg, és hogy jó sűrű bozontja van, kár, hogy tiszta mocsok, beleragadt a széna...

Szun Vej apja mozdulatlanul terült el a földön, megszakadt szívvel, már sírni sem tudott. Amikor besötétedett, és ő ott feküdt az ágyán gyötrelmek közepette, ráébredt, hogy már a gondolkodás is fáj. Mintha egy húsdaráló volna a fejében, és apróra darálná az agyát. Éjfél után kettő körül volt egy világos pillanata. Ekkor határozta el, hogy elveszi magától az életét, és ettől a döntéstől azonnal megszűnt agyában a kín, tökéletesen tisztává lettek a gondolatai. Emlékezett rá, hogy az ágya alatt van egy hosszú vasszög. Körülbelül egy hónapja gondolt először az öngyilkosságra, mikor felfedezte a szöveget, és most, amikor véglegessé vált benne az öngyilkosság gondolata, visszatért a kezdethez. Fölkelt az ágyból, letérdelt a földre, és sokáig kereste a szöveget, de végül megtalálta. Vállával megemelte az ágykeretet, és kihúzta az egyik téglát, amelyik támasztotta, majd leült a falhoz. Ettől a pillanattól kezdve nem érezte semelyik sérülését, semmilyen fájdalmát, mintha máris megszabadult volna tőlük. Kétszer mélyet lélegzett, aztán bal kezével megfogta a szöveget, és a hegyét a koponyájára illesztette. Jobb kezével fölemelte a téglát, és halott fiára gondolt. Mosolyogva, halkán mondta: – Jövök már!

Amikor jobb kezével rácsapta a téglát a szögre, az mintha átfúrta volna a koponyáját, de még mindig tiszták voltak a gondolatai.

Fölemelte hát jobb kezét, hogy újra lesújtson. Eszébe jutott a felesége, aki megőrült, és a gondolatra, hogy az asszony most már teljesen magára marad, elsírta magát. Halkan így szólt: – Bocsáss meg!

Másodszorra is lesújtott, a szög mélyebbre fúródott, és mintha most már elért volna az agyáig. De a tudata még mindig működött, és utoljára az elvetemült karszalagos vadállatok jutottak eszébe. Hirtelen elöntötte a harag és a gyűlölet, és a szeme is kidülledt, ahogy maga elé idézte az éjszaka sötétjében a vörös karszalagosokat. Tébolyultan ordította: – Megöllek mind!

És életerejének maradékával egyenest beleverte a nagy vasszöget az agyába. Most teljesen belehatolt, és a téglá szilánkokra zúzódott.

A raktárban mindenkit felriasztott álmából Szun Vej apjának utolsó, dühödt üvöltése. Még a vörös karszalagosok is megrémültek. Amikor felgyújtották a villanyt, azt látták, hogy Szun Vej apja ernyedten nekidől a falnak, tágra nyílt, mozdulatlan szemmel mered maga elé, és előtte a földön tégladarabok hevernek. Először nem is jöttek rá, hogy megölte magát. Nem értették, miért ül ott, és az egyik karszalagos rá is ripakodott: – Kurva anyád! Kelj fel! Baszd meg... mit bámul ez?...

Amikor odament hozzá, hogy belerúgjon, Szun Vej apjának teste lecsúszott a fal mentén. A vörös karszalagos visszahőkölt, hátrált pár lépést, és szólt két fogolynak, hogy nézzék meg, mi az ábra. A két férfi lekuporodott a holttest mellé. Átvizsgálták, látták az összes kék foltját és sebét, de nem tudtak rájönni, hogyan halt meg. Ekkor felültették, és amikor elkezdték fölfelé húzni, akkor látták, hogy a feje teteje csupa friss vér. Jobban szemügyre vették, tapogatták, mígnem végre kiderült: – Van itt egy vasszög. Szöget vert a koponyájába.

Az elképesztő módon végrehajtott öngyilkosság híre hamar bejárta Liuvárost. Li Lanhoz otthon jutott el a hír – a szomszédok az

ablaka alatt taglalták az eseményt. Mindenki csak ámult és hitetlenkedett: hogy verhet be valaki egy ötvenes szöget a saját koponyájába? Arról is beszéltek, hogy annyira beágyazódott a csontba, mintha Szun Vej apja egy szekrénykét szögezett volna össze, de annyira, hogy a fejbőrén ki se lehetett tapintani a szög fejét. Remegő hangon kérdezték egymástól: – Vajon hogy tudta megtenni? Még a más fejébe is szinte lehetetlen szöget verni, nemhogy a sajátunkba.

Li Lan az ablaknál fülelt, és miután a szomszédok elvonultak, visszafordult a szoba felé, s szomorú mosollyal mondta magának: – Ha valaki nagyon meg akar halni, megtalálja a módját.

23. FEJEZET

Liuváros utcáin eluralkodott a káosz. A forradalmi tömegben szinte mindennap verekedések törtek ki. Kopasz Li nem értette, hogy ezek az emberek – pedig mind ugyanolyan vörös karszalagot hordanak, és ugyanazokat a vörös zászlókat lengetik, miért verik egymást ököllel, zászlórúddal, doronggal, miért marcangolják egymást, mint a vadállatok. Egyszer azt látta, hogy konyhai bárdokkal meg fejszékkel hadakoznak, míg a végén az összes fal, villanyoszlop, főnixfa, utca tele volt fröcskölve vérrel.

Li Lan többé nem engedte el Kopasz Lit hazulról, még az ablakot is beszögezte, nehogy azon szökjön ki. Amikor reggelenként elindult a selyemgyárba, rázárta az ajtót, és zárva is maradt, amíg este meg nem jött. Ezzel kezdődtek Kopasz Li legmagányosabb gyermekkori évei.

Hajnaltól sötétedésig összesen két szobából állt a világa, úgyhogy totális háborút indított a hangyák és a csótányok ellen. Gyakran bekuporodott az ágy alá, jobb kezében tálkával, és várta, hogy előbújjanak a hangyák; akkor aztán vizet loccsantott rájuk, majd egyenként szétpasszírozta őket. Egyszer pont az arca mellett surrant

el egy kövér egér, és ettől annyira megrémült, hogy többé nem mászott be az ágy alá. Később a szekrényben lakó csótányoknak üzent hadat – bezárkózott velük, hogy csapdába ejtse őket. Az ajtó repedésén beszivárgó világosság elég volt, hogy üldözőbe vegye és cipőjével eltapossa a bogarakat. Egyszer elszunnyadt, és az igazak álmát aludta a szekrényben, amikor Li Lan hazaért. Szegény anyja pánikba esett, és Kopasz Li nevét kiáltotta szerte a házban, sőt még az utcára is kirohant, nincs-e valami nyoma odakint. Amikor Kopasz Li végre előkerült, Li Lan a földre rogyott, arca holtsápadt volt, jobb kezével a szíve fölött markolta a mellkasát, és egyetlen szót sem bírt kimondani.

De amikor Kopasz Li épp a legmagányosabb volt, Szung Kang vállalta a hosszú utat, hogy láthassa az öccsét. Magához vett öt szem Fehér Nyuszt, és hajnalban indult el a faluból, a nagyapjának nem is szólt. Útközben kérdezgette, mi a helyes irány. Déltájban érkezett meg a házhoz, és bekopogott az ablakon: – Kopasz Li! Kopasz Li? – kiáltotta. – Odabenn vagy? Én vagyok az, Szung Kang!

Kopasz Li már éppen elszenderedett volna unalmában, amikor meghallotta Szung Kang kiabálását. Felugrott, az ablakhoz pattant, visszakopogott az üvegen: – Szung Kang! Szung Kang! – kiáltotta. – Itt vagyok bent!

– Nyisd ki az ajtót, Kopasz Li! – válaszolta Szung Kang.

– Kívülről van bezárva – mondta Szung Kang.

– Akkor nyisd ki az ablakot!

– Be van szegezve.

A két testvér jó darabig döngette az ablakot, és kiáltozott egymásnak. Az alsó ablaktáblákat újságpapír fődte, úgyhogy nem láthatták egymást. Kopasz Li ezért az ablakhoz tolt egy kisszéket, amiről lábujjhegyre állva kiláthatott az egyetlen be nem tapétázott ablakszemen át. Így sikerült végre megpillantania Szung Kangot, és Szung Kangnak megpillantani őt. Szung Kangon ugyanaz a ruha

volt, mint Szung Fan-ping temetése napján. Fölnézett, és ezt mondta: – Hiányoztál, Kopasz Li.

Szung Kang mosolygott, bár kissé zavartan, Kopasz Li két öklével verte az ablakot, és torkaszakadtából üvöltötte: – Te is hiányoztál, Szung Kang!

Szung Kang elővette zsebéből az öt szem Fehér Nyuszt, és fölmutatta Kopasz Linek: – Látod? Neked hoztam.

Kopasz Li boldogan kiáltotta: – Látom, Szung Kang! Olyan jó vagy hozzám, Szung Kang!

Azonnal csorogni kezdett a nyála, de az ablak elválasztotta a Szung Kang markában lévő édességtől: – Találj ki valamit, hogyan tudnád beadni!

Szung Kang egy pillanatra elgondolkozott: – Talán be tudom dugni az ajtó egyik részén.

Kopasz Li leugrott magasleséről, és az ajtóhoz ment. Láta, hogy a cukorka papírja bekandikál az ajtó legszélesebb repedésén, de sehogy se fér át az egész.

– Nem megy bele – tudósította Szung Kang.

Kopasz Li gondterhelten vakarta fejét: – Találj ki valami mást.

Hallotta Szung Kang szaggatott légzését az ajtón túlról. Egy idő után bátyja megszólalt: – Tényleg nem megy bele. Tessék, azért megszagolhatod.

Szung Kang odanyomta a karamellát a repedéshez, Kopasz Li a másik oldalon a repedéshez dugta az orrát, és olyan mélyre beszívta a levegőt, ahogy csak bírta. Mikor végre megcsapta orrát az édesség illata, eleredt a könnye.

– Miért sírsz, Kopasz Li? – kérdezte kintről Szung Kang.

– Mert érzem a Fehér Nyuszi szagát – felelte könnyein át Kopasz Li.

Szung Kang felvihogott. Amikor Kopasz Li meghallotta, ő is vihogni kezdett, és hüppögése kuncogással keveredett. A két fiú leült a földre, egyikük a házban, másikuk a ház előtt, és sokáig meséltek, locsogtak-fecsegték. Szung Kang a falusi életről mesélt Kopasz Linek: megtanult horgászni, fára mászni, palántázni, búzát csépelni, gyapotot szedni. Kopasz Li pedig beszámolt Szung Kangnak mindarról, ami a városban történt: hogy a hosszú hajú Szun Vej meghalt, és még a büfés Szu mama is fatáblát hord a nyakában. Amikor lefestette Szun Vej halálának körülményeit, Szung Kang elsírta magát: – Ó, a szegény.

A két gyerek úgy beszélgetett az ajtó két oldalán, mintha nem választaná el őket semmi. Be nem állt a szájuk egész délután, de amikor Szung Kang látta, hogy a melléktáca fölött lemegy a nap, sietősen fölállt, és közölte, hogy muszáj mennie. Hosszú az út hazáig, úgyhogy máris indulnia kell. Kopasz Li dörömbölt belülről, könyörgött Szung Kangnak, ne menjen még: – Nincs is sötét...

– De ha sötét lesz – csapta le a labdát Szung Kang –, nem találok haza.

Mielőtt elment, bedugta az öt Fehér Nyuszt az ajtó fellépője alá. Azzal érvelt, hogy ha az ablaktáblára tenné, könnyen elvehetne valaki más. De alig tett néhány lépést, már vissza is jött, mondván, hogy a kő alatti kukacok megehetik a cukrot, ezért letépett két főnixfalevelet, gondosan becsomagolta a karamellákat, és visszatette a fellépő alá. Bekukucskált az ajtó repedésén, még egy pillantást vetett Kopasz Lire: – Ég veled, Kopasz Li!

Kopasz Li szomorúan kérdezte: – Mikor fogok megint hiányozni neked? – Nem tudom – mondta Szung Kang.

Kopasz Li fülelt, ahogy Szung Kang távolodott; kilencéves lépte könnyű volt, mint egy kismadáré. Kopasz Li szeme továbbra is a repedésre tapadt, úgy őrizte a karamelláit, mint héja a fészket. Ha arra ment valaki, Kopasz Li szíve vadul dobogni kezdett, nehogy az

illető felfordítsa a kő fellépőt. Remélte, hogy gyorsan besötétedik, mert akkor majd Li Lan hazajön, és kinyitja az ajtót, és ő végre megkaparinthatja Fehér Nyuszijait.

Szung Kang csöndben ellépdelt a mellékutca végéig, befordult a főutcára. Nézdegélt körös-körül, ismerős házakat és fákat látott, veszekedő, síró, nevető embereket. Volt, aki megismerte, ő meg rájuk mosolygott, de igazából senki ügyet sem vetett rá. Kissé csalódottan ment végig a két főutcán, át a fahídon, ki a város déli kapuján. Már az első útelágazásnál eltévedt, csak állt ott, és nem tudta, merre forduljon. Annyit látott, hogy az egyik oldalon gabonaföldek vannak és házak, a másik oldal pedig laposan nyúlik el a láthatárig. Sokáig állt az elágazásnál, míg végre meglátta, hogy valaki közeledik az egyik úton. Odakiáltotta: – Bácsi, bácsi! – és megkérdezte, hogy kell menni a nagyapja falujába. A férfi nem tudta, és továbbment. Szung Kang állt a földek között, a végtelen ég alatt, és egyre jobban megrettent. Néhány hüppögés után letörölte könnyét, és a déli kapun át visszasietett Liuvárosba.

Szung Kang már rég messze járt, amikor Kopasz Li szeme még mindig az ajtó repedésére tapadt. Elfáradt a szeme és homályosan látott, de azonnal észrevette Szung Kang közeledő alakját. Azt gondolta, Szung Kangnak máris elkezdett hiányozni, és azért jött visz-sza, hogy lássa. Boldogan döngette az ajtót: – Szung Kang, ugye, már hiányzom?

Szung Kang nemet intett a fejével: – Eltévedtem. Nem tudom, hogyan kell hazamenni, és nem tudom, mit csináljak.

Kopasz Li felkacagott, dobolni kezdett az ajtón, és azzal vigasztalta Szung Kangot: – Semmi baj, várd meg a mamát. Ő tudja, hogyan kell hozzátok elmenni, és haza tud vinni. – Szung Kang rájött, hogy Kopasz Linek igaza lehet, így hát bólintott, majd letelepedett a földre. Kopasz Li szintén leült. Folytatták a csevegést, egymásnak háttal, az ajtó két oldalán. Most Szung Kang mesélte el

Kopasz Linek, mi mindent látott a városban, hogyan veszekedett és sírt és nevetett az a sok ember. Közben hirtelen eszébe jutott a Fehér Nyuszi, és sietve fölemelte a kő fellépőt, hogy kivegye a karamellát.

– Húha, majdnem baj lett! – jegyezte meg, ugyanis a kukacok átrágták magukat a levélburkon, de szerencsére nem jutottak el magáig a cukorkáig. Gondosan belecsúsztotta a zsebébe az öt karamellát, majd féltő mozdulattal rátapasztotta a kezét. Kis idő múlva halkán megszólalt: – Kopasz Li, én nagyon éhes vagyok. Nem ebédeltem semmit. Megehetem a cukrot?

Kopasz Li habozott, nem szívesen mondott le az édességről. Odakinn Szung Kang így folytatta: – Kopog a szemem. Hadd egyek egyet! Csak egyet.

Kopasz Li bólintott: – Egyél meg nyugodtan négyet. Csak egyet hagyj meg nekem.

Szung Kang a fejét csóválta: – Nekem elég lesz egy is.

Kivett egy karamellát a zsebéből, megvizsgálta, aztán az arcához emelte, és megszimatolta. Kopasz Li nem hallott csámcsogást, csak szimatolást, úgyhogy megkérdezte: – Mért rágod úgy, mintha szagolnád?

Szung Kang kuncogott: – Nem eszem, csak szagolom.

Kopasz Li megkérdezte: – De mért nem eszed?

Szung Kang lenyelte a nyálát: – Nem fogom megenni. Mind a tiéd. Csak egy kicsit szagolgom.

És ebben a percben ért haza Li Lan. Kopasz Li a házból előbb anyjának meglepett, örvendező kiáltását hallotta, majd a szapora lépteit, aztán bátyja hangját: – Mama! – Li Lan odafutott a házhoz, karjába kapta Szung Kangot, és közben egyfolytában hadart, mint egy géppuska. Kopasz Li közben a ház foglya maradt. Teljes erejéből dörömbölt az ajtón, ordított és sírt, de beletelt egy időbe, mire Li Lan meghallotta kiáltozását, és kinyitotta az ajtót.

Kopasz Li és Szung Kang végre szemtől szembe láthatta egymást. Megragadták egymás kezét, és pattogtak, ugráltak, huhogtak és ordibáltak, míg csupa verejték nem lett az arcuk, és a híg takony bele nem csöpögött a szájukba. Több mint tíz perce ugrándoztak, mire Szung Kangnak eszébe jutott a zsebében lapuló Fehér Nyuszi. Megtörölte homlokát, és kotorászni kezdett a zsebében, megszámolta a karamellákat: – Egy, kettő, három, négy... öt –, miközben egyenként Kopasz Li tenyerébe nyomta őket. Kopasz Li négyet a zsebébe süllyesztett, egyet viszont kibontott, és a szájába pottyantott.

Li Lan végiggyötrődte a reggeltől estig tartó harci gyűléseket, fáradtan, elnyűtten ballagott hazafelé. Ám abban a szemvillanásban, amikor meglátta Szung Kangot, arca megelevenedett boldog izgalomban. Szung Fan-ping halála óta nem örült így semminek. Harsány hangon bejelentette, hogy igazi lakomával vendégeli meg a fiúkat Szung Kang látogatása alkalmából, és kézen fogva a két gyereket, elindult a Népvendéglőbe. A szürkületi utcákon járva Kopasz Li úgy érezte, évek óta nem dughatta ki orrát se a házból. Örömeiben nem is lépkedett, hanem szökdécselt, Szung Kang nemkülönben. Li Lan széles mosollyal vezette fiait, és boldogsága rájuk is átragadt, úgyhogy még vidámabban szökdécseltek.

Amikor elértek a hídhöz, meglátták Szu mamát, a büfésnőt fatáblával a nyakában. Kislánya, Szu kisasszony ott állt mellette, kapaszkodott a szoknyájába. Szung Kang odament, és megkérdezte Szu mamát: – Miért kell egy ilyen kedves néninek fatáblát hordania?

A lehajtott fejű Szu mama nem felelt, de Szu kisasszony a könnyeit törölgette Szung Kang szavaira. Li Lan is lehajtotta a fejét, súgott valamit Kopasz Linek, és szelíden bökdöste, hogy kínálja meg a kislányt az édességből. Kopasz Li nagyot nyelt, előhalászott egy Fehér Nyuszit. Mint akinek a fogát húzzák, úgy mondott le róla. Szu kisasszony kinyújtotta könnytől nedves tenyerét, és elfogadta. Szu mama ekkor fölnézett, és rámosolygott Li Lanra, Li Lan pedig

visszamosolygott rá. Li Lan még állt ott egy darabig, aztán megrántotta Szung Kang kezét: menniük kell.

– Ne tessék félni! – mondta Szu mamának Szung Kang. – El tetszik nyerni a jutalmát a következő életben.

Szu mama visszafojtott hangon felelt: – Jó kisfiú vagy. Te is elnyered a jutalmad.

Aztán Kopasz Lire és Li Lanra nézett, és hozzáfűzte: – Mind elnyeritek jutalmatokat.

Li Lan elvitte Kopasz Lit és Szung Kangot a Népvendéglőbe. A fiúk rég nem jártak itt, utoljára Szung Fan-ping hozta őket ide, miután a zászlót lengette a híd hátán. Akkor mindnyájan lelkesek voltak és büszkék. Akkor mindenki odacsődült köréjük, miközben ették a metéltjüket, sőt a szakács különleges húslevest szolgált fel nekik. A vendéglő most majdnem üres volt. Li Lan két tál sima metéltet rendelt a fiúknak, de magának semmit, mondván, hogy otthon még egy csomó maradék van, azt is meg kell enni. Ahogy Kopasz Li és Szung Kang szürsölte a forró, gőzölgő tésztát, orruk majdnem belecsöppent a levesbe. A metélttésztás leves valahogy pont olyan finom volt, mint a múltkor. Amikor a múltkori szakács látta, hogy senki sem figyel oda, az asztalukhoz jött, és odasúgta: – Húslevesvel adtam.

Aztán Li Lan ismét kézen fogta a fiúkat, és nagyon sokáig sétáltak a város utcáin. Elmentek a valaha fényárban úszó kosárlabdapálya mellett. Leültek a bejárat előtti kövekre, és bámultak befelé a hatalmas, üres, holdfényes pályára. Li Lannak az járt a fejében, milyen ragyogó fény világította meg egyszer régen ezt az üres négyszöget, és hogy Szung Fan-ping mennyire kimagaslott a többiek közül abban a heves küzdelemben. Főleg arra a bámulatos zsákolásra emlékezett, a tömeg hirtelen elnémulására, a felhördülésre meg az ujjongásra. Li Lan elmosolyodott, és ezt mondta a fiúknak: – Most, hogy apátok elment, nincs senki a

világon, aki úgy tudna zsákolni.

Szung Kang két napig maradt Kopasz Liék házában; a harmadik napon megjelent a nagyapja, hátán egy tökkel. Nem volt hajlandó bemenni, szívesebben állt lehajtott fejjel a ház előtt. Li Lan kedvesen üdvözölte, apámnak szólította, és a kabátujjánál fogva bevezette volna a szobába. Az öreg földesúr elpirult, és a fejét csóválta. Li Lan sehogyan se tudta rábeszélni, úgyhogy inkább kihozott egy kisszéket, és kérte, legalább üljön le. Az öreg földesúr erre sem volt hajlandó, hanem megvárta türelmesen, míg Szung Kang megeszi a reggelijét. Nem mozdult, csak amikor a tököt letette az ajtóhoz. Amikor Szung Kang kilépett, a nagyapja megfogta a kezét, biccentett Li Larfnak, és már indultak is.

Kopasz Li az ajtóhoz szaladt, és szomorúan nézett a távolodó Szung Kang után. Szung Kang is vissza-visszanézett szomorúan Kopasz Lire, aztán magasba emelte karját, és integetett, Kopasz Li pedig visszaintegetett.

Szung Kang ezután nagyjából havonta egyszer jött be a városba. Most már nem egyedül, hanem a nagyapjával, aki a megtermelt zöldségeit akarta eladni. Hajnal előtt indultak el, Kopasz Li ilyenkor még mélyen aludt. Mihelyt beléptek a déli kapun, Szung Kang a sötét utcákon át elfutott Kopasz Liék házához, két fej friss káposztával. Csöndben letette az ajtajukhoz a káposztát, aztán szaladt is vissza a piacra, ahol a nagyapja mellett ülve kiáltozta: – Friss a zöldség!

Szung Kang és a nagyapja nemegyszer már napkeltekor abbahagyták a piacozást. A nagyapa kézen fogta Szung Kangot, és a kanyargós utcákon visszamentek Kopasz Liék házához, ahol csöndben megálltak az ajtó előtt, füleltek, nincs-e benn valami mozgás, és találgatták, felébredt-e már anya és fia. Li Lan és Kopasz Li azonban kivétel nélkül mindig aludt, a két fej káposzta még ott várakozott az ajtónál. Így aztán Szung Kang és a nagyapja egyetlen

szó nélkül hazaindult.

Szung Kang az első évben minden városi látogatása alkalmával hozott Kopasz Linek pár szem Fehér Nyuszit, bebugyolálta főnixfalevélbe, és ott hagyta a kő fellépő alatt. Kopasz Linek fogalma sem volt, Li Lan hány szem Fehér Nyuszit adott annak idején Szung Kangnak, de az első évben szinte mindig számíthatott a karamellára.

Li Lan, miután fölkel, és kinyitotta az ajtót, rögtön észrevette az odakészített, harmatos zöldséget, és bekiabált Kopasz Linek: – Itt járt Szung Kang!

Kopasz Li első dolga az volt, hogy felfordította a követ, és kiszedte az édességet, azzal kitűzött az utcára. Li Lan tudta, hogy Szung Kangot akarja látni, ezért nem is tartóztatta. Miután Kopasz Li a piacon nyomát se lelta Szung Kangnak, rögtön sarkon fordult, és eliramodott a déli kapu felé. A két testvérnek itt néha sikerült is megpillantania egymást. Ha Kopasz Li kikémlelte a távolban Szung

Kang alakját, ahogy ott ballagott a nagyapja és a kosarai mögött, teli tüdőből kiáltozni kezdett: – Szung Kang! Szung Kang!

Ha Szung Kang meghallotta, hátrafordult, és azt kiabálta: – Kopasz Li! Kopasz Li!

Kopasz Li állt a kapuban, és egyre csak szólongatta Szung Kangot. Szung Kang ment tovább, de folyton visszanézett, integetett, és Kopasz Lit szólongatta. Már el is tűnt a láthatáron, amikor Kopasz Li még mindig azt kiáltozta: – Szung Kang! Szung Kang!

És minden kiáltására hallotta a távoli visszhangot: – Kang... Kang... Kang...

24. FEJEZET

Az idő csöndben, észrevétlenül ballagott el Liuváros mellett, és mire bárki észbe kapott, már elmúlt hét esztendő. Liuvárosi szokás szerint az özvegyasszony egy hónapig nem moshatott haját férje

halála után, ezt némelyek meghosszabbították fél évre. Li Lan azonban Szung Fan-ping halálakor egyszer s mindenkorra befejezte a hajmosást. Hét éven át egyszer sem mosta meg, csak olajjal lesimította. Takarosán megfésülte fekete, zsíros haját, és büszkén vonult végig a főutcán, hiába követték és csúfolták a liuvárosi kölykök: – Földesúr a férje, földesúr a férje...

Li Lan arcáról sohasem tűnt el a büszke mosoly. Bár csak tizennégy hónapot töltöttek együtt Szung Fan-pinggel mint férj és feleség, Li Lannak ez többet jelentett, mint egy egész élet. A hétéves hajnemmosás és a folytonos olajozás oda vezetett, hogy a feje egyre förtelmesebb bűzt árasztott. Először csak a ház szaglott úgy, valahányszor hazatért, mint egy többhetes zokni, később már annyira erős volt a szag, hogy mindenki megérezte, ha Li Lan kitette a lábát az utcára. Most már mindenki menekült a közeléből. Még a csúfolódó gyerekek is elszaladtak, orrukat befogva: – Hú, de bűdös, de bűdös!

Li Lan úgy hordta a haját, mint egy érdemrendet. Azt akarta, hogy mindenki mindig úgy gondoljon rá, mint Szung Fan-ping feleségére. Amikor Kopasz Li már iskolába járt, valahányszor be kellett írni valahová az apja nevét, mindig azt íratta be vele: „Szung Fan-ping”, a „család osztályháttere” rubrikába pedig azt: „földesúr”. Ennek folytán Kopasz Linek sok gúnyolódást és ócsárlást kellett elviselnie, és az összes osztálytársa Kis Földesúrnak hívta. Li Lanon és a faluról néha látogatóba érkező Szung Kangan kívül mintha senki sem tudta volna, hogy igazából Kopasz Linek hívják, és még a tanárok is az osztály-hovatartozását használták megszólításnak: – Állj fel, Kis Földesúr, és olvasd a szöveget!

Tízéves korában Kopasz Linek eszébe jutott, hogy van egy vér szerinti apja is – az, aki belefulladt a latrinába, miközben a nők seggét kukkolta. Kopasz Li elhatározta, hogy ezentúl vér szerinti apja nevét fogja használni, mert már elege volt ebből a szerencsétlen földesurazásból. Amikor újból ki kellett töltenie az üres helyet az

„Apa” felirat alatt, az ellenállás mellett döntött, és megkérdezte anyját: – Mit írjak ide?

Li Lan éppen vacsorát főzött, és váratlanul érte Kopasz Li kérdése. Értetlenül nézett fiára: – Hát azt, hogy Szung Fan-ping.

Kopasz Li lehorgasztotta a fejét: – Úgy értem, a másik apukám...

Anyja lesújtó pillantást vetett rá, és keményen odavágta: – Neked nincs másik apád.

Li Lan büszkén élte meg, hogy földesúr feleségeként tartják számon – ez tartotta elevenen Szung Fan-pinget a szívében. Büszkesége hét évig tartott, míg Kopasz Li tizennégy éves nem lett. Ebben az évben csípték nyakon Kopasz Lit, amikor kileste a nőket az árnyékszéken. Li Lan azon nyomban elvesztette tartását, és ettől kezdve, valahányszor Kopasz Linek ki kellett töltenie valamilyen űrlapot, ő kiradírozta Szung Fan-ping nevét, és olyan nevet írt be a helyére, ami tökéletesen ismeretlen volt Kopasz Linek – Liu San-feng –, az osztályháttér-rubrikába pedig a „földesúr” helyett a „szegényparaszt” került. De hiába adta vissza az űrlapot átírva Kopasz Linek, utána kiderült, hogy a fiú kiradírozta a „Liu San-feng” és a „szegényparaszt” szavakat, és visszakörmölte, hogy „Szung Fan-ping” és „földesúr”. Kopasz Lit tizennégy évesen már nem izgatta, hogy ő a kis földesúr. Duzzogva radírozta ki vér szerinti apjának nevét, és közölte: – Az én apukám Szung Fan-ping.

Li Lan úgy meredt fiára, mint egy idegenre. Megdöbbent a szavain. Amikor Kopasz Li fölnézett rá, ő lesunyta fejét, és azt dünnyögte: – A vér szerinti apád neve Liu San-feng.

– Miféle Liu San-feng – köpte ki megvetőn a szavakat Kopasz Li. –Ha ő volna az apám, Szung Kang nem lenne a testvérem.

Amióta Kopasz Linek rossz híre kelt, minthogy a női reteráton leskelődött, többé nem Kis Földesúrnak, hanem Kis Segglesőnek hívták. Vér szerinti apjáról mindenki megfélemezett a hírhedt cselekedetével egyetemben, most viszont újra előkerült az emléke,

mint egy szenzációs régészeti lelet. Kopasz Li osztálytársai csak mint Öreg Segglesőt emlegették. Még a tanárok is átvették Kopasz Li új gúnynevét, például: – Hé, te, Kis Seggleső, pucold meg a végét!

Li Lan újra szégyenének foglya lett, mint annak idején, amikor első férje belefulladt a közbudiba. Egyik percről a másikra elillant az a büszkeség, amivel Szung Fan-ping ajándékozta meg. Nem ment tovább végig fölemelt fejjel az utcán, hanem ugyanolyan bátortalan, félős lett, mint a tizenégy évvel korábbi énje. Ha kiment az utcára, mindig lehorgasztotta a fejét, és a fal felé fordulva járt, úgy érezte, mintha minden szem őt bámulná. Nem is akart többé elmenni hazulról, sőt, amikor otthon volt, akkor is bezárkózott, és ült az ágyán, mint egy fadarab. Migrénes rohamai visszatértek, és újra vacogott a foga reggeltől estig.

Kopasz Li ekkor már azzal volt elfoglalva, hogy Lin Hung fenekének titkát minél jobb áron értékesítse, és majd kicsattant az egészségtől, miután számtalan tál különleges háromízű metéltet küldött le, valamint olykor-olykor egy tál sima tésztát is.

Úgy parádézott az utcán, mint valami híresség, és egyáltalán nem bánta, ha Kis Segglesőnek hívják. Akik így nevezték, azoknak halvány fogalmuk se volt semmiről. A beavatottak viszont – Győzelem Csao, Siker Liu, Kisolló Kuan és a hasonszőrűek, lényegében mindenki, akivel Lin Hung seggénak valutájában üzletelt – egytől egyig úgy titulálták: a Seggkirály. Győzelem Csao ekkor már a Költő Csao, Siker Liu meg az Író Liu névre hallgatott, és ez a két Tehetséges Fiatalember ötölte ki Kopasz Li új gúnynevét. Ő is teljesen meg volt vele elégedve. Ami igaz, az igaz – gondolta magában.

A tizenéves Kopasz Li meg a fiatal Költő Csao és Író Liu néhány hónapig a legjobb cimborák voltak. Ami egyesítette őket, az nem volt más, mint Lin Hung szépséges hátsójának vizsgálata és megvitatása. Liuváros két Tehetséges Fiatalembere átkutatta elméjének minden

zugát, s töméntelen irodalmi kifejezéssel állt elő – volt közöttük durva, költői, szigorúan leíró, metaforikus, orvostudományi és elemző jellegű –, s ezt mind felkínálták Kopasz Linek, hogy válassza ki közülük azokat, amelyek a leghívebben jelenítik meg a csodát, amit látott. De miután kimerítették a téma taglalásának minden lehetséges módját, Kopasz Livel kötött barátságuk óhatatlanul közeledett a természetes vég felé. A két Tehetséges Fiatalember nem is egyszer indult neki az éj leple alatt, hogy könyveket csenjen a teremből, amelyet a kulturális forradalom idején dugig megtöltöttek elkobzott kötetekkel – és Kopasz Li falazott nekik. A Lin Hung fenekének lefestésére használt csodás, lírai fordulatok közül jó néhányat eme lopott könyvekben fedeztek föl.

A beavatottak közül Kovács Tung volt az egyetlen, aki nem a Seggkirály néven emlegette Kopasz Lit. Annak idején megpróbálta egy tál olcsó, üres tésztával kiszedni Kopasz Liból a titkait, de a fiú nem állt kötélnek. Ezért hát Kovács Tung, miután rövidebb lett egy tál metélttel, és nem kapott érte semmit, így szidalmazta Kopasz Lit, valahányszor a szeme elé került: – Az a Seggleső Kis Gazember.

Kopasz Li egyáltalán nem szívta mellre, inkább megpróbált Kovács Tung lelkére beszélni: – Miért nem hívsz te is Seggkirálynak, mint a többiek?

Kopasz Li néha összefutott az utcán Lin Hunggal. A lány tizennyolc éves volt, szebb nem is lehetett volna. A férfiak leesett állal bámulták, amikor szembejött, de csak Kopasz Linek volt mersze, hogy lelkesen ráköszönjön, mintha régi szívyszerelme volna: – Ezer éve nem láttalak, Lin Hung! Hogy megy sorod?

Lin Hung elvörösödött dühében és szégyenében. Nem hitt a szemének, hogy ez a tizenöt éves, kukkoló huligán egyszerűen csak idejön törleszkedni. Kopasz Li azonban ügyet sem vetett a járókelők felháborodott és gúnyos pillantásaira, hanem szívélyesen folytatta: – Hogy van a kedves családotod?

– Kopy le azonnal! – szúrte át összeszorított fogain Lin Hung.

Kopasz Li erre megfordult, és elhessegette a köréjük gyűlő kíváncsiszkodókat, mintha a lány valaki máshoz beszélne. Aztán felajánlotta őrző-védő szolgálatait Lin Hungnak, aki ekkor már olyan dühös volt, hogy a könnye is kicsordult. Megkérdezte: – Merre tartasz? Én majd elkísérlek, vigyázok rád.

Lin Hungnak végképp elfogyott a türelme, és ráripakodott: – Tűnés, te kis görény!

Kopasz Li újra maga mögé nézegetett, mire Lin Hung nekiszegezte az ujját: Neked mondom, hogy takarodj!

A tömeg röhögésétől kísérve Kopasz Li elnézte a távolodó Lin Hungot, sajnálkozóan csettintett, és tudatta a báméskodókkal:

– Még mindig mérges rám.

Aztán megcsóválta fejét, és bánatosan felsóhajtott: – Nem lett volna szabad megtennem, amit tettem.

A Kopasz Li sokféle csínytevéséről szóló hírek Li Lan fülébe is eljutottak, s ezért, ha lehet, még jobban lehorgadt a feje. Rajta csattant első férje halálának botránya, és most el kellett viselnie a fia szégyenletes hírét. Őneki, akinek az arca valaha könnyben ázott, mostanra elapadtak a könnyei. Ám egy árva szóval sem hánytorgatta fel Kopasz Linek a viselt dolgait, mert tudta, hogy nincs hatalma fölötte. Gyakran megesett, hogy migrénes rohama a legsötétebb éjszakában riasztotta föl álmából, olyankor éberem feküdt, és azt latolgatta, mi lesz Kopasz Liből, ha felnő. Éjszakáról éjszakára csak álmatlanul hánykolódott, és azt kérdezte magától kétségbeesetten: – Jóságos ég, miért kellett nekem ilyen démont a világra hoznom?

Lelki összeomlásával párhuzamosan az egészsége is megromlott. A migrénes rohamai egyre súlyosabbak lettek, aztán a veséje is kezdte cserbenhagyni. Miközben Kopasz Li élvezettel falta a különleges metéltet, egyik adagot a másik után, és szépen

kigömbölyödött, Li Lan már nem ment munkába, hanem hosszú betegszabadságot vett ki, hogy otthon pihenhessen. Arcbőre viaszos lett és sárga, és amikor elment a rendelőbe, hogy megkapja napi injekcióját, az orvosok és a nővérek még a sebészmaszkon át is érezték a belőle áradó savanyú bűzt. Miközben beszéltek hozzá, és beadták az injekciót, elfordították a fejüket. A végén annyira beteg lett, hogy megpróbálta beutaltatni magát a kórházba. Erre azt mondták neki:

– Előbb mossa meg a haját, aztán megkaphatja a beutalót.

Li Lan szégyenkezve lógatta fejét egész úton hazafelé, s a következő pár napra belegubózott nyomorúságába. Ez idő alatt nem gondolt semmi másra, csakis Szung Fan-pingre, a szavaira, a mosolyára; úgy érezte, ha megmosná a haját, elárulná élete nagy szerelmét. Végül azonban arra jutott, hogy neki már nincs sok hátra, és hamarosan az alvilágba távozik, ahol újra egybekelhet Szung Fan-pinggel, és talán még a férjét is zavarja majd a mocskos haja. Úgyhogy egy vasárnap délután beletett a kosarába egy tiszta ruhát, és amikor Kopasz Li éppen indulni készült, félrehúzta fiát. Pillanatnyi habozás után így szólt: – Azt hiszem, én már nem leszek jobban, úgyhogy szeretnék megtisztulni, mielőtt meghalok.

A kukkolós közbiztonsági óra most először kérte meg Kopasz Lit, hogy kísérje az utcán mások szeme láttára. Bár fia éppolyan szégyent hozott a fejére, mint az első ura, és annak az embernek még a halála után sem tudott megbocsátani, a fia mégiscsak más lapra tartozott. Elvégre hús a húsból, vér a vérből.

Amikor együtt mentek a fürdő felé az utcán, Li Lan egyszer csak észrevette, hogy fia már magasabb nála, ettől elmosolyodott, és egy kicsit erősebben szorította Kopasz Li karját. Akkoriban már az egyszerű járás is fárasztotta, és húszméterenként keresnie kellett egy fát, hogy nekidőlhessen. Útközben Kopasz Li integetett az összes szembejövő ismerősének, és köszönt nekik, aztán elmondta

anyjának, hogy ki kicsoda. Li Lan meghökkenve fedezte fel, hogy tizenöt éves fiának máris sokkal több ismerőse van, mint neki egész életében volt.

Otthonról a fürdőig nem volt több az út fél kilométernél, de Li Lan több mint egy óra alatt tette meg a távolságot. Valahányszor megpihent egy fának dőlve, Kopasz Li türelmesen megvárta, és közben elmesélte neki, mi hír a városban. Li Lannak minden újdonság volt, és újfajta tisztelettel kezdte méregetni Kopasz Lit. Egy kis időre meg is örült ennek, de aztán arra gondolt: ha Kopasz Li olyan derék fiatalember volna, mint Szung Kang, bizony tisztos életet élhetne felnőttként. Aztán, nehogy elfelejtse: „A fiam egy démon.”

Miután megérkeztek a fürdő bejáratához, Li Lan a falnak dőlt, és még egy kicsit pihent. Megfogta Kopasz Li kezét, és megígértette vele, hogy nem megy el, hanem megvárja idekint. Kopasz Li bólintott, és nézte, ahogy anyja belép a kapun – olyan volt a járása, mint egy öreg néninek, de a haja, amit hét esztendeje nem mosott meg, fekete volt és fényes.

Kopasz Li úgy érezte, az örökkévalóságig kell a fürdő előtt rostokolnia. Előbb a lábikrája fájdukt meg, aztán a lábujjai. Szakadatlanul jöttek a fürtioból a vendégek, kipirult az arcuk, nedves volt a hajuk.

Volt, aki nem feledkezett meg róla, hogy Kis Segglesőnek csúfolja, mások Seggkirálynak szólították. Az előbbieket Kopasz Li még arra se méltatta, hogy rájuk nézzen, de az utóbbiakat szívélyes mosollyal üdvözölte, hiszen metéltes ügyfelek voltak, és Kopasz Linek a jó vevő mindennél fontosabb volt.

Kilépett a fürdőből többek között Kovács Tung is. Amikor meglátta Kopasz Lit, ráförmedt: – Te Seggleső Kis Gazember! – És a fürdőre mutatván hozzáfűzte: – Oda mért nem mész be kukucskálni? Annyi ott a segg, hogy azt se tudod, melyikkel kezdjed.

Kopasz Li sértetten megszívta az orrát: – Mit értesz te ehhez? Amikor túl sok a segg, hogyan lehet összpontosítani? Azt se tudja az ember, hova koncentráljon.

Fölmutatta öt ujját, és szakértői stílusban kioktatta Kovács Tungot: – Egyszerre öt seggnél többet nem lehet nézni, de legeslegálább kettő kell hozzá. Ennek az az oka, hogy ha ötnél több a segg, az ember összezavarodik, de ha csak egy van, nincs mivel összehasonlítani.

Kovács Tungot ez a közlés valóságos megvilágosodásként érte. Szinte áhítatos hangon mondta Kopasz Linek: – Seggleső Kis Gazember, benned igazi tehetség lakik. Egyszer majd meg kell hogy hívjalak egy különleges háromízű metéltre.

Kopasz Li szerényen fölemelte a kezét, és kijavította Kovács Tungot: – Légy szíves, nevezd Seggkirálynak!

Kovács Tung ezúttal elfogadta a helyreigazítást, és megerősítette: – Csakugyan te vagy a Seggkirály.

Így hát Liúváros Seggkirálya, Kopasz Li három óránál is tovább várt anyjára a fürdőház előtt, heves türelmetlenség és őszinte aggodalom között hányódva: csak nem ájult el odabent? Miután eltelt három óra, egy csapat fiatal nő nyomában kijött a fürdőből egy ősz hajú néni. Kopasz Lit annyira lekötötte a vizes hajú fiatal nők látványa, hogy észre sem vette, amikor az idős asszony elindult felé. Megállt előtte, és így szólt: – Kopasz Li.

Kopasz Linek földbe gyökerezett a lába, képtelen volt elhinni, hogy ez a nő az ő édesanyja. Fekete hajú volt, amikor bement, most pedig galambósz, az utolsó hajszálig. Szung Fan-ping emlékére hét éven át nem mosott haját, de most a víz teljesen kimosta belőle a feketeséget.

Kopasz Li most ébredt rá, mennyire megöregedett az anyja, úgy néz ki, mintha a nagymamája lenne. Li Lan megragadta a karját, és valahogy hazavergődtek. Amikor útközben az ismerősei

megpillantották Li Lant, egytől egyig megdöbbentek, közlelről is szemügyre vették, s levegő után kapkodtak: – Li Lan? Te vagy az?

Li Lan bólintott, és kimerülten felelte: – Igen, én vagyok.

25. FEJEZET

Amikor Li Lan hazaért, alaposan szemügyre vette magát a tükörben. Őt is megdöbbentette hirtelen öregedése, és belenyilallt annak az előérzete, hogy ha kórházba vonul, többet nem jön haza. Bár a mocskot mind kimosta hajából, egyelőre még nem ment be a kórházba, hanem néhány napot még otthon töltött. Ezalatt vagy az ágyban feküdt, vagy az asztalnál ült, aggodalmasan, sóhajtozva nézte Kopasz Lit, és azt mondogatta: – Jaj, mi lesz belőled?

Elkezdett a személyes hagyatékával is foglalkozni, de a legjobban Kopasz Li sorsa nyomasztotta – mi lesz vele, ha ő meghal? Félt, hogy a fia csúnyán végzi – ha tizennégy évesen a nők fenekét lesi meg az illemhelyen, ki tudja, miféle szörnyű dolgokba keveredik még tizennyolc éves koráig? Attól félt, hogy Kopasz Lit egyszer majd börtönbe csukják.

Elhatározta, hogy kórházba vonulása előtt mindent a lehető leggondosabban elrendez. Melléhez szorította az anyakönyvi kivonatot, és megkérte Kopasz Lit, hogy kísérje el a Közjóléti Irodába. Amikor belépett, elfogta a kínos érzés, hogy kétszeresen is meg van bélyegezve: a férje földesúr volt, a fia huligán. Lehajtott fejjel tipegett be a hivatalba, és megkérdezte: – Ki foglalkozik az árvákkal?

Kopasz Li betámogatta Li Lant az egyik szobába, ahol is egy harmincas éveiben járó férfi ült az íróasztalnál, és újságot olvasott. Kopasz Li azonnal ráismert – ő volt az, aki hét évvel azelőtt hazacipelte Szung Fan-ping holttestét az autóbusz-állomásraól. Izgatottan rámutatott, és felkiáltott: – Maga az! Tao Csing!

Li Lan megrángatta Kopasz Li zubbonyujját, próbálta fékezni

fiának bárdolatlanságát. Mélyen meghajolt, és alázatos hangon érdeklődött: – Tao elvtárshoz van szerencsém?

Tao Csing bólintott, letette az újságját. Tüzetesen végigmérte Kopasz Lit, és úgy látszott, megismeri. Li Lan az ajtóban állt, nem mert belépni, és reszkető hangon mondta: – Érdeklődni szeretnék valamiről, Tao elvtárs.

A hivatalnok elmosolyodott: – Fáradjon beljebb.

Li Lan kínosan feszengett: – Nem túl jó az osztályhátterem.

Tao Csing tovább mosolygott: – Jöjjön csak be.

Közben már oda is húzott egy széket, és hellyel kínálta Li Lant. Az asszony félősen beljebb lépett, de nem mert leülni. Tao Csing a székre mutatott: – Kérem, előbb foglaljon helyet.

Li Lan bátortalanul leült, tisztelettudón átnyújtotta Tao Csingnek az anyakönyvi kivonatot. Kopasz Li felé intett, és magyarázni kezdte: – Ő a fiam. A neve benne van a papírjainkban.

Tao Csing átfutotta a füzetkét: – Aha, látom. Miben segíthetek?

Li Lan keserűen elmosolyodott, és folytatta: – Húgyvérűségben szenvedek, a napjaim meg vannak számlálva. Ha én elmegyek, a fiam árván marad. Kaphat esetleg ellátást?

Tao Csing elképedve bámult Li Lanra. Kopasz Lire nézett, majd bólintott: – Hát hogyne. Jár neki havonta öt jüan, valamint évszakonként húsz csin értékben gabona-, olaj- és ruhajegy. Ezt a támogatást megkapja, amíg munkába nem áll.

Az asszony feszengve magyarázta: – Rossz az osztálybesorolásom. Földesúr felesége vagyok...

Tao Csing mosolyogva adta vissza a családi iratot: – Megértem a helyzetét. Ne aggódjék, bízson csak rám mindent. A fia bármikor hozzám fordulhat segítségért.

Li Lan végre megkönnyebbülten felsóhajtott. Örömeivel visszatért

némi szín az orcájára. Tao Csing kuncogva méregette a fiút: – Te vagy hát Kopasz Li. Szépen elhíresültél. Azt a másikat hogy hívják?

Kopasz Li tudta, hogy Szung Kangról van szó, és már válaszolt volna, ám ekkor Li Lan idegesen fölállt. Tudta, hogy Tao Csing megjegyzése az árnyékszéken történetekre utal, úgyhogy elhadart néhány köszönő szót, és nyomban szólta is Kopasz Linek, hogy kísérje ki. Már kimentek a szobából meg a Közjóléti Iroda épületéből is, amikor Li Lan úgy érezte, most már megállhat egy kicsit pihenni. Nehezen vette a levegőt. Nagyon sóhajtott, és azt mondta: – Ez a Tao elvtárs jó ember.

Ekkor mondta el Kopasz Li, hogy Tao Csing vitte haza Szung Fan-ping holttestét a buszállomásra. Amikor Li Lan ezt meghallotta, az arca rögtön élénkvörösre váltott, visszasietett Tao Csing irodájába, és közölte: – Ön a mi megmentőnk. Hadd tiszteljem meg egy *kautauval*.

Li Lan térdre zuhant, a padlóhoz verdeste homlokát, és szívszaggató zokogásra fakadt. Tao Csing riadtan állt föl, és csak lassacskán értette meg Li Lan alig összefüggő szavaiból, miért térdepel most előtte. Gyorsan odanyúlt, hogy fölsegítse, de Li Lan visszatérdelt, és két további kautaut végzett. Tao Csingnek sokáig kellett rábeszélnie, hízelkedéssel, mint egy gyereket, hogy legalább hagyja magát felsegíteni. Utána kikísérte egészen az utcáig, majd amikor a Közjóléti előtt elbúcsúztak, hüvelykujjával fölfelé bökött, és halkán azt mondta: – Szung Fan-ping... micsoda nagyszerű ember volt!

Li Lan úgy megindult, hogy egész testében reszketni kezdett. Amikor Tao Csing visszament az irodába, Li Lan még mindig a könnyeit törölgette, és meghatott örömeiben egyre csak azt ismételte: – Hallottad ezt, Kopasz Li? Hallottad, mit mondott Tao elvtárs?

A Közjóléti Irodából a koporsóüzletbe vezetett az útjuk. Li Lan

homloka még mindig vérzett, pár lépésenként meg kellett állnia, és ahányszor megállt, nem bírta ki, hogy el ne ismétlje Tao Csing szavait: – Szung Fan-ping... micsoda nagyszerű ember volt!

Roppant büszke kézmozdulat kíséretében közölte Kopasz Livel: – Liuvárosban minden ember így gondolja. Csak nem merik hangosan kimondani.

Lassan eljutottak a koporsóüzletig. Amikor végre megérkeztek, Li Lan leült a fellépőre, és zihálva letörölte a vért a homlokáról. Elmosolyodott, és beszólt az eladóknak: – Megjöttem.

Azonnal mind megismerték. – Most kinek lesz a koporsó?

Li Lan zavartan felelte: – Nekem.

Az eladók meghökkentek, azután mind elnevették magukat: – Ki hallott még ilyet, hogy egy élő ember magának vegyen előre koporsót?

Li Lan is mosolygott: – Én se hallottam még ilyet.

Majd Kopasz Lire mutatva hozzáfűzte: – A fiam még fiatal, és nem tudhatja, milyen koporsó kell, ezért úgy gondoltam, lefoglalok egyet, aztán ő majd később érte jön.

A koporsóboltban mindenkinek ismerős volt a városszerte hírhedt Kopasz Li. Kuncogva méregették, ahogy szerényen félrehúzódva állt azt ajtóban, és meg is jegyezték: – Annyira azért nem fiatal.

Li Lan lehorgasztotta a fejét. Tudta jól, miért nevetgélnek. Kiválasztotta a legolcsóbb koporsót, amelyik csak nyolc jüanba került. Ugyanolyan lakkozatlan, vékony deszkájú koporsó volt, mint amelyet Szung Fan-pingnek vett annak idején. Remegő kézzel halászta elő a zsebkendőjébe kötött pénzét, és kifizetett négy jüant előlegbe, azzal, hogy a többi majd a fia fizeti ki, ha elviszi az árut.

Most, hogy a Közjóléti Irodában elintézte Kopasz Li árvaellátását, aztán a koporsóboltban megvette a koporsót, Li Lan megszabadult két legnyomasztóbb terhétől. Másnap már nyugodtan elmehetett

volna a kórházba, de úgy számolt, hogy már csak hat nap van hátra a *csingming* ünnepéig, amikor az élők kifejezik tiszteletüket a halottak iránt. Csóválta a fejét, és eldöntötte magában, hogy *csingming* napján még meglátogatja Szung Fan-ping faluszéli sírját, és csak azután fekszik be a kórházba.

Nagy nehezen elvonszolta mindinkább holt súlynak érzett testét a liuvárosi könyvesboltba. Az írószerpultnál vett egy csomag fehér papírt, azzal elvergődött hazáig, közben többször is megpihenve. Leült az asztalhoz, és elkezdett papír pénzérméket és „nemesfém rudakat” gyártani. Amióta Szung Fan-ping elhunyt, Li Lan minden *csingmingen* kivágott egy kosárra való papírpénzt és rudat, majd elzarándokolt vele falura, ahol elégette a férje sírján.

Ekkor már olyan súlyos beteg volt, hogy alig maradt benne erő. Minden egyes rúd elkészítése után pihennie kellett. Remegő kézzel, nagy nehezen tudta csak rárajzolni a vonalakat a pénzekre, felírni az arany és az ezüst írásjegyét a hasábokra. Négy nap alatt végzett azzal, ami máskor belefért volna egyetlen délutánba. A kész rudakat belerakosgatta a kosárba, és a tetejükön gondosan elrendezte a fehér fonatra fölfűzött papír pénzérméket. Elmosolyodott, hosszan sóhajtott, hullatott néhány csepp könnyet is, mert érezte, hogy alighanem utoljára tudja meglátogatni Szung Fan-ping sírját.

Azon az estén odahívta ágyához Kopasz Lit, és alaposan szemügyre vette. Megvigasztalta valamelyest a tudat, hogy fia csöppet sem hasonlít a Liu San-feng nevezetű férfira. Nehezen kapkodva a levegőt, így szólt hozzá: – Holnapután van *csingming*. Szeretnék elmenni a sírhoz, de nincs hozzá elég erőm.

– Semmi baj, mama – felelte Kopasz Li. – Majd én elviszlek.

Li Lan mosolyogva csóválta a fejét, aztán szóba hozta másik fiát: – Miért nem mész el holnap falura Szung Kangért? Ketten felváltva vihetnétek.

– Fölösleges idehozni ezért Szung Kangot – intett határozottan

nemet a fiú –, egyedül is el tudlak vinni.

– Nem – mondta Li Lan. – Nagyon hosszú az út; ha egyedül cipelnél, belefáradnál.

– Ha elfáradunk, majd pihenünk egy fa alatt – legyintett Kopasz Li. – Leülünk, azt' pihenünk.

Li Lan még mindig a fejét ingatta: – Menj el szépen Szung Kangért.

– Nincs értelme – válaszolta Kopasz Li. – Majd kitalálok valamit.

Ásított egy nagyot, bejelentette, hogy megy lefeküdni a külső szobába. Az ajtóban visszafordult: – Nem kell izgulnod, mama. Nyugodt lehetsz, hogy kényelmesen elviszlek falura, aztán kényelmesen visszajövünk a városba.

Kopasz Li, a tizenöt éves nagyfiú lefeküdt ágyába, öt perc alatt kidolgozta a tervét, aztán behunyta a szemét, és már horkolt is.

Csak másnap délután mozdult ki a házból, mint aki nagyon ráér. Először is elment a kórházba, s ott úgy járkált a folyosókon, mintha beteglátogató volna; ám abban a pillanatban, amikor észrevette, hogy senki sincs a nővérszobán, besurrant. Utána már nem sietett, hanem akkurátusan végigvizsgálta a legalább tucatnyi használt infúziós palackot, egyenként fölemelte őket, megnézte, melyikben maradt a legtöbb glükóz. Amikor kiválasztotta a megfelelőt, fürgén bedugta az inge alá, kisurrant a nővérszobából, és kiment a kórház kapuján.

Hetykén vonult végig az utcán az elcsent palackkal. Időnként szemmagasságban meglögybölte, próbált rájönni, mennyi glükóz lehet benne. Negyed decire saccolta, de biztos akart lenni a dolgában, ezért bement a szójamártásboltba, és megkérdezte az eladót, hogy szerinte mennyi folyadék van az üvegben. Az eladó persze a kisujjából rázta ki az ilyesmit. Párszor megsodrintotta a folyadékot az üveg alján, és közölte, hogy talán negyed vagy fél deci

lehet. Kopasz Li elégtétellel nyugtázta, hogy jó volt a becslése, visszavette az üveget, és azt mondta: – Színtiszta tápanyag.

Nagy mellénnyel és kellően sok szőlőcukoroldattal lépett be Kovács Tung műhelyébe. Kopasz Li tudta, hogy Kovács Tungnak saját talyigája van, és bízott benne, hogy kölcsönkaphatja tőle *csingming* napjára. Megállt az ajtóban, és elnézte, ahogy a kalapácsát forgató Kovács Tungról záporozik a verejték. Egy kis idő múlva Kopasz Li úgy intett, mintha jóindulatú munkavédelmi ellenőr volna, és megszólalt: – Nyugodtan pihenhetsz egy percet.

Kovács Tung letette kalapácsát, megtörülte verejtékben úszó arcát egy törülközővel. Figyelte Kopasz Lit, aki beballagott a műhelybe, és kényelmesen elfoglalta helyét a hosszú padon, amit valamikor szexuálisan kihasznált. Kovács Tung felmordult: – Mit akarsz, te kis gazember?

Kopasz Li kuncogott: – Behajtom a tartozásodat.

– Baszd meg! – csattant fel Kovács Tung. – Mivel tartozok én neked, te kis gazember?

Kopasz Li csak tovább kuncogott: – Emlékszel, mit mondtál nekem két hete, a fürdő előtt?

– Mit mondtam? – Kovács Tungnak csakugyan nem jutott eszébe semmi.

– Azt mondtad – bökött magára fiú –, hogy én, Kopasz Li csuda figura vagyok, és egyszer majd meghívsz egy különleges háromízű metéltre,

Kovács Tung most már emlékezett rá. Visszakanyarította törülközőjét a nyakába, és morogva ráhagyta: – Jó, mondtam ilyet. És most mit akarsz ezzel?

Kopasz Li elhatározta, hogy hízélgéssel ér célba: – Hát nem tudod, mekkora becsületed van a városban? Amikor te, Kovács Tung, azt mondd: „ugorj”, mindenki azt kérdezi: „Milyen

magasra?” Te ugye sosem szeged meg az adott szavadat?

– Micsoda kis gazember vagy! – nevette el magát Kovács Tung. A goromba stílussal fel kellett hagynia, de azért talált egy kiskaput:

– Csakugyan azt mondtam, hogy egyszer megvendégellek egy különleges metéltre. Csakhogy az „egyszer” – folytatta fensőbbségesen –, az akármikor lehet. És bizony nem tudom, mikor.

– Megfogtál! – Kopasz Li feltartott hüvelykujjal mutatta elismerését, de aztán rögtön folytatta a bekerítő hadműveletet: – És ehhez mit szólnál: nem kérem számon, hogy meghívj egy különleges háromízű metéltre, de ha egy napra kölcsönadod a talyigádat, akkor kvittek vagyunk.

Kovács Tung nem értette, hová akar kilyukadni Kopasz Li: – De minek akarod kölcsönkérni a talyigámat?

– *Ájja!* – sóhajtott fel Kopasz Li, majd megmagyarázta: – Az anyám el akar menni falura, hogy lesöpörje apám sírját. Tudod, milyen beteg. Gyalog biztos nem jut el odáig. Hát ezért kéne a talyigád.

Miközben beszélt, letette maga mellé a padra az infúziós palackot. Kovács Tung rámutatott, és megkérdezte: – Hát ez meg minek?

– Ez egy katonai kulacs – nyilatkozta ki. – Hosszú az út falura, és forrón süt majd a nap, mi lesz, ha édesanyám megszomjazik? Megtöltöm ezt a palackot vízzel, és ebből táplálom anyámat az úton. Erre való a katonai kulacs.

– Aha – mondta Kovács Tung, és hozzáfűzte: – Sose gondoltam volna rólad, te kis gazember, hogy ennyire szerető fia vagy anyádnak.

Kopasz Li szerénykedve mosolygott. Meglóbálta az infúziós palackot, és kijelentette: – Van benne negyed-fél deci glükóz, tiszta tápérték.

– Nos, látom, hogy jó fia vagy anyádnak – mondta nagylelkűen

Kovács Tung –, úgyhogy odaadom a talyigát.

Kopasz Li többször is megköszönte. Aztán megpaskolta maga mellett a hosszú padot, és intett Kovács Tungnak, hogy üljön le mellé.

– Nem akarom csak úgy ingyen kölcsönvenni a talyigádat – mondta rejtélyesen. – Jótett helyébe jót várj, ahogy mondani szokás.

Kovács Tung nem értette: – Miféle jót várjak?

– Lin Hung segge... – súgta oda Kopasz Li.

– Á! – most már minden világos volt.

Kovács Tung felajzott kíváncsisággal ült Kopasz Li mellett, míg az utóbbi elkezdte megosztani vele Lin Hung seggének titkait. Amikor a rendkívül ékesszóló leírásban a legizgalmasabb ponthoz ért, az ajka mozdulatlan maradt. Kovács Tung türelmesen várta, hogy újramezdje, de ő nem beszélt többet Lin Hung fenekéről, hanem csak arról, hogyan csípte nyakon Költő Csao a sorsdöntő pillanatban. Kovács Tung reményei porba omlottak. Felállt, összedörzsölte kezét, föl s alá járkált, aztán szitkozódásban tört ki: – Az a nyomorult Költő Csao...

Bár csak egy egészen futó, képzeletbeli pillantást vethetett Lin Hung tomporára, Kopasz Li iránti jóindulata mit sem csappant. Amikor kölcsönadta a talyigát, e szavakkal kísérte: – Ahányszor csak kell a tragacs, rikkants be nekem, és már viheted is.

Kopasz Li újból zsebre vágta a megfújtt infúziós palackot, és elhúzta Kovács Tung talyigáját Fogtépő Jü standjához. A következő feladat a rattan nyugszék megszerzése volt. Azt tervezte, hogy rákötözi a nyugszéket a talyigára, így Li Lan akár feküdhethet is egész úton a sír felé.

Fogtépő Jü éppen szundított a székén elnyúlva. Mikor Kopasz Li odaért, elengedte a talyiga rúdját, hogy az hangosan koppant a földön. Fogtépő Jü fölriadt álmából, de csak Kopasz Lit látta, meg a

talyigát, egyikük sem volt páciens, úgyhogy azonnal újra lehunyta a szemét. Kopasz Li egy népi ellenőrzési biztos igényességével szemrevételezett mindent. Háta mögött összekulcsolta kezét, úgy vizsgálta meg közelről az asztalra kirakott fogászati műszereket és fogakat.

A kulturális forradalom már elhalóban volt, az osztályharc nem volt dübörgő áradat többé, inkább csak csörgedező patakocska. Fogtépő Jünek nem kellett már tévedésből kihúzott egészséges fogakkal bizonyítania osztályöntudatát. Ellenkezőleg, a szakmai hírneve látta volna kárát, ha ilyeneket tesz közszemlére. A politikai szélben lavírozó Jü most a készpénzbevétel alatt rejtegette ép fogakból álló gyűjteményét. Azzal kalkulált, hogy a folyó éppen nyugatnak folyik, de aztán visszafordulhat keletnek, és a forradalom patakjából ismét zúgó áradat lehet, éppen ezért praktikus, ha a kitépett jó fogakat átmenti a következő ciklusra.

Kopasz Li hiába vizsgálta az asztalt jó darabig, nem talált egyetlen ép fogat sem. Megkopogtatta az asztalt, és fennhangon kérdezte: – Mi van a jó fogakkal? Hová lettek a jó fogak?

– Miféle jó fogak? – nyitotta ki a szemét bosszúsan Fogtépő Jü.

– A jó fogak, amiket kihúztál – bökött az asztalra Kopasz Li. – Itt sorakozott mind.

– Fogd be a pofád! – mondta dühösen Fogtépő Jü. Főlegyenesedett, és határozottan leszögezte: – Én soha egyetlen egészséges fogat nem húztam ki. Csak akkor húzok fogat, ha szuvas.

Kopasz Li nem számított rá, hogy Fogtépő Jü ennyire felpaprikázódik, úgyhogy nyomban előállt egy engesztelő mosollyal, éppolyan zökkenőmentesen változtatva álláspontján, mint nemrégiben a fogász. Homlokára csapott: – Úgy van, bizony, sohase húztál ki egyetlen jó fogat. Biztosan rosszul emlékeztem.

Még beszélt, amikor odahúzott egy zsámolyt a nyugszék mellé, s ugyanolyan modorban kezdett hízelegni Fogtépő Jünek, mint az

előbb Kovács Tungnak: – Tudod, Fogtépő Jü, száz kilométeres körzetben te vagy a legjobb fogász. Behunyt szemmel is ki tudnál húzni egy szuvas fogat.

Fogtépő Jü haragja önelégültséggé változott, és mosolyogva felelte: – Hát bizony, így igaz.

Kopasz Li érzékelte, hogy Fogtépő Jü kellően megpuhult, és belefogott a mondókájába: – Itt dolgozol már vagy húsz éve. Biztosan találkoztál már Liuváros összes fiatal nőjével.

– A fiatal nőkkel? – dicsekedett Fogtépő Jü. – Egytől egyig. Még a nem egészen fiatalokkal is. Én bizony mindjárt megtudom, melyik fiatal nő megy férjhez, és melyik öregasszonyt teszik a sírba.

– Kíváncsi vagyok a véleményedre – ösztökélte Kopasz Li –, ki Liuvárosban a legcsinosabb lány?

– Lin Hung – vágta rá habozás nélkül Fogtépő Jü. – Kétség nem férhet hozzá: Lin Hung.

– És – kuncogott Kopasz Li – a liuvárosi férfiak közül ki az egyetlen, aki látta Lin Hung pucér fenekét?

– Hát te, ki más? – mutatott Fogtépő Jü Kopasz Lire, és harsány kacajra fakadt. – Te kis gazember.

Kopasz Li bólintott, aztán közelebb hajolván suttogta: – Szóval érdekel?

Fogtépő Jü nevető arca egy szemvillanás alatt elkomolyodott. Előredőlt a nyugszékből, és körbekémlelt a mellékutcán. Miután látta, hogy nincs senki a közelben, odasúgta Kopasz Linek: – Beszélj!

Fogtépő Jü szeme csillogott, szája tágra nyílt, mintha arra várna, hogy a mennyekből belepottyan egy gombóc. Kopasz Li azonban, a számítás nagymestere, ezt a szent pillanatot használta ki az elhallgatásra. Igaz volt, amit a liuvárosi férfiak mondtak róla: ez a tizenöt éves kis személtáda firnyákosabb, mint egy ötven fölötti

profi hamiskártyás. Összeszorított szája láttán Fogtépő Jü idegesen nógatta: – Gyerünk már, folytasd!

Kopasz Li nagyon kimérten végigsimított Fogtépő Jü rattan nyugszékén. Szája széle kissé felfelé húzódott, miközben azt mondta: – Add kölcsön egy napra ezt a széket, és milliméterről milliméterre feltérképezem neked Lin Hung fenekét.

Amikor Fogtépő Jü ezt meghallotta, rögtön nemet intett: – Képtelenség. Hogyan húzzak fogat, ha a páciensek nem tudnak belefeküdni ebbe a nyugszékbe?

Kopasz Li türelmes érveléssel beszélt a lelkére: – A kisszék akkor is itt van. Te, a te világhírű szaktudásoddal még akkor is elboldogulnál, ha az ügyfeleid állnának.

Fogtépő Jü kurtán kaccant egy párat, s elméjén végigfutottak a megállapodás mellett és ellen szóló érvek. Talán nem is lenne olyan rossz üzlet, ha nélkülözné a nyugszéket egy napra, cserébe a szépséges Lin Hung fenekének titkáért. Beleegyezőn bólintott, aztán fölemelte ujját: – Jól van, de csak egy napra!

Kopasz Li szája máris Fogtépő Jü fülénél volt, és duruzsolni kezdte megvilágító erejű elbeszélését. Miután bekebelezett ötvenhat adag különleges metéltet, és Költő Csao meg Író Liu jóvoltából az összes poétái eszköz birtokában volt már, a történetet csillogó tükélyre fejlesztette. Lin Hung feneké nem is lehetett volna bővöletesebb, csábosabb. Fogtépő Jü mély érzelmi elragadtatásban fülelt. Úgy megfeszült minden idegszála, mintha egy csúcspontjához közeledő kísértethistóriát hallgatna, mikor Kopasz Li szája újfent mozdulatlaná vált. Odasandított Fogtépő Jü viaszosvászon napernyőjére, a fogász pedig szorongó izgalommal sürgette: – Folytasd már!

Kopasz Li cuppantott egyet, és a napernyőre mutatott: – Ezt is kölcsönkérném egy napra.

– Ami sok, az sok – felelte mérgesen Fogtépő Jü. – Előbb a

nyugszékem kéne, aztán a napernyóm? Nem marad itt más, csak ez az asztal. Olyan lesz a standom, mint a frissen kopasztott csirke.

– Holnap talán meg lesz kopasztva a standod – ingatta fejét Kopasz Li –, de holnaputánra visszánőnek a tollai.

Fogtépő Jü nem látott, nem hallott a türelmetlen kíváncsiságtól. Úgy érezte, mintha folytatásos regényt olvasna, és elért volna a „folyt, köv.” előtti, legizgalmasabb pillanathoz. Mit volt mit tennie, beleegyezett, hogy kölcsönadja a napernyőt is. Kopasz Li mondott még néhány mondatot Lin Hung fenekéről, de aztán Fogtépő Jü nem hallott másról, csak Költő Csao kezéről. Úgy megrökönyödött, hogy eltelt egy kis idő, mire magához tért, és megkérdezte: – Hogy mi van? Hogyan lett Lin Hung fenekéből Költő Csao keze?

– Nem tehetek róla – sóhajtott Kopasz Li. – Az a szemét Költő Csao tönkretette az én nagy pillanatomat, és ezzel a tiédet is.

Fogtépő Jün ekkor veszett düh lett úrrá, a célpontja pedig Költő Csao volt. Fogcsikorgatva sziszegte: – Az a szemét Költő Csao! Esküszöm, legközelebb kihúzom egy jó fogát!

Most, hogy Kopasz Li szert tett Kovács Tung talyigájára, valamint Fogtépő Jü nyugszékére és napernyőjére, már csak a városi áruház raktáránál kellett megállnia. Itt némi kötelet sikerült kölcsönvennie újabb szép szavakkal és Lin Hung fenekének újabb áruba bocsátásával. Küldetése teljesült. Forradalmi indulót füttyörészve húzta végig a lármásan zörömbölő talyigát a főutcán, és diadalmasan tért meg otthonába.

Ekkorra már besötétedett, Li Lan lefeküdt. Összeszedte lelkierejét a másnapi hosszú útra, korán megvacsorázott, és bevonult a szobájába. Amióta Kopasz Li városszerte hírhedtté vált, úgy érezte, teljesen képtelen a fiát kordában tartani. Gyakran késő éjjel jött haza, és Li Lan nem tudta, mitévő legyen, csak sóhajtozott.

Amikor Kopasz Li hazaért, látta, hogy odabent már sötét van, úgyhogy tudta, anyja már lefeküdt. Csöndben letette a talyigát, és

beosont a házba, felgyújtotta a villanyt, és leült az asztalhoz, hogy felfalja az odakészített vacsorát. Azután munkához látott. A szobai lámpa és a hold fényénél először is föltette a nyugszéket a talyigára, aztán jó erősen hozzákötözte. A nyugszék kartámaszán volt egy lyuk az öblítőpohárnak, ebbe dugta bele Kopasz Li a napernyő rúdját, majd kötéllel azt is erősen rögzítette.

Jóval elmúlt már éjfél, de Kopasz Li még egy alapos ellenőrzést tartott, és a különféle alkatrészeket a biztonság kedvéért még megerősítette a helyükön. Amikor végre befejezte, hátratett kézzel kétszer körbejárta a talyigát. Egy pillanatra sem tűnt el az arcáról a vigyor. Meg volt győződve, hogy a talyiga, a szék és a napernyő úgy összetartozik, mint törzs a végtagokkal. Elégedetten ásított egy hatalmasat, aztán lefeküdt ő is. De mihelyt ágyba került, rájött, hogy képtelen elaludni, annyira ideges, hátha valaki ellopja a remekművét. Úgyhogy fölkapta a takaróját, és kiment. Fölmászott Kovács Tung talyigájára, és elfeküdt Fogtépő Jü nyugszékében. Most már biztos volt a dolgában, és amint lehunyta a szemét, horkolni kezdett.

Li Lan arra ébredt hajnalban, hogy Kopasz Li ágya üres, és a takaró is eltűnt róla. Nem sikerült rájönnie, mi történhetett, csak a fejét csóválta. Kinyitotta az ajtót, és levegő után kapott, amikor szemébe tűnt a különös alkalmatosság, rajta meg az alvó fiú.

Kopasz Li fölrezzent álmából a hördülésre. Láta anyjának elképedt arcát. Megdörzsölte a szemét, lemászott a talyigáról, és büszkén magyarázta, hogy a talyiga Kovács Tungé, a nyugszék és a viaszosvászon napernyő Fogtépő Jü tulajdona, a kenderkötelet pedig, amivel az egészet összekötözte, az áruház raktárából kapta kölcsön. Lelkesen kiáltotta: – Mama, most már kényelmesen utazhatsz!

Li Lan elnézte a démont, aki a fia, és az járt a fejében: „Hogy a csudába képes egy tizenöt éves fiú ekkora bravúrra?” Belenyilallt a

sejtés, hogy egyáltalán nem ismeri a fiát, ezt a gyereket, aki mindennap valami hihetetlen meglepetéssel áll elő.

Anya és fia megreggeliztek, Kopasz Li pedig fogta a termoszt, és óvatosan forró vizet öntött a glükózos palackba.

– Ebben negyed-fél deci tápláló glükóz van – mondta Li Lannak, hozzátéve, hogy gondolt arra is, hátha az anyja megszomjazik az úton.

Kopasz Li másban is előrelátó volt: gondosan összehajtogatott takaróját eligazgatta a nyugszéken, közben kifejtette, hogy zötyögős lesz az út, de a párnázás megoldja a gondot. Miközben bal lábával leszorította a talyiga egyik rúdját, gyengéden fölsegítette Li Lant a talyigára, majd a nyugszékbe. Az asszony ölébe vette a papír pénzérméssel és „nemesfém” rudakkal teli kosarat, aztán fölneézett a viaszosvászon ernyőre, és rájött, hogy ez fogja megvédeni a naptól meg az esőtől. Kopasz Li ezután kezébe adta a forró víz és glükóz keverékével megtöltött palackot. Amikor Li Lan átvette, könnyek gördültek le az arcán. Kopasz Li meghökkenve kérdezte: – Valami baj van, mama?

– Semmi az égvilágon. – Li Lan egy zsebkendővel megtörölgette szemét, aztán elmosolyodott. – Induljunk, kisfiam!

Azon a reggelen Li Lan olyan fényűző talyigán utazott, amelyet még sosem láttak Liúvárosban. Kopasz Li végighúzta a főutcán. A népek csak bámultak tátott szájjal. Egyszerűen nem hittek a szemüknek, legvadabb álmaikban sem tudtak volna elképzelni hasonló járgányt. Valaki odakiáltott Kopasz Linek: hogyan sikerült összeszerelnie ezt a micsodát?

– Hogyhogy ezt a micsodát? – felelte félvállról Kopasz Li. – Ez a micsoda az én mamám exkluzív személyi talyigája.

Mindenki hüledezett: – Mi az az exkluzív személyi talyiga?

– Még sose hallottatok exkluzív személyi talyigáról? – kérdezte

Kopasz Li, és fennhéjázón folytatta: – A lökhajtásos repülőgép, amin Mao elnök repül, az ő exkluzív személyi repülőgépe, a vasúti kocsi, amin Mao elnök utazik, az ő exkluzív személyi vagonja, és az autó, amiben Mao elnököt viszik, az ő exkluzív személyi luxusautója. Miért? Mert senki más nem használhatja. A mamám talyigája pedig az ő exkluzív személyi talyigája. Miért? Mert senki más nem utazhat rajta.

Most már mindenki értette, s kitört a nevetés. Még Li Lan sem állta meg, és hangosan elnevette magát. Ezerféle érzés kavargott benne, míg nézte a fiát, aki büszkén húzta végig az ő exkluzív talyigáját a város utcáin. Fia valamikor ugyanolyan szörnyű szégyent hozott rá, mint az első férje, Liu San-feng, most azonban olyan büszkeséggel töltötte el, amelyet Szung Fan-ping mellett érzett. A liuvárosi asszonyok meg arra gondoltak, hogy Li Lan talyigája olyan, mint egy menyegzői díszszekér. Folyvást vihogtak, és odakiabálták: – Ma lesz az esküvőd?

– Nem, dehogy – felelte pirulva Li Lan. – Megyek falura, hogy lesöpörjem a férjem sírját.

Kopasz Li kihúzta Li Lan exkluzív talyigáját a déli kapun. A kerekek nyikorgásából anyja rájött, hogy most mentek át a fahídon, és már a földúton zötyögnek. Meglegyintette a friss tavaszi szél, érezte a vidéki levegőt; az ernyő rúdjaiba kapaszkodva felhúzta magát, és szétnézett a napban csillogó, arany-zöld mezőkön. Szemét végigjártatta a rizsföldek kalitkáit bekeretező földutakon, a távoli házak és fák részletein, a közeli tavacska fölött repülő kacsákon és vízi tükörképükön, az út mellett röpdöső verebeken. Tudta, hogy többet már nem utazik ezen a földúton; és bármennyire rázott a talyiga, nem zavarta meg örömeiben, ahogy ezt a gyönyörű tavaszi napot megélte.

Li Lan lenézett a fiára, aki teljes erőből húzta a talyigát. Kopasz Li mélyen meggörnyedt már, és folyton a homlokát törölgette. Li Lan

megsajnálta, és mondta, hogy pihennie kellene, de Kopasz Li azt felelte, nem fáradt. Li Lan megpróbálta rávenni, hogy álljon meg, és igyék az infúziós palackból, de a fiú megint nemet intett. – Az a glükózos víz a te táplálásodra való.

Li Lan örömkönnnyeket hullatott, amikor megértette, mennyire jó hozzá Kopasz Li. Zokogva mondta: – Édes fiam, kérlek, könyörgök, pihenj meg, és igyál egy kis vizet.

És ekkor vette észre Kopasz Li a távolban, a falu bejáratánál Szung Kangot. Láta, hogy Szung Kang nagyapja a földön ül, egy fának dőlve. Minden *csingming* délelőttjén a falu bejáratánál vártak rájuk. Szung Kangnak is feltűnt az igen-igen furcsa talyiga, de álmában se gondolt volna rá, hogy Kopasz Li húzza rajta Li Lant. Amikor Kopasz Li meglátta bátyját, görnyedt teste kiegyenesedett, és futásnak eredt, Li Lan meg közben előre-hátra zokogott. Kopasz Li teli torokból üvöltötte: – Szung Kang! Szung Kang!

Amikor bátyja meghallotta, ő is futott már feléjük, s integetve kiáltotta: – Kopasz Li! Kopasz Li!

26. FEJEZET

Miután Li Lan hazaért a sírlátogatásról, lefeküdt az ágyába, hogy átgondolja a dolgait. Úgy érezte, megtett minden szükséges előkészületet, másnap már nyugodtan jelentkezhethet a kórházban. Amint számított is rá, az állapota sokkal rosszabbra fordult, mihelyt befeküdt, és egyértelmű volt, hogy többé nem fog kijönni. Két hónap sem telt el, és már csak katéteren tudta üríteni a hólyagját, csillapíthatatlan volt a láza, és a huszonnégy óra nagyobbik részét alvással töltötte.

Kopasz Li nem ment többet iskolába, hanem mindennap ott ült anyjának ágya mellett. Amikor az éjszaka közepén Li Lan magához tért kábulatából, mindig a fiát pillantotta meg, amint ott aludt mellette, az ágy oldalsó rácsára hajtva fejét. Ilyenkor sírva

összeszedte minden erejét, és kérlelte, hogy menjen haza pihenni.

Amikor Li Lan érezte, hogy közel a vég, hiányozni kezdett a másik fia. Kínoztta az érzés, hogy nem láthatja többé. Intett Kopasz Linek, hogy hajoljon oda hozzá, és halk, gyöngye hangon, mint a szúnyogzümögés, újra meg újra kérlelte, hogy hozza el Szung Kangot faluról.

Szung Kangék falujába hosszú volt az út, oda-vissza legalább fél nap. Kopasz Li elindult Szung Kangért, de tartott tőle, hogy kórházban fekvő anyjának szüksége lehet a gondoskodására, ezért megállt a déli kapu előtti fahídon. Ott várt vagy két óráig, és az összes paraszttól, aki a kapun kilépett, megkérdezte, melyik faluba való. Tucatnál is több embert szólított meg, de senki sem jött Szung Kang falujából. Végül felbukkant egy disznót hajtó öregember. Kopasz Li addigra már majdnem feladta a reményt, és arra készült, hogy futva teszi meg a maratoni távot. Amikor az öreg azt felelte, hogy Szung Kang falujából jön, Kopasz Li leugrott a híd korlátjáról, és csaknem megölelte a parasztot. Kiabálva kérte meg, hogy üzenjen Szung Kangnak, rohanjon azonnal a városba. – Vészhelyzet. Mondják meg neki, hogy keresse Kopasz Lit.

Szung Kang hajnalban érkezett meg. Kopasz Li ezt az éjszakát is a kórházban töltötte, csak az imént érkezett haza, és éppen elaludt volna, mikor Szung Kang bekopogott. Kopasz Li félálomban ajtót nyitott, és a nála ekkor már fejfel magasabb Szung Kang idegesen kérdezte: – Mi történt?

Kopasz Li a szemét dörgölte:– A mamának már nincs sok hátra, látni akar téged. Nyomás a kórházba!

Szung Kang sírva fakadt, de Kopasz Li rászólt: – Ne sírdogálj most, inkább siess! Egy kicsit még alszom, aztán jövök utánad.

A bátyja megfordult, és elrohant a kórházba. Kopasz Li becsukta utána az ajtót, és visszafeküdt. Nem akart sokat aludni, de a felhalmozódott fáradtság legyűrte, és csak délben ébredt föl. Amikor

beért a kórházba, elképedt a látványon, ami fogadta: Li Lan, csodák csodája, felült az ágyán, és a hangja is sokkal biztosabban csengett, mint az előző nap. Szung Kang az ágy szélén ült, és a faluról mesélt. Kopasz Li azt kérdezte magában, vajon Szung Kangnak köszönhető-e a hirtelen javulás. Nem sejtette, hogy ez csak átmeneti remisszió, pillanatnyi energiatöbblet az élet útjának végén. Li Lan még el is mosolyodott, amikor észrevette a belépő Kopasz Lit, és azt mondta: – Nagyon lefogytál.

Li Lan szavaiból kiderült, hogy nagyon vágyik haza. Megmagyarázta az orvosnak, hogy ma sokkal jobban érzi magát, és minthogy mindkét fia vele van, szeretné megnézni, mi újság otthon. A doktor tisztában volt vele, hogy betege a végét járja, beleegyezett, hogy hazamenjen, de figyelmeztette Kopasz Lit és Szung Kangot, hogy néhány óránál tovább nem maradhat távol.

Szung Kang a hátára vette Li Lant, és kimentek a kórházból. Kint az utcán Li Lan úgy megbámulta az embereket és a házakat, mint egy újszülött. Egy-két ismerőse még meg is szólította, kérdezték, jobban van-e már. Li Lan hangján roppant öröm érződött, amikor így felelt: – Igen, sokkal jobban. – Amikor elmentek a kosárlabdapálya mellett, Li Lannak ismét eszébe jutott Szung Fan-ping. Ahogy Szung Kang vállába kapaszkodott, meg lehetett volna róla mintázni az elégedettség szobrát.

– Napról napra jobban hasonlítasz apádhoz, Szung Kang – mondta.

Miután hazaértek, Li Lan szeretettel nézett végig az asztalon, a székeken, a szekrényen; a falakon, az ablakokon, a pókhálón a szoba sarkában, az íródeszkát borító porrétegen – a szeme úgy ivott be mindent, akár a szivacs. Leült egy székre, és miközben Szung Kang hátulról megtámasztotta, szólt Kopasz Linek, hogy hozzon valami rongyot. Gondosan elkezdte törölni a port az asztalról, és közben azt mondta: – De jó itthon lenni!

Majd amikor elfáradt, megkérte két fiát, hogy segítsék át az ágyra. Lehunyta két szemét, mintha aludna, ám egy idő után kinyitotta, s odahívta az ágyához Kopasz Lit és Szung Kangot. Gyengécske hangon szólt hozzájuk: – Nemsokára meghalok.

Szung Kangnak eleredt a könnye. Kopasz Li lehajtott fejjel törölgette a szemét.

– Ne sírjatok, fiaim, ne sírjatok...

Szung Kang szófogadón bólintott, és abbahagyta a hüppögést, Kopasz Li fölemelte fejét. – Már előjegyeztem a koporsót. Kérlek, temessetek apátok mellé. Megígértem neki, hogy csak akkor keresem meg, ha ti felnőttemek, de félek, tovább már nem bírok kitartani.

Szung Kang zajosan felzokogott, és e hangra Kopasz Li újból leszegte fejét. – Ne sírjatok, ne sírjatok! – ismételte Li Lan.

Szung Kang letörölte könnyét, visszafojtotta zokogását, de Kopasz Li álla még mindig a mellének nyomódott.

– Én már megtisztultam – mosolygott Li Lan –, úgyhogy nem kell megfürdetnetek, ha elmentem. Csak adjatok rám tiszta ruhát. Kardigánt, azt ne, mert a kötés csomóiban megbotlok, amikor az alvilág felé megyek. Öltöztessetek inkább pamutba.

Kimerülten becsukta szemét, pihent. Tíz perc is eltelt, mire újból kinyitotta, és ezt mondta a fiúknak: – Most hallottam meg apátok hívását.

Elégedetten mosolygott. Megkérte Szung Kangot, húzza elő az ágy alól a faládát, és vegye ki belőle a batyut. Kopasz Li és Szung Kang kibontotta a csomagot, és egy zsákocska földet talált benne, azt, amire Szung Fan-ping vére hullott, az ősök pálcikájából három párat egy zsebkendőbe tekerve, és a családi portré három másolatát. Az egyik Kopasz Lié lesz, a másik Szung Kangé; mivel majd megnősülnek és családot alapítanak, Li Lan gondoskodni akart róla,

hogy mindkettejüknek legyen példánya a fotóból. A harmadikat magával akarta vinni az alvilágba, hogy megmutassa Szung Fan-pingnek, hiszen: – Életében sohase láthatta a fényképünket.

Magával akarta vinni az ősök pálcikáit is, meg a Szung Fan-ping vérével átítatott földet. Kiadta az utasítást: – Ha majd a koporsóba fektetnek, szórjatok be tetőtől talpig ezzel a véres földdel.

Megkérte két fiát, hogy támasszák föl, hadd markoljon bele. Hét év telt el, és a véres föld már teljesen megfeketedett. Li Lan egy kicsit babrálta az ujjaival, és közölte: – Kellemes itt a földben lenni.

Ismét meglegedett mosoly ült ki az arcára: – Nemsokára viszont látom apátokat, ezért most nagyon boldog vagyok. Hét éve... hét éve vár rám. Annyi mindent el kell mesélnem neki, mindenféle történeteket Szung Kangról és Kopasz Liről... napokig tart majd, míg a végére jutok.

Amikor újból Kopasz Lire és Szung Kangra nézett, kicsordult a könnye. – De veletek mi lesz? Kisfiaim, nagyon kell vigyáznotok magatokra. Testvérek vagytok, és egymásról is gondoskodnotok kell.

Amikor a mondat végére ért, Li Lan behunyta szemét, és mintha egy kicsit elszenderedett volna. Miután kinyitotta, megkérte Kopasz Lit, hogy hozzon pár gombócot. Most, hogy a kisebbik fiú nem volt a közelben, az asszony megfogta Szung Kang kezét, és elmondta végső akaratát: – Szung Kang, Kopasz Li a kisöcséd. Vigyáznod kell rá egész életedben. Téged nem féltelek, de őt igen. Ha az egyenes utat választja, nagy ember lehet; de ha rossz útra tér, félek, hogy börtönben végzi. Ígérd meg, Szung Kang, hogy bármit tesz Kopasz Li, te vigyázni fogsz rá!

Szung Kang a könnyét törölgetve bólintott: – Ne félj, mama. Vigyázni fogok Kopasz Lire, ameddig csak élek. Ha csak egy tál rizsem marad, neki adom, ha egy szál ingem marad, neki adom.

Li Lan sírva csóválta a fejét: – Ha egy tál rizsetek marad, osztozzatok meg rajta; ha egy ingetek marad, felváltva hordjátok.

Ez volt Li Lan életének utolsó napja. A családi ágyon aludt késő délutánig, és amikor fölébredt, azt hallotta, hogy Kopasz Li és Szung Kang suttognak mellette. A szobát vörös és narancs árnyalatokkal melegítették az alkonyati napsugarak. Li Lan megnyugodott, mert Kopasz Li és Szung Kang hangjából megérezte, milyen közel állnak egymáshoz. Elmosolyodott, majd halkán szólt, hogy ideje visszamenni a kórházba.

A bejáraton Szung Kang vitte ki Li Lant. Amikor Kopasz Li utánuk eredt, anyjuk még egyszer megállapította: – Jó itthon.

Kopasz Li és Szung Kang a kórházban nem tágitott Li Lan mellől. Most egy kicsit derűsebb volt a kedve. Elszundított egy kicsit, ébren volt egy kicsit. Ahányszor fölébredt, és meglátta az ágy mellett sugdolózó fiait, noszogatta őket, hogy menjenek haza, aludjak végre ki magukat.

Kopasz Li és Szung Kang éjjel egyig maradt a kórházban, aztán hazafelé tartottak a néptelen utcákon. Kopasz Li tudta, hogy Szung Kangot újabban nagyon érdekli az irodalom, így hát elmesélte neki, hogy van egy terem a Vörös Zászló sugárúton, ahol a kulturális forradalom korai napjaiban elkobozott javakat őrzik. Van ott minden: könyv, festmény, játék, egészen elképesztő holmik. Kopasz Li elmondta, hogy Győzelem Csaó és Siker Liu már portyázott egy párszor ebben a raktárban, és mindig egy csomó jó könyvet szereztek.

– Tudtad, hogy Győzelem Csaóból Költő Csaó lett, Siker Liuból pedig író Liu? Azért tudnak most ők is könyvet írni – magyarázta Kopasz Li –, mert ellopták a könyveket, és elolvasták őket.

Kopasz Li és Szung Kang odaosont a raktárhoz. Azt tervezték, hogy betörik az ablakot, és bemásznak a terembe, de mikor odaértek, kiderült, hogy az ablak összes üvege kitört. Miután besurrantak, rá kellett ébredniük, hogy valaki már rég kirámolta ezt a helyet, csak néhány üres szekrényt hagyott meg. Átkutatták a

szekrények összes zugát, de nem találtak mást, csak egy fél pár piros, magas sarkú cipőt. Ezt egészen különleges leletnek vélték, úgyhogy Kopasz Li bedugta a ruhája alá, és futásnak eredtek. Egy utcai lámpánál körülnéztek, árva lélek sem volt az utcán. Megálltak, és sokáig vizsgálgatták a talált tárgyat. Soha nem láttak még magas sarkút cipőt, se piros cipőt, egymást kérdezték: – Ez micsoda lehet?

A két testvér fontolgatta a lehetőséget, hogy csakugyan egy cipő van a kezükben. Felvetődött, hogy talán mégis játékcsónak. Végül abban állapodtak meg, hogy tényleg játék – de nem csónak, hanem játékcipő. Boldog örömmel vitték haza a fél pár piros, magas sarkú cipőt, aztán az ágyra leülve még tanulmányozták egy darabig. Továbbra is egyetértettek abban, hogy ez egy játék, de olyan, amelyet még sohase láttak. Aztán az ágy alá rejtették.

Amikor Kopasz Li és Szung Kang másnap fölébredt, fenekükre süttött a nap. Rohantak a kórházba, de Li Lan ágyát üresen találták. Páni rémületben nézegettek körül, fogalmuk sem volt, mit tegyenek. Akkor bejött egy nővér, tudatta velük, hogy Li Lan meghalt, már a hullaházban van kiterítve.

Szung Kang torkából azonnal visszhangzó jajongás tört ki. Rázta a zokogás, miközben a kórház folyosóin a hullaház felé haladt. Kopasz Li eleinte nem sírt, amíg kábán követte Szung Kangot, de amikor meglátta anyjának merev holttestét a hullaházi betontömbön, még hangosabban kezdett jajveszékelni, mint Szung Kang.

Li Lannak még nyitva volt a szeme. Nagyon-nagyon szerette volna látni két fiát még a halála előtt, de az utolsó fény elillant a szeméből, mielőtt utoljára megpillanthatta volna imádott gyerekeit. Szung Kang letérdelt a földre a betontömb előtt, és sírt, mígnem már egész testében rázkódott, miközben Kopasz Li a halotti ágy végében állt, sírt, és reszketett, mint facsemete a szélben. Együtt sírtak, szölongatták az anyjukat. Kopasz Li csak most, ebben a percben

értette meg, hogy árva lett, és neki és Szung Kangnak egymáson kívül senkije sincs ezen a világon.

Szung Kang végül hátára emelte Li Lan holttestét. Kopasz Li mögötte lépdelt, így tartottak hármásban hazafelé. Szung Kang szakadatlanul zokogott, míg Li Lant cipelte az utcán, Kopasz Li meg egyre csak törölgette a szemét. Már nem üvöltöttek, hanem csak némán sírtak. Amikor azonban a kosárlabdapályához értek, Szung Kang újból felkiáltott fájdalomában, és így szólt Kopasz Lihez: – Amikor tegnap ideértünk, mama még beszélt hozzám.

Szung Kangot úgy rázta a sírás, hogy egy lépést sem tudott tovább tenni. Kopasz Li megpróbálta rábeszélni, hadd vigye ő az anyjukat, de Szung Kang nemet intett, meg is indokolta: – Az öcsém vagy, vigyáznom kell rád.

A két fiú zokogva ment hazafelé a holttesttel Liúváros utcáin. A teher folyton le akart csúszni Szung Kang hátáról, ezért Kopasz Li hátulról támasztotta. Szung Kang többször is megállt, lehajolt, hogy Kopasz Li óvatosan visszaemelhesse rá a hullát. A végén már Szung Kang földig görnyedt, Kopasz Li pedig mellette toporgott, segített a holttest megtartásában. A két fiatalember féltőn vigyázott a halott Li Lanra, mintha csak aludna, és ők nem akarnák, hogy baja essék. Mindenkinek összeszorult a szíve, aki látta őket. Köztük volt Szu mama és Szu kisasszony is. Szu mama arcán nagy könnycseppek gördültek le, miközben azt mondta lányának: – Li Lan nagyon jó asszony volt. Nagy kár, hogy elment tőlünk, és itt hagyta a két jó fiát.

Harmadnapon a két fiatal újra megjelent az utcán, ezúttal Kovács Tung talyigáját húzták. A talyigán Li Lan koporsója nyugodott, az, amelyiket saját kezűleg választott ki. A koporsóban volt még egy másolat a családi portréból, három pár az ősök evópálcikájából, meg egy kevés föld, amit valaha Szung Fan-ping vére itatott át. Elöl ment Szung Kang, húzta a talyigát, Ropasz Li meg irányította hátulról. Mindketten féltek, hogy a koporsó lecsúszik, ezért igyekeztek

vízszintesen tartani a talyigát. Szung Kang teste ívben meghajlott, Kopasz Lié szintúgy. Lehajtott fejjel, csöndben haladtak, miközben a két kerék az utca kövén nyikorgott.

Hét évvel korábban egy másik talyiga gördült végig ugyanezen az utcán egy másik koporsóval, és a benne fekvő holttest Szung Fan-pingé volt. Akkor az öreg földesúr húzta előlről, Li Lan és a két gyerek tolt a hátulról. Mostanra a két fiú fiatal férfivá serdült, és Li Lan nyugodott a koporsóban.

Elhagyták a várost a déli kapun át, mentek tovább a falu felé vezető földúton. Hét évvel korábban Li Lan ezen a helyen mondta: „Sírjátok csak nyugodtan”, és itt szakad ki mind a négyükből a zokogás, fölriasztva még a lomb között ülő verebeket is. Most a fiúk ismét egy talyigát húztak, rajta ugyanolyan vékony deszkájú koporsóval, és a földek ugyanolyan messze nyúltak, az ég ugyanúgy hatalmasan borult fölējük, de most csak ketten voltak, és nem maradt könnyük. A hátuk meghajlott, az egyik elöl húzta, a másik hátul feszült neki, és olyan mélyre görnyedtek, hogy a talyigán a koporsó fölējük magasodott. Messziről nézve nem is olyanok voltak, mint két ember, hanem mint egy túlméretezett talyiga.

A két fiatalember elkísérte anyját a faluba, ahol Szung Fan-ping született és felnőtt. Szung Fan-ping ennek a falunak a bejáratánál várakozott hét esztendeje, és most a felesége végre eljött hozzá, hogy véget vessen egyedüllétének. Az öreg földesúr a fia sírjánál várta őket, egész súlyával egy botnak használt faágra nehezedett. Gyengének és törékenynek látszott, mintha az utolsókat lehelné, s össze is rogya a faág nélkül. Az öreg földesúr annyira szegény volt, hogy még rendes botra sem tellett, ezért aztán Szung Kang letört egy ágat, és azzal pótolta. Szung Fan-ping mellett már ki volt ásva a másik sír, megint csak a szegény rokonoknak köszönhetően, akik most az ásókra támaszkodtak, éppolyan rongyosan, mint hét évvel azelőtt.

Amikor Li Lan koporsóját már leengedték a sírba, a könnyes arcú öreg földesúr nem tudta tovább tartani magát, Szung Kang segítette legalább ülő testhelyzetbe. Az öregember nekidőlt egy fának, nézte, hogyan lapátolják a földet a sírba, és egyre csak zokogott: – Nagy szerencséje volt a fiamnak, hogy ilyen jó asszonyt vett feleségül. Nagy szerencséje volt a fiamnak, hogy ilyen jó asszonyt vett feleségül. Nagy szerencséje volt a fiamnak...

Li Lan sírhantja már akkorára magasodott, mint Szung Fan-pingé. Az öreg földesúr sírva mondogatta, hogy milyen jó menyé volt Li Lan, hogy minden *csingming* ünnepen eljött, és lesöpörte a sírt, és minden újévkor eljött, hogy bizonyoságot adjon tiszteletéről. Szung Kang megkérte Kopasz Lit, hogy segítse föl a nagyapját, és vigye haza. Kopasz Li hátára vette az öreg földesurat, és elbaktatott, nyomában mentek a szegény rokonok az ásóikkal. Szung Kang nézte, ahogy távolodnak. Mihelyt egyedül maradt, letérdelt Li Lan sírja előtt, és fogadalmat tett: – Nem kell félned, mama. Ha csak egy tál rizsem marad, odaadom Kopasz Linek, hogy legyen mit ennie, és ha csak egyetlen szál ruhám marad, odaadom Kopasz Linek, hadd viselje.

MÁSODIK RÉSZ

27. FEJEZET

A holtak elmentek, az élők maradtak. Li Lan az alvilág mélyére tartott egy félhomályos ösvényen, kereste Szung Fan-ping szellemét a tengernyi kísértet között. Többé nem volt tudomása róla, merre vándorolnak fiai a halandók világában.

Szung Kang nagyapjának is bealkonyult már. Nem tudott felkelni az ágyból; néhány naponként evett egyetlen falat rizst, ivott néhány korty vizet. Alig volt több, mint egy bőrrel fedett csontváz. Az öreg földesúr tisztában volt vele, hogy hamarosan elmúlik, ezért magához húzta Szung Kangot, és csak fogta makacsul, miközben meredten nézett ki az ajtón. Szung Kang tudta, mit akar közölni a nagyapja. Ezért tiszta, felhőtlen kora estéken a hátára vette, és így sétáltak el együtt a falu összes háza mellett; az öreg földesúr minden ismerős arcba úgy bámult bele, mint aki búcsúzik. Amikor megérkeztek a falu bejáratához, Szung Kang megállt a kőrisfa alatt, hátán a nagyapjával. Szung Fan-ping és Li Lan sírja mellől mindketten némán nézték a napnyugtát.

Olyan könnyűnek érezte már Szung Kang az öreget, mintha egy rőzseköteget vinne a hátán. Esténként, amikor hazajöttek a faluból, lefektette a nagyapját, és úgy találta, mozdulatlan, mint egy halott. Másnap azonban, amikor a hajnal hasadt, az öregember szeme kinyílt; még parázslott benne valami élet. Múltak a napok, az öreg mindig olyan volt, mintha már meg is halt volna, holott kapaszkodott az életbe, pedig már annyi ereje sem maradt, hogy beszéljen, vagy akár csak elmosolyodjon. Egy este, amikor Szung Kang és a nagyapja a kőrisfa alatt állt Szung Fan-ping és Li Lan sírjánál, végre eljött az öregember kijelölt ideje. Szung Kang nem látta, hogy a nagyapja mosolyog, csak azt hallotta, hogy halkán a

fülébe súgja: – Ó, vége már a keserű időknek.

Azzal az öreg földesúr feje lecsuklott Szung Kang vállára, és ott maradt mozdulatlanul, mintha aludna. Szung Kang – hátán még mindig a nagyapjával – a Liuvárosba vezető utat bámulta, amelynek lassanként minden kivehető részletét elnyelte a sötétség; végül megfordult, és a holdfényben visszabandukolt a faluba. Közben érezte, hogy nagyapja feje a léptei ritmusára zökög. Amikor hazaértek, Szung Kang gondosan lefektette nagyapját, és betakargatta, ahogy szokta. Azon az éjszakán az öreg földesúr kétszer nyitotta ki a szemét, hátha megpillanthatja unokáját, de nem látott mást, csak némaságot és sötétséget. Azután már nem nyílt ki a szeme többé.

Szung Kang másnap úgy kelt föl, hogy észre sem vette nagyapjának elhunytát, és egész nap nem volt tudomása róla. Egyáltalán nem volt szokatlan neki, ha az öreg földesúr úgy feküdt az ágyán, hogy se nem evett, se nem ivott, látszatra még csak nem is lélegzett, úgyhogy Szung Kang nem nagyon zavartatta magát. Szürkületkor a hátára vette nagyapját, mint mindig, de most feltűnt, hogy merev a teste, és amikor kilépett az ajtón, nagyapja feje lecsúszott a válláról. Gyorsan hátranyúlt, hogy visszaigazítsa, és csak ment tovább a falu házai mentén. Mind ez idő alatt a nagyapja feje az ő lépteinek ritmusára ingott – mintha egy órasúly volna a vállán. Még jó párszor lecsúszott, miközben a falu bejáratához közeledtek, mígnem Szung Kang egyszer hátranyúlt, és végre megérezte, mennyire hideg nagyapjának az arca. Megállt egy szilfa alatt, és nagyapja orrlyuka alá tette az ujját, de nem érezte a legkisebb lehetet sem – ekkor hatolt el a tudatáig, hogy nagyapja meghalt.

Másnap reggel azt látták a falubeliek, hogy Szung Kang meggörnyedve lépdel az utcán, bal karjával a hátán tartja halott nagyapját, jobb hóna alatt meg egy szalmagyékényt és egy vasból kovácsolt ásót cipel. Sorra megállt a házaknál, és fakó hangon bejelentette: – Meghalt a nagypapa.

Az öreg földesúr számos szegény rokona kísérte Szung Kangot a falu bejáratához, hogy segítsen a gyékény kiterítésében; más falubeliek is csatlakoztak hozzájuk. Szung Kang óvatosan lefektette nagyapját a gyékényre, mintha az ágyába tenné. Több rokon is segített a gyékény feltekerésében, aztán vastag madzaggal háromszor körülhurkolták a köteget. Ez helyettesítette az öreg földesúr koporsóját. Néhány falubeli segített megásni a sírt, majd Szung Kang odavitte gyékénybe tekert nagyapját, és letérdelt a sír szélére. Belefektette a halottat, felállt, letörölte a könnyeit, aztán lapátolni kezdte rá a földet. Az egyes-egyedül maradt Szung Kang láttán a falu asszonyai nem tudták visszatartani könnyeiket.

Az öreg földesurat Szung Fan-ping és Li Lan mellé temették. Szung Kang tizennégy napon át hordta a kender gyászinget, majd a második gyászhét végén összecsomagolta holmiját, a kunyhót és a szegényes bútorzatot pedig a rokonaira hagyta. Úgy esett, hogy valaki bement a városba, ezért Szung Kang megkérte, hogy adja át az üzenetet Kopasz Linek: Szung Kang hazajön.

Másnap hajnali négykor már talpon volt, és amikor kinyitotta az ajtót, azt látta, hogy az égbolt még tele van ragyogó csillagokkal. Eszébe jutott, hogy hamarosan viszontlátja Kopasz Lit, ezért sietve becsukta az ajtót, és elindult a falu bejáratához. Amikor odaért, egy darabig elidőzött a holdvilágnál, visszanézett a falura, ahol az utóbbi tíz évet töltötte, aztán lenézett Szung Fan-ping és Li Lan sírjára, meg a frissen ásott harmadikra, az öreg földesúréra. Azzal elindult a holdfényben, a néptelen úton, Liu alvó városa felé. Szung Kang búcsút intett nagyapjának, aki tíz éven át gondját viselte, és arra készült, hogy újakezdi régi életét Kopasz Livel.

Hajnaltájt, a déli kapun lépett be Liuvárosba. Nyakig belepte az út pora, de végre hazaért. Ugyanaz az útitáska volt nála, amelyikben Li Lan vitte ruháit, amikor Sanghajba ment kórházi kezelésre; ugyanaz a táská, mely Li Lannál volt, amikor Sanghajból hazatérve meghallotta Szung Fan-ping halálának hírért; az a táská, melybe

belerakta a Szung Fan-ping vérével áztatott, batyuba csomagolt földet. És amikor Szung Kang elment falura a nagyapjához, ebbe a táskába pakolta Li Lan az ő ruháját és a Fehér Nyuszi karamellát. Most tehát Szung Kang visszahozta a táskát, bár néhány régi ruhadarabon kívül más nem volt benne. Ebben merült ki Szung Kang összes ingó vagyona.

Gyermekként hagyta ott Liuvárost, jóképű fiatalemberként jött vissza. De amikor megérkezett, Kopasz Li nem volt otthon, ugyanis miután megtudta, hogy Szung Kang másnap hazajön, ő is négykor kelt, és hajnal előtt indult, hogy Szung Kangnak új kulcsot csináltasson a lakatossal. Természetesen nem számított rá, hogy Szung Kang még az éjszaka sötétjében indul útnak, és reggel már a küszöbön várja. Szung Kang két óránál is tovább ácsorgott az ajtónál az útitáskájával, mialatt Kopasz Li a főutcán várta, hogy a lakatos kinyissa műhelyét. Szung Kang mostanra olyan magasra nőtt, mint az apja, bár nem volt annyira jókötésű. Éppenséggel sovány volt és sápadt, az ingét rég kinőtte, ingujját és nadrágszárát többféle anyagból kivágott foltokkal hosszabbította meg. Türelmesen állt a házuk ajtajánál, és várta, hogy Kopasz Li megjöjjön. Egyik kezéből a másikba vette a táskáját, nem akarta letenni a földre, nehogy bepiszkolódjon.

Úton hazafelé Kopasz Li már messziről észrevette Szung Kangot, az ő szép szál bátyját az útitáskával, ahogy ott áll látszólag unottan az ajtó elő. Kopasz Li odasettenkedett Szung Kang mögé, és fenékebe rúgta. Szung Kang megtántorodott, aztán meghallotta Kopasz Li kacaját. A két testvér jó fél órán át kergette egymást a ház körül, hatalmas porfelhőt verve fel. Kopasz Li felváltva próbálkozott rúgásokkal és láblendítésekkel, Szung Kang pedig pattogva, oldalazva próbált elugrálni előle – közben egy pillanatra sem engedte el a táskát. A nagy összecsapás sehogy sem akart véget érni, Kopasz Li támadott, mint egy lándzsa, Szung Kang védekezett, mint egy pajzs. A két testvér végül egymásra zuhant és hisztérikusán

kacagott, amíg a könnyük és a taknyuk ki nem csordult, aztán hétrét görnyedve köhögtek. Végül a hörgő-ziháló Kopasz Li elővette az új kulcsot, és odaadta Szung Kangnak: – Nyisd ki az ajtót!

Kopasz Li és Szung Kang olyanok voltak, mint a dudva: hiába taposták meg őket, csak annál elevenebbül nőttek. A rossz hírű Kopasz Lit az érettségi után egyetlen gyárba sem akarták felvenni. Csakhogy addigra már lezárult a kulturális forradalom, megkezdődött Teng Hsziao-ping „Reform és Nyitás” kampánya, régi jótevőjüket, Tao Csinget pedig kinevezték a megyei Közjóléti Iroda igazgatóhelyettesévé. Tao Csing nem feledte, hogyan halt iszonyú halált Szung Fan-ping a buszállomás előtt, Li Lan pedig hálából hogyan verdeste homlokát a padlóhoz, míg merő vér nem lett, ezért a hivatalnok elhatározta, hogy segítséget nyújt Kopasz Linek az életben való elinduláshoz. Elintézte hát, hogy a fiatalember a Jótétemény Művekhez kerüljön, amely csak fogyatékosokat alkalmazott, és amelynek felettes hatósága történetesen a Közjóléti Iroda volt. Kopasz Lin kívül a Jótétemény Művekben összesen tizennégy ember dolgozott: két nyomorék, három gyengeelméjű, négy vak és öt süket. Szung Kang mindig is Liuvárosban volt bejelentve, ezért miután hazajött, munkát kapott a fémárugyárban, ahol Siker Liu – alias Író Liu – működött mint beszerzési és értékesítési osztályvezető.

A két testvér ugyanaznap kapta meg első havi fizetését. Szung Kang ért haza előbb, mert a fémárugyár volt közelebb a házukhoz. Az ajtóban állva várta öccsét, féltőn szorongatva zsebében a tizennyolc jüant. Amikor megjött Kopasz Li, ugyancsak féltőn szorongatva munkabérét az izzadt markában, Szung Kang izgatottan kérdezte: – Te is megkaptad?

Kopasz Li bólintott. Láta Szung Kang sugárzó arcát, megkérdezte: – Ugye, te is?

Szung Kang bólintott. Bementek a szobába, gyorsan magukra

zárták az ajtót, és elhúzták a függönyöket, mintha tolvajoktól tartanának. Aztán csillapíthatatlan kacagás kíséretében rakosgatták szét munkabérüket az ágyon: összesen harminchat jüant, az izzadt tenyerüktől nyirkos bankókat. Ültek az ágyon, újra és újra átszámolták a harminchatot. Kopasz Li szeme csillogott, Szung Kangé keskeny réssé szűkült. Szung Kang ekkor már erősen rövidlátó volt, és egészen az orrához kellett emelnie a pénzt, hogy láthassa. Kopasz Li azt javasolta, hogy egyesítsék közös kasszában a bevételüket, és kezelje az egészet Szung Kang. Szung Kang úgy látta, hogy mivel ő az idősebb, nagyon is helyénvaló, hogy övé legyen a felelősség. Ezért hát még egyszer, egyenként összeszedegette a papírpénzeket az ágyon, takaros halomba rendezte őket, és megengedte Kopasz Linek, hogy utoljára átszámolja. Aztán ő végezte el a végső számolást, majd elégedetten sóhajtott: – Ennyi pénzt még sose láttam egy rakáson.

Miközben ezt mondta, fölállt az ágyon, és be is verte fejét a földembe. Majd lehajolt, és kigombolta nadrágját, előtűnt a régi rongyokból összevarrott alsóneműje. A belső oldalán volt egy kis zseb, abba dugta bele Szung Kang figyelmesen az összesített keresményüket. Kopasz Li elismerését fejezte ki a zseb láttán, és megkérdezte, hogy ki varrta meg ilyen jól a bátyjának. Szung Kang azt felelte, hogy ő maga, sőt maga szabta ki és öltötte össze az alsónadrágját is. Kopasz Li csak ámult és bámult, és megkérdezte: – Most akkor mi vagy te, férfi vagy nő?

Szung Kang elnevette magát: – És még kötni is tudok.

Miután a két testvér megkapta első havi keresményét, legelőször is elmentek a Népvendéglőbe egy gőzölgő tál sima metéltre. Kopasz Li kezdetben erősködött, hogy különleges háromízűt kellene rendelniük, de Szung Kang lebeszélte azzal, hogy jobb, ha megvárják, míg rendeződnek a dolgaik, és csak azután kényeztetik magukat effélékkel. Kopasz Li elismerte, hogy Szung Kang érvelése nem alaptalan, és mivel ezúttal a pénz a saját zsebéből került elő,

nem pedig másvalakiéből, aki Lin Hung fenekének titkát akarta volna megvásárolni, készséggel beleegyezett a sima tésztába. Szung Kang odament a pénztárhoz, kigombolta nadrágját, és elkezdett matatni benne a pénztárosnő szeme előtt. Kopasz Li azonnal elröhögte magát, és nem bírta abbahagyni, miközben a középkorú pénztárosnő, aki sokszor látott már ilyet, unottan várta, míg Szung Kang előhalássza a pénzt. Végül sikerült kibányásznia fehérneműzsebéből egy jüant, odaadta, aztán türelmesen tartotta a nadrágját, míg a hölgy kiszámolta a visszajárót. Két tál sima metélt tizenhármas fen-be került, és miután megkapta a nyolcvankét fent apróban, Szung Kang akkurátusan összehajtogatta a bankókat, előbb a nagyobb címletűeket, aztán a kisebbeket, mígnem az egész visszajáró, közte a két egyfenes is, helyet kapott a titkos gatyazsebben. Aztán visszagombolta-kötözte nadrágját, és az egyik üres asztalhoz kísérte Kopasz Lit.

Miután felfalták a sima tésztát, izzadt homlokukat törölgetve kiléptek a Népvendéglőből, és a Vörös Zászló méterárubolt felé vették az irányt, hogy sötétkék zefír ruhaanyagot vegyenek. Ezúttal egy fiatal nő állt a pult mögött, és dermedt iszonyattal nézte, ahogy Szung Kang megint kigombolja a nadrágját, és matatni kezd benne. Kopasz Li szemezni kezdett vele, mire a fiatal nő arca kármin-piros lett, hirtelen elfordult, és gyorsan megbeszélte valamit a kolléganőjével. Szung Kang elég sokáig babrált a nadrágjában, közben végig fennhangon számolt. Amikor végül előhúzta a pénzt, pontosan annyi volt, mint a szövet ára. Miközben a vörös arcú eladó átvette a pénzt, Kopasz Li meglepetten kérdezte: – Hát ezt a trükköt hol tanultad?

Szung Kang ráhunyorított az eladóra, de rövidlátása miatt nem észlelhette a nő zavarát. Mosolyogva megigazította nadrágját, és megmagyarázta Kopasz Linek: – Mivel a papírpénzeket a nagybaktól a kisebbek felé haladva hajtogatom össze, mindig tudom, melyik van elől.

A feltekert zefírral továbbmentek Szabó Csanghoz, és rendeltek

nála egy-egy Mao-öltönyt. Szung Kang harmadjára is belenyúlt a nadrágjába, és megkezdte a halászatot. Szabó Csang a nyakába akasztotta centiméterét, és amikor meglátta, hogy Szung Kang a nadrágjában nyúlkál, elnevette magát: – Remek ötlet, ott tartani a pénzt.

Szung Kang előhúzza a bankjegyeket, és átnyújtotta Szabó Csangnak, aki az orrához emelte és megszimatolta, majd közölte: – Pöcsszaga van.

Bár Szung Kang nem látta tisztán, azt felfogta, hogy a szabó az ő pénzét szagolhatja. Miután kiléptek az üzlethelyiségből, hunyorogva kért megerősítést Kopasz Litől: – Ez megszagolta a pénzünket?

Kopasz Li ekkor ébredt rá, hogy Szung Kang súlyosan rövidlátó. Ragaszkodott hozzá, hogy menjenek el a látszerészhez, és vegyenek egy szemüveget. Szung Kang a fejét ingatta: inkább várjanak, amíg egy kicsit kinyújthatnak a pénzükből. Kopasz Li az előbb már engedményt tett azzal, hogy nem különleges háromlú metéltet rendelt, de most nem tágított. Megállt az utca közepén, és rákiabált Szung Kangra: – Te meg jól megvakulsz, mire kinyújthatunk!

Szung Kang szóhoz se jutott e kitörésre. Hunyorítva annyit azért látott, hogy jó sokan odagyültek köréjük. Megkérte Kopasz Lit, hogy beszéljen halkabban, de Kopasz Li azt vágta hozzá, hogy ha most nem mennek szemüveget venni, akkor elválnak útjaik. Érces hangon adta ki a parancsot: – Indulás! Irány az optikus!

Még be sem fejezte, már trappolt a látszerészüzlet felé, Szung Kang megvonakodva lépdelt a nyomában. Már nem egymás mellett mentek, mint egy perccel korábban, hanem a báty az öccse mögött. Mintha éppen összekaptak volna, és a győztes Kopasz Li parádézna elől, Szung Kang megletörten kullogna utána.

Mire megkezdődött a következő hónap, a fiúk már sötétkék Mao-öltönyükben feszítettek, Szung Kang pedig fekete keretes szemüveget hordott. Kopasz Li ragaszkodott hozzá, hogy a

legdrágább keretet vegyék meg, ami csak a boltban kapható, Szung Kangnak erre a könnye is kicsordult. Egyfelől utált kiadni ennyi pénzt, másfelől meghatotta öccsének jószívúsége, és elkönnyvelte magában, hogy Kopasz Li mégiscsak remek fickó. Miután föltette új szemüvegét, és kilépett a látszeréstől, izgatottan intett Kopasz Linek, majd felkiáltott: – Hogy kitisztult minden!

Elújságolta Kopasz Linek, hogy új szemüvegén át nézve olyan tiszta a világ, mintha frissen kisikálták volna. Kopasz Li nevetett, és megjegyezte: most, hogy négy szeme van, Szung Kang mindig rögtön szólhatna, ha jó nőt lát. Szung Kang bólintott, ő is nevetett, és csakugyan pásztázni kezdte az utcát, hátha észrevesz egy Kopasz Li kedvére való jó nőt. A két fivér vadonatúj Mao-öltönyben ment végig Liu város főutcáján. Az utca szélén néhány öregember meglepetten felnézett a sakkozásból, és megállapította, hogy ez a két kölyök tegnap este úgy volt öltözve, mint két koldus, most meg olyanok, mint a megyei pártkáderek. Sóhajtván mondták: – Bizony igaz, hogy ruha teszi az embert!

Szung Kang magas, karcsú, szép vonású fiatalember volt, és a szemüvegében úgy nézett ki, mint valami tudós. Kopasz Li viszont alacsony volt és köpcös, és a Mao-öltönyében is szakasztott olyan, mint egy bandita. A két testvér elválaszthatatlan volt. Amikor Liu város utcáin sétáfkáltak, az öregek feléjük intve azt mondogatták, hogy az egyik olyan, mint egy civil funkcionárius, a másik, mint egy katonatiszt. A liu városi nők nem voltak ilyen udvariasak, és inkább a *Nyugati utazás* főszereplőjéhez hasonlították őket: Tripitaka szerzeteshez és társához, a Majomhoz.

28. FEJEZET

Szung Kang titokban beleszeretett az irodalomba, és roppantul tisztelte a fémárugyár beszerzési és értékesítési osztályvezetőjét, Író Liu asztalán mindig nagy halom irodalmi folyóirat állt, és

valahányszor kinyitotta száját, vég nélküli, cirkalmas elmélkedésekbe kezdett. Imádott az irodalomról értekezni, és ha valakit elkapott a gyárban, lyukat beszélt a hasába. Kár, hogy a fémárugyári munkások egy árva szót sem értettek abból, amit mondott. Bambán meredtek rá, arcukon ostoba vigyorral, és a háta mögött azt kérdegették egymástól, hogy Liu egyáltalán kínaiul beszél-e, vagy valami egészen más nyelven. Miért nem értenek egyetlen szót sem a mondókájából? Amikor ezek a megjegyzések Író Liu fülébe jutottak, azt gondolta magában: „Ah, ez az alantas tömeg!”

Az irodalomrajongó Szung Kang belépésével azonban Író Liu azt érezte, becses kincshez jutott. Szung Kang nemcsak hogy megértette Liu irodalmi fejtegetéseit, de minden jel szerint áhítatos hallgatója volt: éppen a megfelelő pillanatokban bólogatott és nevetett, Író Liuel volt ragadtatva, hiszen felbecsülhetetlen érték az ilyen barát, és valahányszor összefutott Szung Kanggal, be nem állt a szája. Egyszer a vécén találkoztak, pisilés után Író Liu megragadta Szung Kang kabátujját, s több mint két órán át beszélt hozzá ott helyben, a piszoár előtt – nem izgatta sem a bűz, sem a guggolva szaró emberek lármás nyögése. Miután Író Liu szert tett új tanítványára, úgy érezte, irodalmi tanácsadó lett belőle. Az alantas tömeg között sohasem érezte így: ha rojtosra beszélte a száját, akkor is csak bámultak rá azzal a buta vigyorral a képükön. Író Liuelkezdde kölcsönadogatni Szung Kangnak az irodájában felhalmozott irodalmi folyóiratokat. Egy nap fölvette az asztról az *Aratás* egy példányát, óvatosan letörölgette róla a port a kabátujjával, majd laponként átvizsgálta Szung Kang orra előtt, szemléltetvén, hogy érintetlen, nem csúfítja semmiféle gyűrődés, se maszat. Közölte Szung Kanggal, hogy amikor visszahozza a folyóiratot, ő megint oldalanként át fogja vizsgálni: – Ha a legcsekélyebb sérülést látom, bírságot fizetsz.

Szung Kang hazavitte Író Liu irodalmi folyóiratát, és mohón olvasni kezdte. Hamarosan ihletet kapott, és titokban ő is belefogott egy elbeszélés megírásába. Fél évig írta a piszkozatot eldobott

papírokra, és további három hónapig tartott a letisztázás. Ezután gondosan lemásolta vonalas papírra a kéziratát. Első olvasója természetesen Kopasz Li volt, aki meglepetten kiáltott fel, amikor kezébe kapta a művet: – De vastag!

Kopasz Li megszámolta a lapokat, és kiderült, hogy az elbeszélés terjedelme tizenhárom oldal. Újdonsült elismeréssel nézett bátyjára, és azt mondta: – Elképesztő, amit csinálsz, teleírsz tizenhárom oldalt!

Miután elkezdte olvasni, újból felkiáltott meglepetésében: – De jól megírtad! – Buzgón böngészte, s amikor a végére jutott, már nem kiáltott fel, hanem inkább magába mélyedt. Szung Kang idegesen figyelte, nem tudta, hogy most akkor sikerült-e vagy sem az első novellája. Izgatottan kérdezte: – Nagyon zavaros lett?

Kopasz Li továbbra is gondolataiba merült, és Szung Kang érezte, hogy mint egy hideg hullám, elönti a csalódás. Immár meg volt győződve, hogy egészen keszekusza novellát hozott össze, és Kopasz Li éppen ezért nem ért belőle semmit.

Ám az öccse hirtelen kiejtett egyetlen szót: – Jó! – Majd hozzáfűzte: – Nagyon jól meg van írva. – Ünnepeyles hangon kifejtette Szung Kangnak, hogy ez egy jó novella, és noha nem mérhető az olyan irodalmi óriások elbeszéléseihez, mint Lu Hszün vagy Pa Csin, sokkal jobb, mint bármi, ami Költő Csao vagy Író Liu tollából valaha is kikerülhet. Kopasz Li lelkesült gesztussal folytatta: – Most, hogy te színre léptél, Író Liu és Költő Csao többé nincs a pályán.

Szung Kang meg volt lepve és nagyon örült. Azon az éjszakán izgalmában nem is tudott elaludni. Miközben Kopasz Li mellette hortyogott, ő még ötször újraolvasta a saját elbeszélését. Egyre inkább meg volt győződve, hogy nem szolgált rá Kopasz Li túlaradó dicséretére, aki biztosan csak azért mondott szépeket neki, mert testvérnek így illik. A végén azonban arra jutott, hogy Kopasz Li

bókjai nem voltak egészen indokolatlanok. Amikor például újra elolvasta azokat a részeket, amiket öccse külön megdicsért, úgy találta, tényleg nem is olyan rosszak. Ezek után úgy döntött, összeszedi bátorságát, és megmutatja a fogalmazványt író Liunak, legyen ő a kritikusa. Ha ő is azt mondja, hogy jól van megírva, akkor biztosan igaz.

Másnap Szung Kang – remegő lábbal – felkereste író Liut, és megmutatta neki a novelláját. Liut ez valóságos pofonként érte, nem számított rá, hogy tanítványa köpönyegforgatónak bizonyul, és saját novellát merészel írni. Az átnyújtás pillanatában éppen a budi felé tartott egy köteg vécépapírral, hogy szarjon egy jót, ezért hozzácsapta Szung Kang tizenhárom oldalas kéziratát a vécépapírhoz, és a klozett felé tartva már olvasta is. Folytatta az olvasást, míg nagydolgozott, és a kettővel nagyjából egyszerre végzett. Amikor előbújt a véceből, összesen egy fél lap egészségügyi papír feküdt Szung Kang kéziratának tetején, Író Liu pedig, megrökönyödötten ráncolva homlokát, visszaballagott a beszerzési és értékesítési osztályra. Ahol is az egész délutánt Szung Kang elbeszélésének javításával töltötte, piros tollal telefirkálta az összes oldalt, ráadásul az utolsó lap üresen maradt részét is kihasználta, hogy háromszáz szó terjedelemben hozzáfűzze kritikai észrevételeit. Amikor Szung Kangnak lejárt a munkaideje, izgatottan kopogott a beszerzési és értékesítési osztály ajtaján. Író Liu ünnepélyes karmozdulattal behívta, kezébe nyomta a paksamétát, és fennkölt komolysággal bejelentette: – Itt találok minden észrevételemet!

Szung Kangnak elállt a szívverése a kézirat láttán. Az oldalakon annyira hemzsegték Író Liu piros beírásai, hogy az eredetit alig lehetett látni tőlük. Szung Kang ebből rögtön leszűrte, hogy nagyon sok baj lehet az írásával. Író Liu ekkor előhúzza a fiókból az egyik saját novelláját, s átnyújtotta Szung Kangnak azzal, hogy vigye haza, és olvassa el figyelmesen: – Nézd meg jól, hogyan van ez megírva – mondta, mintha igazi remekművet bízna Szung Kang gondjaira.

Szung Kang aznap este figyelmesen átnézte Liu javításait és intelmeit, de teljesen összezavarodott, képtelen volt rájönni, mit akar Író Liu mondani ezzel az egésszel. Ezután elolvasta Író Li művét, de ugyanígy nem tudott kihámozni belőle semmilyen értelmet.

Kopasz Li látta, hogy Szung Kang késő éjszakáig fennmarad, és odament, hogy kiderítse, min buzgólkodik. Előbb elolvasta Író Liu kritikai észrevételeit, és kinyilatkoztatta: – Baromság. – Aztán magához vette Író Liu legújabb művét, és megszámlolta a lapokat. Miután kiderült, hogy csak hat oldal, megvetően legyintett, és megkérdezte, miért ilyen rövid. Beleolvasott, de be sem fejezte, hanem félredobta: – Unalmas... egy dögvész.

Ásított, elvetette magát az ágyon, és amint feje a párnához ért, már horkolt is. Szung Kang tovább olvasta elmélyülten a saját kijavított novelláját, valamint Író Liu legújabb művét. A javítások és a kritika zavarba ejtették, csalódott is, főleg amiatt, hogy bíráló megjegyzéseivel Író Liulényegében az egész novellát használhatatlannak minősítette, noha a végére odaszúrt néhány biztató szót. Szung Kang úgy vélte, Író Liu csak így akarja becsomagolni a keserű pirulát, és hálás volt, amiért mentora ilyen sok időt fordított a javításokra és a kritikai megjegyzésekre. Úgy érezte, viszonznia kell az áldozatot, és neki is föl kell írnia megjegyzéseit Író Liu kéziratának utolsó, üres oldalára. Szorgosan nekilátott, néhány dicsérő szóval vezette be mondandóját, majd elemezni kezdte a mű számos hiányosságát. Író Liu kritikájától eltérően Szung Kangé nem csupa áthúzásból és beírásból állt, hanem előbb piszkozatot készített, ezt több menetben átjavította, végül gondosan letisztázva írta le az utolsó lapra.

Mikor másnap bement a gyárba, visszavitte író Liunak az új novelláját, Író Liu keresztbe tett lábbal ült az íróasztalánál, és mosolyogva várta, hogy Szung Kang a dicséretét zengje. Ennélfogva pontosan arra számított a legkevésbé, amit Szung Kang szájából

hallott: – Az összes észrevételem ott olvasható az utolsó oldalon.

Író Liu arcáról nyomban lehervadt a mosoly, és sietősen hátralapozott. Az utolsó lapon csakugyan megtalálta Szung Kang kritikai megjegyzéseit. Író Liu nem látott, nem hallott dühében. Fölpattant, öklével verte az asztalt, és ujjával Szung Kang orrára bökve ordította: – Te, te, te... Hogy merészelsz sarat dobálni egy óriásra?

Annyira dühös volt, hogy a nyála is kifröccsent. Szung Kang döbbsen hallgatott, földbe gyökerezett a lába, teljesen váratlanul érte

Író Liu dühkitörése. Hümmögött-hámmogott, aztán megkérdezte:

– Dobálni? Milyen sarat?

Író Liu kezébe vette a novellát, fellapozta az utolsó oldalt: – Ez... ez micsoda?

– Ezek az én megjegyzéseim – válaszolta feszengve Szung Kang. Író Liu haragjában földhöz vágta a novellát, de aztán rögtön meg is bánta, és gyorsan felszedte. Miközben a kéziratot simogatta, tovább ordibált: – Te! Te! Hogy merészeled összefirkálni a szövegemet?

Szung Kang végre megértette, mivel haragította magára író Liut, és ez meg neki nem volt ínyére. – Maga is összefirkálta az enyémet – mondta.

Író Liu nem hitt a fülének, haragja tombolásba csapott át. Öklével püfölte az asztalt, és azt kiabálta: – Hát ki vagy te? És ki vagyok én? Mi ez a te kéziratod? Neked az is megtiszteltetés, ha lehugyozom és leszarom a kéziratodat, a büdös kurva anyád!

Erre már Szung Kangot is elöntötte a méreg. Tett néhány lépést Író Liufelé, rámutatott, és így szólt: – Jobb, ha kihagyod ebből az édesanyámat, mert ha szidod az anyámat, akkor én...

– Akkor te? – Író Liu fölemelte az öklét, de mivel rájött, hogy Szung Kang fél fejvel magasabb, nyomban le is engedte.

– Akkor én szarrá verlek! – mondta Szung Kang némi tétovázás után.

– Barom! – üvöltötte válaszul író Liu.

Annyira feldühítette a máskor oly tisztelettudó Szung Kang fenyegetőzése, hogy felkapott az íróasztaláról egy tintásüveget, és hozzávágta. A piros tinta szétloccsant Szung Kang szemüvegén, az arcán, a ruháján. Szung Kang levette tintás szemüvegét, zsebre rakta, és két karját előrenyújtva nekirontott Liunak, mintha fojtástechnikát akarna alkalmazni. Ekkorra már összeszaladt az egész beszerzési és értékesítési osztály, és lefogták Szung Kangot. Író Liu kihasználta az alkalmat, visszavonult a szoba egyik sarkába, onnan vakkantotta beosztottjainak: – Letartóztani!

Liu emberei visszataszigálták Szung Kangot a műhelybe. Ott leült egy hosszú padra, az arca tűzvörös volt, felsőtestén tintapatakok csörgedeztek lefelé. Liu beosztottjai leültek mellé, s megpróbálták vigasztalni, a műhelybeli kollégák pedig körülállták, hátha megtudják, mi történt. Liu beosztottjai elmesélték a műhelymunkásoknak, hogyan verekedett össze Szung Kang és Író Liu. Valaki a nézeteltérés forrásáról érdeklődött, ám a beszerzési és értékesítési dolgozók bevallották, hogy sejtelmük sincs. Fejcsóválva mondták: – Nem konyítunk mi az ilyen irodalomértő népek dolgaihoz.

Szung Kang szótlanul ült, képtelen volt felfogni, hogy az egyébként kifinomult és csiszolt modorú Író Liu hogyan szidalmazhatta őt ilyen ordenáre stílusban, ahogy még egy paraszt sem beszél. Izzott benne a jogos felháborodás, és azon rágta magát, hogyan vetemedhetett ilyesmire író Liu. Az összecsődült munkások szétszéledtek, Szung Kang pedig a falikútnál lemosta arcáról és szemüvegéről a piros tintát. Miután a vörösség eltűnt, Szung Kang arca sápadt lett a méregtől. És ilyen halvány, dühödt arccal ment vissza a munkapadjához, és ugyanilyen ábrázattal tért haza.

Munkából jövet Kopasz Li így is talált rá: bátyja az asztalnál ült, és magában fortyogott. A ruhája csupa vörös tintafolt volt, olyan, mint egy térkép. Megkérdezte, mi történt. Szung Kang elmondta töviről hegyire, majd amikor a végére ért, Kopasz Li nem szólt egy szót se, hanem sarkon fordult, és kiment az ajtón. Tudta, melyik mellékutcában lakik Író Liu, és elhatározta, hogy helyére teszi ezt a beképzelt seggfejt. Abban a pillanatban, hogy kiért a főutcára, Kopasz Li összeakadt a mellékutcából kilépő Író Liuval. Szójaszósos üveg volt nála, a felesége bízta rá, hogy töltesse meg a boltban. Kopasz Li megtorpant, és odakiáltotta Író Liunak: – Hé, öcsi, ide gyere!

Író Liufülében módfelett ismerősen csengett ez a hang, megfordult, és azt látta, hogy Kopasz Li áll peckesen az utca túloldalán, onnan integet neki. Eszébe jutott, hogy amikor fiatalabbak voltak, annak idején Győzelem Csao szólt mindig Szun Vejnek, hívja oda Kopasz Lit, ha kedvük támadt megkóstoltatni vele a köríves lábsöprést. Akkoriban Szun Vej szokta ugyanezt kiabálni. Most azonban Kopasz Li hívta magához Liut, aki tisztában volt vele, hogy a kis banditának a Szung Kang-affér miatt van elszámolnivalója. Tétovázott egy darabig, aztán átment az utcán, kezében a szójaszósüvegjével, és odatoppant Kopasz Li elé.

Kopasz Li dühödt ökölrázás kíséretében kezdte szidalmazni: – A jó kurva anyád, hogy mered összetintázni az én Szung Kang bátyámat? Baszd meg az anyád, te mocsok!

Író Liu megvetően pukkantott a szájával. Reggel még meghátrált a verekedés előtt, mivelhogy Szung Kang fél fejjel magasabb volt nála. Kopasz Li viszont fél fejjel alacsonyabb, úgyhogy Író Liu azt gondolta, nincs félnivalója. Inkább káromkodásban akarta legyőzni Kopasz Lit, de látta, hogy egy csomó nézelődő gyűlik köréjük, ezért úgy döntött, jobb, ha megőrzi méltóságát: – Vigyázz a pofádra! – felelte jegesen.

Kopasz Li felhorkant. Bal kezével galléron ragadta Liut, a jobbat pedig ökölbe szorította, úgy recsegte: – Lehet, hogy az én pofám mocskos, de a te tiszta pofikád is rögtön az lesz.

E kitörés hallatán Író Liu kicsit megremegett. Most ébredt rá, hogy Kopasz Li ugyan alacsonyabb nála fél fejjel, de akárhogy nézi, rendkívül erős. Próbált kiszabadulni, s közben megőrizni szépírói fennköltségét az összegyűlt sokaság előtt. Miközben erőtlően próbálta eltolni Kopasz Li kezét, remélvén, hogy saját belátásából majd elereszti a gallérját, pökhendin közölte: – Én értelmiségi vagyok, és nem alacsonyodom le a magadfajtákhoz.

– Akkor jó, mert én meg különösen szeretek értelmiségieket verni.

Író Liu még be sem csukta a száját, amikor Kopasz Li behúzott neki ritmusosan egy-két-há-négyet a jobb öklével, de olyan keményen, hogy Író Liu feje kilengett előre-hátra. Kopasz Li további jobbegyenesekkel érvényesítette az előnyét, öt-hat-hét-nyolc, mígnem Liu egész teste kilendült, és az író térdre rogyott. Kopasz Li felrántotta, majd négyet bemosott az arcába. A szójásüveg kiesett Liu kezéből, és ripityára tört a földön. Már úgy látszott, Liu nincs eszméleténél, de Kopasz Li továbbra is tartotta a bal kezével, míg a jobbal püfölte az arcát, mint egy bokszzsákot. Író Liu szeme úgy feldagadt, hogy csak egy keskeny rés látszott belőle, az orrából pedig ömlött a vér. Kopasz Li összesen huszonnyolc ütést vitt be író Liunak, úgyhogy az osztályvezető a végén már olyan volt, mint aki éppen csak túlélte egy autókarambolt. Végül Kopasz Li bal keze fáradni kezdett, és amikor szorítása meglazult, Író Liu már-már eldőlt, mint egy homokzsák. Kopasz Li ekkor hátulról gyorsan megragadta Liu grabancát, és miközben Liu térde megroggyant, ő a gallérjánál fogva tartotta, nehogy elzuhanjon. Kacagva jelentette be az összegyűlt nézőseregnek: – Jól nézzétek meg, ilyen egy értelmiségi.

Ezek után jobb öklével tovább ütlegelte Író Liu hátát, gyors

egymásutánban tizenegy ütést vitt be, Liu pedig hörgött kínjában. Kopasz Linek feltűnt, hogy Liu hangja megváltozott: az éles sikolyokat tompa nyöszörgés váltotta fel.

– Halljátok? – fordult Kopasz Li a nézősereghez. – Munkadalt énekel az értelmiségi.

Aztán, mintha tudományos kísérletet végezne, újból hátba vágta Író Liut, és fülelt a hörgésére: – Heeej-hóóó... – Még ötször hátba boksolta, és Író Liutovábbi öt „hej-hó”-val válaszolt, mintha előzetesen már elpróbálták volna ezt a műsorszámot. Kérdés, válasz. Kopasz Li lelkesen folytatta Liu verését, s közben azt mondta a közönségnek: – Segítek neki, hogy megtalálja a benne rejlő munkásembert!

Addigra már úszott a verejtékben. Bal kezének szorítása engedett, Író Liu pedig elterült a földön, és mozdulatlanul feküdt, mint a leszúrt disznó. Kopasz Li megtörülte homlokát, és elégedetten mondta, mint egy tanár az óra végén: – Ennyit mára.

Pedig valójában éppen csak elkezdte a munkát. Nem feledte, hogy Író Liunak van egy értelmiségi társa, Költő Csao, ezért hát tudatta a közönséggel: – Költő Csao is értelmiségi. Kérem, mondjátok meg neki, hat hónapon belül neki is segítek majd, hogy megtalálja a benne rejlő munkásembert.

Kopasz Li hetykén elvonult, ott hagyván az összetört, vérben úszó Liut a főnixfa alatt. Egy ideig még tolongtak körülötte a járókelők, mutogattak rá, és nem fukarkodtak szakértő megjegyzésekkel. Kopasz Li huszonnyolc jobbegyenest irányzott Író Liu arcának öt nyílására, így a vesztés most mozdulatlanul feküdt az utcán, és alig észlelt valamit a környező világból. Végül arra jött – éjszakai műszakba menet – néhány fémárugyári munkás, és amikor meglátták, hogy ott fekszik az osztályvezetőjük tetőtől talpig véresen, az égre fordították szemüket, elvigyorodtak, aztán gyorsan bevitték a kórházba.

A mentőszoba ágyán fekvő Író Liu makacsul állította, hogy nem Kopasz Li verte meg, hanem Li Kuj. A gyári munkások nem tudták hová tenni: – Ki az a Li Kuj?

Író Liuválasz közben felköhögött némi vért: – Hát az, aki a *Vízparti történetben* szerepel. Más néven a Fekete Forgósziel.

A munkásoknak leesett az álluk. Próbálták magyarázni, hogy Li Kuj nem liuvárosi lakos, hanem egy regény szereplője. Író Liu bólogatott, és közölte, Li Kuj kilépett a regény lapjairól, hogy őt meggyepálja. A munkások közül többen is elnevették magukat, és visszakérdeztek, mi a jó fenének jutna Li Kuj eszébe, hogy ilyet műveljen, Író Liu megragadta az alkalmat, hogy néhányszor szidalmazza Li Kujt, mondván, hogy csak egy ostoba muszklímókus, a sok izomtól nem fér semmi ész a fejébe. Hozzáfűzte, hogy Li Kujnak téves értesülései voltak, rossz helyre ment, és nem azt verte össze, akit kellett volna. Miután ezt végigmagyarázta, újabb adag vért köhögött fel, és tompa hangon megkérdezte: – Ugyan, hogy merhetne egy Kopasz Li birokra kelni velem?

Több munkás is azt gondolta magában, ez már a vég, és félrevontak egy orvost, hogy megkérdezzék, nem verték-e véletlenül hülyére az osztályvezetőjüket. A doktor a fejét ingatta: – Liu állapota nem annyira súlyos, csak átmeneti memóriazavarban szenved. Kialussza, és rendbejön – tette hozzá.

Kopasz Li tehát előre bejelentette, hogy Költő Csao lesz a következő áldozata. Amikor a fenyegetés híre végül eljutott Költő Csao fülébe, az irodalmár elsápadt haragjában. Ötöt-hatot horkantott sorozatban, aztán, bár ritkán szitkozódott, ez szaladt ki a száján: – A kis mocsadék.

Költő Csao tömérdek embernek elmondta Liuvárosban, hogy régebben, azaz tizenegy-tizenkét évvel ezelőtt többször megismertette Kopasz Lit a sarka erejével, minekutána Kopasz Li jajgatva tántorodott odébb, néha az utca közepéig is. Költő Csao

kinyilatkoztatta, hogy Kopasz Li az emberiség söpredéke. Elmesélte mindenkinek, hogyan leste ki a női hátsókat a tizennégy éves kamasz a nyilvános latrinán, és hogyan csípte akkor nyakon ő, Költő Csao. Kopasz Li azóta dédelgeti magában a sérelmét, és azt várja, mikor törleszthet ízlése szerint, a rá valló kegyetlenséggel. Miközben felidézte a dicső napot, amikor végigvonult az elfogott Kopasz Livel Liuváros utcáin, arcára visszatért az elevenség, hangja pedig tiszta lett és erőteljes. Amikor a népes hallgatóságból néhányan megismételték Kopasz Li fenyegetését, miszerint addig veri Csaot, amíg költőből jó munkásember nem lesz, Költő Csao arcából ismét kifutott a vér. Dühtől remegő hangon közölte: – Előbb én verem meg őt, majd meglátjátok. Kezem közé kapom ezt a munkást, és értelmiségivé verem, addig ütöm, amíg soha többé nem káromkodik, amíg udvariasan nem bánik embertársaival, amíg nem tiszteli az időseket és szereti a fiatalokat. Szóval művelt és kifinomult emberré kalapálom.

A liuvárosiak közül többen felkacagtak: – Ha elég sokáig vered, csak nem Költő Li lesz belőle a végén? – kérdezte valaki.

Költő Csao egy pillanatra elbizonytalanodott, majd azt dünnyögte: – Lehet, hogy csakugyan Költő Livé verem.

Költő Csao bátran beszélt kint az utcán, de mihelyt hazaért, elfogta a szorongás. Most már ideges volt, és félt is; az esélyeket latolgatva arra jutott, hogy ha valóban tengelyt akaszt Kopasz Livel, akkor a magassága csak kis előnyt jelent, és még abban sem lehet biztos. Aggasztó, hogy Kopasz Li ennyire féktelen. Ha beledül az ütlegetésbe, nem tudja mérsékelni magát. Csaonak eszébe jutott, hogy Kopasz Li huszonnyolcszor bokszolta arcon Író Liut, aki ennek folytán most üldöztetési tébolyban szenved. Felmerült benne, hogy ha Kopasz Li az ő arcába vinne be huszonnyolc ütést, annak nem átmeneti elmezavar, hanem maradandó elbutulás lenne a vége. Miután Költő Csao ezzel számot vetett, minden igyekezetével azon volt, hogy ne kelljen kitennie a lábát otthonról. Ha valamiért

feltétlenül muszáj volt elmennie, előbb katonai felderítő módjára gondosan fölmérte az ismeretlen terepet; és ha a legcsekélyebb mértékben megszimatotha Kopasz Li közelségét, azonnal betűzött az első mellékutcába, és ott lapított.

A verés után író Liut két teljes napon át kórházban ápolták, majd egy hónapig otthon lábadozott. Ami Kopasz Lit illeti, csak Tao Csing hívatta be a Közjóléti Irodába, hogy lehordja, de a fiatalember különben félvállról vette az egészet. Amikor megkérdezték tőle, miért akarta az értelmiségi Író Liut addig verni, míg elő nem bújik belőle a Siker Liu nevű régi munkásember, vigyorogva rávágta: – Nem én vertem meg. Li Kuj látta el a baját.

Szung Kangot mélységesen nyugtalanította az a tény, hogy Kopasz Li annyira elkalapált valakit, hogy az illető kórházba került. Bár minden felháborította, amit Liu aznap mondott és csinált, nem tartotta helyesnek, hogy Kopasz Li ilyen kíméletlenül megverte. Szung Kang meg akarta látogatni Író Liut, de félt, hogy Kopasz Li berzenkedni fog miatta. Amikor kiderült, hogy Író Liu már majdnem meggyógyult, és hamarosan munkába áll, Szung Kang úgy döntött, hogy a látogatást nem lehet tovább halogatni. Akadozó hangon szólt oda Kopasz Linek: – Meg kellene látogatnunk Író Liut.

Kopasz Li legyintett: – Ha muszáj, te nyugodtan meglátogathatod. Én nem megyek.

Szung Kang kötötte az ebet a karóhoz: ha valakit összeverünk, illik valamit vinni neki. Kopasz Li nem értette, mire akar kilyukadni a testvére: – Mit hablatyolsz nekem összevissza?

Szung Kangnak nem volt más választása, mint kinyögni az igazságot: szeretne venni pár szem almát, hogy elvigye Író Liunak. Amikor Kopasz Li meghallotta az alma szót, rögtön csorogni kezdett a nyála, és megjegyezte, hogy ő még soha életében nem evett almát. Hozzátette: – Nem ússza meg túl könnyen az a kétkezi munkásember?

Szung Kang nem felelt, csak lehorgasztott fejjel ült az asztalnál. Kopasz Li észrevette, hogy a bátyja nagyon letört, úgyhogy megpaskolta a vállát: – Jól van, vegyél neki almát, és látogasd meg.

Szung Kang hálásan rámosolygott, Kopasz Li azonban fejcsóválva mondta: – Pár alma ide vagy oda, mindegy. Én csak attól félek, hogy akármilyen sokat dolgoztam azon, hogy kihozzam belőle a rejtett munkást, az almától újra kedvet kap ahhoz az értelmiségi nagypofájúságához.

Szung Kang öt almát vett egy zöldségesnél. Hazaérve kiválasztotta a legnagyobbat, legfrissebbet Kopasz Li számára, és az öreg könyves tarisznyájába tette a többi. Ezzel a tarisznyával érkezett meg Író Liu házához. Addigra Író Liu már felgyógyult, és most az udvarban üldögélve beszélgetett a szomszédal. Amikor meghallotta, hogy Szung Kang áll az ajtó előtt, kiküldött valakit, hogy kérdezze meg, mi járatban, ő maga pedig visszasietett az ágyába.

Szung Kang nagy óvatosan lépett be a szobába, s odalépett az ágyhoz, ahol Író Liu feküdt behunyt szemmel. Liu kinyitotta szemét, rápillantott, aztán gyorsan újra behunyta. Szung Kang ott állt Liu ágya előtt egy darabig, végül halkán ennyit mondott: – Bocsánatot kérek.

Író Liu megint kinyitotta szemét, és megint gyorsan behunyta. Szung Kang még állt ott egy darabig, aztán kinyitotta könyves tarisznyáját, és kivette a négy almát. Amikor Liu meglátta az asztalon a gyümölcsöt, elmosolyodott, és így szólt Szung Kanghoz: – Igazán udvarias vagy.

Miközben ezt mondta, már el is vett egy almát, megtörölte a lepedőben, és sietve beleharapott. Szeme résnyire szűkült az élvezettől, dallamosan harapta, dallamosan rágta és dallamosan nyeldekelte az almát. Kopasz Li jól gondolta: egy falatnyi alma elég volt, hogy Író Liu visszanyerje értelmiségi magabiztosságát. Lelkesült eszmecserébe kezdett Szung Kanggal irodalmi témákról,

mintha nem is zördültek volna össze semmin.

29. FEJEZET

Eltelt fél év, és Kopasz Li nemcsak hogy nem talált alkalmat Költő Csao öntudatos munkássá verésére, de igazából meg is feledkezett ezen ígéretéről. Ehelyett – igazgatói kinevezése után – mind jobban lekötötte a Jótétemény Művek vezetése. Amikor először betette a lábát a gyárba, a két nyomorék töltötte be az igazgatói, valamint az igazgatóhelyettesi tiszteket, de fél éven belül már mindketten engedelmesen teljesítették Kopasz Li utasításait.

Ekképpen lett Kopasz Liból alig húszévesen Gyárigazgató Li. Eredetileg, amikor a gyárban csak a két nyomorék, három gyengeelméjű, négy vak és öt süket dolgozott, mintha az ablakon lapátolták volna ki a pénzt, és évről évre gyorssegélyt kellett kérniük Tao Csingtől. Tao Csing kizárólag azzal a céllal építtette föl a gyárat, hogy megélhetést adjon a tizennégy fogyatékos dolgozónak. A gyár azonban nem termelt nyereséget – a veszteségeket Tao Csingnek folyton zsebből kellett fedeznie. Kopasz Lit azért alkalmazta, mert az anyja olyan hevesen hajbókolt előtte, hogy véres lett a homloka. Arra viszont nem számított, hogy Kopasz Li már az első évben fenekestül felforgatja az egész vállalatot. Nemcsak annyi bevételre tett szert, amiből ki tudta fizetni a tizennégy alkalmazott bérét, hanem ráadásul 57 224 jüan nyereséget is kitermelt. A második évben még látványosabb volt a teljesítménye, több mint 150 ezer jüan nyereséggel örvendeztette meg Tao Csinget, azaz alkalmazottanként több mint 10 ezer jüannal. Amikor a megyei prefektus fölkereste Tao Csinget, fülig érő szájjal jelentette ki, hogy Tao a leggazdagabb közjóléti igazgató egész Kínában. Majd négy szemközt megkérdezte, nem használhatná-e föl a Jótétemény Művek nyereségének egy részét a megyei költségvetés egyik hézagának betömésére.

Tao Csinget tehát előléptették irodaigazgatóvá, és noha már évek óta nem járt a Jótétemény Művekben, azon a szép napon mégiscsak elballagott a gyárba. Azzal már jó ideje tisztában volt, hogy a két nyomorék vállalatvezető annyira nem képes semmilyen hasznos tevékenységre, hogy csupán dísznek alkalmas, és a tényleges főnök Kopasz Li. Arról is tudott, hogy nem telt el fél év a belépése után, amikor Kopasz Li fogta a két nyomorékot, három gyengeelméjűt, négy vakot és öt süketet, elvitte őket a fényképészműterembe, csoportképet készíttetett róluk, és ezzel a „családi” fotóval felszállt a sanghaji buszra. A hosszú út előtt még vett Szu mama büféjében tíz üres gőzgombócot. Aztán két nap alatt végigloholta Sanghajt, járt hét áruházban és nyolc vállalatnál, és mindenkinek megmutatta a Jótétemény Művek tablóját. Egyenként bemutatta a vállalatvezetőknek a lefényképezett dolgozókat, megmagyarázta, melyik nyomorék, melyik gyengeelméjű, melyik vak, és melyik süket. Végül magára mutatott a fotón, e szavakkal: – így hát csak egyvalaki marad, aki se nem vak, se nem süket, se nem nyomorék, se nem gyengeelméjű.

Kopasz Li, amerre csak járt, igyekezett megnyerni az emberek rokonszenvét. Mire végére jutott a tizedik gőzgombócnak, hosszú távra szóló szerződést kötött egy nagyvállalattal, hogy ő végezheti az utolsó simításokat a nekik szállítandó kartondobozokon, és így kezdődött a Jótétemény Művek menetelése a dicsőséges jövő felé.

Amikor Tao Csing aznap betoppant a gyárba, a nyomorék igazgatóhelyettes éppen az illemhelyről bújt elő. Tao Csing megkérdezte, merre van a gyáriigazgató, mire az igazgatóhelyettes azt mondta, hogy odaát dolgozik a műhelyben. Tao megkérte, hogy hívja oda neki az igazgatót, aztán bement az irodába. Rögtön észrevette a falon függő csoportképet, és eszébe jutott, hogy amikor legutóbb itt járt az irodában, még két íróasztal állt benne, a két nyomorék vállalatvezető éppen sakkozott, és egyik a másikat szidalmazta, miután rajtakapta valami szabálytalan lépésen. Most

viszont csak egy íróasztalt látott. Tao Csing érezte, hogy valami nincs egészen rendjén – lehet, hogy a nyomorék igazgató kiakolbólitotta irodájából a nyomorék igazgatóhelyettest? Amint leült az íróasztal mögé, berohant Ropasz Li.

– Megérkezett Irodaigazgató Tao! – kiáltotta. – Megérkezett Irodaigazgató Tao!

Tao Csing Láta, hogy Kopasz Li boldog, és ő is vidáman mondta:

– Nem is mennek rosszul a dolgaid. Egyáltalán nem mennek rosszul.

Kopasz Li szerényen csóválta a fejét: – Még csak most kezdtem bele, az igazi kemény munka még hátravan.

Tao Csing helyeslően bólintott, és megkérdezte Kopasz Litől, meg van-e az állásával elégedve. Kopasz Li sűrűn bólogatott, és bizonygatta, hogy igen, nagyon is. Tao Csing elcsevegett Kopasz Livel, aztán az ajtóra sandított, és azt kérdezte magában, vajon miért nem jött még meg a nyomorék igazgató. Meg is kérdezte Kopasz Litől:

– Miért nincs itt még az igazgatód?

Kopasz Linek torkán akadt a szó, de egy szemvillanás alatt visszanyerte lélekjelenlétét, a mellére bökött, és ezt mondta: – Miért ne volnék én itt? Én vagyok az igazgató.

– Te vagy az igazgató? – most Tao Csingen volt az elképedés sora.

– Hogyhogy nekem nem szólt senki?

Kopasz Li elnevette magát: – Annyira elfoglalt mindig, nem akartam rabolni az idejét, úgyhogy inkább eltekintettem a tájékoztatástól.

Tao Csing elhűlve hallgatta: – És mi történt a két igazgatóval? – kérdezte.

– Ők már nem igazgatók.

Tao Csing most értette meg, miért van csak egy íróasztal a

szobában.

– Ez a te íróasztalod? – kérdezte. Kopasz Li bólintott: – Az enyém.

Tao Csing szigorúan kinyilatkoztatta: – A gyárigazgató kinevezését és felmentését az illetékes bizottságnak kell jóváhagynia, miután előbb egyeztetett a Közjóléti Iroda vezetőjével, majd megkapta a megyei prefektúra jóváhagyását.

Kopasz Li buzgón bólogatott: – Igen, pontosan így van, ön hivatalosan felmentheti a régi gyárigazgatót, azután hivatalosan kinevezhet engem a helyére.

– Nem az én hatásköröm – komorodott el Tao Csing.

– Csak ne szerénykedjen, Tao igazgató elvtárs – mutatott nevetve Kopasz Li a funkcionáriusra –, ha el kell dönteni, hogy ki ül a Jótétemény Művek igazgatói székébe, nem a maga szava dönt?

Tao Csing nem tudta, sírjon vagy nevéssen: – Te, ugye, mindig fittyet hánysz a szabályoknak?

Ám arra, amit utána látott, Tao Csing végképp nem talált szavakat. Kopasz Li, aki, úgy látszik, máris kinevezte magát gyárigazgatónak, végigkísérte Tao Csinget a kartondoboz-ragasztó műhelyen. Amikor beléptek, a tizennégy fogyatékos dolgozó egyszerre kiáltotta mélységes tisztelettel: – Li igazgató elvtárs! – Kopasz-Gyárigazgató Li megállt Tao Csing irodaigazgató elvtárs mellett, és lelkesen tapsolt, a tizennégy fogyatékos dolgozó úgyszintén. Kopasz Li nem tartotta elég hangosnak a tapsot, ezért odakiáltotta hű udvaroncainak: – Tao igazgató elvtárs eljött, hogy meglátogasson! Mennydörögjön a tapsotok, mint a tűzijáték!

Hű udvaroncái olyan hevesen tapsoltak, hogy belerázkódott az egész testük. Ámde Kopasz Linek még ez sem volt elég jó, ezért szilaj lendülettel tovább vezényelte a csapatot: – Kiáltsátok: Köszöntjük Tao irodaigazgató elvtársat!

A két nyomorék és a négy vak tele torokból üvöltötte: – Köszöntjük Tao irodaigazgató elvtársat!

Az öt süket kinyitotta a száját, és nevetett, mert fogalma sem volt, hogy mit kiabál a két nyomorék és a négy vak. Kopasz Li odapattant eléjük, és jelezte, hogy olvassanak a szájáról. Az ajka úgy nyílt-csukódott, mint egy vízköpő hálnak, és végül sikerült is az öt süket dolgozót betanítani a helyes szájmozgásra. Az öt közül három néma is volt, úgyhogy csak ketten voltak képesek bármilyen hangképzésre. A „Köszöntjük Tao irodaigazgató elvtársat!” most már fülsiketítően harsogott, és ez roppant elégtétellel töltötte el Kopasz Lit, aki mindenkinek gratulált egy kézmozdulattal. Ám rögtön felfedezett egy újabb hiányosságot: a három gyengeelméjű nem tudta rendesen kiejteni a „Tao irodaigazgató elvtárs” szavakat, ehelyett azt gajdolták, hogy „Köszöntjük Li gyárigazgató elvtársat!” A bosszús Kopasz Li azonnal odarohant a három idiótához, és megtanította őket a „Köszöntjük, Tao irodaigazgató elvtársat!” kiáltásra, mintha valami dalt sulykolna a fejükbe. Két karja föl-le táncolt, toroka berekedt a kiabálástól, de a három gyengeelméjű még mindig azt kántálta, hogy „Köszöntjük Li gyárigazgató elvtársat!” Tao Csing nem tudta visszafojtani nevetését, Kopasz Li pedig zavarában így fordult hozzá: – Tao igazgató elvtárs, kérek még egy kis időt. Garantálom, hogy mind azt fogják kiabálni, hogy „Tao igazgató elvtárs”.

– Fölösleges – csóválta fejét Tao Csing. – Már nagyon ügyesen kiabálják, hogy „Li igazgató elvtárs”.

Elmenőben Tao Csing még visszafordult, végigmérte a két nyomorék gyárigazgatót, és így szólt Kopasz Lihez: – Eredetileg azt hittem, a két gyárigazgató csak dísznek van itt, de mostanra rájöttem, hogy még bábfigurának se nagyon tekinthetők.

Két hónap múlva Kopasz Li megkapta hivatalos kinevezését a Jótétemény Művek élére. Kopasz Lit behívták Tao Csing

irodájába, ahol Tao fennhangon fölolvasta a megyei szinten is jóváhagyott kinevezési okmányt. Kopasz Li kipirult izgalmában, és közölte a hírt, hogy a Jótétemény Művek három idióta dolgozója már egész folyékonyan tudja kiabálni, hogy „Köszöntjük Tao irodaigazgató elvtársat!” Tao Csing nevetett, és elárulta, hogy meglehetősen nagy ellenállásba ütközött Kopasz Li hivatalos gyárigazgatói kinevezése, tekintettel múltjának sötét foltjaira. Tao Csing kuncogott ezen, de aztán igen komoly hangon megvallotta, hogy Kopasz Lit mindenki az ő meghosszabbított kezének tartja, ezért reméli, hogy mostantól jobban ügyel a jó hírére, és főleg tartózkodik a huligánkodástól. Végül két ujját felmutatva megjelölte az elérendő nyereséget: – Ebben az évben kétszázezer jüant kell összehoznod.

Kopasz Li viszont három ujját emelte föl: – Háromszázezer jüan lesz a nyereségem, és ha nem, azonnal lemondok.

Tao Csing elégedetten bólintott. Kopasz Li föltekerte a megyei prefektúra által is jóváhagyott kinevezési okmányt. Már éppen zsebre vágta volna, mikor Tao rábökött az okira, és megkérdezte: – Mégis, mit művelsz?

– Hazaviszem – felelte Kopasz Li.

Tao Csing nemet intett a fejével: – Fogalmad sincs, hogyan folyik az ilyesmi. Ezt az okiratot el kell vinni a Szervezeti Irodába, ahol majd iktatják. Te ugyanis már országos szintű káder vagy.

– Országos szintű káder? – Arcán a jóleső döbbenet egyértelmű kifejezésével Kopasz Li nyomatékosította elszántságát: – Akkor még fontosabb, hogy hazavigyem, és megmutassam Szung Kangnak.

Tao Csingnek eszébe jutott a réges-rég, tizenöt éve megismert Szung Kang – az a szánni- és imádni való kisfiú. Pillanatnyi habozás után beleegyezett, hogy Kopasz Li otthon megmutassa a kinevezési okmányt Szung Kangnak, de azzal a feltétellel, hogy másnap délutánra visszahozza. Kopasz Li távozóban meghajolt Tao

Csing előtt, és ünnepélyes komolysággal így szólt: – Tao igazgató elvtárs, köszönöm, hogy kinevezett gyárigazgatónak.

Tao Csing megveregette a vállát: – Miért nekem köszönöd? Előbb te intézkedtél, és utána kérted a jóváhagyást.

Kopasz Li jóízűt kuncogott az „előbb intézkedés, aztán jóváhagyás” fordulaton. Miután kilépett a Közjóléti Iroda udvari kapuján, még egyszer elismételte magában, de most mintha megkeseredett volna kicsit a szája íze.

Hazasietett, és a kezében szorongatott kinevezési okmányt megmutatta minden szembejövőnek. Büszkén újságolta, hogy ő most már Igazgató Li. Amikor Kovács Tunggal találkozott a hídon, odahúzta maga mellé a korláthoz, és büszkén tudatta vele, hogy ő lett a Jótétemény Művek igazgatója. Megjegyezte, hogy igazából már rég ő vezeti a gyárat, de miközben remegő kézzel szétekerte az okiratot, hozzáfűzte: – Ettől a papírtól most már hivatalos.

Kovács Tung egyetértett: – Jól mondod. Olyan ez, mint egy házasságlevél: ki az ördög vár az esküvőig, hogy a nőjével háljon? A házasságlevél egyszerűen csak ráüti a hivatalos pecsétet. Ezt hívják úgy, hogy „törvényesítés”.

– Úgy van, ez a „törvényesítés” – kiáltott fel ujjongva Kopasz Li. – Ez olyan, mint amikor felcsinálok egy lányt, aztán nem tehet más, muszáj hozzám jönnie. Vagy ahogy Tao igazgató elvtárs mondta, előbb intézkedtem, aztán kértem csak hozzá jóváhagyást.

Mire Kopasz Li hazaért, Szung Kang már elkészítette az ebédet, megterített, és az asztalnál ülve várta az öccsét. A siker lázában égő Kopasz Li leült az asztalhoz, megvető pillantást vetett az ebédjükre, és azt dünnyögte: – A tündökletes Gyárigazgató Linek mindennap ezzel az olcsó kajával kell beérnie?

Szung Kangnak nem volt tudomása róla, hogy Kopasz Lit hivatalosan is kinevezték gyárigazgatónak; azt hitte, még mindig a nemhivatalos igazgatóságával van olyan nagyra. Elvigyorodott,

fölvette rizsestálcáját, és nekilátott az evésnek, amikor is Kopasz Li kitekerte igazgatói kinevezését, és odafeszítette Szung Kang elé, hadd lássa. Szung Kang úgy olvasta, hogy közben rágcsálta a rizst, aztán izgatottan felpattant, és kiabálni kezdett. Minthogy a szája tele volt rizzsel, egy árva szót nem lehetett érteni belőle. Tenyerébe köpte az ételt, és elrikkantotta magát: – Kopasz Li, te tényleg...

Kopasz Li higgadtan kijavította: – A nevem Igazgató Li.

– Igazgató Li, te tényleg Igazgató Li vagy!

Szung Kang rikoltozva ugrált fel s alá a házban, újra és újra elordította magát, hogy „Igazgató Li!”, háromszor mellbe bokszolta Kopasz Lit, telefröcskölve öccse arcát nyálas rizzsel. Kopasz Li letörölte képéről a ragacsot, fölnevetett, és nem bírta abbahagyni. De Szung Kang csak bokszolta tovább a mellét, úgyhogy kénytelen volt félreugrálni előle. Olyan volt, mint amikor Szung Kang megjött faluról az útitáskájával: röhögve kergetőztek a szobában, mint két eszement, Szung Kang próbálta utolérni Kopasz Lit, Kopasz Li pedig igyekezett kikerülni Szung Kang öklének hatótávolságából. Felborogatták a székeket, a zsámolyokat, úgy taszigálták ide-oda az asztalt, hogy a rizs meg az összes többi étel szerteröpült. A végén Szung Kang leengedte öklét, és miután rájött, hogy még mindig a kiköpött falatot szorongatja, beletörölte kezét egy rongyba. Letakarította az asztallapot, fölállította a székeket. Aztán egy „légy szíves” jelentésű mozdulat kíséretében így szólt a még mindig eszetlenül röhögő Kopasz Linek: – Igazgató Li, kérem, lásson hozzá az ételhez.

Kopasz Li kifújta magát, és nemet intett: – Én, Igazgató Li, különleges háromízű metéltet akarok enni.

Szung Kang szeme felcsillant, nagy lendülettel intett: – Úgy van, együnk különleges metéltet! Ma ünnepelünk!

Megvetően nézett a rizsestálcákra, vállon veregette Kopasz Lit, aztán kettesben kimentek a házból, és bezárták az ajtót. Néhány

lépés után Szung Kang megtorpant, és megkérdezte Kopasz Lit, mibe kerül a különleges háromízű metélt. Kopasz Li közölte, hogy egy tál: harmincöt fen. Szung Kang bólintott, visszament az ajtóhoz, nekidőlt, kigombolta a nadrágját, és belenyúlt a gatyájába. Matatott egy darabig, aztán előhúzott hetven fent, zsebre tette, és lelkes léptekkel elindult. Menet közben elmagyarázta Kopasz Linek: – Ha most már gyárigazgató vagy, akkor én egy gyárigazgató testvére vagyok. Mostantól nem nyúlhatok mindenki előtt pénzért a gatyámba, nem hozhatok rád szégyent.

A két testvér diadalmas hősként parádézott végig Liuváros főutcáján. Kopasz Li továbbra is a kinevezési okmányt szorongatta, Szung Kang pedig kétszer is megállt, és kérte, hadd nézze meg a papírt. Szung Kang az utca közepén, hangosan olvasta a kinevezést, mintha verset szavalna, és amikor befejezte, e szavakkal fordult Kopasz Lihez: – Most igazán boldog vagyok – és úgy is gondolta.

A testvérek bevonultak a Népvendéglőbe. Szung Kang, mihelyt belépett az ajtón, odakiáltott a pult mögött álló nőnek: – Két tál különleges metéltet!

Majd a pénztárhoz ment, és kiperkált a zsebéből pontosan hetven fent. Lecsapta a pénzt a pultra; a megrökönyödött kasszírónő azt morogta: – Összevissza hetven fen? Akkora lármát csaptak, mintha tíz jüan volna.

A két testvér bekebelezte különleges metéltjét, és verejtékben úszó arccal indult haza. Kopasz Li még háromszor szétekerte a kinevezési okmányt, s felolvasta különféle ismerősöknek, Szung Kang pedig kétszer állt meg az utcán, hogy elszavalja a szöveget. Hazaérvén Szung Kang felajánlotta, hogy ő majd vigyáz a levélre, mert félt, hogy Kopasz Li elhagyja valahol. Kopasz Li meghallgatta, majd Tao Csinget majmolva felelte: – Fogalmad sincs, hogyan folyik az ilyesmi. Ezt az okiratot el kell vinni a Szervezeti Irodába, ahol majd iktatják. Én ugyanis már országos szintű káder vagyok.

Kopasz Li magyarázatára Szung Kangon mámoros lelkesedés lett úrrá. Úgy érezte, kisöccse valóban rendkívüli egyéniség. Megint fölkapta a kinevezési okiratot, és még egyszer elolvasta, mintha külön meg akarna ízlelni minden egyes szót, és élvezni a zamatát. Eszébe ötlött, hogy soha többé nem látja majd ezt a hivatalos okmányt, és ez a gondolat igencsak bántotta. Ám ekkor megszállta az ihlet. Azonnal elővett egy darab papírt, és fekete tussal takarosán lemásolta a levelet, majd piros tintával gondosan megrajzolta a lap tetején díszelgő pecsétet. Kopasz Li elismerését fejezte ki, úgy vélte, Szung Kang pecsétje még az eredetinel is élethűbb. Miután végzett a rajzolással, Szung Kang felsóhajtott, mint akinek hatalmas terhet vettek le a válláról, és visszaadta a levelet Kopasz Linek. Majd a másolatot maga elé tartva büszkén bejelentette: – Mostantól majd ezt nézegethetjük.

Szung Kang mindkettejük fizetését számon tartotta, és valahányszor nagyobb összeget akart kiadni, ügyelt rá, hogy megbeszélje Kopasz Livel, megszerezze a beleegyezését. Amikor Kopasz Li hivatalosan is elfoglalta a gyárigazgatói tisztelet, Szung Kang felajánlotta, hogy vesz neki egy pár fekete bőrcipőt, mert gyárigazgatóként már nem járhat a régi, széttaposott tornacipőjében. Kopasz Linek nagyon tetszett az új cipő, és miután két keze ujjain megszámlolta a megye fontos embereit – a párttitkártól kezdve a prefektuson és irodavezetőn át a gyárigazgatókig –, arra jutott, hogy egytől egyig fekete bőrcipőt hordanak. Hozzátette: – Most már én is fontos ember vagyok.

Kopasz Linek a pulóvere is rongyos volt már. Ráadásul többféle színű fonalból volt kötve, pontosabban Szung Rang úgy varrta össze régi holmik maradványaiból. Szung Rang háromnegyed kiló bézs fonalat vett, és nekilátott, hogy munka után megkösse Kopasz Li új pulóverét. Időnként odatartotta Kopasz Lihez, hogy jó lesz-e a mérete. Egy hónap alatt elkészült a pulóver, és úgy állt Kopasz Lin, mintha ráöntötték volna. A mellére Szung Kang hullámvonalat

hímzett, arra pedig kibontott vitorlájú hajót. Szung Kang elmagyarázta, hogy a vitorlás nem egyéb, mint Kopasz Li fényes jövőjének jelképe. Öccse felkiáltott örömeiben: – Csodálatos ember vagy, Szung Kang! Még a női kézimunkához is értesz.

Attól fogva, hogy először fölvette fekete bőrcipőjét, Kopasz Li csakis a sötétkék, nyakig begombolt Mao-öltönyében ment el otthonról. De miután először fölvette a bézs pulóvert, amit bátyja kötött neki, mindig kigombolva hordta a Mao-zubbonyt, hogy mindenki jól láthassa mellkasán a hullámokat meg a vitorlást. Kezét zsebre dugta, könyökével hátratolta a zubbony két szárnyát, és rávigyorgott mindenkire, akivel csak találkozott.

A liuvárosi nők még sosem láttak olyan pulóvert, aminek az elejét vitorlás díszítette, ezért valahányszor meglátták Kopasz Lit, odasereglettek köré, hogy megvizsgálják, vajon hogyan sikerült ráhímezni. Zajos káricsálással adtak hangot tetszésüknek: – Nahát, még vitorla is van rajta!

Kopasz Li fölszegte fejét, hagyta, hogy a pulóverét csodálják, élvezte a vitorlának szóló dicséreteket. Megkérdezték, ki volt ilyen rettentő ügyes, mire Kopasz Li büszkén felelte: – Szung Kang. A gyerekszülésen kívül Szung Kang mindenhez ért, mindent meg tud csinálni.

Miután a nők abbahagyták a kézimunka fölötti ámuldozást, azon kezdtek tanakodni, hogy miféle hajó ez. Meg is kérdezték Kopasz Lit: – Halászbárka?

– Miféle halászbárka?! – vágta rá Kopasz Li. – Ez a Fényes Távlatok Hajója.

A liuvárosi nők otromba és tudatlan kérdezősködése felbőszítette Kopasz Lit. Eltolta kezüket, úgy érezte, ha megengedné, hogy tovább csodálják a jövő felé suhanó, magas árbocú vitorlást, az olyan volna, mintha teheneknek adna szerenádot hegedűvel. Faképnél hagyta őket, de előbb még visszafordult, és dühösen odavágta: – Mire

vagytok ti jók a gyerekszülésen kívül?

30. FEJEZET

Miután Kopasz Li megkapta gyárigazgatói kinevezését, gyakran vett részt a megye vállalati igazgatóinak értekezletein, ahol – hozzá hasonlóan – mindenki Mao-öltönyt és fekete bőrcipőt viselt. Kopasz Li mosolygott, kezet szorított mindenkivel, és néhány hónapon belül már úgy tartották számon, mint „testvéri közösségük” teljes jogú tagját. Ettől fogva ő is beletartozott a liuvárosi jobb társaságba, és ehhez illő, fennhéjázó modort öltött. Amikor megszólalt, magasra fölszegte fejét.

Egy nap véletlenül találkozott Lin Hunggal a hídon. Elállt a szava. Az a Lin Hung, akit Kopasz Li meglesett, nagyon csinos tizenhét éves lány volt. Most, húszon évesen, a megtestesült női szépség és kellem. Lin Hung mereven maga elé nézve ment a hídon, de amikor elhaladt Kopasz Li mellett, a nevét hallotta. Sarkon pördült, és a hosszú copfja majdnem Kopasz Li arcába csapott. Az ifjú gyárigazgató megbabonázva nézte, és ábrándosan csak azt ismételte: – Szép, jaj, de szép...

Kopasz Li régen nem látta Lin Hungot, azóta biztosan nem, hogy kinevezték gyárigazgatónak, és majdnem el is feledkezett Liuváros szépéről. Most azonban, amikor összefutott vele a hídon, olyan izgalom lett úrrá rajta, hogy eleredt az orra vére, kettős patakban csurgott le a szájába. Ennek köszönhetően Kopasz Li átélhette a hírnév újabb pillanatát. Majdnem annyira szárnyára kapta a hír, mint amikor rajtakapták a kukkoláson. Liuváros minden lakója a hasát fogta a nevetéstől, azt mondogatták, hogy amióta Kopasz Lit nyakon csípték a női seggek kilesése közben, ilyen mulatságos dolgot senki sem pipált. Liuváros évről évre unalmasabb, ezért nagyon is helyes, hogy Kopasz Li úgy döntött, megint szórakoztatni fogja a népet, és tudjátok, mit: már megint Lin Hungról szól a mese.

Kopasz Li ügyet sem vetett rá, hogy körberöhögik, és kijelentette, hogy a vére pusztán „áldozat” volt.

– Van-e olyan ember a világon – kérdezte –, aki képes a szerelmét az orra vére ontásával bizonyítani? – Mellét döngetve hirdette: – Ez a dicsőség csakis az enyém!

Liuváros vénei vigyázatosabban fogalmaztak: – Való igaz, hogy a híres emberek híres dolgokat cselekszenek.

Amikor ez eljutott Kopasz Li fülébe, mély elégedettséggel bólogatott: – Nos, a gazdagok és híresek emberfölötti méreteken élnek az életüket, nem úgy, mint a hétköznapi népek.

Kopasz Li, miután addig verte Író Liut, amíg annak meg nem zavarodott az emlékezete, most hasonló téveszméket táplált. Sokat törte a fejét, miért is hajolt Lin Hung annyira közel hozzá, hogy a hosszú hajfonatával szinte az orrát simogatta. Szerelmi ábrándjai nagyzási tébollyal fonódtak össze. Arra a következtetésre jutott, hogy Lin Hung szerelmes belé, de ha esetleg mégsem, ha egyelőre nem, akkor is a határán van már, semmi kétség. Kopasz Li azt latolgatta, hogy túl sokan voltak azon a hídon, és ha találkozásukra az éjszaka sötétjében került volna sor, szemtanúk nélkül, akkor Lin Hung minden bizonnyal megállt volna, s vágyódón bámulta volna az ő arcát, hogy kitörölhetetlenül megjegyyezze minden ráncocskáját és hajszálerét. Miután ezt kisütötte, ostobán vigyorogva tudatta Szung Kanggal: – Tetszem Lin Hungnak.

Szung Kang tudta, kicsoda Lin Hung, és azt is tudta, hogy ő az, akiről titkon álmodik Liuváros egész férfinépe. Amúgy ő maga meg volt győződve, hogy Lin Hung olyan elérhetetlen, mint a Hold és a csillagok, és szóhoz sem jutott, amikor Kopasz Li azzal büszkélkedett, hogy a lány nem közömbös iránta. Elképzelhető, hogy Lin Hungnak ugyanaz a Kopasz Li tetszik, aki több mint hat évvel ezelőtt kileste a fenekét a nyilvános illemhelyen? Szung Kang nem mert volna mérget venni rá. Meg is kérdezte: – És honnan

tudod, hogy tetszel neki?

– Honnan? Természetesen onnan, hogy én vagyok Gyárigazgató Li! – Kopasz Li megpaskolta mellét, és folytatta: – Gondold meg, Liuvárosban és környékén van huszonvalahány gyárigazgató, és én vagyok közöttük az egyetlen agglegény.

– Igazad van – bólogatott élénken Szung Kang. – A régiek is megmondták, milyen remek dolog, ha tehetséges férfi vesz el egy szép nőt. Ez a leírás tökéletesen illik rád és Lin Hungra.

– Hát persze! – Kopasz Li izgatottan mellbe bokszoalta Szung Kangot. Felcsillanó szemmel mondta: – Én is pontosan erről beszélek.

Szung Kang megállapítása segítette Kopasz Linek a Lin Hunggal tervezett szerelmi kapcsolat elméleti megalapozásában, és most már teljes erőbevetéssel belefoghatott a lány meghódításába. Sok liuvárosi fiatalember próbálta már meghódítani Lin Hungot, vagy koslatott utána éppen most, ám ezek a gyenge akaratú, lomha bátorságú férfiak végül mind feladták. Csak a hasonlíthatatlan Kopasz Li nem volt hajlandó beismerni vereségét.

Miután Szung Kangot kinevezte katonai tanácsadójának, hatalmas lendülettel vette üldözőbe Lin Hungot. Szung Kang épp eleget olvasott a viharvert, régi könyvekből a hadviselés művészetéről, és most elmondta, régi korokban csata előtt az volt a szokás, hogy előreküldték egy hírnököt a hadüzenettel. – Azt persze nem tudom, hogy az efféle szerelmi csata előtt is muszáj-e hírnököt küldeni.

– Már hogyan küldenénk – csattant fel Kopasz Li. – Hagyjunk időt Lin Hungnak a felkészülésre, különben lehet, hogy túlságosan váratlanul éri. Mi van, ha felindultságában egyszerűen elájul?

Amikor Kopasz Li dolgozni ment a Jótétemény Művekbe, belebotlott öt darab hat év körüli kisfiúba, őket szemelte ki hírnöknek. A gyerekek éppen az utcán játszottak, amikor is

mutogatni kezdtek Kopasz Lire, és összevitatkoztak. Az egyik azt mondta, erről a síkfejről mesélik, hogy kileste Lin Hung fenekét, és ennek folyt az orra vére, mikor újra meglátta azt a nőt. Egy másik kisfiú kijelentette, hogy ez biztosan másvalaki lesz, mert azt az embert Kopasz Linek hívták. Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, arra gondolt, hogy ha még ezek a kis csibészek is töviről hegyire ismerik a történetét, akkor ő máris legendás személyiség Liuvárosban. Megállt, és odaintette magához a kölyköket. A takonypócok felnéztek a hírhedt Kopasz Lire, aki a mellére bökött, és bemutatkozott: – Ez az öregember nem más, mint Kopasz Li.

A fiúk közül többen is boldog ámulattal meredtek rá. Kopasz Li intett, hogy töröljék meg az orrukat, és megkérdezte:

– Ismeritek Lin Hungot is?

Mind bólintottak, és azt felelték: – Azt a Lin Hungot, aki a kötődében dolgozik?

Kopasz Li mulattatta jólétesültségük, és azt mondta, hogy dicsőséges feladatot akar rájuk bízni. – Fussatok el a kötődéhez, és várjatok a kapunál, amíg Lin Hung elindul haza a munkából, ahogy az éjféli macska vár az egérlyuknál az éjféli egérre. Azt szeretném, hogy amikor kijön, kiáltsátok oda neki... – Kopasz Li kisfiúhangoz elrikkantotta magát: – „Kopasz Li udvarolni akar neked!”

A fiúk elvihogták magukat, és kórusban visszhangozták: – „Kopasz Li udvarolni akar neked!”

– Jól van – paskolta meg a fejüket Kopasz Li. – És lesz még egy mondat: „Készen állsz rá?”

– „Készen állsz rá?” – harsogták a fiúk.

Kopasz Li nagyon meg volt elégedve, és megdicsérte a fiúkat, amiért ilyen gyorsan tanulnak. Megszámolta őket: öten voltak. Előhúzott a zsebéből egy tízfenest, az egyik utcai árusnál vett tíz szem savanyúcukrot, egyet-egyed adott minden fiúnak, a többit

pedig a zsebébe süllyesztette. Közölte a fiúkkal, hogy ha elvégezték a feladatukat, jöhetnek a többiért, jár nekik. És akár egy hadvezér a csatatéren, ha előrenyomulásra ad parancsot, a kötöde irányába mutatott, és elüvöltötte magát: – Menet, indulj!

A fiúk azon nyomban kibontották az édességet, beletömték a szájukba, és tapodtat se mozdultak, vígan szopogatták a cukrot. Kopasz Li újra intett, de még mindig nem moccantak. Végül rájuk förmedt: – A fenébe, húzzátok már a seggeteket!

A gyerekek összenéztek, aztán megkérdezték Kopasz Litől: – Mi az, hogy „udvarolni”?

– „Udvarolni” – Kopasz Li eltöprengett, aztán kibökte: – Udvarolni azt jelenti, hogy feleségül vesztek valakit, és éjjel együtt feküsztek le aludni.

A fiúk elvihogták magukat, és Kopasz Li újra a kötöde felé mutatott rövid, tömzsi ujjával. Megindult a menet, közben a gyerekek azt harsogták: – Kopasz Li udvarolni akar neked! El akar venni feleségül! Veled akar aludni! Készen állsz rá?

– Basszátok meg! – kiabált utánuk idegesen Kopasz Li. – Vissza, hozzám! Egy szót se szóljatok házasságról meg együtt alvásról. Csak az udvarlásra figyeljete!

Aznap délután Kopasz Li öt szerelmi követe kiáltozva vonult a kötöde felé. A liuvárosiak elképedve bámulták a kis csapatot, legvadabb álmukban sem képzeltek, hogy Kopasz Li efféle taktikához folyamodik: hogy egy csapat hasított gatyájú taknyost küld Lin Hunghoz udvarolni, maga helyett. Mindenki nevetett, és fejcsóválva mondogatta, hogy Kopasz Linek szar és húgy lehet a fejében, ha ilyen eszetlen ötlettel képes előállni. Arra jutottak, hogy mivel az egész napot két nyomorékkal, három gyengeelméjűvel, négy vakkal és öt sükettel tölti, ő maga is nyilván fogyatékos lett agyilag.

Költő Csao is a tömegben volt, és egyetértett ezzel az értékeléssel.

Megjegyezte, már régóta ismeri Kopasz Lit; és úgy vélekedett, hogy azelőtt sem volt túl okos, igaz, gügyének se mondható, de amióta a Jótétemény Művekben dolgozik – és főleg, amióta a nyomorékok, gyengeelméjűek, vakok és süketek főnöke lett –, szóval azóta egyre butább. Költő Csao a régi közmondással summázta a helyzetet: – Igaz, bizony, hogy „aki tus közelébe kerül, fekete lesz, aki meg cinóber közelébe, az piros”.

A kisiúrok a taknyukat szívozták, és óbégáltak, mintha valami dalt énekelnének. Az első utcán végig azt gajdolták, hogy „udvarolni”, a másodikon átváltottak arra, hogy „feleségül venni”. Mire a harmadik utcáig eljutottak, már azt visították, hogy „lefekvődni”. Csak ekkor jutott eszükbe Kopasz Li eligazítása: nehogy szóba hozzák a lefekvést. Úgyhogy kezdték előlről, és újból a házasodásról fújták a nótájukat, de aztán eszükbe jutott, hogy a házasságról sem szabad beszélniük. Amikor megpróbálták legelőiről kezdeni, sehogy se jutott eszükbe az „udvarolni” szó. Megálltak az utca közepén, nézdegéltek körös-körül, kezük fejével törölgették az orrukat, és a fenekükbe törölték a taknyot, ettől a rövidnadrágjuk olyan fényes lett, mintha csigák mászták volna tele.

Költő Csao véletlenül éppen a harmadik utcán baktatott, és fülébe jutott, miről vitatkoznak a fiúk. Nem felejtette még el Kopasz Li ígéretét, hsgy addig veri, míg elő nem bújik belőle a lappangó munkásember, úgyhogy keserűen fölnevetett, magához intette a fiúkat, és azt mondta nekik halkán: – A szó, amit kerestek: „kupakolni”.

Az öt gyerek összenézett, úgy derengett nekik, hogy ez nagyon úgy hangzik, mint az elfelejtett szó, de valahogy mégsem ugyanaz. Költő Csao sietősen hozzátette: – „Kupakolni akar veled”, ez egészen biztos.

A fiúk bólintottak, és vígan masíroztak tovább a kötöde felé. A bejáratnál kiáltozni kezdtek, és amikor meglátták a portást,

uniszónóban harsogták a csukott vaskapu felé: – Kopasz Li kupakolni akar veled!

Az öregember kíváncsian hajolt ki a kapusfülke ablakán, és csak harmadjára értette meg, hogy mit is kiabálnak. Mérgében felkapta az ajtó mögül a söprűt, és nekik rontott, mire a fiúk rémülten szétrebbentek. A portás szitkozódva lengette a seprűjét: – Basszátok meg a jó édesanyátokat, meg a nagyanyátokat is!

A gyerekek féltősen összebújtak, és zavartan tudatták az öregemberrel: – Kopasz Li találta ki, hogy ezt mondjuk.

– Akkor basszátok meg Kopasz Li anyját! – Az öregember földhöz vágta a seprűjét, és felmordult: – Ha ide mer jönni, hogy kupakoljon velem, letépem a tökét.

A kisfiúk buzgón tekergették a fejüket jobbra-balra, úgy magyarázták: – Nem a bácsival, hanem Lin Hunggal.

– Mindegy, hogy kivel, sehogy sincs rendben – mondta szigorúan az öreg portás. – Ha a saját anyjával, akkor sincs rendben.

Az öt fiú nem mert még egyszer a gyárkapu közelébe menni, hanem elbújtak egy közeli fa mögött, onnan lestek feszülten az öregembert. Amikor előjött, mindjárt elszaladtak, és amikor bement a fülkéjébe, óvatosan visszacompolyogtak a fához, és folytatták a leselkedést. Követték Kopasz Li útmutatását, úgy vártak, ahogy az éjféλι macska vár az egérlyuknál az éjféλι egérre, mígnem a műszak végén megszólalt a csengő. Aztán meglátták, hogy Lin Hung kísétál a gyárkapun egy csapat munkásnővel körülvéve. Az a két fiú, aki felismerte Lin Hungot, lelkesen hadonászott, miközben a másik három azt nézte, kijön-e az öregember a bejárat elé. A két fiú halkán odaszólt: – Lin Hung, Lin Hung!

A társnőivel cseverésző Lin Hung meghallotta a titokzatos hívást, és kíváncsian megállt. Láta, hogy öt kisfiú bújik meg egy fa mögött. Társnői szintén megálltak, és azon viccelődtek, hogy lám, milyen híres szépség Lin Hung, még a réses gatyájú kisfiúk is eljöttek, hogy

megbámulják. És abban a szent pillanatban felharsant a gyerekkórus: – Kopasz Li kupakolni akar veled!

Az egyik fiú pedig sietve tisztázta: – Ő az a Kopasz Li, aki a nyilvános budin kileste a seggedet.

Lin Hung arca nyomban halásápadtra vált. A többi munkásnő először köpni-nyelni nem tudott, de most eltakarták a szájukat, és vihogtak. A fiúk meg csak kántáltak tovább: – Kopasz Li kupakolni akar veled.

Lin Hungnak dühében könnybe lábadt a szeme. Ajkába harapott, megszorozta lépteit. Lemaradt kolléganői nem bírták abbahagyni a nevetést. A fiúknak eszébe jutott, hogy volt még egy mondat, amit még nem mondtak ki, ezért a nyomába eredtek, mint egy nyuszicsapat, és utánakiabáltak: – Készen állsz rá?

Most, miután teljesítették a dicső feladatot, amivel Kopasz Li megbízta őket, izgalomtól kipirulva ugrabugráltak a munkásnők csapata körül. A fiatalasszonyok szeretettel simogatták a kisfiúk fejét, arcoskáját, és töviről hegyire kifaggatták őket. El is meséltek mindent, és a nők a hasukat fogták a nevetéstől, nem bírtak kiegyenesedni.

A fiúk visszaszaladtak a Jótétemény Művekbe, de az üzem akkorra már be volt zárva. Ekkor megkérdezték, merre kell menniük, és visítózva továbbrohantak Kopasz Liék házához. A két testvér éppen kilépett az ajtón, a gyerekek pedig kinyújtott kézzel jöttek szembe. Kopasz Li tudta, hogy a jutalomért jöttek, ezért elővette zsebéből az öt szem savanyúcukrot, és egyet-egyet nyomott a gyerekek tenyerébe. A gyerekek azonnal letépték a celofánt, és bepottyantották a cukrot a szájukba. Kopasz Li reménykedve kérdezte: – Ugye mosolygott? – Félénk női mosolyt utánozva érdeklődött: – így csinált?

A gyerekek azt felelték: – Nem, hanem sírt.

Kopasz Li meglepetten nézett Szung Kangra, és azt mondta: –

Biztos nagyon meghatódott.

– És, ugye, elpirult? – szólt újabb reménykedő kérdése.

A gyerekek ismét a fejüket csóválták: – Nem, hanem elsápadt. Kopasz Li értetlenül nézett Szung Kangra: – Az nem lehet. Pirulnia kellett volna.

– Nem, egész biztosan elsápadt – válaszolták a fiúk.

Kopasz Linek kezdett gyanús lenni a dolog: – Nem lehet véletlenül, hogy olyat kiabáltatok, amit nem kellett volna?

– Dehogysis – vágták rá. – Azt kiabáltuk, hogy „Kopasz Li kupakolni akar veled”. Még azt is mondtuk utána: „Készen állsz rá?”

Kopasz Li felordított, mint egy sebzett vadállat: – Ki mondta, hogy azt mondjátok, „kupakolni”? Ki a fasz mondta, hogy „kupakolni”?

A gyerekek már tetőtől talpig reszkettek, és hebegve próbáltak magyarázkodni. Költő Csaot azonban nem ismerték, ezért nem tudták egyértelműen megjelölni azt az illetőt, aki szájukba adta a rossz szót. Beszéd közben lassan hátráltak, aztán sarkon fordultak, és eliszkoltak. Kopasz Linek dühében hamuszürke lett az arca, még jobban elsápadt, mint egy kicsivel korábban Lin Hung. Öklével hadonászva üvöltötte: – Akárkicsoda ez a szemétláda osztály-ellenség, itt dögöljek meg, ha ki nem nyomozom, és annyi szent, hogy proletárforradalmat indítok ellene.

Annyira kikelt magából, hogy a mellkasa ki-be hullámzott, mint a tangóharmonika. Szung Kang vállon veregette, és megjegyezte, hogy semmi értelme dühöngeni. Jobb lenne, ha most rögtön megkeresné Lin Hungot, és bocsánatot kérne. Így hát másnap délután, amikor Lin Hungnak véget ért a munkaideje, Kopasz Li és Szung Kang már a kötöde főkapujánál várták. Amikor megszólalt a műszak végi csengő, és a kapuban megjelentek az első munkásnők, Kopasz Li komolyan idegeskedni kezdett. Azt mondta, ideje szembenézni a

kivégzőosztaggal. Megkérte Szung Kangot, hogy figyeljen jól, és ha úgy látja, valami baj készülődik, cibálja meg rögtön a ruháját.

Lin Hung már messziről észrevette a gyárkapu előtt álló Kopasz Lit. Hallotta, hogy körülötte a nők felhördülnek elképedésükben, de ő csak ment tovább holtápadt arccal. Amikor Kopasz Li mellett megpillantotta Szung Kangot, nem állhatta meg, hogy meg ne bámulja – most először tűnt föl neki a magas, jóképű fiatalember.

Kopasz Li, amikor látta, hogy Lin Hung kijön a kapun, szomorú hangon odakiáltotta: – Félreértés történt, Lin Hung! Tegnap ezek a kis gazemberek rossz szöveget mondtak. Nem arra tanítottam be őket, hogy „kupakolni”, hanem hogy „udvarolni”. Én, Kopasz Li, udvarolni akarok neked.

Amikor a hazainduló munkásnők meghallották Kopasz Li fájdalmas kiáltását, és meglátták gyászos képét, újra kitört belőlük a nevetés. Nem bírták abbahagyni. Lin Hung viszont beszélni se tudott dühében. Összeszorított szájjal vonult el Kopasz Li mellett. Kopasz Li megfordult, és nem tágított a lány sarkából, fölemelte öklét, verte a mellét, mint egy dobot, és azt harsogta: – Esküszöm mindenre, ami szent és becses a világon!

Ügyet sem vetett a munkásnők vihogására, csak folytatta bánatos tirádáját: – Azok a kis gazfickók rossz szöveget ordibáltak. Egy osztályellenség mindent összezavart!

Végre kezdett lenyugodni. Abbahagyta a mellverdesést, helyette a fejét öklözte: – Az az osztályellenség aláasta forradalmi szellemünket, szántszándékkal vette rá a kis szemétládákat, hogy rikozzanak azt, „kupakolni”. Nem kell félned, Lin Hung, akárhová bújt is az az osztályellenség, és kiszimatolom, én megindítom ellene a proletárforradalmat.

Majd így szólt, a lehető legőszintébb hévvel: – Akármit teszel, Lin Hung, ne feledkezz meg az osztályharcról.

Lin Hungnak most már betelt a pohár. Megfordult, belenézett az

addig háta mögül óbégató Kopasz Li szemébe. Fogát összeszorítva préselte ki életének leggonoszabb szavait: – Örülnék, ha meghalnál!

Kopasz Li halálra vált, mint akibe mennykő csapott. Csak amikor elment mellette az összes munkásnő, és elhalt a hisztérikus kacajuk, akkor kezdett magához térni döbbenetéből. Futott volna Lin Hung után, de Szung Kang visszatartotta. Kopasz Li mozdulatlanul állt egy darabig, és sóvárogva nézte Lin Hung távolodó árnyát.

Hazaindult a két testvér. Kopasz Li egyáltalán nem érezte úgy, hogy vereséget szenvedett, és ugyanolyan büszke tartással lépdelt, mint mindig. Szung Kang viszont lógó fejjel kullogott. Idegesen megkockáztatta: – Szerintem igazából nem is érdekled Lin Hungot.

– Képtelenség – vágta rá Kopasz Li, és magabiztosan hozzáfűzte: – Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy közömbös legyen irántam.

Szung Kang nemet intett a fejével: – Ha igazán tetszenél neki, nem beszélt volna veled ilyen csúnyán.

– Tudod is te azt – oktatta ki Kopasz Li a bátyját, mint egy rutinos vén róka. – A nők már csak ilyenek. Minél jobban tetszel nekik, annál inkább úgy csinálnak, mintha utálnának. Ha kellesz nekik, úgy tesznek, mintha nem kellenél.

Szung Kang mindezt egészen hihetőnek találta. Meglepetten nézett Kopasz Lire: – Honnan tudod ilyen jól?

– Élettapasztalat – felelte Kopasz Li büszkén. – Gondold csak meg, rendszeresen részt veszek értekezleteken a többi vállalati igazgatóval, akik mind okos, világlátott emberek, és ők is azt mondják, hogy ez így szokott lenni.

Szung Kang csak ámult és bámult, és bólogatva elismerte, hogy csakugyan, Kopasz Li olyan emberek között forog, akik fölötte állnak a többieknek, és valóban, úgy látszik, a bőséges tapasztalatuknak köszönhetően Kopasz Li látóköre is kitágult. Ám ebben a pillanatban Kopasz Li váratlanul felkiáltott: – Van egy szólás, ami jól kifejezi ezt

a helyzetet. – Kopasz Li a homlokára csapott, és emígy bánkódott: – Bassza meg, mért nem jut az eszembe?!

Kopasz Li egész úton hazafelé küszködve próbálta felidézni azt a szólást. Még tizenhét „bassza meg”-et sütött el, de sehogy se jutott eszébe. Szung Kang megpróbált segíteni, de hazáig semmivel sem jutottak közelebb a megfejtéshez. Szung Kangnak otthon az volt az első dolga, hogy elővegye a gimnáziumi szólás- és közmondásgyűjteményét, és az ágyon fekve végeérhetetlen hosszú ideig lapozgatta. Végül azt kérdezte Kopasz Litől: – Nem véletlenül az, hogy „játszik, mint macska az egérrel”?

– De igen, ez az! – vidult fel Kopasz Li. – Játszik velem, mint macska az egérrel.

Kopasz Li és Szung Kang késő éjszakáig fennmaradt, és azon törte a fejét, hogyan lehetne véget vetni Lin Hung macska-egér játékának. Amikor az alkalmazandó harcászati módszerek kerültek szóba, Szung Kang azonmód elemében érezte magát. Behunyt szemmel próbálta emlékezetébe idézni mindazt, amit Szun-ce könyvének, *A hadviselés törvényeinek* megmaradt, elrongyolódott felében olvasott. Aztán kinyitotta szemét, újból elemezte Lin Hung mint ellenfél taktikáját, és nyugtázta, hogy öccsének igaza van: – A „macska az egérrel-stratégia zseniális. Előrenyomul, és hódít, majd visszavonul, hogy biztosítsa pozícióját.

Ezek után Szung Kang újból kezébe vette szólásgyűjteményét, és lapozgatni kezdte. Miután még öt idevágó szöveget talált, büszkén fölmutatta öt ujját: – Ha ezt az öt taktikát alkalmazod – magyarázta –, garantáltan felülkerekedhetsz a „macska az egérrel”-stratégián.

– Milyen ötöt? – kérdezte Kopasz Li.

Szung Kang az ujjain számlálta: – Hajtókkal veretni az avart. Becserkészni. Megostromolni a város külterületét. Behatolni az ellenséges vonalak mögé. Ronggyá verni.

Szung Rang megmagyarázta Kopasz Linek, hogy az első két

taktikát már be is vetette. Előző nap, amikor elküldte az öt kisfiút, hogy szólítsák meg Lin Hungot a nevében, a hajtókkal verette az avart, hogy felriadjon a vad. Ma, amikor maga ment el hozzá, és szembesült vele, becserkészte széllel szemben. Hogy miért hívják a harmadik taktikát a külterület megostromlásának? Mert másodszorra már senki sem támad egyedül – Kopasz Linek a Jótétemény Művek összes dolgozóját magával kell vinnie, hogy megéreztesse Lin Hunggal, milyen túlerőt képvisel. Ami a negyedik taktikát, az ellenséges vonalak mögé való behatolást illeti, Szung Kang szerint ez volt a legfontosabb lépés, a siker kulcsa.

Kopasz Li szeme felcsillant: – Hogyan hatolok be az ellenséges vonalak mögé?

– Menj el a házába – mondta Szung Kang. – Az ellenséges vonalak mögé való behatolás azt jelenti, hogy elmész hozzájuk, és meghódítod a szüleit. Ezt úgy is emlegetik: „Ha tolvajbandát akarsz fogni, előbb a vezérüket kell elcsípned.”

Kopasz Li buzgón bólogatott, és megkérdezte: – De mit jelent az, hogy „ronggyá verem”?

– Minden egyes nap üldözöd, sosem adod fel, míg a végén neked nem adja a kezét – mondta Szung Kang.

Kopasz Li az öklével csapkodta vadul az asztalt, és azt kiabálta: – Szung Kang, te bizony megérdemled, hogy a katonai tanácsadómmá nevezzék ki!

Azonnal a tett mezejére lépett. Másnap délután ostrom alá vette a külterületet. Összeterelte a tizennégy fogyatékos udvaroncát, az összes nyomorékot, gyengeelméjűt, süketet és vakot, az élükre állt, és végigmasírozott velük Liuváros utcáin. Sokan látták ezt a jelenetet, és úgy nevettek, hogy belesajdult a rekeszizmusuk, és kapart a torkuk. Kopasz Li attól tartott, hogy a két nyomorék lemarad a többiektől, ezért a menet elejére küldte őket. Az udvarlóbrigád azonban hiába próbált tempósan előrenyomulni, akadályozta őket a

két nyomorék, s így teljes lett a káosz. Az egyik nyomorék a jobb lábára sántított, a másik a balra, emiatt egyre jobban távolodtak egymástól, és a végén az út két szélén kötöttek ki. A mögöttük trappoló három gyengeelméjű ettől elvesztette az eszét – már amennyi volt neki. Előbb balra lépdelték párat, aztán visszasasszézta, és jobbra oldalogtak. A kézen fogva balra-jobbra kóválygó idióták feldöntötték a botjukkal kopogó négy vakot. Miután az utóbbiak föltápáskodtak, csak egyikük menetelt tovább a jó irányban – ketten visszafelé botorkáltak, a negyediknek pedig útját állta egy főnixfa. Egyre csak kopogtatta a fa törzsét, és azt kiáltozta: – Igazgató elvtárs, igazgató elvtárs, hol vagyok?

Kopasz Liről nemsokára már ömlött a verejték. Amint sikerült visszatérítenie a helyes útra az első két vakot, az eredetileg jó irányba tartó vakot megint feldöntötte a három gyengeelméjű, a negyedik vak viszont még mindig a főnixfánál kiáltozott segítségért. Szerencsére kéznél volt az öt süket. Kopasz Li energikus taglejtésekkel mutogatta, hogy sorakozzanak föl, aztán az egyiket elküldte a főnixfánál jajgató vakért, kettőt azért, hogy tartsák kordában az idiótákat, a maradék kettőt pedig megbízta a felborult vak ember talpra állításával. Mint aki bonyolult koreográfiát ad elő, úgy pattogott ide-oda, adta az utasításokat a vakoknak, de közben a fülére is mutogatott, nehogy a báméskodók félreértsék: – Süketek szegények.

Miközben Kopasz Li megpróbálta kézben tartani udvarlócsoportját, ráébredt, hogy a probléma gyökerét a két nyomorék jelenti. Ezért visszavágtatott a menet élére, és kiadta a parancsot, hogy cseréljenek helyet, úgyhogy a jobbra sántító most a bal szélre került és viszont. Így nem távolodtak egymástól, épp ellenkezőleg, pár lépésenként összeütköztek. Egy kicsit szétváltak, aztán rögtön megint egymás lábát taposták. Kopasz Li folytatta utcai táncát, hevesen gesztikulált az öt süketnek, mire végre megértették, mi a dolguk. Ketten a brigád bal oldalán masíroztak, ketten a jobbon,

mintha csendőrök lennének, és egy felvonulás rendjére vigyáznának.

Az udvarlóbrigád végre összerázódott. Kopasz Li megtörölte izzadó homlokát, szembefordult az utca szélén röhögő sokasággal, mint egy pártvezető, aki az ünneplő tömegnek integet. A nézelődők súgtak-búgtak, próbáltak rájönni, merre tart ez a díszes kompánia. Kopasz Li bejelentette, azért hozta magával a Jótétemény Művek dolgozóit, hogy megostromolják a kötöde külterületét, ő pedig kinyilváníthassa olthatatlan szerelmét Lin Hung iránt: – Tudtára akarom adni Lin Hungnak, hogy szerelmem magasabb a hegynél, mélyebb a tengernél.

Ilyet még senki sem látott Liúvárosban, amióta világ a világ. Az eladók kisereglettek a boltokból, és még több ember tódult elő a gyárakból, hogy megnézze a parádés látványosságot. Mindenki Kopasz Li udvarlóbrigádja körül tolongott, kavargott a tömeg, mint hullámok az örvény szélén, úgy áramlottak együtt a kötöde felé.

A gyár öreg portása roppant izgatott lett a tengernyi ember láttán, és megjegyezte, hogy a kulturális forradalom óta nem látott ennyi embert együtt. Aztán elsütött egy poént: – Már azt hittem egy pillanatig, maga Mao elnök érkezik a gyárunkba.

A tömegnek azonban nem volt humorérzéke: – Mao elnök már évek óta halott.

– Tudom én azt – csattant fel a kapu őrzője. – Ki ne tudná, hogy szeretett Mao elnökünk már eltávozott az élők sorából?

A Kopasz Li-féle udvarlási menet megállt a gyárkapunál. Az igazgató utasította tizennégy hű udvaroncát, hogy alakítsanak két osztagot: a két nyomorék, négy vak, valamint a süketek közül kettő alkossa az előőrsöt, a fennmaradó három süket pedig a hátvédet.

Kopasz Li egész délelőtt ezt az alakzatot tanította be a gyárban: a nyolc nyomorék, vak, illetve süket ember kórusban kiabál az előőrsben, míg mögöttük három süket ütemesen tapsol. Ami a három gyengeelméjűt illeti, Kopasz Linek keserves lecke volt Tao

Csing látogatása – a jég nem vastagszik hat araszra egyetlen fagyos nap alatt. Kopasz Li tudta, hogy amikor sor kerül Lin Hung nevének kiabálására, ők azt fogják kántálni, hogy „Li igazgató elvtárs”, és ezért egész délelőtt arra idomította őket, hogyan emeljék fel a kezüket, és fogják be a szájukat. Kopasz Li a legjobban attól félt, mit művel a három idióta, és most, a gyárkapunál háromszor is elpróbáltatta velük a szájbefogást. Amikor szájához emelte kezét, ugyanúgy tett a három gyengeelméjű is. Kopasz Li szemlélte a kis osztagot, és elégedetten jelentette ki: – Olyan jól betapasztottátok a szátokat, hogy egy csepp víz se tudna átszivárogni.

A tömeg ekkor már fülsiketítőén morajlott, ezért Kopasz Li megfordult, és fölemelte karját, majd leejtette. Némiképp hasonlóan a híres karmester, Herbert von Karaján gesztusaihoz, hétszer emelte föl, majd ejtette le a karját, mire a sokaság csitulni kezdett. Kopasz Li fölemelte mutatóujját, és sarkon pördült, egy mindenkinek szóló „csitt”-tel. Ismételten megfordult a hossz tengelye körül száznyolcvan fokban, majdnem belesédült, míg a csődület végre el nem hallgatott. Akkor Kopasz Li elkiáltotta magát: – Mindenki együttműködik, jól van?

– Jól van! – zúgta a tömeg.

Kopasz Li elégedetten bólintott, de az emberek újra súgni-búgni kezdtek. Ő azonnal a magasba emelte mutatóujját, újabb „csitt” következett, és még egy, miközben további félfordulatokat tett a tengelye körül.

A műszak végét jelző csengő még nem szólalt meg, de a kötöde igazgatója, Liu elvtárs hírhedt láncdohányos volt. A harmincas éveiben járó vállalatvezető napi három csomaggal szívott, reggeltől estig szünet nélkül füstölt. Most kijött dohányozni, és többen elkísérték a főbejárathoz, ahol arról értesült, hogy Kopasz Li ostrom alá vette az üzemet, ráadásul magával hozta a város teljes lakosságát. A kapu felé tartott, de visszahőkölt, amikor meglátta a

roppant tömeget, amely fenyegetően sötétlett, mint egy viharfelhő. Azt gondolta magában, hogy ez a Kopasz Li akkora gazember, amelyet még nem hordott hátán a föld. Liu igazgató elvtárs és Kopasz Li gyakran vettek részt együtt értekezleteken, és egész jól ismerték egymást. Liu már messziről integetett Kopasz Linek, és szívélyesen köszöntötte: – Li igazgató elvtárs, Li igazgató elvtárs...

Amikor odaért Kopasz Lihez, még azt is elfelejtette, hogy körmére fog égni a cigaretta. Halkan panaszolta: – Mégis, mit művelsz itt, Li igazgató elvtárs? Teljesen eltorlaszoltátok a kaput! Hogy mennek majd haza így a dolgozóink?

Kopasz Li elnevette magát: – Liu igazgató elvtárs, nekem csak annyi kell, hogy engedd ki egy percre Lin Hungot. Volna egy pár szavam hozzá, aztán nyomban visszavonom a csapataimat, és hazamegyek.

Liu rájött, hogy nincs más megoldás. Mérgében eldobta a cigarettát – közben már az ujjára égett –, és csak bólintott. Elővett egy másik szálát, rágyújtott, és miután mélyet szippantott belőle, a munkatársaihoz fordult azzal, hogy kerítsék elő Lin Hungot.

Tíz perccel később megjelent Lin Hung. Összetapasztotta tenyerét, lehajtotta fejét, és olyan merev volt a járása, mint Kopasz Li nyomorékjainak. Megjelenésére izgatottan felmorajlott a tömeg. Mi következik most? Kopasz Li szorongva megfordult, karjának fölemelésével-leengedésével, mint egy Karajan, csendre intette a közönséget. A moraj lassanként elhalt. Ekkor Kopasz Li újból megfordult, és látta, hogy Lin Hung megérkezett. Sietve intett a tizennégy hű udvaroncnak, és miközben bal kézzel betapasztotta száját, jobbra vezéri mozdulattal az égre mutatott. A hátvédet alkotó három gyengeelméjű reagált a leggyorsabban, és azonnal befogta a saját száját, majd a két süketnéma tapsolni kezdett. Ezután az előőrs, vagyis a nyolc nyomorék, vak, illetve süket kezdett uniszónóban kiabálni: – Lin Hung! Lin Hung! Lin Hung!

Mire a tömeg is azt kántálta: – Lin Hung! Lin Hung! Lin Hung!

A nyomorékok, vakok és süketek így folytatták: – Kérünk, légy te a Jótétemény Művek igazgatójának asszonya! Kérünk, légy te a Jótétemény Művek első asszonya...

A tömeg nem értett semmit, zavarodottan lármázott. De miután a nyolc nyomorék, vak, illetve süket dolgozó négyszer megismételte az üzenetet, végre mindenki felfogta, mit is mondanak, és a sokaság dübörögni kezdett, mint a rengő föld, és az üzenetet a lényegre lecsupaszítva skandálta a jelszót: – Igazgatóné! Igazgatóné! Igazgatóné!

Könnyek szöktek Kopasz Li szemébe, s ekképpen kiáltott fel:

– Mily hatalmas erővel zúg a tömeg!

A lehajtott fejjel közeledő Lin Hung megdermedt rémületében, és fölnézett a csődületre. Aztán sarkon fordult, és visszament a gyárba. De mihelyt hátat fordított a csapatnak, az egyik gyengeelméjű, aki mindaddig engedelmesen befogta a pofáját, egy szemvillanásra meglátta a föltekintő lány szépségét. Annyira váratlanul érte a látvány, hogy minden önuralmát elvesztve odébb lökte az előtte álló félkegyeiműt, és kitárt karral futva eredt Lin Hung után. Folyt a nyála veszettül, és egyre csak azt óbégatta: – Ölelj meg, kisasszonykám, ölelj meg, drága...

A tömegből meglepett mormolás hallatszott, aztán kitört a kacagás, de olyan fülsiketően, mintha bekapcsolt volna egy sugárhajtómű. Kopasz Li nem számolt azzal, hogy egy szerelmi tébolyba eső félnótással is meg kell küzdenie. Káromkodott egy nagyot magában, aztán a bolond után rohant, és fojtottan odarecsegte neki:

– Kotródj vissza a helyedre, baszd meg, te hülye idióta.

A szerelmi tébolyban vergődő félnótás azonban kiszabadult Kopasz Li markából, és folytatta Lin Hung üldözését: – Drágám,

ölelj meg...

Kopasz Li utánarohant, és megint elkapta, de most már csöndesen érvelt: – Lin Hung nem tud téged megölelni, mert engem akar megölelni. Ha engem ölel meg, igazgatóné lesz, de ha téged, akkor tökfejné lesz.

Mivel Kopasz Li erősen fogta, a gyengeelméjű rájött, hogy nem folytathatja Lin Hung üldözését. Ettől rettentő mérges lett, és behúzott egy nagyot Kopasz Li bal szemére, de olyan keményen, hogy az igazgató felordított fájdalmában. Kopasz Li hátulról fogta a gyengeelméjű ruháját, és hevesen integetett a többi tizenhárom udvaroncnak: – Vigyétek innen gyorsan!

Az idióta nem értette, most hirtelen miért nem üldözheti szerelmével Lin Hungot. Olyan vadul kezdett hadonászni, mint egy fuldokló a folyóban. A tizenhárom hűséges udvaronc mind odarohant, elöl az öt süket, mögöttük, mit sem értve, a másik két gyengeelméjű, s utánuk bicegett a két nyomorék. Még a négy vak is megérezte, hogy valami fontos dolog történt, s a botjukkal koporászva lassan közeledtek. Kopasz Li öt süket és két nyomorék udvaronca segített az örülten szerelmes idióta földre teperésében. A két nem szerelmes gyengeelméjű félreállt, és féleszüen röhögött, miközben a négy hű vak udvaronc pedig felsorakozott, mint négy munkás a gyárigazgató előtt, és ütemesen kopogott a botjával. Amikor a szerelem bolondja a földön találta magát, visított, mint disznó a böllér kése alatt: – Ölelj meg, drágám!

Kopasz Li ama kísérletének, hogy a külterület ostromának taktikájával udvaroljon, ezek után sürgősen véget kellett vetni. Fél szemét eltakarva intett a tizenhárom dolgozónak, hogy cipeljék vissza a megdelejezett idiótát a Jótétemény Művekbe. Ahogy az előbb, most is a két nyomorék vezette a menetet, nyomában az öt süket és a két gyengeelméjű cibálta szerelmi tébolyban szenvedő sorstársát, a négy vak pedig szorosán mögöttük kopogott. A lángra

gyúlt szívű debil még akkor is azt kiáltozta, hogy „drágám” és „ölelj meg”, amikor elrángatták a helyszínről. Az öt süket kénytelen volt folyton a fröcsögő nyálat törölni az arcáról, s így tett a két gyengeelméjű is. Utóbbiaknak azonban nem volt egészen világos, honnan jön a köpedék, és kíváncsian nézegették az eget, vajon mitől olyan vizes az arcuk.

Liuváros népe izgatottan tárgyalta az eseményeket, és mindenki egyetértett abban, hogy nem is Kopasz Li és Lin Hung jelentette a délután fénypontját, hanem Kopasz Li és a szerelmes idióta duettje, különös tekintettel arra a részre, amikor a gyengeelméjű behúzott egy nagyot Kopasz Linek, aki ennek eredményeként akkora fekete monoklit viselt, mint egy alma. Utólag is harsányan röhögtek ezen a jeleneten, és vég nélkül jártatták a szájukat arról, hogy mennyire váratlan dolog történt. Senki sem számított rá, hogy Kopasz Li egyik szófogadó gyagyása köpönyeget fordít, és saját csapatára támad, miáltal Kopasz Linek nem marad, csak fél használható szeme. Ahogy a régi mondás tartja: „egy jó barátért az ember kétszer hagyja magát mellbe szúrni, de egy nőért az ember kétszer mellbe szúrja a barátját” – cáfolhatatlan logika, hibátlanul illik erre a helyzetre. A tömegben sokan felvetették, hogy Kopasz Linek esetleg szemvédőt kellene hordania a monoklis szemén: „Kopasz Liből európai kalóz lesz.”

Két nappal a külterület ostroma után Kopasz Li – még mindig erősen dagadt szemmel – elment Lin Hungékhoz, hogy megvalósítsa a következő taktikai lépést: behatoljon az ellenséges vonalak mögé. Ezúttal megkérte bátyját, hogy kísérje el, mondván, hogy bármely pillanatban rászorulhat Szung Kang tanácsára. Ha ismét váratlan nehézségekkel szembesülne, akkor bátyja nyomban újabb haditervekkel segíthetné ki a csávából. Kopasz Li fölmutatta három ujját, és megkérte Szung Kangot, hogy mindig legyen legalább három haditerve, amiből ő majd választhat. Ezután a két testvér – a magas és az alacsony, a civil funkci és a katonatiszt – nekivágott

Liuváros utcáinak.

Kopasz Li egész úton nem bírta abbahagyni a nevetgélést. Úgy érezte, zseniális ötlet Szung Kangnak az a javaslata, hogy hatoljon az ellenséges vonalak mögé, s hódítsa meg Lin Hung szüleit. Egyfolytában bökdösött fölfelé a hüvelykujjával, és azt mondogatta: – Valami pokolian gonosz tipp volt, hogy kapjam le a főnököt, ha el akarom kapni a tolvajbandát.

Szung Kang – hóna alatt egy irodalmi folyóirattal – kissé szorongva lépdelt Kopasz Li mellett. Öccsének magabiztossága és elszántsága csak megerősítette kételyeit. Az első három harcászati terv, amit Kopasz Linek javasolt, szánalmas kudarchoz vezetett, és Szung Kang félt, hogy a negyedikkel sem járnak jobban. Amikor megérkeztek Lin Hungék házához, Szung Kang bátortalanul megállt, és közölte Kopasz Livel, hogy majd megvárja idekint. Kopasz Li hallani sem akart róla: ha már idáig eljött, miért nem jön be vele?

Megpróbálta bevonszolni a bátyját, de Szung Kang nem mozdult, azt mondta, túlságosan zavarban van.

– Mitől kéne zavarban lenned? – csattant fel az öccse Lin Hungék ajtaja előtt. – Nem te udvarolsz neki. Csak annyi a dolgod, hogy készenlétben állj, és észnél légy.

Szung Kang elvörösödött: – Ne kiabálj – mondta csöndesen. – Már attól is zavarbajövök, ha készenlétben állok, és figyelem, ahogy te udvarolsz.

– Tutyimutyi vagy – csóválta a fejét türelmetlenül Kopasz Li. – Nem vagy másra jó, csak hogy a tanácsadóm legyél, ha már helyetted élek.

Azzal gőgösen benyitott Lin Hungék udvarára. Több család is lakott az udvarra nyíló lakásokban, de nem láttak senkit Kopasz Li vígan elrikkantotta magát: – Bácsikám, nénikém, merre vagytok?

– Csak úgy ötletszerűen kiválasztott egy be nem csukott ajtót,

odabenn azonban egy fiatal pár ült az asztalnál, és döbbenet meredtek az idegenre. Kopasz Li fürgén intett nekik, majd nevetve mondta: – Eltévesztettem a házszámot!

Aztán bekukkantott egy másik nyitott ajtón, és meggyőződhetett róla, hogy most már csakugyan célhoz ért. Lin Hung apja is, anyja is otthon volt, de nem ismerték Kopasz Lit, ezért amikor meglátták az alacsony, sötét képű fiatalembert, aki bácsikámnak és nénikémnek szólította őket, csak bámultak egymásra leesett állal, fogalmuk se volt, ki az ördög lehet ez. Kopasz Li megállt a szoba közepén, körülnézett, és nevetve kérdezte: – Lin Hung nincs itthon?

Lin Hung szülei bólintottak, és az anyja azt mondta: – Elment vásárolni.

Kopasz Li viszonzásul szintén bólintott, és zsebre dugott kézzel terepszemlére indult Lin Hungék konyhájában. A szülők törték a fejüket, ki ez a vendég, és mentek a nyomában. Odament a szenes tűzhelyhez, lehajolt, kinyitotta a szenes kartondobozt, és látta, hogy tele van. Kopasz Li fölegyenesedett, és megkérdezte Lin Hung apjától:

– Bácsikám, ugye, tegnap vetted ezt a szenet?

Az apa, még mindig kissé kábán, előbb bólintott, de aztán nemet intett a fejével: – Tegnapelőtt vettem.

Kopasz Li bólintott, aztán odament a rizsesbödönhöz, fölemelte a fedelét, és látta, hogy tele van. Megfordult, és megkérdezte: – Bácsikám, tegnap vettétek a rizst?

Ezúttal Lin Hung apja előbb nemet intett, de aztán bólintott:

– Tegnap vettem a rizst.

Kopasz Li ekkor kihúzta kezét a zsebéből, megdörzsölte tar fejét.

– A jövőben – tudatta Lin Hung szüleivel – mindig én veszem meg nektek a szenet és a rizst, erre szavamat adom. Nem lesz többé gondotok vele.

Lin Hung anyja nem bírta tovább a feszültséget. Megkérdezte Kopasz Litől: – De kicsoda maga?

– Hát nem ismertek? – kérdezett vissza meglepetten Kopasz Li. – Én vagyok a Jótétemény Művek igazgatója. A nevem Li Kuang, a becenevem pedig mindig is Kopasz Li volt. – Nem ért a mondata végére, mikor Lin Hung szüleinek arca elkomorult. Most jöttek rá, ez az a kis kukkoló, aki évekkal ezelőtt kileste a lányuk fenekét a nyilvános illemhelyen, és aki újabban többször is sírásba kergette. Nem hittek a fülüknek: Liuváros leghírhedtebb huligánja be merészezi tenni a lábát a házukba. – Kifelé! Takarodj! – ordították magukból kikelve.

Lin Hung apja felkapott egy seprűt a sarokból, neje meg egy tollporolót az asztalról, és ketten ütlegelni kezdték Kopasz Li tarkonyáját. Az áldozat kezével próbálta védeni a fejét, és kirohant az ajtón. Odakint már ott állt az összes család, és nézte a műsort. Lin Hung szülei reszkettek mérgükben, Kopasz Li viszont mintha nem értett volna semmit, magasba emelte kezét, mint aki megadja magát, és egyfolytában azt magyarázta: – Félreértés volt, rettenetes félreértés, arra tanítottam be a gyerekeket, hogy „udvarolni”, csak egy osztályellenség mindent összezavart...

– Kotródj! Takarodj! – kiáltozták Lin Hung szülei.

– De tényleg félreértés volt – folytatta Kopasz Li. – Az a kótyagos idióta csak úgy odarohant az út közepéről, nem tehettem semmit...

Beszéd közben odafordult a szomszédokhoz, és tovább magyarázta a báméskodóknak: – Azt mondják, „nehéz ellenállni a női szépség csábításának”. Úgy látszik, ez a gyengeelméjűekre is igaz.

Lin Hung szülei még mindig azt kiáltozták: – Húzd el az irhád!

Az apa rácsapott Kopasz Li vállára a seprűnyéllal, neje pedig ismételten orron vágta a tollporolóval. Kopasz Li kétségbeesve próbált elhajolni az ütések elől. – Kérlek, ne bánjatok így velem –

könyörgött Lin Hung anyjának. – Mégiscsak egy család leszünk. Ti lesztok az apósom és az anyósom, én a vejetek. Ha most így bántok velem, hogyan férünk majd meg egymással a családban?

– Ökör! – mordult fel Lin Hung apja, miközben Kopasz Li vállát csapkodta a seprűnyéllel.

– Büdös ökörtrágya! – rikácsolta Lin Hung anyja, miközben Kopasz Li fejét ütlegelte a tollporolóval.

Kopasz Li kimenekült az utcára, egy lendületből sprintelt vagy tíz métert. Amikor megfordult, és látta, hogy Lin Hung szülei még mindig ott állnak az ajtóban, megállt, hogy tovább magyarázkodjék, ám ekkor Lin Hung apja az összecsdődült tömeghez fordult, Kopasz Lire mutatott a seprűvel, és így szólt: – Ismered a közmondást a rusnya varangyról, aki azt hiszi, megkaphatja a hattyút?

– Jól jegyezd meg – bökött Kopasz Li felé Lin Hung anyja a tollporolójával –, hogy soha senki sem fog kiültetni egy olyan szép virágszálat, mint az én lányom, egy hozzád hasonló trágyadombra.

Kopasz Li körülnézett a bámész nézőseregen; szemügyre vette Lin Hung magukból kikelt szüleit; aztán a feszengve ácsorgó Szung Kangra nézett. Intett neki, hogy jöjjön, és kettesben hazaindultak. Mentek Liuváros utcáin. Kopasz Li mindig is fontos személyiségnek érezte magát, ha nem is olyannak, akiből millió közt egy akad, azért száz közül egynél alább nem adta. Sohase hitte volna, hogy Lin Hung szülei holmi rusnya varangynak meg trágyadombnak tartják. Lesújtva ballagott, és nem hagyta abba a káromkodást: – A kurva anyjukat! – mondta bátyjának. – Minden hősnek lehetnek rossz napjai.

A varangyos-trágyás megaláztatás, amely Lin Hung szüleitől érte, egész héten nem hagyta nyugton. De miután a hét letelt, visszatért bele az elszántság, hogy márpedig udvarolni fog Lin Hungnak. Újult lendülettel kezdte üldözni szíve választottját. Elhatározta, hogy az ötödik Szung Kang-féle taktikát alkalmazza: ronggyá veri az

ellenséget. Így hát Lin Hung nyomába szegődött, követte az utcákon, és mindig megkérte Szung Kangot, hogy jöjjön vele. Valahányszor Lin Hung nyilvánosan megjelent, ő a szerelmes és a testőr szerepét öltötte magára, és mindenhová elkísérte. Amikor Lin Hung elsírta magát megalázottságában, és az ajkába harapott dühében, Kopasz Li nyájasan csevegett vele. Sőt, még a vőlegényt is eljátszotta, és még Szung Kangot is bemutatva a lánynak: – Ő a bátyám, Szung Kang, és az esküvőnkön ő lesz a tanúnk.

Ha Kopasz Li – úgy is mint szerelmes és testőr – akár csak meglátta, hogy egy másik férfi rápillant Lin Hungra, vadul rázta felé az öklét: – Mit bámulsz? Ha még egyszer rá mersz nézni, kipüfölöm belőled a szuszt.

31. FEJEZET

Valahányszor Kopasz Li a nyomában koslatott, Lin Hung – ha végre hazaért – levetette magát az ágyára, átölelte párnáját, és keserves sírásra fakadt. Ez tízszer is megtörtént vele, de aztán úgy döntött, ideje letörölni a könnyeit. Rájött, hogy nem jár jól azzal, ha elbújik a világ elől, és sírdogál – hanem meg kell találnia a módját, hogy elbánjon azzal a szégyentelen Kopasz Livel. Üldözőjének „ronggyá verős” taktikája arra ösztökélte, hogy sietősen megpróbáljon udvarlót találni magának. Az idő tájt sok fiatal nő látta ebben a megoldást, és Lin Hung sem volt kivétel. Úgy vélte, hogy ha van hivatalos udvarlója, megszabadulhat Kopasz Li tolakodó figyelmességétől. Gondolatban számba vette a liuvárosi agglagényeket, jó néhány potenciális jelöltet kiszemelt közülük. Aztán kifestette magát, nyaka köré tekert egy bézs selyemsálat, és nekivágott a városnak.

Eladdig ritkán ment el munka után hazulról, most ő lett a nyílt utcák angyala, s hagyta, hogy az összes férfi rajta legeltesse a szemét. Néha anyjával indult sétálni, máskor a többi gyári munkásnővel. Majdnem mindennap tett egy sétát az esti szürkületben, és amikor

besötétedett, tovább járta az utcákat a holdvilágnál. Tisztában volt vele, hogy szépsége messze földön híres, és azzal is, hogy Liuban sok férfi bolondul érte – csak azt nem tudta, hol talál olyan férfit, akit ő szerethetne. A múltban számíthatott rá, hogy szülei meghozzák helyette a döntéseket, de a szüleinek túl könnyű volt a kedvére tenni, azonnal megtetszett nekik minden betoppanó férfi, aki a legcsekélyebb mértékben is elfogadhatónak látszott; ilyenkor azt mondták, hogy Kopasz Linél biztosan jobb. Csakhogy Lin Hungra egyikük sem tett semmiféle benyomást, nemhogy utat találtak volna a szívéhez. Ezért hát nem volt más választása, mint hogy kezébe vegye az ügyeket, és maga válassza ki a megfelelő férjnek valót. Úgy sétált fel s alá, hogy csinos arcáról le nem hervadt a bájos mosoly. Néha-néha valóban jóképű fiatalember jött szembe, ennek merőn az arcába nézett. Majd' tett még néhány lépést, hátrafordult, és még egy csábos pillantást küldött az idegen után – kivétel nélkül mindig egy megbabonázott arc meredt vissza rá.

Összesen húsz fiatalemberre vetette szemét egynél többször, közülük tizenkilenc fülig szerelmes lett belé. Az egyetlen, aki nem reagált, Szung Kang volt. A tizenkilenc megbabonázott egyénnek nem volt kétsége afelől, hogy Lin Hung nézése jelent valamit. Attól a hátrapillantástól – attól a tekintettől, amely oly sokat ígért, mint egy érzéki örömmel teli kert – repesett a szívük, és átvirrasztották az éjszakákat.

A tizenkilenc közül nyolcnak volt felesége, s mind csalódottan sóhajtoztak, bánatosan hajtogatva, hogy túl fiatalon hozták meg a nagy horderejű döntést, még mielőtt alkalmuk lett volna kirúgni a hámból. A nyolc feleség közül kettő egészen csúnya volt, és férjeik még jobban szidták az életüket, fölbredtek a sötét éjszakában, forrt bennük a méreg, és nem bírták ki, hogy haragjukban nagyot ne csípjenek az asszonyba. Az egyik férj mindig a felesége combjába csípett, a másik mindig a fenekébe. Mindkét feleségnek szörnyen fájt, és nem tudták, mitévők legyenek. Amikor kék-zöld foltjaikat

nézegették, meg voltak győződve, hogy férjük alvászadista, ahogy mások alvajárók, és még csak nem is gyanították az igazságot. Egész álló nap panaszkodtak, éjszaka pedig semmi áron nem voltak hajlandók egy ágyba feküdni a hitvesükkel. Azzal indokolták, hogy nem is tudják, mitől, de rettegnek.

A húsz férfiből, akire Lin Hung kétszer nézett, kilencnek már volt barátnője, és ez a kilenc egyfolytában sóhajtozott, bánták türelmetlenségüket, amiért ingyen akartak belekóstolni a tejbe, és siránkozva hajtogatták, hogy hamar inni messze nem olyan fontos, mint jól inni. Azt forgatták a fejükben, hogy dobják a barátnőjüket, és ráhajtanak Lin Hungra. Ám a kilenc közül nyolcan meginogtak, amikor a várható nyereségét-veszteséget latolgatták, és arra jutottak, hogy noha barátnőjük nem annyira szép és elbűvölő, mint Lin Hung, túl sok fáradságba került a megudvarlásuk, elcsábításuk és lefektetésük. Mindegy, milyen jó lehet Lin Hunggal, végül is ő csupán kétszer pillantott rájuk, míg a barátnők a biztos hazai pályát jelentik. Úgy vélekedtek, hogy jobb ma egy veréb, mint holnap egy tüzök. Ezért, noha Lin Hung mindannyiukat megbabonázta, nem tettek kezdeményező lépést. A kilenc közül nyolc módszeresen kergette a szerelmet, de a kilencedik opportunista játékos volt. Először csak puhatolózott, és két lóra tett. Az egyik éjjel boldogan hált az éppen akkori barátnőjével, s érzelmei mélyek voltak, mint a tenger; másnap este titokban vett két mozijegyet, az egyiket elrejtette a belső zsebében, s megkérte egy ismerősét, hogy a nevében adja oda a másikat Lin Hungnak.

Akkoriban Lin Hung már igazi Sherlock Holmesszá nőtte ki magát, és mind a húsz jóképű fiatalember személyes háttérét lenyomozta. Épp ezért pontosan tudta, hogy a mozijegyet küldő opportunistá egyén már együtt él a barátnőjével. Amikor elfogadta a jegyet, semmiféle érzelmet nem árult el, ám egy pillanatra mégiscsak elállt a szívverése, mikor belegondolt, hogy ez az ember mindjárt megnősül, és még van képe kikezdeni vele. Az idő tájt még

mindenki nagyon konzervatív volt, és amint egy szerelmespár együtt hált, úgy tekintettek rájuk, mint elértéktelenedett árura. Ha egy új házból vagy új kocsiból régi lesz, csak a használt holmik piacán lehet értékesíteni. Lin Hung megtudta, hogy az opportunista barátnője a Vörös Zászló méteráruboltban pénztáros, így hát elment hozzá, s miközben megcsodálta a közszemlére tett tarka szöveteket, váltott egy-két szót a barátnővel. Elővette a mozijegyet, és odaadta neki, majd miután észlelte a lány zavarát, megmagyarázta neki, hogy a jegyet az ő barátjától kapta. Miután elmondta ennek a zavarodott és immár szorongó nőnek a teljes igazságot, még figyelmeztette: – A barátod Liuváros Don Jüanjának képzele magát.

Az opportunista szerelmes, most már elárulhatjuk, nem volt más, mint Költő Csao, akit eleinte tisztelet övezett, de aztán reményét veszítve, csüggedten kóválygott a városban. Aznap este, mit sem tudva Lin Hung cseléről, nagy várakozásokkal indult a moziba. Némelyek szerint még fütyörészett is. Költő Csao vagy fél órát őgylgett a mozi előtt, és csak akkor osont be tolvaj módjára, mikor elkezdődött a nagyfilm. Világosból ment be sötétbe, úgyhogy tapogatózva kellett megkeresnie a helyét. Nem látta jól a mellette ülő arcát, de úgy gondolta, hogy Lin Hung az. Bizalmasan odasúgta párszor a nevét, és hozzáfűzte, biztos volt benne, hogy eljön.

Közelebb hajolt, hogy kiöntse szívét annak, akiről még mindig feltételezte, hogy Lin Hung. Be sem fejezhette a mondókáját, amikor váratlanul dobhártyaszaggató sikolyt hallott, és néhány kemény pofon csattant az arcán. Azt vette észre, hogy egy támadás célpontja lett, de fogalma sem volt róla, mi történt, arról meg végképp nem, hogyan védekezzen. Torkán akadt a szó, nyakát nyújtva fordult támadója felé, egész arcát kiteve a nem szűnő pofonoknak. Minthogy a barátnője éktelenül rikoltozott, Költő Csao nem ismerte meg a hangját, és továbbra is Lin Hungnak hitte a pofozkodó menyecskét. Méltatlankodott is nagyon, és azt kérdezte magában: „Ki a fene képes így flörtölni?” Csöndesen korholta: – Lin Hung, Lin

Hung, mit szólnak az emberek...

E pillanatban Költő Csao barátnője felvisított: – Kinyírlak, te kibaszott mocskos nőcsábász!

Költő Csao végre ki tudta venni barátnőjének arcvonásait, és rettegve kulcsolta össze a kezét a fején, miközben hagyta, hogy a nő kiverje belőle a szuszt. A film egyébként a *Saolin templom* volt. A közönség tagjai később azt mondogatták, hogy dupla műsoron szórakozhattak aznap este – az egyikben Jet Li volt a főszereplő, a másikban Költő Csao. Sőt, mindenki egyetértett abban, hogy a Költő Csao-változat még keményebb volt, a barátnője még jobb, mint Vulin mester, és Költő Csao szidalmazásában és verésében még halálosabb harcművészeti tudást árult el, mint a filmvászonon Jet Li. Aznap Költő Csao hírhedt ember lett Liuvárosban, és elvetemültségének híre felülmúlta még a Lin Hung fenekének kilesésén kapott Kopasz Liét is. A barátnője azonnal kirúgta, és máshoz ment férjhez, és a férjének egy tündéri kisfiút szült. Bár Csao szánta-bánta bűnét, attól fogva barátnőre sem sikerült szert tennie, nemhogy feleségre. A fájdalmas leckén okulva Költő Csao ekképpen kesergett Író Liunak: – Azt mondják, van, aki elmegy gyapjúért, és a végén őt nyírják meg. Hát így jártam én.

Író Liu elismerően nevetett a szellemességen, de közben arra gondolt, hogy mivel neki is voltak szándékai Lin Hunggal, igazából csak az isteni kegyelem mentette meg attól, hogy elveszítse mostani feleségét, és ő is Költő Csao sorsára jusson. Megpaskolta Költő Csao vállát, aztán – nem tudni, azért-e, hogy barátját vigasztalja, vagy hogy magának gratuláljon – így summázta a történeteket: – Az a bölcs ember, aki ismeri saját korlátait.

A tizenkilenc megdelejezett férfi közül csak kettő volt ténylegesen agglegény. Mindketten azzal a nyilatkozattal kezdeményezték a hivatalos udvarlási procedúrát, hogy életrajzukban nem szerepel feleség, sőt még barátnő sem. Egyikük még orvosi igazolást is

bemutatott Lin Hung szüleinek arról, hogy sohasem szenvedett pszichiátriai vagy egyéb krónikus betegségben. Amikor erről a másik értesült, nyomban bemutatta a szüleiről szóló orvosi dokumentumokat. Úgy tekerte szét őket, mintha tekercsfestmények lennének, bizonyítandó Lin Hung szüleinek, hogy az ő közvetlen felmenői sem szenvedtek semmiféle pszichiátriai vagy egyéb krónikus betegségben. Ami őt magát illeti – döngette meg a mellét –, neki soha életében nem volt dolga orvossal. Kijelentette, hogy még sohasem volt beteg, sőt azt sem tudja, milyen érzés betegnek lenni. Annyira egészséges, hogy soha még csak nem is tüsszentett, és gyerekként viccesnek találta, mikor valaki prüszkölt, mert azt hitte, hogy az orrán át fingik. Mihelyt ezt kimondta, az orra elkezdett belül viszketni, és a szája magától kinyílt. Ráébredt, hogy mindjárt eltüsszentti magát, ezért látványos gesztusok kíséretében megpróbálta visszatartani, de olyan volt, mintha mérget nyeldekelne. Ásítást színlelt, és zavartan mondta: – Nem aludtam jól az éjjel.

Mindkét tényleges agglegény többször is levizitelt Lin Hungéknál. Bár feltűnt nekik Lin Hung mérsékelt lelkesedése, reményeiket mégiscsak táplálta a szülők udvarias mosolya. Már is leendő vejüknek képzelték magukat, ezért mamának, illetve papának kezdték szólítani Lin Hung szüleit. Azok libabőrösek lettek kínjukban, és félszeg zavarban tiltakoztak: – Ugyan, ne hívjál így, ne hívjál így.

Az egyik agglegény viszonylag tapintatos volt, és visszaváltott a bácsikám, nénikém megszólításra. A másik azonban még Kopasz Linél is nehezebben kapcsolt, és folytatta a mamázást-papázást. Magyarozatként annyit mondott, hogyha úgyis így fogja hívni őket előbb-utóbb, akkor miért ne kezdhethé már most? – Neked talán nincs apád? Nincs anyád? – mordultak fel Lin Hung szülei.

Lin Hung megvetette mindkét jóképű éhenkórászt, aki mindig üres kézzel jött hozzájuk vacsora előtt, és ott lebzelt, amíg nem

kapott ingyenkaját. Szó se róla, egyszer az egyikük megkínálta Lin Hungot pörkölt dinnyemaggal. Miközben bájcsevegtek, folyton a zsebébe nyúlkaált, de megvárta, míg a szülők kimennek a konyhába, és csak akkor nyújtotta a lánynak a markában a dinnyemagot, de úgy, mintha válogatott dél-afrikai gyémántokkal ajándékozná meg. Lin Hung látta, hogy a magok már átnedvesedtek az izzadt tenyerében, és tele voltak zsebszösszel. Undorral elfordult, mintha nem is látná a rágcsálnivalót, és azt gondolta magában, hogy ez a tahó még Kopasz Linél is rosszabb, ha ilyesmi egyáltalán lehetséges.

Kezdetben úgy volt, hogy ha Lin Hung szülei nem látták a kérőn a távozási szándékot, amikor leültek volna az asztalhoz, udvariasan vacsorára marasztalták. Miután a két agglegény egyszer-egyszer megvacsorázhatott náluk, utána rögn eldicsekedtek azzal, hogy ők meg Lin Hung most már hivatalosan is egy pár. Még ki is színezték egy kicsit a történetet, az egyik azzal hengegett, hogy Lin Hung anyja személyesen szolgálta ki, a másik meg azt állította, hogy Lin Hung a saját kanalával etette. Barátaik persze gyanították, hogy ebből egy szó sem igaz; és bár mi sem volna egyszerűbb, mint csak úgy elismételgetni a történeteiket, nagy szégyen lenne, ha Lin Hung megcáfolná őket. A két agglegény azonban másképp gondolta, és miután meghallották, hogy a másik milyen valóságtól elrugaszzkodott meséket talál ki, kötelességüknek tartották, hogy még képtelenebb állításokkal rukkoljanak elő, nehogy lemaradjanak. Mert biztosak voltak benne, hogy ha a végén esetleg alulmaradnak is, önmagában már az is büszkeségre adhat okot, hogy Lin Hungnak udvaroltak, és ez növeli a személyes értéküket – ami kapóra jöhet, ha más lányoknak csapják a szelet.

Végül aztán a két legendagyártó találkozott az utcán. Amikor az egyik büszkén regélt arról, milyen szerelmi kalandjai voltak Lin Hunggal, a másik éppen arra járt, elvesztette a türelmét, és odakiabált: – Baromság.

A két kérő megállt az utca közepén, és elkezdte szidalmazni

egymást, hogy csak úgy fröcsögött szerteszét a nyáluk. Mindenki szemét meresztve nézte, hogyan túrik föl előbb a bal ingujjukat, majd a jobbat. A nézelődők hátrébb húzódtak, hogy helyet hagyjanak nekik, féltek, hogy azonnal vadul egymásra rontanak. A két kérő ezután leguggolt, és feltúrta a nadrágszárát, ezzel még inkább fokozták az izgalmat. Mindenki biztos volt benne, hogy itt valami egészen szilaj összecsapás következik, amelyet emberemlékezet óta nem látott senki. Miután a nadrágszárukat térdig felsodorták, rájöttek, hogy már nincs mit feltúrniük, de még mindig nem került sor ütésváltásra, inkább folytatták a kölcsönös anyázást, azzal az egy különbséggel, hogy most már szorgalmasabban törölték a szájukról a nyálukat.

Miközben a nézőközönség feszülten várta a fejleményeket, felbukkant a színen Kopasz Li. Most jött a Közjóléti Irodából, ahol Tao Csingtől megkapta a munkája kiértékelését, és a Jótétemény Művekbe tartott, amikor meglátta a hatalmas csődületet. Félrehúzta az egyik báméskodót, és megkérdezte, mi folyik itt. Az illető, némi túlzással, így felelt: – Nyakunkon a harmadik világháború!

Kopasz Li szeme fölcsillant. Átfurakodott a tömegben. Amikor a liuvárosiak észrevették, még izgatottabbak lettek, és azt pusmogták, hogy itt már biztos valami nagy látványosságra kerül sor, és ami két hős versengésének indult, abból Kopasz Li érkezésével *A Három Királyság története* lesz. Miután meghallotta, hogy a saját mellét bökdöső, szanaszét fröcsögő két fiatal egyformán a magáénak mondja Lin Hungot, Kopasz Li éktelenül megdühödött, közéjük vetette magát, mindkettőt elkapta a gallérjánál, és azt mennydörögte: – Lin Hung az én barátnóm!

A két kérő nem számított Kopasz Li megjelenésére, beléjük fagyott a szó. Kopasz Li újból elbődült, miközben jobbával elengedte az egyik kérőt, és behúzott egyet a másik szemhéjára. Majd a másiknak is adott egy monoklit emlékül. Azon a délelőttön úgy elverte mindkettőt, hogy csak nyöszörögni tudtak kínjukban. A

nézőközönség a lábával dobogott elragadtatásában, érezte, hogy ez még jobb, mint ha visszatérnének a Három Királyság korába, és azt figyelnék, Csao Csao hogyan tángálja el Liu Pejt és Szun Csuant. Néhány szurkoló annyira fellelkesült, hogy már Csu-ko Liangnak, a híres korabeli stratégának képzelte magát, és arra biztatta a két kérőt, fogjanak össze, és támadják meg együtt Kopasz Lit. Volt, aki rámutatott az egyik kérőre, és hadviselési tanácsokkal látta el, mintha ő lenne Liu Pej: – Egyesítsd erőidet Vu királysággal, hogy legyőzhessétek Vej királyságát! Fogj össze Vuval Vej ellen!

Miután Kopasz Li úgy megverte a két riválist, hogy már csak támolyogni bírtak, a tömeg ricsaja fokozatosan elhalkult, noha Kopasz Li kiáltásait továbbra is tisztán lehetett hallani. Könyörtelenül ütlegette a két kérőt, miközben úgy faggatta őket, mint egy kihallgatótiszt: – Hadd halljam, de gyorsan, kinek a barátnője Lin Hung!

Alig kaptak már levegőt, utolsó erejükkel felelték: – A tiéd, a tiéd!

A nézők csalódottan csóváltak a fejüket: – Micsoda két reménytelen alak!

Kopasz Li félrelökte a két vesztest, és szúrósan végignézett a bámészkodókon. Akik Csu-ko Liangnak érezték magukat, úgy megrettentek, hogy behúzták a nyakukat, és behátráltak a sokaságba, többé mukkanni se mertek. Kopasz Li csendet vezényelt a nézőknek, és figyelmeztette őket: – Ha bárki azt meri mondani, hogy Lin Hung az ő barátnője, olyan ruhát kap, hogy lemondhat a következő születéséről.

Azzal sarkon fordult, és távozott. A tömegeből sokan hallották, amint önelégülten azt mondja magának: – Jól mondta Mao elnök, a hatalom forrása a puszkacsó.

Kopasz Li olyan csúnyán elverte a két szerelmeslegenda-gyártót, hogy egész életükben megemlegették, és soha többet nem kosiattak Lin Hung után. Valahányszor a két porig alázott kérő találkozott a

lánnyal az utcán, lehajtották fejüket, és zavartan elsomfordáltak, Lin Hungnak muszáj volt nevetnie. Az jutott eszébe, hogy ez a huligán Kopasz Li egyszer életében mégiscsak tisztességes dolgot művelt.

De amikor végigfuttatta szemét Liuvároson, azt kellett látnia, hogy hiába van ott annyi agglegény, mint kertben a gaz, egyetlen égbe nyúló tölgyfa sincs közöttük. Egyre jobban kétségbeesett, úgy érezte, nincs kiút a magányból, a jövője reménytelen. Ámde mindennek ellenére volt egy ember, akinek a képe mindjobban kirajzolódott előtte – egy sápadt, jóképű, szemüveges férfié, az kezdte belakni gondolatait. Bár égbe nyúló tölgyfának nem volt mondható, zsenge facsemetének mindenképpen megfelelt, és akárhogy is, jobb volt a giz-gaznál. Lehet, hogy egyelőre nem fa, de megvan a lehetősége, hogy egyszer majd az égig ér, míg a gyomok mindig is talajszinten fognak csak terjeszkedni. Ezt a férfit úgy hívták, hogy Szung Kang.

32. FEJEZET

Szung Kang akkoriban mintafiatalnak számított. Hóna alatt mindig volt valami könyv vagy folyóirat, udvariasan és kifinomultan viselkedett, és amikor észrevette, hogy egy lány nézi, kivétel nélkül mindig elpirult. Abban az időben, amikor Kopasz Li a szerelmével üldözte Lin Hungot, Szung Kang mindig ott volt mellette, és mivel ő volt Kopasz Li állandó társa, Lin Hung sokkal többször láthatta, mint bármely más liuvárosi fiatalembert. Kopasz Li olyan megszállottan követte Lin Hungot, hogy semmi másan nem járt az esze, és fel se tűnt neki, hogy Lin Hungnak megtetszett az ő csöndes bátyja.

Kopasz Li ostobán állt az utca közepén, mint Lin Hung személyi testőre, és hajthatatlanul elhajtott minden más férfit, aki csak a szemét vetette a lányra. Szung Kang mindig leszegett fejjel, csöndben ment mellette. Lin Hung megszokta Kopasz Li piócaságát,

megtanulta, hogy ne figyeljen rá, és mindig kifejezéstelen arccal lépdeljen előtte. Néha, mikor befordult a sarkon, oda-odasandított Szung Kangra, és nem is egyszer sikerült elkapnia a pillantását, igaz, a fiatalember azonnal félrenézett. Lin Hung nem állta meg ilyenkor, hogy el ne mosolyodjon. Amikor Kopasz Li dühítő dolgokat mondott, muszáj volt odalesnie Szung Kangra, és mindig melankolikus kifejezést látott az arcán. Ebből megértette, hogy Szung Kang sajnálja őt, Lin Hungot, s ez elégtétellel töltötte el. Kopasz Li szinte mindennap ráakaszkodott, így hát a lány lényegében naponta láthatta Szung Kangot. És akárhányszor meglátta Szung Kang zavart vagy melankolikus arckifejezését, szíve úgy lüktetett, mint a szökőkútból pumpáló víz. Már nem is idegesítette Kopasz Li, hiszen neki köszönhetően mindennap találkozhatott Szung Kanggal. Amikor este lefeküdt aludni, álmába némán belépett a lehajtott fejű Szung Kang el nem felejthető képe.

Lin Hung abban reménykedett, hogy egy nap majd Szung Kang hirtelen megjelenik az ajtajában, és belép, mint a többi kérője. Érezte, hogy ez a férfi nem olyan, mint a többi. Elképzelte, ahogy bátortalanul megáll az ajtó előtt, és amikor bejön, csak összefüggéstelenül dadog. Eldöntötte magában, hogy neki pontosan az ilyen férfi tetszik, és amikor maga előtt látta Szung Kang zavart arcát, érezte, hogy maga is belepirul.

Egy este Szung Kang csakugyan megérkezett Lin Hung ajtajához, és ott állt bátortalanul. Reszkető hangon kérdezte meg a ház asszonyától: – Nénikém, itt lakik Lin Hung?

Lin Hung a szobájában volt, amikor anyja bejött, és közölte, hogy látni akarja az a fiatal fickó, aki mindig Kopasz Livel mászkál. A lánynak egyszerre torkába ugrott a szíve. Már majdnem kiment, de meggondolta magát. Azt mondta halkán az anyjának: – Szólj neki, hogy jöjjön be.

Lin Hung anyja kuncogott magában. Barátságos hangon mondta

Szung Kangnak, hogy Lin Hung a szobájában van, és azt szeretné, ha bemenne hozzá. Szung Kang habozva lépett be Lin Hung ajtaján. Nem a maga nevében jött: Kopasz Li kényszerítette rá. Miután már öt hónapja sikertelenül alkalmazta a „ronggyá verős” taktikát, Kopasz Li arra jutott, hogy nem ér vele semmit, és talán inkább vissza kellene térnie az ellenséges vonalak mögé való behatoláshoz. Nem felejtette azonban varangyos-trágyás megaláztatását, ezért úgy vélte, nem ajánlatos személyesen visszatérnie Lin Hungékhoz, és inkább katonai tanácsadóját, Szung Kangot kérte meg, járjon közbe az ügyében. Szung Kangnak semmi kedve nem volt hozzá, de Kopasz Li olyan patáliát csapott, hogy mit volt mit tenni, össze kellett kapnia magát, és belevágnia.

Amikor belépett a szobába, Lin Hung háttal állt neki, a haját fonta az ablaknál. Állt a lemenő nap fényében, és mindenütt az ő kecses alakjának árnyéka vibrált. Befújt az ablakon az esti szellő, gyöngéden lebegtette fehér ruháját, és valami titokzatos illatot sodort Szung Kang felé, amitől rogyadozni kezdett a térde. Abban a pillanatban úgy érezte, Lin Hung egy felhőn álló, halhatatlan lény. Kettéválasztott hosszú hajának egyik fele a jobb vállán terült szét, másik fele hármás fonatban feküdt a bal vállán, s kissé megremegett a kezében. Az esti felhők vörös fényben úsztak, és Lin Hung karcsú, halvány nyaka is mintha fölfénylett volna, és Szung Kang olyan ostobán meredt rá, mint Kopasz Li gyengeelméjű beosztottja, mikor szerelmi tébolyba esett.

Lin Hung hallotta, milyen szaporán lélegzik Szung Kang a háta mögött, de tovább fonta a haját. Miután kész lett a bal copfja, kicsit megrázta fejét, és fölemelte a kezét, ettől a jobb válláról a hosszú haja lágyan előrehullott a mellére. Nekikezdett a másik copfnak, s ekkor előderengett a karcsú, sápadt nyaka, Szung Kang pedig mintha visszafojtotta volna a lélegzetét, hogy hangot se hallasson. Lin Hung halkán fölnevetett, és megszólalt, még mindig háttal Szung Kangnak: – Mondj valamit, miért hallgatsz?

Szung Kang visszahőkölt meglepetésében, és csak ekkor jutott eszébe, mi volt az eredeti megbízatása: – Kopasz Li nevében jöttem – dadogta.

Annyira ideges volt, hogy elfelejtette, mit kellett volna mondania, de Lin Hung is valósággal megdermedt, amikor azt hallotta, hogy Szung Kangot Kopasz Li küldte. Ajkába harapott, és másodpercnyi tétovázás után eldöntötte, nem köntörfalazik: – Ha Kopasz Li nevében jöttél, elmehetsz. Most rögtön. Ha a magad nevében jöttél, foglalj helyet.

Elpirult a saját merészségétől. Hallotta, ahogy Szung Kang lezöttyen egy székre, és azt gondolta, tényleg ott maradt, de aztán hallotta, hogy kibotorkál. A fiatalember meghallotta az első felét annak, amit mondott, de a második felét nem, és mire Lin Hung megfordult, már ott se volt.

Miután Szung Kang aznap este elment, Lin Hung sírva fakadt tehetetlen dühében, és megfogadta, hogy nem ad több esélyt ennek az idiótának. De amikor álmatlanul feküdt az ágyában, meglágyult a szíve. Eszébe jutott az összes szégyentelen kérő, aki nem tágított mellőle, aztán eszébe jutott, milyen szemérmes eleganciával viselkedett Szung Kang. Biztos volt benne, hogy olyan férfi ő, akire támaszkodhat, ráadásul csinosabb is, mint az összes kérője együttvéve.

Lin Hung a reménytelenségben is folyton azt remélte, hogy Szung Kang egyszer csak eljön, és udvarolni kezd neki, a maga nevében, nem másvalakinek a küldötteként. De ahogy teltek a hónapok, és Szung Kangnak színét se látta, azon kapta magát, hogy egyre jobban vonzódik hozzá. Szinte minden éjszaka elfogta a vágyódás, maga előtt látta a lehajtott fejű, szomorú férfit, a ritka mosolyát.

Múlt az idő, és úgy érezte, nem tud tovább várni, hogy Szung Kang eljöjjön és udvarolni kezdjen – neki kell határozottabbnak lennie. De ahányszor látta, mindig ott volt mellette az a huligán.

Kétszer is találkoztak véletlenül úgy, hogy Szung Kang egyedül ment az utcán, de amikor Lin Hung egy sóvárgó pillantást küldött felé, a fiatalember lesunyta fejét, és megszaporoázta lépteit, mint a rendőrök elöl menekülő bűnöző. Lin Hung összetört. Ha csak rá gondolt, csikorgott a foga, de közben továbbra is szenvedélyesen szerette Szung Kangot. Amikor harmadszor is kettesben futottak össze, Lin Hung fölismerte, hogy ezt az alkalmat már nem hagyhatja ki. Ezért megállt a hídon, nem mozdult, és fülig pirulva megszólította Szung Kangot.

Amikor a megint csak iszkolni készülő Szung Kang meghallotta Lin Hung hangját, egész teste megremegett. Megfordult, és fejét kapkodva körülnézett, mintha lehetne másik Szung Kang is rajta kívül a hídon. A néhány arra sétáló ember kíváncsian nézte Lin Hungot, miután meghallották, hogy Szung Kangot szólítja. Bár még mindig céklavörös volt, mindenki füle hallatára kérlelte: – Gyere ide hozzám.

Amikor Szung Kang odasompolygott, mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre, Lin Hung jó hangosan rászólt: – Mondd meg annak a Li nevű fickónak, hogy ne zaklasson többet.

Szung Kang tudomásul vette, bólintott, és már tovább is állt volna, mikor Lin Hung odasúgta: – Ne menj még.

Szung Kang azt hitte, rosszul hall. Rámeredt Lin Hungra, nem tudta, mitévő legyen. Abban a percben egyedül voltak a hídon, és a lány arcára valami soha nem látott gyengédség ült ki, miközben halkán megkérdezte Szung Kangot: – Tetszem neked?

A fiatalember elsápadt döbbenetében, Lin Hung pedig pirulva hozzáfűzte: – Mert te tetszel nekem.

Szung Kang mit sem értve bámult rá. Lin Hung látta, hogy járókelők közelednek a hídroz, ezért súgva mondta a végét: – Holnap este nyolckor várj rám a mozi mögötti kis ligetben.

Ez már tökéletesen érthető volt, és Szung Kang egész nap

örömmámorban úszott. A műhely sarkában újra és újra megkérdezte magától, valóság volt-e mindaz, ami a hídon történt. Gondolatban újra meg újra végigelemezte a találkozást, elvörösödött, sápadozott, elcsüggedt és hülyén vigyorgott, ezt mind egyszerre. Munkatársai röhögésélve találgatták, mi ütött belé, de ő észre sem vette őket. Csak amikor a nevéen szólították, akkor nézett rájuk, de úgy, mint akit álmából ébresztettek föl. A kollégák még hangosabban röhögtek, amikor meglátták zavarodott arckifejezését, és megkérdezték:

– Miről álmodozol, Szung Kang?

Fölemelte fejét, válaszul horkantott egyet, és visszasüllyedt ábrándjaiba. Az egyik munkás nem állta meg, hogy bele ne csípjen:

– Nem kéne pisilned, Szung Kang?

Erre is horkantott, de aztán tényleg felállt és elindult vécére. A szaktársak mennydörgő kacajától kísérvé el is jutott a műhelyajtóig, de ott megállt, mint akinek eszébe jutott valami. Aztán visszament a zugába, és megint leült. A többiek már nyerítve röhögtek, úgy kérdezték: – Mért jöttél vissza?

– Nem kell pisilni – felelte Szung Kang szórakozottan.

Estére mind valószínűbbnek látta lelki szemeivel a hídon történeteket. Gondolatai Lin Hung piruló arcára, remegő hangjára összpontosultak, és az idegesen cikázó tekintetére. Amikor pedig eszébe jutottak a szavai: „tetszel nekem”, mintha kihagyott volna a szívverése.

Ekkor már otthon ült, a vacsorával is végeztek. Kopasz Li gyanakodva nézegette, Szung Kang ugyanis egészen hülyén vigyorgott, mint aki rossz orvosságot vett be. Kopasz Li halkán szólongatta:

– Szung Kang, Szung Kang...

Szung Kang nem felelt, ezért Kopasz Li egyszer csak az asztalra

csapott, és rákiabált: – Mi ütött beléd, Szung Kang?

Bátyja végre felocsúdott mámorából, és teljesen normális hangon kérdezte: – Mondtál valamit?

Kopasz Li ránézett, és így szólt: – Nahát, amikor nevetsz, pont olyan vagy, mint az egyik idiótám a Jótétemény Művekből. Mitől van ez?

Szung Kangot kizökkentette jókedvéből Kopasz Li értetlensége. Kerülte az öccse pillantását. Lehajtotta fejét, egy pillanatig habozott. Aztán fölemelte a fejét, és akadozva megszólalt: – Mit tennél, ha kiderülne, hogy Lin Hungnak valaki más tetszik?

– Kinyírnám – vágta rá habozás nélkül Kopasz Li.

Szung Kang hallgatott egy darabig, aztán folytatta: – Kit nyírnál ki, azt a másik férfit vagy Lin Hungot?

– Természetesen azt a férfit – legyintett Kopasz Li, és megtörölte a száját. – Lin Hungot életben hagynám, meg akarom tartani feleségnek.

Szung Kang megrettent, de nem hagyta abba: – És mit tennél, ha történetesen én tetszenék Lin Hungnak?

Kopasz Li harsányan fölnevetett, és két kézzel csapott az asztalra, majd határozottan közölte: – Az nem létezik.

Amikor látta öccsének magabiztos arcát, Szung Kangnak összeszorult a szíve. Szembesülvén testvérével, akivel mindig mindenét megosztotta, most úgy érezte, nem rejtheti többé véka alá az igazságot. Mély levegőt vett, mintha régmúlt emlékeiben mélyedne el, és nagy kínlódva elmesélte a hídon esett találkozást. Amikor befejezte, Kopasz Li zsebóraszemekkel meredt rá, miközben lassacskán megnyugodott. Szung Kang nagyot sóhajtott a keserves vallomás végén, és idegesen méregette Kopasz Lit. Arra számított, hogy öccse dühödt oroszlánként üvölt fel.

Ám olyasmi történt, amire nem számított: Kopasz Li nyugodtan

nézett rá, pislogott egyet-kettőt, aztán a szeme résnyire szűkült. Gyanakodva nézte Szung Kangot. – Pontosan mit is mondott neked Lin Hung?

– Azt, hogy tetszem neki – válaszolta Szung Kang.

– Elképzелhetetlen. – Kopasz Li felállt, és közölte bátyjával: – Lehetetlen, hogy tetsszél neki.

Szung Kang elvörösödött: – Miért lehetetlen?

Kopasz Li leült az asztal szélére, és fensőbbiségesen bámult le Szung Kangra. – Amikor ennyi liuvárosi férfi jár a nyomában, és mindegyik sokkal jobb nálad, hogy az ördögbe bukna pont rád Lin Hung? Te csak egy árva vagy, se apád, se anyád.

– Te is árva vagy – vágott vissza Szung Kang.

– Lehet, hogy én árva vagyok – veregette meg a mellét Kopasz Li –, de attól még gyárigazgató.

Szung Kang nem hagyta annyiban: – De lehet, hogy Lin Hungot ez egyáltalán nem érdekli.

– Hogyhogy nem érdekli? – csóválta fejét Kopasz Li. – Lin Hung jobb, mint egy mennyei halhatatlan, te meg csak egy szegény gyerek vagy. Hogy ti ketten... nem, ez elképzелhetetlen.

Szung Kangnak erről eszébe jutott egy régi szép monda, és megjegyezte: – A hetedik égi hajadon is beleszeretett Tung Jungba, az egyszerű halandóba.

– Az csak egy népmonda, nem valóság. – Kopasz Linek hirtelen feltűnt valami. Szúrósan fürkészte Szung Kangot, és megkérdezte: – Neked tetszik Lin Hung?

Szung Kang újra elvörösödött. Kopasz Li lepattant az asztalról, megállt Szung Kang előtt, és így szólt: – Mondok én valamit. Olyan nincs, hogy Lin Hung neked tetsszen.

Szung Kang letörten kérdezte: – És miért nem tetszhet nekem Lin

Hung?

Kopasz Li hirtelen ráreccsent: – Bassza meg! – Tágra nyílt szemmel kiabálta: – Lin Hung az enyém. Neked hogy is tetszhetne? Mi testvérek vagyunk. Mások versenghetnek velem a szívéért, de te nem.

Szung Kang nem tudta, mit feleljen erre, és értetlenül nézett Kopasz Lire. Öccse hirtelen meleg hangra váltott: – Szung Kang, mi ketten testvérek vagyunk, egymásra utalva. Tudod, hogy nekem tetszik Lin Hung, akkor miért vetnél te is szemet rá? Ez olyan, mint a vérfertőzés.

Szung Kang lehorgasztotta fejét, és elhallgatott. Kopasz Li úgy sejtette, bátyja most elszégyellte magát, azért megnyugtatóan vállon veregette: – Szung Kang, én bízom benned, és tudom, hogy nem tennél semmit, amivel elárulnál engem.

Mivel még mindig meg volt győződve, hogy Lin Hung titokban szerelmes belé, belenézett Szung Kang szemébe, és fennhangon spekulált: – De miért nem valaki másnak mondta ezt Lin Hung?

Miért pont neked kellett mondania? Talán mert téged használ közvetítőnek, hogy felvegye velem a kapcsolatot?

Azon az éjszakán Szung Kang álmatlanul hánykolódott, idegesítette Kopasz Li elégedett hortyogása is, meg hogy álmában halkán fel-felvihogott. A sötétben fel- s eltűnt szeme előtt Lin Hung szépséges alakja és bájos arckifejezése, és ettől még jobban vágyódott utána. Egy percre sikerült elfeledkeznie Kopasz Liről, és akkor egy parányit boldog volt. Képzelete szárnyalt az éjszakában, és látta magát, amint Lin Hunggal sétál Liúváros utcáin, kéz a kézben, aztán együtt teremtenek otthont, és szeretik egymást, mint egy igazi házaspár. Ábrándos megelégedettsége azonban hamar elillant. Eszébe jutott, hogyan halt meg Szung Fan-ping az autóbuszállomás előtt, hogyan sírt ő meg Kopasz Li, és hogyan húzta haza nagyapja a talyigán a koporsót. Eszébe jutott, hogyan bandukolt az egész család

zokogva a sáros földúton, és hogy mennyire megijedt, amikor az út széléről váratlanul fölrebentek a verébcsoportok. Emlékezett rá, hogyan vonszolták haza Li Lan holttestét a falujába Kopasz Livel, mint két egytestvér. És végül emlékezett arra, hogy Li Lan a halála előtt megragadta a kezét, és megígértette vele, hogy gondoskodik majd Kopasz Liről. Ekkor már patakozott a könny az arcán, facsarni lehetett volna a párnáját. Megtörtén volt kénytelen beismerni magának, hogy sohasem lenne képes elárulni Kopasz Lit. Aztán fölkel a nap, és Szung Kang végre elaludt.

A szokottnál korábban, dél körül ment el a fémárugyárból, és szapora léptekkel a kötöde főkapujához indult. Ott várta, hogy Lin Hung a műszak végén kijöjjön. Meg akarta mondani, hogy nem tud találkozni vele a mozi mögötti ligetben, és úgy érezte, döntésének határozottságát ez az egyetlen mondat majd jól érzékelteti.

Beállt egy fönixfa alá, ez ugyanaz a fa volt, ahonnan Kopasz Li öt szerelmi futárja azt kiabálta, hogy „kupakolni”. Amikor a műszak végét jelző csengő megszólalt, Szung Kangot hirtelen valami soha nem érzett szorongás fogta el, mintha a halál küszöbén állna. Azt a dolgot kellett kimondania, amit a legkevésbé akart kimondani az életben; de tudta, hogy ha sikerül kipréselnie magából, többé nem kell vívódnia Kopasz Li miatt.

Lin Hung, mint mindig, kolléganőinek népes társaságában hagyta el a gyárat. Amikor észrevette a fa árnyékában lapító Szung Kangot, azt dűnyögte: – Hülye. – Este nyolcra várta, nem mostanra, délre. Mihelyt a többiek meglátták Szung Kangot, vihorászni kezdtek, hiszen tudták, hogy kinek a bátyja. Szájukat eltakarva sugdolóztak: elképzelni sem tudták, miféle agyatlan haditervet ötölt ki már megint Kopasz Li. Lin Hung, minthogy velük volt, látszólag ügyet sem vetett Szung Kangra, csak a szeme sarkából sandított rá. Mintha meg se rezdülne az a fiú, mintha oda volna gyökerezve a földbe, mintha egy kis fa lenne a nagyobb fa mellett. Újra elmormolta azt a gyengéd szidalmat: – Te nagy hülye.

Szung Kang csakugyan úgy állt ott, mint egy idióta, és amikor Lin Hung a közelébe ért, szóra nyílt volna a szája, de nem jött ki rajta hang. Csak amikor a munkások már messze jártak, és velük Lin Hung is, akkor ébredt rá, hogy a lánytól még egy pillantást se kapott. Belenyilallt, hogy Kopasz Linek igaza lehetett, amikor elképzelhetetlennek mondta, hogy Lin Hung éppen őt kedvelje. Az a hideg arckifejezés, amellyel csak úgy elment mellette, kétségtelenül ezt bizonyítja. A felismerés hatására nyomban úgy érezte, hogy valami nyomasztó tehertől szabadult meg. Amikor hazaindult, könnyű volt, mint egy veréb. Félrehúzott szájjal mosolygott, mint aki most ébred egy álomból, és visszagondol a szép perceire. Az ábrándképet jobbnak vélte a valóságnál, mivel sokkal kevésbé kellett szorongania miatta.

Aznap este nyugodt volt és boldog, dudorászva főzte Kopasz Linek a vacsorát, és akkor is dúdolt, amikor kettesben ettek. Kopasz Li gyanakodva fürkészte, és nyugtázta, hogy noha már majdnem nyolc óra van, Szung Kang semmi jelét nem mutatja, hogy indulni készülne. Kopasz Li gondolatai viszont a mozi mögötti kis liget körül jártak. Ült az asztalnál, nézett kifelé az ablakon, dobolt az ujjával az asztalon. Aztán különös arcot vágva megkérdezte: – Mért vagy még itthon?

Szung Kang tudta, öccse mire céloz, és zavartan ingatta a fejét: – Igazad volt, nem tetszhetek én Lin Hungnak.

Kopasz Li nem értette, miért beszél így Szung Kang, ezért a bátyja elmesélte neki, hogyan próbált találkozni Lin Hunggal a kötődénél, és hogy amikor a lány meglátta, úgy ment tovább, mintha nem ismerné. Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, sokat tudón bólított, nagyot csapott az asztalra, és felkiáltott: – Ennek így kell lennie.

Szung Kang hátrakapta fejét meglepetésében, Kopasz Li pedig fölállt, és kijelentette: – Minden, amit Lin Hung mondott, egész biztosan nekem szólt.

Azzal Kopasz Li peckesen kilépett az ajtón, és vágatott a mozi mögötti ligetbe. Már a mozi mellett szaladt, amikor eszébe jutott, hogy ő már egy gyárigazgató, és nem futkoshat összevissza, mint egy forrófejű kis taknyos. Megfontoltabb tempóra váltott hát, de mire megérkezett a ligetbe, megint olyan volt, mint aki randevúra lohol.

Lin Hung a fák között állt. Szántsándékkal késett tizenöt percet, mert azt hitte, hogy Szung Kang már ott fogja várni. Miután nem talált senkit, majdnem elöntötte a méreg, ám ekkor halk lépteket hallott a háta mögül, olyan ember lépteit, aki titkos randevúra jött. Nem bírta ki, hogy el ne mosolyodjék, meglepte, hogy a máskor oly egyenes Szung Kang ilyen lopakodó járásra is képes. De aztán meghallotta Kopasz Li nyers kacaját.

Összerezcent, megfordult, és látta, hogy tényleg nem Szung Kang az, hanem Kopasz Li nevet a holdfényben, és büszkén kidüllesztett mellel mondja: – Tudom, hogy tetszem neked, Lin Hung. Miért nem vallod be végre?

Kopasz Li megpróbálta elkapni a kezét, mire Lin Hung riadtan felkiáltott: – Hagyjál békén, takarodj innen!

Lin Hung sikítva rohant ki a ligetből, Kopasz Li a nyomában, a nevét kiáltozva. Aztán a lány hirtelen megállt, megfordult, üldözőjére mutatott, és így szólt: – Állj meg ott, ahol vagy!

Kopasz Li megállt, és keserves hangon kérdezte: – Mit művelsz, Lin Hung? Szerinted ebből áll a flörtölés?

– Flörtöl veled a fene – Lin Hung olyan dühös volt, hogy egész testében remegni kezdett. – Te rusnya varangy.

Be sem fejezte, odébb is állt sietős léptekkel. A levarangyozott Kopasz Li csak állt ott, és megbántottan meredt Lin Hung eltűnő alakjára. Ő is elindult hazafelé, de aztán eszébe jutott, hogy a lány szülei is ronda varangynak és rakás trágának nevezték, úgyhogy elká-romkodta magát: – Az apád egy rusnya varangy, az anyád egy kupac trágya! Baszd meg!

Úgy ért haza, mint egy legyőzött harci kakas a viadal után. Vigasztalanul lezöttyent, aztán dühödten ütlegetni kezdte az asztalt, és törölgette a verítéket a homlokáról. Szung Kang az ágyon ült, kezében könyvvel, és idegesen szemlélte Kopasz Lit. A külső jelekből sejtette, mi történt, úgyhogy óvatosan rákérdezett: – Elment Lin Hung a ligetbe?

– El – mondta ingerülten Kopasz Li. – És bassza meg, rusnya varangynak nevezett.

Szung Kang elmélázva figyelt Kopasz Lire, mert közben megrohanták a Lin Hunggal esett saját találkozásainak emlékei: minden egyes szó, amit tőle hallott a hídon, meg ahogy a haját fonta a hálószobájában – olyan tisztán látta e jeleneteket, mintha ott játszódnának a szeme előtt. És e világos pillanatában Szung Kang végre biztosan tudta, hogy csakugyan ő az, aki Lin Hungnak tetszik. Kopasz Li szeme viszont éppen ekkor szegeződött figyelmesen az elmélázó Szung Kangra, és mint aki váratlan felfedezésre jutott, úgy mondta: – Lehet, baszd meg, hogy tényleg tetszel Lin Hungnak.

Szung Kang szomorúan csóválta a fejét, Kopasz Li pedig gyanakodva kérdezte: – És neked tetszik Lin Hung?

Szung Kang bólintott, mire Kopasz Li ököllel kezdte verni az asztalt, és ellentmondást nem tűrően harsogta: – Lin Hung az enyém, Szung Kang, és bassza meg, neked nem szabad, hogy tetszen. Ha tetszik neked, akkor nem lehetünk többé testvérek, hanem ellenségek leszünk, egész pontosan osztályellenségek.

Szung Kang lehajtott fejjel hallgatta Kopasz Li kiabálását, és miután öccse végképp kifogyott a rendelkezésére álló szitokszavakból, ő végre fölnézett, és nyomorúságosan kacagott: – Nyugodj meg, nem fogok összeállni Lin Hunggal. Nem akarom elveszteni a testvéretem.

– Tényleg nem? – nevetett most már az öccse is.

Szung Kang komolyan bólintott, és azon nyomban kicsordult a

könnye. Miután megtörölte az arcát, az ágyra mutatott, és így szólt:

– Emlékszel? Mielőtt a mama meghalt, megkért, hogy hozzam haza, és akkor itt feküdt, ebben az ágyban...

– Emlékszem – bólintott Kopasz Li.

– És arra emlékszel, hogy elmentél töltött gombócért?

Kopasz Li megint bólintott, Szung Kang pedig folytatta: – Azután, hogy elmentél, mama megfogta a kezem, és meg kellett fogadnom, hogy gondoskodom rólad. Megmondtam neki, hogy nem kell félnie, mert neked adom az utolsó ruhámat és az utolsó tál rizsemet.

Amikor befejezte, könnyek gördültek le az arcán. Kopasz Li is elsírta magát: – Tényleg ezt mondtad? Szung Kang bólintott, Kopasz Li letörölte könnyét, és így szólt:

– Szung Kang, te igazi jó testvér vagy.

33.FEJEZET

Kopasz Li tovább üzte a „ronggyá verés” nevű udvarlási taktikát, de soha többé nem kérte meg Szung Kangot, hogy kísérje el útjaira. Azt mondta, nagyon kényelmetlenül érezné magát, ha Szung Kang és Lin Hung akár csak megpillanthatnák egymást. Éppen ezért arra is megkérte Szung Kangot, hogy mindenáron kerülje a lányt, de ha véletlenül mégis találkozna vele az utcán, olyan iramban távolodjon el tőle, mintha leprás volna. Majd elkezdte Szung Kang mintáját követni, abból a meggondolásból, hogy Lin Hungnak nyilván azért tetszik Szung Kang, mert annyira kifinomult, sohasem káromkodik, és jótanulósan mindig hord magával könyvet. Kopasz Li ezért tökéletesen átformálta saját egyéniségét, és valahányszor Lin Hung közelébe került, mindig vigyázott, hogy legyen nála könyv. Többet nem kötött bele a liuvárosi polgárokba, hanem sugárzó vigyorral járt-kelt, mint egy kampányoló politikus, és minden szembejövő ismerősét lelkes kézfogással üdvözölte. A liuvárosiak az új Kopasz Li láttán megállapították, hogy olyan ez, mintha egyszer csak nyugaton

kelne a nap. Ha Lin Hung mellett lépdelt, mindig valami könyvben lapozgatott, és magában dünnyögött, mint valami konfuciánus tudós. Mindenki eltakarta a száját, és ha sikerült visszafojtani a röhögést, azt suttogetta, hogy Lin Hungnak sikerült megszabadulnia egy tébolyultan szerelmes huligántól, de szert tett egy tébolyultan szerelmes papra. Mikor Kopasz Linek feltűnt, hogy az idegenek nagyon kíváncsiak, miért olvas egyfolytában, fennhangon kinyilatkoztatta: – Olvasni jó, és ha egyetlen napunk olvasás nélkül telik el, az kellemetlenebb, mint ha egy hónapig nem szarunk.

Kopasz Li ezt azért mondta, hogy Lin Hung is meghallja, de amint kiejtette a szavakat, rögtön meg is bánta, sejtette ugyanis, hogy a hasonlat talán túl durvára sikeredett. Miután hazament, tanácsot kért és kapott Szung Kangtól, s ennek megfelelően fogalmazta az aforizmát: „Olvasni jó. Az ember kibírhatja egy hónapig evés nélkül, de egy napig sem bírhatja ki olvasás nélkül.”

A liuvárosiak nem értettek egyet vele. Rámutattak, hogy attól, ha valaki egy napig nem olvas, még életben marad, de ha egy hónapig nem eszik, abba biztosan belehal. Kopasz Li a kétkedőket elintézte egy legyintéssel, egy rakás gyáva nyúlnak nevezte őket, és vitézül kiállva közölte: – Ha egy hónapig nem esztek, éhen haltok, ha viszont egy napig nem olvastok, az életetek rosszabb lesz a halálnál is.

Lin Hung szemrebbenés nélkül ment tovább. Hallotta Kopasz Li és a báméskodók szóváltását, és nyugtázta, hogy a nézelődők nevetnek, Kopasz Li pedig egyre jobban izgalomba jön. Ő maga azonban fegyelmezett közönyt tanúsított az egész színjáték iránt.

Miután Kopasz Li belebújt a konfuciánus tudós bőrébe, valóságos könyvmoly lett, és gyakorta hintette szét a bölcsesség gyöngyszemeit, csak néha állt rá a szája a szokott káromkodásra. Mikor Lin Hung meghallotta Kopasz Li trágárságait, azt gondolta magában: „Nem taníthatod meg a kutyát, hogy ne egyen szart.”

Tisztában volt vele, miféle hitvány alak ez a Kopasz Li, és egyáltalán nem képzelte úgy, hogy a nap most nyugaton kel. Inkább azt gondolta, ez a huligán csak a régi csibészségeit folytatja, és estére mindig ugyanaz a rusnya varangy és trágyakupac lesz, ahogy a *Nyugati utazásban* is visszavedlik a Majomkirály egyszerű majommá minden nap végén, hiába van hetvenkét inkarnációja.

A ligeti randevú estéjén Lin Hung tombolt a méregtől, amiért Kopasz Li bukkant fel, nem pedig Szung Kang. Aztán megpróbálkozott vele, hogy kiűzze szívéből Szung Kangot. Amikor néhány nap múlva meglátta az utcán, jegesen felkacagott, és azt gondolta, hogy ez az ember abszolút hülye, nincs több dobása. Fölszegte a fejét, és úgy lépdelt tovább Szung Kang felé, közben mondogatta magának, hogy nem, ennek az alaknak nincs több dobása. Amire végképp nem számított: Szung Kang futásnak eredt, mihelyt észrevette, hogy feléje tart. Valahányszor a következő napokon Szung Kang megpillantotta, úgy elszaladt tőle, mint egy leprástól – pontosan Kopasz Li utasítása szerint. Ez a kis rítus fokozatosan szertefoszlatta Lin Hung büszkeségét; úgy érezte, kicsúszott lába alól a talaj.

Szung Kang ily módon visszalopózott Lin Hung szívébe. A lány maga is észlelte érzelmeinek különös átalakulását. Minél jobban került őt Szung Kang, annál jobban megtetszett neki. Derűreborúra, minden áldott este, ha megpróbált elaludni, megjelent előtte a férfi jóképű, sudár alakja – mosolya, lehajtott feje, tűnődő viselkedése, a szemében tükröződő mély érzés, valahányszor meglátta őt, Lin Hungot. Úgy érezte, Szung Kangnál szeretni valóbb férfi nincs a földön. Egy idő múlva az emlékei kínzó vágyódássá alakultak, mintha a szeretője volna, akitől most roppant távolság választja el.

Lin Hung biztos volt benne, hogy Szung Kang titokban szerelmes belé, s hogy csak Kopasz Li miatt kerül valamiért. Ha csak rágondolt Kopasz Lire, már belesápadt a dühbe. Félelmetes jelenléte

minden más liuvárosi fiatalembert elriasztott az udvarlástól – bár az is igaz, hogy Lin Hung szemében mind hitvány pondrók voltak. Csak Szung Kang más. Lin Hung gyakran fantáziált arról, hogy a férfi udvarol neki. Minden ilyen ábrándfutam után megcsóválta a fejét, és felsóhajtott, tudta, hogy Szung Kang önszántából sosem fog eljönni hozzá. Arra jutott, hogy megint őrajta a sor, sarkára kell állnia, és elszánta magát, hogy levelet küld a férfinak – hét sor és nyolcvanhárom írásjegy terjedelemben, hozzászámítva a tizenhárom központozási jelet, a pontosság kedvéért. A nyolcvanhárom írásjegyből ötvenegyét Kopasz Li szidalmazásának szentelt, a fennmaradó harminckettőben pedig arra biztatta Szung Kangot, hogy találkozzék vele este nyolckor a hídon. Lin Hung pillangóformára hajtogatta a levelet, és elrejtette egy vadonatúj zsebkendőben, majd az utcán megvárta, míg Szung Kang kijön a gyárból. Az utolsó mondat úgy szólt, hogy Szung Kang adja vissza a zsebkendőt, amikor eljön a találkára. Úgy érezte, ezzel a záradékkal garantálja, hogy Szung Kang nem fogja becsapni.

Őszi este volt, szemerkélt az eső. Lin Hung egy főnixfa alatt állt, esernyőjére vízcseppek potyorogtak, pergő hangot adva. Szemével a ködös utcát kémlelte, jó pár esernyőt látott erre-arra suhanni, meg egynéhány ifjancot, akinél nem volt ernyő. Aztán látta, hogy Szung Kang egyenest felé rohan az utca túloldaláról. Levetett kabátját a feje fölé tartotta, hogy az esőtől védje magát, és ahogy felé vágózott, a kabát olyan volt, mint egy szélben csapongó zászló. Lin Hung sietve kilépett a fa alól az utcára, és ernyőjével mutatta, hogy Szung Kang álljon meg. A férfi úgy száguldott el mellette, mint egy autó, majdnem nekizúgott az ernyőjének. Amikor Lin Hung félrekapta előle az esernyőt, látta Szung Kang döbbent arckifejezését, de mit sem törődött vele, a férfi markába tuszkolta a zsebkendőt, majd azonnal megfordult, és elindult a másik irányba. Mikor tíz lépés után visszanezett, azt látta, hogy Szung Kang leesett állal bámul utána, és két kézzel fogja a zsebkendőt. Kabátja a földre hullott,

többen meg is taposták. Lin Hung visszafordult, megragadta az esernyő nyelét, és mosolyogva indult tovább, noha fogalma sem volt, mi következik.

Azon a ködszítalós estén Szung Kang nem tért magához kábulatából. Sikerült végül valahogy hazajutnia. Dörömbölő szívvel szétnyitotta a zsebkendőt, és megtalálta a pillangóformára hajtogatott levélkét. Remegett a keze, ahogy megpróbálta széthajtogatni – Lin Hung igen bonyolultan hajtogatta össze, és Szung Kang félt, hogy valamint elront, beletép. Ezért egy örökkévalóságba tellett, mire kisimította a papírt. Amikor végre sikerült, visszafojtott lélegzettel olvasta az üzenetet, Lin Hung nyolcvanhárom írásjegyet, újra meg újra. Többször is összereszt, amikor a szomszédok léptei közeledtek, ilyenkor sietősen a zsebébe dugta a levelet, mert azt hitte, Kopasz Li jön haza. Csak amikor hallotta a kulcszörgést a szomszédból, akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, vette elő ismét a levelet, és kezdte olvasni előlről. Utána fölemelte fejét, és merengve nézte az ablaküvegen lecsorgó vízcseppeket, ahogy szívében újból fellobbant a szerelem már-már elfojtott lángja.

Gyötörte a vágy, hogy láthassa Lin Hungot, és többször is elment a küszöbig, de mindannyiszor megtorpant, amikor eszébe jutott Kopasz Li. Tágra nyílt szemmel belebámult a szemerkélő esőbe, aztán becsukta az ajtót. Végül az üzenet utolsó sorából – Lin Hung kéréséből, hogy adja vissza a zsebkendőt – merített elég bátorságot, hogy elinduljon a találgára.

Kopasz Li ilyenkor már otthon szokott lenni, de aznap pont valami feltartotta a gyárban, és ez nyitotta meg a pályát Szung Kang előtt. Miután kilépett a házból, futott a hídig. Tudta, hogy ha véletlenül találkozik Kopasz Livel, annyi is elég, hogy öccse a nevét kiáltsa, és ő sögtön elveszíti bátorságát. Lement a folyóparti lépcsőn, és amikor a híd alá ért, este hat volt – két órával később kellett találkoznia Lin Hunggal.

Szung Kang megállt, egész testében remegve. És csak állt, számlálatlan lépés haladt át fölötte a hídon, mintha valami tömeg mászkálna a háza tetején. Figyelte, hogyan sötétül a folyó színe, miközben az eső veri a hullámokat – a folyó ettől olyan volt, mintha ugyancsak remegne. Iszonyú szorongás fogta el Szung Kangot, hol az izgalom tört rá, hol a depresszió, eltökéltség és kétségbeesés között hányódott. Több mint egy óra telt el, mire teljesen besötétedett, Szung Kang pedig végre kezdett megnyugodni. Lelki szemével látta Li Lan szomorú pillantását, mielőtt itt hagyta a világban, s ezért újra elhárította magától a boldogság reményét, és megfogadta magának, hogy nem árulja el Kopasz Lit. Megállapodott magával, hogy nem randevúra jött, hanem csak hogy visszaadja Lin Hungnak a zsebkendőt. A sötétben szeméhez emelte a kendőt, hogy megnézze, mintha elbúcsúzna tőle, aztán határozott mozdulattal zsebre tette. Kifújta a levegőt, és már sokkal nyugodtabb volt.

Lin Hung nyolc harminckor jelent meg. Jött lefelé a lépcsőn az esernyőjével. Jó darabig kémlelte a híd alját, s végül ki tudta venni a némán ott álló, magas árnyalakot. Miután meggyőződött arról, hogy ez csakugyan Szung Kang, és nem az alacsony, köpcös Kopasz Li, megkönnyebbülten elmosolyodott, és közelebb lépett.

Amikor odaért Szung Kang mellé, becsukta az esernyőjét, és párszor megrázta. Aztán fölnézett Szung Kangra, de a sötétben nem látta az arckifejezését, csak az ideges lélegzetvételt hallotta, és azt érezte, hogy fölemeli a jobb kezét. Amikor odanézett, elállt a szívverése, mert a férfi kezében ott volt a zsebkendő. Lin Hung nem vette át, mert tudta, hogy abban a pillanatban vége a randevúnak. Inkább elfordította a fejét, és azt nézte, hogyan villózik az utcai lámpák fénye a folyó felszínén. Hallotta, hogy Szung Kang egyre szaporábban veszi a levegőt, és nem bírta ki nevetés nélkül, miközben azt mondta: – Szólj már valamit. Nem azért jöttem, hogy a szuszogásodat hallgassam.

Szung Kang megrázta jobb kezét, és remegős hangon így szólt: –

Itt a zsebkendőd.

– Azért jöttél, hogy ideadd? Szung Kang bólintott: – Azért.

Lin Hung fejcsóválva, keserűen fölnevetett, aztán kétségbeesett arccal nézett föl a férfira: – Nem tetszem neked, Szung Kang?

Szung Kang még a sötétben sem mert ránézni, csak elfordította fejét, és megtört hangon mondta: – Kopasz Li a testvérem.

– Hagyd ki ebből Kopasz Lit – csattant fel Lin Hung, és nyomban hozzátette: – Ha nem jövök össze veled, ő akkor se kellene soha.

Szung Kang erre ismét lehajtotta fejét, fogalma sem volt, mit mondjon. Amikor Lin Hung látta rajta, mennyire gyötrődik, ajkába harapott, és gyengéden folytatta: – Szung Kang, ez az utolsó alkalom, úgyszólván kérek, gondold meg jól. Nem kapsz több esélyt.

Lin Hung egyre jobban elcsüggedt: – Nemsokára már valaki másnak a barátnője leszek – fűzte hozzá. Miután ezt kiejtette, várakozón meredt Szung Kangra a sötétben, de a férfi nem tett mást, csak halkán megismételte ugyanazt a rövid mondatot: – Kopasz Li a testvérem.

Lin Hung csüggedten elfordult, megint a vízen játszó fényeket nézte. Szung Kang fölemelte kezét a zsebkendővel, de most sem ő nem szólalt meg, sem Lin Hung. Egy kis idő múlva a lány gyászosan megkérdezte: – Tudsz úszni, Szung Kang?

Szung Kang nem tudta, mi mást felelhetne. Bólintott: – Tudok.

– Mert én nem – mondta Lin Hung. Odafordította arcát Szung Kang felé, s így folytatta: – Ha a folyóba ugrom, szerinted belefutok?

Szung Kang nem értette, csak bámult a lányra, nem jött a szájára szó. Lin Hung kinyújtotta kezét, megsimogatta Szung Kang arcát, mire a férfi úgy összerándult, mintha áramütés érte volna. A lány a folyóra mutatott, és olyan hangsúllyal szólalt meg, mintha fogadalmat tenne: – Utoljára kérek: Tetszem neked?

Szung Kang kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang. Lin Hung még mindig a vízre mutatott, miközben ezt mondta: – Ha azt mondod, hogy nem kedvelsz, én beugrom.

Szung Kang úgy állt ott, mint akibe villám csapott. Lin Hung türelmetlenül sürgette: – Válaszolj!

Szung Kang esdeklő hangon felelte: – Kopasz Li a testvérem. Szavai porig sújtották Lin Hungot, nem hitt a fülének, nem hitte, hogy Szung Kang ilyen csökönyösen képes hajtogatni ugyanazt. – Gyűlöllek! – vágta az arcába.

A következő pillanatban a folyóba vetette magát, szétzúzva a víz színén tükröződő fényeket. Szung Kang nézte, ahogy a lány teste aláhullik, arcát, mint megannyi mennykő, úgy találták el a vízcsöppek. Nézte, ahogy a lány teste eltűnik a felszín alatt, aztán küszködve próbál visszaemelkedni. Azonnal utánaugrott a csontrepsztoén hideg vízbe. Érezte, hogy a saját teste súlyával csak visszanyomja Lin Hungot, hiába próbálna a felszínre vergődni. Lin Hung megragadta Szung Kang ingét, aki a lábával taposott, és két marokkal szorítva a lányt, visszahúzta a víz fölé. Amikor Lin Hung felszínre bukott, vízsugár tört elő a szájából, bele Szung Kang arcába. Ő magához ölelte a lány testét, és a lábával tempózva kiúszott a partra, míg Lin Hung két karral a nyakába kapaszkodott.

Szung Kang a lépcsőre emelte Lin Hungot, letérdelt mellé, s halkán szölongatta. Láta a lány nyitott szemét, és csak ekkor ébredt rá, hogy a karjában tartja. Riadtan elengedte, fölállt. Lin Hung teste ernyedten hevert a lépcsőn, de tovább köhögött és köpte a vizet. Aztán nagy nehezen felült, lehajtotta fejét, átkarolta a térdét. Csurom-víz volt, vacogott a hideg szélben, és arra várt, hogy Szung Kang odalépjen hozzá, s átölelje, ahogy magához ölelte a folyóban. A szintén csuromvizes Szung Kang azonban csak állt ott, és nem észlelt semmit, csak a saját vacogását. Lin Hung összetört szívvel fölegyenesedett, és lassan megindult a lépcsőn. Teste bizonytalanul

imbolygott. Szung Kang nem adta jelét, hogy követni vagy támogatni akarná. Lin Hung összefonta karját a mellén, rázta a hideg, ment föl egyedül a lépcsőn. Érezte, hogy Szung Kang jön utána, de nem fordult meg, csak kaptatott tovább, föl, az utcáig. Ekkor már nem hallotta Szung Kang lépteit, de még mindig nem fordult hátra. Ment tovább, és arcán az esővel keveredtek a könnyek.

Szung Kang, miután fölért az utcára, megállt, nem mozdult, úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe. Nézte, hogyan távolodik Lin Hung lehajtott fejjel, saját vállát markolva a vizes utcán. Az eső úgy villódzott az erős lámpafényben, mint a friss porhó, az utca pedig mintha aludt volna. Szung Kang csak bámult Lin Hung lassanként eltűnő alakja után; aztán letörölte arcáról a könnyet és az esőt, majd elindult a másik irányba.

Mikor belépett az ajtón, Kopasz Li már ágyban volt. Felgyújtotta a kislámpát, és kidugta fejét a takaró alól: – Hol kujtorogtál? Ezer évet vártam.

Kopasz Li felült az ágyon, takarójába burkolózva, és azt látta, hogy Szung Kang csuromvizesen ül a padon. Észre sem vette bátyja gyászos ábrázatát, s így folytatta: – Nem csináltál vacsorát. Én, Igazgató Li egész nap keményen dolgoztam, aztán meg jövök haza, és nem találok egy falat kaját, még maradékot se. Már azt se tudom, mennyit vártam, a végén nem volt más hátra, elmentem töltött gombócért.

Miután kiadta a mérget, Kopasz Li megkérdezte a bátyját: – Ettél valamit?

Szung Kang úgy bámult rá, mint aki azt se tudja, hol van, azt se tudja, kivel beszél.

– Basszad már meg, ettél vagy nem?! – ordított rá Kopasz Li. Szung Kangot rázta a hideg. Amikor végre megértette a kérdést, nemet intett a fejével: – Egy falatot se.

– Láttam én rajtad. – Kopasz Li nagy büszkén előhúzott a takaró

alól egy tálat, benne két gőzgombóccal. Odaadta Szung Kangnak:

– Edd gyorsan, még meleg.

Szung Kang nagyot sóhajtva kinyújtotta kezét, elfogadta a tálat, és az asztalra tette, ám tekintete továbbra is Kopasz Lire szegeződött. Kopasz Li a bátyjára mutatott, és rákiabált: – Egyél!

Szung Kang újra felsóhajtott, megcsóválta fejét, és így szólt:

– Nem kell.

– De hát ez húsos gombóc! – mondta Kopasz Li.

Akkor vette észre, hogy Szung Kang padja alatt méretes tócsa gyűlik, és a víz minden irányban csordogál, néhány patakocska majdnem az ágyig elért már. Szung Kang átázott ruhájából egyre csak csöpögött a víz, és Kopasz Linek csak ekkor tűnt fel, hogy Szung Kang nem egyszerűen megázott, de olyan, mintha a folyóból húzták volna ki. Meglepetten kérdezte: – Mitől vagy olyan vizes, mint egy tengerbe esett kutya?

És ekkor rájött, hogy Szung Kang egy zsebkendőt szorongat a jobb kezében, és a zsebkendő is csöpög. Odabökött: – Hát ez mi?

Szung Kang lenézett a kendőre, és meglepetésében összerezett. Eszébe jutott, hogy nála volt, mikor a folyóba ugrott, hogy kimentse Lin Hungot, de csak most eszmélt rá, hogy azóta is a kezében tartja. Kopasz Li lemászott az ágyról, és gyanakodva méregette Szung Kangot: – Ez kinek a zsebkendője?

Szung Kang az asztalra tette a zsebkendőt, megtörölte vizes arcát, és komoran bejelentette: – Azért mentem el, hogy találkozzam Lin Hunggal.

– Baszd meg!

Mivel Szung Kang gyors egymásutánban hármat tüszentett, Kopasz Li félbehagyta a kacskaringósnaak induló káromkodást, és rászólt a bátyjára, hogy öltözzön át, de hamar, és bújjon ágyba. Közben maga is tüszögni kezdett, és azonnal visszafeküdt. Szung

Kang bólintott, fölállt a padról, letolta csuromvizes nadrágját. Amikor ő is bebújt a takaró alá, hirtelen eszébe jutott valami. Újra fölkel, kivette nadrágzsebéből Lin Hung levelét, bár most nem volt több egy vizes papírgombócnál, és átnyújtotta Kopasz Linek. Az öccse gyanakodva fogadta el, és megkérdezte: – Ez micsoda?

Szung Kang tüsszentés kíséretében válaszolt: – Lin Hung levele.

Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, félig kibújt az ágyból, és nagyon vigyázatosan kigöngyölytette a papírgombócot. A tinta szétfolyt, az egész olyan volt, mint egy kivehetetlen tusrajz valami furcsa tájról. Kopasz Li azonnal kipattant az ágyból, és a fénylő villanykörte alá tartotta a papírt. De hiába szárította meg az izzó hője a levelet, Kopasz Li még akkor se tudta kibogarászni, miről szól, így hát kénytelen volt megkérdezni Szung Kangtól: – Mit írt Lin Hung?

Szung Kang már behunyt szemmel feküdt az ágyban. – Oltsd el a villanyt – mondta.

Kopasz Li nem késlekedett, aztán visszafeküdt megint. Most, hogy ki-ki a saját ágyában volt, Szung Kang – köhögő– és tüsszögőrohamoktól rázva, meg-megállva, újrakezdve – elmondta az este történetét. Kopasz Li némán hallgatta, és miután a bátyja befejezte, csak ennyit suttogott: – Szung Kang.

– Hm? – felelte rá Szung Kang, mire Kopasz Li óvatosan megkérdezte: – Nem kísérted haza Lin Hungot?

Szung Kang zihálva tüsszögött: – Nem.

Kopasz Li csöndesen mosolygott a sötétben, aztán halkan újra megszólalt: – Szung Kang. – A bátyja újabb „hm”-mel felelt. Kopasz Li ünnepélyesen leszögezte: – Csakugyan jó testvér vagy.

Szung Kang nem felelt, Kopasz Li pedig még szólongatta egy darabig, mígnem végül Szung Kang azt válaszolta: – Aludni akarok.

Ám alig tudott aludni, az egész éjjelt átköhögte, és mikor sikerült

álomba zuhannia, akkor is olyan káoszt érzett magában, mintha még mindig víz alatt volna. Ha meg ébren volt, úgy érezte, nem kap levegőt, mintha egy szikla nyomná a mellét. Amikor a hajnali fény végre beszűrődött az ablakon, kinyitotta szemét, és rájött, hogy közben valahogy elaludt. Láta, hogy az esős éjszaka után derűs a reggel. Az eresz még csöpörgött, patakocskákban csordogált a víz lefelé az ablakon, de a szobában ragyogó napfény áradt szét. Odakint csiviteltek a verebek, hangosan fecserésztek egymással a szomszédok. Szung Kang nagyot sóhajtott nehéz éjszakája után. A gyönyörű reggelben öröm és megnyugvás töltötte el. Felült az ágyán, látta, hogy Kopasz Li még mélyen alszik, úgyhogy a szokott kiáltással ébresztette: – Kopasz Li! Kopasz Li! Ideje felkelni!

Kopasz Li kidugta fejét a takaró alól, mire Szung Kang elnevette magát. Kopasz Li megdörzsölte a szemét, nem értette, mi olyan vicces. Szung Kang megmagyarázta, hogy olyan volt, mint egy teknős, amelyik kitolja a fejét a teknője alól. Aztán eljátszotta a mozdulatsort, fejére húzta az összes takarót, és szordínós hangon megkérdezte alóluk, olyan-e már, mint egy teknősbéka. Aztán hirtelen kitolta fejét, és nem mozdult. Kopasz Li a szemét dörzsölve kacagott: – Olyan bizony! Pont olyan vagy, mint egy teknős.

Később eszébe jutottak az este történetek, és meglepetten szemlélte Szung Kangot, aki úgy viselkedett, mintha nem történt volna semmi. Kiugrott az ágyból, tiszta ruhát vett elő a szekrényből. Aztán kinyomott egy kis fogkrémet a fogkeféjére, fogta a bögréjét és a lavórját, átdobta vállán a törülközőjét, és kiment a kúthoz arcotfogat mosni. Kopasz Li hallotta, amint Szung Kang több szomszédal társalog, és közben föl-fölnevet. Gyanakodva vakarta a fejét: – Baszd meg!

Szung Rangnak békés napja volt – csak néha-néha emlékezett vissza az esti incidensre, mindarra, ami a híd alatt és a folyóban történt. Olykor elébe villant az úton távolodó Lin Hung képe. Ezek az emlékek egy pillanatra megrendítették, de aztán rögtön

visszanyerte lelki egyensúlyát, és nem rágódott a múlton. A nyomasztó éjszaka után végre egy kis békességre lelt. Előző esti élethalál élménye, amit Lin Hunggal élt át, most egy történet befejezésének rémlett, és ez a lélegzetelállító mese most már csakugyan véget ért, hogy új történet kezdődhessen. Szung Kang kedve földerült, ahogy eső után kisüt a nap.

Kopasz Li, amikor délután hazaindult a munkából, vett egy pár szép, nagy piros almát. Szung Kang már elkészítette a vacsorát. Öccse vigyorogva rakta le az almákat a padra, és ravasz képet vágva nevetgélt vacsora közben. Ez nyugtalanította Szung Kangot, mert nem tudta, mit forgat a fejében Kopasz Li. Vacsora után Kopasz Li elárulta, hogy körülnézett a kötöde tájékán, kérdezősködött, és kiderítette, hogy aznap Lin Hung nem ment dolgozni, mert belázasodott, és egész nap az ágyat nyomta. Ujjával dobolt az asztalon, és ezzel zárta le: – Azonnal el kell menned Lin Hungékhoz.

Szung Kang elképedt. Gyanakodva nézett Kopasz Lire, aztán az almákra, azt gondolta, öccse vele akarja elküldeni a gyümölcsöt Lin Hungnak. Fejcsóválva mondta: – Nem mehetek, és főleg nem vihetem el ezt az almát.

– Ki mondta egy szóval is, hogy neked kell? Az én dolgom, hogy elvigyem. – Kopasz Li megdöngette az asztalt, és felállt. Odaadta Szung Kangnak a mostanra megszáradt zsebkendőt: – Neked ezt kell elvinned. Vissza kell adnod neki.

Szung Kang továbbra is gyanakodott, nem tudta, mi van még Kopasz Li tarsolyában. Öccse pedig lelkesen ismertette a haditervet. Először is Szung Kang beviszi a zsebkendőt Lin Hung szobájába, miközben Kopasz Li odakint vár az almával. Amikor Szung Kang odalép Lin Hung ágyához, fölébreszti, és amikor a lány fölébred és meglátja, ő azt mondja neki fagyosan: – Ideje, hogy felhagyj minden reménnyel. – Ledobja Lin Hung ágyára a zsebkendőt, majd azonnal megfordul és távozik. Amikor kijön a házból, bemegy Kopasz Li az

almával, és megvigasztalja a lányt. Miután befejezte a terv ismertetését, letörölte szájáról a nyálat, és büszkén mondta: – Ily módon Lin Hung irántad való érzése kihunynak, és őszinte vonzalommal fordul majd felém.

Szung Kang lehajtotta fejét. Kopasz Li valósággal megrészegült a saját pompás tervétől, és izgatottan kérdezte a bátyját: – Hát nem igazi, ördögi cselvetés?

Látta, hogy Szung Kang csak ül némán és lehorgasztott fejjel, úgyhogy intett neki: – Jól van, most már menned kéne.

Szung Kang szomorúan ingatta a fejét, nem akaródzott mennie:

– Nem mondhatom azt, amit kérsz tőlem – szólalt meg végül. Kopasz Linek elillant a jókedve. Ujjain számlálta: – Gondolj az öt taktikára, amit nekem javasoltál: „Hajtókkal veretni az avart, becserkészni, megostromolni a város külterületét, behatolni az ellenséges vonalak mögé, ronggyá verni.” Egyikkel sem értem el semmit. Tökéletesen használhatatlan voltál katonai tanácsadónak. Ezért most rám maradt, hogy kieszeljek egy új, ördögi tervet. Amikor befejezte, fölemelte hüvelykujját, és az ajtóra mutatott:

– Gyerünk, szedd a lábad.

Szung Kang újból a fejét ingatta. Ajkába harapva mondta: – Hiába akarod tőlem, nem megy.

– Bassza meg! – reccsent rá Kopasz Li. – Testvérek vagyunk, Szung Kang. Képtelen vagy most az egyszer segíteni nekem? Esküszöm, ez lesz az utolsó. Soha többé nem kérem a segítségedet.

Még be sem fejezte, már felrángatta Szung Kangot a padról, aztán kitudszkolta az ajtón. Kezébe nyomta a zsebkendőt, ő meg az almákat vette magához. A két testvér elindult Lin Hung háza felé. Sötétedett már, nyirkos köd ülte meg az utcákat. Kopasz Li vígan lépdelt elől, kezében az almákkal, Szung Kang meg a zsebkendővel és nehéz szívével lépdelt utána. Kopasz Li egész úton buzdító szavakat

intézett hozzá, egyik biankó csekket állította ki a másik után. Megígérte, hogy ha ő és Lin Hung egybekelnek, segít majd Szung Kangnak, hogy még Lin Hungnál is csinosabb barátnőt találjon. Ha Liuban nincs ilyen nő, majd ő átfésüli a szomszédos városokat, és ha ott sem talált megfelelőt, megy tovább Sanghajba. Ha a nagyvárosban nincs ilyen nő, átkutatja az egész tartományt, és ha ott sincs, egész Kínát. Ha pedig nem talál ilyen nőt Kínában, bejárja utána az egész világot. Kopasz Li elnevette magát: – Lehet, hogy a végén egy szőke, kék szemű lányt találok neked. Akkor majd nyugati házban lakhatsz, nyugati ételt ehetsz, nyugati ágyban alhatsz, nyugati lány derekát ölelheted, nyugati lány ajkát csókolhatod, és kevert fajú ikreitek születhetnek.

Miközben Kopasz Li lelkesülten festette le Szung Kang nyugati jövőjét, Szung Kang lehajtott fejjel baktatott a reménytelenül vidéki utcán. Kopasz Li mondókájából egyetlen szó sem jutott el a füléig, csak ment utána, mint egy robot. Amikor Kopasz Li megállt, hogy szót váltson egyik-másik járókelővel, Szung Kang is megállt, és kába tekintettel bámulta a lenyugvó napot. Amikor Kopasz Li újra elindult, Szung Kang újra lehajtotta fejét, és utánaindult. Amikor a liuvárosiak meglátták Kopasz Linél az almát, megkérdezték: – Valami barátodhoz mész, vagy rokonhoz?

– Miért kéne akár baráthoz, akár rokonhoz mennem? – kérdezett vissza vidorul Kopasz Li.

Amikor megérkeztek Lin Hungék kapujához, Kopasz Li megtorpant, és vállon veregette Szung Kangot: – Most rajtad a sor! Én kint várok, amíg meg nem kapom a jó hírt. Sikerülni fog!

Majd csupa szeretettel a hangjában hozzátette azt, amit adu ásznak szánt: – Ne feledd, testvérek vagyunk.

Szung Kang elnézte Kopasz Li kipirult arcát az alkonyati fényben, megcsóválta fejét, és keserűen fölnevetett. Azzal megfordult, és bement Lin Hungék házába. Váratlan érkezésekor Lin Hung szülei

éppen vacsoráztak. Látszott rajtuk némi meglepetés, meg az is, hogy tudják, mi történt az előző este. Szung Kang úgy érezte, illenék egy kicsit társalognia velük, de az agya most üres papírlap volt. Csak állt, nem mondott semmit, még a küszöbön se volt képes átlépni, mígnem Lin Hung anyja végre fölállt, és odaszólt neki: – Jöjjön be nyugodtan!

Szung Kang belépett az ajtón, de amikor a szoba közepére ért, már nem tudta, hogyan tovább. Lin Hung anyja rámosolygott, miközben kinyitotta Lin Hung hálósobájának ajtaját. Csöndesen mondta: – Lehet, hogy már alszik.

Szung Kang kifejezéstelen arccal bólintott, s azzal belépett az alkonyati pirosságban úszó hálósobába. Láta, hogy Lin Hung alszik, olyan békésen, mint egy kiscica. Tett pár bizonytalan lépést az ágy felé, aztán már ott is állt mellette. A lány takarója félrecsúszott, elősejlettek testének szelíd körvonalai, szép arca, rásimuló haja. Szung Kang érezte, hogy fejébe tolul a vér, a szíve hevesen vert. Lin Hung érezte, hogy valaki az ágya előtt áll, kinyitotta szemét, és elmosolyodott kellemes meglepetésében, amikor látta, hogy Szung Kang az. Behunyta szemét. De tovább mosolygott, aztán kinyitotta szemét, és a kezét Szung Kang elé nyújtotta.

Szung Kangnak ekkor végre eszébe jutott, mit is kell mondania. Mély levegőt vett, és eldadozta: – Ideje, hogy felhagyj minden reménnyel.

Lin Hung összerándult, mintha lövés érte volna, és tágra nyílt szemmel meredt Szung Kangra. A férfi azon nyomban látta tekintetében a rémületet. Lin Hung fájdalmasan összepréselte szemhéját, orcáján könnycseppek gördültek le. Szung Kang egész testében reszketett. A takaróra tette a zsebkendőt, és úgy kirohant a szobából, mintha csak halálos veszély fenyegetné. Amikor elért a ház ajtajáig, úgy hallotta, mintha Lin Hung szülei mondanának valamit,

de pillanatnyi tétovázás után kiszaladt.

Amikor Kopasz Li meglátta a kísértet módjára kifelé száguldó Szung Kangot, boldogan felcsillant a szeme: – Ugye, sikerült?

Szung Kang boldogtalanul bólíntott, és folyt a könnye. Elsietett, és nem akart többé visszanézni. Kopasz Li utána nézett, úgy dünnyögte: – Hát ez mit picsog?

Azzal Kopasz Li belejtett Lin Hungék házába. Úgy simogatta kopasz fejét, mintha fésülgetné, kezében pedig az almákat méricskélte.

Miközben Lin Hung szülei azon törték a fejüket, mi történhetett az imént, Kopasz Li a szobába toppant, nénikémnek és bácsikámnak szólította őket, majd folytatta útját Lin Hung szobájába. Ott megfordult, és becsukta az ajtót, de előbb sejtelmesen a szülőkre kacsintott. A házaspár mindkét tagja a fejét vakarta, és döbbenet néztek össze.

Lin Hung, aki még nem tért magához az iménti megrázkódtatásból, úgy meredt Kopasz Lire, mint a megtestesült értetlenség. A betolakodónak a lelke mélyén elégtételt szerzett, hogy a lány nem dobja ki, leült hát az ágy szélére, egyenként elővette az almákat, lerakosgatta őket a párna mellé, s így dicsekedett: – Tessék, Liúvárosban még senki sem látott nagyobb és pirosabb almákat. Három különböző zöldségesnél válogattam össze őket.

Lin Hung még mindig némán meredt Kopasz Lire, aki úgy érezte, most már a siker küszöbén áll. Gyengéden megragadta a lány jobb kezét. Simogatta, az arcához emelte. Ekkor Lin Hung végre visszanyerte lélekjelenlétét, azonnal visszahúzta kezét, és velőtrázó sikolyt hallatott.

A sikoltásra berohantak a szülők. Amikor meglátták az ágy sarkában kuporgó Kopasz Lit, rámutattak, és azt kiabálták: – Kotródj innen! Kifelé!

Kopasz Li esélyt sem kapott a magyarázkodásra, ismét menekülnie kellett Lin Hungék házából. A szülők ezúttal nem seprűnyéllel és tollporolóval kergették ki, hanem puszta kézzel és ököllel. Az összesereglett bámézkodók előtt lehordták Kopasz Lit mindenek, ezúttal nemcsak a „rusnya varangy” és a „tehéntrágya” szerepelt a szidalmak között, hanem a „huligán”, a „semmirekellő” és a „gazember” is része volt az egyvelegnek.

A sok szitok-átok közepette Lin Hung szüleinek végre eszükbe jutott a lányuk, és visszarohtak a házba, hogy megnézzék. Kopasz Li sértetten ácsorgott a ház előtt, belőle is kikívánczozott volna jó pár szidalom, de abban a pillanatban az összeset elfelejtette. A közönség nevetve figyelte, hogyan duzzog, és kérdezősködték, hogy mi történt.

– Semmi – csóválta fejét Kopasz Li, mintha mindenek így kellett volna történnie, és hanyagul hozzátette: – Egy kis szerelmes civódás.

Azzal megfordult, és nekikészült, hogy távozzon a színről, amikor is megjelentek Lin Hung szülei, almával fölfegyverkezve. A nevét kiabálták, és kézigránátokként hajigálták a fejéhez az almákat. Kopasz Li elhajolt, félreugrott, és miután Lin Hung szülei abbahagyták a dobálást, és bementek a házba, ő ártatlanul ingatta a fejét. Leguggolt, és fölszedte az almákat. – Ezek az én almáim – magyarázta a publikumnak.

Kopasz Li hazaindult az ütődött gyümölcscsel. A liuvárosiak elnézték, ahogy az egyiket az ingéhez dörzsöli, szájához emeli, beleharap, és azt mormogja: – De jó ízű! – Miközben az almán csámcsogva távolodott, a bámézkodók még hallották, amint Mao elnök egyik versét szavalja: – Most kezdődik a Hosszú Menetelés, a Hosszú Menetelés...

34. FEJEZET

Miután azon az estén elment Lin Hungéktól, Szung Kang arcán

pataokban folyt a könny. Összetörtén, reményvesztve kóborolt Liuváros utcáin. Újra és újra látta maga előtt Lin Hung megrettent arcát, megint úgy érezte, mintha tört döftek volna a szívébe. Valahányszor átkelt egy hídon, kedve lett volna a folyóba vetni magát, és valahányszor villanypózna mellett haladt el, ingere támadt, hogy fejfel nekimenjen. Amikor valaki arra húzott egy talyigát két egymásba tolt kosárral meg egy darab föltekert kötéllel, Szung Kang azonnal lekapta róla a kötelet, és elporzott vele. Az ember letette talyigáját, és utánaszaladt. Amikor elcsípte, ráförmedt: – Mégis, mit művel?

Szung Kang megtorpant, és izzó tekintettel rábámult: – Nem látja? Megölöm magam.

A talyigásnak leesett az álla. Szung Kang megkötötte nyakán a kötelet, egyik kezével fölfelé rántotta, és a hitelesség kedvéért kilógatta a nyelvét. Szilajul kacagott: – Felkötöm magam, nem látja?

A talyigás újra döbbenten nézett, nem jött ki hang a száján, úgyhogy Szung Kang elballagott. A kötélnél maradt ember káromkodva visszaballagott a talyigájához, és azon bosszankodott, hogy micsoda kurva pechje van – még be sem esteledett, máris összeakadt egy futóbolonddal. Szünet nélkül szitkozódott, míg a talyigáját húzta, és miután Liuváros leghosszabb utcájának végére ért, megérkezett Lin Hungék házának ajtajához. Kopasz Li éppen akkorra szedte föl az almáit, és az egyiket ropogtatta elmenőben. A talyigás gyászos hangon kiáltotta oda Kopasz Linek: – Kibaszott pechem volt, összefutottam egy féleszűvel...

– Te vagy a kibaszott féleszű – vágta oda gúnyosan Kopasz Li, és elsétált.

Szung Kang, miután megkötötte nyakán a kötelet, nem vette le, úgy hordta, mintha nyakkendő volna. Fürgén lépdelt, mint akinek sietős a halál. Ruhájának suhogása, lépteinek gyors üteme olyan érzéssel töltötte el, mintha a levegőben járna. Mintha egy szemvillanás alatt végigsuhant volna az utcán, már be is fordult a

mellékutcába, és ott állt a küszöbön.

Elővette kulcsát, kinyitotta a bejárati ajtót. Belépett a sötét szobába, de eltelt egy idő, mire eszébe jutott, hogy fel kellene gyújtani a villanyt. Akkor felnézett, szemügyre vette a födémgerendákat, és azt mondta magában, hogy kiválóan megfelelnek a célra. Odahúzott egy padot az egyik gerenda alá, és fölállt rá. Csak ekkor eszmélt rá, hogy a kötél nincs a kezében. Gyanakodva körbekémlelt, nem emlékezett rá, hol hagyta a kötelet, és arra gondolt, hogy esetleg kint maradhatott az utcán. Leugrott a padról, és elindult az ajtó felé. Arcába csapott a szél, és valami zizegő hangot hallott. Elnevette magát, amikor rájött, hogy a kender oda van kötve a nyakába.

Újra felállt a padra, levette nyakából a kötelet, gondosan rákötözte a gerendára, majd hurkot készített. Szorosra rántotta a csomót, beletette fejét a hurokba, meghúzta. Kifújta minden levegőt a tüdejéből, behunyta szemét. Egy szélfuvallat eszébe juttatta, hogy nem csukta be rendesen az ajtót. Kinyitotta szemét, és látta, hogy a szél ki-bevágja az ajtót. Ezért kivette fejét a hurokból, leugrott a padról, és becsukta az ajtót. Aztán megint visszamászott a padra, s visszatette fejét a hurokba. Behunyt szemmel még egyszer, utoljára levegőt vett, kifújta, majd kirúgta maga alól a padot. Rögtön úgy érezte, mintha a teste megnyúlna, és elzáródna a légsöve. És ebben a pillanatban az a halvány benyomása támadt, hogy Kopasz Li hazajött.

Amikor Kopasz Li belökte az ajtót, azonnal meglátta Szung Kang levegőben rángó testét. Rémulten felkiáltott, és odarohant, hogy elkapja Szung Kang lábát. Erőlködött, hogy megtartsa bátyja súlyát. Hamar rájött, hogy ez nem megy, és mint egy bezárt vadállat, úgy futkosott összevissza a szobában. Amikor talált egy zöltségaprító kést, már tudta, mit tegyen. Fölállította a padot, ráállt, és föl-fölugrálva igyekezett elvágni a kötelet. Amikor Szung Kang teste lezuhant, vele együtt Kopasz Li is elterült a földön. Föltérdelt,

magához szorította Szung Kang vállát, és ringatta, mint egy gyereket. Zokogva kiáltozta: – Szung Kang, Szung Kang...

Gyászosan üvöltött, arcán folyt a könny és a takony. E pillanatban Szung Kang teste megrázkódott, köhögni kezdett. Amikor Kopasz Li ráeszmélt, hogy Szung Kang még életben van, letörölte könnyét és taknyát, és elnevette magát, aztán újra eleredt a könnye. Sírva szakadt ki belőle: – Miért tetted ezt, Szung Kang?

Szung Kang köhögött, a falnak támaszkodva igyekezett felülni. Üres tekintettel bámult Kopasz Lire, miközben hallotta, hogy öccse a nevéen szolongatja. Kinyitotta száját, de nem jött ki rajta hang. Még egyszer kinyitotta száját, és akkor halkán azt mondta: – Nem akarok tovább élni.

Kopasz Li kinyújtotta kezét, megsimogatta bátyja nyakán a vörös hurkát, és könnyein át káromkodva szidta Szung Kangot: – Ha meghaltál volna, baszd ki, akkor mi a baszást csinálnék? Te vagy az egyetlen baszott rokonom, és ha kinyírod magad, baszd meg, akkor itt maradok egy szál kibaszott árván.

Szung Kang ellökte Kopasz Li kezét, és így szólt: – Kedvelem Lin Hungot, még jobban kedvelem, mint te. De te nemcsak azt akarod, hogy ne legyen velem, hanem azt követeled tőlem, hogy fájdalmat okozzak neki.

Kopasz Li megtörölte könnyes szemét, és mérgesen rákérdezett: – Tényleg érdemes egy nő miatt megölni magadat?

– Ha te lennél ilyen helyzetben, mit tennél? – támadt Szung Kang Kopasz Lire.

– Én? Kinyírnálak! – ordított válaszul Kopasz Li.

Szung Kang meglepetten bökött a mellére: – De hát én a testvéred vagyok!

– Testvér ide, testvér oda, én kinyírnálak – ríposztzott azonnal Kopasz Li.

Szung Kang elképedve meredt rá, és a végén kitört belőle a nevetés. Alaposan szemügyre vette Kopasz Lit, az ő egytestvérét, akivel mindenét megosztja. Kopasz Li kijelentése olyan volt, mintha egy pillanat alatt lepattantak volna a bilincsei; úgy érezte, szabad lett, most már teste-lelke Lin Hungé lehet. Harsányan fölnevetett, és őszinte elismeréssel mondta Kopasz Linek: – Ezt aztán jól megmondta.

Ő, aki pár perccel korábban még zokogva mondta, hogy „nem akarok élni”, most boldogan kacagott. Kopasz Li hüledezve figyelte, amint Szung Kang felugrik, mintha magasugróversenyen volna, és az ajtóhoz siet. Fogalma se volt, mit forgat bátyja a fejében, és utánakiabált: – Most meg hová mész?

Szung Kang hátrafordult, és nyugodt hangon felelte: – Elmegyek Lin Hunghoz. Meg akarom mondani neki, hogy tetszik nekem.

– Ezt nem teheted – jajdult fel Kopasz Li. – A kurva életbe, ezt nem teheted. Lin Hung az enyém.

Szung Kang határozottan nemet intett: – Te nem tetszel Lin Hungnak. Én tetszem neki.

Kopasz Li ekkor előhúzta az adu ászt, és szenvedélyesen kiáltotta: – Szung Kang! Mi testvérek vagyunk!

Mire a bátyja boldogan azt felelte: – A testvérek akár ki is nyírhatják egymást.

E szavakkal kilépett az ajtón, és már ott sem volt. Kopasz Li dühében beleboksolt a falba, de arca azonnal grimaszba rándult kínjában. Ahogy sebesült kezét dörzsölte-fújkálta, dühkiáltásai fájdalmas óbégatásba mentek át. Amikor a fájdalom alábbhagyott, kinézett a néptelen éjszakába, és bátyja nevét kiáltotta, de Szung Kang messze járt. – Takarodj! Többet ér neked egy nő, mint a barátság, sőt, mint a saját testvéred!

Szung Kang a holdfényes utcán lépdelt, szélfúttá őszi levelek

között, és nem bírta abbahagyni a nevetést. Sok mindent sokáig magába fojtott, és most végre ki tudta fejezni boldogságát. Valósággal itta a hűvös szellőt, miközben Lin Hungék háza felé tartott. Úgy érezte, a liuvárosi éjszakánál nincs szebb dolog a világon – csillagokkal tele az ég, szelíd őszi szél lengedez, hajladoznak a fák árnyékai. A holdfény összefonódott a lámpafénnyel, mint két pászma Lin Hung hajfonatában. A békés utcán itt-ott járókelők tünedeztek föl, és amikor a lámpák alá értek, mintha maguk is fénylettek volna: Szung Kang csodálkozva bámult rájuk. Amikor átsétált a hídon, még jobban elcsodálkozott, mert a folyó csupa hold- és csillagfény volt.

35. FEJEZET

Lin Hung szülei úgy érezték, mintha érzelmi hullámvasúton ülnének egész éjjel. Előbb Szung Kang ment be Lin Hung szobájába, és összetörte a szívét. Aztán következett Kopasz Li és a lányuk rémült sikolya. A szülők késő estig sírtak és sóhajtoztak, és amikor végre lefeküdtek, újra kopogtatást hallottak. Összenéztek, elképzelni sem tudták, ki jöhet látogatóba ilyenkor. Felkapták ruhájukat, és elindultak az ajtó felé, ám a kopogtatás hirtelen abbamaradt. Már-már azt hitték, hallucináltak. Mentek volna visszafeküdni, de valaki újra kopogni kezdett. Lin Hung anyja az ajtónak dőlve kérdezte: – Ki az?

- Én – mondta az ajtó előtt Szung Kang.
- Ki az az „én”? – kérdezte Lin Hung apja.
- Én vagyok az, Szung Kang.

Lin Hung szülei méregbe gurultak. Egymásra néztek, kinyitották az ajtót, és már éppen lehordták volna Szung Kangot, amikor a fiatalember boldogan bejelentette: – Megjöttem.

– Hogyhogy „megjöttél”? – kérdezte Lin Hung anyja. – Te nem itt laksz.

– Elképesztő – dünnyögte Lin Hung apja.

Szung Kang arcáról nyomban lehervadt a boldog kifejezés. Feszengve nézett rájuk, hiszen volt valami abban, amit mondtak. Lin Hung anyja majdnem belekezdett egy szitkozódó tirádába, de meggondolta magát. Annyit mondott csak: – Mi már lefeküdtünk. – Azzal becsukta az ajtót. Mihelyt újból ágyba kerültek, Lin Hung apja dührohamot kapott, mert eszébe jutott mindaz, amin a lánya keresztülment. Szidta Szung Kangot, mint a bokrot: – Ekkora hülyét!

– Eszeveszett hülye! – szisszent fel a felesége is.

Úgy rémlett neki, mintha Szung Kang nyakán lett volna valami véres, feldagadt horzsolás, és megkérdezte férjét, neki is feltűnt-e. A férje gondolkozott egy pillanatig, és bólintott. Aztán eloltották a villanyt, és elaludtak.

Szung Kang sokáig álldogált Lin Hungék ajtaja előtt, és fogalma se volt, mitévő legyen. Az éjszaka olyan csöndes volt, hogy egy gombostű földre hullását is hallani lehetett volna. A háztetőre fölmászott két macska, lármásan kergették egymást, fülsértő vernyákolásuktól megremegett Szung Kang szíve. Csak ekkor jött rá, hogy jóval éjfél után lehet. Bánni kezdte, hogy ilyen későn kopogtatott be Lin Hungékhoz, ezért az udvarból visszament az utcára.

Sétafikált egy darabig, és lassacskán megint jobb lett a kedve. Azzal kísérletezett, hogy először a sarkára lépett, és úgy gördült tovább, mintha távgyaloglóedzést tartana, így loholt végig Liuváros főutcáján. Miután ötször megtette a távot oda meg vissza, úgy érezte, még tele van fölös energiával. Nem sokkal napkelte előtt azon az éjszakán már hetedszer közelítette meg Lin Hungék házát. Eldöntötte, hogy véget vet a menetelésnek, és letanyázik a ház előtt, ott várja meg a hajnalt.

Leguggolt, egy villanypóznának támasztotta hátát, és halkan

nevetgélt. Nem fogta fel azonban, hogy nevetése messzire visszhangzik az éjszakában. Lin Hungék egyik szomszédja épp hazafelé tartott az éjjeli műszakból, és amikor a villanyoszlop felől megütötte fülét a kacaj, riadtan kérdezte magában, hogy a pózna nevetése nem egy földrengés előjele-e vajon. De miután jobban megnézte, rájött, hogy a nevető hangot a pózna tövében látható sötét forma adja ki. Sejtelme sem volt, miféle állat lehet, de úgy megrettent, hogy szabályosan feltépte a háza ajtaját, és berohant.

Lin Hung anyja pirkadatkor kelt. Amikor kivitte az éjjeliedényt, meglátta a harmattal lepett Szung Kangot. Visszahőkölt, és fölnézett a láthatár fölé kúszó napra. Arra gondolt, hogy nem is esett az eső, aztán eszébe ötlött, hogy a fiatalember azért csupa harmat, mert nyilván egész éjjel talpon volt. Szung Kang most széles mosollyal fordult felé, olyan volt, mint egy nagy, ázott kutya. Valahogy furcsának tűnt ez a mosoly, ezért Lin Hung anyja csak letette az éjjeliedényt, visszament a házba, és elmondta férjének, hogy Szung Kang olyan, mint aki egész éjjel odakint állt. Azon spekulált, hogy nem örült-e meg ez a fiú.

Lin Hung apja leesett állal hallgatta, és olyan szapora léptekkel ment a ház elé, mintha az udvarukban felbukkant pandát akarná látni. Amikor megpillantotta a vigyorgó Szung Kangot, kíváncsian tudakolta: – Egész éjjel itt álltál?

Szung Kang vígan bólintott, és Lin Hung apja azt kérdezte magában, minek örül így, ha az egész éjszakát kint töltötte. Bement, és így szólt a feleségéhez: – Szerintem sincs ki a négy kereke.

Lin Hung arra ébredt, hogy a láza csillapodott, és egy kicsit jobban érzi magát. Felült az ágyban, de akkor rájött, hogy még mindig elég gyenge, úgyhogy visszafeküdt. Ekkor tudta meg, hogy Szung Kang egész éjjel odakint várt. Először meglepődött ezen, de aztán fölidézte magában az este történeteket, ajkába harapott, és szemébe a szégyen könnyei tolultak. Fejére húzta a takarót, és

zokogott. Sírt egy darabig, aztán megtörölte szemét a Szung Kangtól visszakapott zsebkendővel, és apjára nézett: – Mondd meg neki, hogy tünjön el innen. Nem akarom látni többé.

Lin Hung apja kiment, és közölte a még mindig vigyorgó Szung Kanggal: – Jobb, ha elmész. A lányom nem akar látni.

Szung Kang arcáról eltűnt a mosoly, és tanácstalanul meredt Lin Hung apjára. Amikor az apa látta, hogy Szung Kangnak nem akaródzik távozni, hessegetni kezdte, mint egy csapat kacsát. Miután sikerült tíz méterrel odébbhessegetnie, rábökött: – Hordd el magad! Ne lássalak itt még egyszer!

Lin Hung apja visszament a házba, és jelentette feleségének, hogy elkergette azt a féleszűt. Elmesélte, hogy nehéz dolga volt, mert az a hülye lépésenként visszafordult, és ott állt mozdulatlanul, mint egy földkupac. Lezárásként az apa Mao elnök aforizmáját idézte, miszerint „ha valaki nem ragad seprűt, a piszok nem tűnik el magától”, majd egymás után hétszer elsziszegte, hogy „az a hülye”. Amikor Lin Hung meghallotta a hetedik „hülyét”, kezdte kínosan érezni magát. Azt motyogta magában: – Nem is hülye. Csak hűség.

Lin Hung apja rákacsintott a feleségére, és csöndesen nevetve ment ki az udvarra. Egy másik szomszédjuk is megjött, lángosrudat hozott magának reggelire, és odavetette Lin Hung apjának: – Az a fickó, akit elkergettél, még mindig odakint áll.

– Csakugyan? – Lin Hung apja újból visszament a házba, az ablakhoz lépett, föltekerte a redőnyt, és kikukucskált. Nem csalás, nem ámítás, bizony ott volt még Szung Kang. Mosolyogva odaszólt a feleségének, hogy ezt neki is látnia kell. Ketten együtt jól megnézték a lehajtott fejjel, mélységesen csüggedt tartásban álldogáló Szung Kangot. Az asszony nem tudta visszafojtani nevetését:

– Visszajött Szung Kang – mondta a lányának.

Lin Hung látta szüleinek sokat tudó mosolyát, és sejtette már, mi

jár a fejükben. A falnak fordult, hogy ne lássák az arcát. Megint arra gondolt, mi történt az este, és elöntötte a méreg: – Csináljatok úgy, mintha nem látnátok!

– Ha úgy teszel, mintha itt se volna, akkor nem fog elmenni – felelte az anyja.

– Akkor intézzétek el, hogy elmenjen – mondta szinte könyörögve Lin Hung.

Ezúttal Lin Hung anyja ment az udvarra. Odalépett az idegesen ácsorgó Szung Kanghoz, és anyáskodó hangon megszólította:

– Nyugodtan menj haza, miért nem jössz vissza pár nap múlva? Szung Kang nem értette, mit akar ezzel mondani. Lin Hung anyjának közben sikerült jobban megnéznie nyakán a kék, varas hurkát, és megkérdezte: – Mi történt a nyakaddal?

– Megpróbáltam megölni magam – felelte nagy nehezen Szung Kang.

– Öngyilkos akartál lenni?

– Megpróbáltam felakasztani magamat – mondta Szung Kang, majd zavartan hozzáfűzte: – De nem sikerült.

Az asszony aggodalmasan visszament a házba, meg sem állt a lánya ágyáig. Elmesélte, hogy Szung Kang megpróbálta felakasztani magát, és hogy az este látta, hogy véres a nyaka, és ma reggel még mélyebbnek látta a horzsolásokat és vastagabbnak a hurkát a nyakán. Sóhajtott egyet, aztán megböködte Lin Hungot, hogy menjen már ki, és nézze meg Szung Kangot.

– Nem megyek – fordult át hirtelen mozdulattal Lin Hung. – Felőlem meg is halhat.

De közben a szívébe éles fájdalom nyilallt. Egyre rosszabb érzéssel feküdt ott, és a kint várakozó Szung Kangon járt az esze. A gondolat, hogy véres seb van a nyakán, még inkább elkeserítette. Elfogta a vágy, hogy kimenjen, és lássa a férfit. Felült, és anyjára nézett, aki

tapintatosan visszavonult a külső szobába. Lin Hung lassan fölkel az ágyból, arcot és fogat mosott, aztán leült a tükör elé, és fésülködni kezdett, gondosan két pászmára osztva hosszú haját. Befonta, aztán fölállt, és közölte szüleivel: – Megyek, veszek magamnak lángosrudat.

Amikor Szung Kang meglátta az ajtón kilépő Lin Hungot, a rátörő érzelmek hevében kicsordult a könnye. Úgy fogta keresztbe font karral a vállát, mint aki fázik, de csak tátogott, nem jött ki szó a száján. Lin Hung rápillantott, de arcán nem látszott semmilyen érzelem, csak elhaladt mellette. A még mindig harmattól vizes Szung Kang a nyomában lépdelt, kísérté a tézsaárus felé. Végre sikerült rekedtesen megszólalnia: – Este nyolckor várlak a híd alatt.

– Nem leszek ott – felelte halkán Lin Hung.

Bement a boltba, Szung Kang pedig letörten várt az utcán. Miután Lin Hung megvette a lángosrudacskákat, és kijött, meglátta Szung Kang nyakán a sebhelyet. Elállt a szívverése. Szung Kang e pillanatban új randevühelyszínt javasolt: – Megvárhatlak a mozi mögötti ligetben?

Lin Hung parányi habozás után bólintott. Szung Kang nem tudta, hová legyen örömeben, de azt se tudta, hogy most mi a teendő. Hazakísérté Lin Hungot a házuk kapujáig. Mikor Lin Hung belépett az udvarba, megfordult, és intett neki, hogy most menjen. Szung Kang bólintott, és amikor a lány eltűnt a kapu mögött, ő végre elballagott.

Az egész napot egy merő kábulatban töltötte. A gyárban tizenháromszor aludt el – ötször a műhely sarkában, kétszer ebéd közben, háromszor, amíg a szaktársakkal kártyázott, kétszer a munkagépének dőlve, és egyszer, amikor a vécén pisilt, homlokát a falnak döntve. Amikor sötétedni kezdett, izgatottan sietett a mozi mögötti ligetbe, és lopva járkált fel s alá az elülső gyalogúton, mint valami fogoly bűnöző. Több ismerőse is arra járt, köszöntek neki,

kérdezték, mit csinál itt, de ő csak összefüggéstelenül mormogott. Nevettek rajta, és megkérdezték: talán elveszett a pénztárcája? Bólintott, mire megkérdezték, hogy akkor talán az eszét is elvesztette. Erre is bólintott, mire hangosan kinevették, és faképnél hagyták.

Lin Hung egy órát késett. Szépséges alakja lassan közeledett a holdvilágos gyalogúton, és Szung Kang, mihelyt meglátta, lelkesen integetett neki. Mivel a közelükben még mindig akadt egynéhány járókelő, Lin Hung halkán odaszólt: – Ne integess, csak gyere utánam.

Ment a lány a liget felé, Szung Kang szorosán a nyomában, Lin Hung azonban halkán hátraszólt: – Maradj le kicsit tőlem.

Szung Kang megállt, de minthogy nem tudta, pontosan mennyivel kellene lemaradnia Lin Hungtól, tapodtat se mozdult. Lin Hung már jóval arrébb volt, amikor észrevette, hogy Szung Kang megtorpant, úgyhogy fojtott hangon biztatta: – Gyere már!

Szung Kang ekkor megint előresietett. Lin Hung belépett a fák közé, a férfi követte. A lány folytatta útját a liget közepéig. Ott körülnézett, és amikor meggyőződött róla, hogy egyedül vannak, végre megállt. Hallotta Szung Kang közeledő lépteit, aztán már abbamaradt a lépések zöreje, csak a szaggatott lélegzetvétel hallatszott. Lin Hung tudta, hogy a férfi ott áll közvetlenül mögötte. Meg se rezdült, és nem mozdult Szung Kang sem. Lin Hung megkérdezte magában, hogy ez a hülye miért nem lép elé. Várt egy darabig, de semmi, csak az a szaggatott lélegzés. Végül mit volt mit tenni, megfordult, és meglátta a holdfényben reszkető Szung Kangot. Közelről megnézte a nyakát, valamennyire ki tudta venni azt a sötét hurkát rajta, és megkérdezte: – Mi történt a nyakaddal?

Szung Kang belefogott a hosszú, bonyolult magyarázatba. Dadogva, félig összefüggéstelenül beszámolt arról, hogyan kényszerítette Kopasz Li, hogy kimondja azt a mondatot. Miután

sikerült kipréselni a száján, hazament, és megpróbálta felakasztani magát – csak hát Kopasz Li éppen akkor jött haza, és megmentette. Lin Hung betapasztotta Szung Kang száját, és mondta, hogy elég volt. Amikor keze az ajkához ért, a férfi egész testében megremegett. Lin Hung elhúzta a kezét, lehajtotta fejét, és megtörölte könnyes arcát. Aztán fölemelte fejét, és kiadta az utasítást: – Vedd le a szemüveged!

Szung Kang sürgősen lekapta a szemüvegét, de nem tudta, mi a következő lépés. Lin Hung ismét kiadta a parancsot: – Tedd zsebre!

Szung Kang a zsebébe csúsztotta a szemüvegét, és még mindig nem tudta, mi a teendője. Lin Hung gyengéden fölnevetett, közelebb lépett, és megsimogatta Szung Kang nyakát. Ajkát a sebhelyre szorította, és védelmező hangon mondta: – Szeretlek, Szung Kang. Szeretlek.

A férfi reszketve átölelte, és sírva fakadt örömeiben – úgy zokogott, hogy majd' megfulladt.

36. FEJEZET

Szung Kang elhatározta, hogy elköltözik Kopasz Litől, és a maga lábára áll. Félt találkozni az öccsével, ezért napközben hazalopózott, minden ruháját bepakolta abba az öreg útitáskába, és két egyenlő részre osztotta a pénzüket. Az egyiket eltette, a másikat ott hagyta Kopasz Linek a maradék apróval együtt, majd mellé rakta a lakáskulcsot, amit Kopasz Li másoltatott neki. Végül becsukta az ajtót, és elhagyta a házat, amit ő és Kopasz Li az otthonuknak neveztek. Beköltözött a fémárugyár munkásszállására.

Miután egy hónapon át titokban folytatták szerelmi viszonyukat, Szung Kang és Lin Hung végre elhatározta, hogy kilépnek a nyilvánosság elé. Pontosabban, természetesen, Lin Hung határozta el. Helyszínül a mozit választotta, és a liuvárosiak azon az estén meglepetten látták, hogy együtt lejtének be a nézőtérre, Lin Hung

dinnyemagot majszol, míg Szung Kang valamit magyaráz. Miután megtalálták a helyüket, egymás mellé ültek, Lin Hung pedig tovább dinnyemagozott, és fecserészett Szung Kanggal, mintha nem lenne körülöttük senki. Szung Kang dolga volt, hogy barátságos biccentéssel üdvözölje az összes ismerősüket. A liuvárosi férfiak körében magasra csaptak az ellentmondásos érzelmek hullámai. Amint elkezdődött a film, az összes férfi, akár agglegény volt, akár házas, fele-fele részben megosztotta idejét a vászon bámulása és Lin Hungék figyelése között. A mellettük ülők a fejüket forgatták, az előttük ülők hátra-hátranéztek, a mögöttük ülők pedig nyakukat nyújtogatták, hogy jobban lássák, mit csinálnak ők ketten. Aznap éjjel számtalan kéjsóvár férfi csak forgolódott és hanykolódott az ágyában, irigységtől gyötörve, álmatlanul.

Az első közös program után Lin Hungot és Szung Kangot gyakran látták együtt. Lin Hung még sohasem volt ennyire szép, és szünet nélkül, gondtalanul mosolygott. A város vénei megállapították, hogy semmi kétség, ez a lány mézben fürdik. A mellette lépdelő Szung Kang pedig nem látott, nem hallott boldogságában. Hónapok teltek el, és még mindig az a hódolattal vegyes elégedettség látszott az arcán. A vének úgy vélekedtek, hogy egyáltalán nem fest úgy, mint egy szerető, még az a kötekedő Kopasz Li is jobban játszaná a szerepet – ő legalább túlbuzgó testőr volt, de Szung Kang inkább olyan, mint egy lakáj.

A mámoros boldogságban úszó Szung Kang szinte minden megtakarított pénzét ráköltötte egy csillogó-villogó Öröklét kerékpárra. Hogy mi volt az Öröklét kerékpár? Az, ami manapság a BMW vagy a Mercedes. Évente csak három Öröklétet küldtek a liuvárosi boltba, tehát hiába volt az embernek félretett pénze, könnyen lehet, hogy lecsúszott róla. Lin Hung nagybátyja azonban történetesen a vasáru-kereskedelmi vállalat igazgatója volt, és mindenestül az ő döntésétől függött, kinek adják el a három Öröklét kerékpárt. Tiszteletet parancsolt a pusztá megjelenésével, és aki

meglátta, ösztönösen fejet hajtott. Hogy Szung Kang valóban kiemelkedjék a liuvárosi sokaságból, Lin Hung többször is esengve kérte bácsikáját, hogy szerelmének is jusson egy Öröklét bicikli. Lin Hung apja is nyomást gyakorolt az öccsére, az anyja pedig kis híján kitagadta a rokonságból. A végén a nagybácsinak nem volt más választása, mint hogy összeszorított foggal megmásítsa döntését, visszahívja azt a biciklit, ami eredetileg a fegyveres erők megyei hivatala vezetőjének járt volna, és helyette Szung Kang nevére utalja ki.

Szung Kangot mintha a jószerencse szele röpítette volna, ahogy vadonatúj biciklijével végigsuhant Liuváros fő- és mellékutcáin. A tündökletes kerékpár láttán mindenkinek valósággal káprázott a szeme, és a csengő tiszta csengése hallatán mindenkinek csorgott a nyála. Miután leszállt, fogta a nyereg alá dugott nagy vattagolyót, és akkurátusan leporolta a kétkerekűt, gondoskodva róla, hogy az Öröklét kerékpár örökké tiszta maradjon. Biciklije mindig makulátlan volt, akár esett, akár fűjt, akár havazott. Tisztább volt még a tulajdonosánál is, ő ugyanis csak havonta négyszer fürdött, de a cajtáját mindennap letörölte.

Lin Hung ezekben a napokban igazi hercegnőnek érezte magát. Reggelente, amikor meghallotta odakintről a csengő tiszta hangját, tudta, hogy megérkezett exkluzív járműve, a fényes új Öröklét kerékpár. Mosolyogva lépett ki a házból, és oldalvást felült hátulra. Egész úton a kötődéig azt élvezte, hogy a járókelők irigykedve bámulják. Amikor pedig véget ért a műszak, és kilépett a gyárkapun, már várta a jóképű Szung Kang. Megint felült a csillogó-villogó biciklire, a csinos fiatalember mögé. Amint felszállt, odaszólt Szung Kangnak, nehogy elfelejtse: – Csengess! Gyorsan!

Szung Kang mindjárt csengetett is egy sorozatot. Lin Hung megfordult, és végignézett a többi munkásnőn. Elfogta a büszkeség, mert tudta, hogy nekik egyedül kell hazatekerniük munka után, őt viszont sofőr fuvarozza haza a saját, exkluzív járművén.

Amerre csak gurult vele a bicikli, egyfolytában szolt az Öröklét csengője. Ha ismerősök mellett haladtak el, akkor is szolt Szung Kangnak, és a szerelmes férfi megtett minden tőle telhetőt, hogy a csengőszó sokáig kitartson.

Ekkor döntöttek úgy a város vénei, hogy Szung Kang végre úgy viseli magát, ahogy szeretőhöz illik. Megállapították, hogy úgy ül a biciklin, mint hadvezér a lován, és a csengetése olyan, mint a korbácpattogás.

Szung Kang tehát ült a csillogó-villogó Örökléten, mögötte Lin Hung, és rácsöngetett minden arra haladóra. Egyetlen kivétel volt: Kopasz Li. Az öccse még mindig őrvöngött, ha rá gondolt, és valahányszor arra kerekeztek, ő meredten bámult maga elé. Szung Kang viszont büntudatosan elfordította a fejét, mintha valami rosszat követett volna el. Ami Lin Hungot illeti, ő mindig csöngetésre biztatta lovagját, amikor elsuhantak Kopasz Li mellett, de Szung Kang ilyenkor képtelen volt megszólaltatni a jellegzetes hangzást. A csöngetés ilyenkor akadozott, ki-kihagyott. Lin Hung tudta, hogy mi ennek az oka, úgyhogy előre szokott hajolni, átölelte Szung Kang vállát, arcát a férfi hátára szorította, úgy nézett büszkén és elégedetten Kopasz Lire. Amikor látta, hogy a huligán nyugodtnak tetteti magát, kinevette: – Nézd csak, Szung Kang, kinek a csapzott kutya van itt!

Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, eleresztett egy sorozat bazmeget, amely még tovább tartott, mint Szung Kang csöngetése. Aztán elkomorult, és arra a gondolatra, hogy a bátyja elrabolta ezt a nőszemélyt, viharos káromkodásban tört ki. Nézte, ahogy az Öröklét kerékpár eltűnik a távolban, lassan visszanyerte önbizalmát, és azt mondta magában: „Hosszú az élet, és ki tudja, hogy a végén kiből lesz csapzott kutya?”

Aztán fogadalmat tett: „Szerzek magamnak egy extra méretű Öröklét biciklit, és az ókori szépségek közül Hszi Si ül majd előttem,

Hszi Si, Tiao Csan mögöttem, Vang Csao-csün az ölemben, Jang Kung-fej pedig a hátamra csimpaszkodik. Ezzel a négy legendás szépséggel fogok tekerni negyvenkilenc kurva napon át, a jelenből a múltba meg vissza. Ha kedvem szottyan, még a jövőbe is elbiciklizek...”

Miután fény derült Lin Hung és Szung Kang kapcsolatára, a város legizgalmasabb szerelmi társasjátéka lezárult, és az agglegénynek maradók megtört szívvel indultak más facér lányok keresésére. Ennek következtében a szerelmi aktivitás városszerte úgy fölserkent, mint eső után a tavaszi bambusz, édes illat lengte be Liuváros utcáit, és a vének nem tudtak betelni vele, elfogyott a szusz. Az ujjaikon számlálták: – Úgy látszik, mindenki jár valakivel... mindenki, csak Kopasz Li nem. Hát nem képes senkit se felszedni magának?

Kopasz Li ritkán tartózkodott kint az utcán, de ha előkerült, látták rajta, hogy úgy lefogyott, mintha súlyos beteg volna.

Sikertelen öngyilkossági kísérletének éjszakáján Szung Kang magához ölelte a boldogságot, és becsukta maga mögött az ajtót. Kopasz Li egy órán át szilajulátkozta, majd nyolc órán át dühödten horkolt. Amikor másnap reggel felébredt, és látta, hogy Szung Kang ágya most is üres, átvizsgálta a szobát töviről hegyire, de nem talált olyan jelet, ami arra utalt volna, hogy Szung Kang hazajött. Rosszallón cuppogott, nem tudhatta, hogy a bátyja egész éjjel Lin Hungék háza előtt állt őrt. Meg volt győződve, hogy Szung Kang egyszerűen csak kerüli őt. Felhorkant: – Elkerülhetsz egy éjszakára, de egy egész életen át nem lóghatsz meg.

Szung Kang nem jött meg másnap se. Azon az estén Kopasz Li az asztalnál ült, és egyik cselszövést agyalta ki a másik után, hogyan szúrhatna ki a bátyjával, de sorra elvetette az ötleteket, mert egyiket sem találta kellően ördöginek. Végül egy könnyfakasztó haditervben állapodott meg magával: eszerint karon ragadná Szung Kangot, majd könny- és takonyzápor kíséretében felidézné együtt töltött

gyermekkorukat. Kamaszként úgy összetartottak, mint két tolvaj, hiszen mindketten árvák voltak, és egymásra voltak utalva, hogy életben maradhassanak. Kopasz Li szentül hitte, hogy ha Szung Kang mindezt meghallja, lehorgasztja fejét mélységes szégyenében, és visszaadja neki Lin Hungot. Kopasz Li nagyon büszke volt tervére, és galádul agyafúrtnak tartotta. Fél éjszaka fenn maradt, míg már nem bírta abbahagyni az ásítást, és a szeme is leragadt, de Szung Kang még mindig nem jött haza, ő pedig nem tehetett más, lefeküdt, és szüntelen káromkodás közepette elaludt. Lefekvés előtt még körülnézett, és azt gondolta, hogy igaz a mondás: „A szerzetest ki lehet csalni a szentélyből, de a szentélyt nem lehet kiűzni a szerzetesből” – a szerzetesnek előbb-utóbb haza kell jönnie, és akkor Kopasz Li kipróbálhatja rajta könnyfakasztási haditervét.

Amikor harmadnap hazaért a munkából, és meglátta az asztalon a pénzt meg a kulcsot, végre felfogta, hogy itt valami roppantul fontos dolog történt, és a szerzetes mégse tér vissza a szentélybe. Veszett dühében körbe-körbejárkált az asztal körül, és végigpróbálta a kínai nyelv összes szitokszavát, majd amikor kifogyott, folytatta az összes japán káromkodással, amit a háborús ellenállásról szóló filmekből tanult. Amerikai szitokszavakat is szívesen használt volna, de sajnos egyet sem ismert, úgyhogy kénytelen volt némán ülni az ágya szélén, és belebámolni a semmibe. Úgy érezte, alábecsülte bátyját. Ronggyá olvasta azt a viharvert fél kötetet *A hadviselés törvényeiből*, és mire Kopasz Linek alkalma nyílt volna, hogy kipróbálja a haditervet, Szung Kang már megvalósította azt, amit Szun Ce az utolsónak és legjobbnak nevezett ki a harminchat taktika közül: a távozást.

Azon az éjszakán Kopasz Li életében először szenvedett álmatlanságtól, és a következő hónapban egyfolytában fáradt volt és étvágytalan. Lefogyott, és beszélni se volt kedve, bár amikor az utcán járt, mások még mindig fenségesen magabiztos, parancsoló jelenségnek látták. Többször is összeakadt véletlenül Szung Kanggal, de ahogy közeledtek egymáshoz, a bátyja mindig félresasszézott az

útjából. Lin Hunggal is találkozott, de a lány mindig Szung Kang kíséretében volt, és gyöngéden fogta a kezét. Nem sokkal később Szung Kang megkezdte biciklis diadalmeneteit Lin Hunggal, és Kopasz Li ekkor már nem szomorú volt, hanem úgy érezte, mélységesen megszégyenítették.

A liuvárosiak jó memóriával voltak megáldva, és szóról szóra emlékeztek rá, hogyan hirdette ki Kopasz Li, hogy ellátja a baját a két szerelmes improvizációnak. Azzal hancegett, hogy aki Lin Hung udvarlójának meri kiadni magát, azt úgy összeveri, hogy lemondhat az újraszületéséről. Ezért ha némely ifjú csirkefogók összefutottak vele az utcán, ekképpen ingerelték: – Ugye a te barátnőd volt Lin Hung? Hogyhogy egy szemvillanás alatt Szung Kang barátnője lett?

Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, mindig méregbe gurult: – Ha nem Szung Kangról lenne szó, már rég kinyírtam volna! Karóra tűztem volna a fejét, és azzal kóborolnék a folyókon és a tengereken! De hát kicsoda Szung Kang? Szung Kang a testvérem, akiért az életemet adnám. Így hát nem tehetek más, mint hogy összeszorítom a fogam, és fékezem a dühömet.

Egy hónapnál is tovább tartott, mire Szung Kang nyakán begyógyult az öngyilkossági kísérlet után maradt véres seb. Valahányszor eszébe jutott Lin Hungnak, azonnal könnybe lábadt a szeme. Elmesélte szüleinek, mi volt az öngyilkossági kísérlet igazi háttere, és nem bírta ki, hogy a gyárban el ne mondja a legjobb barátnőinek. Lin Hung szülei és gyári barátnői továbbmondták a maguk barátainak, barátnőinek, és nemsokára több százan, sőt több ezren ismerték már Szung Kang öngyilkossági kísérletének történetét – úgy terjedt a városban, mint valami vírus. A helybéli nők rettentően irigyelték Lin Hungot, és mind megkérdezték jelenlegi vagy jövőbeli férjüket: – Öngyilkos lennél-e értem?

A liuvárosi férfiak pedig rettentő kínban voltak. Nem elég, hogy őszinteséget színlelve kellett esküdniük: – Igen, igen, öngyilkos

lennék érted! –, hanem meg kellett játszaniuk, hogy félelmet nem ismerő hősök, akik szembenéznek a halállal. A liuvárosi nők sokszor megkérdezték ugyanazt, és férjeik-vőlegényeik akár százszor is ugyanazt válaszolták, de legalább ötször-hatszor. Némelyik férfi már nem bírta a nyomást, és jobb választása nem lévén, kötelet hurkolt a saját nyakára, kést illesztett a csuklójára, s ünnepélyesen kijelentette: – Egy szavadba kerül, és megölöm magam.

Költő Csao azonban éppen mentes volt a szerelem béklyójától. Régi barátnője egy másik férfival élte világát, jövődéli barátnői pedig még jelenlegi barátaikkal jártak, így hát életének szerelem nélküli szakaszát élte. Ezért aztán kárörömmel nézte, milyen csávába került a többi liuvárosi férfi, és titkon meg volt győződve, hogy csak magukat okolhatják a bajukért. Nagy hangon hirdette, hogy ő bizony sose állna össze olyan lánnyal, aki elvárná tőle az öngyilkosságot. Ellenkezőleg, olyat találna magának, aki hajlandó lenne őerte véget vetni az életének. Büszkén mondta: – Gondoljatok a híres szépségekre, Meng Csiang úrhölgyre vagy Csu Jing-tajra. A híres szerelmi történetekben mindig a nő hal meg a szerelméért.

Költő Csao úgy érezte, hogy ő meg Kopasz Li átérezhetik egymás baját, amennyiben mindketten méretes seggberúgásban részesültek Lin Hungtól. Író Liu meggyepálása óta Költő Csao kerülte Kopasz Lit, bár az utóbbi időben, amikor véletlenül találkoztak az utcán, Kopasz Li odabiccentett neki. Költő Csao úgy érezte, most már elmúlt a veszély, és megpróbált közelebb férkőzni Kopasz Lihez. Amikor látta, hogy közeledik, kieresztette hangját: – Hogy megy sorod mostanában, Igazgató Li?

– Pocsékul – felelte Kopasz Li nyűgösen.

Költő Csao elnevette magát, és vállon paskolta Kopasz Lit. A járókelők füle hallatára, pergő nyelvvel adta elő, hogy Kopasz Linek nem lett volna szabad megmenteni Szung Kangot, amikor felkötötte magát; hogy Szung Kang a megmentésének pillanatától kezdve azon

mesterkedett, hogy ellopja öccsétől Lin Hungot, és ha nem mentette volna meg, akkor... – Nem lehet, hogy a szerelem ingája ismét feléd lendült volna ki?

Kopasz Linek nagyon nem tetszett, amit hallott, és az járt a fejében, hogy ez a teknősbéka fattya hogyan merészeli Szung Kang halálát kívánni. Költő Csaonak fel se tűnt, hogy Kopasz Liben fortyog a düh, és rögtön kirobban, úgyhogy hadart tovább, saját okosságától eltelve: – Olyan ez, mint a paraszt és a kígyó meséje. Amikor a paraszt meglátott az úton egy megfagyott kígyót, fölvette, és a keblén melengette, Amikor a kígyó magához tért, halálra marta a parasztot.

A végén Költő Csao teljesen megfélemezte magát, és Kopasz Li mellére bökött: – Te vagy a paraszt, és Szung Kang a Kígyó.

Kopasz Li nem tudta türtőztetni magát, elkapta Költő Csao gallérját, és az arcába rikoltotta: – Te vagy a paraszt, baszd meg, és egy kurva nagy kígyó is!

Költő Csao hamuszürkére sápadt meglepetésében, és megdelejezve nézte Kopasz Li meglendülő öklét – azt az öklöt, ami rettegésben tartotta Liuvárost. Két kezével elkapta, és így könyörgött: – Ne légy rám dühös, Igazgató Li. Kérlek, ne légy dühös. Én csak jót akartam. Szívemen viselem a sorsodat.

Kopasz Li egy pillanatig tétovázott, aztán úgy döntött, hogy Költő Csao tényleg jót akart neki. Leengedte öklét, eleresztette Költő Csao gallérját, és ekképpen figyelmeztette: – Idefigyelj, baszd meg. Szung Kang a testvérem, és ha a fene fenét eszik is, akkor is a testvérem marad. Ha még egyszer egy rossz szót mersz szólni róla, esküszöm, én...

Habozott, hogy a „véresre verlek” vagy a „kinyírlak” kifejezést használja, végül az utóbbi mellett állapodott meg: –...én kinyírlak.

Költő Csao bólintott egyetértése jeléül, megfordult, és elindult a másik irányba. Azon gondolkozott, hogy távolságot kell tartania

ettől a barbár lénytől. Tíz sietős lépés után azt vette észre, hogy valaki nevet rajta. Nyomban lelassította lépteit, próbált úgy tenni, mint akinek egyáltalán nem sietős. Nagyot sóhajtott, aztán így szólt a báméskodókhoz: – Az ember sose győzhet, ugye.

Kopasz Linek közben eszébe jutott fogadalma, amit Író Liu meggyepálásakor tett. Nyomban oda is intette magához Költő Csaot. – Gyere csak vissza! Gyere vissza, baszod!

Költő Csaoban megállt az ütő, de sokkal kínosabb volt a helyzet, semhogy ennyi ember szeme láttára egyszerűen elfuthatott volna. Ezért megállt, és hogy fenntartsa az egykedvű közöny látszatát, lassan megfordult. Kopasz Li tovább integetett hívó mozdulattal, és szívélyes hangon mondta: – Gyere vissza, gyere gyorsan! Még nem sikerült elővarázsolnom a benned lappangó munkásembert!

Költő Csao érezte, hogy a nézőközönség feszülten vár, neki pedig rosszul áll a szénája. Vadul dörömbölt a szíve. Végül hirtelen megszállta az ihlet: – Majd máskor, esetleg.

Közben a fejére bökött, és így folytatta: – Eszembe jutott egy vers, sietek haza, hogy leírjam. Különben örökre elvész.

Amikor Kopasz Li meghallotta Költő Csao magyarázatát, elhessintette: menjen csak. A báméskodók csalódottan kérdezték: – Hogy engedhetted el?

Kopasz Li elnézte a távolodó Költő Csaot, aztán higgadtan így szólt a közönséghez: – Nem könnyű az élete, mert azt agyában még nehezebben fogamzik meg egy ötlet, mint ahogy a hasában fogamzana meg egy gyerek.

És fennkölt, nagylelkű arckifejezéssel távozott. Amikor elment a méterárubolt mellett, éppen odabent volt Lin Hung, boldogságban úszva locsogott az eladóval, miközben a maga és Szung Kang ruhájához választott szövetet. Kopasz Li azonban nem vette észre a lányt, és annak sem volt tudatában, hogy Lin Hung és Szung Kang az esküvőjükre készülnek.

37. FEJEZET

Az esküvő napjára Lin Hung hét asztalt foglalt le a Népvendéglőben, és eltervezte, hogy a menyasszony és a vőlegény oldaláról is meghív barátokat, rokonokat a lakodalomba. Felírta a saját meghívott vendégeinek nevét egy papírlapra, aztán adott egy másikat Szung Kangnak, és kérte, hogy ő is készítsen listát. Szung Kang úgy emelte föl a tollat, mint valami roppant súlyt, és úgy látszott, egy öröklét telik el, de még mindig nem tudott leírni egyetlen nevet sem. Végül azt dadogta, hogy neki csak egy szál rokona van az egész világon: az pedig Kopasz Li. Nagyon nem tetszett ez Lin Hungnak. – Hát én nem vagyok a rokonod?

Szung Kang megcsóválta a fejét: nem így értette. Szerelmes hangon nyugtatta meg: – Te vagy az én legközelebbi rokonom.

Lin Hung boldogan fölkacagott, és azt felelte: – Én pedig a tied.

Szung Kang fogta a töltőtollat, de még mindig képtelen volt akár egyetlen nevet is leírni. Óvatosan megkérdezte Lin Hungtól, nem hívhatná-e meg Kopasz Lit a lakodalomba. Azzal indokolta, hogy noha egy ideje már nem találkoztak, mégiscsak testvérek. Többször is tisztázta, hogy ha Lin Hung nem egyezik bele, ő biztosan nem fogja meginvitálni Kopasz Lit. A végén Lin Hung annyit mondott: – Felőlem meghívhatod. – Látta, hogy Szung Kang arca rögtön felderül, úgyhogy nevetve folytatta: – írd oda nyugodtan.

Miután Szung Kang odakörmölte Kopasz Li nevét az üres papírra, gyorsan megtoldotta az összes munkásával, akivel egy műhelyben dolgozott. Némi habozás után leírta Író Liu nevét is. Utána kitöltötte a piros meghívókártyákat a megállapodásuk szerint. Lin Hung a férfi vállára hajolt, figyelte, hogyan szaporodnak a szépséges írásjegyek a tollhegy nyomában, és felsóhajtott: – Gyönyörű. Egyszerűen gyönyörű a kézírásod.

Délután Szung Kang fogta a meghívókat, csillogó-villogó Öröklét biciklijén eltekert az útelágazáshoz, és megvárta, hogy Kopasz Li

kijöjjön a munkahelyéről. Ült a nyeregben, fél lábbal egy főnixfának támaszkodva tartotta meg az egyensúlyát. Amikor Kopasz Li közelebb ért, Szung Kang nem igyekezett minél gyorsabban eltűnni, ahogy szokott, hanem lelkesen üdvözölte. Barátságos hangja zavarba ejtette az öccsét. Kopasz Li megfordult, körülnézett, azt hitte, Szung Kang valaki máshoz beszél. Amikor közelebb ért, azt hallotta, hogy bátyja a nevét kiáltozza.

Kopasz Li a mellére bökött: – Hozzám szóltál?

Szung Kang bólintott. Kopasz Li fölnézett az égre, és eljátszotta a mit sem értőt. Gunyorosan megállapította: – De hát még nem is röpülnek a disznók.

Szung Kang zavartan nevetett. Kopasz Li elnézte, ahogy ül az Öröklét biciklijén, jobb lábbal a főnixfának támaszkodva, roppant fölényes tartásban. Egyre jobban úrrá lett rajta az irigység. Így szólt: – Baszd meg, te pont úgy nézel ki, mint egy menyeyi halhatatlan!

Szung Kang leugrott a bicikliről, fogta a kormányt, és meginvitálta Kopasz Lit, szálljon fel mögé, legyen ő is menyeyi halhatatlan egy kis időre. Kopasz Li még soha életében nem biciklizett, sőt más mögött sem ült kerékpáron. Attól függetlenül olyan volt, mint egy veterán cangás, amikor átvette lábát a csövön, bár miután felült a nyeregbe, nem tudta, mi lenne a dolga. Jobbra dőlt, aztán balra dőlt, úgy markolta a kormányt, mintha mentőkötél volna. Szung Kang a lábai közé szorította a hátsó kereket, és szólt Kopasz Linek, hogy ne izguljon, tartsa egyenesen a kormányt. Aztán tolni kezdte hátulról. Kopasz Li teste kezdetben előre-hátra imbolygott, és Szung Kangnak el kellett kapnia, nehogy felbukjon, Kopasz Li azonban fokozatosan ráérezett a biciklizés ízére, és már sikerült megtartania az egyensúlyát. Szung Kang egyre gyorsabban tolt, és Kopasz Linek pedáloznia sem kellett. Szung Kang nekilódult, már szaladt, és Kopasz Li úgy érezte, szinte repül Liuváros utcáin. Izgalmában felkiáltott: – Hogy fúj a szél! Hogy fúj a szél!

Szung Kang már vágatott, hamarosan ellepte a veríték, és zihálva szedte a levegőt. Úgy loholt, hogy a szeme elködösült, és habzott a szája. Elsüvített a szél Kopasz Li füle mellett, át a ruháján, simogatta kopasz fejét. Intett Szung Kangnak: – Gyorsabban, gyorsabban! Fussál gyorsabban!

Szung Kang addig rohant a biciklivel, amíg úgy nem érezte, képtelen még egy lépést tenni. Fokozatosan lassított, megállt, újra lába közé szorította a hátsó kereket, segített Kopasz Linek leszállni. Aztán leguggolt, és fél órán át lihegett. Ám Kopasz Linek ennyi nem volt elég. Két kézzel simogatta az Öröklét kerékpárt, és felidézte a szélben suhanás csodás érzését. Lenézett az összegörnyedve levegő után kapkodó Szung Kangra, és csak ekkor jött rá, hogy végig a bátyja tolt. Leguggolt mellé, mintha segíteni akarna a lihegésben, és gyengéden veregette Szung Kang hátát: – Döbbenetes voltál, Szung Kang – mondta. – Olyan vagy, mint egy élő benzinmotor. – Sajnálkozva hozzátette: – Kár, hogy nem vagy igazi motor. Ha az lennél, egészen Sanghajig elkerekezhetnék.

Szung Kang zihált, de mosolygott. Hasát szorítva fölegyenesedett: – Kopasz Li, a jövőben neked is lesz kerékpárod, és akkor majd együtt biciklizhetünk Sanghajba.

Kopasz Li szeme úgy csillogott, mint az Öröklét kerékpár. Megpaskolta kopasz fejét, és azt mondta: – Igazad van, egyszer saját biciklim lesz, és akkor együtt mehetünk Sanghajba.

Szung Kang tétovázott egy kicsit, aztán bizonytalan hangsúllyal közölte: – Lin Hung és én összeházasodunk.

Miközben ezt mondta, átnyújtotta Kopasz Linek a meghívót, aztán megkérte, jöjjön el a lakodalomba. Kopasz Li ujjongó arca hirtelen elkomorult. Elutasította a meghívást, lassan megfordult, és elkullogott. Távozóban szomorúan dünnyögte: – A rizs már megfőtt. Mit lehet itt ünnepelni?

Szung Kang utánabámult. A pillanatra visszatérő testvéri szeretet

úgy elillant, mint egy füstfoszlány. Szung Kang nehéz szívvel toltta az utcán a biciklit, még felszállni is elfelejtett. Visszament Lin Hungékhoz, elővette zsebéből a meghívót, és letette az asztalra. Mikor Lin Hung meglátta, hogy visszahozta Kopasz Li meghívóját, ezzel nyugtázta: – Szóval Kopasz Li nem jön el.

Szung Kang bólintott, és feszengve mondta: – Úgy látszik, még nem hagyott fel a reménnyel.

Lin Hung felhorkant: – A rizs már megfőtt. Miben bízik még?

Szung Kang meglepődött: hogyhogy Lin Hung és Kopasz Li ugyanazt a szólást használta?

A Népvendéglőben felállított hét lakodalmas asztal közül hatnál Lin Hung meghívottai ültek, egynél Szung Kang vendégei. Kopasz Li nem jött el. Nem volt jelen Író Liu sem. Bár arra célzott, hogy rangon alulinak érezné, ha elmenne Szung Kang esküvőjére, igazából a fukarsága miatt maradt otthon. Ha elment volna, adnia kellett volna az ifjú párnak egy pénzzel teli piros borítékot. Finnyásán közölte, hogy Szung Kang jelentéktelen figura, és nem szokása kihasználni jelentéktelen figurák vendégszeretét. Felvetette azonban, hogy kegyeskedne körülnézni Szung Kang új hitvesi otthonában, és az ott megrendezendő hagyományos ünnepség alkalmával hajlandó lenne gratulálni. Szung Kang összes kollégája eljött, pontosan annyi, ahány egy asztalnál elfért. A lakodalom este hatkor kezdődött. Minden asztalra tízféle ételt tálaltak fel, egyebek közt csirkét, kacsát, halat és disznóhúst. A vendégek tizennégy palack *pajcsiu* gabonapárlatot és huszonnyolc üveg rizsbort ittak meg. Tizenegy vendég szalonspicces lett, további hét félrészeg, három pedig ocsmányul berúgott. Utóbbiak három különböző asztal alatt fetrengtek és hánytak, aminek hatására a hét félrészeg vendég is elhánnya magát. A tizenegy enyhén becsicsentett vendégnek is megjött a kedve, tátogatták a szájukat, és tizenegy különböző aromájú böffenetet eresztettek ki. Ennek eredményeként

Liuváros legelőkelőbb vendéglői különtermében eluralkodott a káosz, és olyan szag terjengett, mint egy szervestrágya-feldolgozó telepen. A végén olyan sűrű lett a bűz, hogy az illatozó lakodalmi fogások illatát már egyáltalán nem lehetett érezni.

Azon az éjszakán Kopasz Li is berúgott. Egyedül ült otthon, védte a *pajcsiut*, egy egész csinnel megivott belőle. Lerészegedett – életében először –, aztán álomba sírta magát. Másnap reggel nyüszítve ébredt. A szomszédok hallották, amint éjjel az elvesztett szerelmét siratta, és megállapították, hogy végigjátszotta az érzelmek teljes zenei skáláját: hol úgy vernyogott, mint egy kandúr párzás idején, hol visított, mint egy leszúrt malac, hol bőgött, mint a legelő tehén, hol kukorékolt, mint a kakas pirkadatkor. Borzasztóan idegesítette a szomszédokat, elpanaszolták, hogy ilyen lármában alig tudtak valamit aludni, és ha véletlenül elaludtak, akkor is rémálmok gyötörték őket.

Másnap, az egész éjszakai bömbölés után Kopasz Li bevonult a kórházba, hogy sterilizáltassa magát, pontosabban ondóvezeték-tekótést kérjen. Előbb bement a Jótétemény Művekhez munkahelyi hozzájárulásért. Ez esetben Kopasz Li nemcsak a műtétért folyamodó személy volt, hanem a hozzájárulásra jogosult munkahelyi vezető is. Ezért hivatalos ajánlással látta el a saját kérelmét, és annak rendje s módja szerint rá is ütötte a pecsétet. Kezében a papírral, arcán egy mártír kifejezésével megjelent a kórház sebészeti osztályán, lecsapta a munkahelyén jóváhagyott kérelmet az ügyeletes orvos asztalára, és jó hangosan bejelentette: – Meghallottam a kínai népesség szabályozási politika hívó szavát, azért vagyok itt.

A doktor természetesen felismerte a sterilizálást követelő személyben a híres Kopasz Lit. Nézte, ahogy a reménybeli páciens úgy döfködi hasfalát a kezével, mintha kés volna, és az járt a fejében, hogyan létezhet ilyen ember. Aztán megnézte Kopasz Li munkahelyi papírját, és látta, hogy Kopasz Li egy személyben a kérelmező is meg

a kérelmet jóváhagyó munkahelyi főnök, úgyhogy eltűnődött rajta, hogyan létezhet ilyen munkahelyi engedély. Muszáj volt nevetnie. Annyit mondott: – De hát magának se felesége, se gyereke. Miért akarja sterilizáltatni magát?

Kopasz Li hősies határozottsággal visszakérdezett: – Ha úgy kérek sterilizálást, hogy még meg se nősültem, azzal nem teljesülnek-e még jobban a népesedéspolitikai irányelvek?

A doktor most azon töprengett, hogyan járhat valakinek ilyen rugóra az esze. Lehajtotta fejét, és elnevette magát. Ekkor Kopasz Li türelmetlenül felrúgta, mintha ő akarná sterilizálni a sebészt. Aztán betaszította a doktort a műtőbe, megoldotta nadrágszíját, letolta a nadrágját, kigombolta az ingét, felfeküdt a műtőasztalra, és kiadta a parancsot: – Azonnal kösse le!

A műtét fél óráig sem tartott. Kopasz Li diadalmámorban lépett ki a kórház főkapuján. Bal kezében az orvosi igazolást szorongatta, jobb kezét összevarrt ágyékára tapasztotta. Pár lépésenként megállt pihenni, amíg meg nem érkezett Lin Hung és Szung Kang hitvesi otthonához.

A kötődéből Lin Hung húsz kolléganője jött el, hogy részt vegyen a hagyományos otthoni ünnepeken. Befutott Író Liu is, és üdvözült arckifejezéssel feszített a húsz munkásnő között. A lányok a mennyezetre erősítettek egy madzagot, arra felkötöttek egy almát, és biztatták az ifjú párt, hogy próbáljanak egyszerre harapni belőle. Amikor Kopasz Li betoppant, a lányok riadtan felkiáltottak, mert mind ismerték a történetet, milyen kapcsolat fűzi Lin Hung-hoz és Szung Kanghoz – olyasféle, mint egy szerelmi háromszög, bár mégsem egészen az, de hogy micsoda, arra senki sem tudott rájönni. Mindenki azt feltételezte, hogy Kopasz Li verekedni akar, és Lin Hung is megdermedt, amikor látta, hogy Kopasz Li mereven maga elé szegezett tekintettel belép a szobába, és biztos volt benne, hogy valami rosszban sántikál. Csak Szung Kang nem gyanakodott semmi

rosszra – túlradó örömmel nyugtázta, hogy az öccse is eljött. Cigaretta kínált neki, úgy üdvözölte: – Végre ideértél, Kopasz Li!

Az öccse azonban félrelökte a kezét: – Nem dohányzok.

A lányok mind egyszerre elhallgattak, valósággal megbénultak a rémülettől. Kopasz Li mély nyugalommal átnyújtotta Lin Hungnak a sterilizálásról szóló igazolást. Lin Hung nem értette, mi ez, és nem nyúlt érte, hanem újdonsült férjére nézett. Szung Kang elvette volna a papírt, de Kopasz Li félretolta a kezét, és inkább az egyik lánynak adta az igazolást, hogy adja tovább Lin Hungnak. Lin Hung ekkor már átvette, de fogalma sem volt, miért fontos. – Nyisd ki – utasította Kopasz Li –, és nézd meg jól! Mi áll benne?

Lin Hung kinyitotta, és a „vezetéklekötés” szó tűnt a szemébe. Még mindig nem értette, és sűgva megkérdezte a mellette álló lánytól: – Mi az, hogy „vezetéklekötés”?

Miközben több lány is odasompolygott, hogy belenézessen a zárójelentésbe, Kopasz Li ezt mondta Lin Hungnak: – Hogy mit jelent a vezetéklekötés? Azt jelenti, hogy herélés. Most voltam a kórházban, ahol kiheréltettem magam.

A lányok döbbenet felkiáltottak, Lin Hung pedig halálra sápadt. Az idő tájt szokás volt Liúvárosban, hogy az újonnan vásárolt kiskakast kiherélték, és amikor jó nagyra megnőtt, levágták. Így kellemesen puha volt a húsa, és nem volt olyan kakasos mellékíze. A kappant arrafelé „friss kakasnak” hívták. Miután Kopasz Li elmondta, hogy kiheréltette magát a kórházban, az egyik lány meglepetten kérdezte: – Akkor most te egy „friss férfi” vagy?

Író Liu ekkor érkezettnek látta az időt, hogy felhívja magára a figyelmet. Lassú mozdulattal fölállt, és elkérte Lin Hungtól a zárójelentést. Átolvasta, és tudálékos modorban helyreigazította a lányt:

– Nem, a kiherélés meg a vezetéklekötés két teljesen más dolog. Akit kiherélnek, abból eunuch lesz, de attól, hogy az embernek

elkötik a vezetékét, még nyugodtan...

Író Liuvégignézett a lányokon, és nem fejezte be a mondatot. A lány nem hagyta annyiban: – Nyugodtan mit?

Kopasz Li türelmetlenül közbevágott: – Nyugodtan lefeküdhettek veled.

A lány elvörösödött mérgében, és összeszorított foggal válaszolta: – Veled senki sem akar lefeküdni.

Író Liu jóváhagyólag bólintott Kopasz Li magyarázatára, és hozzáfűzte: – Csak annyit jelent, hogy nem lehetnek gyerekei.

Kopasz Li lelkesen bólogatott hozzá. Elővette az orvosi papírt, és kinyilatkoztatta Lin Hungnak: – Mivelhogy te nem szülhetsz nekem gyereket, azt akarom, hogy senki se szüljön. – Azzal a megingathatatlanul húséges Kopasz Li sarkon fordult, hogy elhagyja Lin Hung és Szung Kang új otthonát. Mikor az ajtóhoz ért, még visszanézett Lin Hungra, és így szólt: – Ne feledd, Kopasz Li eleshet, de mindig talpra áll.

Aztán megpördült, mint egy spanyol torreádor, és otthagya a násznapot. Míg az első hét lépést megtette, semmiféle neszt nem hallott az ifjú pár házából. A nyolcadik lépésekor azonban az egész vendégseregéből kitört a nevetés. Tétovázott egy darabig, csalódottan csóválta a fejét. Sántikálva továbbindult; Szung Kang futva jött utána. Elkapta Kopasz Li karját, és bár sokkal többet akart mondani, csak ennyi jött ki a száján: – Kopasz Li...

Az öccse rá se hederített. Ágyékát szorítva, vértanú-ábrázattal bicegett tovább az utcán. Szung Kang nem tágított a nyomából. Kopasz Li egy idő után hátrafordult, és csöndesen azt mondta: – Eredj vissza.

Szung Kang nemet intett a fejével. Nyitotta a száját, de nem tudott mást kimondani, csak ezt a két szót: – Kopasz Li...

Kopasz Li látta, hogy Szung Kang nem mozdul. Csöndesen

noszogatta: – A fenébe már, ma te vagy itt a vőlegény. Menj vissza a házba.

Szung Kangnak végre eljutottak a szavak az agyától a szájáig: – Miért fosztottad meg magad a reménytől, hogy utódaid lesznek?

– Miért? – ismételte Kopasz Li elkeseredetten. – Azért, mert kiábrándultam a halandó világból.

Szung Kang szomorúan csóválta a fejét. Nézte, ahogy Kopasz Li lassan távolodik az úton. Tudta, hogy mától fogva elválnak az útjaik. Miközben a sántikáló Kopasz Lit figyelte, eszébe jutott, hogyan kellett először elválniuk. A nagyapja fogta a kezét a falu bejáratánál, ő meg nézte, hogyan vezeti el kézen fogva Li Lan a földúton Kopasz Lit.

Liuváros torreádora elment, és nem nézett vissza. Az utcán találkozott Kisolló Kuannal. A köszörűs látta, hogy Kopasz Li sántikál, és bal kézzel fogja az alhasát – kíváncsian tudakolta, hogy a belei kínozzák-e. Kopasz Linek még ideje sem volt válaszolni, amikor Kisolló Kuan már ellentmondást nem tűrő hangon közölte: – Galandféreg. Biztosan galandféreg rágja a beledet.

Kopasz Li ekkor még mindig a sterilizálás mártíromságát élvezte. Olyan fölénnyel, amely a hősi áldozatot hozó emberek sajátja, vállon ragadta Kisolló Kuant, elébe tartotta a zárójelentését, és gúnyosan megkérdezte: – Galandféreg? Az meg mi?

Azzal széthajtotta a zárójelentést, és megmutatta Kisolló Kuannak, külön rámutatva az elején a „vezetéklekötés” szóra. Kisolló Kuan tüzetesen elolvasta az irományt, közben folyton panaszkodott, milyen csúnya az orvos kézírása. De még mindig nem tudta, mi az a vezetéklekötés, ezért megkérdezte Kopasz Litől.

Kopasz Li kihúzta magát, és büszkén közölte: – Hogy mit jelent? Azt jelenti, hogy „kiherélés”.

Kisolló Kuannak leesett az álla: – Levágattad a pöcsödet?

– Hogyhogy levágattam? – Kopasz Linek nem tetszett Kisolló Kuan megfogalmazása, és rögtön ki is javította: – Nem vágták le, csak lekötötték az ondóvezetékét.

– Szóval még mindig megvan a pöcsöd? – kérdezte Kisolló Kuan.

– Már hogyan volna meg! – Kopasz Li végigsimított jobb kezével az ágyékán, és hozzátette: – A pöcsöm most is teljesen ép.

Majd heroikus hangvétellel folytatta: – Eredetileg le akartam vágatni, de aztán eszembe jutott, hogy akkor le kéne guggolnom a pisáláshoz, mint a nőknek. Azt gondoltam, ez nagyon idétlen volna, úgyhogy inkább lekötöttem.

Kopasz Li vállon paskolta Kisolló Kuant, alhasára szorította a kezét, és zárójelentését lengetve lassan elbicegett. Kisolló Kuan képtelen volt abbahagyni a röhögést. Aztán Kopasz Li után mutogatva mindenkinek elmondta, hogy ez a szerencsétlen lekötötte magának, azaz kiheréltette magát, bár, mint azt a pontosság kedvéért megjegyezte, a pöcsét épen hagyták. Miközben Kopasz Li egyre messzebb járt, egész kis tömeg gyűlt Kisolló Kuan köré. Izgatottan tárgyalták, mi történt Kopasz Livel, és mindenki egyetértett abban, hogy rég volt ilyen mulatságos napjuk. Ez a sok ember azonban nem számolt azzal, hogy egy évtized múlva Kopasz Li egymaga fogja megtermelni az egész megye teljes GDP-jét.

38. FEJEZET

Kopasz Li a liuvárosi Jótétemény Művekben indult el a dzsidípiség felé vezető úton. Honnan tudhatta volna, hogy ifjúkorának szerelmi kudarca valójában élete nagy szerencséje volt? Miután Lin Hung összetörte a szívét, visszament a gyárba, és egyik csodát művelte a másik után, legalábbis ami a nyereséget illeti. Ez volt az az időszak, amikor Teng Hsziao-ping reformjai elkezdtek éreztetni hatásukat a népgazdaságban. Minél többet gondolkozott rajta Kopasz Li, annál szilárdabban hitt a saját vállalkozói zsenialitásában. Ha sikerült meggazdagodnia egy szedett-vedett bagázs igazgatójaként, amelyik két nyomorékból, három gyengeelméjűből, négy vakból és öt süketből állt, akkor vajon ötven főiskolai és negyven egyetemi diplomás, harminc kisdoktor és húsz nagydoktor élén nem szedné-e meg magát úgy, mint egy tankerflotta tulajdonosa?

Mihelyt eljutott ehhez a földrengéserejű konklúzióhoz, azonnal utasította tizennégy hű udvaroncát, hogy tegyék félre, amivel éppen foglalkoznak, és jelenjenek meg a gyár történetének legsürgősebb vészértekezletén. Egy perccel korábban még egy új szerződésről tárgyalt a telefonon, de amint letette a kagylót, elhatározta, hogy felmond. Egész órás, szenvedélytől fűtött beszédéből ötvenkilenc percen át a saját eredményeit magasztalta, majd az utolsó percben rehabilitálta a két nyomorékot mint gyárigazgatót és – igazgatóhelyettest. Azzal a szomorú bejelentéssel zárta le, hogy ők, mármint a Jótétemény Művek dolgozói, egyhangúlag elfogadták Igazgató Li felmondólevelét. Könnyek között mondta: – Köszönöm nektek!

A köszönetnyilvánítás után Kopasz Li elporzott. Tizennégy hű udvaronca meg se rezdült. A három gyengeelméjű egy szót sem értett az elhangzottakból, ezért Kopasz Li távozása után is boldog együgyűséggel vigyorogtak. Az öt süket csak azt látta, hogy Kopasz

Li vastag ajkai föl-le mozognak, aztán abbahagyja a szája mozgatását, és gyorsan elhúz, amiből arra az egyszerű következtetésre jutottak, hogy vécére kellett mennie. Ezért ülve maradtak, és türelmesen várták, hogy visszajöjjön, és újra mozgatni kezdje a száját. A két nyomorék összenézett, és fogalma sem volt, mi folyik itt. Öt évvel korábban Kopasz Li egy hasonló értekezleten ismerkedett meg az összes beosztottjával; akkor minden előzmény nélkül leváltotta a nyomorék igazgatót és helyettesét, hogy magát nevezze ki a gyár első emberének. Ezúttal saját magát váltotta le, és a két nyomorékot visszahelyezte régi pozíciójába. A négy vak sötét szeme az ürességben kóválygott. Ők sokkal világosabban gondolkodtak, mint a többiek, a nyomorékok, a gyengeelméjűek és a süketek, ezért ők ébredtek rá először, hogy Kopasz Li nem fog visszajönni. Az egyik vak elnevette magát, erre a másik három is nevetni kezdett. A három gyengeelméjű amúgy is mindig jókedvű volt, de amikor meglátták, hogy a négy vak is milyen vidám, nem akartak kimaradni a jóból, és lármásan nyihogtak. Az öt süket nem hallott semmit, de látni látta, hogy mindenki nevet, és ezért azt hitték, Kopasz Li elsütött valami viccet, miközben kirohant vécére. Ezért mind az öten fel-felnyihogtak, bár a három süketnéma csak imitálta a nevetést a szájával. Az igazgatói és igazgatóhelyettesi tisztségbe visszahelyezett két nyomorékvégül mégis rájött, hogy Kopasz Li végleg elment, de nem értették, mi olyan mulatságos. A nyomorék gyárigazgató megjegyezte, hogy Kopasz Li mindig fölöttébb nagylelkűen bánt velük, és úgy vélte, kissé méltatlan viselkedés, hogy mindenki ennyire örül a felmondásának. Az igazgatóhelyettes egyetértőleg bólogatott, közölte, hogy az igazgatónak mélységesen igaza van, és helyette fogalmazta meg a gondolatait. A négy vak vihogva kérdezte, érdekel-e valakit, hogy miért állt tovább Kopasz Li éppen most, amikor minden olyan remekül ment. Nyilván azért, mert kinevezték a Közjóléti Irodába. A vak ember vaktában erre a konklúzióra jutott: – Gyárigazgató Li-ből

Irodaigazgató Li lesz.

– Fején találd a szöveget – vágta rá a két nyomorék.

Tao Csing irodaigazgató és a Közjóléti Iroda csak egy hónappal később értesült Kopasz Li felmondásáról. A tizennégy nyomorék, gyengeelméjű, vak, illetve süket addigra már elvégzett minden munkát, amit Kopasz Li szerződésben lekötött a számukra. A két nyomorék visszaköltözött az igazgatói irodába, előásta a régi sakktáblát, és újból sakkozással meg egymás szidalmazásával töltötte az egész napot. A többi tizenkét dolgozó a műhelyben üldögélt, nem volt semmi dolga. A három idióta felhőtlenül vidám volt, és nem tudott semmiről, a négy vak meg az öt süket pedig ásítóversenyeket rendezett.

Kezdett mindenkinek hiányozni Kopasz Li, és a négy vak javaslatára, a két nyomorék engedélyével a gyár tizennégy hú udvaronca elballagott a Közjóléti Iroda udvarába. Ott elkiáltották magukat: – Irodaigazgató Li, beszélni akarunk veled!

Tao Csing, aki éppen egy értekezletet vezetett, kihajolt az ablakon, és megpillantotta az udvarban ágáló szedett-vedett népséget. Napirend szerint a pártközpontból érkezett direktívát olvasta fel, és roppantul felbosszantotta a ricsajozás. Lecsapta a pártokumentumot, és dühösen mondta: – Kopasz Li most aztán túlfeszítette a húrt. Hogy képzeled, hogy a Jótétemény Műveket csak úgy idehurcolja a Közjóléti Irodába?

Intett a mellette ülő osztályvezetőnek, és szólt, hogy menjen ki, zavarja el azt a csürhét. Az osztályvezető még az irodaigazgatónál is jobban méregbe gurult, és ráripakodott az összecsdült munkásokra: – Mit képzelték? Mit műveltek itten? Mi itt a pártközpontból érkezett irányelveket tanulmányozzuk.

A két nyomorék, maga is vállalatvezető lévén, tisztában volt az irányelvek tanulmányozásának fontosságával. Ezért most torkukon akadt a szó. A négy vak semmit se látott az égvilágon, ezért nem

tulajdonított túl nagy fontosságot a pártközpontból jött iratoknak. Amikor meghallották az osztályvezető feddő szavait, pökhendi modorban felelték: – Hát te meg ki vagy? Hogy mersz így beszélni velünk? Ilyen hangon velünk még Irodaigazgató Li se merne beszélni.

Amikor az osztályvezető meglátta az elegánsan botjára támaszkodó négy vakot, még jobban megdühödött, és fejhangon rikoltotta: – Kotródjatok! Takarodjatok innen mind!

– Eridj be! Menj te vissza! – rikoltotta válaszul a négy vak. – Mondd meg Li irodaigazgató elvtársnak, hogy hiányzik nekünk, a gyár dolgozóinak, és azért jöttünk, hogy beszéljünk vele.

– Hogyhogy Li irodaigazgató elvtársnak? – kérdezte mit sem értve az osztályvezető. – Nincs itt semmiféle Irodaigazgató Li. Az irodaigazgatót Taónak hívják.

– Hazudsz! – vágta rá a vakok.

Az osztályvezető nem tudta, sírjon vagy nevéssen. Azt gondolta magában: erre mondják, hogy vak vezet világtalant. Ekkor megjelent a színen Tao Csing, dühtől eltorzult arccal. Nem látta sehhol Kopasz Lit, de azért odaordította a csődületnek: – Kopasz Li, azonnal idejössz.

A négy vak nem tudta, ki jött elő most az épületből, ezért továbbra is magas lóról kérdezgették: – Te meg kicsoda vagy? Milyen hangon beszélsz Irodaigazgató Livel?

– Hogyhogy Irodaigazgató Livel? – Tao Csing sem értett semmit.

– Hát te még azt se tudod, ki az irodaigazgató? – mondták fölényesen a vakok. – Senki más, mint Li, a mi kedves volt gyárigazgatónk. Őt nevezték ki a Közjóléti Iroda igazgatójának.

Tao Csing az osztályvezetőre nézett, de ő se tudta kihámozni az értelmet a vakok beszédéből. Az osztályvezető rögtön rá is förmedt a csapatra: – Hülyeség. Ha Kopasz Lit nevezték volna ki

irodaigazgatónak, akkor most mit csinálna itt Tao irodaigazgató elvtárs?

A négy vak elnémult. Hirtelen eszükbe jutott, hogy hát a Közjóléti Irodának már van igazgatója. Az egyik vakot azonban nem lehetett ennyivel meggyőzni. Azon spekulált: – Lehet, hogy Tao irodaigazgató elvtársat közben megyei prefektussá léptették elő?

– Nagyon könnyen lehet – helyeselt megkönnyebbülten a másik három vak.

Tao Csing eleinte nem látott a méregtől, de amikor meghallotta, hogy a vakok megyei prefektust faragtak belőle, felröhögött, és nevetése átragadt a három gyengeelméjűre is. Csak ekkor tűnt fel neki, hogy Kopasz Li hiányzik a csapatból. Észrevette az öt süket mögött meglapuló két nyomorékot, rájuk mutatott: – Ti ketten, gyertek csak ide hozzám.

A két nyomorék érezte, hogy rosszul áll a szénája. És lehet, hogy ez az egész történet az irodaigazgatóvá kinevezett Kopasz Liről nem más, csak a vakok merész képzelgése. Nagy nehezen előoldalogtak az öt süket mögül, és – bár egyiknek jobbra hordott a járása, a másiknak balra – végül is mindketten ott találták magukat Tao Csing előtt.

Ekkor állt össze végre a kép: Tao Csing megtudta, hogy Kopasz Li egy hónappal korábban váratlanul felmondott, és azóta se hallották hírét. Kopasz Linek esze ágában sem volt megbeszélni a helyzetet a dolgozókkal, egyszerűen csak bejelentette, hogy mindenki elfogadta a felmondólevelét. Tao Csing, amikor erről értesült, elsápadt, és remegni kezdett a szája dühében. Azt sisteregte: – Kopasz Li nem tiszteli a szervezeti normákat, sem a fegyelmet, sem a fensőbbségét, sem a tömegeket. – Úgy kikelt magából, hogy több mint egy évtized után először káromkodásban tört ki: – Az a teknősbéka fattya, hogy a jó kurva anyját!

A két nyomorékot visszaparancsolta a Jótétemény Művekbe. De

amikor visszament a tárgyalóba, Taónak már nem volt kedve a pártközpontból érkezett dokumentum tanulmányozásához, hanem Kopasz Li súlyos hibáira terelte a szót. Javasolta, hogy Kopasz Lit végleg zárják ki a népi közigazgatás rendszeréből. A minisztérium illetékesei egyhangúlag egyetértettek Tao irodaigazgató elvtárs felvetésével, és kinyomtatták a hivatalos iratot, amelyben tájékoztatták döntésükről a megyei hatóságokat. Miután Tao Csing ráütötte a pecsétet, még egyszer átolvasta a határozatot, és így szólt: – Ha olyan csökönyösen fegyelmezetlen egyénnel van dolgunk, mint Kopasz Li, akkor nem hagyhatjuk, hogy munkavállalói felmondással megússza. Ezt az embert *ki kell rúgni*.

39. FEJEZET

Abban a percben, amikor Tao Csing kirúgta Kopasz Lit, az elbocsátott egyén Szu mama büféjében üldögélt, az autóbusz-állomás mellett. Egyik kezével a sanghaji buszjegyét fogta, a másikkal egy húsos gombócot. Miközben beleharapott a gőzölgő, forró gombócba, és bandzsított az élvezettől, elbűszkélkedett Szu mamának azzal, hogy mostantól a saját vagyona gyarapításának szenteli magát. Megnézte a jegyét, és azt látta, hogy körülbelül egy óra múlva fel fog pattanni a sanghaji buszra. A büfé falióráján ellenőrizte az idő múlását, és ünnepélyes hangon visszaszámolt, mintha felbocsátásra váró rakéta volna. Integetve búcsúzott Szu mamától: – Egy óra múlva kitérom szárnyamat, és elröpülök, mint a rokmadár.

Miután rajtaütésszerűen felmondott, Kopasz Li hazament, és magára zárta az ajtót. Aztán egy fél napot és egy fél éjszakát azzal töltött, hogy megtervezte Rokmadár Li röppályáját. A Jótétemény Műveknél elért sikere alapján arra következtetett, hogy a félkésztermék-feldolgozó iparban kell megindítania új vállalkozását. Ha elegendő tőkét gyűjt össze, saját termékeivel is piacra léphet. A kérdés az, mit dolgozzon fel. Először azt tervezte, a kartondoboz-

összeragasztó ágazatban próbálkozik, amelynek a Jótétemény Műveknél úttörője volt, merthogy azt már jó ismeri. Ámde sok fontolgtatás, hánytorgatás után nagy nehezen elszánta magát, hogy otthagyja a régi szakmáját. Tekintetbe kellett vennie tizennégy hú udvaroncának érdekeit, és nem foszthatta meg őket a mindennapi rizses táljuktól. Végül úgy döntött, hogy átvált a konfekcióiparra, mert ha sikerül valamelyik nagy sanghaji vállalattól megrendelést szereznie, cége úgy felível az égre, mint a reggeli nap.

És mint a reggeli nap, Kopasz Li fogta világtérképét, és elrőfölt Kovács Tung műhelyébe. Akkoriban Kovács Tung volt a Liuvárosi Magánvállalkozók Üzleti Kamarájának elnöke. Kopasz Linek tőke kellett a befektetéshez, és pontosan tudta, hogy az államból egy árva fent sem tud kicsikarni, ezért gondolatai Kovács Tung felé fordultak. Teng Hsziao-ping „reform és nyitás” kampánya során Kovács Tung és a hasonló vállalkozók szépen meggazdagodtak. Kopasz Li vígan lépett be Kovács Tung műhelyébe, és azonnal lefegyverezte, amikor Elnök Tung néven üdvözölte. Tung letette kalapácsát, megtörölte veritékes arcát, és így szólt: – Kérlek, Igazgató Li, ne hívjál engem Elnök Tungnak, hadd maradjak Kovács Tung. Az sokkal férfiasabb.

Kopasz Li elnevette magát: – Hát akkor te se hívjál Igazgató Linek, mert a Kopasz Li sokkal férfiasabban hangzik.

Ezután felvilágosította Tungot arról, hogy már nem gyárigazgató, felmondott a munkahelyén. Megállt Kovács Tung tűzhelye mellett, és lelkesen, szanaszét fröcskölve nyálát, ismertette üzleti elképzeléseit. Többször is eszébe idézte Kovács Tungnak, hogy mindössze tizennégy fogyatékos dolgozóval több tízezer jüan éves nyereségre tett szert. Ha tehát 140 vagy akár 1400 egészséges munkás dolgozna a keze alatt, na meg egy maroknyi főiskolai egyetemi diplomás, kisdoktor, esetleg pár nagydoktor is, ki tudja, mennyi pénzt söpörhetne be? Kopasz Li az ujjain számolt, fennhangon szorzott-osztott, de fél óra sem volt elég, hogy eljusson a megoldáshoz. A verejtéktől csatakos fejű Kovács Tung türelmesen

várt, s a végén megkérdezte: – De mégis, mennyit tudnál keresni?

– Igazából fogalmam sincs – ingatta fejét Kopasz Li. Tágra nyitotta szemét, és ábrándosan folytatta: – Lelki szememmel nem holmi dollárokat látok, hanem a végtelen, nyílt tengert.

E romantikus rapszódia után Kopasz Li azonnal visszaváltott gyakorlatias hangnemébe, és hozzáfűzte: – Akárhogy is, nem lesz gondom ételre-italra, se ruhára, sem arra, hogy tele legyen a pénztárcám.

Aztán kinyújtotta karját Kovács Tung felé, mint egy útonálló, és azt mondta: – Add ide a pénzedet, és minden száz jüanért kapsz egy részvényt. Minden megvásárolt részvény után részesülhetsz a nyereségemből.

Kovács Tung feje vöröslött, mint a tűzhelye, lelkesedését felizzították Kopasz Li ígéretei. Megtörölte kezét az inge elejében, és föltartotta három ujját: – Harminc részvényt akarok.

– Harminc részvény, az háromezer jüan! – kiáltott fel meglepetten Kopasz Li, majd irigyen hozzátette: – Nagyon gazdag lehetsz!

Kovács Tung nevetett, és fölényesen mondta: – Háromezer jüan nem pénz.

Kopasz Li ekkor kitergette térképét, és elmondta Kovács Tungnak, hogy egy sanghaji ruhagyárnak vállalná a készre varrást, majd pedig, ha eljön az ideje, összeállítja a saját kollekcióját. Úgy fogják hívni amerikaiasan, hogy Baldy Brand. Eldöntötte, hogy vezető világmárkát csinál belőle. Rábökött a világtérképre, és bejelentette: – Ezen a térképen minden pötty egy-egy márkabolt, ahol majd Baldy Brand ruhákat lehet kapni.

Kovács Tungnak feltűnt, hogy valami nincs rendjén. – Csupa Baldy Brand-bolt? Más márka nem lesz?

– Nem – koppant Kopasz Li válasza. – Minek akarnék másik

márkát?

– Ha én befektetek háromezer jüant – mondta csalódottan Kovács Tung –, akkor legalább legyen nekem is saját márkám.

– Igazad van – ismerte el Kopasz Li. – A tiéd lesz a Blacksmith Brand.

Majd a keki Mao-zubbonyára mutatva közölte: – Ez is az én egyik Baldy Brand-cuccom, és soha az életben nem fogok megválni tőle. Rá fogom hímezni a hajtókájára a Baldy Brand-logót. Te azonban választhatsz a nadrág, ing, atlétatrikó és alsónadrág közül.

Kovács Tung jogosnak érezte Kopasz Li kérését, és beleegyezett, hogy a többi ruhadarab közül választ majd magának. Az atlétára és az alsónadrágra ügyet sem vetett, de a nadrág és az ing között sokáig ingadozott. Tetszett neki az ing, és főleg az ötlet, hogy az elejére majd ráhímezheti a lógóját; de aztán eszébe jutott, hogy az inget majd a zakó alatt fogják hordani, úgyhogy csak a gallér egy kis része látszik ki alóla. Félt, hogy ha az ingre hagyatkozik, a márkája nem lesz kellően szem előtt, ezért a nadrágot választotta a Blacksmith Brand vezértermékének. Rámutatott a világtérképre, és megkérdezte: – Ahol pötty van, ott ugye Blacksmith Brand ruhát is lehet kapni.

– Hogyne – paskolta meg a mellkasát Kopasz Li. – Ahol az én márkámat árusítják, ott a te márkádnak is lesz hely.

Kovács Tung örömeiben fölemelte mutatóujját, és kijelentette:

– Még tíz részvényt veszek, az annyi mint ezer jüan, ha enyém a Blacksmith Brand.

Kopasz Li nem hitte volna, hogy Kovács Tung négyezer jüant csak úgy kiperkál, és boldogan, harsányan kacagott, amikor kilépett a műhelyből. Kovács Tung volt a liuvárosi független üzleti közösség egyik vezetője, és felbecsülhetetlen segítség volt, ha valamiben példával járt elől. Hamarosan híre szállt Kovács Tung négyezer

jüanos befektetésének, és ez – Kopasz Linek a Jótétemény Műveknél elért látványos eredményeivel együtt – sok más vállalkozónak is meghozta a kedvét. Valósággal sorban álltak Kopasz Li világtérképe előtt, hogy részvényhez jussanak.

Kopasz Li következőnek Szabó Csangot kereste föl, akivel tíz percen belül sikerült nyélbe ütni az üzletet. Kopasz Li ráállt, hogy a világtérkép pöttyeitől megbabonázott Csang javára lemondjon az ingek márkajogáról. Csang azonnal fogott egy tűt, és végigmutogatott vele az összes európai pöttyön, a legapróbb országokat sem hagyva ki. Amikor arra gondolt, hogy Tailor Brand ingei világhírűek lesznek, annyira föllelkesült, hogy fölemelte mutatóujját, és így szólt:

– Tíz részvényt veszek.

Kopasz Li nagyúri gesztussal tíz bónuszrészvényt ajándékozott Csangnak, aki tehát húszat kapott tíz áráért. Kopasz Li megmagyarázta, hogy a plusz tíz részvénnel Csang szaktudását ismerte el, Szabó Csang lesz a ruhaipari vállalat főmérnöke, az ő dolga lesz a szakképzés éppúgy, mint a minőség-ellenőrzés.

Immár ötezer jüan indulótókéval a zsebében az ifjú vállalkozó most Kisolló Kuan köszörűsműhelye, illetve a viaszosvászon napernyő alatt ügyelő Fogtépő Jü felé vette útját. Öregolló Kuan már évek óta betegeskedett, nem tudott dolgozni. A köszörűsműhely minden gondja Kisolló Kuanra szakadt; ahogy ő mondta, parancsnok lett katonák nélkül. Kopasz Li Kisolló Kuanra ruházta az atlétatrikó márkajogát, a köszörűs pedig nagyon örült a Scissors Brand atlétának, mondván, hogy két vállpántja igazából olyan, mint egy olló két szára. Kisolló Kuan tíz részvényt vett ezer jüanért.

Fogtépő Jü felségterülete következett. A fogász mit sem változott az évek során, irdatlan viaszosvászon napernyője az utca végén terpeszkedett; alatta, egy asztalon sorban feküdtek a fogászati műszerek és a kihúzott fogak tucatjai. Amikor volt páciense, a

kisszékre ült, amikor nem volt, elnyúlt a rattan nyugszékében. Tucatnál is többször megjavította eddig a nyugszéket, ami a különféle árnyalatú rattanfoltokkal már olyan volt, mint Liuváros térképe. Fogtépő Jü innen nézte végig, ahogy a forradalom áradatból vékony erecskévé apad, és már azt se tudta, merre tart az erecske. Azt tudta, hogy a forradalom, mint minden más a világon, megöregedett és nyugalomba vonult, és biztos volt abban, hogy az ő életében már nem tér soha vissza. Úgy vélekedett, hogy a tucatnyi jó fog, amit tévedésből húzott ki, már nem minősül többé forradalmi kincsnek, inkább tucatnyi szennyfolt a karrierjén. Ezért egy sötét, viharos éjszakán kilopózott a házából, és suttyomban kihajította mindet a csatornába.

Fogtépő Jü elmúlt már ötvenéves, és amikor meghallotta Kopasz Li tervét, izgatottan felült a nyugszékében, kivette Kopasz Li kezéből a világtérképet, és gondosan tanulmányozni kezdte. Majd kinyilvánította: – Én, Fogtépő Jü, hiába éltem már le életem felét, még sohase léptem át a megyehatárt. Egzotikus tájak helyett mit láttam? Más emberek szájüregét. Ezért hát számítok rá, hogy sikerrel jársz, és mihelyt meggazdagodok veled együtt, ott süllyedjek el, ha még egy fogat kihúzok, vagy akár csak belenézek egy másik ember tátott szájába. Végig akarom járni a világ festői tájait, és megkeresem az összes helyet, amit a térképed pöttyei jelölnek.

– Ez ám a nagyra törő álom! – mondta Kopasz Li, lelkesedést kifejező kézmozdulattal.

Jü azonban még nem ért a végére. Megvetően nézett végig az asztalra kitett fogászati eszközökön, és bejelentette: – Ezt mind ki fogom dobni.

– Ne tedd! – mondta Kopasz Li. – Vidd őket magaddal, amikor beutazod a világot, hogy meglásd a tájakat, amiket csak a pöttyök jelölnek a térképen. Ha magaddal viszed őket, és ahhoz szottyán kedved, egy füst alatt kihúzhatsz néhány fehérember– és

feketeember-fogat is. Miután annyi kínai fogat kihúztál, ha végre gazdag leszel, áttérhetsz a külföldi fogak kihúzására.

– Igazad van – ismerte el csillogó szemmel Fogtépő Jü. – Harminc éve húzom a fogakat, de ezek mind a honfitársaink fogai voltak. Még egy sanghaji fog kihúzásához sem jutottam hozzá, nemhogy külföldiéhez. Ennek a térképnek minden pontján fogakat akarok húzni.

– Úgy van! – kiáltotta Kopasz Li. – Míg mások arra törekszenek, hogy ezer könyvet olvassanak el vagy ezer *lit* gyalogoljanak, te arra törekszel, hogy ezer *lit* gyalogolj, és ezer fogat húzzál.

Másnap kerítették rá sort, hogy megbeszéljék Jü márkájának ügyét. Jünek nagyon nem volt ínyére, hogy a nevét alsónadrágokhoz kell adnia; de hát nem maradt más ruhadarab. Be is olvasott Kopasz Linek, sűrű káromkodások kíséretében: – A nadrágot, az inget, az atlétát mind másnak adtad, baszd meg, és most egy alsógatyával akarod betömni a számat? Ez is mutatja, hogy nem becsülsz semmire.

– Esküszöm – mondta szenvedélytől fűtött hangon Kopasz Li –, hogy a legmélyebb tiszteletet érzem irántad. Csak hát ezen az útvonalon jöttem hozzád, és nem tehetek róla, hogy az utca végén laksz. Ha a rendelőd az utca elején volna, választhattál volna más ruhát.

Fogtépő Jü nem szívesen hagyta, hogy Kopasz Li ennyivel megússza: – Én már akkor itt görnyedtem az utca végén, amikor te még a világon se voltál. És amikor még csak kis utcakölyök voltál, akkor is naponta többször eljöttél megnézni. De most, hogy kinőttek a szárnyaid, rám se bagózol már. Miért nem jöttél korábban? Mert nem fájnak azok a kurva fogaid, és...

– Bizony, igazad van – helyeselt Kopasz Li. – Erre mondják, hogy nem árt emlékezni a kútásóra, mikor az ember vizet inna, és Fogtépő Jüre, mikor az embernek a foga fáj. Ha sajogna a fogam,

annyi szent, te lennél az első, akit fölkeresnék.

Miután Fogtépő Jü hangot adott elégedetlenségének az alsógatyával kapcsolatban, elpanaszolta azt is, hogy a „Fogtépő” minden változata rosszul hangzik, mint márkanév.

– Ez esetben mit szólnál a Tooth Brand alsónadrághoz? Fogmárka?

– Az is rosszul hangzik – mondta Fogtépő Jü.

– És az Elefántcsont? – kérdezte Kopasz Li.

Fogtépő Jü elgondolkozott rajta, s jóváhagyta: – Elefántcsont, az mehet. Tíz részvényt kérek, az ezer jüan. Ha még hozzáadod az atlétatrikós márkát is, húszat veszek.

Kopasz Li fölemelte győzelmi zászlaját. Az erőteljes szájturnával töltött délelőtt során sikerült összeszednie hétezer jüan indulótőkét. Azt azonban nem vette észre, hogy Fagyialtos Vang ott settenkedik a sarkában. Vang, aki a kulturális forradalom idején közhírré tette szándékát, miszerint feltalálja a soha el nem olvadó fagyialtot, most már szintén az ötvenes éveit taposta. Mikor Kopasz Li kiteregette világtérképét a kovácműhelyben, Fagyialtos Vang éppen arra járt, és fülébe jutottak az ifjú vállalkozó hajmeresztő ígéretei. Fagyialtos Vangnak leesett az álla, mikor azt látta, hogy Kovács Tung csak úgy odaad Kopasz Linek négyezer jüant. Nem tágított Kopasz Li mögül, és kileste, amint Szabó Csang, Kisolló Kuan és Fogtépő Jü összesen még háromezer jüant fektet be a vállalkozásba. Ennek láttán Fagyialtos Vang úgy beizgult, mint hangya a forró serpenyőben, és arra jutott, hogy ezt az esélyt semmi esetre sem szabad kihagyni. Amikor Kopasz Li elégedetten sétált az utcán, Vang elkapta hátulról, föltartotta öt ujját, és így szólt: – Öt részvényt veszek.

Kopasz Li fel nem tételezte volna, hogy Fagyialtos Vang össze tud kaparni ötszáz jüant. Ennyi pénzt még ő, a híres Gyárigazgató Li sem tudott volna összeszedni, még ha mindenét összerakja, akkor se. Végigmérte a rongyos ruhájában is vigyorgó Fagyialtos Vangot,

és elkáromkodta magát: – Bassza meg, ti, magánvállalkozók bezsebelitek az összes pénzt, nekünk, kádereknek meg nem marad semmi.

Fagylaltos Vang bólintott és meghajolt: – Most már te is magánvállalkozó vagy, és hamarosan olyan gazdag leszel, mint egy olajgejzír.

– Olajgejzír azért nem – igazította helyre Kopasz Li –, de olyan gazdag leszek, mint egy tízezer tonnás tartályhajó.

– Igen, úgy van – hízelgett Fagylaltos Vang. – Ezért mindig szorosan a nyomodban leszek.

Kopasz Li elnézte Vangot, ahogy fölemeli öt ujját. Fejcsóválva, sajnálkozó hangon mondta: – Bocsáss meg, de neked már nem maradt egyetlen ruházati márka sem.

– Nem kell nekem márka – ingatta öt ujját Fagylaltos Vang. – Nekem csak részvény kell.

– Az úgy nem megy – intett nemet Kopasz Li határozottan. – Én mindig ragaszkodtam a tisztességes és igazságos eljáráshoz, és elfogadhatatlan volna számomra, ha Kovács Tung, Szabó Csang, Olló Kuan és Fogtépő Jü mind márkatulajdonos lenne, te meg nem.

Kopasz Li fölszegte fejét, kidüllesztette mellét, és elvonult. Immár hétezer jüan kockázati tőkét gyűjtött be, és nem érdekelte az az ötszáz, amit Fagylaltos Vangtól kapott volna ráadásnak. Vang szánalmasan poroszkált utána, öt ujját a magasba emelve, mintha műkeze volna. Egyre csak esengett Kopasz Linek, eszébe idézte, hogy ha tankhajója lesz, abban Fagylaltos Vang kőolajából is lehet egy kevés; elpanaszolta minden baját, elmagyarázta, hogy a fagylaltárusítással csak nyáron tud pénzt keresni, ezért a fennmaradó három évszakban mindenféle más munkát el kell vállalnia. És most, hogy öregszik, egyre nehezebben jut alkalmi munkához. Amikor a jövője került szóba, szeméből kicsordult a könnye. Egész élete nem ér többet ötszáz jüannál, és ezt most mind

be akarja ruházni Kopasz Li dicsőséges vállalkozásába, így biztosítván magának kényelmes jövőt.

Ekkor Kopasz Linek eszébe ötlött valami. Megállt, és tar fejére csapva felkiáltott: – Kimaradt a zokni!

Fagylaltos Vang először nem is válaszolt. Kopasz Li rámutatott Vang feltartott ujjaira: – Tedd csak le nyugodtan. Úgy döntöttem, elfogadom az ötszáz jüanodat. Tiéd lesz a zoknimárka. Úgy fogjuk hívni: Popsiele Brand.

Fagylaltos Vang azt se tudta, hová legyen örömeiben, többször is megtörülte a kezét inge elejében, és csak azt ismételte: – Köszönöm, köszönöm...

– Ne nekem köszönd – mondta Kopasz Li. – Köszönd az elődeidnek.

– Milyen elődeimnek? – Fogalma se volt, mire akar Kopasz Li kilyukadni.

– Nem hallottál még az elődeidről? Micsoda veszekedett hólyag vagy! – Kopasz Li megpaskolta Fagylaltos Vang vállát a térképpel: – Az elődeid azok, akik feltalálták a zoknit, akárcicsodák voltak. Gondold meg, ha a zoknit senki se találja fel, nem lenne Popsiele Brand zokni se, én nem fogadhatnám el a pénzedet, és emiatt logikusan nem lehetne olajod a tartályhajómban.

– Aha! – Fagylaltos Vang végre megértette. Két tenyerét összetéve kántálta: – Hálás köszönet az elődeimnek.

Kopasz Li, mihelyt felhajtotta a 7500 jüan indulótőkét, végigjárta Liuváros összes üres épületét, végül egy volt raktárházat választott ki gyárnak. Ugyanaz a raktár volt, amelyikbe Szung Fan-pinget bezárták, és ahol a hosszú hajú gimnazista apja szöveget vert a saját koponyájába. A hodály évek óta üresen állt. Kopasz Li kibérelte, és azonnal beállított harminc varrógépet. Aztán felfogadott harminc parasztlányt, és megbízta Szabó Csangot, hogy tanítsa be őket.

Szabó Csang azt mondta, hogy a raktár túl nagy – akár kétszáz varrógép is elférne benne. Kopasz Li fölemelte három ujját, és közölte: – Három hónapon belül annyi befejezni való ruhát hozok haza Sanghajból, hogy napi huszonnégy órában kétszáz varrógép se lesz elég hozzá.

Kopasz Li egy teljes hónapot fordított az előkészületekre. Azt már elhatározta, hogy Sanghajba megy; készen állt minden, csak maga a termék hiányzott. Miután beszerezte a varrógépeket, az indulótőke maradékát odaadta Szabó Csangnak, hogy ebből fedezze a raktár bérét és a harminc parasztlány havi fizetését. Ami a legfontosabb: megbízta Csangot, hogy egy hét alatt végezzen a parasztlányok kiképzésével, mivel, mint magyarázta, egy hét múlva már meg is érkezik az első félkésztermék-szállítmány Sanghajból. Elmagyarázta továbbá, hogy most egy ideig nem jön haza, mert úgy kell futkosnia Sanghajban, mintha motor volna a fenekében, azzal a céllal, hogy hazahozza Liuba, amit a sanghaji ruhaipar nyújtani tud. Megkérte Szabó Csangot, hogy figyelje a táviratokat, mert valahányszor megköt egy új üzletet, táviratban értesíti majd. Végül megszorította Csang kezét e szavak kíséretében: – Most mindent rád bízok, míg el leszek Sanghajban, hogy elvégezzem az utolsó simításokat.

Így kötött ki végül Kopasz Li a busz indulását várva Szu mama büféjében. Sejtelve nem volt arról, hogy Tao Csing időközben elbocsátotta a népi állam kötelékéből. Minden megtakarított pénze – négyszáz jüan – ott volt az ingzsebében. Ebből kellett, hogy szállásra, étkezésre és más útiköltségekre fussa. Akárhogy is, biztos volt benne, hogy mielőtt ez a pénz elfogyna, egész Liuváros az ő varrógépeinek zúgásától-zakatolásától fog visszhangozni. Amikor először indult Sanghajba a Jótétemény Művek képviselőjében, ugyancsak Szu mama büféjében várta a buszt. Akkor a Jótétemény Művek dolgozóinak táblóját vitte magával; most nem volt nála más, csak az a világtérkép. Miközben a gombócát majszolta, megmutatta Szu mamának a világtérképet, és most a jóasszonyon volt a sor, hogy

elámuljon a térkép pöttyein, amelyek oly lázas izgalomba hozták Kovács Tungot és a többieket.

Szu mama is hallott Kopasz Li nagyratörő terveiről, és tudott róla, hogy Kovács Tung, Szabó Csang, Olló Kuan, Fogtépő Jü, valamint Fagylaltos Vang mind osztoztak világhódító álmaiban. Szu mama eleinte azt gondolta: „hiszem, ha látom”, de ahogy a gombócfaló Kopasz Li hetvenkedését hallgatta, még jobban föllelkesült, mint Fagylaltos Vang, és ő is csatlakozni akart. Kopasz Li a fejét csóválta, nem hagyta, hogy Szu mama is befektesse a pénzét. – A zubbony az én márkám: Baldy Brand, a nadrág Blacksmith Brand, az ing Tailor Brand, az atlétatrikó Scissors Brand, az alsónadrág Elefántcsont, ja, és majdnem elfelejtettem a zoknit, az most Popsiele Brand.

Szu mama azt mondta, nem kell neki márka, de Kopasz Li ragaszkodott hozzá: nem járja, hogy pont neki ne legyen. Huzakodtak egy darabig, mígnem végül Kopasz Linek szemébe ötlött a büfétulajdonos bő keble, és felkiáltott: – Hogy is felejtettem el, hogy nővel van dolgom? Van még melltartó is.

Lenézett félig megevett húsgombócára, és hozzátette: – A márkánév lehet Húsgombóc melltartó. Ha vásárolsz tizenöt részvényt, akkor azzal a tíz részvénnel együtt, amivel Szabó Csang szakértelmét jutalmaztam, pontosan száz részvényünk lesz.

Szu mama úgy örült, hogy még a Húsgombóc melltartó kissé vulgáris hangzása sem zavarta. Áhítatos mosollyal mondta: – Épp egy pár napja voltam a szentélyben, hogy füstölőt égessek, és ennek köszönhetem a csodás szerencsét, hogy most találkozhattam Kopasz Livel.

Amint kimondta, máris úrrá lett rajta a türelmetlenség, szaladt volna haza, hogy elhozza a megtakarított pénzét. Kopasz Li közölte, hogy úgyszincs elég idő, neki már fel kell szállni a buszra, de azért megjegyzi, hogy lóg tizenöt részvénnel. Szu mama viszont attól tartott, hogy amikor Kopasz Li diadalmasan hazatér Sanghajból,

már nem fog törődni az ő tizenöt részvényével. Ezért ragaszkodott hozzá, hogy írásban állapotodjanak meg róla.

Azzal kiment az ajtón, és megkérte Kopasz Lit, hogy várjon, amíg meg nem jön a pénzzel, Kopasz Li utánakiabált, hogy jöjjön vissza, majd azt mondta neki: – Megvárnálak, de a busz nem vár meg engem.

Minthogy már csak pár perc volt az indulásig, fölkapta táskáját, föltekerte térképét, és kisietett a büféből. Szu mama nem tágitott mellőle, elkísérte egészen a váróterem ajtajáig. Amikor beállt a sorba, hogy a jegyét ellenőriztesse, még odakiabált neki: – Kopasz Li, ne feledd az ígéretedet, ha visszajössz. A szemem láttára nőttél nagyra.

Kopasz Linek hirtelen eszébe jutott a gyermekora, még az is, hogyan verték agyon Szung Fan-pinget a buszállomás előtt, hogyan zokogott ő és Szung Kang vigasztalhatatlanul, és hogyan adta nekik kölcsön a talyigáját Szu mama, és hogyan beszélte rá Tao Csinget, hogy húzza haza Szung Fan-ping holttestét. Kopasz Li visszaneézett Szu mamára, és azt mondta: – Emlékszem mindenre, amit kiskoromban átéltem. Szung Kang meg én itt vártuk anyánkat, hogy érjen haza Sanghajból. Senki ügyet sem vetett ránk, de te húsos gombócot adtál, hogy ne maradjunk éhen, és gondoskodtál róla, hogy hazajussunk.

Kopasz Li szeme könnybe lábadt. Megtörölte könnyes arcát, amikor a jegyellenőrző pulthoz lépett, aztán még egyszer megfordult, és így búcsúzott: – Ne félj, nem feledkezem meg az ígéretemről.

40. FEJEZET

Kopasz Li kitárta hát a szárnyát, és elrepült Sanghajba, Kovács Tung, Szabó Csang, Olló Kuan, Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang pedig nyakukat nyújtogatva lestek távozását. Esténként, amikor mind az

öten lefeküdtek aludni, csukott szemhéjuk mögött a világtérkép pöttyeit látták; úgy ragyogtak, mint csillagok az éjszakai égen. Fagylaltos Vang ezenkívül a tízezer tonnás tankhajóról is álmodott, amint az óceán hullámain suhan. Szu mama számára a pöttynézés kötelező mentális gyakorlat volt lefekvés előtt, bár kissé kényelmetlen érzéssel töltötte el, hogy a tizenöt részvényről nem született hivatalos okirat. Miután Kopasz Li elutazott, Szu mama fogta a gőzölőből épp csak kivett gombócokat, és végigjárta Tungot, Csangot, Kuant, Jüt, valamint Vangot. Mindannyiuknak részletesen beszámolt a tizenöt részvényéről. Ahogy mondani szokás, az emberek szívéhez a gyomrukon át vezet az út, így hát Tung, Csang, Kuan, Jü és Vang mindig egyetértően bólogattak, míg hallgatták Szu mama történetét, és ették a gőzgombócot. Szu mama a végén mégiscsak megkönnyebbült egy kicsit, és arra jutott magában, hogy ha Kopasz Li nem állja is a szavát, itt lesz ez az öt férfi, aki most törölte le a húslét a szájáról, majd ők tanúskodni fognak mellette.

Kopasz Li távollétében Kovács Tungnál gyűltek össze rendszeresen az üzlettársak. Mihelyt besötétedett, beállított a műhelybe Csang, Kuan, Jü és Vang. Szu mama büféje is csak egy ugrásra volt, de mindig ő érkezett utoljára, mikor már a hold is fönn járt az égen. Ott ültek hatan, nevetgéltek, agyba-főbe dicsérték Kopasz Lit, és földidéztek, mekkora sikereket ért el a Jótétemény Műveknél. Történeteik egyre jobban elrugaszkodtak a valóságtól, az új vállalkozáshoz fűzött reményeik pedig exponenciálisan növekedtek. Kovács Tung megállapította, hogy az üzleti világban jelenleg a kantoniak dirigálnak, ezért a kantoni nyelvjárást mindenkinek beszélnie kell, függetlenül, a származásától. Hozzátette: – Abban biztos vagyok, hogy amikor Kopasz Li hazajön, erős kantoni akcentussal fog beszélni, mint egy hongkongi üzletember.

Azután meghallgatták Szabó Csang munkajelentését. Hogy betaníthassa a harminc parasztlányt, Csang átmenetileg bezárta szabóműhelyét. Elmesélte, hogy a lányok mind magukkal hozták az

ágyneműjüket, és szerencsére most március van, a raktár meg kellően nagy, úgyhogy le tudnak táborozni a földre. Három sorban alszanak, mint a katonalányok a laktanyában. Szabó Csang elmondta azt is, hogy a harminc lány közül van, aki okos, és van, aki nehéz felfogású. A jó fejűek három nap alatt elsajátították a gépi varrás műveleteit, a tompábbaknak tíz nap, esetleg két hét kellett. Kovács Tung úgy vélekedett, hogy tíz-tizenöt nap túl sok, hiszen egy hét sem telik el, mire Kopasz Li beállít egy rakás megrendeléssel. Mihez kezdenek, ha addigra még nem boldogulnak a géppel?

Tung, Csang, Kuan, Jü, Vang és Szu esténként megvitatták a vállalkozás ügyeit, ám csak teltek a hetek, és semmi hír nem jött Kopasz Liről. Az üzlettársak egyre visszafogottabban fogalmaztak, és kezdték új szemmel felmérni helyzetüket. Fagylaltos Vang volt az első, aki azon spekulált: – Lehet, hogy Kopasz Li meglépett?

– Agyrém – vágott vissza nyomban Szabó Csang. – Amikor elment, itt hagyta nekem az összes pénzét. Mivel lépett volna meg?

Kovács Tung bólogatott, és megjegyezte: – Az üzleti életben néha percek alatt lehet egyről a kettőre jutni, máskor több időre van szükség.

– Így igaz – toldotta meg Fogtépő Jü. – Én néha egyetlen nap alatt tíz fogat kihúzok, máskor meg napok múlnak el úgy, hogy nem veszek a kezembe fogót.

– Ugyanez a helyzet az ollóköszörüléssel – mondta Kisolló Kuan. – Néha ki se látszom a munkából, máskor meg annyi az időm, hogy belehalok az unalomba.

Eltelt még két hét, és még mindig nem hallottak Kopasz Li felől. A hat üzlettárs továbbra is minden este összegyűlt a kovácsműhelyben, bár most már nem Szu mama érkezett rendszeresen utolsónak, hanem Szabó Csang. Mindennap elment a postára, felajzott reményekkel, és megkérdezte, nem küldött-e Kopasz Li táviratot Sanghajból. A beérkező táviratokért felelős

postás megszokta, hogy fél órával a munkaidő vége előtt Szabó Csang bedugja fejét, arcán széles, megnyerő mosollyal. A postás csak intett neki, és Szabó Csang arca elkomorult, még mielőtt megszólalhatott volna, mert tudomásul kellett vennie, hogy nem jött távirat. Mire a postás kinyitotta száját, Csang már félig ki is fordult az ajtón. Szabó Csang letörten álldogált a postahivatal előtt, miközben az alkalmazottak egymás után hazaindultak, és aki bezárta a postát, azt megkérte, hogy ha éjszaka jönne távirat Kopasz Litől, azt kézbesítsék Kovács Tung műhelyébe. Csang ezután hazasietett, gépiesen bekapta vacsoráját, és csüggedten elbaktatott Tunghoz.

Ott ült a hat partner, bámulta a csillagokat, és várta, hogy megjöjjön Kopasz Li távirata. Így vártak, vártak egy hónapon és öt napon át. Olyanok voltak, mint a borult éjszakai ég – sehol egy csillag, nem dereng holdvilág, csak a sötétség. Fogalmuk se volt, mit kéne tenniük. Eleinte be nem állt a szájuk, de a végén már csak ültek csöndben, és ki-ki a maga dolgáról gondolkozott. Kisolló Kuan nem állta meg, hogy ne panaszkodják: – Úgy látszik, Sanghaj felfalta Kopasz Lit, ahogy a kutya felfalja a húsos gombócot. Jól mondom?

Amikor annak idején Fagylaltos Vang feltette a kérdést, nem léphetett-e meg vajon Kopasz Li, mérgesen rátámadtak. Most azonban mind ráhangolódtak Kisolló Kuan panaszos spekulációjára. Fogtépő Jü értett egyet vele elsőnek: – Jól mondd. Amikor fogat húzok, mindegy, hogy ép-e vagy szuvas, vérezni vérzik. Kopasz Li Sanghajba ment, és akár szerzett megrendelést, akár nem, azért adhatott volna hírt magáról.

– Ahogy már a legelején kérdeztem – fűzte hozzá Fagylaltos Vang –, nem lehetséges-e, hogy Kopasz Li egyszerűen megpattant?

– Egyszerűen nincs értelme, hogy megpattanjon – sóhajtott Szabó Csang. – De azt sehogy sem értem, miért nem adott semmiféle hírt magáról.

Szu mamának hirtelen eszébe jutott egy másik eshetőség, és idegesen latolgatta: – Mi van, ha baleset érte?

– Milyen baleset? – kérdezte Kisolló Kuan.

Szu mama végignézett öt üzlettársán, és pillanatnyi habozás után így szólt: – Nem tudom, kimondhatom-e hangosan.

– Mondd csak! – felelte aggodalmasan Fogtépő Jü. – Mi az, amit nem mersz kimondani?

– Sanghaj nagyváros – dadogta Szu mama –, az utcákon csupa autó jár. Nem lehet, hogy elgázolták? Nem lehet, hogy kórházba került?

A többiek egyszerre elhallgattak. Nem hagyta őket nyugton Szu mama verziója, rájöttek, hogy nem zárható ki a közúti baleset lehetősége. Mind azért imádkoztak, hogy Kopasz Lit óvják meg az istenek, és ne gázolja el senki; de ha mégis, akkor ússza meg egy horzsolással, ne sérüljön meg súlyosan, és főleg ne váljon tartósan nyomorékká, gyengeelméjűvé, vakká vagy süketté.

Végül aztán Szabó Csang nem tudta türtőztetni magát. Bejelentette, hogy az e havi helyiségbért már kifizették, és a harminc parasztlány is megkapta a fizetését. Ehhez jön még a harminc varrógép ára, vagyis összesen négyezer jüan maradt. Gondterhelten summázta a helyzetet: – Ebben a pénzben a mi vérünk-verítékünk testesül meg.

Szabó Csang szavainak hallatán mindenkinek megremegett a szíve. Szu mamát is elfogta az aggodalom, de aztán eszébe jutott, hogy az ő pénze nem került a közösbe, és ettől kicsit megnyugodott. Minden szem Kovács Tungra, a Magánvállalkozók Üzleti Kamarájának elnökére, egyszersmind a cég legnagyobb befektetőjére szegeződött – várták, hogy megnevezze a következő lépést. Tung addig egész este meg se mukkant, de most, hogy mindenki őt nézte, kénytelen volt megszólalni. Felsőhajtott, és annyit mondott: – Várjunk még pár napot.

Két nap múlva végre jött egy távirat Kopasz Litől. Nem Szabó Csangnak címezte, hanem Szu mamának. Csupán két mondatból állt, arról értesítette a potenciális befektetőt, hogy a Szu mama Húsgombóc Melltartója kissé közönségesen hangzik, ezért inkább Dim Sum lesz a márka neve.

Szu mama végigfutotta az utat a távirattal Kovács Tung műhelyéig. A régóta csöndes műhelyben egyszer csak magasra hágott az izgalom. Az üzlettársak kezdeti optimizmusa nyomban új erőre kapott, és lelkesen taglalták biztató kilátásaikat. Arra a következtetésre jutottak, hogy Kopasz Li azért írt ilyen sokára, mert annyi megrendelést hajtott fel Sanghajban, hogy írni sem maradt ideje. Kopasz Lit váltakozva magasztalták és szidták; hol meggárgyult seggfejnek nevezték, hol meg azt bizonygatták egymásnak, hogy szántszándékkal rémítette őket halálra.

Aztán Fagyaltos Vang észrevette, hogy valami hibádzik a távirattal, és kipirult arca egyszerre elsápadt. A sürgönyt lengetve mondta: – Ebben egy szó sincs üzletről.

– Ez igaz – sápadt el Kisolló Kuan is. – Egy szóval sem említi az üzletet.

A másik négy partner fürgén újra átolvasta a táviratot, aztán összenézett. Szabó Csang volt az első, aki fel tudott hozni valamit Kopasz Li mellett: – Ha azt írja, hogy Szu mamának meg kell változtatnia a márkanévét, akkor biztosan kötött már néhány szerződést.

– Szabó Csang jól beszél – mutatott Kovács Tung a padra, ahol ültek. – Én ismerem Kopasz Lit. Amikor még kis vakarcs volt, minden áldott nap eljött hozzám, és nemi életet élt azzal a hosszú paddal. Ez a kis seggfej nem olyan, mint a többi ember, és ha valamit elhatároz, azt ezer százalékosan teljesíti.

– Kovács Tungnak igaza van – mondta Fogtépő Jü. – Abban a kis seggfejben olyan mohóság dolgozik, amelyet én még emberben nem

láttam. Aznap, amikor elkérte a nyugszékemet, kellett még neki a viaszosvászon napernyóm is, és kis híján kölcsönkérte az asztalomat, így aztán a csodás fogászati standom egyetlen nap alatt olyan lett, mint egy kopasztott veréb.

– Fogtépő Jü beletrafált – tette hozzá Kisolló Kuan, és felidézte Kopasz Li viselt dolgait. – Az a csirkefogó már egész kis korában folyton üzletelt, tőlem például Lin Hung fenekével csikart ki egy tál különleges háromízű tésztát. Ő falta boldogan, én meg csak néztem, és csorgott a nyálam.

– Mi tagadás – kottyant közbe Fagyaltos Vang –, ennek a töpszli gyereknek égis ér a becsvágya. Más ember megelégszik azzal, hogy olyan gazdag legyen, mint egy olajkút, ő viszont olyan gazdag akar lenni, mint egy tízezer tonnás tartályhajó.

Látván, hogy a többiek milyen biztosak a dolgukban, Szu mama újból idegeskedni kezdett a tizenöt részvénye miatt. – Amikor Kopasz Li hazajön majd azzal a rakás megrendeléssel, mit tegyek, ha nem ismeri el a részvényeimet? Ti lesztek a tanúim!

– Ne aggódj! – mutatott Kovács Tung az éppen Szabó Csang kezében lévő sürgönyre. – Ez a távirat a te bizonyítékom, és pedig sokkal erősebb, mint amit mi mondhatnánk.

Szu mama kikapta a táviratot Szabó Csang kezéből, keblére szorította, mint egy csecsemőt, és boldogan mondta: – Szerencsére most is elmentem a szentélybe füstölőt égetni, és Kopasz Li fel is adta ezt a táviratot. Most már nem teheti meg, hogy ügyet se vessen a tizenöt részvényemre. A füstölő igenis nagyon hatásos!

Miután Kopasz Li elküldte rejtélyes táviratát, ez az iromány olyan lett, mint a keleten felkelő kommunista nap: egy szemvillanás alatt megszabadította az üzlettársakat a sötétség és kétségbeesés béklyóitól. Az izgalom eltartott még vagy fél hónapig, de Kopasz Li nem adott több hírt magáról. Sóvárogva várták a hírt nappal, sóvárogva éjjel, a nap huszonnégy órájában és a végén már minden

másodpercében. De Kopasz Li nyomtalanul eltűnt. Elsüllyedt Sanghajban, mint kő a tengerben. Soha többé egyetlen távirat nem jött tőle Liu-városba.

Reményeik ismét a porba hullottak. Éjjel-nappal gyötörte őket a szorongás. Eltelt a második hónap. Szabó Csang megint kifizette a helyiségbért, kezébe nyomta a parasztlányoknak második havi fizetésüket. Aztán remegő hangon közölte a részvényesekkel: – Már csak kétezer jüan maradt véres verítékkal megkeresett pénzünkből.

Az üzlettársak hátán végigfutott a hideg, Szu mamáén is, míg csak eszébe nem jutott, hogy egy fennél sem járult hozzá a közöshöz, mire ismét megnyugodott. Az üzlettársak körében most már határozottan eluralkodott a Kopasz Li iránti bizalmi válság. Elsőként Fogtépő Jü adott hangot elégedetlenségének: – Mit képzelsz magáról ez a kis mitugrász? Most együtt boltolunk, vagy pedig bújócskázunk?

– Igazad van – mondta Szabó Csang. – Az ember azt is meghallja, ha egy gombostű a földre esik. Nincs ez rendjén, hogy Kopasz Li csak úgy eltűnik, és azt se tudjuk, él-e, hal-e.

– Ki beszél itt gombostűről – tódította dühösen Kisolló Kuan. – Még a fingást is meghallani.

Kovács Tung sápadozott mérgében, de még mindig nem szólalt meg. Mindenki szemrehányón nézett rá. Tung értette, mi jár a fejükben, mintha csak fennhangon mondták volna: „Ha te nem ruházod be azt az első négyezer jüant, a mi pénzünk is a zsebünkben maradt volna.” Kovács Tung azonban így méltatlankodott magában: „Azt mondják, végtelen a példamutatás hatalma, de ha az ember példát mutat, csak annyit ér vele, hogy ő lesz a bűnbak.”

A hat üzlettárs elnémult, aztán Szabó Csang reszkető hangon folytatta: – Még egy hónap, és annyi pénzünk sem lesz, hogy kifizessük a helyiséget és a munkabért. – A hangja hideg volt és tompa, és miután elhallgatott, hidegen és tompán bámult Tungra.

Kovács Tung érezte, hogy mindenki az ő tekintetét lesi, kivéve Fogtépő Jüt, aki a szájára meredt, mintha a jó fogait számlálná.

Kovács Tung mély levegőt vett: – Ehhez mit szólnátok? Küldjük haza a harminc parasztlányt. Ha szükség van rájuk, bármikor visszahívhatjuk őket.

A többi partner nem válaszolt, csak jegesen bámult Kovács Tungra. Tudta, hogy a helyiségbér jár a fejükben, és azt is, hogy egyikük sem hajlandó erre áldozni a megmaradt pénzét. Kovács Tung megcsóválta fejét, aztán bólintott, és így szólt: – Akkor mit szóltok ahhoz, hogy lemondjuk a helyiséget? Ha Kopasz Li hazajön a megrendelésekkel, újra kibérelhetjük.

Volt, aki bólogatott, Szabó Csang pedig megkérdezte: – És mi lesz a harminc varrógéppel?

Kovács Tung elgondolkodott egy pillanatra, aztán a következő javaslattal állt elő: – Osszuk el egymás között a varrógépeket a befizetések arányában, és vigyük haza.

Szabó Csang személyesen küldte haza a harminc parasztlányt, személyesen mondta le a raktárbérletet, és személyesen osztotta el a varrógépeket a befizetések arányában. Szu mama egyetlen fennél sem járult hozzá a vállalkozáshoz, így természetesen nem kapott varrógépet. Miután e gyászos teendőkkel végeztek, a partnerek továbbra is összegyűltek esténként Kovács Tung műhelyében, csak most olyan némán ültek, mint a kísértet, és amikor besötétedett, a műhelyen síri csend ült.

Eltelt még egy hónap, és Kopasz Li felől még mindig nem hallottak semmit. Először Szu maradt el az esti találkozóról, aztán Szabó Csang, Kisolló Kuan és Fogtépő Jü. A végén már csak Fagyaltos Vang járt el lelkiismeretesen a kovácsműhelybe, pedig ő adta a legkevesebb pénzt. Ott ült a csüggedt Kovács Tung előtt, sóhajtozott, a könnyét törölgette, és nyomorúságos hangon kérdezgette: – Így úszik el a véres verítéssel megkeresett pénzünk?

– Nem tehetünk semmit – felelte üres tekintettel Kovács Tung. – Ha az embernek meg kell szabadulnia az ujjától, nincs más hátra, le kell vágni.

41. FEJEZET

Amikor az üzlettársak már éppen felhagytak volna minden reménnyel, újból felbukkant Kopasz Li, tetőtől talpig porosan. Három hónappal és tizenegy nappal azután, hogy elhagyta Liuvárost, egy este belépett az autóbusz-állomás épületébe, ugyanabban a ruhában, amelyikben elutazott, ugyanazzal a táskával az egyik kezében, ugyanazzal a térképpel a másikban. Egyenest Szu mama büféjébe ment, és ott leült. Szu mama az elején fel sem ismerte, ugyanis elutazásakor fényes, tar feje volt, most pedig hosszú haja és sűrű szakálla. Ökölrel az asztalra csapott, és elkiáltotta magát: – Megjöttem, Szu mama.

A büfésnő hátrahőkölt meglepetésében. Kopasz Li hosszú hajára mutatva megkérdezte: – Hát ez meg mi a csuda?

– Hihetetlenül sok volt a dolgom – felelte Kopasz Li, fejét csóválva. – Annyira elfoglalt voltam Sanghajban, hogy nem értem rá megborotválni a fejemet.

Szu mama a mellére csapta két kezét, és a lánya tekintetét kereste, aki csak állt ott tágra nyílt szemmel. Óvatosan érdeklődött: – És hogy sikerült?

– Éhen halok – vakkantotta Kopasz Li. – Hamar, öt gőzölt húsos gombócot nekem.

Szu mama gyorsan odaszólt a lányának, hogy hozzon Kopasz Linek gombócot. Az utazó megmarkolt egyet, és beletömte a szájába. Közben már mondta is: – Menj, szólj Kovács Tungnak és a többieknek, hogy értekezlet lesz a raktárban. Amint végzek a gombócokkal.

Kopasz Li magabiztossága láttán Szu mama meg volt győződve, hogy a vállalkozás vezetője egy csomó üzenet kötött. Ezért csak bólogatott, és elment. Húsz méter után egyszer csak eszébe jutott, hogy lemondták a raktár bérletét, úgyhogy visszasietett, és az ajtóban állva tétován megszólalt: – Nem akarsz mégis inkább Kovács Tungnál találkozni velük?

Mivel Kopasz Linek tele volt a szája, mit tehetett mást, rábólogatott. Szu mama ekkor úgy vágatott a város nyugati főutcája felé, mint aki császári megbízást teljesít. Amikor elért Szabó Csang műhelyének ajtajához, bekiabált: – Megjött Kopasz Li!

Odakiabált Csangnak, Kuannak és Jünek is. Amikor Kovács Tung meghallotta, ő is kiszaladt a műhelyéből. Aztán Tung, Csang, Kuan és Jü mind megálltak a kovácsműhely ajtajában, és hallgatták a levegő után kapkodó Szu mamát: hogyan jelent meg Kopasz Li egyszer csak a büfében, hogyan csapott az asztalra, s bődült el, hogy „gombócot”. Amikor végére ért a beszámolójának, Kovács Tung pillanatnyi hallgatás után elmosolyodott: – A küldetés teljesült.

– Gondoljátok meg – fűzte hozzá –, ha Kopasz Li nem járt volna sikerrel, volna-e mersze, hogy értekezletre hívjon össze bennünket? Nem, inkább a föld alá bújt volna szégyenében.

Szabó Csang, Kisolló Kuan, Fogtépő Jü lelkesen bólogattak, és boldogan szidalmazták jóttevőjüket: – Az a kis gazember, az a kis csibész, az a kis széltoló...

Kovács Tung mosolyogva kérdezte Szu mamától: – És most már hongkongi tájszólással beszél az a kis csibész, mint a hongkongi üzletemberek?

Szu mama tanakodott magában, aztán nemet intett: – Most is szakasztott liuvárosi tájszólással beszélt.

Kovács Tung kételkedett a hírben: – De azért csak belekevert a beszédébe pár szót sanghajiul?

– Nem beszélt sanghajiul se – mondta Szu mama.

– Annyi biztos, hogy az a kis gazember nem feledkezik meg a gyökereiről – dicsérte Kovács Tung.

Szu mama bólintott, és folytatta: – A haja pedig nagyon hosszú, mint egy roksztárnak.

– Értem már! – kiáltott fel Kovács Tung. Roppantul meg volt elégedve saját következtető képességével. – Annyi biztos, hogy az a kis pernahajder nem éri be kevéssel. Nem elég neki, ha hongkongi üzletember lehet, ő leginkább a külföldi üzletember szerepét alakítaná. Gondoljátok csak meg, Marx és Engels is külföldi volt, mind a kettő hosszú hajú és szakállas...

– Így igaz – mondta Szu mama. – Kopasz Linek is sűrű szakálla van.

Szu mama ekkor nagyobb sebességbe kapcsol. Megtörölte verejtékes homlokát, és közölte, hogy máris megy, és értesíti Fagyaltos Vangot. Kisolló Kuan ekkor közbevágott azzal, hogy most látta lefordulni a nyugati főutcáról, egy szójaszószos üveg volt a kezében. Szu mama mindjárt el is indult a város egyetlen szójamártásboltja felé.

Kovács Tung, Szabó Csang, Kisolló Kuan és Fogtépő Jü kipirult arccal beléptek a kovácsműhelybe, és viharos kacajban törtek ki, mint akinek elment az esze. Majd táncra perdültek, mint a bolondok, és neki-nekivágódtak a falnak. Elsőnek Kovács Tung csillapodott le, aztán intett Csangnak, Kuannak és Jünek, hogy telepedjenek le a padra. Emlékeztette őket, hogy Kopasz Li még nem tud a helyiségbérlet felmondásáról, a harminc varrógép szétosztásáról, sem arról, hogy hazaküldték a harminc parasztlányt. Ha Kopasz Li megtudja, nyilván nem tudja fékezni magát, és leteremti őket: – Ha Kopasz Li lehord valakit, olyan a szája, mint a géppuska. Bármilyen történik, őrizzék meg a nyugalmatokat, ne vesítsétek el a fejeteket. Hadd káromkodjon, hadd dühöngje ki

magát. Aztán majd megmagyarázzuk neki, milyen kutyaszorítóban voltunk.

– Igaza van Kovács Tungnak – mondta Szabó Csang Kisolló Kuanhoz és Fogtépő Jühöz fordulva. – A lényeg az, hogy ne veszítsétek el a fejeteket.

– Ne aggódj! – mondta Kisolló Kuan. – Lekutyapicsázhatja az apámat, én akkor se izgatom fel magam.

– Úgy van – toldotta meg Fogtépő Jü. – Ha Kopasz Li elhozza nekünk azt a tömérdek megrendelést, én azt se bánom, ha tizennyolc nemzedékre visszamenőleg szidalmazza a családomat.

Kovács Tungot megnyugtatta az üzlettársak fogadkozása. Körülnézett a műhelyben, és megállapította, hogy sehol egy rendes szék. Ha Kopasz Li diadalmasan hazatér, legalább egy jó szék legyen, amire leülhet. Fogtépő Jü nyomban elszaladt a rattan nyugszékért. Szabó Csang és Kisolló Kuan csak a fejét csóválta a viharvert alkalmatosság láttán, és kijelentették, hogy életükben nem láttak ilyen hitvány darabot. Kovács Tung is ingatta a fejét. Fogtépő Jüt felbosszantotta a fogadtatás, és hevesen védte drágalátos szabadtéri bútorát: – Lehet, hogy kopottnak látszik, de nagyon is kényelmes.

E pillanatban lélekszakadva befutott Szu mama és Fagyaltos Vang. A büfésnő jelentette, hogy Kopasz Li szapora léptekkel közeledik. Kovács Tung gyorsan beleült a nyugszékbe, hogy ellenőrizze Fogtépő Jü szavait, és egyet is értett vele: – Azért ez megteszi.

Amikor a külföldi üzletember módjára hosszú hajú és szakállas Kopasz Li belejtett a műhelybe, és megpillantotta elégedett arcú, tisztelettudóan állva várakozó hat üzlettársát, harsányan elnevette magát. – Ezer éve nem láttalak titeket.

Kovács Tung hellyel kínálta a porlepte Kopasz Lit, a nyugszékre mutatva mondta: – Végre megjöttél! Nagyon fáradt lehetsz.

- Nagyon fáradt lehetsz – visszhangozták a többiek.
- Egy cseppet sem vagyok fáradt – legyintett Kopasz Li. – Aki üzletel, ne panaszkodjék.

Kovács Tung meg a többiek heherésztek, buzgón bólogattak. Kopasz Li nem ült a nyugszékbe, hanem a hosszú padra zötytyent le, s maga mellé tette a táskáját meg a térképét. – Itt az én helyem. Hosszú történet ez, de régi jó kapcsolatban vagyok ezzel a paddal.

Kovács Tung elnevette magát, és így szólt a többiekhez: – Úgy van, ahogy mondtam, Kopasz Li nem felejtí el a gyökereit.

Látván, hogy hat üzlettársa még áll, Kopasz Li intette, hogy foglaljanak helyet. A többiek azt bizonygatták, hogy nagyon jól vannak így is. Kopasz Li bólíntott, és kegyesen megengedte, hogy állva maradjanak. Keresztbe vetette lábát, nekidólt a falnak, és olyan arccal, mint aki részletes munkajelentést vár, belevágott: – Több mint három hónapig voltam távol. Milyen előrehaladást értetek el közben?

A hat üzlettárs szótlíanul meredt egymásra, majd mind Kovács Tungra néztek. Tung egy pillíanatnyi habozás után úgy lépett előre, mintha a kardok hegységét akarná megmászni. Köhíntett egyet-kettőt, megköszörülte a torkát, és lassan beszélni kezdett. Részletesen elmondott mindent, ami Kopasz Li elutazása óta történt, majd azzal fejezte be: – Tényleg nem tehattünk semmi mást. Remélem, megérted.

Kopasz Li lehajtotta a fejét. Az üzlettársak idegesen fürkészték, biztosak voltak benne, hogy amikor újra felnéz, szídalímak áradata következik. Amikor azonban rájuk nézett, ezzel a méltányos kijelentéssel lepte meg őket: – Amíg élünk, remélünk.

A hat partner megkönnyebbülten felsóhajtott, majd nevetésre fakadt. – Elég egy nap, hogy újra kibéreljük a raktárát, és visszaköltöztessük a varrógépeket – ígérte Kovács Tung. – Újabb két napon belül visszahívhatjuk a harminc parasztlányt.

Kopasz Li bólintott, és annyit mondott: – Lassan a testtel.

Hogyhogy „lassan a testtel”? Az üzlettársak elképedve bámultak Kopasz Lire, ő meg lezserül keresztbe vetett lábbal ült a padon. Ebben a feszült pillanatban Csang, Kuan, Jü, Vang és Szu ismét Kovács Tungra nézett, már csak megszokásból is, és várták, hogy mondjon valamit. Tung újra előlépett, és szinte félősen megkérdezte: – Több mint három hónapig voltál távol. Milyen eredménnyel járt hát a sanghaji utad?

– Sanghaj hatalmas város – Kopasz Li, mihelyt meghallotta a „Sanghaj” szót, rögtön izgalomba jött. – Annyi ott a lehetőség a meggazdagodásra, mint disznón a szőrszál, és még a nyálat is be lehet váltani aranyra.

Szabó Csang óvatosan megpróbálta helyesbíteni: – Nem úgy értetted, hogy „annyi a lehetőség, mint tehénen a szőrszál”?

– Annál azért valamivel kevesebb – válaszolta Kopasz Li, mint aki a maximális pontosságra törekszik. – De a disznón is épp elég sörte van.

Amikor látták Kopasz Li váratlan lelkesültséget, az üzlettársak összepillantottak, és megnyugodván egymásra vigyorogtak. Kopasz Li szenvedélyes hangon folytatta: – Sanghaj óriási város, és minden utcáson van egy bank, ahol az ügyfelek hosszú sorban várják, hogy betehessék vagy kivehessék a pénzüket, csak úgy surrognak a pénzautomaták. Az áruházak sokemeletesek, és olyan érzés föl-le menni a lépcsőiken, mintha az ember hegyet mászna. Odabenn úgy összezsúfolódnak az emberek, mint a moziban, és akkor még nem beszéltünk arról, micsoda tolongás van az utcán. Egész nap akkora a tolongás, hogy az emberek már nem is olyanok, mint az emberek, hanem mjnt a hangyák egy nyavalyás hangyabolyban.

Kopasz Li vég nélkül áradozott arról, mekkora hely Sanghaj, fröcsögött a nyála mindenfelé, beleértve Kovács Tung arcát. Tung letörölte a nyálat, és feltűnt neki, hogy a többi üzlettárs vidáman

nevet az élménybeszámolón, nem veszi észre, mennyire elkalandozott a fölött kérdéstől Kopasz Li. Kénytelen volt félbeszakítani, és udvariasan emlékeztetni: – Arról akartál beszélni, milyen eredménnyel jártak a sanghaji ruhaipari vállalatokkal folytatott tárgya...

– Rengeteget tárgyaltam – vágott a szavába Kopasz Li, meg se várva, hogy befejezze a kérdést. – Húsz ruhaipari vállalattal beszéltem, ezek közül három külföldi volt.

– Hát ezért nézel ki úgy, mint Marx és Engels! – kiáltott föl meglepetten Kisolló Kuan.

– Hogyhogy Marx és Engels? – Kopasz Linek sejtelve sem volt, mit zagyvál Kuan.

Szabó Csang magyarázta meg: – Most, hogy hosszú hajad van meg szakállad, arra gondoltunk, hogy biztos sokat beszélgetél külföldi üzletemberekkel, és te is elkezdted külföldiesen kinézni.

– Hogyhogy külföldiesen? – Kopasz Li még mindig nem értette.

Kovács Tung tudta, hogy az üzletember újra elkezdi a mellébeszélést, ezért nem tágitott: – Arról volt szó, hogy üzleti tárgyalásokat folytattál. Hogy sikerültek?

– Minden remekül ment – válaszolta Kopasz Li. – És nemcsak az üzleti része. Sikerült megállapodnom velük a márkanévek ügyében is...

Szu mama közbekiabált: – Szóval ezért táviratoztad meg, hogy Húsgombócról Dim Sumra változtatod a márkanévet?

Kopasz Li átkutatta agyának rejtett zugait, próbálta felidézni, miről is lehet szó. Végül felcsillant a szeme. – Úgy van, úgy van, pontosan ezért.

Szu mama diadalmasan nézett körbe, a többiek pedig bólogattak. Kovács Tung észlelte, hogy Kopasz Li már megint szívesen elkalandozna, ezért fürgén közbeszúrta a kérdést: – A húsz vállalat

közül, amellyel tárgyaltál, hányval sikerült megállapodnod?

Kopasz Li nagyot sóhajtott, és e sóhaj hallatán mintha egy-egy vödör hideg víz zúdult volna az üzlettársak fejére. Friss izgalmuk lehervadt az arcukról. Kopasz Li sorra mindenkinek a szemébe nézett, föltartotta öt ujját, és így szólt: – Öt évvel ezelőtt azért mentem Sanghajba, hogy megrendeléseket hajtsak fel a Jótétemény Műveknek, és csak annyit kellett tennem, hogy előhúztam a fogyatékos munkásokról készült családi fotót, igyekeztem, hogy lássák becsületes szándékomat, és minden egyes vállalat minden egyes alkalmazottját sikerült meghatnom. Ezáltal tömérdek megrendelést szereztem a gyárnak. Öt évvel később fogtam a világtérképemet, és újra elmentem Sanghajba, hogy megrendeléseket hajtsak fel. Ezúttal sikerült még őszintébbnek, még becsüle-tesebbnek, még komolyabbnak, még érettebbnek látszanom, de... – Kopasz Li leengedte kezét, és ujjával pénzsámlálást mímelt. – Ma már más korban élünk. Megváltozott a társadalom, és hatalmas kenőpénzek kellenek, hogy üzletet köthessünk. Nem gondoltam volna, hogy ezek a gonosz szelek ily gyorsan söpörnek végig hazánkon. – Kopasz Li abbahagyta a képzelt pénz számlálását. Ehelyett ismét feltartotta ujjait, és nagyot sóhajtott: – Öt esztendő alatt egész hazánkon végigsöpörtek ama szelek.

Hat üzlettársa döbbenten meredt rá. Kovács Tung idegesen rákérdezett: – Szóval megkented őket?

– Nem – felelte Kopasz Li. – Mire a végén felismertem a kenőpénz-elvet, csak annyi jüanom maradt, hogy megvegyem a liuvárosi buszjegyet.

– Tehát – vont le a következtetést remegő hangon Kovács Tung –, nem kötöttél egyetlenegy üzletet se?

– Nem. Egyet se – vágta rá határozottan Kopasz Li.

A hat üzlettársba mintha villám csapott volna. Döbbent csendben

keresték egymás szemét. Szabó Csang ocsúdott föl elsőnek, és egész testében reszketve kérdezte Kopasz Litől: – Szóval a mi véres verítékkal megkeresett pénzünk odalett? Kész, kifújt?

Kovács Tung a velejéig megrendült. Ránézett Szabó Csangra, de nem tudta megállapítani, hogy üzlettársa bólogat-e, vagy csóválja a fejét.

Fagylaltos Vang sírva fakadt: – Ez a pénz menthette volna meg az életemet!

Szu mama is hüppögni kezdett, de aztán eszébe jutott, hogy egy fent sem adott a vállalkozásba, ezért azonnal abbahagyta a zokogást. Kisolló Kuant és Fogtépő Jüt elöntötte a rémület hideg verítéke, csak dadogni tudtak: – Te... te az összes pénzünket elvesztetted?

– Arról szó sincs, hogy az a pénz elveszett – szögezte le Kopasz Li. Döbönt arcukat látván eltökélt hangon mondta: – „Kudarc a siker anyja”, és ha újabb száz részvény ellenében megkapom anyagi segítségeteket, én visszamegyek Sanghajba, mindenkit lefizetek, és ígérem, rengeteg megrendelést hozok haza nektek.

Fagylaltos Vang még mindig zokogott. Megdörgölte szemét, és azt mondta Kovács Tungnak: – Hát nekem már egy árva fenem sincs.

Kovács Tung végigjártatta szemét a kétségbeesett Fogtépő Jün, Kisolló Kuanon, majd Szabó Csángón, aki tetőtől talpig reszketett. Végül nemet intett a fejével, és mélyről feltörő sóhaj után így szólt: – Miből gondolod, hogy bármi pénzünk is maradt?

– Nincs semmi pénzetek? – Kopasz Li arcára kiült a mélységes csalódás. Legyintett: – Akkor nem tehetek semmit. El kell fogadnunk a veszteséget, és az én négyszáz jüanom is elúszott.

Amikor ezt végigmondta, muszáj volt nevetnie üzlettársainak keservesen megnyúlt, mit sem értő ábrázatán. Fagylaltos Vang rámutatott Kopasz Lire, és azt kérdezte Kovács Tungról: – Hogy merészel nevetni rajtunk ezek után?

– Az élet olyan, hogy az ember egyszer nyer, egyszer veszít, és ezt férfiasan kell viselni – okította a részvényeseket Kopasz Li. – Olyan letörten ültök itt, mint hat hadifogoly. Még egy ilyen kis átmeneti kellemetlenséggel se tudtok megbirkózni?

– Baszd meg! – ordított rá Kovács Tung. – Te vagy itt a hadifogoly.

Fölemelte jobb öklét, és úgy kezdte verni Kopasz Li arcát, mintha vasat kalapálna. Az egyik ütésétől Kopasz Li leborult a padról, közben Tung azt üvöltötte: – Négyezer jüanom ment rá!

Kopasz Li felpattant, arcára szorította a kezét, és dühösen mondta: – Mégis, mit művelsz?

Visszaült a padra, és újból keresztbe vetette lábát, olyan tekintettel, mint aki kész megbeszélni a helyzetet. Szabó Csang, Kisolló Kuan és Fogtépő Jü egyszerre kiáltották: – Ezer jüan! –, és azzal rávetették magukat Kopasz Lire, rugdosták, amíg föl nem ugrott a pad tetejére. Ott guggolt, és azt kiabálta nekik: – Mégis, mit műveltek? – Csang, Kuan és Jü közben véletlenségből egymásba is belerúgott, és felrikoltott kínjában. Fagylaltos Vang szállt be utoljára, és mártíromsága teljes tudatában úgy vetődött Kopasz Lire, mintha puskacsőből lőtték volna ki. „Ötszáz jüan!” csatakiáltással, mint egy utolsó bukórepülését végző kamikaze, becsapódott, elkapta Kopasz Li vállát, és vadul beleharapott, mintha ki akarna tépni egy ötszáz jüan értékű darabot a testéből. Kopasz Li visított, mint malac a böllérekés alatt, leugrott a padról, és veszettül rázkódott, míg végre meg tudott szabadulni a hátába akaszkodó Fagylaltos Vangtól. Láta, hogy nem áll jól a szénája, úgyhogy felkapta táskáját, térképét, és kiszaladt a kovácsműhelyből. Odakint már úgy érezte, biztos távolságra van a veszély tűzfészkrétől, úgyhogy mérgesen befelé mutogatott, és bekiabált: – Mit műveltek? Mit műveltek? Ha nem megy jól az üzlet, akkor is tartsuk magunkat az elveinkhez. Ülünk le, és beszéljük át értelmesen a dolgokat.

Úgy gondolta, elvitatkozik még velük egy darabig, de amikor látta, hogy Kovács Tung jön kifelé a kalapácsát lengetve, meggondolta magát, és sietősen lezárta: – De ma már ne vitatkozzunk többet.

Fölsimervén, hogy alighanem ideje már a visszavonulásnak, megfordult és elnyargalt. Kovács Tung a kalapácsával üldözte egészen az utca végéig, és csak ott állt meg. Még utánaüvöltötte az elinaló Kopasz Linek: – Idehallgass, baszod! Még egyszer meglátlak, szarrá verlek, és az összes utódom is leveri az összes utódodat!

Miután e heroikus fenyegetés elhangzott a szájából, és megfordult, hogy visszamenjen a műhelybe, hirtelen eszébe jutott az elherdált négyezer jüan, és úgy lekonyult, mint a vetés a kései fagyban. Lehorgasztott fejjel ért vissza az üllőjéhez. A többi üzlettárs szemébe könnyek tolultak, amikor végiggondolták, mennyi pénzüik ment pocsékba. Mikor meglátták a kalapácsával közelgő Kovács Tungot,

Fagylaltos Vang jajveszékelnéi kezdett, Szabó Csang pedig zokogott.

– Odalett hát a mi véres verítékkel megkeresett pénzünk! Kész, kifújt!

Ennek hallatára Kisolló Kuannak és Fogtépő Jünek is eleredt a könnye. Kovács Tung ledobta a kalapácsot a tűzhely mellé, s levetette magát Fogtépő Jü nyugszékébe, aztán ököllel verte a saját fejét. Mintha csak Kopasz Li volna a feje, úgy ütlegelte tiszta erőből:

– A kurva anyámat! – káromkodott magában Kovács Tung. – Hát hogy bízhattam meg ebben a striciben, ebben a Kopasz Liben?!

Kisolló Kuan és Fogtépő Jü szintén a saját fejüket kezdték bokszozni, és szidták magukat hozzá: – A kurva anyánkat...

Szu mama volt az egyetlen, aki nem bukta el a pénzét, de amikor látta volt üzlettársait, hogyan verik és szidalmazzák magukat, sírva fakadt ő is. Miközben a könnyét törölgette, azt motyogta: –

Szerencsére elmentem a szentélybe füstölőt égetni...

Kovács Tung, miután majdnem eszméletlenre verte magát, fogcsikorgatva megesküdt: – Ha azt a gané Kopasz Lit nem verem teljesen nyomorékká, nem érdemlem meg a férfi nevet.

Amikor az eskü elhangzott, Fagyaltos Vang letörölte könnyeit. Acélkemény elszántsággal, mintha leendő mártírként készülne egy zsarnok király elpusztítására, fölemelt ököllel megfogadta: – Gondoskodom róla, hogy moccanni se tudjon, addig verem, amíg meleg.

Kisolló Kuan és Fogtépő Jü is letette az esküt. Kisolló Kuan megfogadta, hogy lenyiszálja Kopasz Li pöcsét, orrát és fülét, kéz- és lábujjait, Fogtépő Jü megesküdt, hogy kihúzza Kopasz Li összes fogát, és kitepi az összes csontját. De még így is fuldokoltak a dühtől, úgyhogy tovább esküdöztek, nyiszáltak és szaggattak, mígnem a képzeletünkben Kopasz Li már nem volt több egy kivérzett csonknál. Szabó Csang műveltebb ember volt a többiekénél, de még ő is úgy káromkodott, mint egy részeg matróz, és megígérte, hogy Kopasz Linek levágja a fejét. Bizonyítandó, hogy ez nem üres hengegés, elárulta, hogy egy japán kardot rejteget az ágya alatt, és noha kissé már rozsdás, ha egy-két órára megkaphatná Kisolló Kuan köszörűjét, olyan lenne a fegyver, mint újkorában – olyan éles, hogy egyetlen lendítéssel lekaphatná Kopasz Li fejét.

Szu mama hallotta, miket terveznek, és elsápadt félelmében. Miután Szabó Csang közölte, hogy lefejezi Kopasz Lit, először szóról szóra elhitte, de amikor rápillantott a szabó vékony, finom karjára, elfogta az aggodalom: – Kopasz Linek olyan vastag a nyaka, mint másnak a combja. Biztosan át tudod vágni?

Szabó Csang meglepetten nézett vissza rá. Tűnődött egy darabig, és rájött, hogy nem is olyan biztos, úgyhogy ezt válaszolta: – Nem feltétlenül nyakazom le.

– Ha rajta hagyod a fejét – rikoltotta Kisolló Kuan –, legalább a

tökét nyisszantsd le!

Szabó Csang azonban fejcsóválva annyit mondott: – Távolság állnak tőlem az ilyen piszkos húzások.

42. FEJEZET

Tung, Csang, Kuan, Jü és Vang egytől egyig állták a szavukat, és attól fogva, ha csak összefutottak Kopasz Livel, kíméletlenül elagyabugyálták. Ahogy az író sajátos stílusfordulatairól ismerszik meg, úgy a bokszoló is a sajátos ökölmunkájáról. Így hát mindegyikük a maga jellegzetes stílusában verte el Kopasz Lit. Kovács Tung például fölemelte pörölyhöz hasonlatos öklét, és olyat húzott be az arcába, hogy Kopasz Li hátratántorodott. Tung aztán nagy peckesen továbblépdelt, nézett keményen maga elé; sohasem ütötte meg Kopasz Lit egynél többször. Kovács Tung stílusát tehát „egybehúzásosnak” nevezhetnénk. Szabó Csang pedig, valahányszor Kopasz Li szembe jött vele az utcán, kiábrándult hangon azt visította: – Te, te, te! –, de mire az ökle elérte volna Kopasz Li arcát, már csak egy varrógéptűként odabökő mutatóujj maradt belőle. Szabó Csang stílusára éppen ezért az „egyujjalbökös” volna a legalkalmasabb szó.

Fogtépő Jü viszont igazi profi módjára oldotta meg a feladatot. Fogkirántó kezét mindig egyenest Kopasz Li fogzatának irányozta, és addig ütlegelte, amíg Kopasz Li szája csupa vér nem lett, és az ujjait foglennyomatok nem borították. Fogtépő Jü ezután úgy tartotta fel és fújkálta az öklét, mintha megégette volna, és vadul jajgatott, de megvigasztalta a gondolat, hogy most majd keresheti Kopasz Li a porban a kivert fogait. Amikor azonban a legközelebb találkozott Kopasz Livel, a gazember megint azt a szabályos fehér gyöngyfogsorát virította rá. Fogtépő Jü egy álmélnkódó kiáltás kíséretében ilyenkor tágra nyitotta Kopasz Li száját, és benyúlt a kezével, hogy gondosan megszámolja a fogait, és meggyőződjék arról, hogy csakugyan nem hiányzik egyetlen sem. Ezért

valahányszor ütlegetni kezdte Kopasz Lit, ekképp kiáltott fel: – Micsoda pompás fogazat!

Kisolló Kuan ellenben utcaipatkány-stílusban dolgozott. Amikor először találkoztak, úgy bokán rúgta Kopasz Lit, hogy az összegörnyedt, ezáltal védtelenné vált az ágyéka, minekutána Kisolló Kuan teljes erőből tőkön rúgta. Kopasz Li összerogyott kínjában, két kezével fogta ágyékát, és fetrengett a földön. Következő találkozásaik alkalmával, amint meglátta Kisolló Kuant, nyomban összeszorította a lábát, és két kézzel óvta nemes szerveit. Kisolló Kuan ekkor ismételten sípcsonton rúgta, majd a combját vette célba, míg a végén már róla is folyt a verejték, de így se tudta elérni, hogy az áldozat szétnyissa a lábát. Egyre jobban bevadult, és miközben Kopasz Lit rugdosta, egyre csak azt üvöltözte: – Rakd szét, a francba! Tedd már szét!

Kopasz Li csak ingatta a fejét, és becses kincsére mutatva esengett: – Már úgyis el van kötve. Mért nem könyörülsz meg a tökömön?

Fagylaltos Vang stílusát ahhoz hasonlíthatnánk, mint amikor valaki tompa késsel akar élő testet darabolni. Amikor csak találkozott Kopasz Livel, eleredt a könnye, zokogott, mintha most boldogultak volna meg a szülei. Aztán galléron ragadta Kopasz Lit, és püfölni kezdte, mígnem a megtámadott térdre zuhant, és tenyerébe temette fejét. Ekkor Fagylaltos Vang bal kézzel rátámaszkodott, és a jobbával kezdte öklözni. Ekképpen folytatta több mint egy órán keresztül, beleszámítva a húszperces szünetet, amikor kifújta magát. Pihenés közben a könnyeit törölgette, és panaszosan hajtogatta a nézőközönségnek: – Ötszáz jüan, ötszáz jüan!

Az öt hitelező kora tavasztól nyár derekáig rendszeresen verte Kopasz Lit. A végén olyan lett, mint a csatából hazatérő sebesült katona. Amikor kilépett az utcára, hol az arca volt feldagadva, hol

sántikált, hol a sérült karját fogta féltőn. Ekkorra már teljesen lerongyolódott, hosszabb volt a haja, mint Marxnak, és bozontosabb a szakálla, mint Engelsnek. Senki sem értette, mi történt a félelmetes Kopasz Livel, hogyan lett belőle ilyen koldusforma szerencsétlen. Amikor már a válláig ért a haja, Liuváros két Tehetséges Embere roksztárok nevét kezdte ráaggatni. Író Liu Beatle Linek hívta, Költő Csao pedig Michael Jackson Linek. A liuvárosiak azonban nem értették a poént. Mivel ők csak Teresa Tengről, a kínai popcsillagról hallottak, fogalmuk se volt, ki a fene lehet az a Beatles meg Michael Jackson. Próbálták megtudakolni Költő Csaotól és író Liu-tól, de a Tehetségesek gőgösen elfordultak, és faképnél hagyták a kérdezőt. Liut és Csaot mélységesen bosszantotta a helyiek tudatlansága, és azzal, hogy odébbálltak, a profán szennyel való érintkezést akarták elkerülni. Nem volt más választásuk a liuvárosiaknak, mint hogy megkérdezzék Kopasz Liól. Bár neki sem volt sejtelve, kik lehetnek ezek a roksztárok, lendületes fejcsóválással válaszolt a tömeg kérdezősködésére: – Tudja a fene. Külföldiek.

Az öt hitelező eltérő stílusai közül Kisolló Kuan utcaipatkány-harcmodorától félt a legjobban. Bár Kovács Tung jobbgyenese kemény volt, pontos és kegyetlen, mégiscsak egyetlen ütés volt. És Fogtépő Jü, miután rájött, milyen erősek Kopasz Li foggyökerei, egyre kisebb erővel ütött. Kopasz Li a legkönnyebben Szabó Csang finom és elegáns bökődéséhez szokott hozzá, de nem sokkal maradt el tőle kibírhatóságban Fagylaltos Vang tompakés-technikája sem. Bár Fagylaltos Vang szünet nélkül ütlegelte, nem volt túl erős, ezért a vastag bőrű Kopasz Lit nem izgatta. Amire a legkevésbé számított: ahogy a tavasz nyárba fordult, az öt közül Fagylaltos Vang lett a legfélelmesebb ellenfele. Amikor kellően meleg lett az idő, Vang nekivágott az utcáknak, hátán a fagylaltos ládával, kezében egy fabottal. Miközben a portékáját kínálgatta, a bottal verte a ládát, majd amikor meglátta Kopasz Lit, őt kezdte verni a bottal. Eme

hagyományos fegyver ütései kimondhatatlanul fájtak, és amikor Kopasz Li hosszú hajjal borított fejét érték, az áldozat majdnem elájult. Amikor a dolog elért odáig, hogy Kopasz Li a földön kuporgott, és tenyerével védte a fejét, Vang egyszerűen leült a fagyaltos ládájára, és úgy dorongolta Kopasz Li koponyáját, miközben tovább sóhajtozott az ötszáz jüanja miatt, és kínálta az áruját. Kopasz Li csak úgy tudta megvédeni a fejét, ha a kezét feláldozta. Ennek folytán mindkét keze vörös lett és földagadt, Fagyaltos Vang addig ütlegette őket, amíg főtt csülökhöz nem hasonlítottak. Kopasz Li azonban továbbra is óvta a fejét, mert úgy értékelte, hogy az ér többet, hiszen arra lesz még szüksége az üzleti életben.

Szu mama jó ideig nézte, hogyan döngeti a botjával Fagyaltos Vang Kopasz Lit, és a végén nem bírta tovább. Odament, elkapta Vang kezét, és leteremtette: – Ha így viselkedsz, végül megkapod a büntetésedet.

Fagyaltos Vang abbahagyta a verést, de siránkozva kiabált tovább: – Az ötszáz jüanom!

Szu mama így szólt: – Akármennyi volt a pénz, azzal, hogy őt vered, nem szerzed vissza.

Miután Fagyaltos Vang távozott a jégládájával, Szu mama lenézett a földön térdeplő, fejét szorongató Kopasz Lire. Nem bírta ki, hogy meg ne dorgálja: – Tudod, hogy meg fognak verni, hát akkor miért járod az utcákat minden áldott nap? Nem lenne jobb, ha elrejtőznél otthon?

Kopasz Li előbb fölnézett, hogy megbizonyosodjék: Fagyaltos Vang már nincs a közelben, aztán lassan levette kezét a fejről. Föltápáskodott, és azt felelte: – Halálra unnám magam, ha otthon bujkálnék. – Azzal megrázta hosszú haját, és elsétált, mintha mi sem történt volna.

Szu mama fejét csóválta, nagyot sóhajtott: – Még szerencse –

mondta –, hogy elmentem a szentélybe füstölőt égetni, és emiatt nem lett oda a pénzem. Különben még én is meg akarnálak verni.

Még egyet sóhajtott, és hangosan nyugtázta, miközben Kopasz Li távolodott: – Semmi kétség, a füstölőégetés mindig beválik!

Költő Csao többször is végignézte Kopasz Li megverését, és észrevette, hogy az áldozat sohasem üt vissza. Először nem tudta kiókumlálni ennek az okát, de ahogy tavasszal-nyáron buzgón figyelte, hogyan püföli ki a szuszt Kopasz Liből az öt hitelező, és még a nyápic Fagylaltos Vang is kénye-kedve szerint verheti egy órán át, végül is úgy érezte, visszanyerte bátorságát. Emlékezett rá, hogy Kopasz Li azzal hancegett, ki fogja verni belőle a benne rejlő munkásembert, és földig alázza az egész város színe előtt; és most azt gondolta magában: „Ha nem állok bosszút ezért a megaláztatásért, nevezhetem-e magamat férfinak?” Arra jutott, eljött az ideje, hogy megtorolja szégyenét.

Egy nap, amikor Fagylaltos Vang befejezte a Kopasz Li-verést, és elballagott, hátán a fagylaltos ládával, Költő Csao éppen arra sétált, és próbaképpen rúgott egyet-kettőt Kopasz Libe, aki még mindig a földön feküdt, fejét fogva. Csao jó hangosan megszólalt: – Azt hittem, sohase jön el ez a nap! Kopasz Liből Michael Jackson Li lett, és úgy összeverték, hogy vissza se mer ütni.

Kopasz Li fölemelte a fejét, és úgy sandított Költő Csao-ra, mint akit fáraszt a válasz. Csao ezt úgy értelmezte, hogy Kopasz Li fél tőle, ezért megint belerúgott, és fölényesen kérdezte: – Jól emlékszem, hogy meg akartál verni? Mintha nem tapasztaltam volna ilyet.

Kopasz Li lassan fölállt. Költő Csao még inkább vérszemet kapott, és mellbe lökte. Körülnézett, hányan látják, aztán odarikoltotta Kopasz Linek: – Próbálj csak megmoccanni!

Épp visszafordult a járókelők szemléléséből, amikor is szembetalálta magát Kopasz Li két öklével. Kopasz Li a dagadt bal kezével elkapta Költő Csao grabancát, dagadt jobb kezével pedig

ütni kezdte a képét. Mielőtt Költő Csao egyáltalán felfogta volna, mi történik, Kopasz Li már pépesre verte az arcát. Költő Csao csak nyöszörögni tudott, be kellett látnia, hogy Kopasz Li mit sem szelídült a régi időkhöz képest. Nyomban letérdelt a földre, de Kopasz Li ütései továbbra is záporoztak rá, e kommentár kíséretében: – Ők megverhetnek, és nem ütök vissza, mert én vesztettem el a pénzüket. A te pénzedet viszont nem vesztettem el, és ezért örömmel verlek agyon.

Bár Költő Csao érzékei már eltompultak a gyepálástól, tisztán hallotta Kopasz Li szónoklatát, és végre felfogta, miért is nem ütött vissza eddig. Ráébredt, hogy nagy bajban van, ezért azonnal megeresztett néhány munkásemberhez illő mordulást és nyögést, de Kopasz Li csak verte, verte. Költő Csao nem tehetett mást, a mordulások és nyögések között azt mondogatta: – Előjött, előjött.

– Mi jött elő?

Költő Csao észlelte, hogy Kopasz Li egy pillanatra megtorpant, ezért gyorsan még kettőt mordult, majd elkapta Kopasz Li kezét, és úgy könyörgött: – Hallod a munkásmorgásomat és – nyögésemet? Előjött, mert kiverted belőlem.

Kopasz Li nevetett: – Hallani hallom, de ez még kevés.

Fölemelte jobb öklét, mire Költő Csao úgy megrémült, hogy még néhányat mordult és nyögött, aztán szánalmas, elhaló hangon hozzátette. – Gratulálok, gratulálok...

– Mihez gratulálsz?

– Gratulálok, hogy a veréssel felszínre hoztad a bennem lappangó munkásembert.

Költő Csao nyomorult önfeladását hallván Kopasz Li nem tudta rávenni magát, hogy újra lesújtsa. Leeresztette öklét, lazábban fogta Költő Csao gallérját. Aztán nevetve vállon veregette: – Ugyan, semmiség.

Így történt, hogy Kopasz Li – miután három hónapon át ronggyá verték egykori üzlettársai – a régi önbizalmával tért vissza Liuváros utcáira. A báméskodók vigyorogva figyelték, hogyan sompolyog el Költő Csao, aztán észrevették, hogy Író Liu is ott áll a tömegben. Fél szemmel őt lestek, fél szemmel pedig a földön pihenő, ziháló Kopasz Lit. Mindenki emlékezett rá, hogyan verte össze Kopasz Li valamikor régen író Liut, és a nosztalgiazó hajlamúak remélték, hogy a történelem megismétli önmagát. Most már minden szem író Liura szegeződött, miközben Kopasz Li átváltozását beszélték meg. Sokat fogyott, és kékre-zöldre verte az öt hitelezője, úgyhogy senki sem képzelte volna, hogy úgy elkapja a makkegészséges Költő Csaut, mint sas a kiscsibét. Ahogy elnézték Író Liut, megállapították: – Igaz a mondás, hogy „még az éhező teve is nagyobb a jóllakott lónál”.

Liu megértette, mire céloznak, és ráeszmélt, hogy semmit sem szeretnének jobban, mint hogy ő is Költő Csao nyomdokába lépjen. Arca élénkvörösre vált, és már azon volt, hogy sarkon fordul és távozik, de tudta, hogy akkor mindenki rajta nevet majd a vacsoraasztal mellett, már aznap este. Elszánta magát, hogy nem lesz a gúny céltáblája, úgyhogy tapodtat se mozdulhatott. A báméskodók megpróbálták felpiszkálni ellene Kopasz Lit, de ő csak ült ott a főnixfának támaszkodva, és hallgatta a gyomra korgását. Épp azzal foglalatoskodott, hogy a nyálát nyeldekelve csillapítsa éhségét, és mintha meg se hallotta volna a hergelést. A közönség ekkor megpróbálta feldühíteni Író Liut. Kérdezgették, hogyan lehetnek az irodalmárok ennyire gyávák. Azt mondták, hogy Költő Csao meghunyászkodása rosszabb, mintha áruló lenne, hogy nemcsak a saját fejére hozott szégyent, hanem a szüleire is.

– De nemcsak a szüleire hozott szégyent – toldotta meg az egyik szurkoló, – hanem Író Liura is.

– Úgy van, úgy van – helyeseltek a többiek.

Író Liu arcán kigyúltak a harag piros foltjai. Tudta, hogy ezek a kis

patkányok csak bele akarják hajszolni a verekedésbe, és óva intette magát, nehogy elveszítse a fejét, bármi történjék, mert akkor újra szabad prédája lesz Kopasz Li öklének. Minthogy azonban mindenki órá bámult, szükségét érezte, hogy előlépjen a tömegeből, és szóljon egy-két szót. Megemberelte magát, előlépett, és a tömeggel egyetértésben, fennhangon kinyilatkoztatta: – Igen, Költő Csao a világ összes irodalmárának képviselőjében szégyenült meg.

E nyilatkozatával Író Liu bizonyította, hogy rászolgált Liuváros egyik Tehetséges Emberének címére. Egyetlen mondatban megidézte a múlt és a jelen, Kína és a külföld összes íróját és költőjét, hogy élő pajzsai legyenek. Mindenki leesett állal hallgatta, és amikor Író Liu körülnézett, látta, hogy egy csapásra az ő oldalára állt a közhangulat. Most, hogy lendületbe jött, olyan büszke lett magára, hogy képtelen volt abbahagyni: – Még Lu Hszün is megszégyenült ezáltal, valamint Li Paj és Tu Fu, Csü Jüanról nem is beszélve. Csü úr vízbe fojtotta magát, annyira szerette a hazáját, de Költő Csao megszégyenülése még reá is áthárul. Vannak továbbá külföldi írók, mint Tolsztoj vagy Shakespeare, sőt Dante és Homérosz, és most Költő Csao hibájából ők is szégyenbe kerültek!

A közönség harsogó kacajban tört ki, és még Kopasz Li is velük nevetett. Nagyon is tetszésére volt Író Liu magyarázata, és elégedetten mondta: – Nem is gondoltam volna, hogy ennyi híres emberrel töröltem fel a padlót.

E pillanatban arra kerekedett Szung Kang az ő csillogó-villogó Öröklét kerékpárján. Látta, hogy a tömeg teljesen elállja az utat, többször is rájuk csengetett. Sietett a kötődébe, hogy hazavigye Lin Hungot. Amikor Kopasz Li meghallotta a biciklicsengőt, rögtön tudta, hogy Szung Kang közeledik. A főnixfának támaszkodva fölegyenesedett, és odakiáltott a bátyjának: – Szung Kang, Szung Kang, egész nap egy falatot sem ettem.

43. FEJEZET

Több mint egy év telt el Szung Kang és Lin Hung esküvője óta, Öröklét biciklijük pedig két éve csillogott-villogott Liuváros utcáin. Szung Kang mindennap gondosan letörölgette biciklijét, míg úgy nem ragyogott, mint tisztító eső után a derús reggel. Lin Hung mindennap felült mögé, két kézzel átkarolta a derekát, hátának nyomta orcáját, olyan békésen, elégedetten, mintha puha párnára hajtaná fejét. Sem eső, sem szél nem tarthatta fel őket, és amikor a tiszta csengőhang végigröppent az utcákon, a város vénei mind megállapították, hogy ez a házasság csakugyan az égben kötött.

Lin Hung élvezettel hallgatta a híreket Kopasz Li viszontagságairól. Azelőtt, ha meghallotta ezt a nevet, jókedve azonnal elszállt, de most csak nevetett, és azt mondta: – Mindig tudtam, hogy így végzi majd. Az ilyen alakok... – Lin Hung nem folytatta. Ha túl sokat beszél, még rázúdulhat Kopasz Linek, ennek a közismerten veszélyes huligánnak a haragja.

Egy este Lin Hung odafordult Szung Kanghoz: – Szerinted talán nincs így?

Szung Kang hallgatott. Annyira bántotta Kopasz Li megaláztatása, hogy sem enni, sem aludni nem volt kedve. Lin Hungnak nem tetszett ez a hallgatás, tovább nyúzta férjét: – Mondj már valamit.

Szung Kang kénytelen volt bólintani, de közben azt morogta: – Amíg gyárigazgató volt, nem volt vele semmi baj.

– Gyárigazgató? – mondta fitymálóan Lin Hung. – Hogy nevezhetsz valakit gyárigazgatónak, akinek a keze alatt nincs más, csak a Jótétemény Művek?

Szung Kang ránézett szép feleségére, és boldogságában hálásan elmosolyodott.

– Miért mosolyogsz? – kérdezte Lin Hung.

– A saját szerencsém miatt mosolygok.

Noha Szung Kang mámorosan élvezte a házastársi boldogságot, Kopasz Li úgy kísértette, mint egy árnyék, s úgy érezte, nehéz kő ül a szívéen. Titokban nagy hibának tartotta, hogy az öccse otthagya eszményien jó igazgatói állását, hogy a saját vállalkozását elindítsa, aminek eredményeképpen elúszott az utolsó fenje is, egy vagyonnal tartozik a hitelezőinek, ráadásul még ronggyá is verték.

Az egyik éjszaka Szung Kang Li Lanról álmodott. Az elején Li Lan kézen fogva sétált vele és Kopasz Livel Liuváros utcáin; aztán az a jelenet jött elő, amikor Li Lan a halálos ágyán megragadta a kezét, és megígértette, hogy gondját viseli Kopasz Linek. Szung Kang keservesen sírva fakadt álmában, Lin Hung pedig fölébredt rá. Miután fölrázta férjét, és aggódva kérdezte, hogy mi a baja, Szung Kang intett: semmi. Átgondolta álmát, aztán elmondta Lin Hungnak, hogy Li Lanról álmodott. Egy kis habozás után elmesélte álmának felkavaró befejezését is: hogyan szorongatta a kezét Li Lan, és kérte meg, hogy viselje gondját Kopasz Linek. Szung Kang akkor megfogadta neki, hogy ha csak egy tál rizse marad, azt is Kopasz Linek adja, és ha egy szál ruhája lesz, azt is Kopasz Li veheti föl. Lin Hung ásított, és közbevágott: – De hát nem is volt az anyád.

Szung Kangnak torkán akadt a szó. Mire sikerült volna felelnie, Lin Hung már egyenletesen szuszogott; ezért inkább lenyelte a választ. Lin Hung nem sokat tudott Szung Kang és Kopasz Li gyerekkoráról, és nem jelentett neki semmit a közös múltjuk. Ő csak annyit tudott, hogy Szung Kang a férje, és minden este átölelte, mikor lefeküdtek – így nyugodtan pihenhetett.

Miután összeházasodtak, Lin Hung vette kezébe a családi pénzügyek irányítását. Úgy vélte, az olyan magas ember, mint Szung Kang, valószínűleg gyorsabban megéhezik másoknál, ezért beletett a zsebébe húsz fent és két gabonajegyét, hozzáfűzve, hogy ez a testének a táplálására kell, és hogy ha megéhezik, menjen el valami büfébe, és vegyen magának ennivalót. Minden este lelkiismeretesen átvizsgálta Szung Kang zsebeit, és ha látta, hogy férje elköltötte a

pénzt meg a jegyet, pótolta. Sokáig azonban minden ellenőrzéskor ugyanazt a pénzt és a két jegyet találta benne. Egy nap mérges lett, és megkérdezte férjét, miért nem költ semmit.

– Nem voltam éhes – felelte mosolyogva Szung Kang. – Amióta összeházasodtunk, még sose voltam éhes.

Lin Hung is mosolygott, de amikor este lefeküdtek, gyengéden megsimogatta férje mellkasát, és kérte, hogy mondja meg őszintén, miért nem költi el a pénzt. Szung Kang magához szorította, és többféle változatban is elkezdte magyarázni. Dicsérte Lin Hung takarékoságát: sosem költene két fent, ha egy fen is elég. Mégis Szung Kangnak adja a legjobb falatokat, és amikor vásárolni megy, mindig arra gondol, mit szeretne az ura, és sosem vesz magának semmit. Szung Kang az igazság kedvéért hozzátette, hogy gyakran megéhezik, de valahogy sosem tudja rászáni magát a pénz vagy a gabonajegyek elköltésére.

Lin Hung azt felelte, hogy mivel Szung Kang teste az övé is, férjének az ő kedvéért kell jó karban tartania magát, Ezért meg kellett ígérnie, hogy ha megéhezik, akkor mégiscsak vesz magának valamit. Szung Kang szóhoz sem jutott, bólogatni tudott legföljebb. Aztán Lin Hung elaludt békésen, mint egy csecsemő, s a lélegzete, mint a lágy szellő legyezte Szung Kang nyakát. A férfi sokáig nem tudott elaludni, bal karjával átkarolta Lin Hungot, jobbával simogatta a testét. Lin Hung teste meleg volt, és sima, mint a láng.

Lin Hung továbbra is mindennap átvizsgálta Szung Kang zsebeit, hogy ellenőrizze a pénz és a jegyek elköltését, és továbbra is minden alkalommal a fejét ingatva, szemrehányón kérdezte, miért nem adott ki már megint semmit. Szung Kang ekkor már meg se próbált arra hivatkozni, hogy nem volt éhes, inkább becsületesen azt felelte: – Nem tudtam rászáni magam.

Lin Hung időről időre emlékeztette: – De megígérted.

Szung Kang azonban mindig, csökönyösen azt felelte: – Nem

megy, és kész.

Egyszer, amikor ez elhangzott, éppen Lin Hunggal biciklizett a munkahelye felé. Felesége mögötte ült, átkarolta a derekát, orcáját a hátának nyomta. Így szólt ekkor: – Gondold azt, hogy a pénzünket rám költöd, jó?

– Akkor se megy – mondta makacsul Szung Kang, és csöngetett. Ám a helyzet az volt, hogy Szung Kangnak éppen tökéletesen üres volt a zsebe. Amikor előző nap letette Lin Hungot a kötődénél, és lovábbkerekezett a fémárugyárba, szembejött vele a kiéhezett Kopasz Li, aki egy földről felvett cukornádszálát rágsált. Akkoriban olyan szegény volt, hogy azt se tudta, miből futja a következő étkezésre, de hiába, hogy gyakran sántikált, meg a könyöke is ki volt rándulva, azért úgy mászkálta be a várost, mintha ő lenne itt a gazda. Úgy ízlelgette az eldobott cukornáddarabokat, mint a főfogást valami fényűző lakomán. Amikor meglátta a közeledő Kopasz Lit, elfordult, úgy tett, mintha meg sem ismerné. Szung Kangnak összeszorult a szíve, amikor meglátta toprongyos öccsét. Megállt előtte, kivette zsebéből a pénzt meg a gabonajegyét, és megszólította: – Kopasz Li!

Kopasz Li megfordult nádrágás közben. Körülnézett, és megkérdezte: – Szólt valaki?

– Én szóltam – felelte Szung Kang, és odaadta Kopasz Linek a pénzt meg a jegyeket. – Eredj, veddél magadnak egy gőzgombócot.

Kopasz Li eredetileg folytatni akarta a kis színjátékot, de mihelyt meglátta, mit kapott Szung Kangtól, rögtön elvigyorodott, eltette az adományt, és kedves hangon azt mondta: – Tudtam, Szung Kang, hogy nem hagysz cserben. És tudod, miért? – Kopasz Li ezután megválaszolta saját kérdését: – Azért, mert testvérek vagyunk. Ha leszakad az ég, mi akkor is testvérek maradunk.

És attól fogva, ha meglátta az arra kerekező Szung Kangot, odakiáltott neki, és átvette a pénzét meg a gabonajegyeit. Olyan

magabiztos stílusban tette mindezt, mintha őt illezné az ellátmány, és csak azért van történetesen Szung Kang zsebében, mert ő bízta rá megőrzésre.

44. FEJEZET

Aznap, amikor Kopasz Li összeverte Költő Csaot, és ráhozta a frászt író Liura, megpihent egy főnixfának dőlve, és hallgatta, hogyan tárgyalják meg a népek az imént lezajlott drámát. Miközben a nyálát nyeldekelve próbálta korgó gyomrát nyugtatgatni, megütötte füléi az Öröklét kerékpár csengőszava. Kopasz Li tudta, hogy Szung Kang közeledik, ezért rögtön felállt, és elkiáltotta magát: – Szung Kang, Szung Kang! Egész nap egy falatot sem ettem!

Amikor ezt a bátyja meghallotta, azonnal abbahagyta a csengetést, és odatekert Kopasz Lihez. Átkígyózott a tömegben, szemügyre vette Kopasz Lit, és fejcsóválva nézte, milyen szánalmasan fest. Már készült leszállni a biciklijéről, de Kopasz Li leintette: – Nem kell leszállnod, csak adj egy kis pénzt.

Szung Kang tehát fönn maradt a nyeregben, és előhalászott a zsebéből két tízfenest. Kopasz Li öntudatos képpel átvette a bankókat, mintha Szung Kang az adósságát törlesztette volna. Szung Kang már nyúlt a zsebébe a gabonajegyért, de Kopasz Li tudta, hogy Lin Hungért megy éppen, ezért csak továbbhessintette, mint egy szúnyogot: – Eredj, siess!

Szung Kang előhúzta a jegyeit, és odanyújtotta öccsének, Kopasz Li azonban rájuk pillantott, vállat vont, és így szólt: – Nem kell.

– Miért, neked is van gabonajegyed? – kérdezte Szung Kang.

– Siess csak. Lin Hung vár – felelte türelmetlenül Kopasz Li.

Szung Kang bólintott, visszatette jegyeit a zsebébe, majd átkerekezett a tömegben megnyíló résen. Távoztában még megfordult, és azt mondta: – Itt se vagyok már, Kopasz Li.

Az öccse biccentett, nézte az elszáguldó Szung Kangot, aztán a tömeghez fordult: – Az én derék bátyám pont olyan jólelkű, mint egy nagyanyó, ugye?

És kezében a két tízfenessel peckesen elsétált. Hosszú haja röpködött a szélben. A Népvendéglő felé tartott, és a csődületben mindenki azt hitte, bevág egy-két tál tésztát. Meglepetésükre azonban elhaladt a vendéglő bejárata mellett, és betért a szomszédba, a borbélyhoz. A publikum levegő után kapkodott: „Hát nem az éhhalál küszöbén van Kopasz Li? Hát egy hajvágás ugyanannyi neki, mint egy tál tészta?” Valaki megjegyezte: – A hajban és a tésztában van valami közös: mind a kettő hosszú és vékony.

Másvalaki megállapította: – A női haj olyan, mint a metélttészta, a férfihaj viszont rövid, és nem tészta, hanem inkább disznósörtére hasonlít.

Mindenki jót nevetett azon az ötleten, hogy Kopasz Li úgy eszi a tésztát, mintha női haj volna. Író Liu tökfejek gyülekezetének tartotta őket, ezért helyre is igazította fennhangon, mondván, hogy Kopasz Li akkor sem enne haját, ha különben éhen halna. Megmagyarázta továbbá, hogy Kopasz Li újból kopaszra nyíratja a fejét, és hogy olyan éhes lehet, mint egy Lu Hszün-novella szereplője (már nem emlékszik, melyiké), aki nem azon gondolkozik, hogyan tölthetné meg a bendőjét, hanem azon, hogy a feje fényesen csillogjon, Író Liu nem bírta ki, hogy hozzá ne tegye: – Kibaszottul javíthatatlan alak ez a Kopasz Li.

Ahogy Író Liu megjósolta, Kopasz Li hibátlanul sík fejjel bukkant elő a borbélyműhelyből. Másnap délben már kopaszon parádézott az utcán, egész Liúváros szeme láttára. A feje fénylett, és még a feldagadt arca is rózsásan ragyogott, mint aki most evett meg egy egész halat meg egy tál húst. Bár a kiéhezett Kopasz Li még most is úgy sántikált, mint egy sebesült katona, attól még vígan üdvözölte

összes ismerősét. Nagyokat böfögött éhségében, és a hasát masszírozta, de úgy lépdelt az úton, mintha egy egész ebédlőasztalt letarolt volna. Mindenki azt kérdezte: – Miféle csemegét ettél, hogy ekkorákat böfögsz?

– Nem ettem semmit – felelte Kopasz Li, üres hasát simogatva. – Levegőt böfögök.

Aztán elment a Jótétemény Művekbe. Hét hónapja nem járt már ott, és mihelyt belépett a gyárudvarra, máris meghallotta, hogy az igazgatói irodában a két nyomorék szidalmazza egymást. Tudta, hogy újra naphosszat sakkoznak. Belépett az irodába, jó nagyot böffent, mire a két nyomorék megfordult, meglátta, ledobta a sakkfiguráit, és odarohant hozzá: – Igazgató Li, Igazgató Li!

A két fogyatékos gyárigazgató bekísérte Kopasz Lit a szomszédos műhelybe, ahol a három gyengeelméjű, a négy vak és az öt süket vagy szendergett, vagy a semmibe bámult. A két nyomorék elkiáltotta magát: – Itt van Igazgató Li!

Miután volt üzlettársai kíméletlenül gypálták három hónapon át, Kopasz Li visszatért egykori gyárába, hajdanvolt dicsősége színhelyére. Tizennégy hű udvaronca körülsereglette, és kíváncsian nézegette kék-zöld arcát meg a főtt csülökre emlékeztető kezét. Tíz percen át kurjongatták, hogy „Igazgató Li”, aztán mikor elhalt a kiáltozás, Kopasz Li megint böfögni kezdett. Hármat böfögött sorozatban, mire a két nyomorék irigykedve nézett rá, és meg is kérdezte: – Milyen finomságot ettél ebédre, Igazgató Li?

– Én csak üres levegőt böfögök. Hogy miért? Mert egész nap nem ettem egy falatot se. És nemcsak ma. Igazából három hónapja nem ettem rendes ebédet, se vacsorát, és ezért már három hónapja csak üres levegőt böfögök.

Előbb a két nyomorék hördült föl döbbenten, aztán a négy vak. Az öt süket nem hallotta Kopasz Li szavait, de miután látta a többiek csodálkozó arckifejezését, szintén levegő után kapott

meglepetésében. A három idióta meg csak vihogott zavartalanul. Kopasz Li kihasználta a helyzetet, kinyújtotta tenyerét, és így szólt: – Kotorjatok bele a zsebeitekbe, és vegyétek elő az összes pénzeteket meg gabonajegyeteket! Segítsétek ki a ti Igazgató Liteket egy jó kis ebédre valóval!

A két nyomorék megértette, mit mondott Kopasz Li, és azonnal beletúrt a zsebébe. A négy vak is hallotta, és ugyanígy tett. Az öt süket nem hallotta az elhangzottakat, de azt felfogták, hogy nekik is illik felajánlani a pénzüket és a gabonajegyeiket, úgyhogy szintén mélyre nyúltak a zsebükbe. A három gyengeelméjű viszont csak állt és rotyogott, ezért a két nyomorék odament, és elkezdte feltárni a zsebük tartalmát, de amikor nem találtak sem pénzt, sem jegyet, csak elkáromkodták magukat: – A fenébe!

A hú udvaroncok alig néhány pénzüket és néhány gyűrött gabonajegyet tudtak összedobni, de mindet átnyújtották Kopasz Linek, ő pedig lehajtott fejjel, gondosan átszámolta a felhalmozott vagyont. A jegy pontosan fél kiló rizsre volt elég, az érmék pedig összesen negyvennyolc fent tettek ki. Kopasz Li a nyálát nyelve, bánatosan mondta: – Ha lenne még huszonhat fenem, ehethék akár két tál különleges háromízű metéltet is.

A két nyomorék kifordította a zsebet, úgy mutatta, hogy már minden odaadott. Szóltak a négy vaknak is, hogy forgassák ki a zsebüket, majd a három gyengeelméjűnek és az öt süketnek is követni kellett a példát. A végén nem marad más, mint hogy sajnálkozva közölgék Kopasz Livel: – Nincs több.

– Lehet, hogy nem ehethék két tál különleges háromízű metéltet – intett nagylelkűen Kopasz Li –, de legalább ehethék öt tál üres tésztát.

Azzal Kopasz Li, tizennégy hú udvaroncának kíséretével, kivonult a Jótétemény Művekből, és a Népvendéglő felé vette az irányt. Volt beosztottainak zsebe mind ki volt fordítva, mintha kirabolták volna őket. Arcukon azonban olyan büszke kifejezés ült, mintha most

kapták volna meg a havi fizetésüket. A két nyomorék most is elől menetelt, nyomukban a három gyengeelméjű haladt kézen fogva, és a négy vak alkotta a hátvédet. Kopasz Li és az öt süket két csoportra oszlott, és a menet két oldalán ők ügyeltek a rendre. Amióta a kötődéhez vonultak, hogy támogassák Kopasz Lit a Lin Hung iránti szerelmének megvallásában, tanultak a leckéből, és most olyan fegyelmezetten masíroztak, mint katonák a díszszemlén.

A tizenöt fős alakulat látványosan bevonult a Népvendéglőbe, ahol is Kopasz Li kipengette maroknyi apróját a pénztárpultra. Épp csak megtetézte néhány gyűrött papírpénzzel, amikor megszólalt a nyomorék gyárigazgató: – Öt tál üres tésztát!

– Szamárság – igazította helyre Kopasz Li. – Kell a csudának öt tál sima tészta. Kérek egy tál különleges metéltet és egy tál simát.

– De hát nem üres levegőt böfögsz fel három hónapja? – kérdezte a nyomorék.

Kopasz Li feje csillogott az árnyékban: – Ha három kibaszott éven át csak üres levegőt böfögnék, akkor se tudnék megenni egy ültő helyemben öt tál tésztát. Hanem csak legfeljebb kettőt, és ha két tál tésztát kérek, abból az egyik természetesen különleges lesz.

A nyomorék megértette, és fennhangon odaszólt a felszolgálónőnek: – Egy sima, egy különleges, összesen két tál lesz.

Kopasz Li nagyon elégedetten hallgatta a rendelést, és ki is fejezte elismerését a nyomoréknak: – így kell ezt mondani.

Leült az egyik kerek asztalhoz a tizennégy udvaroncával. Két oldalán ült a két nyomorék – ez jelezte rangjukat –, a többi széken pedig a három gyengeelméjű és az öt süket, valamint a négy vak. Mind érdeklődve nézegették az étterem dekorációját és kint a járókelőket. A legnyugodtabban a Kopasz Livel szemben ülő négy vak viselkedett, ők csak fogták a botjukat, és vigyorogtak.

A pincér kihozta a két tálat, de amikor meglátta a tizenöt

vendéget, nem tudta, kinek szolgálja fel. Kopasz Li integetett neki: – Mind a kettő az enyém.

A két tál tészta ott gőzölgött Kopasz Li előtt, aki rámutatott mindkettőre a pálcikájával, és mosolyogva kérdezte: – Melyiket egyem meg előbb? Ha a különleges háromízű metélttel kezdem, annak az az előnye, hogy a jobbikat eszem meg előbb, viszont utána nem fog ízleni az üres tészta. Ez a stratégia annak felel meg, ha gyors nyereségre törekszem. Másfelől ha előbb a simát eszem, és csak utána a különlegeset, akkor mind a kettő jól fog esni, ráadásul egyre ízesebb falatokhoz jutok. Ez utóbbi stratégia a hosszú távú piachódításnak felel meg.

Még be sem fejezte szónoklatát, már hallotta, hogy tizennégy hú udvaronca mohón nyeldekkel. Láta, hogy a gyengeelméjűeknek csorog a nyála, és ráeszmélt, hogy ha nem hallgat el gyorsan, ezek rávetik magukat az ő tésztájára, úgyhogy harsányan lezárta az értekezést: – Bassza meg, először jöjjön a különleges háromízű!

Jobb kezébe kapta evőpálcikáit, miközben baljával védte az üres tésztát. Azzal beletemette képét a különleges háromízű metéltbe, nagy élvezettel szippantotta, szürcsölte be a tésztát. Föl se nézett a tálból, egyből bevágta, és csak azután emelte föl a fejét, törölte le szájáról a zsírt, homlokáról a verejtéket. Mivel az udvaroncok továbbra is buzgón nyelték a nyálukat, megígérte nekik: – Ha a jövőben sok pénzem lesz, mindennap meghívok mindenkit egy tál különleges háromízű metéltre.

Tizennégy hú embere kiguvadt szemmel nézte, ahogy Kopasz Li az utolsó csöpp levet is kiissza a tálakból. Végül felállt, és a hangjában mély szenvedéllyel így szólt: – Fölöttem van a menny, alattam a föld, a kettő között vagytok ti, úgyhogy én, Kopasz Li megesküszöm az égnek, a földre és mindannyiokra, hogy visszatérek, és újból én leszek a ti Gyárigazgató Litek.

A tizennégy udvaronc meglepetten bámult rá. Először a négy vak

mozdult meg, és kezdett tapsolni. Nyomban csatlakozott hozzájuk a két nyomorék, aztán az öt süket, noha fogalmuk se volt róla, mi hangzott el az imént. A három bőségesen nyáladzó idióta lépett be utolsónak a szólamával. Öt teljes percen át tapsoltak, Kopasz Li pedig fölszegett fejjel, kidüllesztett mellel, boldog mosollyal hallgatta. Aztán hű embereinek kíséretében elhagyta a vendéglőt, és egyenest a Tao Csing vezette Közjóléti Iroda felé irányozta lépteit. Meneteltek ismét tovább Liúváros utcáin, ugyanolyan alakzatban, mint amilyenben elindultak a gyárból. Kopasz Li a hasát masszírozta, és lármásan böfögött, de most már jóllakottan lépdelt a nyomorék gyárigazgató mellett. Utóbbi elnevette magát: – Ugye, ez már nem volt üres böfögés?

– Mi az hogy! – válaszolta Kopasz Li nyomatékosan, és szájában visszapöndörödő nyelvvel megízlelte legújabb böffenetét. – Ez már aromás: háromízű, különleges böfögés.

Kopasz Li egész úton nem hagyta abba. Mikor azonban éppen célhoz értek volna, a gyomorgáz íze kezdett megváltozni. Kopasz Li többször is tekergette, csóválta a nyelvét, de csalódnia kellett:

– A fenébe, mostanra semmi sem maradt a különleges metéltből, amit először ettem.

– Ilyen hamar elfogyott? – kérdezte meglepetten a nyomorék. Odafordult Kopasz Lihez: – És tudsz még böfögni?

– Már csak üresét – törölte meg a száját Kopasz Li, és hozzátette:

– Most kezdem megemészteni a másodiknak evett üres tésztát. Tao Csing e percben éppen értekezletet tartott, és fennhangon olvasott egy hivatalos leiratot, ahogy a buddhista szerzetes kántálja a szútrát. Amikor meghallotta, hogy odakint valami felfordulás kezdődik, kinézett az ablakon, és látta, hogy az udvart megtöltik a Jótétemény Művek fogyatékos dolgozói. Tao letette a paksamétát, öszszevonta szemöldökét, kiment a tárgyalóból, a vigyorgó Kopasz Li elébe. Kopasz Li felböfögött még egy kis simatészta-ízt, aztán

lelkesen megszorította Tao Csing kezét, és bejelentette: – Visszajöttem, Tao irodaigazgató elvtárs!

Tao Csing jól megnézte Kopasz Li feldagadt arcát, csülökkezét, és komoly hangon megkérdezte: – Ki jött vissza?

– Hát én – bökött magára Kopasz Li. – Visszajöttem gyárigazgatónak!

Mihelyt ezt kimondta, a négy vak tapsolni kezdett, követte a három gyengeelméjű, végül az öt süket. Csak a két nyomorék nem: ők is tapsra lendítették kezüket, de amikor meglátták Tao Csing arckifejezését, nem merték befejezni a mozdulatot.

Tao szigorú arccal kiadta a parancsot: – Nincs taps!

A négy vak nyomban abbahagyta, de a három idióta annyira belelkésedett, hogy meg se hallotta, mint mondott Tao Csing. Két süketnek feltűnt a vakok hirtelen elbizonytalanodása, a három másik viszont tapsolt tovább. Kopasz Li is érzékelte, hogy nincs minden rendben, ezért megfordult, fölemelte-leengedte a kezét, mintha zenekart vezényelne, mire azonnal abbamaradt a taps. Elégedetten fordult Tao Csinghez: – Már nem tapsolnak.

Tao Csing megfontoltan bólintott, és közölte Kopasz Livel, mennyire rosszul tette, hogy felállt az íróasztalától, és emiatt a Közjóléti Irodának hivatalosan el kellett bocsátani. Éppen ezért nincs rá mód, hogy visszakapja állását a vállalatnál. Végignézett a tizennégy fogyatékos dolgozón, ahogy ott álltak rendezett alakzatban, és hozzátette: – Bár a Jótétemény Művek egy...

Tao Csing visszanyelte a „fogyatékosokat foglalkoztató” kifejezést, inkább egyszerűen így fogalmazott: – A Jótétemény Művek egy állami munkahely, és nem a saját lakásod. Nem tőled függ, hogy mikor állsz fel, mikor jössz vissza.

– Így igaz – mondta Kopasz Li, és bólintott. Majd így folytatta: – A Jótétemény Művek állami vállalat és nem az otthonom. Én

azonban az otthonomnak tekintem a gyárat, és ezért mennék haza.

– Nincs rá lehetőség – vágott vissza Tao Csing. – Nem tanúsítottál tiszteletet a szervezeti előírások, sem a vezetőség iránt...

Tao még be sem fejezte a mondatot, amikor az egyik vak elnevette magát, és így szólt: – Igazgató Li szó nélkül elment, vagyis tiszteletlen volt a vezetőség iránt. Tao irodaigazgató elvtárs azonban nem érti meg a szükségleteinket, és ez azt mutatja, hogy nincs benne tisztelet a dolgozó tömegek iránt.

Kopasz Li kuncogva hallgatta, de abbahagyta, mihelyt észrevette, mennyire megdühödött Tao. Az irodaigazgató már majdnem káromkodott egy nagyot, csak azért fékezte magát, mert meglátta a fogyatékosok arckifejezését. Azt szerette volna, ha a két nyomorék elviszi az egész társaságot, de az igazgató és helyettese megbújtak a többiek háta mögött. Tao Csing felismerte, hogy rájuk nem számíthat, ezért inkább Kopasz Linek mondta: – Vidd innen őket.

Kopasz Li azonnal kiadta az utasítást a fogyatékos dolgozóknak: – Menet, indulj!

És tizennégy hű udvaroncával kimasírozott a Közjóléti Iroda udvaráról, miközben megmagyarázta, hogy még nem ért véget a munkanap, ezért mindenki menjen vissza a gyárba. Mikor azonban látta, milyen engedelmesen vonulnak hű emberei, váratlanul lelkifurdalása támadt. Hogy megvigasztalja a csapatot, hangosan kinyilatkoztatta: – Szavaim olyanok, mint a folyóvíz, ha egyszer elindultak, nem lehet visszavonni őket. Nyugodtak lehettek, mindenképpen visszajövök, és újra az igazgatótok leszek.

Mikor a négy vak ezt meghallotta, megállt, a lába közé tette botját, és tapsolni kezdett. A két nyomorék, három gyengeelméjű, öt süket szintén megtorpant, és összeverte a kezét. Amikor Kopasz Li látta, hogy megfordulnak, mintha vissza akarnának indulni feléje, azt gondolta: „Ez a népség még Szung Kangnál is érzelmesebb.” Gyorsan elhessegette őket, és ellábalt úgy, hogy nem is nézett vissza.

A következő napokban Kopasz Li végiglátogatta a megyei párttitkárt, a megyei Szervezeti Iroda igazgatóját és még számos tisztviselőt – összesen tizenötöt –, s kinyilvánította azon őszinte szándékát, hogy újból a Jótétemény Művek igazgatója legyen. A párttitkár és a megyei Szervezeti Iroda igazgatója kidobatta, még mielőtt végére érhetett volna a mondókájának. Erre Kopasz Li harcmodort váltott.

Ráakaszkodott a tizenhárom másik tisztviselőre, és csak rimánkodott és rimánkodott. Amikor meghallották szánalmas könyörgését, rögtön keresztülhúzták reményeit a „Szó se lehet róla!” formulával. Az országnak megvan a struktúrája, és ha valaki otthagyja az állását, akkor nem mehet vissza. „Bassza meg, milyen struktúra? – kérdezte magában Kopasz Li. – Ezek a megyei szemétládák mind isznak az egészségedre, mikor kineveznek, de nem isznak semmit, ha vezeklésül hívod meg őket.” Egyre jobban dühbe gurult, és megfogadta, hogy mindegyik megyei tisztviselővel megitatja a vezeklő-pálinkát. Ezért hát elhatározta, hogy ülősztrájkba kezd. Reggelenként letelepedett a megyeháza bejáratához, és ott is maradt, amíg mindenki haza nem indult a munkanap végén, minekutána ő is hazament a megyei tisztviselőkkel.

Úgy ült ott törökülésben a bejárat közepén, mint egy magányos őrszem, aki egymaga tartóztat fel sok ezer ellenséges harcost. A liuvárosiak eleinte nem tudták hová tenni, de Kopasz Li megmagyarázta: – Ülősztrájkot tartok.

Ezen mindenki nevetett, és megjegyezték, hogy nagyon látványos, ahogyan ott ül, de inkább hasonlít valami kóbor harcosra egy kungfufilmből, aki bosszút akar állni a gonoszokon, mint egy ülősztrájkolóra. Volt, aki azt javasolta, törje el az egyik kezét vagy lábát, mert úgy hatásosabban tudná sajnáltatni magát az ülősztrájk keretében. Ha sikerülne kivívnia mind a párt, mind a nép rokonszenvét, bizonyára engedélyeznék, hogy visszakapja igazgatói

állását a Jótétemény Művekben. Kopasz Li azonban csak a fejét csóválta a javaslatra: – Nem érek vele semmit.

Maga mögé intett, a megyeházára, és elmondta, hogy élete legpatetikusabb beszédét intézte a tizenöt ingyenélőhöz, aki ebben a hivatalban dolgozik (eggyel több, ráadásul, mint ahány fogyatékos dolgozója van a Jótétemény Műveknek). Megalázkodott és könyörgött, hízelgett és bánta bűneit, és mi végre? Egy nagy büdös semmiért. Úgyhogy nem maradt más, mint belekezdeni az ülősztrájkba, és az idők végezetéig itt fog ülni, ha nincs más megoldás. Amikor a csődület meghallotta eltökélt szándékát, versenyt kiáltozva biztosították támogatásukról, és megkérdezték, mikor hagyná abba a sztrájkot. Kopasz Li föltartotta két ujját, és közölte, hogy csak két lehetőség van: – Az egyik, hogy megengedik, hogy újra a Jótétemény Művek igazgatója legyek. A másik, hogy itt halok meg ültömben.

A lerongyolódott Kopasz Linek sem enni–, sem innivalója nem volt, ezért összeszedett minden vicket és vackot, amit csak talált: konzerveket, ásványvizet, újságpapírt, kartondobozokat, és felhalmozta mindet a hivatal bejáratánál. A tisztviselők tudták, hogy Kopasz Li gyűjti a hulladékot, ezért ők is mind hoztak neki mindenféle régi újságot, dobozt, miegymást. Kopasz Li ezek után a bejárat melletti zugot valóságos hulladékudvarrá alakította. Ennek jegyében ahányszor csak meglátott valakit újsággal közeledni, odakiáltott neki, hogy kéri a papírt, ha kiolvasta. Ha pedig innivalót látott, elkérte az üres üveget. Olykor-olykor, ha régi ruhában jött arra valaki, Kopasz Li a lelkére beszélt: – Micsoda szégyen, hogy ilyen kopott ruhában jársz. Rangon aluli! Nincs kedved levetni, és odaadni nekem?

Kopasz Li eredetileg csak vissza akart térni a Jótétemény Művekbe, de ez nem sikerült, így átnyergelt a hulladékszakmára. A liu-városiak attól fogva Hulladékgyűjtő Linek hívták. Kezdetben csak azért gyűjtött, hogy legyen betevő falatja, sose képzelte volna,

hogy ettől lesz híres ember; de hamarosan messze földön úgy ismerték, mint a liuvárosi Hulladék királyt, ahogy kiskamaszként mint liuvárosi Seggkirály vált hírnevessé. Valahányszor a városban ki akartak dobni valamit, szóltak neki, hogy jöjjön el érte. Amíg az ülősztrájkját folytatta, roppant lelkiismeretes volt ebben az ügyben, mindenkinek azt mondta, hogy pillanatnyilag nem ér rá, de emlékezetébe vési az ügyfél címét. És megígérte: – Ha lejár a műszak, érte megyek.

45. FEJEZET

Lin Hung csak úgy lubickolt a boldogságban. Jóképű férje minden reggel a csillogó, divatos Öröklét biciklin vitte munkába. Amikor bement a kötődébe, többször is hátrafordult, és azt látta, hogy Szung Kang a biciklije mellett áll, és integet neki. Amikor esténként kijött az üzemből, Szung Kang már várt rá, széles mosollyal az arcán. Lin Hungnak sejtelve sem volt, hogy a háta mögött a férje Kopasz Lit támogatja, és mire rájött, már egy hónapja folyt ez a titkos machináció.

Amikor először észrevette, hogy Szung Kang zsebéből hiányzik a pénz és a gabonajegy, elmosolyodott, és egyetlen szó nélkül pótolta a húsz fent meg a két szelvényt. Szung Kang közelről látta mindezt, és ő se szólt semmit, noha feleségének szívből jövő mosolya miatt igen kínosan érezte magát.

Lin Hung nem volt tisztában vele, hogy Szung Kang pénze és gabonajegye mindennap Kopasz Li zsebébe vándorol. Kivétel nélkül minden egyes nap újratöltötte Szung Kang zsebpénztárát. Eleinte nagyon örült annak, hogy a férje végre jobban figyel magára, és rájött, hogy ha megéhezik, muszáj ennivalót vennie. Ámde lassanként furcsállni kezdte a változást: hogy Szung Kang addig egy fent se volt hajlandó kiadni, most meg mindent elköltött, ami nála volt, még apró sincs este nála. Úgy számolt, hogy ha elmegy a pénz

az ennivalóra, valamennyi aprónak akkor is maradnia kell. Gyanakodva fürkészte férjét, de az félrenézett. Végül nekiszegezte a kérdést: – Mondd, te mit eszel egész nap?

Szung Kang kinyitotta száját, de nem jött ki rajta szó. Lin Hung újból megkérdezte, de ő csak a fejét csóválta, és azt mondta, hogy nem eszik semmit. Az asszony elképedve nézett rá, de Szung Kang ismét elkerülte a tekintetét. Aztán nagy nehezen bevallotta: – Az egészet odaadom Kopasz Linek.

Lin Hung megállt a szoba közepén, és nem jutott szóhoz. Csak ekkor jutott eszébe, hogy Kopasz Liból koldus lett, hiszen addig teljesen megfedkezett még a létezéséről is. Az ő világában csak Szung Kang létezett; és most az a gazember, az a Kopasz Li megint bedugta az orrát. Amikor fejben kiszámolta, hogy az elmúlt hónap folyamán Kopasz Li körülbelül hat jüanjukat vágta zsebre, sírva fakadt elkeseredésében. „Hat jüan”, ismételte magában, és rájött, hogy ha takarékoskodnának, ennyi pénzből egy egész hónapig megélhetnének.

Szung Kang lehajtotta fejét, leült az ágy szélére, nem volt képes Lin Hungra nézni. Végül, amikor a felesége sírva fakadt, és megkérdezte, hogy tehetett ilyet, ő mégiscsak fölemelte fejét, belenézett Lin Hung szemébe, és annyit mondott: – A testvérem.

– De még csak nem is az édestestvéred. És ha az volna, akkor is tessék eltartani magát!

– A testvérem – ismételte meg Szung Kang. – Előbb-utóbb el tudja majd tartani magát, de amikor anyánk meghalt, arra kért, hogy gondoskodjam róla...

– Hagyjál békén a mostohaanyáddal! – förmedt rá Lin Hung. Szung Kangnak fájt Lin Hung közbeszólása, és visszakiabált: – Az anyám volt!

Lin Hung döbbsen meredt Szung Kangra – amióta házasok, először emelte fel a hangját. Némán megcsóválta a fejét. Abból, hogy

Szung Kang a „mostohaanyád” szóra kezdett kiabálni vele, tudta, hogy rosszat mondott. Nem mert megszólalni, a szobát megülte a csend.

Szung Kang lehorgasztotta fejét. Az emlékek hóvihara kavargott körülötte. Mintha Kopasz Li meg ő utat tapostak volna a hóba, olyan utat, ami egészen máig elért, de most hirtelen nem találná. Gondolataiba merült, fogalma sem volt, merre tovább. Mintha fehér hó lepne minden lehetséges utat. Csak akkor tért magához, amikor megpillantotta a szoba közepén álló Lin Hung lábát. Észrevette, mennyire vékony, kopott a cipője és a nadrágja, és tudta, hogy a blúza is régi már. Amikor arra gondolt, hogy Lin Hung mindennap takarékoskodik, még jobban elcsüggedt, és úgy érezte, nagy hibát követett el, amikor Kopasz Linek adta azt a pénzt.

Ki tudja, mennyi idő telt el. Lin Hung látta, hogy Szung Kangnak semmi kedve beszélni. Újjáéledt benne a harag, ráförmedt: – Mondj már valamit!

Szung Kang fölemelte a fejét, és komoran mondta: – Hibáztam.

Lin Hung szíve rögtön meglágyult. Belenézett Szung Kang becsületes szemébe, és nem állta meg, hogy föl ne sóhajtson. Aztán elkezdte vigasztalni a férfit: hat jüan nem olyan sok pénz, mondta, csináljanak úgy, mintha egyszerűen csak ellopta volna valaki. Idézte a bölcsességet, hogy a váratlan veszteség néha segít egy jövőbeli csapás elkerülésében. Ahhoz viszont ragaszkodott, hogy a férje ne álljon többé szóba Kopasz Livel. Elővett a tárcájából húsz fent és két gabonajegyet, belecsúsztatta Szung Kang zsebébe. Szung Kang meghatódott, de így szólt: – Nem kell több pénz.

– Igenis rád fér. – Lin Hung szúrósan nézett rá. – De arról szó se lehet, hogy ne magadra költsd.

Beszélgettek lefekvés után, ahogy szoktak. Szung Kang gyengéden átölelte Lin Hungot, Lin Hung pedig élvezte férjének végtelen szerelmét. Arcára boldog mosoly ült ki, és mosolygott akkor is,

amikor már elaludt.

Másnap, miután véget ért a műszak, Szung Kang a kerékpárjára pattant, hogy a kötődénél fölvegye Lin Hungot. Amikor a még mindig ülősztrájkoló Kopasz Li észrevette a távolban, fölugrott, és a bátyja nevét kiáltotta. Szung Kangnak egy pillanatra kihagyott a szívverése. Fékezett és ott helyben megállt, és ahogy hallotta a közeledő Kopasz Li kiáltását, félt, hogy öccse megint pénzt fog kunyerálni tőle. Így is történt, Kopasz Li kinyújtotta tenyerét, és minden szégyenérzet nélkül belekezdett a mondókájába: – Szung Kang, én egész nap nem ettem, nem ittam.

Szung Kang szíve hevesen kalapált. Reflexszerűen a zsebébe nyúlt, megmarkolta a pénzt és a jegyeket. Aztán elvörösödve nemet intett a fejével. – Ma nincs nálam semmi.

Kopasz Li rettentő nagyot csalódott, és kínnal-keservvel visszahúzta a kezét. Lenyelte a nyálát, és elkeseredett képpel mondta: – Egész nap a nyálamat nyelem, és most már, bassza meg, egész éjszaka is a nyálamat kell nyelnem.

Ekkor Szung Kang, mint akit egy démon vezérel, elővette zsebéből a pénzt és a gabonajegyet, és odaadta az elcsüggedt Kopasz Linek. Öccse fölnevetett meglepetésében, és káromkodva vette át a pénzt: – Fene essen beléd, hát színlelni is megtanultál?

Szung Kang keserves kacajjal ült fel a biciklijére. Este, vacsora után eljött a pillanat, amitől a legjobban rettegett. Lin Hung átkutatta a zsebet, és nem találta a pénzt meg a jegyeket. Ezúttal arra számított, hogy meglesz mind, és amikor kiderült, hogy nyomuk sincs, elfogta a riadalom. Félve nézett Szung Kangra, remélte, hogy azt mondja, most az egyszer magára költötte az egészet. Amikor Lin Hung a zsebébe nyúlt, Szung Kang behunyta szemét kínjában, és amikor újra kinyitotta, és megpillantotta felesége ijedt arcát, remegő hangon megszólalt: – Hibáztam.

Lin Hung tudta, hogy megint Kopasz Lié lett a pénz is, a

gabonajegy is. Kiábrándultan nézett férjére, aztán rikácsolni kezdett dühében: – Hogy tehetted ilyet?

Szung Kang kővé dermedt. Meg akarta magyarázni, de csak annyi jött ki a száján, hogy: – Hibáztam.

Lin Hung elsírta magát mérgében. Ajkába harapva mondta: – Csak tegnap adtam neked ezt a pénzt, és ma fogod magad, és odaadod Kopasz Linek. Nem tudtál volna várni legalább pár napot? Hát képtelen vagy hagyni, hogy pár napig boldog legyek?

Szung Kang gyűlölte magát. Úgy szorította össze a fogát, mintha magára akarna kimérni büntetést, de csak ezt az egy szót tudta kimondani: – Hibáztam.

– Ne mondd még egyszer! – kiabált rá Lin Hung. – Csak ezt bírod mondani, én meg halálosan unom.

Szung Kang nem mert többé megszólalni. Inkább lehajtotta a fejét, és beállt egy sarokba, mint annak idején az apja, Szung Fan-ping, amikor a kulturális forradalom idején megtámadták. Lin Hungnak folytak a könnyei, míg beszélt, Szung Kang viszont nem reagált sehogy sem. Lin Hung dühös volt, és úgy érezte, a férje megbántotta, és meg akarta mutatni, hogy tudomást sem vesz róla, úgyszólván levetette magát az ágyra, és fejére húzta a takarót. Szung Kang állt ott egy darabig, aztán járkálni kezdett a szobában. Lin Hung fazekak és tálak zörgését hallotta, innen tudta, hogy a férje vacsorát készít. Lassan besötétedett, Szung Kang végre elkészült a vacsorával, kitette az asztalra, megterített. Lin Hung azt hitte, most majd odajön hozzá, és mond valamit, de Szung Kang szó nélkül leült az asztalhoz. A szobára ismét halotti csend telepedett. Lin Hung magában dúlt-fúlt, a szobában koromsötét lett, de Szung Kang csak ült mozdulatlanul, mintha arra várna, hogy felesége majd fölébred, és vele vacsorázik.

Lin Hung tudta, hogy Szung Kang az idők végezetéig képes így maradni; ha ő napkeltéig az ágyban maradna, férje ott ülne reggelig.

Még a lélegzetvétele sem igen hallatszott, mintha félne, hogy fölébreszti az asszonyt. Lin Hung kezdte is megsajnálni, arra gondolt, mennyi jó tulajdonsága van, mennyire szereti őt, Lin Hungot, milyen becsületes és hűséges, no meg milyen jóképű... Amikor eszébe jutott a jóképűsége, elvigyorodott, és odaszólt neki: – Szung Kang!

A férfi fölállt, de Lin Hung nem mondott semmi mást. Szung Kang habozott egy darabig, nem akaródzott újra leülni. Amikor Lin Hung észrevette a bizonytalanságát, megint nem bírta mosolygás nélkül, és halkán így szólt: – Gyere ide, Szung Kang!

Erre odament az ágyhoz, és fölé hajolt. Lin Hung halkán folytatta: – Ülj le ide, Szung Kang!

Óvatosan leült az ágy szélére. Az asszony megfogta a kezét, és azt mondta: – Túlságosan jó a szíved, Szung Kang. A jövőben nem tudok neked pénzt adni. Egy fent se.

Szung Kang bólintott a sötétben. Lin Hung megfogta férje kezét, az arcára húzta, és megkérdezte: – Ugye, nem vagy dühös?

– Nem.

Lin Hung felült az ágyon, megfogta a férfi másik kezét is, és gyengéd hangon folytatta: – Nem várom el tőled, hogy bármi rosszat mondjál Kopasz Liről. Az a baj, hogy ha rendes ember lenne, akkor sem tudnánk eltartani. Mennyit keresünk mi ketten egy hónapban? Lehet, hogy egyszer gyerekeink lesznek, és értük is felelősséget kell vállalnunk, hogy fölnevelhessük őket. Nem telik majd Kopasz Li támogatására. Most munkanélküli, és hogyha nem boldogul, teljesen rád lesz utalva. Én nem a jelen miatt idegeskedem, Szung Kang, én a jövőtől félek. Kérlek, a leendő gyerekeinkre kérlek, szakítsd meg a kapcsolatot Kopasz Livel.

Szung Kang ismét bólintott a sötétben, de Lin Hung nem látta jól, ezért megkérdezte: – Bólintottál, Szung Kang?

Szung Kang megint bólintott, és azt felelte: – Igen.

Lin Hung kivárt, aztán megkérdezte: – Igazam van?

Szung Kang bólintott: – Igazad van.

Az esti vihar után helyreállt a nyugalom, és a rá következő napokban Szung Kang elkezdte kerülni Kopasz Lit. Amikor véget ért a műszak, és elindult a kötődébe Lin Hungért, mindig el kellett haladnia a megyeháza előtt, ahol Kopasz Li ülősztrájkolt. Hogy ne találkozzanak, jókora kerülőt tett, így viszont nagyon megvárakoztatta Lin Hungot. Azelőtt már ott szokott parkolni a biciklivel, amikor felesége kilépett a gyárkapun, most viszont Lin Hungnak jó sokáig kellett üldögdélnie, nyújtogatni a nyakát erre meg arra, és a többi munkásnő már hazament, mire Szung Kang nagy sietve befutott. Egy nap Lin Hungnak elfogyott a türelme, és mogorván ült a férje mögött, konokul hallgatott egész úton hazafelé. Amikor hazaértek, nekiállt, hogy lehordja Szung Kangot. Elpanaszolta, hogy rettentően izgult, amikor ott várta a kapuban, már az is eszébe jutott, hogy nekiment egy villanypóznának, és betörte a fejét. Szung Kang kinnal-keservvel próbálta magyarázni, hogy azért késett, mert nagyot kellett kerülnie, nehogy találkozzék Kopasz Livel. Lin Hung erre felcsattant: – Mégis, mitől félsz?

Aztán kifejtette, hogy minél többen félnek egy olyan erőszakos alaktól, mint Kopasz Li, annál inkább terrorizálja őket. Szung Kang a jövőben legyen szíves a megyeháza bejárata előtt elkerekezni.

– Észre sem kell vened. Tegyéél úgy, mintha ott sem lenne.

– És ha megszólít? – kérdezte Szung Kang.

– Tégy úgy, mintha nem hallanád! – felelte Lin Hung. – Mintha nem is létezne.

46. FEJEZET

Kopasz Li addigra egész kis hulladékhegyet halmozott fel a

megyeháza bejáratánál. Módosította az ülősztrájk módszerét is, kizárólag csúcsidőben foglalt helyet törökülésben az udvar közepén, amikor az emberek munkába mentek, vagy munkából indultak haza. A fennmaradó időben fáradhatatlanul kurkászott a hulladékban, mélyre hajolva, égnek meredő fenékkal. Tüzetesen többször is átvizsgálta a rakást, oda meg vissza, mint egy aranyosó. Amikor azonban meghallotta a munkanap végét jelző csengőt, visszaroht a bejáratához, és ismét felvette a magányos hős pózát. A tisztviselők kuncogtak, amikor meglátták, és azt mondogatták, Kopasz Li olyan nagyarcú, hogy hozzá képest a megyei értekezletet vezető prefektus is elbújhat. Kopasz Li nagyon meg volt elégedve ezzel a jellemzéssel, és meg is dicsérte a mellette elhaladó irodistákat: – De jól megmondjátok!

Már több mint egy hónapja nem látta Szung Kangot. Amikor a bátyja hosszú szünet után ismét arra tekert az Öröklét biciklijén, Kopasz Li mindjárt meglepedkezett róla, hogy éppen ülősztrájkot tart, felpattant, két kézzel integetett, és kiabált: – Szung Kang! Szung Kang!

Szung Kang úgy tett, mintha meg se hallaná, de úgy érezte, hogy Kopasz Li minden egyes kiáltása egy kéz, amely visszahúzza, nehogy továbbkerekessen. Némi habozás után megfordult, és visszagurult Kopasz Lihez. Nagyon ideges volt, nem tudta, megmondja-e öccsének, hogy egy árva fen sincs most a zsebében. Kopasz Li lelkesen üdvözölte, lecibálta a kerékpárjáról, és titokzatoskodó hangon bejelentette: – Szung Kang, megütöttem a főnyereményt!

Elővett a zsebéből egy öreg órát, másik kezével megpaskolta Szung Kang fejét, és szólt neki, hogy nézze meg jól. Izgatottan fűzte hozzá: – Látod a külföldi szavakat a számlapján? Ez egy külföldi óra, és nem a pekingi időt mutatja, hanem a greenwichi középídot. Itt találtam, a szemét között.

Szung Kang nem látta a mutatóit, és ezt meg is jegyezte.

– Majd rászerelek mutatónak három drótot – mondta Kopasz Li.

– Csak egy kis pénzt kell a javításra költenem, és máris szépen mutatja a greenwichi középídjót!

Ezek után belecsúszttatta a külföldi órát Szung Kang zsebébe, és nagylelkűen így szólt: – A tiéd.

Szung Kang nem hitte volna, hogy Kopasz Li neki ad bármit, amit ekkora becsben tart. Zavarában kivette zsebéből az órát, és odanyújtotta öccsének: – Tartsd meg nyugodtan.

Kopasz Li nem tágitott: – Nem, te tartsd meg. Tíz napja találtam ezt az órát, és azóta várom, hogy erre gyere, és neked adhassam. Hová tűntél? Egy hónapja nem láttalak.

Szung Kangnak élénkvdörös lett az arca, fogalma sem volt, mit feleljen. Kopasz Li azt hitte, hogy bátyja még mindig szégyelli elfogadni az órát. Úgyhogy beletuszkolta Szung Kang zsebébe, és így kommentálta: – Te mindennap hozod-viszed Lin Hungot a munkából, rád fér egy óra. Nekem nem kell. Én napkeltekor jövök ide, hogy folytassam az ülősztrájkot, és amikor lemegy a nap, akkor megyek haza aludni.

Azzal föl is emelte a fejét, hogy megkeresse a lenyugvó napot, végül rámutatott a lombokon át, és kinyilatkoztatta: – Ó az én óram. –Szung Kang értetlenségét látva hozzáfűzte: – Nem a lombok, a nap.

Szung Kang nevetett, mire Kopasz Li rászólt: – Ne ne vess, siess, Lin Hung vár!

A bátyja felült a biciklijére, de fél lábbal még a földön megfordult, és megkérdezte: – Jól ment sorod ebben a hónapban?

– Remekül! – nyugtatta meg Kopasz Li. – Siess már! Szung Kang tovább kérdezett: – Ettél rendesen?

– Hogy ettem-e? – Kopasz Li hunyorogva gondolta végig. – Nem emlékszem. Az biztos, hogy nem haltam éhen.

Szung Kangnak még lett volna mondanivalója, de Kopasz Li

türelmetlenül intett, hogy menjen: – Kezdesz olyan lenni, mint egy nagyanyó.

És közben elkezdte tolni a biciklit, toltta öt-hat méteren át, míg Szung Kang pedálozni nem kezdett. Elnézte, ahogy bátyja távolodik, aztán visszament a bejárati udvar közepére. Ámde amikor leült, eszébe jutott, hogy a megyeháza dolgozói már hazamentek. Ez némileg kizökkentette, el is káromkodta magát.

Miután Szung Kang felvette Lin Hungot, és hazavitte, sokáig ingadozott, de végül is úgy döntött, nem veszi elő a Kopasz Litől kapott órát, ráér majd szólni róla. Nem volt a zsebében se pénz, se gabonajegy, de ebédelni azért ebédelt ma is. Lin Hunggal egy kicsivel nagyobb adagot szoktak főzni vacsorára, és a maradékot egy-egy dobozban eltették másnap ebédre. Amíg Szung Kang került a Kopasz Lit, csak nagy néha fordult meg a fejében, vajon mit csinálhat az öccse. De ha viszontlátta öccsét, mindig csak rá gondolt. Szung Kangot mélységesen megindította, hogy Kopasz Li mint becses kincset őrizgette a mutató nélküli külföldi órát, tíz teljes napon át, csak hogy neki adja. Másnap ebédidőben Szung Kangnak megint eszébe jutott Kopasz Li, ezért elbiciklizett a tízórais dobozával a megyeházára. Kopasz Li éppen a hulladékhalomban bányászkodott, s emiatt nem is vette észre, mikor Szung Kang lefékezett mögötte. Szung Kang rácsöngetett, erre Kopasz Li meglepetten összerezsent, és sarkon pördült. Amint meglátta Szung Kang kezében a tízórais dobozt, elmosolyodott: – Persze, hogy tudtad, Szung Kang, hogy éhes vagyok!

Átvette Szung Kangtól a dobozt, sietve kinyitotta, és látta, hogy az ennivaló még teljesen érintetlen. Elgondolkozott, megkérdezte: – Szung Kang, te nem is ettél semmit?

Szung Kang mosolygott: – Láss csak neki! Én nem vagyok éhes.

– Nem. – Kopasz Li visszaadta a tízórais dobozt. – Gyere, együnk együtt!

Előhúzott a halomból egy rakás régi újságot, szétteregette őket, hogy Szung Kangnak legyen hová ülnie, ő meg lezöttyent a puszta földre. A két testvér egymás mellett foglalt helyet a hulladékhegy előtt. Kopasz Li ismét átvette Szung Kangtól a dobozt, és az egyik pálcikájával árkot húzott a rizs közepére, e szavakkal: – Ez a vonal a harmincnyolcadik szélességi kör. Északra van Észak-Korea, délre Dél-Korea.

SzungKang kezébe nyomta a dobozt: – Kezdd te!

Szung Kang visszatolta: – Nem, te kezdjed!

– Ha én arra kérlek, hogy kezd te, akkor kezd te! – mondta ingerülten Kopasz Li.

Szung Kang most nem toltá vissza a dobozt, hanem nekilátott az evésnek. Kopasz Li odahajolt, belekémlelt a dobozba, és kijelentette: – Mélyen beleetted magad a dél-koreai területbe.

Szung Kang göcögött. Lassan, komótosan evett, ahogy szokott, és Kopasz Linek megeredt a nyála, ahogy leste, mikor jut már a végére. Kopasz Li nyeldeklését hallva Szung Kang abbahagyta az evést, és odaadta neki a dobozt: – Te jössz.

– Fejezd csak be – mondta Kopasz Li, és visszatolta a dobozt. –De nem lehetne kicsit gyorsabban? Még enni is úgy eszel, mint egy nagyanyó.

Szung Kang sietve beletömte szájába a maradékot, ekkor Kopasz Li maga elé vette a dobozt, és beszipantotta a saját részét. Egy morzsa se maradt, mire Szung Kang lenyelhette volna az utolsó falatját. Kopasz Li testvéri szeretettel hátba veregette, hogy segítsen lenyelni. Szung Kang, miután végzett, megtörölte a száját, aztán a könnyes szemét, mert hirtelen eszébe jutott utolsó beszélgetése Li Lannal.

Amikor Kopasz Li észrevette, hogy a bátyja sír, döbbenetesen kérdezte: – Mi ütött beléd, Szung Kang?

– Egyszer csak eszembe jutott a mama...

Kopasz Liben megakadt a szó. Szung Kang folytatta: – Aggódott érted, és megkért, hogy gondoskodjam rólad. Megígértem neki, hogy ha csak egy tál rizsem marad, azt is neked adom. Erre ő nemet intett, és azt mondta, hogy ha egy tál rizsem marad, osszam meg veled.

Rámutatott a földön álló, üres dobozra: – Ez történt most.

A két testvér mintha visszarepült volna életének régi, keserves korszakába. Ültek a szeméthegy előtt, könnyeiket törölgették, és felidéztek, hogyan mentek le kézen fogva a hídról az autóbusz-állomás elé, ahol Szung Fan-ping holtan feküdt azon a rekkenő nyári napon, hogyan álltak kézen fogva a buszállomás előtt, amíg be nem sötétedett, várva, hogy Li Lan megjöjjön Sanghajból. A záró jelenet az volt, hogy a két testvér együtt húzta a talyigát Li Lan koporsójával falura – hazavitték az anyjukat az apjukhoz. Aztán Kopasz Li megtörölte az arcát, és így szólt Szung Ranghoz:

– Egyszerűen túl sok volt a fájdalom a gyerekkorunkban.

Szung Kang is letörölte az arcát, és azt mondta: – Mindenki minket akart megverni.

– Most már jobban állunk – nevetett Kopasz Li. – Ma már senki sem mer belénk kötni.

– Nem állunk jobban – válaszolta Szung Kang.

– Hogyhogy nem? – Kopasz Li megfordult, Szung Kangra nézett.

– Feleségül vetted Lin Hungot, az talán nem jó dolog? Azért nem veszed észre, mekkora szerencséd van, mert benne élsz.

– Én rólad beszéltem – mondta Szung Kang.

– Mi a baj velem? – Kopasz Li hátranézett a szeméthegyre. – Elboldogulok.

– Elboldogulsz? Hiszen még munkád sincs.

– Honnan szeded, hogy nincs munkám? Az a munkám, hogy itt ülök és tiltakozok.

Szung Kang a fejét csóválta, gondterhelten kérdezte: – És utána mi lesz veled?

– Ne izgulj – vágta rá Kopasz Li. – A dolgok kiforogják magukat. Szung Kang tovább csóválta a fejét: – Halálra aggódom magam miattad.

– Kár aggódnod. Én higyek, és nem aggódom. Mért kéne pont neked aggódnod, amikor te csak a bilit viszed?

Szung Kang nagyot sóhajtott, és nem szólt többet. Kopasz Li izgatottan érdeklődött a külföldi karóra felől – sikerült-e már Szung Kangnak megjavíttatnia. Szung Kang se szó, se beszéd, felkapta a tízórais dobozt a földről, fölállt, és közölte, hogy vissza kell mennie a gyárba. Azzal felpattant a biciklijére, és elhajtott, fél kezében tartva az elemózsias dobozt. Kopasz Li nézte, ahogy távolodik, és utánakiabált: – Szung Kang, te még fél kézzel is tudsz biciklizni?

Szung Kang hátrapillantott, és elnevette magát: – Ez mitől olyan nagy szám? Úgy is tudok, hogy nem fogom a kormányt.

Kitárta karját, mintha szárnyalna a levegőben. Kopasz Li ámulva szaladt utána, és azt kiáltozta: – Félelmetes vagy, Szung Kang!

Attól kezdve egy hónapon át Szung Kang minden délben elvitte a tízórais dobozát Kopasz Lihez, akivel leültek a hulladékhalom elé, locsogtak és nevetgéltek, és megosztottak az ételen. Szung Kang nem merte elárulni Lin Hungnak, hogy az öccsével találkozgat, ezért hiába kopogott a szeme estére az éhségtől, mindig vigyázott, ne keltsen gyanút a feleségében – nem vacsorázott többet a szokottnál, sőt néha még kevesebbet is evett. Lin Hungnak feltűnt, hogy férjének újabban rossz az étvágya, és szorongva kérdezgette, hogy nem érzi-e rosszul magát. Szung Kang azt habogta, hogy csakugyan, újabban rossz az étvágya, de az energiájából nem veszített semmit. Megnyugtatta Lin Hungot, hogy az égvilágon semmi baja.

Kisvárosban nincsenek titkok, és körülbelül egy hónap elteltével Lin Hungnak fülébe jutott, mi folyik a testvérek között. Az egyik kötödei munkásnő mesélte el. Az előző napon szabadságot vett ki, és déltájban véletlenül elment a megyeháza bejárata előtt. Láta, hogy Szung Kang és Kopasz Li együtt ülnek a földön, és közösen falatoznak Szung Kang tízórais dobozából. Másnap a kolléganője vihorászva mondta Lin Hungnak, hogy az együtt ebédelő két testvér ránézésre jobban szereti egymást, mint egy házaspár. Lin Hung éppen a műhely ajtajában ült, és ette az ebédjét. Amikor meghallotta társnőjének beszámolóját, lecsapta a dobozt, és kiviharzott a gyárból. Mire odaért a megyeházához, a két testvér már befejezte az evést, cseverészett, és nevetgélt Kopasz Li valamilyen történetén. Lin Hung hamuszürke arccal lépett oda hozzájuk. Amikor Kopasz Li megpillantotta, föltápászkodott, és szívélyesen üdvözölte: – Hát eljöttél, Lin Hung?

Szung Kang viszont elsápadt, Lin Hung jegesen rábámult, aztán sarkon fordult és elviharzott. Kopasz Li már előhúzott egy halom újságot a hulladék közül, és helyet kínált volna Lin Hungot, amikor látta, hogy az asszony faképnél hagyta őket. Csalódottan szólt utána: – Ha már eljöttél idáig, miért nem ülsz le hozzánk egy kicsit?

Szung Kang meg csak állt, és nem tudta, mitévő legyen. Nézte, ahogy Lin Hung egyre messzebb jár, és a végén kedve lett volna utánaszaladni. Ezért felült a kerékpárjára, és utána is eredt. Lin Hung méltóságteljes léptekkel haladt a gyár felé, s amikor meghallotta, hogy Szung Kang utoléri, és csöndben megkéri, hogy üljön fel mögé, úgy tett, mintha nem volna ott senki. Fölszegte fejét, ment tovább, meredten nézett maga elé. Szung Kang nem mert többé megszólalni, hanem leugrott a bicikliről, és némán gyalogolt a felesége mögött. Olyanok voltak, mint két vadidegen, ahogy egyetlen hang nélkül mentek Liuváros főutcáján. Sokan látták őket, és meg is álltak kíváncsian, mert észrevették, hogy valami történt férj és

feleség között. Valaki a nevéen szólította Lin Hungot, de ő ügyet sem vetett rá. Valaki más meg Szung Kangnak szólt oda, de ő se válaszolt. Biccentett, és mosolygott, ámde kényszeredetten. Költő Csao, aki éppen arra járt, és minden vakondtúrást képes volt hegyé növeszteni, ujjal mutogatva mondta minden szembejövőnek: – Látjátok? Ezt hívják keserves mosolynak.

Szung Kang a biciklijét tolva követte Lin Hungot egészen a kötöde kapujáig. Felesége egész úton nem nézett vissza rá, sőt akkor se, amikor bement a gyárba. Valahogy megérezte, hogy Szung Kang nem mozdul, ezért egy kicsit lassított, és hirtelen megesett rajta a szíve. Kedve lett volna megfordulni és ránézni, de fegyelmezte magát, ment tovább a műhelybe.

Szung Kang nem moccan a kapu előtt, és ott maradt, amíg Lin Hung el nem tűnt a távolban. Amikor megszólalt az ebédszünet végét jelző csengő, a kapu környéke ugyanúgy üres lett, mint Szung Kang szíve. Sokáig állt ott, aztán megfordult, de elfelejtett felülni a csillogó-villogó Öröklét kerékpárra, s egészen a fémárugyárig tolt.

Egész délután gyötrődött, nem is igen tett mást, mint a falnak fordulva bámulta a műhely egyik sarkát. Hol teljesen tanácstalan volt, hol keményen összpontosultak a gondolatai, de amikor sikerült összeszednie magát, mindig újból rászakadt az üresség. Csak akkor tért végre magához, amikor megszólalt a műszak végi csengő. Kirohant a műhelyből, felpattant biciklijére, és elszáguldott a gyárból. Veszettül nyomta a pedált. Amikor megérkezett a kötöde kapujához, még szállingóztak kifelé a munkásnők. Szung Kang megállt, fogta a biciklijét. Láta, hogy az üzemcsarnokból kilép Lin Hung is. Néhány más munkásnővel beszélgetett. A férfi felvidult, amikor meglátta, de aztán elkomorult, mert nem lehetett biztos abban, hogy Lin Hung hajlandó-e hazajönni vele.

Meglepetésére az asszony csak úgy odament hozzá, mintha mi sem történt volna, búcsút intett a többi munkásnőnek, és felült a

bicikli hátuljára. Szung Kang elképedésében szóhoz sem jutott, de aztán megkönnyebbülten felsóhajtott. Kipirult arccal ült a nyeregbe, és csilingelve tűzött végig az utcán. Újra meglelt boldogságában úgy érezte, visszatért az energiája, és veszettül tekert megint. Lin Hung előbb a nyergébe kapaszkodott, aztán amikor felgyorsultak, elkapta a ruháját.

A boldogság nem tartott sokáig. Mihelyt hazaértek, és Lin Hung becsukta maga mögött az ajtót, ugyanolyan rideg lett, mint délután volt az utcán. Az ablakhoz lépett, lehúzta a redőnyt, azután úgy bámulta, mintha az utcaképet nézné. Szung Kang nem mozdult a szoba közepéről. Múltak a percek, végül kinyögte: – Hibáztam, Lin Hung.

Lin Hung megszívta az orrát, és tovább állt az ablaknál. Végül megfordult, és azt kérdezte: – Mi volt a hiba?

Szung Kang lehajtotta fejét, és a valósághoz híven elmesélte, hogyan osztja meg ebédjét Kopasz Livel már egy hónapja. Lin Hung egyfolytában csóválta a fejét, és sírva hallgatta, kétségbe ejtette a gondolat, hogy Szung Kang inkább éhezik, csak hogy enni adjon annak a gazember Kopasz Linek. Mikor Szung Kang meglátta, hogy az asszony sír dühében, becsukta száját, és bizonytalanul félreállt. Egy kis idő múlva Lin Hung letörölte könnyeit. Szung Kang ezután elővette a külföldi órát, és eldadogta, hogy minden kapcsolatot megszakított Kopasz Livel, de aznap, amikor elkerekezett a megyeháza előtt, Kopasz Li megszólította, és odaadta neki ezt az órát, így emlékeztetvén a testvéri szeretetre, ami régen összefűzte őket. Miközben Szung Kang habogva magyarázkodott, Lin Hung alaposan szemügyre vette az órát, és meglepetten felkiáltott: – De hát ennek mutatója sincs! Ez neked egy óra?

Azzal kirobbant belőle a harag, és könnyek között elátkozta Kopasz Lit. Kezdte azzal, hogy megleste a fenekét a közbudin, átkokat szórt rá mindazokért a kínos helyzetekért, amelyekbe őt

keverte, azzal bezárólag, hogy felvonultatta a Jótétemény Művek munkásait a kötődéhez, és mindenki füle hallatára molesztálta. Lin Hung felsorolta Kopasz Li összes kihágását, és a végén annyira kiborult, hogy csak zokogott és zokogott. Még azután se hagyta békén, hogy öngyilkos akart lenni, és a folyóba ugrott, hanem arra kényszerítette Szung Kangot, hogy azt mondja neki: „Hagyj fel minden reménnyel”, és ezzel Szung Kangot is majdnem öngyilkosságba taszította.

Lin Hung a végén már beszélni is alig tudott a fuldokló sírástól. Mikor végzett Kopasz Li elátkozásával, rátért Szung Kangra. Elpanaszolta, hogy azóta gürcöl és takarékoskodik, amióta összeházasodtak, csak hogy vehessen férjének egy Gyémánt márkájú karórát, és képtelen elhinni, hogy Kopasz Li ilyen könnyen visszaszerezte a bizalmát egy tönkrement órával, amit másvalaki kidobott. Aztán hirtelen abbahagyta a sírást, megtörölte szemét, és szomorúan azt motyogta maga elé: – Pedig nem is kellett visszanyernie a bizalmadat. Ti ketten egy család vagytok. Én vagyok az, aki közétek tolakodtam, és szétválasztottalak.

Miután befejezte a sírást és az átkozódást, felitatta könnyeit, és elhallgatott. Sokáig hallgatott. Aztán nagyot sóhajtott, szomorúan Szung Kangra nézett, és kimért hangon ezt mondta: – Döntöttem, Szung Kang. Menj vissza, éljetek együtt Kopasz Livel, mi pedig váljunk el.

Szung Kang rémulten intett nemet a fejével. Többször is kinyitotta száját, de nem jött ki rajta szó. Lin Hung csak nézte, hogy küszködik, és muszáj volt megsajnálnia. Újból sírva fakadt, és fejét csóválva mondta: – Tudod, hogy szeretlek, Szung Kang, de én ezt nem bírom tovább.

Odalépett a szekrényhez, kivett néhány ruhát, berakta egy útitáskába. Elindult az ajtó felé, aztán megfordult, hogy még egyszer ránézzen Szung Kangra, aki csak állt, és reszketett rémulatában.

Habozott egy másodpercig, de mégis kinyitotta a lakásajtót. Szung Kang váratlanul térdre zuhant, és könnyek között esdekelt neki: – Kérleli, ne hagyj itt, Lin Hung!

Az asszony ösztönösen odarohant volna, hogy megölelje, de fékezte magát, és lágy hangon így szólt: – Pár napra hazamegyek a szüleimhez. Te maradj itt, gondoldj át mindent, és dönts el, hogy velem akarsz-e élni, vagy Kopasz Livel.

– Nem gondolkozom – Szung Kangnak patakzott a könnye. – Veled akarok élni.

Lin Hung a két tenyerébe temette arcát, és zokogott, úgy kérdezte:

– Kopasz Livel mi lesz?

Szung Kang fölállt, és határozottan kijelentette: – Megmondom neki, hogy meg akarom szakítani a kapcsolatunkat.

Lin Hung már nem bírta, és odaszaladt hozzá. Szorosan átölelték egymást az ajtóban, aztán Lin Hung a füléhez hajolva kérdezte:

– Akarod, hogy veled menjek?

Szung Kang keményen rábólintott: – Együtt kell mennünk.

Szerelmük újjáéledt, egymás könnyeit törölgették, s együtt hagyták el a házat. Lin Hung megszokásból a kerékpárjuk felé indult, de Szung Kang nemet intett, és azt mondta, gyalog akar menni, mert közben jól át szeretné gondolni, mit mondjon Kopasz Linek. Lin Hung meglepetten nézett rá, de a férfi nem engedte el a kezét, ment tovább. Az asszony engedelmesen lépést tartott; kikanyarodtak a sikátorból, a főutca felé tartottak. Lin Hung és Szung Kang kart karba öltve lépdeltek céljuk felé. Lin Hung időnként fölneézett férjére, és olyan eltökéltséget látott az arcán, amelyet még soha. Hirtelen úgy érezte – házasságuk során először –, hogy roppantul erős emberhez ment feleségül. Mostanáig minden kívánságának engedett Szung Kang; de most majd ő fog mindig hallgatni Szung Kang szavára.

Az alkonyati vörösség utoljában értek a megyeháza bejáratához. Kopasz Li most is a szeméthalmot böngészte. Lin Hung megrángatta a karját, és azt kérdezte: – Eldöntötted már, mit fogsz mondani?

– Igen – bólintott Szung Kang. – Visszaadom neki azt a mondatot.

Lin Hung nem értette: – Milyen mondatot?

Szung Kang nem felelt, hanem lerázta Lin Hung kezét, és egyenest odament Kopasz Lihez. Lin Hung megtorpant, úgy nézte, ahogy ez a sudár, tiszteletet parancsoló ember egyre közelebb ér az alacsony, köpcös Kopasz Lihez. Aztán hallotta Szung Kang mélyített hangját: – Kopasz Li, mondanom kell neked valamit.

Szung Kang hangsúlyából Kopasz Li megsejtette, hogy baj van, ráadásul ott állt mögötte Lin Hung is. Gyanakodva nézett föl Szung Kangra, majd Lin Hungra. Bátyja elővette zsebéből a mutató nélküli órát, és visszaadta Kopasz Linek, aki rögtön tudta, hogy ez nem a testvéri szeretet gesztusa. Elvette az órát, gondosan megtörölgette, és föltette a csuklójára. Aztán megkérdezte: – Mit akarsz mondani?

Szung Kang immár szelídebb hangon folytatta, komoly tekintettel: – Most, hogy vér szerinti apánk és anyánk már eltávozott, nem vagyunk többé testvérek...

Kopasz Li bólintott, és közbevágott: – Igazad van. Mivel a te apád nem az édesapám, és az én anyám nem az édesanyád, mi nem vagyunk vér szerinti testvérek...

– Ezért hát – vágott most Szung Kang Kopasz Li szavába –, én nem akarok tőled semmit, és azt szeretném, ha a jövőben te se kérnél tőlem semmit. Mostantól mindketten a magunk útját járjuk, külön-külön...

– Szóval azt mondod – szakította félbe ismét Kopasz Li –, hogy teljesen meg kéne szakítanunk a kapcsolatunkat?

– Pontosan – bólogatott nyomatékkal Szung Kang, aztán kivágta

az adu ászt: – Ideje, hogy felhagyj minden reménnyel.

Lin Hung kitárta karját, hogy átölelje a hozzá visszaballagó Szung Kangot. Szung Kang is magához szorította Lin Hungot, és egymásba karolva távoztak. Kopasz Li a fejét vakarva nézte őket, nem értette, mit akart Szung Kang azzal, hogy fel kellene hagynia minden reménnyel.

– Bassza már meg, milyen reménnyel kéne most felhagynom?! Szung Kang és Lin Hung szorosán egymásba karolt, úgy értek a főutca végére, s mentek tovább a kis sikátorukba. Otthon azonban Szung Kang egyszer csak elhallgatott, és szótlanul ült sokáig. Lin Hung látta komor arckifejezését, és tudta, hogy férje szenved. Annyi minden volt közös a múltjukban, hogy számítani lehetett rá: nem tudnak szabadulni egymás gondolatától. Ezért most nem pirongatta meg a férjét, gondolta, pár nap, és jobb lesz a kedve. Bízott benne, hogy minél tovább élnek együtt ők ketten, annál inkább a múltba vész Szung Kang és Kopasz Li közös múltja.

Szung Kang lefekvés után is keserves hangulatban volt, egyre csak sóhajtozott. Lin Hung gyengéden megpaskolta, és kissé fölemelte fejét, mire Szung Kang reflexszerűen magához ölelte. Lin Hung ezután elszenderült, de Szung Kang még sokáig ébren maradt. Miután elaludt, álmában elsírta magát, és könnyei legördültek Lin Hung arcára. Az asszony fölijedt, meggyújtotta a villanyt, és ezzel Szung Kangot is fölébresztette. Látta, hogy a férfi arca csupa könny, és nem tudta mással magyarázni, mint hogy a mostohaanyjáról álmodott. Eloltotta a lámpát, vigasztalón megsimogatta férjét, és megkérdezte: – Megint az anyádról álmodtál? – Most szándékosan kerülte a „mostoha” szót.

Szung Kang nemet intett a sötétben, és nagy összpontosítással földézte álmát. A végén megtörölte könnyes arcát, és így szólt: – Azt álmodtam, hogy elváltunk.

47. FEJEZET

Kopasz Li folytatta ülősztrájkját a megyeháza előtt, de ahogy a szemétdomb kisebbfajta hegyé nőtt, már nem maradt ideje üldögélni. Ehelyett egész nap sertepertélt, futkosott, szortírozta a hulladékot, majd különféle piaci csatornákon keresztül az ország távoli pontjain értékesítette. Két órát mégis törökülésben töltött azzal, hogy aprólékos gonddal rászerezelt a külföldi órára három különböző hosszúságú drótdarabot. Amikor elkészült, büszkén felcsatolta bal csuklójára. Azelőtt mindig jobb kezével mutogatott és gesztikulált, de most, hogy lett egy külföldi órája, a bal kezét kezdte használni. Ha csak arra ment valaki, a bal keze – mintha magától – lelkesen integetni kezdett. Nemsokára már sokan megismerték az óráját, odagyűltek köré, vizsgálgatták, és kíváncsian kérdezték: – Mért olyan a mutatója, mint egy drótdarab?

Kopasz Li sértett hangon felelte: – Minden karórán minden mutató drótszerű.

Aztán észrevettek egy másik hibát: – Rosszul mutatja az időt.

– Persze, hogy rosszul. Nektek – felelte magabiztosan Kopasz Li.
– Ez az óra a greenwichi középideőt mutatja, a tiétek meg a pekingit. Ez a nagy különbség.

Kopasz Li büszkén hordta greenwichi középideőt mutató külföldi karóráját körülbelül fél évig, amikor is egy nap váratlanul egy vadonatúj, hazai gyártmányú Gyémánt karórát csatolt fel a csuklójára. Mikor az embereknek ez feltűnt, meghökkentek: – Újra cserélted az órát?

– Igen, visszaváltottam pekingi időre – Kopasz Li megrázta kezét, rajta a csillogó új órával. – A greenwichi középideőnek is megvannak az előnyei, de végső soron nem felel meg a kínai lelkiületnek, és ezért választottam újból a pekingi időt.

Irigykedve kérdezték a népek, honnan guberálta ezt a fényes új Gyémánt órát. Kopasz Li méregbe gurult, előhúzta zsebéből a

számlát, és megmutatta nekik: – Én magam vettem.

A liuvárosiak csak hüledeztek. Hogyan lehetséges, hogy egy közönséges guberáló Gyémánt karórát vesz magának? Kopasz Li mindenki szeme láttára kigombolta rongyos kabátját, és előhúzta a derekára kötött erszényt. Amikor elhúzta a cipzárt, vastag köteg bankjegy vált láthatóvá.

– Nézzétek csak! – mondta Kopasz Li. – Nézzétek, milyen szép kupac bankó!

Leesett állal bámulták. Pár perc elteltével valakinek eszébe jutott a külföldi óra, és hogy bevágódjon Kopasz Linél, megkérdezte: – Hová tetted a greenwichi középídt mutató külföldi órát?

– Elajándékoztam – mondta Kopasz Li. – Odaadtam a szerelmes idiótának, aki a beosztottam volt.

Új, pekingi ídt mutató órájával a karján Kopasz Li folytatta az üzleti terjeszkedést. Szerzett néhány bambuszpóznát meg nádköteget, és ott helyben, a megyeháza előtt felállította bódéját. Segített neki a Jótétemény Művek tizenhárom dolgozója (az egyetlen kivétel a szerelmes gyengeelméjű volt). A négy vak sorba állt, és kézről kézre adogatta a nádkötegeket. A két gyengeelméjű felelt a bambuszpóznák egyenesen tartásáért, míg a két erős kezű nyomorék kötötte össze a póznákat. Az öt süket közben nehéz fizikai munkával segédkezett: hárman falat raktak a nád egy részéből, a másik kettő pedig felmászott a tetőre, és befödte a maradék kötegekkel. Közben Kopasz Li úgy vakkantotta az utasításokat, mint egy igazi építésvezető. Kiabáltak és nyögtek és verejtékben úsztak mind, de három napon át fáradhatatlanul dolgoztak, míg el nem készült a nádfedeles kunyhó. Kopasz Linek csak ekkor jutott eszébe, mi lehet a szerelmes idiótával, és meg is kérdezte a nyomorék gyárigaz-gatótól. A nyomorék elmondta, hogy a gyengeelméjű addig sosem késett el a munkából, és mindig a munkaidő vége után indult haza, de amióta azt a külföldi órát hordja, színét se látták. Meg is

kérdezte Kopasz Litől: – Szerinted összezavarta a greenwichi középidő?

– Semmi kétség – nevetett Kopasz Li. – Ez hívják úgy, hogy *jet lag*.

A munkabrigád áthozta Kopasz Li házából az asztalt és a székeket, valamint az ágyneműt, a ruháit, pipereholmijait, szenet, olajat, egy tűzhelyet, edényeket, pálcikákat, poharakat és még sok minden mást. Kopasz Li büszkén beköltözött a kunyhóba, és attól fogva ott lakott a megyeháza kapuja előtt. Nem sokkal később a liuvárosiak azt vették észre, hogy a Postaügyi és Távközlési Minisztérium emberei bekötötték a kunyhóba a telefont – ez volt Liuváros első privát telefonja. A tömeg naphosszat vitatta az eseményt, és időnként kiszakadt belőlük: – Ki hitte volna, hogy eljön ez a nap! – Kopasz Li telefonja hajnaltól sötétedésig, sőt késő éjszakáig egyfolytában csörgött. A megyeháza dolgozói megállapították, hogy többet csöng, mint a megyei prefektusé.

A terjeszkedés folyamata során Kopasz Li felhagyott azzal, hogy átvegye mindenkinek a fölös holmiját, s áttért a lomok módszeres beszerzésére. A megyeháza előtti szemétdomb hatalmas hegyé nőtt, és a kunyhó is tele volt ócskaságokkal – Kopasz Li szerint a legjobb minőségű áru itt gyűlt össze. Az arra járók gyakran látták, ahogy vidáman üldögél a kiváló minőségű lomok között, mintha egy csomó ékszer között trónolna. Azt is látták, hogy hétről hétre teherautók jelennek meg, és elfuvarozzák a szétválogatott hulladékot. Kopasz Li ilyenkor megállt a kunyhó előtt, nézte, ahogy a teherautók eldübörögnek, és ujjait nyálazva számlálta a bankókötegeit.

Egyelőre még kopottas ruhát viselt, de már nagyobb erszényt hordott magánál. Még így is olyan volt a sok pénztől, mintha pumpával fújták volna fel. Mellzsebében kis noteszt hordott; az elejére följegyezte hulladékkereskedelmi tranzakcióit, a végén a ruhaipari próbálkozás során felhalmozott adósságait tartotta

számon.

Öt volt üzlettársa már belenyugodott balszerencséjébe, és nem remélte többé, hogy kölcsöne visszatérül. El nem képzelték volna, hogy miután Kopasz Lihez dőlni kezdenek a bevételek a hulladékszakmában, megkeresi őket, és visszafizeti az adósságát.

Egy délután Fagylaltos Vang sétált el Kopasz Li kunyhója előtt, mire az üzletember – egy szál sortban, félmeztelenül – kirohant, és kiáltozni kezdett utána. A jégdobozt cipelő Vang lassan megfordult, és azt látta, hogy Kopasz Li integet neki, e szavakkal: – Gyere, gyere csak ide!

Fagylaltos Vang nem mozdult, nem értette, mit akarhat tőle Kopasz Li. Amikor azt mondta, hogy meg akarja adni a pénzét, Vang nem hitt a fülének, és körül is nézett, kihez beszélhet egykori üzlettársa. Kopasz Li türelmetlenül rámutatott: – Hozzád beszélek, az adósságomról.

Fagylaltos Vang – még mindig hitetlenkedve – odabaktatott hozzá, és leült vele a kunyhóban, egy rakás hulladék közepére. Kopasz Li fellapozta kis noteszát, kiszámolta, mekkora volt az eredeti kölcsön, és mennyi a kamat. Fagylaltos Vang közben kíváncsian nézelődött, látta, hogy ami enni- és innivalót az ember megkívánhat, az mind van itt, ráadásul Kopasz Lit ventilátor hűsíti. Irigyen mondta: – Nahát, ventilátorod is van?!

Kopasz Li csak mordult egyet, és megnyomta a forgatógombot. A ventilátor forogni kezdett, és immár Vangot is legyezte, aki felkiáltott: – Micsoda hűsítő szellő!

Kopasz Li kiszámolta a tőkét és a kamatot, majd zavartan így szólt: – Sajnos, jelen pillanatban nincs sok pénzem, ezért csak részletekben tudok fizetni. Havonta fizetek, és egy év alatt az egészet visszkapod.

Kinyitotta erszényét, elővett belőle valamennyi pénzt, és gondosan átszámolta. A nagyobbik felét visszatette az erszénybe, a

kisebbiket beletuszkolta Vang tenyerébe. Fagyaltos Vangnak remegett a keze is, a szája is, miközben kifejezte meglepetését. Elmondta, sosem gondolta volna, hogy Kopasz Li számon tartja a kölcsönt, és azt állította, hogy már ő maga is elfeledkezett róla. Könnybe lábadt a szeme, és bevallotta, hogy álmodni se mert volna ötszáz jüanjának visszaszerzéséről. A kamatról pedig annyit jegyzett meg: – És azt látom, hogy a pénzem még meg is fialt.

Fagyaltos Vang akkurátusan eltette a pénzt a zsebébe, aztán lehajolt, és elővett egy jeges nyalókát a jégdobozából. Megmagyarázta, hogy nincs más, amit adhatna. Kopasz Li azonban fejét ingatva ezt felelte: – Egy tút, egy szál cérnát sem vennék el a dolgozó tömegektől.

Fagyaltos Vang közölte, hogy ez nem a tömegek túje és cérnája, csupán az ő hálájának a jele. Kopasz Li erre azt válaszolta, hogy akkor meg azért nem fogja megenni. Megkérte Vangot, tegye el a nyalókát, majd folytatta: – Megtennél inkább nekem egy szívességet?

Kérlek, tudasd Kovács Tunggal, Szabó Csanggal, Kisolló Kuannal és Fogtépő Jüvel, hogy nekik is elkezdem visszafizetni az adósságomat.

Aznap este Tung, Csang, Kuan és Jü, valamint Fagyaltos Vang benézett Kopasz Lihez látogatóba. Megálltak a kunyhó előtt, és a lehető legbarátibb hangon bekiabáltak: – Igazgató Li, Igazgató Li...

Kopasz Li félmeztelenül előbújt, intett nekik, és bejelentette: – Már nem vagyok Igazgató Li. Mostan Ócskás Li vagyok.

Volt üzlettársai harsányan elnevezték magukat. Kovács Tung a többiekre sandított, azok meg visszasandítottak rá, amiből Tung rájött, hogy megint neki kell vállalnia a szóvivőséget. Még mindig göcögve megkérdezte hát: – Igaz a hír, hogy visszaadod a pénzünket?

– Itt nem arról van szó, hogy visszaadom a pénzeteket, hanem

arról, hogy kifizetem az adósságomat – igazította helyre Kopasz Li.

– Miért, az nem ugyanaz? – folytatta Kovács Tung, és buzgón bólogatott: – Valami kamatot is rebesgettek.

– Természetesen kamatostul fizetem vissza. Olyan vagyok, mint a Népbank, és ti vagytok a betéttulajdonosok.

Mind az öten helyeslően bólintottak. Kopasz Li ekkor körülnézett a kunyhóban, és megállapította, hogy túl szűkös idebent, úgyhogy odakint kellene sort keríteni az elszámolásra. Kopasz Li lehuppant a földre, kinyitotta kis noteszát, és magában dűnnyögve végezte a szükséges számításokat. A sortja piszkosabb volt, mint egy felmosórongy. A volt üzlettársak közül négyen haboztak, nem tudták, mit kíván ilyenkor az illendőség, leüljenek-e hozzá a koszba. Mind lelkiismeretesen megfürödtek, és tiszta ruhát vettek föl, mielőtt vizitbejöttek. Ezért minden szem Kovács Tungra szegeződött: vajon mit tesz? Tung pedig úgy döntött, hogy pénzért nemcsak hogy a földre képes letelepedni, de még egy tehénlepénybe is hajlandó beleülni, ha muszáj. Miután Kovács Tung lecsücscent, a másik négy követte példáját. Most, hogy hatan ültek már a körben, Kopasz Li elvégezte a számításokat, és mindenki kapott valami pénzt. Kovács Tung ezután mindegyikük nevében, ünnepélyesen bocsánatot kért Kopasz Litől, mondván, hogy nem lett volna szabad olyan rámenősen követelniük a pénzüket, hogy feldagadjon az arca, és fekete monoklit kapjon a szemére. Kopasz Li figyelmesen végighallgatta, majd precízen kiigazította: – A feldagadt arcom és a monoklim nem annak volt a következménye, hogy rámenősen követeltétek a pénzeteket, hanem annak, hogy megvertetek.

Az öt volt üzlettárs kínosan nevetgélt, Kovács Tung pedig, ismét valamennyiük nevében, kijelentette: – Mostantól, amikor csak kedved támad megverni minket, üss nyugodtan, ígérjük, hogy nem ütünk vissza. Ez az ígélet egy évre szól.

A másik négy utánamondta: – Egy évre szól.

Kopasz Li bosszúsan csattant fel: – Ne a saját alantas szemszögekből ítéljétek meg, meddig terjed egy úriember jóindulata.

Városszerte gyorsan terjedt a hír, hogy Kopasz Li visszafizeti az adósságát. Nagy izgalommal tárgyalták az új fejleményt, és mindenki egyetértett abban, hogy Kopasz Li rendkívüli ember. Ha képes meggazdagodni a guberálásból, képzeljük el, milyen gazdag lehetne, ha arannyal kereskedik! Amikor Kopasz Linek fülébe jutottak ezek a megjegyzések, szerényen csak annyit mondott: – Túl nagyra becsül engem a tömeg. Filléres üzletet bonyolítok én, csak arra jó, hogy a betevő falatra fussa.

Miután ily szemérmesen jellemezte a tevékenységét, Kopasz Li gondolatai arra terelődtek, milyen ironikus fordulatokat is vett élete a közelmúltban. Amikor otthagya gyári állását, és megpróbált ruhagyárat alapítani, kis híján csak egy szál inge maradt. Amikor elhatározta, hogy visszamegy a Jótétemény Művekhez, elzavarták, és nem volt más választása, mint hogy ülősztrájkba kezdjen. Amikor elkezdte a hulladékot gyűjteni, csak hogy ne éhezzen, ki sejtette volna, hogy ez lesz a mestersége, a virágzó üzlete? A tanulságot így summázta Liúváros népének: – Az üzletben úgy van, hogy ha az ember szándékosan elültet egy virágot, az talán ki se hajt, de ha esetleg véletlenül elpottyantja egy fűzfa magját, a végén behúzódhat az árnyékába.

48. FEJEZET

Kopasz Li vállalkozása rohamosan gyarapodott, mígnem már súlyos fejfájást okozott a megye politikai vezetésének. A hatalmas lomhalom már hegyként tornyosult a megyeháza bejárata fölé, s a vezetők azt számolgatták, mióta is növekszik: Kopasz Li négy éve kezdte meg ülősztrájkját, három éve indította meg hulladékgyűjtő és – újrahasznosító vállalkozását. Eleinte a bejárat mellett gyűjtögette

az eldobott holmit, de mostanra két-két hegyet emelt belőle a kapu két oldalán, sőt, tíz részmunkaidős segítőt is felfogadott, akik a megyeháza hivatali óráival egy időben dolgoztak. Az emberek kezdetben csak azt látták, hogy teherautók elhordják a hulladékot, de a végén már azt is látták, hogy teherautók hozzák a lomszállítmányokat – Kopasz Liből hulladék-nagykereskedő lett, és országos hálózatot épített ki. Mindenki csak ámult és bámult, és azt kérdezték, hogy mit akar Kopasz Li, csak nem az Országos Koldusbanda fővezérének szerepére vágyik. Kopasz Li fejcsóválva mondta, hogy nem, ő csak egy vállalkozó, egyáltalán nem izgatja a hatalom. Máris hozzájárult ahhoz, hogy Liuváros legyen Kelet-Kína egyik legfontosabb hulladékgyűjtő- és újrahasznosító központja, és mint kifejtette: – Ez csak a Hosszú Menetelés első lépése. A következő lépés egész Kína lesz, aztán meg a nagyvilág. Nincs messze az idő, amikor Liu lesz a világ szemétfővárosa. Gondoljátok meg, Liuváros az, amire Mao elnök gondolt e szavaival: „Itt összpontosul a táj minden szépsége.”

A megye politikai vezetői sokáig voltak szegény emberek, ezért nem zavartatták magukat sem a kosztól, sem az irodáikba besűrűdő szemétszagtól. Attól féltek csak, hogy ha a felsőbb vezetéstől lejön valaki rovincsolásra, elszörnyed majd a megyeháza tőszomszédságában emelkedő négy roppant szemétrakás láttán. A felsőbb vezetés nagyon megharagszik, és azt fogják mondani, hogy ez nem is állami hivatal, hanem szemételep. A megyei vezetők nem féltek jobban semmitől, mint hogy elmarad az előléptetésük. Ha a felsőbb vezetőség nincs megelégedve a látottakkal, annak igen kedvezőtlen hatása lehet a megyei vezetők pályafutására. Annyira aggódtak épp ezért, hogy rendkívüli értekezleten vitatták meg a témát, remélvén, hogy megelőzhetik a helyzet drámai elfajulását, mielőtt Kopasz Li globális szemételeppé változtatná Liuvárost. Ha nem cselekszenek idejében, később sokkal nehezebb lesz a megoldás.

A megyei vezetők egyetértettek abban, hogy a szeméthegek eltakarítása a megye imázsának szempontjából létfontosságú

célkitűzés. Két tervet vettek fontolóra. Az egyik szerint mozgósítanák a katonai és a civil rendőrséget, és erővel számolnák fel Kopasz Li hegyeit. Ezt az elképzelést hamar elvetették. Amint Kopasz Li elkezdett pénzt keresni a szemétszakmában, első dolga az volt, hogy nekilátott az adósságai visszafizetésének, emiatt a dolgozó tömegek szemében úgy megnőtt a tekintélye, hogy túlszárnyalta még a megyei prefektusét is. A vezetőség attól tartott, hogy a tömeg kihasználja a helyzetet, és zavargásokban ad hangot felgyülemlett elégedetlenségének. Tisztában voltak azzal, hogy veszélyes a tömeg haragját felszítani, ezért arra jutottak, hogy a könnyebb utat választják, és Kopasz Livel próbálnak dűlőre jutni valahogyan. Ezért a második megoldás mellett döntöttek, vagyis amellet, hogy teljesítik kérését, és visszahelyezik a Jótétemény Művek igazgatói székébe. Ily módon nemcsak egy elvtársukat rehabilitálják, hanem a szeméthegeyektől is megszabadulnak.

Tao Csing, a Közjóléti Iroda igazgatója megkapta a prefektusi utasítást, és ennek értelmében felkészült rá, hogy tárgyaljon Kopasz Livel. Négy évvel ezelőtt ő bocsátotta el, most viszont kénytelen volt visszavenni – ez a fordulat roppantul kínos volt számára. Azt mondogatta magának, hogy tudja jól, Kopasz Li miféle szerzet. Ha a kisujjadat adod, a karodat kéri. Ezért elhatározta, hogy előbb jól helyre teszi Kopasz Lit, és csak azután ajánlja fel neki régi állását.

Elment hát a négy szeméthegy lábához, ahol Kopasz Li éppen a tíz részmunkaidős dolgozó irányításával volt elfoglalva. Tao megállt Kopasz Li háta mögött, és várta, hogy egykori védence észrevegye, de a végén muszáj volt megköszöriülnie torkát, hogy fölkeltsse Kopasz Li figyelmét. Kopasz Li megfordult, és amint megpillantotta volt feljebbvalóját, lelkesen fölkiáltott: – Eljöttél hát, hogy meglátogass, Tao irodaigazgató elvtárs!

Tao Csing olyan fensőbbeséges mozdulattal intett, amely illet magas pozíciójához, és így szólt: – Véletlenül ezen a környéken jártam, és gondoltam, benézek hozzád.

– Benézni valakihez, az ugyanaz, mint eljönni hozzá látogatóba – válaszolta boldogan Kopasz Li. Azzal odakiáltott a tíz részmunkaidősnek: – Egykori pártfogóm és feljebbvalóm, Tao irodaigazgató elvtárs eljött hozzánk látogatóba. Köszöntse mindenki szeretett vendégünket!

A tíztagú brigád letette, ami éppen a kezében volt, és tétován tapsolni kezdett. Tao Csing elfintorodott, de odabiccentett nekik. Kopasz Linek nem tetszett ez, és fojtott hangon ösztökélte Taót: – Kérem, mondjon nekik valamit, például: „Látom, elvtársak, keményen dolgoztok.”

– Nem mondok nekik semmit – felelte Tao Csing.

– Hát jó – bólintott Kopasz Li, és a munkásokhoz fordult: – Tegyétek a dolgokat! Én bemegyek Tao igazgató elvtárssal az irodámba.

Kopasz Li udvariasan betessékelte Tao Csinget a konyhába, helyet kínálta az egyetlen széken, ő maga pedig az ágyra ült. Tao körülnézett a szeméttenger közepén, és megállapította, hogy ami csak kellhet az embernek, az mind megtalálható ebben a konyhában. Feltűnt neki a ventilátor, meg is jegyezte: – Nahát, még ventilátorod is van!

– Két éve már, hogy egész nyáron be van kapcsolva – válaszolta büszkén Kopasz Li. – Jövőre viszont nem lesz rá szükségem, mert beszereltetem a klímát.

Tao Csingnek úgy tűnt, Kopasz Li szándékosan bosszantja, ezért körbemutatott a konyhában, és szenttelen hangon felelte: – Szerintem itt nem válna be a légkondicionáló.

– Miért nem? – kérdezte Kopasz Li.

– Mert túlságosan huzatos ez a konyhó – magyarázta a vendég. – Túl sok áramot pazarolna egy ilyen berendezés.

– Akkor egy kicsit nagyobb villanyszámlát fizetek – vágta rá

Kopasz Li. – Léghkondicionálóval nyaranta ez a nádkunyhó olyan lesz, mint egy luxushotel.

Tao Csing maga elé dűnnyögött valami gorombaságot, aztán felállt, és kiment az ajtón, de Kopasz Li sietve odalépett hozzá, és illedelmesen megkérdezte: – Nem maradna még egy kicsit, Tao igazgató elvtárs?

– Köszönöm, nem maradhatok. Értekezletem van.

Kopasz Li gyorsan odafordult a tíz munkáshoz: – Tao igazgató elvtárs elmegy. Kérem, mindenki tapsoljon.

Ismét felhangzott a szórványos taps, de Tao megint csupán biccentett egyet, tudomásulvétel gyanánt.

– Kikísérem, Tao igazgató elvtárs – mondta behízselgő hangon Kopasz Li.

Tao Csing legyintett: nem kell. Tett néhány lépést, aztán, mint akinek éppen most jut eszébe valami, hirtelen megállt, és odaszólt Kopasz Linek: – Gyere ide egy pillanatra!

Kopasz Li odaszaladt hozzá, Tao Csing vállon veregette, és ezt mondta neki: – Írj önkritikát.

– Hogyhogy önkritikát? Miért kellene önkritikát írnom?

– Azért, ami négy évvel ezelőtt történt – felelte Tao Csing. – Írj önkritikát, ismerd el hibádat, és elintézem, hogy visszahelyezzenek a Jótétemény Művek igazgatói székébe.

Kopasz Li végre megértette. Gúnyosan kacagott: – Engem már rég nem érdekel a gyárigazgatóság.

Tao Csing újból maga elé dűnnyögött valami gorombaságot, majd fennhangon, komolyan ezt mondta: – Kérlek, jól gondold meg! Ritka az ilyen lehetőség.

– Milyen lehetőség? – Kopasz Li a négy szeméthegyre mutatott, és fensőbbes hangon közölte: – *Ez az én lehetőségem.*

Tao Csing arca elsötétült: – Utoljára szólok, hogy gondold meg jól!

– Nincs mit meggondolni – vágta rá Kopasz Li határozottan. – Minek adjam fel a vállalkozásomat? Csak hogy egy jótékonyági foglalkoztatónak legyek az igazgatója? Mintha egy görögdinnyét kéne becserélnem egy szezámagra...

A megyei prefektus szörnyű dühbe gurult, amikor kiderült, hogy Tao Csingnek nem sikerült visszacsábítania Kopasz Lit a gyár élére.

Leszidta még azért is, mert annak idején felvette Kopasz Lit: – Azzal, hogy elbocsátottad, szabadon engedted egy tigris a vadonban, és ezzel az egész megyét végveszélybe sodortad.

Tao Csing alázatosan túrta a prefektusi feddést, aztán visszament a Közjóléti Irodába, ahol kitöltötte mérgét két osztályvezetőjén. Azok nem értették, miért kapják a szidást, fogalmuk se volt, mi rosszat követtek el. Tao Csing, miután lecsillapult, megfogadta magának, hogy a jövőben rá se hederít Kopasz Li szemétiügyi vállalkozására. Eltelt megint egy hónap, és Kopasz Li nemhogy nem szedte a sátorfáját, hanem kétszeres erővel buzgólkodott, és emelni kezdte az ötödik hulladékhegyet. A prefektus tudta, hogy Tao Csingre nem számíthat, ezért jobbkezet, a prefektusi hivatalvezetőt bízta meg, hogy oldja meg a Kopasz Li-problémát.

Kopasz Li régi, hálás lekötelezettje volt Tao Csingnek, és természetesen tisztelettel bánt vele, amikor az irodaigazgató személyesen fölkereste. A hivatalvezetőnek viszont nem tartozott semmivel. Amikor a tisztviselő befutott, Kopasz Li éppen a hulladéktömeget szortírozta. A hivatalvezető barátságos hangon és barátságos mosollyal beszélt hozzá a háta mögül, követte minden lépését a szemét-özönön át, de Kopasz Li csak időnként vakkantott neki hátra valami válaszfélét, és tovább dolgozott a hulladék osztályozásán. A hivatalvezető látta, hogy az idő múlik, Kopasz Li pedig nem puhul, ezért nem volt más választása, kijátszotta utolsó

kártyáját: – A prefektus üzeni, hogy keresd meg az irodájában.

Kopasz Li nemet intett: – Most nem érek rá.

A hivatalvezető megveregette a vállát, és közölte a jó hírt, hogy a megyei párttitkár és a helyettese is átnézte az aktáját, és egyetértettek abban, hogy visszatérhet a Jótétemény Művek élére. Ezért jobb, ha késelem nélkül fölkeresi a prefektust. – Indulj gyorsan. Ezt a lehetőséget nem lehet kihagyni.

Kopasz Li egyáltalán nem volt meghatva, és úgy mordult vissza, hogy föl se nézett: – Nem tűnik fel, hogy én napról napra több ezer lehetőség közül válogathatok?

A hivatalvezető letörten távozott, és szóról szóra elismételte a megyei prefektusnak, amit Kopasz Litől hallott. A prefektus iszonyúan feldühödött, levágta a kezében tartott paksamétát: – Mit képzelsz, hogy naponta több ezer lehetőség? Itt csak nekem van mindennap több ezer lehetőségem.

Amikor magához tért dührohamból, elhatározta, hogy személyesen beszél Kopasz Livel. Néhány nap, és látogatásra érkezik a tartományi prefektus helyettese, addig el kell takarítani az öt szemétheget. Bár a megyei prefektusban forrt a méreg, fülig érő mosollyal üdvözölte Kopasz Lit: – Még mindig lehetőségek ezrei között guberálsz minden áldott nap?

Kopasz Li a prefektus tiszteletére abbahagyta a munkát, és főlegyenesedett, hogy illőn szóba elegyedjék vele. Sokkal szerényebben beszélt, mint a hivatalvezetővel: – Hogy lehetőségek ezrei között? Itt csak ön válogathat napról napra lehetőségek ezrei között.

A prefektus nem szívesen időzött volna sokáig Kopasz Li szeméthegei előtt – félt, hogy ha meglátják, a dolgozó tömegek nem helyeselnék magatartását –, ezért rögtön a tárgyra tért, és közölte Kopasz Livel, hogy a megye elfogadta petícióját, visszakapja a Jótétemény Művek igazgatói tisztét. Egyetlen feltétellel: ha

negyvennyolc órán belül eltakarítja az öt hulladékhegyet. Kopasz Li nem válaszolt az ajánlatra, hanem lehajtotta fejét, és folytatta a szortírozást. A prefektus félreállt, és várta, hogy Kopasz Li mondjon már valamit. Haragja és bosszúsága nőttön nőtt, amiért Kopasz Li még csak tudomást sem vesz a roppant kegyről. Némi guberálás után Kopasz Li talált egy ásványvizes üveget, amiben még volt egy kis víz. Lecsavarta a kupakot, és belekortyolt. Megtörölte a száját, és megkérdezte, mennyi lenne a havi fizetése, ha visszamenne a gyárba.

A prefektus nem tudta pontosan, de hát a káderek fizetéséről a népi állam dönt. Kopasz Li ekkor megkérdezte, hogy a prefektus mennyit keres havonta, mire a hivatalnok kitérően azt felelte, hogy több száz jüant. Kopasz Li elnevette magát, körbemutatott a tíz verejtkben úszó, részmunkaidős segédmunkáson, és így szólt: – Annál még ők is többet keresnek. – Aztán csupa jóindulattal hozzátette: – Prefektus elvtárs, miért nem jön hozzám dolgozni? Fizetnék havi ezer jüant, és ha jól dolgozik, még prémiumot is kaphat.

A prefektus holsápadtan távozott, és amikor visszaért az irodába, még az előzőnél is vadabb düh rohamban tört ki. Behívatta a hivatalvezetőt, és tudatta vele, hogy ő felel Kopasz Liért. Elengedhetetlen, hogy a szeméthegeket eltüntessék, mire megérkezik a tartományi prefektus helyettese. Hogy miként oldja meg, az ő dolga. A hivatalvezető csüggedten ment le a kapuba, és amikor megpillantotta Kopasz Lit, a közepébe vágott: – Mondd meg, mit kérsz azért, hogy elhúzzál innen!

Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, már tudta, hogy terve beérett. Először is leszögezte, hogy sohase megy vissza a Jótétemény Művekbe. Majd – amúgy toprongyosan – kijelentette, hogy a gyári fizetés kevés volna neki, és ugyanazzal a lendülettel hozzátette: – Különben is, „a jó ló sohase legel kétszer ugyanott”.

Azután, amikor a hivatalvezető kis híján a haját kezdte tépni, hirtelen hangnemet váltott. Kifejtette, hogy hulladékgyűjtő és – újrahasznosító cége nem csupán vállalkozás, hanem saját hozzájárulása a szocializmus építéséhez, a nép szolgálatában, ennél fogva megérdemli az állami támogatást.

Elmondta, már régen tervezi, hogy elköltözteti a hulladék-halmokat a megyeháza bejáratától, mert nem akar szégyent hozni a megye vezetőire és lakosaira. Egy csak a gond: hogy nem tudja hová költöztetni telephelyét, ezért csak itt tudja megkeresni a tál rizsre valót.

Kopasz Li mindezt őszinte átéléssel mondta, a hivatalvezető pedig jelentőségteljesen bólogatott. Lépéselőnyét kihasználva Kopasz Li megemlítette, hogy a megyei ingatlanhivatalnak számos kihasználatlan üzlethelyisége van a főutcán, valamint egy üres raktárépülete is, ahol ő korábban ruhágyárat akart létesíteni. A raktár eléggé távol esik a városközponttól, és van egy nagy, üres udvara, amely tökéletesen megfelelne a hulladék befogadására. Az utcára nyíló üzlethelyiségeket viszont hulladékátvevő és – újrahasznosító telephelyekként hasznosíthatná. Ily módon a sok üres üzlethelyiség és a raktár is a közt szolgálhatná, a megyeháza elől pedig eltűnnének a szeméthegek. – Ennek a megoldásnak mindenki örülne.

A megyei hivatalvezető bólintott, és megígérte, hogy utána néz, mit tehet. Valamivel több mint egy óra múlva visszatért az ingatlanhivatal igazgatójának társaságában, és értesítette Kopasz Lit, hogy a megye hajlandó olcsón bérbe adni számára három üzlethelyiséget a főutcán, és használatba veheti a raktárépületet három évre. Az egyetlen feltétel az, hogy az öt szemétheget negyvennyolc órán belül takarítsa el.

– Két nap? – Kopasz Li a fejét csóválta. – Két nap, az túl sok. Ahogy Mao elnök mondta: „Hajnaltól sötétedésig ki kell

használnunk a nap minden percét.” Én egyetlen nap alatt eltüntettem innen az egészset.

Kopasz Li állta a szavát. Felfogadott 140 parasztot, így a 10 részmunkaidőssel, valamint saját magával együtt 151-en voltak, akik huszonnégy órán át egyfolytában dolgoztak. Az öt szemétheget mintha varázslat tüntette volna el. A munkacsapat nem csupán tisztára söpört mindent, hanem még két takaros sorban cserepes liliomokat is letett a hulladékraakások hűlt helyére. Amikor a megyei prefektus és a párttitkár másnap reggel beállított a megyeházára, csak ámult és bámult, azt hitte, eltévesztette a házsámot. A prefektus nem állta meg, hogy fel ne kiáltson: – Szavamra mondom, ennek a Kopasz Linek helyén a szíve!

Liuváros népe mostanra megszokta Kopasz Li szeméthegeit. Amikor egyszer csak eltűntek, mindenki izgatottan futkosott a hírrel, mintha új világrészt fedeztek volna föl. Sorra elzarándokoltak a liuvárosiak a megyeháza bejáratához, hogy megcsodálják a látványt, és azt mondogatták, hogy csak most vették észre: a bejárat környéke olyan szép, mint egy festmény.

Egy héttel később megtartotta nyitóünnepségét Li Hulladékgyűjtő és Újrahasznosító Vállalata. Az avatás előtt két nappal Kovács Tung gyűlésre hívta össze Szabó Csangot, Kisolló Kuant, Fogtépő Jüt és Fagylaltos Vangot. Két tárgyban hoztak határozatot. Az egyik: mind összeadják pénzüket, és vesznek egy csomó tűzijáték-rakétát; kettő, meghívják minden barátjukat és rokonukat. Így hát az ünnepségre vagy százan jöttek el, hogy gratuláljanak, továbbá még kétszáz néző sereglett össze, hogy megbámulja az egyórás tűzijátékot. Akkora volt a forgatag, mint egy templom újévi vásárán. A boldogan mosolygó Kopasz Li a szokott rongyos gúnyját hordta, bár a nagy esemény alkalmából az inge elején egy hatalmas piros virágkitűző díszlett. Fölállt egy asztalra, beszédet intézett az ünneplőkhöz, de a meghatottságtól el-elakadt a szava: – Köszönöm... köszönöm... köszönöm... köszönöm...

Miután eldadogta a köszönömsorozatot, viszonylag gördülékenyen a következőkkel fejezte be: – Ha valaki a családból megnősül, akkor se jön el ennyi vendég. De amikor haláleset van a családban, még akkor se jönnek el ilyen sokan a temetésre...

Mennydörgő tapsvihár tört ki, és Kopasz Li, noha végre összeszedte magát, újra nem jutott szóhoz a meghatottságtól. Törölgette a szemét, szipogott, szóra nyitotta száját, de elszorult a torka. Még szortyogott néhányat, mielőtt végre újból tudott beszélni. Hüppögve mondta: – Van egy régi dal, amit biztos ismertek mindannyian:

Semmi az égen, semmi a földön nem oly hatalmas, mint a Párt jósága.

Sem anyám, sem apám nem óv olyan féltve, mint Mao elnök. Ezer és tízezer örömteli perc sem ér fel a szocializmus örömeivel. Sem a folyó, sem a tenger nem olyan mély, mint a proletariátus szeretete.

Kopasz Li megtörölte szemét, és így szólt: – Megváltoztattam ennek a dalnak a szövegét, és most el akarom énekelni nektek. – És könnyein át így dalolt:

Semmi az égen, semmi a földön nem oly hatalmas, mint a Párt jósága és a ti jóságotok.

Sem az anyánk, sem az apánk nem óv olyan féltve, mint Mao elnök és ti engem.

Ezer és tízezer örömteli perc sem ér fel az örömmel, amit a szocializmus és ti adtok.

Sem a folyó, sem a tenger nem olyan mély, mint a ti proletár szívetek szeretete.

49. FEJEZET

Kopasz Li szemétvállalkozása szárnyalt. Egy év múlva megkapta az útlevelet a japán vízummal, hogy Japánban lendítse fel még jobban az üzletét. Elutazása előtt levizitelt öt üzlettársánál, és megkérdezte tőlük, érdekelné-e őket megint a befektetési lehetőség. Most nem volt szűkében a pénznek, de mivel kilátása volt rá, hogy olyan gazdag lesz, mint egy tankhajó, nyomban eszébe jutott öt egykori partnere, és úgy érezte, újabb esélyt kell adnia nekik, hogy követhessék a meggazdagodás útján.

Kopasz Li – még mindig szakadtan – meglátogatta Kovács Tungot. A múltkor a világtérképével állított be, most az útlevelével. Odakiabált a verejtékben úszó Tungnak: – Fogadok, hogy még sose láttál útlevelet!

Kovács Tung természetesen hallott már az útlevelek létezéséről, de még sose látott ilyet. Beletörölte két kezét a kötényébe, és alaposan szemügyre vette az okmányt. Irigyen lapozgatta, majd megszólalt: – Hát ez a külföldi papír, ide beragasztva, ez micsoda?

– A japán vízum.

Kopasz Li büszkén eltette az útlevelét, gondosan eligazgatta rongyos inge zsebében. Majd leült a padra, mellyel kisfiú korában gyakran élt nemi életet, fölhúzta egyik térdét, és nagy elánnal részletezte, milyen tervei vannak a szemétvállalkozás felvirágoztatására. Kifejtette, hogy szűk neki már Kína, de a nagyvilágban talán ki tudna bontakozni. Először is Japánba utazik el, beszerzések céljából. – Mit akarsz beszerezni? – kérdezte Kovács Tung.

– Hulladékot – mondta Kopasz Li. – Beindítom a nemzetközi hulladékkereskedelmet.

Aztán megkérdezte Kovács Tungtól, van-e kedve megint befektetni. Megmagyarázta, hogy sokkal jobb helyzetben van, mint

négy évvel ezelőtt. Ha Kovács Tungot érdekelné a befektetés, most nem száz jüant számít fel egy részvényért, hanem ezret. De Kovács Tung még ilyen árfolyam mellett is jól jár. Amikor Kopasz Li befejezte, amolyan lezser, „felőlem azt csinálsz, amit akarsz”-pillantást vetett Kovács Tungra.

Kovács Tung nem felejtette el a fájdalmas leckét, amit legutóbbi befektetése után meg kellett tanulnia, és rossz sejtelmek rohanták meg, ahogy elnézte a rongyos ruhájában magyarázó Kopasz Lit. Végiggondolta magában: „Ez a kis gazfickó eddig megmaradt a fenekén Liuvárosban, és mégiscsak elért egypár dolgot, ezt el kell ismernem. De ha átlépi a városhatárt, ki tudja, miféle pácba keveredik?” Nemet intett a fejével, és elutasította az ajánlatot, mondván:

– Megvagyok ezzel a kevéssel, amit összegürcöltem, nem vágyom nagyvagyokra.

Kopasz Li nevetett, felállt, és nagylelkűen megbocsátó arckifejezéssel az ajtó felé indult. Még egyszer előhúzta az útlevelét, meglengette Kovács Tung felé e szavakkal: – Én mostantól nemzetközi harcos vagyok.

A kovácsműhely után Kopasz Li Szabó Csángót és Kisolló Kuant kereste föl. Miután beszámolt a nemzetközi szemétvállalkozás beindításának tervéről, mindketten óvatosan megkérdezték, hogy Kovács Tung beszállt-e pénzzel. Kopasz Li elmondta, hogy Kovács Tung meg van elégedve azzal a kevéssel, amit eddig összegürcölt, és nem vágyik többre. Erre Csang és Kuan is közölte, hogy szintén elégedett, és szintén nem vágyik többre, Kopasz Li lesajnáló mosollyal nézett rájuk, és bólogatott, miközben azt mondta magában: „Ha valaki nemzetközi vállalkozásba kezd, bátorság nélkül hozzá se fogjon.

Amint kitette a lábát, Szabó Csang és Kisolló Kuan elsietett Kovács Tung műhelyébe, és megkérdezték, mit szól Kopasz Li új

vállalkozásához és az esetleges beruházáshoz. Kovács Tung elfintorodott:

– Abban a percben, hogy Kopasz Li itt hagyja Liuvárost, rám jönne az ideggörcs. Amellett a guberálás nem éppen távlatos szakma.

– Így van – bólogatott Szabó Csang is, Kisolló Kuan is.

Kovács Tung kiköpött, és ekképp folytatta: – Négy éve részvényenként száz jüant kért tőlem, ez most már ezer jüanra emelkedett, és még van pofája olcsónak nevezni. Túl gyorsan emel árat az a csibész.

– Így van – bólíntott ismét uniszónóban Szabó Csang és Olló Kuan.

– Még a japán háború idején sem volt ilyen gyors az infláció – morgott Kovács Tung. – Most meg vége van, és ez a gazember úgy viselkedik, mint egy háborús nyereszkező.

– Igen, úgy van – helyeselt Szabó Csang és Kisolló Kuan. – Micsoda gazember.

Kopasz Li Fagyaltos Vanggal csak úgy véletlenül találkozott az utcán, és mivel tapasztalta, mennyire nem lelkesek volt üzlettársai, ezúttal csak a rend kedvéért, formaságból adta elő ajánlatát. Fagyaltos Vang, miután végighallgatta, gondolkodóba esett. Ő sem feledte a négy évvel ezelőtti fájdalmas leckét. Ám Kovács Tunggal ellentétben nem rekedt meg a rossz emléknél, hanem az is eszébe jutott, hogy Kopasz Li visszafizette az adósságát, és hogy sikerült a szükségből vagyont kovácsolnia. Aztán fontolóra vette saját siralmas helyzetét. Félretett ezer jüant, de az biztosan nem lesz elég öreg napjaira. Úgyhogy arra jutott, megint kockáztat, és ha veszít, hát akkor már úgyis leélte élete javát. Kopasz Li csak állt, és leste a szótlan, lehajtott fejű Fagyaltos Vangot, aki mintha valahol egészen másutt járt volna gondolatban. A végén elfogyott a türelme: – Beszállsz vagy nem?

Fagylaltos Vang fölnézett: – Szóval ötszáz jüanért csak egy fél részvényt kapnék?

– Még úgy is jól jársz, fél részvénnel – mondta Kopasz Li.

– Benne vagyok – mondta fogát összeszorítva Fagylaltos Vang. – Beszállok ezer jüannal!

Kopasz Li meglepetten bámult rá: – Sose gondoltam volna, hogy csak te vagy ilyen nagyra törő üzletember a társaságban. Jól mondják, hogy ne ítélj korán, a látszat néha csal.

Végül Fogtépő Jüt kereste föl Kopasz Li. Jü éppen szakmai válságba került. A megyei Közegészségügyi Hivatal bejelentette, hogy a hozzá hasonló „szabadúszó” gyógyítóknak vizsgát kell tenniük. Akik átmennek, hivatalos orvosi engedélyt kapnak, akik megbuknak, nem praktizálhatnak tovább. Amikor Kopasz Li közeledett, Fogtépő Jü ölében egy vastag anatómia-tankönyv feküdt, és a fogász behunyt szemmel mondta fel, amit az előző percben olvasott. Sajnos, valahányszor egy mondat első felének a végére ért, elfelejtette, mi volt a második felében, és amikor kinyitotta szemét, hogy újra megnézze, kénytelen volt rájönni, hogy máris elfelejtette az első felét. Fogtépő Jü úgy nyitotta-csukta a szemét, mintha a szemhéját tornáztatná.

Kopasz Li lezöttyent a rattan nyugszékre. Jü először azt hitte, páciens érkezett, de amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy csak Kopasz Li az. Lecsapta az anatómia-tankönyvét, és mérgesen kérdezte: – Mi a legerkölcstelenebb dolog a világon?

– Hogy mi a legerkölcstelenebb dolog a világon? – Kopasz Linek fogalma sem volt.

– Az emberi test a legerkölcstelenebb – csapott Fogtépő Jü *Az ember anatómiája* fedőlapjára. – Az egészséges emberi szervezetben nemcsak sokféle szerv van, hanem még több izom, véredény és ideg. Nem vagyok már fiatal, hogy tanulhatnám meg mind? Nem gondolod, hogy ez így erkölcstelen?

Kopasz Li egyetértően bólintott: – Ez tényleg kibaszottul erkölcstelen.

És mintha gát szakadt volna át, Fogtépő Jü elpanaszolta minden baját-keservét. A harmincegynéhány év alatt, amíg önálló fogásként működött, megszámlálhatatlan fogat húzott ki, és mindenki szerette, mindenki azt mondta, hogy száz *lis* körzetben ő reccsenti ki legjobban az emberek fogát. És most ez a kurva megyei Közegészségügyi Hivatal mindenkit le akar vizsgáztatni, és ezzel ér szomorú véget, a kurva életbe, az ő több évtizedes pályája. Fogtépő Jüt a sírás környékezte. Egész életében makulátlan volt a szakmai hírneve, és most az egész megy a francba, ezen a rohadt anatómia-tankönyvön fog elbukni. – És a tömeg csak ölbe tett kézzel nézi, ahogy a száz *lis* körzetben legjobb fogász eltűnik a semmibe.

Kopasz Li nem állta meg, hogy ki ne kacagja. Megpaskolta Fogtépő Jü keze fejét, és megkérdezte, akar-e megint befektetni a vállalkozásába. Fogtépő Jü bandzsított a nagy összpontosításban, amikor a többi üzlettárshoz hasonlóan ő is gyors számítást végzett fejben. Rémülten visszariadt az ötlettől, amikor eszébe jutott Kopasz Li múltkori kudarca, viszont még jobban megrettent, amikor a kezében lévő anatómia-tankönyvre esett a tekintete. Miután minden lehetséges szempontot mérlegelt, megkérdezte, hogy a volt üzlettársak befektettek-e, vagy sem. Kopasz Li elmondta, hogy Tung, Csang és Kuan nem szállt be, de Fagylatos Vang igen. Fogtépő Jü meghökkent, amiért Vang, akinek egyszer már elúszott a pénze, most másodszor is megpróbálkozik. Azt dűnnyögte maga elé: – Mióta ilyen merész gyerek ez a Fagylatos Vang?

– Nem éri be kevéssel – mondta helyeslően Kopasz Li, és hozzáfűzte: – Gondold meg, nem számíthat semmire. Ezért természetesen énbennem bízik.

Amikor mondata végére ért, Fogtépő Jü egyszer csak földhöz vágta az anatómia-tankönyvet, és megtaposta. Megragadta Kopasz

Li kezét, és szenvedélytől fűtött hangon mondta: – Kopasz Li, én téged a világ végére is követlek. Micsoda sikert értél el a szemétkereskedéssel... ki tudja, mire jutottál volna, ha nem szeméttel üzletelsz. Akár még országot is alapíthattál volna...

– Nem érdekel a politika – intette le Kopasz Li.

Fogtépő Jü azonban még nem végzett. – Mi van a világtérképeddel? Még rajta van az a sok-sok pötty? Ha te meg én gazdagok leszünk, annyi szent, hogy mindenhová elutazunk.

Mielőtt másodjára is elszárnyalt volna Liuvárosból, Kopasz Li megint beugrott Szu mamához egy falatra. Miközben a gőzgombócát ette, előhúzta rongyai közül az útlevelet, és megmutatta neki, hogy ezzel is tágítsa látókörét. A büfésnő meglepetten fogta kezébe az útlevelet, nézegette, összehasonlította a fotót az élő Kopasz Livel, és megjegyezte: – Ez az ember nagyon hasonlít hozzád.

– Hogy a fenébe ne hasonlítana? – berzenkedett Kopasz Li. – Én vagyok az.

Szu mama továbbra is elmélyülten vizsgálta az okmányt, és döbbenetesen kérdezte: – Ezzel még te is elmehetsz Japánba?

– Hogyne – mondta Kopasz Li, és visszavette útlevelét. – Csupa zsír a kezed.

Szu mama zavarta beletörölte kezét a kötényébe, Kopasz Li pedig az inge ujjával próbálta zsírtalanítani az útlevelét. A büfésnőnek feltűnt, mennyire szakadt, meg is kérdezte: – Ebben a ruhában akarsz Japánba menni?

– Ne félj, nem hozok szégyent a hazánkra – mondta Kopasz Li, és levette ruhájáról a port. – Amint Sanghajba érek, veszek egy rendes szerelést.

Amikor Kopasz Li jóllakott, és kisétált volna a büféből, eszébe jutott, hogy Szu mama négy éve majdnem a részvényesei között volt, és úgy gondolta, megér a dolog egy próbálkozást. Gyorsan elmondta,

hogy itt az újabb befektetési lehetőség. Szu mama szíve a torkába ugrott. Eszébe jutott, mekkorát buktak a múltkoriban, és hogy az ő pénze csak azért nem úszott el, mert véletlenül betoppant a szentélybe füstölőt égetni. A büfé mostanában egész jól ment, és annyi volt a dolga, hogy három hete be se tudta tenni a lábát a szentélybe. Figyelmeztette magát, hogy füstölőégetés nélkül nem szabad kockáztatnia. Ezért közölte, hogy most nem akar befektetni. Kopasz Li csalódottan rábólintott, és kiment a büféből. Peckes léptekkel tartott a liuvárosi autóbusz-állomás felé. Így hát másodszor is kitárta szárnyát, és elrepült.

50. FEJEZET

Kopasz Li kitárta szárnyát, és elrepült Tokióba, Oszakába, Kobéba, de nem hagyta ki Hokkaidót és Okinavát sem. Több mint két hónapig kódorgott Japánban, és ezalatt felhalmozott 3567 tonna alig használt „bóvliöltönyt”. Ezek az úgynevezett bóvliöltönyök ránézésre vadonatújak voltak, és olyan jól álltak az emberen, mint az olasz Armani öltönyök, amiket Kopasz Li később hordani szokott. A japánok szinte ingyen sózták el Kopasz Linek a használt holmijaikat, ő pedig kibérelt egy kínai teherhajót, hogy a szállítmányt eljuttassa Sanghajba. Esze ágában sem volt japán hajót bérelni, mert mint mondta, a japánok elképesztően sokat kérnek. Egymagában az árut berakodó japán dokkmunkások bére több volt, mint amibe a 3567 tonna öltöny került.

Nem sokkal azután, hogy megérkezett Sanghajba, eladta az öltönyöket. Néhány napon belül annyi ócskáskirály sereglett össze az ország minden tájáról, hogy állítólag dugig megtelt velük egy négycsillagos szálló a Nancsing utcában. Az ócskáskirályok nagy manilazsákokban hurcolták magukkal a pénzüket – húzták maguk után a zsákot, amikor becaplattak a hotel recepciójára, húzták tovább a liftbe, onnan meg ki-ki a maga szobájába. Végül azonban a zsákokban lévő pénz mind Kopasz Linél kötött ki. Li bóvliöltönyeit

ezek után – az országutak, vasutak és vízi utak igénybevételével – az egész országban terítették. Ennek köszönhetően az emberek Kínaszerte kidobták régi, gyűrött Mao-öltönyeiket, és belebújtak Kopasz Li japán bővliöltönyeibe.

Kopasz Li természetesen nem feledkezett meg rólunk, liuvárosiakról sem, és külön félretett ötezer bővliöltönyt, hogy hazahozza nekünk. Akkorra a nyugati stílusú öltönyök már egész divatosan voltak mifelénk, és amikor a város fiataljainak esküvői öltöny kellett, Szabó Csanggal varrattak maguknak. Csang húsz éven át Mao-öltönyöket készített, de most, hogy megváltozott a divat, ő is profilt váltott. Nem látta bonyolultnak a feladatot: mindkét fajta öltönynek ugyanolyan a válltömege, nem kell tehát mást tenni, csak gallért meg revert varrni a Mao-öltönyre, és már kész is a nyugati ruha. A liuvárosi fiatalok azonban úgy találták, hogy Csang álnyugati öltönyei pár hónap múltán kivétel nélkül elformátlanodnak. Amikor tehát Kopasz Li hazahozta öltönyeit Japánból, valóságos vásárlási láz tört ki a városban, hatalmas tömeg tülekedett a raktár előtt, és úgy vetették magukat az öltönyhalmokba, mintha a folyóba ugranának fejest. Miközben lázasan keresték a saját méretüket, mindenki megállapította, hogy ezek az öltönyök, noha vadonatújnak látszanak, olcsóbbak, mint a máshol árult használt darabok. Egy hónap alatt Kopasz Li eladta a teljes ötezres készletet.

Li Hulladékgyűjtő és Újrahasznosító Vállalatánál pezsgőbb volt az élet, mint egy teaházban. Kopasz Li azonnal visszavedlett a régi rongyos formájába, és mindennap népes, figyelmes hallgatóság vette körül, amikor japán kalandjairól mesélt. Amikor odaért, hogy milyen drága minden Japánban, a fogát csikorgatta mímelt rémületében. Példának elmondta, hogy egy reggeliért – tempura, szójatej – annyit fizetett, amiért Liuvárosban egy egész disznót vehetne. Ráadásul egy tálka szójatej röhejesen kicsi adag, „nem olyan jókora tállal adnak, mint nálunk Liuban. A japánok tálja kisebb, mint nálunk a teáscsésze, a tésztában sült kajáik

vékonyabbak, mint a mi pálcikáink.” Mindenki feszülten figyelt, és a közönség egyetértett abban, hogy Japánban nem lehet élni. De annyira nem, hogy ha odaköltözne Nyolctilalmas, a falánk disznó a *Nyugati utazásból*, a végén soványabb lenne, mint a Fehércsontú Démon.

– Így van, egyszerűen képtelenség ott élni – mondta Kopasz Li. – Japánban van pénz, de nincs kultúra.

– Japánban nincs kultúra? – visszhangozta mindenki meglepetten.

Kopasz Li felpattant, a sokaság szétvált előtte. A cégvezető odament a táblához, amin az eladásokat vezette, fogott egy krétát, és fölírt egy 6-os számot. Visszafordult, és megkérdezte:

– Hogyan mondjátok ki ezt a számot kantoniul, az üzlet nyelvén? Egyszerre kiabálták kantoniul: – *Luk*.

– Helyes – bólintott elégedetten Kopasz Li. – Ez egy arab szám.

Ledobta a krétát, visszaült a helyére, és kinyilatkoztatta: – A japánok nem ismerik az arab számokat.

A hallgatóságnak leesett az álla. – Tényleg?

Kopasz Li keresztbe vetette lábát, és büszkén mondta: – Amikor a japánokkal tárgyaltam, meg akartam mondani nekik, hogy adhatnak akármilyen használt öltönyt, de olyat nem, amelyik lukas. Én persze nem tudtam, hogy van japánul a „luk”, és ha kínaiul mondom, akkor meg ők nem értik. Nos, mit lehet ilyenkor tenni?

Drámai hatásszünetet tartott. Megnyalta szája szélét, körbejártatta szemét a sokaságon, kiélvezte türelmetlen várakozásukat, aztán folytatta: – Nekem, Kopasz Linek támadt egy zseniális ötletem. Eszembe jutott, hogy a japánok ugyan nem értik, amit mondok, de az arab számokat csak-csak ismerniük kell.

Hallgatói bólogattak, Kopasz Li pedig tovább magyarázott: – Ezért a tenyeremre írtam egy 6-ost, és áthúztam. Ha a számot

hangosan kimondják, egyértelmű, hogy az öltönyön nem lehet luk. Jól mondom?

– Jól.

– És én, Kopasz Li, legnagyobb megrökönyödésemre azt tapasztaltam, hogy abból a tizenhét japánból, akinek felmutattam az áthúzott 6-ost, egy se fogta fel, hogy mit akarok mondani. Hát nem igaz akkor, hogy Japánban nincs kultúra?

– Tényleg nincs kultúra – kiáltott fel a sokaság.

– De pénzük – zárta le Kopasz Li –, az van.

51. FEJEZET

Minden liuvárosi, akiben csak volt egy szemernyi büszkeség és önbecsülés, Kopasz Li-féle bővliöltönyt hordott. Akikben nem volt sem büszkeség, sem önbecsülés, azok is. A férfiak boldogan feszítettek csinos öltönyeikben, és azzal dicsekedtek, hogy szakasztott olyanok, mint a külföldi politikusok. Amikor Kopasz Li ezt meghallotta, rájött a nevetőgörcs, és kinyilatkoztatta, hogy nagy szolgálatot tett a városnak a töméntelen külföldi politikus betelepítésével. A nők viszont továbbra is a régi, prosztó ruháikat hordták, ezért a férfiak „tájjellegű különlegességnek” gúnyolták őket. Miután eleget gúnyolódtak, megálltak a kirakatok előtt, és megcsodálták nyugati öltönyeiket. Feltették a kérdést: ha tudták volna, hogy valaha is úgy néznek ki, mint a külföldi politikusok, vajon feleségül vették volna-e ezeket a helyi specialitásokat? Az összes liuvárosi férfi közül csak Kopasz Li nem hordott nyugati öltönyt. Az ő számára a legjobb nyugati öltöny is valaki másnak a levetett ruhája volt, a saját ruhája viszont, akármilyen rongyos, mégiscsak az övé. Ezt a nézetét sosem fejtette ki mások füle hallatára, és amikor megkérdezték tőle, miért jár ilyen szakadtán, szerényen azt felelte: – A rongyszedő szakmában dolgozom, miért ne hordanék én is szakadt ruhát?

A japán bővliöltönyök mindegyikének a belső mellzsebére rá volt hímezve egy családnév. A liuvárosi férfiak el voltak ragadtatva ezektől a névjegyektől. Folyton kigombolták a zakójukat, és megnézték, melyik család öltönyét viselik, aztán harsányan kacagtak.

Költő Csao és Író Liuakkoriban még irodalmi álmvilágukban éltek, ki se látszottak belőle. Amikor fülükbe jutott, hogy megjött Kopasz Li egy rakomány japán öltönnyel, azonnal elrohantak a raktárába, hogy a roppant konfekcióhalomban turkáljanak. Író Liu három órán át kutatott, míg rá nem akadt egy Misima öltönyre. Költő Csao ezt valóságos sértésnek fogta fel, és négy órán át böngészett, amíg egy Kavabata öltönyt nem talált magának.

Így aztán Liuváros két legkiválóbb irodalmára nagyon elégedett volt magával, és amikor csak találkoztak valamikor, mindig kihajtották a zakójukat, hogy megmutassák a misimás és a kavabatás címkét. A helybéli tudatlan tömeget felvilágosították arról, hogy ez a két vezetéknev két rendkívüli családot jelöl, és hogy a két legnagyobb japán író Misimának és Kavabatának hívják. Mármost Misima Jukiónak és Kavabata Jaszunarinak. Ettől fogva, ha a város két Tehetséges Embere összefutott az utcán, először is meghajoltak egymás előtt, mielőtt udvarias csevegésbe kezdtek volna.

Az egyik ilyen alkalommal Író Liu biccentett, elmosolyodott, és afelől érdeklődött Költő Csától: – Hogy megy a sora mostanában?

Költő Csao is mosolygott, és biccentett: – Köszönöm, jól.

Író Liu megkérdezte: – ír-e verset mostanság?

– Ez idő tájt nem foglalkozom versírással – válaszolta Költő Csao.

– Ehelyett egy esszén gondolkozom. A címe már megvan: *A gyönyörű Liuváros és én*.

Író Liu lelkesen fölkiáltott: – Egy szó híján akár Kavabata Jaszu-

nari híres esszéjének is a címe lehetne: *A gyönyörű Japán és én.*

Költő Csao szerényen bólintott, és azt tudakolta író Liutól: – Hát ön, uram, írt-e mostanában új novellát?

– Én mostanság nem novellaírással foglalkozom – felelte Liu.

– Ehelyett egy regényen gondolkozom, a címe az lesz: *A Békesség Temploma.*

– Hát ez remek cím – kiáltotta lelkesen Költő Csao. – És egy szó híján akár Misima Jukio remekművének a címe is lehetne: *Az Aranytemplom.*

Liuváros két Tehetséges Embere ismét meghajolt egymás előtt, aztán méltóságteljes léptekkel továbbindultak ellentétes irányban. A liuvárosiak jól mulattak rajtuk, és megjegyezték, hogy ez a két hülye alig egy órával korábban ugyanígy csevegett egymással, hogyan lesz az azóta eltelt időből „mostanság”? És mi a fene ez a kölcsönös hajlongás? Liuváros vénei, akik még láttak japán katonát a háború alatt, megmagyarázták, hogy amikor a japánok találkoznak, mindig meghajolnak egymás előtt. Erre volt, aki a távolodó író Liu, illetve Költő Csao után mutatott, és fanyarul megállapította: – De hát ezek ránézésre is csak liuvárosi hülyék, nem pedig japán hülyék.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang mámoros boldogságban jártak Liuváros utcáit. Kopasz Li megütötte a főnyereményt a japán bóvliöltönyeivel, és minthogy ők ketten részvényt vettek tőle, csillaguk az égre emelkedett, zsebük pedig készpénztől dagadt. Fogtépő Jü kidobta a vastag anatómia-tankönyvét, eltette fogászati műszereit, és bejelentette nyugalomba vonulását. Hozzáfűzte, hogy mostantól Liuváros száz *lis* körzetében egyetlen fog se lesz kihúzva, és még ha az összes liuvárosit a sírba dönti a fogfájás, őt az sem érdekli. Fagylaltos Vang nyomban követte a példáját, kidobta a jégdobozát, és bejelentette, hogy nyáron már senki sem látja a hátán, és még ha az összes liuvárosi szomjan hal is, őt az sem érdekli.

Fogtépő Jü Macusita feliratú öltöny hordott, Fagyaltos Vang pedig Sanyót, és mindketten dologtalanul sétáltak fel s alá a város utcáin. Ha véletlenül találkoztak, kitört belőlük a nevetés, boldogabbak voltak, mint egy hattyú kiadós tetemén lakmározó varangypár. Fogtépő Jü megpaskolta a zsebét, és megkérdezte Vangot: – Van nálad valami pénz?

Vang megveregette a saját zsebét: – De még mennyi.

A hirtelen jött gazdagságtól megrészegült Jü levonta a konklúziót: – Ezt mondják úgy, hogy az ember egy lépéssel fölér az égre.

Fogtépő Jü csupa kíváncsiságból megkérdezte Fagyaltos Vangtól, melyik család öltönye van rajta. Vang látványosan kihajtotta zakóját, és megmutatta a belső zsebre hímzett Sanyó nevet. Jü meglepetten kiáltott föl: – Ez a Sanyó családé volt! Ők a híradástechnika császárai!

Vang elégedetten göcögött. Jü nem szerette, ha lefőzik, ezért ő is kihajtotta a zakóját. Vang odanézett, megpillantotta a Macusita nevet, és ő is meglepődött: – A tiéd pedig a Macusita családé. Ők a Panasonic tulajdonosai!

– A Sanyó és a Panasonic is piacvezetők elektronikában, azaz mi ugyanabban a szakmában vagyunk – intett széles gesztussal Jü. – Sőt, nemcsak a területünk ugyanaz, hanem kemény konkurenciaharc is folyik közöttünk.

– Így igaz – bólogatott buzgón Vang,

Éppen arra járt Szung Kang, ugyancsak japán öltönyben. Amikor lassan az összes liuvárosi férfinak volt már öltönye, Lin Hung átsietett Kopasz Li raktárába, és egy teljes órán át turkált, hogy megfelelő öltönyt találjon a férjének. A jó vágású Szung Kang a jól szabott öltönyében bizony imponáló látvány volt. Aki csak meglátta az utcán, lármásan adott hangot tetszésének. Az emberek azt mondogatták, hogy Szung Kang tekintélyesebb megjelenésű figura, mind a Hadakozó Államok korának nagy költője, Szung Jü, és

szívdöglesztőbb, mint a Nyugati Csin-dinasztia nőhódítója, Pan An. Fogtépő Jü és Fagyaltos Vang hallotta az elismerő kiáltásokat, és nagy igyekezettel bólogattak ők is, bár igazából egy kicsit irigykedtek. Jü intett Szung Kangnak, hogy beszélni szeretnének vele. Amikor odajött, megkérdezte: – A te öltönyöd kié?

Szung Kang kihajtotta zakóját, és megmondta: – A Fukuda családé.

Jü Fagyaltos Vangra nézett, Vang pedig azt mondta: – Életemben nem hallottam róluk.

– Én se hallottam róluk – mondta erre Jü elégtétellel. – A Macusita és a Sanyó családhoz képest a Fukuda egészen jelentéktelen. Csakhogy – jutott eszébe Jünek –, ha egyetlen írásjegyet megváltoztatunk a Fukudában, akkor Toyotát kapunk, az pedig egy hatalmas autógyártó cég.

Szung Kang elmosolyodott: – Nagyon megfelel nekem ez a Fukuda-öltöny.

Jü sajnálkozva csóválta fejét, Vang válaszul szintén. Bár testalkatuk, megjelenésük nem is hasonlítható a Szung Kangéhoz, az öltönyük egyértelműen sokkal előkelőbb. Jü és Vang ezért továbbra is büszkén lépdelt tovább a város utcáin. Aztán befordultak a sikátorba, ahol mindketten laktak, és egyenest odamentek Szabó Csang kis standjához. Csang – akin szintén bővliöltöny volt – e pillanatban a megrendelők padján ült. Jü és Vang nevetve léptekbe az ajtón, de Csang üres tekintettel nézett rájuk, teljesen gondolataiba mélyedve. Jü megkérdezte Csangot: – A tiéd kicsodáé?

Csang fölrezzent tűnődéséből, ekkor vette csak észre Jüt és Vangot. Keserűen fölnevetett: – Mekkora gazember ez a Kopasz Li. Most, hogy idehozta ezt a rengeteg külföldi öltönyt, már senki sem dolgoztat velem.

Fogtépő Jüt nem izgatta Szabó Csang panasza. Megismételte a kérdést: – A tiéd kicsodáé?

Szabó Csang fölsóhajtott, legyintett: – Velem már senki sem varrat öltönyt.

Fogtépő Jünek elfogyott a türelme, ráförmedt: – Azt kérdeztem, milyen családnak az öltönyét hordod.

Csang végre megértette, és benézett az öltönye bélésére: – Csiusan.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang összenézett. Vang megkérdezte Szabó Csangot: – Ez ugyanaz a Csiusan, aki a japán ellenségek egyike *A vörös lampion*ban?

A vörös lampion a kulturális forradalom idejének mintaoperája volt. Szabó Csang bólintott: – Igen, ugyanaz.

Vangot kissé lehangolta, hogy Szabó Csang nem névtelen öltönyt hord. De azért megkérdezte: – Szerinted ez is híres névnek számít?

– Híres bizony – felelte Jü. – Viszont hírhedt is.

Fagylaltos Vang határozottan bólintott: – Persze, hogy hírhedt.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang úgy érezte, mintha épp csak megúszott volna valami súlyos csapást. Mentek tovább nagy magabiztosan a mellékutcában, míg el nem értek Kisolló Kuan standjáiig. Kisolló Kuan két bővliöltönyt talált magának, egy feketét és egy szürkét, minekutána váratlanul úgy döntött, hogy nem akar többé ollót köszörülni. Állt a standja előtt, és hivalkodott a kifinomult eleganciájával: délelőtt a fekete öltönyt viselte, délután a szürkét. Ha találkozott valakivel, vég nélküli locsogásba kezdett, miközben könnyedén lesöpörte válláról a korpát – bal kezével a jobb válláról, jobb kezével a balról. Amióta a liuvárosi férfiak rákaptak a bővliöltönyökre, minden lehető alkalommal benéztek egymás bélésébe, és megkérdezték: „A tiéd kié?” Ez hamarosan divat lett, és a végén, amikor Kisolló Kuan rájött, hogy az öltöneyei nem „nevesek”, napokig szólni se lehetett hozzá, úgy elcsüggedt. Aztán megtalálta a megoldást: letépte a névtelen címkéket, és a Sony,

illetve a Hitachi nevet fércelte a helyükre. Kisolló Kuan addig eljutott, hogy a Sony és a Hitachi két híres elektronikai márka, de arra már nem jött rá, hogy ezek nem vezetéknevek. Amikor meglátta, hogy közeledik Fogtépő Jü és Fagyialtos Vang, az éppen fekete öltönyös Kisolló Kuan büszkén odahajolt, és izgatottan megkérdezte: – A tiétek kié?

– A Macusita családé – hajtotta ki az öltönyét Jü, majd Fagyialtos Vangra mutatott: – Az övé Sanyó.

– Nem rossz – mondta Kisolló Kuan, és elismerően bólogatott. – Egyáltalán nem rossz családok.

Fogtépő Jü nevetett: – Hát a tiéd melyik családé?

– Az enyém se rossz – gombolta ki a zakóját Kisolló Kuan. – Sony.

– Akkor te is híradástechnikai császár vagy – rikkantotta vígan Fogtépő Jü.

Kisolló Kuan a háta mögé mutatott: – És a szekrényemben van egy Hitachi öltöny is.

Fagyialtos Vang meghökkenve nyugtázta: – Szóval mind a két öltönyöd ugyanabban az iparágban van?

Fogtépő Jü is belekottyant: – Saját magadnak vagy a konkurense.

– Jól mondod – Kisolló Kuan nagyon meg volt elégedve Jü megállapításával, és vállon veregette magát. – Ezt hívják úgy, hogy az ember versenyre kell saját magával.

Fogtépő Jü és Fagyialtos Vang vihogva hagyta ott Kisolló Kuant, aztán benézett Kovács Tunghoz. Tung sötétkék öltönyt viselt, azon pedig a védjegyévé vált kötényt. A köténye tele volt kicsi, üstökös formájú szikranyomokkal. Jü és Vang hitetlenkedve nézte, hogy Tung még a kalapáláshoz és hegesztéshez is öltönyt vesz föl. Vang odasúgta Jünek: – Szerinted a nyugati öltönyt lehet munkaruhának is használni?

Tung meghallotta, és kinyilatkoztatta: – Az öltöny: munkaruha. –

Letette vasfejű kalapácsát, és így folytatta: – A tévében a külföldiek is mind öltönyben járnak dolgozni.

– Így igaz – oktatta ki Fogtépő Jü Fagylaltos Vangot. – Az öltöny a külföldiek munkaruhája.

Fagylaltos Vang végignézett a saját öltönyén, és némiképp csalódottan mondta: – Szóval, egész idő alatt munkaruhát hordtunk?

Fogtépő Jü rá se hederített, hanem izgatottan megkérdezte Kovács Tungtól: – A tiéd kié? Kovács Tung higgadtan levette kötényét, és kihajtotta a zakóját:

– A Tung családé.

Fogtépő Jü elképedt: – Japánban is vannak Tungok?

– Én magam varrtam fel rá – mondta Kovács Tung félreérthetetlen büszkeséggel. – Megkértem a feleségemet, hogy fejtse le az eredeti japán nevet, és a magamét tettem a helyébe.

Jü bólintott: – Szó se róla, remek neved van, csak hát nem híres. Tung megszívta az orrát, visszavette kötényét.

– Ti a külföldi ruháitokban teljesen megfélekeztetek kínai őseitekről, nincs bennetek semmi tartás. Miért volt annyi áruló a háborúban? Elég rátok nézni, és pontosan tudni lehet, miért.

Azzal fölemelte kalapácsát, és újra ütni kezdte a vasat. Jü és Vang sarkon fordult és kiment. Jü dühösen odaszólt Vangnak: – Fenébe, ha ekkora tartása van, akkor mért hord ő is japán öltönyt?!

– Ez az – mondta Fagylaltos Vang. – Nem olyan ez, mint ha valaki kurválkodik, de azért versenybe száll a szüzességi éremért?

Nemsokára már a megyei prefektus is japán bővliöltönyben kezdett járni. Az ő zsebére a Nakaszone vezetéknevet hímezték, mármost akkoriban így hívták a japán miniszterelnököt: Nakaszone Jaszuhiro. A prefektus meghallotta, hogy Kopasz Li szerzett egy japánöltöny-szállítmányt, és feltűnt neki, hogy a tartományi

hivatalban is mindenkinek ilyen öltöne van. Rögvest neki is ilyen kellett, és megkérte Tao Csinget, kísérje el Kopasz Li raktárába, szemügyre venni a felhozatalt. A prefektus Nakaszone öltönyt talált magának, Tao Csing pedig Takesitát. A prefektus felpróbálta a magáét, majdnem olyan jól állt, mintha rászabták volna. Megnézegette magát a tükörben, és az járt a fejében, sose gondolta volna, hogy ennyire hasonlít Nakaszone Jaszuhiróhoz. A prefektus természetesen nem mászkálhatott úgy városszerte, adoptált családnevével villogva, mint Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang. Így hát az emberek csak olyankor vették észre a Nakaszone nevet, amikor levette zakóját, és a széktámlára kanyarította. Ám aki csak meglátta, mind felkiáltott:

– Prefektus elvtárs, maga a japán miniszterelnök öltönyét viseli!

A prefektusnak ez nagyon hízelgett, de azt színlelte, hogy rosszallja, ha emlékeztetik rá, úgyhogy azt dűnnyögte: – Véletlen, pusztán véletlen.

Tao Csingnek azonban nagyon nem volt ínyére a dolog, mivelhogy ő találta meg elsőnek a Nakaszone öltönyt. Már majdnem felpróbálta, mikor észrevette, hogy a prefektus szúrós szemmel nézi. Ezért ott is hagyta a kupac tetején a Nakaszonét, és a prefektus rögtön lecsapott rá. Sikerült kipréselnie magából egy mosolyt, és udvariasan megdicsérte a prefektust, milyen jól áll rajta az öltöny. Majd hogy a saját politikai becsvágyát leplezze, gyorsan rátette kezét egy másik öltönyre, egy Takesitára. Attól fogva minden reggel, amikor fölvette a Takesitát, szomorúan emlékezett a Nakaszonéra. Ámde fél év múlva Nakaszone Jaszuhiro váratlanul megbukott, és utódának neve nem volt más, mint Takesita Noboru. Közben a megyei prefektust is áthelyezték, és Tao Csinget nevezték ki a helyére. Új minőségében Tao jól megnézte magát a tükörben – a Takesita öltöny volt rajta –, és miközben ezernyi érzelem rohanta meg, azt mormogta: – Ez bizony a sors keze.

52. FEJEZET

Amint Kopasz Li meggazdagodott a japán bővliöltönyökből, első gondolata az volt, hogy vajon mi lehet Szung Kanggal. Most, hogy tervei végre gyümölcsözőre fordultak, elhatározta, hogy felajánlja Szung Kangnak: hozzanak létre együtt új üzleti birodalmat. Kopasz Li töviről hegyire átkutatta a házát, hogy megtalálja azt a pulóvert, amit Szung Kang kötött neki, mikor annak idején gyárigazgató lett. Másnap fölvette, és a kabátját nyitva hagyta, hogy mindenki jól lássa a Fényes Távlatok Hajóját, majd fenséges méltósággal elvitorlázott Liuváros utcáin egészen Szung Kangék házáig. Azóta nem járt ott, amióta bátyja esküvője után megmutatta a vazektómiáról szóló zárójelentését. Megállt a ház előtt, az ablakon át nézte Szung Kangot és Lin Hungot, amikor pedig kinyitották az ajtót indulóban, ő izgatottan szétnyitotta rongyos kabátját, és szeretettől fűtött hangon azt mondta: – Emlékszel, Szung Kang, erre a pulóverre? Emlékszel a Fényes Távlatok Hajójára? Igazad volt, Szung Kang. Most már én vagyok a saját hajómnak, a Fényes Távlatok Hajójának a kapitánya. Miért nem állsz be mellém első tisztnek?

Amikor Szung Kang kinyitotta az ajtót, és megpillantotta öccsét, hátrahőkölt meglepetésében; sose gondolta volna, hogy Kopasz Li képes lesz itt várakozni a ház előtt. Évek óta nem szólt egy szót se Kopasz Lihez, ha pedig véletlenül szembejött az utcán, ő továbbnyargalt a biciklijén. Éppen ezért, amikor az öccse valami fényes hajóról kezdett kiabálni, Szung Kang idegesen nézett Lin Hungra, az asszony azonban nem vesztette el a lélekjelenlétét. Szung Kang lehajtott fejjel toltá át a bringát a küszöbön, és még mindig lehajtott fejjel megvárta, hogy Lin Hung felüljön mögé.

Kopasz Li hangja továbbra is csupa szeretet volt: – Szung Kang, én egész éjjel forgolódtam, amikor átgondoltam ezt a dolgot. Arra jutottam, hogy te túl becsületes vagy, túl könnyű becsapni, ezért nem bízhatok rád semmit, csak a pénzügyeimet, de hogyha beállsz mellém, és igazgatód a pénzügyeimet, nagy tehertől szabadítasz

meg.

Szung Kang nyomni kezdte a pedált, és hidegen odaszólt Kopasz Linek: – Már megmondtam: hagyj fel minden reménnyel.

Kopasz Linek tágra nyílt a szeme, nem jutott szóhoz. Sose képzelte volna, hogy Szung Kang ennyire szívtelen lehet. Egy darabig még meredten bámult, aztán futni kezdett utána, és úgy szidalmazta: – Szung Kang, te szemét gazember! Hallgass ide, baszd meg... a múltkor én szakítottam veled, de most te teszel tönkre mindent. Mostantól nem vagyunk testvérek!

Összetört szívvel loholt még egy darabig, aztán még utánuk kiabálta: – Szung Kang, te rohadék. Hát elfelejtetted a gyerekkorunkat?

Szung Kang hallotta Kopasz Li átkait, és amikor odaért, hogy „Hát elfelejtetted a gyerekkorunkat?”, könnyek szöktek a szemébe. Némán tekert tovább, és Lin Hung se mukkant meg mögötte. Amikor megpróbált szívtelenül bánni Kopasz Livel, mindig Lin Hung kedvéért tette, de a felesége most meg se rezdült, és ez nyugtalanította. Amikor befordultak a sarkon, Szung Kang halkán hátraszólt: – Lin Hung... Lin Hung...

Lin Hung válaszul mukkant egyet, és visszasúgta: – Kopasz Li csak jót akart...

Szung Kang még nyugtalanabb lett, és rekedtes hangon megkérdezte: – Valami rosszat mondtam?

Miután Szung Kang lerázta, Kopasz Li gondolatai a Jótétemény Művekben dolgozó tizennégy hú udvaronc felé fordultak. Megkereste a Közjóléti Irodában Tao Csinget, akiből nem sokkal később megyei prefektus lett, bár ő ekkor még nem is sejtette. Tao Csingnek rengeteg fejfájást okozott a Jótétemény Művek, amely évről évre csak nyelte a pénzt. Erre besétál Kopasz Li, és meg akarja venni. Tao Csing döbbenetn nézett rá, nem hitt a fülének. Kopasz Li – hangjában mély érzelmekkel – megmagyarázta, hogy a tizennégy

fogyatékos munkás ugyan nem hozzátartozója, de jobban szereti őket, mint ha a rokonai lennének. Tao Csing alig bírta leplezni boldog megkönnyebbülését, ugyanis a Jótétemény Művek volt a legnagyobb kölönc a Közjóléti Iroda nyakán – még ajándékba sem kellett senkinek, most meg jön ez a Kopasz Li, és szép summát adna érte.

Azonnal nyélbe ütötték a megállapodást, és kezet ráztak. Kopasz Li, mihelyt megvette a Jótétemény Műveket, nekilátott a felújításának, így született meg a Liuvárosi Gazdaságkutató Központ, amint az új névtábla hirdette az ajtón. Néhány nap elteltével azonban Kopasz Li rájött, hogy a „központ” szó túl földhözragadt, és mivel nemrég volt Japánban, a névtáblát kicseréltette erre: Liuvárosi Gazdaságkutató Üzleti Társulás. Ezután mind a tizennégy hű udvaronc megkapta a kinevezését. A nyomorék gyárigazgató ügyvezető igazgató lett, a helyettes gyárigazgató helyettes ügyvezető igazgató. A többi tizenkét dolgozót kinevezte vezető elemzőnek, és mindegyiküknek egyetemi tanári fizetést utalt ki. Amikor a két nyomorék megkapta kinevezését, roppant izgalomba jöttek, hiszen tudták, hogy Kopasz Li ezzel egy életre gondoskodik róluk. De azért könnyeik között megkérdezték tőle: – Mit fogunk mégis tanulmányozni, Igazgató Li?

– Felőlem tanulmányozhatjátok a sakkot – mondta Kopasz Li. – Miért, talán értetek valami máshoz is?

– Rendben – bólintottak, aztán megkérdezték: – És mi lesz a többiekkel, a tizenkét vezető elemzővel?

– A tizenkét vezető elemzővel? – Kopasz Li elgondolkodott egy pillanatra, aztán közölte: – A négy vak a fényt fogja tanulmányozni, az öt süket a hangot. Hogy a három idiótával mi lesz? Bassza meg, ők majd a fejlődést tanulmányozzák.

Miután gondoskodott tizennégy hű udvaroncáról, Kopasz Li megbízott két tartománybeli kertészt, hogy parkosítsák a megyeháza

körüli területet, ültessenek virágokat, sőt, építsenek egy szökőkutat is. A bejárathoz vezető út egészen festői látványt nyújtott. Esténként meg hétvégenként a liuvárosiak magukkal hozták gyerekeiket meg idős rokonaikat, és sóhajtozva gyönyörködtek a parkban. Amikor a felsőbb vezetőség kijött szemlézni, azt látták, hogy a hulladékhegyek helyén most fű zöldell, virágok illatoznak, és egy szökőkút csobog. Muszáj volt vissza-visszanézniük a kapuból, és ilyenkor kifejezésre juttatták csodálatukat. Nem tudták, hová legyenek a lelkenedezéstől. A Nakaszone öltönyös megyei prefektus személyesen kereste fel Kopasz Lit, köszönetet mondott neki a megyei vezetőség, sőt az egész tartomány nevében. Kopasz Li nem dicsekedett sikerével, nem is kürtölte szét; ellenkezőleg, megfogta a prefektus kezét, és ismételten a prefektus, a megyei vezetőség, illetve az egész tartományi lakosság bocsánatát kérte, amiért oly sokáig a bejáratnál hagyta azokat a szeméthegeket. Nem lett volna szabad. Kifejtette, hogy azért állta zsebből a parkosítást, mert így akart vezekelni.

Kopasz Li lett a megyei főhivatalnokok kedvence, és hamarosan kinevezték a tartományi Népi Kongresszusba képviselőnek. Fél év múlva, mikor a Takesita öltönyös Tao Csing lett a megye prefektusa, Kopasz Li csillaga még magasabbra emelkedett: most már a tartományi Népi Kongresszus Állandó Bizottságának lett a tagja. Ám hiába tett szert hatalmas vagyoni, Kopasz Li még mindig a régi rongyos ruháiban járt, sőt a tartományi Népi Kongresszus üléseire is ebben a condrában ment el – mintha egy koldus tévedt volna a szónoki emelvényre. Tao Csing, a tartományi prefektus már nem bírta nézni, és egyszer, amikor a plénumhoz szólt, nyilvánosan kérte Kopasz Lit, törődjön jobban a megjelenésével. Amint kiejtette száján a kérést, Kopasz Li, aki csak az imént fejezte be hozzászólását, visszatért a pulpitusra. A képviselőtársak azt hitték, most majd bejelenti, hogy nem jár többet rongyokban, de mindenkit meglepett azzal, hogy elmagyarázta: miért hord ilyen ruhát. Amikor még nem volt pénze, keményen kellett küszködni, most pedig, hogy van

pénze, még keményebben kell küzdenie. Rongyos ruhájára mutatva kijelentette: – Ehhez egyfelől a Tavasz és Ősz korszakából való történet adta a sugallatot, amely Kou C sienről, Jü e királyáról szól, aki botokon aludt, és keserű ételt evett; másfelől, az újabb kori történelemből, a szegény– és középparasztok nyomorúsága a kulturális forradalom idején, szembeállítva jelenlegi boldog életükkel.

Az év végén Kopasz Li behívatta Hulladékbegyűjtő és Újrahasznosító Vállalatának irodájába Fogtépő Jüt és Fagylaltos Vangot, ahol is bejelentette nekik, hogy az idei nyereség és osztalék egyáltalán nem mondható rossznak. Fogtépő Jü a kétezer jüanos befektetésével két részvényt, Fagylaltos Vang ezer jüanért egy részvényt vásárolt, ennél fogva Fogtépő Jü húszezer jüan, Fagylaltos Vang pedig tízezer jüan osztalékot kap. Akkoriban még nem létezett százjüanos, a legnagyobb címlet tíz jüan volt. Ezért aztán Kopasz Li húsztíz köteget bankót tolt Fogtépő Jü és tízet Fagylaltos Vang elé. A két üzlettárs csak nézett egymásra, képtelenek voltak elhinni, hogy ekkora szerencse érte őket. Kopasz Li hátradőlt a foteljában, mintha filmet nézne, és nevetett rajtuk.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang külön-külön, magába zárkózva számolta át a pénzt, és kiszámították, hogy nem egészen egy év alatt az induló befektetésük 1000 százalékos profitot hozott. Nevettek, mint akinek elment az esze, és Fogtépő Jü azt dünnyögte magában: – Legmerészebb álmomban se hittem volna, hogy kétezer jüanos befektetéssel húszezres nyereséghez jutok.

– Ez nem nyereség – javította ki Kopasz Li. – Ez osztalék. Ti ketten vagytok a részvényeseim, és mostantól minden évben osztalékot kaptok.

Fagylaltos Vang megkérdezte, mintha álmában: – Minden évben fogok kapni tízezer jüant?

– Nem biztos – felelte Kopasz Li. – Lehet, hogy jövőre ötvenezer

jüant kapsz.

Fagylaltos Vang olyan volt, mint akire rájött a merevgörcs. Majd' lefordult a székről. Fogtépő Jü döbbenetesen kérdezte: – És én akkor százezret kapok?

– Természetesen – bólintott Kopasz Li. – Ha Fagylaltos Vang ötvenezerjüant kap, te százezret fogsz kapni.

Jün és Vangon ismét látszott, hogy felét sem hiszik. Összenéztek, mint akik nem biztosak benne, hogy ilyen jó üzlet létezik. Fagylaltos Vang óvatosan megkérdezte Fogtépő Jüt: – Ez valóság?

Fogtépő Jü bólintott, de aztán nemet intett, és azt mondta: – Nem tudom.

Kopasz Li harsányan fölnevetett: – Csípjétek meg magatokat, és hogyha fáj, tudni fogjátok, hogy ez valóság.

Erre gyorsan belecsíptek magukba, aztán Fogtépő Jü megkérdezte Fagylaltos Vangot: – Neked fáj?

Fagylaltos Vang idegesen csóválta a fejét: – Nekem nem.

Fogtépő Jü is ideges lett: – Én sem éreztem.

Kopasz Li mennydörögve kacagott, és a szünetekben azt kiabálta: – Jaj, az oldalam kiszakad. Mert nem csíptek elég erősen. Ide a kezetekkel, majd én megcsípem nektek.

Kinyújtották kezüket Kopasz Linek, aki vadul belecsípett, mire mind a ketten felüvöltöttek kínjukban.

Fogtépő Jü boldogan mondta Fagylaltos Vangnak: – Valóság.

Fagylaltos Vang még jobban el volt ragadtatva. Odanyújtotta kezét Fogtépő Jü elé: – Nekem még vérzik is!

A nagyszájú Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang úgy működött, mint a város rádióállomása. Miután megütötték a főnyereményt, mindenkinek elhencegtek friss gazdagságukkal. Az egész város rettentően irigyelte őket, és amikor Kovács Tungnak, Szabó

Csangnak, Kisolló Kuannak fülébe jutott a hír, letörtek, mint a teáskanna orra. Szabó Csang és Kisolló Kuan mindennap összefutottak, hogy szidják Kovács Tungot, és siránkozzanak, amiért nem fektettek be semmit Kopasz Li új vállalkozásába. Ahogy újra és újra elmesélték a történetet, egyre inkább az sült ki belőle, hogy Kovács Tung akadályozta meg őket a beruházásban, és a végén már szentül hitték, hogy ha Kovács Tung nem avatkozik bele, most legalább úgy domborítanak, mint Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang, ha nem jobban. Visszatekintésben éppolyan előrelátóak voltak, mint a Három Királyság korának nagy stratégája, Csuko Liang, és folyton azt mondogatták, hogy eladták volna összes ingóságukat, és a pénzt Kopasz Li hulladékvállalkozásába fektették volna, ha Kovács Tung nem lép közbe.

Tung tisztában volt vele, hogy ez a két gazember mindennap összejön, és őt átkozza, de úgy tett, mintha nem is tudna róla. Ült a műhelyében, és ő is bánkódott az elszalasztott lehetőségen. Az járt a fejében, hogy először, amikor befektetett, nem kellett volna, másodszor viszont, amikor nem fektetett be, akkor meg kellett volna. Csak ült, és egymáshoz dörgölte a két öklét, és szidta magát a vakságáért, és a tíz ujján töltötte ki csalódott bosszúját.

Szu mama is bánkódott eleget. Amikor Kopasz Li másodszor indult útnak Liuvárosból, még meg is kérdezte, nem akar-e beszállni a pénzével. Szu mamának akkor eszébe jutott, hogy rég volt szentélyben, ezért a fejét csóválta, és nemet mondott. Később, amikor ezt fölidézte, sokat sóhajtozott, és az jutott az eszébe, hogy bárcsak elment volna füstölőt égetni, mert akkor biztosan betette volna a pénzét a vállalkozásba. El is mondta minden ismerősének: – Nem égettem füstölőt a szentélyben, és ezért került el a siker.

Japánból hazatérve Kopasz Li ráébredt, hogy a szemétkereskedelmi vállalkozása elért a csúcra, és innen már csak lefelé visz az út. Ezért elhatározta, hogy diverzifikálja tevékenységét. Először megnyitotta ruhagyárát, és a régi szép idők emlékére

kinevezte Szabó Csangot műszaki igazgatóhelyettesnek. Szabó Csang hálája nem ismert határokat. Nyakába kanyarított centiméterrel járkált a gépek között, és lelkiismeretesen ellenőrizte a minőséget. Elsőnek mindig ő jelent meg a munkában, és ő ment haza utoljára. Amikor a konfekciószakmában kezdett belendülni az üzlet, Kopasz Li rákapcsolt, nyitott két vendéglőt és egy fürdőt, sőt az ingatlankereskedelemben is belekóstolt. Eljött az újabb év vége, az osztalékosztás ideje. Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang csakugyan száz-, illetve ötvenezer jüant kapott. Ezúttal nem lepődtek meg, hanem éppenséggel úgy viselkedtek, mint akik számítottak rá. Mindketten útitáskával jelentek meg az irodában, és olyan hidegvérrel tömték tele a két táskát bankjegyekkel, mintha a rizsesbödönüket töltenék meg.

Kopasz Li a foteljában ülve nézte, hogyan rakosgatják sorra a pénzkötegeiket a táskájukba. Nagyon meg volt elégedve a higgadt viselkedésükkel, és elismerően megállapította: – Mindketten érett üzletemberré váltatok.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang visszafogottan nevetgélt, és fensőbbes nyugalommal ült vissza a helyére. Kopasz Li lehajtotta fejét, mint aki gondolataiba merül, majd fölneézett, és így tűnődött: – Azt mondják, „a kereskedő járkál, a nagyúr pedig ül”. Más szóval: az üzleti ügyeinkről csak akkor mondhatjuk el, hogy kiteljesítették a bennük rejlő potenciált, amikor eljutottunk oda, hogy egy helyben maradván is tudunk kereskedni. És csak ekkor mondhatjuk magunkat az üzleti világ fontos szereplőinek. Ha magunknak kell futkosnunk, akkor biztos nem látszunk ki az apró-cseprő ügyletekből, azaz egyszerű kereskedők vagyunk.

Kopasz Li elmondta Fogtépő Jünek és Fagylaltos Vangnak, hogy cégcsaládja szépen gyarapszik. Folytatja még a hulladéküzletet, egyre több munkást vesz föl a ruhagyárába, miközben a vendéglői meg a fürdője is prosperál, azonkívül számos ingatlanügylete van folyamatban. Emiatt aztán minden délelőtt úgy futkos, mint a

fejetlen tyúk. Azt is elmondta, hogy egyelőre még bírja szuflával, de ha negyven vagy akár négyszáz saját vállalkozása lesz, valószínűleg akkor se boldogul velük, ha F-16-os vadászgépen fuvaroztatja magát. Egy darabig azt hitte magáról, hogy fontos piaci szereplő, de kénytelen volt rájönni, hogy csak egy lótifuti vigéc. Kopasz Li ekkor felállt, és bejelentette, hogy elhatározása szerint egy helyben ülő nagyúr lesz, és holdingot alapít annak mintájára, ahogyan Csin Si Huang-ti császár egyesítette Kínát. Összekalapálná mindenféle vállalkozásait a holdingban, aztán egyszerűen beülne az irodájába, és onnan úzná az ipart, központosított üzletvezetési elvek alapján, és csak ritkán bújna elő, hogy személyesen ellenőrizze ezt vagy azt a céget. Kopasz Li, mikor látta Jü és Vang lelkes bólogatását, megkérdezte: – Tudjátok, miért egyesítette Kínát az első Csin-császár?

Összenéztek, a fejüket ingatták: – Nem tudjuk.

– Hát azért – mondta büszkén Kopasz Li –, mert az a vén gazember komoly nagyvállalkozó akart lenni. Nem csak amolyan utazó ügynök, hanem egy helyben ülő nagyúr.

Fogtépő Jüt és Fagylaltos Vangot lenyűgözte Kopasz Li nagyszabású látomása. Megkérdezték: – Ha te nagyúr leszel, mi lesz mivelünk?

– Ti részvényesek és vagyonkezelők lesztek a holdingtársaságomban. – A mellére bökött: – Ahol én leszek az elnök-vezérigazgató.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang összenézett és nevetett, majd Vang megkérdezte Kopasz Lit: – És akkor nekünk vagyonkezelői névjegyünk lesz?

– Hát hogyne! – Kopasz Li igen nagylelkűnek érezte magát. – De ha más pozíció kell, fontolóra vesszük az alelnökségeteket is.

– Igen, remek – kiáltotta Fogtépő Jü, és Fagylaltos Vanghoz fordult: – Minél több cím, annál jobb.

– Persze – bólintott Fagylaltos Vang, aztán megkérdezte Kopasz Lit: – Van még valami tisztség, amit fel tudsz ajánlani?

– Nincs – vágta rá Kopasz Li mérgesen. – Honnan a csudából lenne pont nektek annyi állás?

Fogtépő Jü érzékelte Kopasz Li bosszúságát, ezért oldalba bökte, és rendre intette Vangot: – Nem szabad olyan mohónak lenned.

Miután szert tettek új titulusukra, Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang még nagyobb sebességgel kezdte osztogatni névjegyeit, mint Kopasz Li. Megálltak az utca közepén, és mindenkinek a kezébe nyomták, aki éppen arra ment, mintha csak akciós szórólapok volnának.

Kovács Tung és Kisolló Kuan is kapott Jü és Vang névjegyeiből. Miután Szabó Csang is letette a voksot Kopasz Li mellett, Kisolló Kuannak nem maradt egy szál barátja sem, és mit tehetett mást, felújította baráti szövetségét Kovács Tunggal. Kisolló Kuan megjegyezte Kovács Tungnak – kezében a két névjeggyel –, hogy ennek a két csibésznek kezd az agyára menni a szánalmas kis előrelépése, de annyira, hogy mostanában már a helyi tyúkoknak, kacsáknak, kutyáknak és macskáknak is jutott Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang névjegyeiből.

Az intelligens és talpraesett Kovács Tung volt az első ember Liuvárosban, aki követte Kopasz Lit a vállalkozói meggazdagodás felé vezető úton. Látván, hogy a liuvárosiaknak sose ment még ilyen jól, és még a falusi parasztok is egyre jobb módúak, ráébredt, hogy a kovácsmesterségnek nincs jövője. Ezért nem készített többé bárdot a városiaknak, sarlót meg kapát a parasztoknak, és egyik napról a másikra bezárta műhelyét, hogy a helyén szaküzletet nyisson, ahol a legkülönbözőbb fajtájú késárut lehetett kapni.

Kovács Tung nem ivott, nem dohányzott, és fáradhatatlanul dolgozott a pult mögött. Vasmunkáskeze ránézésre talán érdes volt és otromba, de a pénzhalmokat gyorsabban tudta átszámolni, mint akármelyik bankpénztáros. Gyorsan nyalta az ujját, sorjázta a

bankókat, és komoly konkurenciája lehetett volna egy automata banki pénzsámológépnek.

Mihelyt Kovács Tung megnyitotta késáruboltját, Kisolló Kuan vevőköre zsugorodni kezdett. Kuan nagyon megdühödött. Úgy fogta fel, hogy Kovács Tung tönkretette, és megesküdtött, hogy megszakít vele minden kapcsolatot. Baráti szövetségüknek ismét befellegzett. Miközben Kovács Tung vállalkozása felvirágzott, Kisolló Kuan a maradék ügyfeleit is elvesztette, végül kénytelen volt bezárni műhelyét, és jobb dolga nem lévén, egész nap az utcákon kóborolt. Néha összeakadt Fogtépő Jüvel és Fagylaltos Vanggal, akik szintén céltalanul ödögtek, és akkor hármásban megbeszéléseket tartottak, mint a régi szép időkben. Kisolló Kuan hevesen szidalmazta Kovács Tungot, amiért előbb elvette a kedvét a Kopasz Li vállalkozásába való befektetéstől, aztán elrabolta tőle a megélhetését, amikor is rákényszerítette, hogy bezárja köszörűműhelyét, ahol családja három nemzedék óta dolgozott – s így nem maradt neki más hátra, mint a csavargósors.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang együttérzett vele, és sajnálta. Vang felvetette: – Miért nem megyünk Elnök Lihez? Biztos tud adni munkát Kisolló Kuannak.

– Mért kéne Elnök Lihez mennünk? – felelte Fogtépő Jü. – Te is, én is alelnökök vagyunk. Lehet, hogy mással nem tudunk előállni, de olyan nincs, hogy ne tudjunk behozni portásnak.

– Azt akarjátok, hogy portás legyek? A faszt! – Kisolló Kuan tombolt, amikor meghallotta Fogtépő Jü javaslatát. – Ha nem követem el azt az apró hibát az elején, akkor most vagyongazdálkodó lennék meg alelnök, mint ti, vagy még meg is előznielek a ranglétrán.

Kisolló Kuan puffogva távozott. Fagylaltos Vang döbbenetesen nézett Fogtépő Jüre, Jü pedig rosszállón felhorkant: – Tipikus esete annak, hogy „a kutya belemar a kézbe, amelyik enni ad neki”.

Kisolló Kuan végül is eldöntötte, hogy Liúvárosban nem terem

neki több fű, és akár világgá is mehetne, szerencsét próbálni. Felidézte magában, hogyan is volt, amikor Kopasz Li először utazott Sanghajba, és az összes befektetésük elúszott. Másodjára viszont Japánba ment, és dúsgazdag lett. Ebből arra következtetett Kisolló Kuan, hogy ha elmegy a városból, a lehető legmesszebbre kell mennie.

Virultak a tavasz virágai. Miközben Kisolló Kuan határozott léptekkel tartott az utcán a buszállomás felé, apja szánandóan bicegett utána. Kisolló Kuan elmondta mindenkinek, aki csak ráhederített, hogy messzebbre utazik, és még többet fog látni a világból, mint Kopasz Li valaha is életében. Megfogadta, hogy mire visszatér, Kopasz Linél is több pénzzel és tapasztalattal gazdagodik majd. Öregolló Kuan nem tudott lépést tartani vele, egyre jobban lemaradt. Könyörgött fiának, ne menjen el. Rekedten kiáltozta utána: – Te nem arra születél, hogy gazdag légy. Mások meggazdagodnak, ha elmennek a nagyvilágba, de te soha.

Kisolló Ruan rá se hederített az apjára, és lendületes integetéssel búcsúzott Liuváros népétől. Mindenki azt feltételezte, hogy Európába vagy Amerikába utazik, és harsányan gratuláltak, bár előbb megkérdezték, mi lesz az első állomása. Válasza mélységes csalódást keltett: – Először is Hajnan szigetére megyek.

Azt felelték: – De hát Hajnan még Japánnál is közelebb van.

– Tény, hogy közelebb van Japánnál – emlékeztette őket Kisolló-Kuan –, de sokkal messzebbre utazom, mint Ropasz Li, amikor először kitette a lábát Liuból, ő ugyanis csak Sanghajig ment.

Kisolló Kuan már felszállt az autóbuszra, és beindult a motor, amikor Öreg Kuan végre utolérte a fiát.

Két kézzel markolta botját, úgy nézte, ahogy a busz porfelhő közepette kigördül az állomásról. Patakozott a könnyei.

– Fiam! – kiáltotta gyenge tüdeje minden erejével – Ha neked az a sorsod, hogy csak harminc deka rizst kapjál ebben az életben,

akkor hiába mész szerencsét próbálni, sohasem jut neked egy kerek kiló.

Kopasz Li szintén elbúcsúzott Liuvárostól. Sanghajba tartott. A szokott rongyos ruhájában baktatott az autóbusz-állomás felé. A csomagjait egy fiatalember vitte mögötte, akár egy inas. A járókelők kérdezték, ki ez a fiatal, mire Kopasz Li azt válaszolta, hogy a sofőrje. A népek vihorásztak: – Szóval Kopasz Li felvett egy sofőrt, pedig még kocsija sincs. – Elterjedt a híre, hogy Kopasz Li és sofőrje felszállt a sanghaji távolsági buszra.

Napok teltek el, mire Kopasz Li megjött. Ezúttal nem buszra szállt, hanem egy piros Santana szedánban ült, amit Sanghajban vett. A sofőr ott ült a volánnál; miután megérkeztek Liuvárosba, leparkolt az egyik áruház előtt. Amikor Kopasz Li kiszállt, fekete Armani öltöny volt rajta. A rongyos ruháját kidobta Sanghajban.

Először senki sem ismert rá Kopasz Lire. Mindenki megszokta, hogy öreg, szakadt ruhákban jár, és a báméskodók levegő után kapkodtak, amikor meglátták az elegáns Armani-öltönyt. Ráadásul akkoriban csak a pártvezetők jártak szedánnal, úgyhogy mindenki azt találgatta, melyik fontos személyiség tisztelte meg városukat. A fényes, kopasz fej valahogy ismerősnek rémlett, de nem tudták hová tenni. Valami tévésztár? Magas rangú káder a tartományi fővárosból? Éppen amikor kiókumlálták, hogy ez valami pekingi pártvezető, a szerelmes gyengeelméjű, kinek karján még mindig ott volt a greenwichi középídt mutató karóra, odaballagott, és éles hangon elrikkantotta magát: – Igazgató Li!

A tömeg döbbenetesen álmélkodott: – Tehát ez igazából Kopasz Li?

Valaki megjegyezte: – Ez az ember tényleg hasonlít Kopasz Lire. Sőt, szakasztott ugyanolyan!

53. FEJEZET

Liuvárosban kő kövön nem maradt. A nagymenő Kopasz Li és a megyei prefektus, Tao Csing teljes összhangban bejelentették, hogy lebontják a régi Liuvárost, és a helyébe újat építenek. Mondták is az emberek, hogy ez a kormányzat és az üzleti szféra összefonódásának jellegzetes példája: Tao Csing szolgáltatja a hivatalos papírokat, Kopasz Li pedig a tőkét és a munkaerőt. Egyik utcát a másik után tüntették el, és fokozatosan átformálták az egész város arculatát. Liuvárost öt teljes éven át reggeltől estig elborította a por és a kosz. Mindenki arról panaszkodott, hogy lassan már több port szív be, mint oxigént, és a nyakán kérgesedő, tartós koszréteg vastagabb, mint egy sál. Azt mondogatták, hogy Kopasz Li olyan, mint egy B-52-es bombázó, szőnyegbombázással tarolta le az ő hajdan szép városukat. A műveltebbek még inkább elkeseredtek, mint az átlag; emlékeztettek rá, hogy a klasszikusok közül a *Három Királyság történetének* az egyik jelenete Liuban játszódik, a *Nyugati utazásban* másfél jelenet, a *Vízparti történetben* pedig egyenesen kettő – most azonban Kopasz Li a földdel tette egyenlővé az ősi várost és nevezetességeit.

Kopasz Li csakugyan a földdel tette egyenlővé a régi Liuvárost, és felépítette az újat. Alig öt év alatt kibővítette a fő- és mellékutak hálózatát, számtalan új házat épített, s a végén a helybeliek többé nem találtak koszréteget a gallérjukon, a tüdejükbe ismét több oxigén jutott, mint por. De attól még tovább panaszkodtak, mert lehet, hogy a régi házuk öreg volt és rozszant, de legalább az államtól kapták. Az új házuk pedig lehet, hogy új és tágas, de Kopasz Litől kellett megvenniük. Van egy közmondás: „a nyúl is meghagyja a füvet a saját ürege körül”. Kopasz Li azonban velejéig romlott figura, aki az utolsó fűszálat is lelegeli, azaz a tulajdon földijeitől csikarja ki a nyereségét. A liuvárosiak azt is fájlalták, hogy egyre kevesebbet ér a pénzük, ma ezer jüanért lehet venni annyit, mint azelőtt százért. Az öregeknek az nem tetszett, hogy amióta kiszélesítették az utcákat, a város tele van autókkal és biciklikkel, és reggeltől estig szólnak a dudák. Lehet, hogy régen zsúfoltak és keskenyek voltak az utcák, de

az ember megállhatott, és beszélgethetett a barátjával, aki a túloldalon állt, amíg csak bele nem untak. Most azonban, ha két ember megáll az utca két oldalán, nem is hallják egymást, de ha egymás mellett állnak, akkor se tudják túlkiabálni a hangzavart. Régen volt egy darab áruház, meg egy ruhabolt, most legalább hét-nyolc szupermarket működik, és a ruhaboltok úgy elszaporodtak, mint eső után a gomba, olyannyira, hogy az utca mindkét oldalán tiritarka férfi és női ruhák virítanak az állványokon.

A liuvárosiak elképedve nézték, hogyan szedi meg magát Kopasz Li, míg olyan gazdag nem lett, mint egy tízezer tonnás tartályhajó. Ha valaki Liuváros legfényűzőbb éttermében vacsorázott, annak Kopasz Li volt a tulajdonosa. Ha a legelőkelőbb fürdőben fürdőzött, az is Kopasz Lié volt; és ha a legnagyobb bevásárlóközpontba ment vásárolni, azzal is Kopasz Li bevételét gyarapította. Mindenki olyan nyakkendőt hordott a nyakán, zoknit a lábán, olyan trikót és alsónadrágot, borjakot és bőrcipőt, pulóvert és kabátot viselt, nem beszélve a nyugati öltönyökről, amelyeken nemzetközi márkánév díszlett, ám e márkák kínai gyártóegységeit Kopasz Li működtette. Ropasz Li építtette a házakat, ahol mindenki lakott Liuvárosban, ő szállította étkezéseikhez a zöldséget és a gyümölcsöt. Még a krematóriumot és a temetőt is megvette, úgyhogy a város halottait az ő gondjaira kellett bízni. Mindennel ellátott bennünket, liuvárosiakat ennivalótól ruháig, lakóhelytől az utolsó használati tárgyig, születésünktől halálunkig. Senki sem tudta pontosan, hány vállalkozása volt, és mennyit keresett. Egy talpnyaló megállapította, hogy Kopasz Linek köszönhető gyakorlatilag az egész megye GDP-je. Amikor Kopasz Linek ez a fülébe jutott, mély meglepéssel bólintott: – A kurva életbe, *én vagyok* az egész megye GDP-je.

Vele együtt Fogtépő Jü és Fagyaltos Vang is mocskosul meggazdagodott. Most, hogy nem kellett foglalkoznia a megélhetésével, Fagyaltos Vang minden napját a főutcán való sétafikálással töltötte. Aggodalmasan elpanaszolta ismerőseinek,

hogy nem tudja, mire költse a pénzét, mert szegénynek született, manapság viszont annyi pénze van, hogy meg se tudja számolni, nemhogy elkölteni. Fogtépő Jü ellenben, miután meggazdagodott, nyomtalanul eltűnt szem elől. Egyfolytában csak utazott, nevezetességeket keresett föl. Öt év alatt bejárta az egész országot, és most egy társasutazás keretében a világot is. Ami a Jótétemény Művek tizennégy fogyatékos dolgozóját illeti, egy szemvillanás alatt tizennégy vezető elemző lett belőlük. Attól fogva nagy tisztelettől övezve, kényelmes jólétben éltek. Az egész város egyetértett abban, hogy olyanok, mint tizennégy aranyifjú.

Ekkoriban történt, hogy a fémárugyár csődbe ment, így hát Író Liu és Szung Kang is elvesztette az állását. Író Liuban viharzottak az érzelmek. Sosem gondolta volna, hogy a személguberáló Kopasz Li a város multimilliomosává növi ki magát, ő pedig állás nélkül marad, és nem lesz hová mennie. Egyszer véletlenül találkozott az utcán Szung Kanggal, és részvétükről biztosították egymást. Liu vállon veregette Szung Kangot, aztán hirtelen eszébe jutott valami: – Egy szó, mint száz, mégiscsak Kopasz Li testvére vagy...

Író Liu indulatosan szidta Kopasz Lit, és feltette a szónoki kérdést, hogyan lehetséges, hogy ha valaki ennyire meggazdagszik, mindenkire van gondja, csak a tulajdon testvére létezéséről nem vesz tudomást. Nemcsak Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang emelkedett a város újjgazdagjai közé, hanem a Jótétemény Művek tizennégy fogyatékos munkása is, miközben Kopasz Li tulajdon testvére olyan szegény, hogy ennivalóra sem futja neki. Úgy látszik, Kopasz Lit ez nem érdekli, és úgy tesz, mintha nem is tudná, mi történt Szung Kanggal, Író Liu megragadta az alkalmat, hogy a téma kapcsán csak úgy odavesse: – Kopasz Lihez fűződő viszonyodról Tu Fu híres sorai jutnak az eszembe: „A rőt kapun túl bortól és hústól szaglik minden, de az utcán fagyott csontok hevernek.”

– Nem halok éhen – válaszolta szárazon Szung Kang –, Kopasz Li pedig nem szaglik bortól és hústól.

Az a nap, amikor Szung Kang elvesztette az állását, olyan volt, mint a többi. Este felült az Öröklét kerékpárjára, hogy a kötődénél felvegye Lin Hungot, mint több mint egy évtizede minden áldott nap, akár esett, akár fújt. Ekkor már a többi kötödei munkásnőnek is volt saját biciklije, csupa külföldi márka, némelyiknek még robogója is. A helyzet az, hogy a liuvárosi boltokban már nem lehetett Öröklét kerékpárt kapni. Bár Lin Hung és Szung Kang nem éltek fényűzően, azért volt színes tévéjük, hűtőszekrényük és mosógépük; bőven tellett volna új kerékpárra is. Lin Hung tisztában volt vele, hogy a biciklijük régi és ódivatú, de pontosan azért napolta el az új darab megvásárlását, mert Szung Kang több mint egy évtizede mindig az Örökléten vitte munkába, és azon hozta haza. Míg a többi munkásnő mind vadonatúj kerékpáron vagy robogón közlekedett, Lin Hung továbbra is az Öröklét hátsó ülésére pattant fel, átkarolta Szung Kang derekát, és elégedetten mosolygott. Nem a saját, külön biciklijének örült, hanem hogy az embere és annak a biciklije egy évtizede sohasem hagyja cserben.

Szung Kang, miután aznap vált munkanélkülivé, megállt az alkonyati fényben kerékpárjával a kötődénél, és a vaskapun át bebámult a munkásnőkre. Megszólalt a csengő, vége volt a munkanapnak, és amikor a vaskapu kitárult, biciklik, dongók és robogók százai tódultak ki rajta, mintha most kezdődne a verseny. A csengők, kürtök egyszerre szóltak. Miután a járművek özöne levonult, Szung Kang meglátta Lin Hungot az üres úton. Olyan volt, mint egy koralldarab, amit a dagály hagyott a fövényen.

A fémárugyár csődjének hamar híre ment a városban. Amikor Lin Hung délután meghallotta, elállt a szívverése. Nem is attól félt, hogy Szung Kang munkanélküli lesz, hanem attól, hogy túlságosan megszenvedí. Kiment a gyárkapun, odaállt a férje oldalához, felnézett keserűen mosolygó arcába. Szung Kang szája megrándult, szóra nyílt, hogy megmondja Lin Hungnak, elvesztette az állását. Az asszony nem engedte folytatni, hanem sietve közbevágot: – Már

hallottam.

Észrevett a férfi haján egy kis falevelet. Akkor hullhatott rá, amikor érte jött, és egy fa alatt kerekezett el. Lesöpörte, rámosolygott Szung Kangra, és így szólt: – Menjünk haza.

Szung Kang bólintott, visszaült a biciklijére, Lin Hung pedig oldalvást, mögé. Szung Kang végighajtott a nyikorgó, régimódi Öröklét kerékpárral Liuváros utcáin. Lin Hung hátulról átölelte, arca a hátára simult. Szung Kang úgy érezte, a felesége most a szokottnál erősebben szorítja, és az arca még gyengédebben simul a hátához, mint máskor. Elmosolyodott.

Amikor hazaértek, Lin Hung kiment a konyhába, hogy elkészítse a vacsorát, Szung Kang pedig megfordítva feltámasztotta a biciklit az ajtó előtt. Fogta szerszámait, és előbb a két kereket szerelte le, aztán a pedálokat, aztán a középső háromszögű vázat. Miután az egész kerékpárt szétszerelte, az alkatrészeket takarosán elrendezte a földön, és nekilátott, hogy egyenként, alaposan megtisztogassa őket. Besötétedett, kigyúltak a fények, és amikor Lin Hung befejezte a főzést, kinézett Szung Kangra, jöjjön már be enni. Szung Kang azonban nemet intett a fejével, közölte, hogy nem éhes, egyen Lin Hung nyugodtan, ne várja meg.

Lin Hung kihozott magának egy tál ételt meg egy kisszéket, ő is leült az ajtóban, és evés közben elnézte, mit csinál Szung Kang. Ismerős volt a látvány, ahogy szakértő mozdulatokkal letörölgeti az alkatrészeket. Ki tudja, hányszor mondta már, hogy úgy babusgatja a biciklijét, mintha a gyereke volna. Most is elmondta ugyanezt, és Szung Kang nevetett. Amikor visszaszerelte helyére az egyik megtisztogatott alkatrészt, bejelentette Lin Hungnak, hogy másnap elkezdi munkát keresni, de nem tudhatja, mit talál. Főleg azt nem tudja, reggelente hová kell majd munkába mennie, és mikor szabadul el délután, ezért előfordulhat, hogy majd nem tud érte menni a kötődéhez. Aztán felállt, kiegyenesítette derekát, és

bejelentette: – Mostantól neked kell hazabiciklizned, ez a te kerékpárod lesz.

Lin Hung bólintott: – Rendben.

Szung Kang gondosan összeszerelte a biciklit, megolajozta a csapágyakat, megtörölte kezét egy rongyban, és tett néhány kört a ház előtt. Már nem hallatszott semmilyen nyikorgás, Szung Kang elégedetten leszállt, és lejjebb állította a nyeret. Azzal odatolta a biciklit Lin Hunghoz, és megkérte, szálljon fel, próbálja meg hajtani. Az asszony már befejezte az evést, de még a kezében volt a tál Szung Kang vacsorájával. Miután a férje elvette a tálat, Lin Hung elfogadta a kerékpárt. Szung Kang leült a székre, ahol az előbb még a felesége evett, és elfogyasztotta vacsoráját, közben nézte, hogyan száll fel Lin Hung a kerékpárra az utcai lámpafényben. Az asszony leírt három nyolcast, majd közölte, hogy remek érzés, a tízéves Öröklét pont olyan, mintha új lenne. Szung Kang azonban észrevett egy problémát, ezért a tálját és a pálcikáit letette a kisszékre. Miután Lin Hung leszállt, ő még lejjebb állította a nyeret, aztán szólt, hogy próbálja meg újra. Látta, hogy most már mind a két lába leér a földre, megnyugodva bólintott, és figyelmeztette feleségét: – Ha fékezel, tedd le mindkét lábad. Akkor nem fogsz felborulni.

54. FEJEZET

Szung Kang és Lin Hung házát nemsokára lebontották, úgyhogy beköltöztek az utca túloldalán épült új ház földszintjére. A velük szemközti új házba viszont Szu mama volt kénytelen átköltöztetni a büféjét. Költő Csao házát is lebontották, és Szung Kangék házának első emeletén szerzett lakást. Költő Csao szándékosan pont a házaspár ágya fölé helyezte el a magáét, és az éjszaka csöndjében egyre csak fülelt, hátha meghallja szeretkezésük hangjait. Nem hallott semmit, ezért a betonpadlóra tapasztotta fülét, de még így sem észlelt semmi neszt. Miféle hitvesi ágy az – kérdezte magában

–, amelyik néma, mint a sír? Szung Kang és Lin Hung már hosszú évek óta házasok, még sincs gyerekük. Költő Csao úgy gondolta, hogy csakis Szung Kanggal lehet baj, bizonyára impotens. Titokban ismertette az elméletét író Liuval, és hozzátette: – Amikor ezek ketten este ágyba bújnak, olyanok, mint két hangtompítós pisztoly.

Miután Szung Kang elvesztette az állását, a kikötőben vették fel dokkmunkásnak: ládákat, zsákokat kellett cipelnie a hajókról a raktárba, meg vissza. Darabbérben fizették, minél több göngyöleget vitt, annál több pénzt kapott. Veszett iramban loholt az áruval fel s alá a dokk és a raktár közötti százméteres távon – és míg mindenki más csak egyet cipelt egyszerre, ő legalább kettőt. Az öregek, akik az út szélén trécseltek, mindig hallották harmonikaszerű zihálását, ahogy oda-vissza rohant. Ruhája csurom verejték volt. Még a tornacipőjét is átítatta az izzadság, cuppogott minden lépésnél. Az öregek a fejüket csóválták: – Ez a Szung Kang többre becsüli a pénzt, mint a saját életét.

Szung Kang kollégái három-négy forduló után leültek a rakpart lépcsőjére pihenni. Aztán ittak egy kis vizet, rágyújtottak, és elbeszélgettek egy fél óráig, mielőtt visszamentek cipekedni. Szung Kang azonban egyszer sem ült le a lépcsőre. Ehelyett hét-nyolc fordulót is megtett, amíg az utolsó göngyöleget fel nem rakta a hajóra. Ekkor már halálsápadt volt, a szája remegett, és azt érezte, rögtön összeesik. Amikor a pallón ment visszafelé a partra, látta, hogy a többiek integetnek, de még annyi erőt sem érzett magában, hogy megtegye a maradék tíz métert a lépcsőig, hanem amint partot ért, elterült a földön. Pihenője tehát abból állt, hogy ott feküdt hanyatt, a fűszálak a gallérja alá nyúltak, és karja mellett folyt el a folyó vize – a szeme szorosán behunyva, mellkasa gyorsan emelkedik és süllyed, a szíve pedig mintha belülről öklözné a mellüregét.

Azzal, hogy elhevert a földön, Szung Kang gyorsan visszanyerte az erejét. Valahányszor így lefeküdt, a kőlépcsőn ülő többi dokkmunkás

mind kinevette, tökkelütött bolondnak nevezte. Szung Kang kimerültségében nem is hallotta, mit mondanak. Forgott vele a világ, miközben szorosán behunyta szemét, míg a napfény be nem szűrődött a szemhéja alá, és a lélegzetvétele normálisra nem lassult. Tíz perc sem telt, mire eddig eljutott, és akkor már meghallotta a többi munkás szólóingatását. Lassan visszamászott a parti útra, látta, hogy integetnek felé, meg pohár vizet, cigarettát kínálnak neki. Ő mosolygott és visszaintegetett, majd a csaphoz ment, megtöltötte a gyomrát vízzel, fogott két új göngyöleget, és újrakezdte az oda-vissza loholást.

Szung Kang kétszer annyit keresett a rakodással, mint a többi dokkmunkás, és négyszer annyit, mint a fémárugyár vasrizses-tálrendszerében. Amikor először hazavitte Lin Hungnak a fizetését, az asszony hátrahőkölt meglepetésében, elképzelni se tudta, hogy férje ennyit kereshet a rakparton. Megszámolta a pénzt, és közölte: – Itt egy hónap alatt keresel annyit, mint a gyárban négy hónap alatt.

Szung Kang elvigyorodott: – Ugye, hogy nem is olyan rossz dolog, ha az ember elveszti az állását?

Lin Hung rájött, hogy férje szó szerint véres verejtékkal keresi meg ezt a pénzt, és arra próbálta ösztökélni, hogy ne dolgozzon annyira keményen: – Nem számít, mennyi pénzünk van, megélünk úgyis.

Estére Szung Kang mindig úgy elfáradt, hogy a feje le-lecsuklott, és vacsora után azonnal álomba zuhant. Azelőtt békésen szokott aludni, de most egyre sóhajtozott, és dobhártyaszaggatóan horkolt.

Lin Hung gyakran fölébredt rá, és sehogy se tudott visszaaludni. Hallgatta férjének ritmustalan horkolását és váratlan jajdulásait, és borzasztóan féltette; attól tartott, hogy még álmában is holtfáradt lehet.

Reggelre azonban visszatért bele az életerő, és Lin Hung is

megnyugodott. Szung Kang vidám mosollyal fogyasztotta el reggelijét, és kezében a tízórais dobozzal pattogósán lépdelt a kelő nap felé. Lin Hung mellette tolt a ósdi Öröklét kerékpárt. Körülbelül ötven méteren át mentek együtt, aztán a sarkon elbúcsúztak. Szung Kang nézte, hogyan száll fel Lin Hung a biciklire, és figyelmeztette, legyen óvatos. Lin Hung bólintott, és elindult nyugatnak, Szung Kang pedig keletnek, a dokk felé.

Úgy alakult, hogy Szung Kang csak két hónapig maradt dokkmunkás, mert a harmadik hónapban megroppant a gerince. Két nagy zsákot cipelt egyszerre, és éppen lelépett a pallóról, mikor valaki odakiáltott neki a hajóról. Túl gyorsan fordult meg, és a testében valami borzalmasat reccsent. Azonnal elejtette a ládákat, de amikor továbbmozdult volna, gyötrelmes kint érzett a hátában. Mindkét kezével a derekához kapott, és amikor két társa megkérdezte, mi történt, fájdalmasan elmosolyodott. – Azt hiszem, eltört valamim – mondta grimaszolva.

A két munkás ledobta a rakományát, és odatámogatta Szung Rangot a kőlépcsőre. Rérdzték, mije törött el. Szung Kang hátul a derékhajlatára mutatott, és elmondta, hogy valami reccsenést hallott, amikor megfordult. Az egyik munkás szolt, hogy emelje föl a kezét, a másik, hogy tekergesse a nyakát. Megnyugodva látták, hogy képes rá, úgyhogy megmagyarázták neki, más csont nincsen a derékhajlatában, csak a csigolyái, és ha azok eltörnek, akkor most az egész felsőtteste béna lenne. Szung Kang – jobbjával tapogatva a fájdalmas helyet – azt mondta: – Amikor a reccsenést hallottam, megesküdtem volna, hogy valami csontom törött el.

– Csak meghúztad a hátadat – mondták neki. – Ha az embernek megrándul valamije, az is ilyet szól.

Szung Kang ezt göcögve nyugtázta. A két munkás biztatta, hogy menjen nyugodtan haza. Ő nemet intett, és azt mondta, elég, ha pihen még egy kicsit a lépcsőn. Több mint két hónapja dolgozott itt,

de most pihent először ott, ahol a többiek. A lépcső tele volt cigarettacsikkal, és tucatnyi porceláncsésze sorakozott rajta. Mindegyikre fel volt írva piros filctollal valamelyik munkásnak a neve. Szung Kang nevetett, elhatározta, hogy másnap ő is hoz magának egy csészét, és az is porcelán lesz. A raktárban volt egy vödör piros festék, csak bele kell mártani valami gallyacskát, és ő is fel tudja írni a nevét.

Több mint egy órán át ült a hömpölygő folyó partján, figyelte, hogyan cipekednek nagyokat fújtatva társai a hajótól a raktárig meg vissza. Végül nem bírta ki, hogy föl ne álljon, próbaképpen megmozgatta kicsit a derekát, és már nem fájt annyira. Úgy érezte, kutyabaja, föllépett a pallóra, ment a hajó rakterébe. Eszébe jutott, hogyan sérült meg, ezért némi tétovázás után úgy döntött, most csak egy zsákot visz, nem kettőt. Vállára emelte, és energikus mozdulattal kiegyenesedett, ám ekkor hirtelen fájdalomüvöltés szakadt ki belőle, összerogyott, a zsák pedig a fejére és vállára zuhant.

Odaszaladtak páran, leemelték a zsákot, és fölsegítették volna Szung Kangot, de mintha kést forgattak volna benne, ordított kínjában, és magzati helyzetben maradt a földön. A többiek már látták, hogy nagyon súlyosan megsérülhetett, odahúztak egy talyigát. Amikor ráemelték, úgy visított gyötrelmében, mint a disznó, mikor levágják. Ahogy a talyigát húzták vele Liúváros macskaköves utcáin, fetrengett kínjában, és minden zökkenőnél hangosan felnyögött. Tudta, hogy társai kórházba viszik, de amikor a főútra értek, rájuk kiabált: – Nem akarok kórházba menni. Haza akarok menni!

A társai összenéztek, aztán elfuvarozták hazáig. Délután volt, és a talyigán kínok között fetrengő Szung Kang véletlenül találkozott a piros szedánban ülő Kopasz Livel. Szung Kang látta az öccsét, de Kopasz Li nem vette észre őt. Egy másik városból való, csábos nőt ölelgetett, és boldogan kacagott. Amikor a szedán elhúzott a talyiga előtt, Szung Kang kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang.

Úgyhogy hangtalanul kiáltotta: – Kopasz Li!

55. FEJEZET

Lin Hung éppen befejezte volna munkanapját, amikor meghozták a hírt Szung Kang balesetéről. Azonnal felpattant az Öröklétre, és aggodalomtól sápadtan, lélekszakadva hazatekert. Amikor idegességében reszketve kinyitotta az ajtót, annyit látott, hogy Szung Kang magzati pózba gömbölyödve fekszik az ágyon, és némán bámul rá. Lin Hung becsukta az ajtót, odament az ágyhoz, leült rá, és gyengéden megsimogatta férje arcát. A férfi ránézett, és szégyenlősen azt mondta: – Meghúztam a hátamat.

Lin Hung sírva fakadt, miközben átölelte. Halkan kérdezte: – Mit mondott a doktor?

Amikor megmozdította Szung Kang testét, a férfi szorosan lehunyta szemét kínjában. Most nem jajgatott, csak várta, hogy alábbhagyjon a fájdalom. Végül kinyitotta a szemét, és így felelt: – Nem voltam orvosnál.

– Miért nem? – kérdezte Lin Hung szorongva.

– Mert csak meghúztam a hátamat – mondta Szung Kang. – Pár nap pihenés, és rendbejön.

Lin Hung a fejét ingatta: – Nem lesz az jó. Kórházba kell menned.

Szung Kang szomorúan elmosolyodott: – Most meg se tudok mozdulni. Majd pár nap múlva.

De fél hónapig nyomta az ágyat, mígnem sikerült végre talpra állnia, és még akkor sem tudott kiegyenesedni. Derékban meggörnyedve, Lin Hung segítségével elvándorolt a kórházig, ahol négy helyen megköpölyözték, és kapott a hátára öt gyógyszeres tapaszt, összesen tíz jüanért. Úgy számolt, hogy ha ez így meg tovább, akkor a kéthónapos gerincroppantó munkával megkeresett pénz sem lenne elég a kezelés költségeire. Nem ment hát többé

vissza a kórházba, és ezt azzal indokolta magának, hogy a derékfájás olyan, mint a nátha, kezelés nélkül is elmúlik.

Kéthónapos pihenés után Szung Kang végre képes volt kiegyenesíteni a hátát, és újból nekilátott a munkakeresésnek. Egész nap a kezével támasztotta a derekát, úgy döcögött Liuváros utcáin, és mindenhol állás után érdeklődött, de hát ki venne föl egy rossz derekú embert? Minden reggel reménykedve indult útnak, de minden este szomorú mosollyal tért haza. Lin Hung már az arckifejezéséből tudta, hogy megint nem járt sikerrel. Nagy igyekezettel próbált vidámnak látszani, és megnyugtatta férjét, hogy ha egy kicsit takarékoskodnak, kényelmesen megélnék ketten is az ő fizetéséből. Este, a takaró alatt kedvesen megsimogatta Szung Kang derekát, és azt mondta, hogy amíg ő itt van mellette, nem kell félnie a jövőtől. Szung Kangból ekkor kitört a kétségbeesés: – Cserbenhagytalak.

Lin Hung rákényszerítette magát a derűlátásra. Pedig a kötöde is évek óta bajokkal küszködött, és mostanában megkezdődött a leépítés. Az igazgató, a láncdohányos Liu mindig is ki akart kezdeni vele, és az elmúlt hetekben többször felhívatta az irodájába. Becsukta mögötte az ajtót, és halkán közölte vele, hogy a neve már kétszer is rajta volt az elbocsátási listán, de ő mindkétszer kihúzta. Miután ezt elmondta neki, várakozón bámult Lin Hung telt keblére. Az ötvenes éveiben járó Liu igazgató elvtárs negyven éve volt láncdohányos, ennek eredményeként a fogai teljesen megfeketedtek, ahogy az ajka is. Amikor buján rámeredt Liun Hungra, a szeme alatti táskák olyanok voltak, mint két rosszindulatú kinövés.

Lin Hung tükön ült. Tökéletesen megértette, mit akar tőle az igazgató. Undorodott ettől az embertől, és még az íróasztalon túlról is érezte a férfi testéből áradó cigarettabűzt. De hát nem felejtette el, hogy Szung Kang megsérült, és elvesztette az állását, neki tehát mindenáron meg kell tartania az övét. Ezért nem volt más választása, mint mosolyogva ülni egy helyben, és minden

idegszálával bízni abban, hogy valaki belép az ajtón, mert akkor elmenekülhet.

Az igazgató egy tollat lengetett felé, mondván, hogy ezzel a tollal húzta ki a nevét a listáról. Mivel Lin Hung csak mosolygott, de nem felelt, az igazgató előrehajolt, és azt suttogta: – Még csak meg se köszönöd?

– Köszönöm – mondta Lin Hung mosolyogva.

Az igazgató folytatta a nyomulást: – Na, hogyan köszönöd meg?

Lin Hung továbbra is csak mosolygott: – Köszönöm.

Liu igazgató elvtárs tollával az asztalt kopogtatta, miközben felsorolta számos más munkásnő nevét, és elmesélte, hogy az elbocsátás elkerülése érdekében önként lefeküdtek vele. Lin Hung mosolygott. Az igazgató kéjsóváran az arcába nézett, és újból azt kérdezte: – Hogyan akarod megköszönni nekem?

– Köszönöm.

– És ehhez mit szólnál? – Letette töltőtollat, felállt, megkerülte az asztalt. – Hadd öleljelek meg úgy, mintha a húgom volnál.

Amikor Lin Hung látta, hogy az igazgató kijön az íróasztal mögül, azonnal elindult az ajtó felé. Közben még mindig mosolygott, és azt mondta: – Nem vagyok a húga.

Amikor kiment az irodából, még hallotta az igazgató káromkodását. A mosoly nem tűnt el az arcáról, úgy ért vissza a műhelybe. Amikor azonban véget ért a műszak, és hazaindult az Örökléten, eszébe jutott az igazgató kéjsóvár nézése és otromba célozgatása, és elöntötte a megaláztatás szégyene.

Többször is megfordult a fejében, hogy elmondja Szung Kangnak, de elég volt meglátnia kimerült arckifejezését, meggyötört mosolyát, már elment a kedve az őszinteségtől. Úgy érezte, ha beszámolna megaláztatásáról, csak sötét szórna Szung Kang sebeire. Teltek a napok, és a férje még mindig nem talált munkát. Lin Hungnak

egyszer csak eszébe jutott Kopasz Li, aki még soha ilyen gazdag nem volt, és már ezernél is több munkást foglalkoztatott. Egy este rövid habozás után megkérdezte: – Miért nem mész el Kopasz Lihez?

Szung Kang lehajtotta fejét, és nem válaszolt. Nem felejtette el, hogyan szánta rá magát, hogy minden kapcsolatot megszakítson az öccsével, és egyszerűen képtelen volt segítségért rimánkodni most, amikor Kopasz Li gazdag lett és sikeres. Lin Hung látta, hogy Szung Kangnak nem akaródzik válaszolni, ezért hozzáfűzte: – Biztos nem zavarna el...

Szung Kang fölszegte a fejét, és csökönyösen megismételte: – Én azzal az emberrel már minden kapcsolatot megszakítottam.

Ekkor Lin Hung kis híján elmondta, mit élt át az igazgatói irodában, de inkább a nyelvébe harapott. Megcsóválta fejét, és nem szólt semmit.

Szung Kang tudta, hogy többé nem képes nehéz testi munkára, úgyhogy másfajta foglalkozást keresett. Elmesélte Lin Hungnak, hogy amikor a városban járt-kelt, gyakran látott falusi lányokat, akik vékony huzallal összefűzött fehér magnóliafüzéreket árultak. A liuvárosi nők a mellük fölött hordták a virágot, vagy a copfjukhoz tűzték. Nagyon jól áll mindenkinek a virág, mondta Szung Kang félszegen. Megtudta, hogy a virágot a kertészetben veszik, egy csokor mindössze öt fenbe kerül. Lin Hung meglepetten nézett Szung Kangra, el nem tudta képzelni, hogy egy felnőtt férfi kosárból árulja a magnóliát.

– Hadd próbáljam meg! – kérlelte Szung Kang.

Lin Hung beleegyezett, Szung Kang pedig virradatkor elindult otthonról a kis kosarával, egy dróttekerccsel meg egy ollóval, és elgyalogolt a több mint egy órára lévő kertészetbe. Ott megvette a virágot, leült a fűbe, és tüvel-huzallal elkezdte készíteni a füzéreket. Amikor kész volt, mindet betette a kosárba, és visszaballagott a városba.

Hunyorgott a napsütésben, a láthatár felé tartott. Körülbelül tíz perc múlva izzadni kezdett, és aggódott, hogy a nagy melegben elhervadnak a virágai. Ezért az útról letért a mezőre, letépett néhány dinnyelevelet, és gondosan betakarta velük a virágokat. Majd – még mindig aggódalmasan – a közeli kacsausztatóhoz ment, és vizet fröcskölt a szirmokra. Megnyugodva folytatta útját, időnként lenézett a dinnyelevelek alatt rejtőző kis virágaira, mintha egy pólyás-babára nézne féltőn. Úgy érezte, rég volt ilyen boldog. Ahogy ment a keskeny földúton a tágas mezők között, valahányszor vízhez ért, mindig megittatta kicsit a virágait.

Dél volt, mire visszaért Liuvárosba. Nem vesztegette az időt ebédelésre, hanem megállt az utca közepén, és árulni kezdte a magnóliát. Akkurátusan úgy rendezte el a dinnyeleveleket a kosár szélénél, hogy zöld keretbe foglalják a fehér szirmokat. Állt egy főnixfa alatt, fogta a kosarát, és minden járókelőre rámosolygott. Volt, aki észrevette a virágait, de rögtön félrenézett, és ment tovább. Két fiatal nő szemügyre vette a virágokat, és felkiáltott ámulatában, hogy milyen kedvesek a zöld levelek közül kikandikáló magnóliák, de Szung Kang nem tett mást, csak rájuk mosolygott. Mikor otthagyták, belenyilallt, hogy rosszul csinálta, azt kellett volna kiáltoznia, hogy „eladó!”, hiszen láthatóan nem voltak vele tisztában, hogy ő *árulja* ezeket a virágokat.

Aztán egy parasztlány ment arra, ugyanolyan virágokkal. Bal kezével vitte a kosarát, jobbában pedig egy virágfüzért tartott, úgy járkált fel s alá, és egyre csak azt kiabálta: – Magnóliavirágot vegyenek!

Szung Kang a nyomába eredt, ugyanúgy bal kezében a kosárral, jobbában a füzérrel. Valahányszor a lány elkiabálta magát, hogy „Magnóliavirágot vegyenek!”, Szung Kang félszegen hozzátette:

– Tőlem is!

A parasztlány, mikor látta, hogy arra jön egy fiatal nő, odaszólt

neki: – Nővérekém, ugye veszel egy szép magnóliafüzért?

Szung Kang odahajolt, tétovázott, aztán megszólalt: – Tőlem is.

A fél utca hosszán követte a parasztlányt, és vagy tucatszor mondta, hogy „tőlem is”. A lány idegesen hátrafordult, és ráripakodott:

– Ne mászkálj a sarkamban!

Szung Kang földbe gyökerezett lábbal, halálos zavarban figyelte a távolodó lányt. Abban a percben vetődött arra Fagylaltos Vang, és nyerítve felröhögött. Vang egész nap unatkozva kószált, de amikor meglátta Szung Kangot, ahogy a kosarával poroszkál egy aprócska lány után, akkorát nevetett, hogy belefájdult az oldala. Odament Szung Kanghoz, rábökött, és így szólt: – Nem topoghatsz utána egész nap.

– Miért nem? – kérdezte Szung Kang.

– Valamikor jeges nyalókák árusításából éltem – mondta büszkén Fagylaltos Vang. – Ha mindig valaki után méész, nyilván mindenki attól fog vásárolni, aki elöl megy, és akkor ki vesz meg tőled akármit? Olyan ez, mint a horgászás: két ember nem pecázhat ugyanannál a lyuknál. Külön-külön kell állniuk.

Szung Kang bólintott, és jobb kezében a virágokat, baljában a kosarat tartva elindult a lánnyal ellenkező irányban. Fagylaltos Vangnak eszébe jutott még valami, és utána szólt: – Amikor ez a kislány meglát egy fiatal nőt, azt mondja neki: „nővérekém”. Neked viszont azt keh mondani: „húgocskám”.

Szung Kang egy kis habozás után kibökte: – Nekem az nem megy.

– Akkor ne azt mondd – hagyta rá Fagylaltos Vang. – De nem mondhatod a fiatal nőknek, hogy „nővérekém”. Mégiscsak elmúltál harminc.

Szung Kang udvariasan bólintott, és már indult volna tovább, amikor Fagylaltos Vang megint utána szólt. Elővett a zsebéből egy

jüant: – Megveszek két füzért.

Szung Kang elfogadta a pénzt, odaadta a két virágfüzért, és nem győzött hálálkodni.

– Ne feledd – kötötte a lelkére Fagylaltos Vang, miközben két kézzel átvette a füzereket és az orrához emelte –, hogy én, Fagylaltos Vang voltam az első, aki virágot vett tőled! Ha tehát virágkereskedelmi vállalkozásba kezdesz, szólj, és én befektetek nálad.

Fagylaltos Vang most a beruházási bankár szerepét vette föl, és így büszkélkedett Szung Kangnak: – Sikeresen fektettem be a szemétágazatba, úgyhogy akár a virágszakmába is beszállhatok.

Fölemelte a két magnóliafüzért, mohón magába szívta az illatukat, mintha nem is virágot szagolna, hanem két tejszínes jégkrémet nyalna egyszerre.

Ahogy teltek az órák, Szung Kang lassanként megtanulta, hogyan kell magnóliavirágot kínálni, bár a hangjából nem tűnt el a feszenség. Még egy pár saját trükkre is rájött, például arra, hogy ruhaboltok bejáratánál várja az arra járó fiatal nőket. Nem ment be a boltba, és nem zargatta a vevőket válogatás közben, hanem türelmesen megvárta, míg kijönnek, és akkor szerény mosollyal elébük nyújtotta a virágot: – Kérem, vegyen a fehér magnóliafüzéreimből.

Szung Kang mindig is jóképű férfi volt, gyengéd mosolya pedig tetszett a liuvárosi fiatal nőknek, ezért szívesen vettek a szép, fehér virágaiból. Többen ismerték is, és tudtak a gerincsérüléséről, úgyhogy együttérzőn érdeklődtek a hogylétéről. Szung Kang mosolyogva felelte, hogy a háta ugyan meggyógyult, de nehéz testi munkát többé nem tud vállalni. Zavartan tette hozzá: – Ezért árulok most virágot.

Kosarával a kezében Szung Kang az összes liuvárosi ruhaboltot fölkereste, és mindegyik előtt sokáig időzött. Valahányszor sikerült

egy füzért eladnia, hálásan elmosolyodott. Egész nap nem evett semmit, mégse volt éhes. Amint az egyik bolt bezárt, rögtön továbbállt a másik elé. Az időérzékét elvesztette, csak azt tudta, hogy már nagyon későre járt. Kóborolt a hold- és lámpafényben, egyik füzért adta el a másik után. Már csak két füzére maradt, és az utolsó ruhaboltban is éppen zártak éjszakára. Szung Kang indult volna hazafelé, mikor arra ment egy fiatalasszony, aki jó pár bevásárlószatyrot cipelt. Mihelyt meglátta Szung Kang virágfüzérét a kosárban, elővette pénztárcáját, és megkérdezte, mibe kerül.

Szung Kang lenézett az utolsó két virágdíszre, és szabadkozva felelte: – Nem tudok megválni tőlük.

A nő értetlenül meredt rá: – Hát nem azért van itt, hogy virágot áruljon?

– De igen – magyarázta Szung Kang. – Az utolsó kettőt mégis megtartom a feleségemnek.

A nő bólintott, eltette a tárcáját, és elment. Szung Kang utánasietett, s előzékenyen megkérdezte: – Hol lakik? Hozhatnék holnap egy füzért ingyen is.

– Nem fontos – válaszolta a nő, hátra se nézve.

Tíz óra múlt, mire Szung Kang hazaért. A bejárati ajtó tárva-nyitva, ott állt Lin Hung, és lesett kifelé. Amikor meglátta Szung Kangot, nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében, aztán lehordta: – Hol tekeregtél? Halálra idegeskedtem magam.

Szung Kang arcára mérföldes mosoly ült ki, bekísérte feleségét a házba. Miután becsukta a lakás ajtaját, le sem ült, úgy beszélt el részletesen a nap történetét. Lin Hung rég látta ilyen lelkesnek. A kosár még a kezében volt, és még beszélt, miközben előhúzott a zsebéből egy maroknyi aprót, és tovább mesélt, ugyanakkor meg a pénzét is számolta. Boldogan jelentette be, hogy huszonnégy jüan ötven fent keresett aznap, majd odaadta az egészet Lin Hungnak: – Akár huszonöt jüant is kereshettem volna, de nem tudtam rászánni

magam, hogy azt az ötven fent is elkérjem.

Elővette a kosárból az utolsó két virágot, és odanyújtotta Lin Hungnak. Elmondta, hogy az a fiatal nő meg akarta venni, de ő nem adta: – Ezeket neked őrizgettem, nem tudtam rávenni magam, hogy eladjam.

– El kellett volna adnod – felelte fürgén Lin Hung. – Nekem nincs rá szükségem...

Mivel látta, hogy Szung Kang szeméből azonnal eltűnik a csillogás, gyorsan elhallgatott. Elvette a kosarat, és biztatta Szung Rangot, hogy üljön már le, és egyék. Ekkor eszmélt csak rá Szung Kang, hogy farkaséhes. Maga elé húzta a tálat, és befalta, ami benne volt. Lin Hung a tükörhöz lépett, és az egyik virágfüzért befonta a hajába, a másikat átvette a mellén, úgy ült le férjéhez, remélve, hogy észreveszi a virágokat. Szung Kang azonban ügyet se vetett a magnóliára, nem tudta levenni szemét Lin Hung boldogan mosolygó arcáról, és így rajta is olyan meglepedettség lett úrrá, mint még soha életében – ettől aztán kedvet kapott, hogy újból részletesen leírja a napját. Végül felsóhajtott, és azt mondta, sosem képzelte volna, hogy ilyen könnyű munkával is lehet annyit keresni, mint a dokkban. Ekkor Lin Hung eljátszotta azt, hogy mérges, megbökte Szung Kangot: – Na látod.

Amikor megpillantotta a virágot Lin Hung hajában, Szung Kang szeme felcsillant. Megkérdezte: – Ugye tetszik?

– Igen – bólintott Lin Hung.

Ezt az éjszakát Szung Kang békésen aludta át. Ritmusos légzését hallva Lin Hungnak eszébe jutott, hogy milyen régen nem aludt a férje ilyen mélyen. Ő viszont nem tudott elaludni. A magnólia-virágokat a párnájára tette, beszívta az illatukat, és elérzékenyülten sóhajtva gondolt Szung Kang hűségére és szerelmére. E percben mit se számított a Liu igazgatótól elszenvedett megaláztatás. Aztán mégis szorongani kezdett, amikor Szung Kang jövőbeli kilátásaira

gondolt, mert hát senki se árulhat virágot élete végéig. Ráadásul egy felnőtt férfi számára, amilyen Szung Kang, egész nap kosárral járkálni igencsak megalázó dolog.

Lin Hung félelme hamarosan igazolódott. A többi kötödei munkásnő rászokott, hogy Szung Kangan gúnyolódjon egész nap. Mondogatták, sose láttak még olyat, hogy férfiember virágot áruljon, főleg nem, ha valaki olyan szép szál ember, mint Szung Kang. Megjegyezték, hogy amikor a virágait kínálgatja, egészen halkán szólal meg, úgy, mint egy nő. És ezt nemcsak Lin Hung háta mögött susmutolták, hanem egyenesen az orra alá dörgölték, mire ő szégyenében elvörösödött. Amikor hazaért, nem bírta tovább, és ráförmedt Szung Kangra, hagyja abba ezt a megalázó munkát. Szung Kang azonban csökönyösen nem volt hajlandó abbahagyni, pedig a bevétele folyamatosan csökkent. Liuvárosban sok fiatal nő ismerte Szung Kangot, és nem akartak fizetni a virágért, hanem megkérték, hogy adja ingyen. Szung Kang nem bírta nemet mondani, így övék lett a gonddal és fáradsággal összefűzött tömérdek virág. Még azok a kötödei munkásnők is arcátlanul követelni kezdték a nekik járó magnóliát, akik Lin Hung füle hallatára gúnyolták Szung Kangot, aztán meg a mellükön átvetve hordták a füzéreket. Utána meg hergelték Lin Hungot, valahányszor meglátták: – Ezt a te Szung Kangodtól kaptuk.

Lin Hung faképnél hagyta őket, de esténként leteremtette Szung Rangot. A csukott ajtó mögött fojtott dühvel mondta: – Megtiltom, hogy ezentúl virágot árulj.

Szung Kang számára ez az éjszaka soha nem akart véget érni. Lin Hung fáradt volt, csak pár falatot evett, aztán lefeküdt aludni. Szung Rang is alig vacsorázott, aztán sokáig ült még az asztalnál. Hánytatette magában a dolgot, s végül arra jutott, hogy a virágárusítás nem megoldás. Elkésérítette, hogy új munkájával ilyen hamar fel kell hagynia. Csöndben lefeküdt Lin Hung mellé, s könnyű lélegzését hallgatva ő is fokozatosan megnyugodott. Fogalma se volt,

mit kell kiállnia feleségének a gyárban a láncdohányos, kéjsóvár Liu igazgatótól.

Amikor másnap fölkel, látta, hogy Lin Hung már a fürdőszobában van, arcot és fogat mos. Ő is gyorsan felkel, felöltözött, ment a fürdőszobába. Lin Hung szótlanul meredt rá, a szája tele volt fogkrémmel, Szung Kang pedig bejelentette: – Nem árulok többé virágot.

Habozott egy pillanatig, aztán elindult az ajtó felé. Lin Hung kijött a fürdőszobából, megkérdezte, merre megy. Szung Kang visszafordult: – Munkát keresek magamnak.

Lin Hung, törülközővel a kezében, megkérdezte: – De reggeliztél már?

– Nem vagyok éhes. – Szung Kang már nyitotta az ajtót.

– Ne menj még!

Lin Hung a férje zsebébe dugott egy kis pénzt, mondta, hogy vegyen magának ennivalót. Amikor fölnézett az arcára, és látta, hogy Szung Kang mosolyog, beléhasított a szomorúság, és lehajtotta fejét. Szung Kang mosolyogva megpaskolta a hátát, aztán megfordult, hogy induljon. Lin Hung kikísérte az ajtóig, mintha valami hosszú utazásra menne. Csöndesen a lelkére kötötte: – Nagyon vigyázz magadra!

A férfi bólintott, ment tovább, Lin Hung utána szólt: – Keresd meg Kopasz Lit!

Szung Kang megtorpant, azután határozottan nemet intett: – Nem keresem meg.

Lin Hung nagyot sóhajtott, nézte, ahogy csökönyös férje a reggeli napfényben távolodik a kis utcában. Szung Kang megkezdte az álláskeresés babramunkáját, és a következő évben minden reggel nekivágott, este meg későn ért haza. Eltökélten kereste a megélhetés lehetőségét. Arca egyre sápadtabb lett, és miután esténként

kimerülten hazavonszolta magát, némán ült az ebédlőasztalnál. Lin Hung nem mert a szemébe nézni, tudta, hogy megint üres kézzel jött haza. Szégyenkező arccal fogyasztotta el vacsoráját, aztán lefeküdt, de amikor másnap a kelő nap ébresztette, megújult optimizmussal folytatta az álláskeresést. Abban az évben talált néhány részmunkaidős állást, például néha helyettesítette a raktár portását. Amikor a pénztárosok a piacon, a moziban, a busz- és a hajóállomáson valamiért szabadnapra mentek, helyettük is beugrott. Ő lett a liuvárosi Főhelyettes: a végén már huszonnégy különböző helyen számítottak rá, hogy ha üzennek érte, az utolsó pillanatban beugrik. Ezzel együtt az év során összesen ha két hónapot dolgozott.

Lin Hung egyre jobban aggódott érte, sokat sóhajtozott, néha még káromkodott is. Igaz, sóhajtozásának s káromkodásainak nem Szung Kang volt a tárgya, hanem az undorító igazgató, aki minduntalan az eszébe jutott; Szung Kang mégis feltételezte, hogy mindez neki szól. Ezért mindennap, ha megjött, lehorgasztotta fejét, és egyre mélyebben hallgatott. Noha nagyon kevés pénzt keresett, mindet odaadta Lin Hungnak. A legjobban az bántotta, hogy ahányszor átadta feleségének azt a kicsi összeget, utánjárásának, fáradozásának minden eredményét, az asszony mindig a fejét csóválta, csalódottan elfordult, és azt mondta csöndesen: – Miért nem tartod meg? –Ez a kérdés mindannyiszor tördőfésként hatott Szung Kangra.

Két évvel azután, hogy a gerince megroppant, Szung Kangnak végre sikerült állandó munkát találnia a cementgyárban. Egész évben minden munkanapon dolgozhatott, és ha kedve támadt, túlórázhatott is. A siker visszahozta arcára a mosolyt, és visszanyerte azt a magabiztosságot, amit annak idején érzett, amikor még az Öröklét kerékpárját hajtotta. Miután megszerezte az új állást, nem indult haza, hanem egyenesen a kötöde kapujához ment, és ott várt Lin Hungra. A többi munkásnő kitódult a biciklijén, dongóján, robogóján, Lin Hung lemaradva toltá kifelé a kapun az ósdi Öröklét

biciklijét. Amikor előbukkant, Szung Kang felhevültén újságolta: – Van már állásom!

Szung Kang lelkes örömeinek láttán Lin Hungot elfogta a szomorúság. Hagyta, hogy férje tekerje a biciklit, ő felült mögé, ahogy régen, két kézzel átkarolta a derekát, arcával a hátának simult. Azon az éjszakán észrevette, hogy Szung Kang mennyire megöregedett. Homloka, szeme sarka csupa ránc volt, sűrű haja megritkult. Sajnálta és féltette, úgyhogy amikor lefeküdtek, sokáig masszírozta férje hátát. Azon az éjszakán szorosan átölelték egymást, mintha ez volna a nászéjszakájuk.

Szung Kang abban az időben nagyon keményen hajtott, mert félt, hogy újra állástalan lesz. Azt a munkát végezte, amire senki más nem volt hajlandó: cementet töltött a zsákokba. Bár maszk volt az arcán, iszonyatos mennyiségű cementport lélegzett be, és két év alatt a tüdeje teljesen tönkrement. Lin Hung emiatt sokat sírt keservesen. Szung Kang pedig újból állástalan lett, de nem ment kórházba, mert nem tudta rászánia magát a pénzkiadásra.

Újra ő lett a liuvárosi Főhelyettes. Miután a tüdeje tönkrement, nem akart többé a hitvesi ágyban aludni, mert félt, hogy a betegsége Lin Hungra is átragad. Felajánlotta, hogy majd alszik a díványon, de Lin Hung nem engedte, mondván, hogy ha Szung Kang nem hajlandó vele aludni az ágyban, akkor ő költözik a díványra. Így nem maradt más hátra: Szung Kang keresztben feküdt, Lin Hung lábánál. Amikor éppen volt munkája, sebészmaszkkal ment ki az utcára, nehogy másokat megfertőzzön. Szung Kang volt az egyetlen ember Liuvárosban, aki egész évben maszkot hordott, még a nyári kánikulában is, ezért még a legkisebb gyerek is rögtön felismerte, amikor az utcán bandukolt, és így köszönt neki: – Megjött a Főhelyettes!

56. FEJEZET

Kopasz Li Szung Kangnak még az emlékét is kiverte a fejéből. Két ujját feltartva mondogatta, hogy nappal az üzleti életben tarol, éjjel a nők között. Őrült sok dolga van, és a pénzen meg a nőkön kívül nem érdekli semmi. Nem nősült meg, de annyi nővel feküdt le, hogy már képtelen volt számon tartani. Amikor egyszer valaki megkérdezte tőle, hány nővel hált már, Kopasz Li törte a fejét egy darabig, s a végén némi bánkódással a hangjában azt felelte: – Nem annyival, mint ahány alkalmazottam van.

Kopasz Li nemcsak liuvárosi nőkkel feküdt le, hanem akadtak szeretői az ország minden vidékéről, Hongkongból, Tajvanról és más tengerentúli kínai közösségekből, valamint tucatnál több külföldi nője is volt. A legkülönfélébb nőkkel bújt ágyba – magassal, alacsonnyal, kövérrel, sovánnyal, széppel, csúnyával, fiatallal, öreggel. Mindenki azt mondta, hogy Kopasz Li abszolúte nem válogatós, nem utasít vissza egyetlen nőnemű lényt sem, és ha egy kocát terelnének az ágyához, azzal is nyilván eltöltene egy éjszakát. Volt nő, aki titokban feküdt le vele, és suttyomban fogadta el a pénzt, mások úgy feküdtek le pénzért, hogy aztán eldicsekedtek vele. Nem pontosan azzal a ténnyel, hogy vele háltak, hanem azzal, hogy milyen mesés, milyen elképesztően jó Kopasz Li az ágyban. Azt mondták róla, hogy egy vadállat, egy végtelen sorozatok kilövésére képes géppuska, és addig dugja az ember lányát, amíg annak a lába be nem görcsöl, és másnap járni se nagyon tud, sőt még azon is csodálkozik, hogyan jutott ki élve az ágyból.

Kopasz Li körül több volt a buja pletyka, mint csatatéren a durranás. Némelyik nő a vagyonára vetett szemet. Az első, aki konkrét lépéseket tett, egy huszonéves lány volt, aki faluról jött Liuvárosba munkát keresni. Magával vitte újszülött csecsemőjét Kopasz Li irodájába, és boldogságban úszva megkérdezte, milyen nevet adjanak neki ők ketten. Kopasz Li rámeredt a lányra, de nem tudta hová tenni. Kétkedő hangsúllyal érdeklődött: – Mi a fasz közöm van ehhez?

A lány bömbölni kezdett, hogyhogy egy apa nem ismer rá a saját fiára. Kopasz Li elnézte a jövevényt, és töprengett egy fél percig, de az égvilágon semmi nem emlékeztette rá. – Tényleg lefeküdtem veled? – kérdezte.

– Hogyan kérdezhetsz ilyet? – A lány az orra elé dugta a csecsemőt, nézze meg jól. További bömbölés után folytatta: – Láthatod, a szemöldöke, a szeme, az orra, a szája, a homloka, az álla, mind-mind a tiéd...

Kopasz Li szemügyre vette a babát, de úgy találta, hogy olyan, mint egy kisbaba, és különösebben nem hasonlít senkihez. A lány ekkor lehúzta a gyerek pelenkáját, és megmutatta: – Még a pénisze is olyan, mint a tiéd.

Kopasz Li irgalmatlan dühbe gurult, amiért ez a nőszemély az ő hatalmas hímtagját egy ilyen kis vakarcs szójabab méretű füttyijéhez merte hasonlítani. Tombolt és ordított, miközben számos beosztottja kituszkolta a hisztériás anyát az ajtón.

A fiatal nő ekkor tüntetni kezdett Kopasz Li cégbirodalmának székháza előtt. Mindennap odament a főkapuhoz, karjában a gyermekével, és zokogva tudatta mindenkivel, aki meghallgatta, hogy Kopasz Li emberi jóérzését ellopta egy kutya, bekapta egy farkas, megrágta egy tigris, és kiszarta egy oroszlán. Néhány nappal később megjelent egy másik kismama, aki könnyek között elmesélte, hogyan csalta Kopasz Li az ágyába, és hogyan ejtette teherbe. Még tragikusabb hüppögések közepette elpanaszolta, hogy amikor világra hozta gyermekét, Kopasz Li még csak el se jött meglátogatni. Aztán jött egy harmadik nő is, ruhájába egy négy-öt éves forma kisfiú csimpaszkodott. Ő nyugodtabb természetű volt, mint az első kettő, és nem sírt, csak zord hangon megvádolta Kopasz Lit azzal, hogy becsapta – mert állítólag csak azután feküdt le a nőcsábásznak, hogy az megesküdött: feleségül veszi, és boldogan élnek mindhalálig. Rámutatott a fiúra, és közölte, hogy a korából ítélve

nem lehet más, mint Kopasz Li elsőszülött fia és örököse. Mihelyt befejezte, felbukkant egy negyedik nő, aki a saját hét-nyolc éves gyerekéről bizonygatta, hogy Kopasz Li elsőszülött fia és törvényes örököse, nem is lehet más.

Sorra érkeztek Kopasz Li állítólagos szeretői a gyerekeikkel, számuk hamarosan meghaladta a harmincat, és mind ott tömörültek az utcán, Kopasz Li székháza előtt. Napról napra ott zokogtak és panaszolták a nőcsábász Kopasz Li állhatatlanságát. Lármásan fecserészték egymás között, afféle kis piactérré változtatva a székház előtti utcaszakaszt. Néha látványosan össze is verekedtek az előnyösebb állóhelyekért, leköpdösték egymást, és huzigálták egymás haját, karmolták egymás arcát, tépték a ruháját. Az utcát hajnaltól sötétedésig betöltötték az asszonyi átkok és a gyermeksírás.

Annyi nő tüntetett a székház előtt, hogy Kopasz Li alkalmazottai nem jutottak be a munkahelyükre, és hatalmas közlekedési dugók keletkeztek. A Kínai Nőszövetség helyi tagozatának igazgatónője és beosztottai teljes létszámban kivonultak, hogy távozásra buzdítsák az anyákat, és biztosítsák őket, hogy a kormányzat méltányos megoldást dolgoz majd ki a Kopasz Livel folytatott jogvitájukra. A nők azonban nem tágítottak, és inkább azért folyamodtak az igazgatónőhöz, hogy a Nőszövetség lépjen fel annak érdekében, hogy Kopasz Li igenis vegye őket feleségül. Az igazgatónő nem tudta, sírjon vagy nevéssen, de eszükbe idézte, hogy a törvény szerint egy férfinak csak egy felesége lehet, ezért nincs rá mód, hogy Kopasz Li valamennyiüket feleségül vegye.

A megyei közlekedési főigazgató felhívta Kopasz Lit, és figyelmeztette, hogy a megye legfontosabb útvonala már több mint egy hónapja járhatatlan, és ez súlyos csapást jelent a megye gazdaságának. Felhívta a megyei prefektus, Tao Csing is, és elmondta, hogy mivel jelenleg Kopasz Li a megye legbefolyásosabb embere, ha ezt az ügyet nem rendezik kielégítő módon, az nemcsak

Kopasz Li imázsát rontja le, hanem súlyosan csorbul az egész megye hírneve is. Kopasz Li csak kuncogott, és azt mondta, hadd tüntessenek tovább. Tao Csing ellene vetette: máris harminc nő demonstrál, és ha most nem lépnek fel ellenük határozottan, a számuk még gyarapodhat. Kopasz Li azt válaszolta: – Minél többen vannak, annál jobb. Úgy mondják, „minél több a bolhád, annál kevésbé kell félned a bolhacsípéstől”.

A tiltakozó seregletben voltak olyanok, akik csakugyan lefeküdtek Kopasz Livel, olyanok, akik ismerték, de nem feküdtek le vele, és olyanok is, akik soha életükben nem látták. A lefekvők egy része őszintén meg volt győződve, hogy ő a gyerek apja, és természetesen ők voltak a legbiztosabbak a dolgukban. Megvitatták egymással a helyzetet, és úgy döntöttek: ahelyett, hogy étlen-szomjan, holtfáradtan egész nap tüntetnének, jobb, ha bíróság elé citálják Kopasz Lit.

Mihelyt kiderült, hogy Kopasz Liből Alperes Li lett, hatalmas tömeg gyűlt össze a tárgyalóteremben és a bíróság épülete előtt. Kopasz Li öltönyben és lakkcipőben jelent meg a tárgyaláson, hajtókáján kis piros virág díszlett, mert egyenest új vállalkozásának avatási ünnepségéről jött. Akár egy vőlegény, olyan széles mosollyal tört magának utat a tömegben át az épületig, aztán úgy foglalt helyet az alperesi széken, mint aki egy jelentést készül benyújtani. Türelmesen végigülte az összes nő vallomását, figyelmesen, mint a mesét hallgató kisgyerek. Amikor könnyek között felidéztek, milyen csodálatos órákat éltek át vele, Kopasz Li elpirult, és ámulva kérdezgette: – Tényleg? Tényleg ilyen voltam?

Két óra elteltével azonban kezdett beleunni. A vallomásokban egyre több volt a lapos ismétlődés, ráadásul a felperesek többsége még hátravolt. Kopasz Li megelégtelte a dolgot, és engedélyt kért, hogy szólhasson. Miután a bíró megadta a szólás jogát, Kopasz Li a mellzsebébe nyúlt, és vigyázatosan előhúzta az adu ászt: a vazektómiájáról szóló, több mint egy évtizedes zárójelentést.

Átadta a papírt a bírónak, aki elolvasta, és legalább két percen át fékezhetetlenül kacagott. Végül összeszedte magát, komoly arcot vágott, és kijelentette, hogy Kopasz Li ártatlan, mivel az ondóvezetékét több mint egy évtizeddel korábban lekötötték, ezért képtelenség, hogy az idehozott gyermekek közül egyetlenegynek is az apja lehetne. Döbönt csend telepedett a tárgyalóteremre, de pár perc múlva a hallgatóságból is kitört a mennydörgő kacaj. Amikor a bíró tájékoztatta Kopasz Lit, hogy beperelheti a nőt csalásért és rágalmazásért, legalább egy tucatnyi felperes elsápadt, ketten elájultak, négyen elsírták magukat, hárman pedig megpróbáltak elosonni, de a tömeg nyomban elkapta őket, és visszavitte a terembe. Közben azok a nők, akik csakugyan lefeküdtek Kopasz Livel, bejelentették, hogy fellebbeznek, mert lehet ugyan, hogy Kopasz Li nem a gyermekük apja, de attól még velük hált, és elvette a szüzességüket, ami még az életüknél is becsesebb volt nekik. Ha nem járnak sikerrel városi középfolton, elmennek a megyei bíróságra. Ha ott sem nyernek, akkor meg nem állnak fellebbezéseikkel a pekingi Legfelsőbb Bíróságig. Ha pedig ott sem sikerül, akkor a hágai Nemzetközi Bírósághoz fordulnak.

A tömeg a torkukra forrasztotta a szót: – Ha ti beperlitek Kopasz Lit, amiért lefeküdt veletek, Kopasz Li ugyanúgy beperelhet titeket, amiért lefeküdtetek vele. Ha kártérítést akartok tőle az elvesztett szűzhártyátokért, ő is kártérítést követel, az elvesztett szüzességéért.

Akkora lett a hangzavar, mint egy megbolydult baromfitelepen. A tömeg Kopasz Li mellé állt, és a csaló nőszemélyeket vette célba, kérték a bírót, hogy rendelje el a letartóztatásukat. A bíró meg hiába verte a kalapácsával az asztalt, és hiába igyekezett túlkiabálni a lármát, nem tudott rendet teremteni. Csak azután kezdtek végre megnyugodni a kedélyek, hogy Kopasz Li fölállt, és tisztelettudón meghajolt a publikum előtt. Így szólt: – Liuvárosiak, barátaim, köszönöm, köszönöm.

Érzelmeivel küszködve fölitatta könnyeit, majd folytatta: – Az a

tény, hogy ilyen sokra vittem, csakis a ti támogatásotoknak köszönhető. Ma a szívemből fogok szólni hozzátok. Igen, igaz, hogy én, Kopasz Li, rengeteg nővel lefeküdtem, de nem rejtem véka alá az én nagy szerencsétlenségemet se, merthogy ennyi hosszú év alatt egyetlen szűzhártyával sem volt dolgom.

A liuvárosiak úgy kacagtak, hogy majdnem leszakadt a mennyezet, a hasukat csapkodták és azt kiáltozták: – Hát ez remek! – Kopasz Li intett, hogy csituljanak, aztán így beszélt: – Azért döntöttem a vazektómia mellett, mert a lány, akit szerettem, úgy döntött, hogy máshoz megy férjhez. Ekkor úrrá lett rajtam a kétségbeesés, és elvesztettem minden gátlásomat, máskülönben hogy is hálhattam volna ilyen sok nővel? Ha egy férfi elhatározza, hogy elcsábít minden útjába kerülő nőt, akkor természetesen csak olyan nőkkel van dolga, akik maguk is laza erkölcsűek. Ma megvilágosodásban volt részem, és arra jutottam, durván fogalmazva, hogy az ember addig nem mondhatja, hogy lefeküdt egy nővel, amíg olyan nővel nem feküdt le, akinek ép a szűzhártyája. Vagy hogy elegánsabban mondjam, amíg az ember nem feküdt le olyan nővel, aki őszintén szereti, addig valójában nem feküdt le egyetlen nővel sem. Az a szomorú igazság, hogy egyetlenegy nő nem akadt, aki őszintén szeretett volna. Ezért hát mindegy, hány nővel szűrtem össze a levet, akár saját magammal is lefeküdhettem volna.

A liuvárosiak úgy nevettek, hogy majd' megfulladtak, és a mámoros hördüléseik meg nyihogásaik betöltötték a tárgyalótermet. Kopasz Li bosszúsan felmordult: – Ez nem vicc!

Amikor mindenki lenyugodott, Kopasz Li méltóságteljesen megdöngötte a mellét: – A szívemből beszélek. – Ismét felitatta könnyeit, aztán folytatta szívbeli bánatának részletezését: – Az igazat megvallva, én már udvarolni sem vagyok képes. Régebben megpróbáltam udvarolni néhány fiatal nőnek, de nem jutottam vele semmire. Hogy miért? Mert egy züllött alak lettem.

Igyekezett megértetni magát: – Amikor udvarolok, a nők hajlamosak elveszteni a józan eszüket, és néha egy kicsit hisztiznek is. Ha erre sor kerül, muszáj kiabálni meg káromkodni velük: „A francba, hát ez meg miféle akadékoskodás?” Pár ilyen kiabálás után a rendes nők mindig elmenekülnek.

Kivárt, és szomorúan elmosolyodott: – És miért van ez? Mert már megszoktam, hogy fizetek a szexért. Természetes, hogy azok a nők, akik pénzért fekszenek le velem, nem ellenkeznek. A szex számomra olyan, mint az üzlet, és semmi köze a szerelemhez. Képtelen vagyok a nők iránti tiszteletre, és mivel nem tisztelem őket semennyire, udvarolni sem tudok nekik. Ez az én tragédiám!

Kopasz Li a liuvárosiak kacaja közepette fejezte be szónoklatát. Miután megtörölte könnyes szemét, a harminc felperesre mutatott, és nagylelkűen közölte: – Nekik se lehetett könnyű. Egy egész hónapon át tüntettek a cégem előtt. – Odafordult egyik beosztottjához: – Szólj a főkönyvelőmnek, hogy fizessen mindegyiknek ezer jüant, és ezt majd mint egyhavi bért könyveljük le.

A liuvárosiak lármásan helyeseltek. A volt felperesek mind megnyugodtak, és megfeledkeztek haragjukról, arra gondoltak, hogy tyúkot ugyan nem sikerült lopniuk, de közben a rizs sem hullott ki a markukból, sőt annyi pénzt szereztek a végén, hogy abból egy másik marék rizsre is telik. Általános helyeslés közepette hagyta el az elégedetten mosolygó Kopasz Li a tárgyalótermet. Mielőtt beszállt Santana szedánjába, visszafordult, és integetett az éljenző tömegnek. Miután pedig beszállt, lehúzta az ablakot, és tovább integetett, miközben a sofőr gázt adott.

E különös incidens után Kopasz Li mint becses kincsére tekintett a vazektómiáról szóló zárójelentésre, és úgy vélte, hatalmas szerencséje volt, hogy dührohámában alávetette magát a műtétnek. Sose hitte volna, hogy ennyi bajtól kíméli meg magát. Gondosan

bekereteztette a dokumentumot, és felakasztotta a birtokában lévő két remekmű, Csi Paj-si, illetve Csang Ta-csien festményei közé.

A liuvárosiak egyetértettek abban, hogy Ropasz Li zseniális döntést hozott, amikor elköttette az ondóvezetékét. Gondoljuk csak meg, ha nincs ez a műtét, hány kicsi Kopasz Li szaladgálna minden utcán és sikátorban, köztük esetleg néhány nagy orrú, szőke, kék szemű példány is?

Aztán a népek szabadjára engedték képzeletüket, és kitalálták, milyen előtörténete lehetett Kopasz Li műtétjének: abból a történetből, miszerint szerelmi csalódásában végeztette el a vazektómiát, igazi legendát csiholtak. Városszerte mesélték, hogy fogta a kötelet, és a saját nyakára hurkolta, és megpróbálta felkötni magát egy faágra, de se a kötél, se a faág nem bírta, ezért a földre esett, és a szája telement sárral. Utána elbeszélték, hogyan próbálta a folyóba ölni magát, de miután beleugrott, eszébe jutott, hogy mégis tud úszni, ezért nem megy a megfulladás. Elképzelték, ahogy kikecmereg a folyóból, és káromkodik: „Bassza meg, már kinyírni se tudom magam!” Ezért hát hazament, lehúzta a gatyáját, elővette a fütykösét és a vágódeszkára tette, fogta a bárdot, és már éppen lecsapta volna, mikor hirtelen rájött a hugyozhatnék. Mire visszajött a vécéről, rájött, hogy mégse bír megválni a fütykösétől. Ezért borotvát keresett, hogy azzal nyisszantsa le a tojásait. De annyira rettegett, hogy a zacskója összezsugorodott, és a tökei nem lógtak rendesen. Ezért megkönyörült rajtuk. És csak ekkor ment el a kórházba vazektómiát csináltatni.

Most, hogy fény derült Kopasz Li évtizeddel korábbi műtétjére, a liuvárosiak figyelme ismét Lin Hung felé fordult. Sokan mutogattak rá, sajnálták, fejüket csóválták balsorsa miatt. Egyik-másik liuvárosi nő szinte lubickolt a kárörömben, és élvezkedve mondta, hogy Lin Hung talán okosnak látszik, de igazából nagyon buta; mások pedig sopánkodtak amiatt, hogy ismét igazolódott a mondás: „A szépségre gyakran rájár a rúd.” Néhány férfi azonban védeni próbálta, ők azzal

érveltek, hogy senki sem láthatta előre, mi fog történni, és még a jövőmondók is csak más emberek jövőjét tudják megjósolni, nem a sajátjukét. Ha mindenki előre látná a jövőjét, a múltbeli császárok egyszer se veszítették volna el hatalmukat, Lin Hung pedig sose szalasztotta volna el Kopasz Lit.

57. FEJEZET

Író Liu is jelen volt a tárgyaláson. Liuváros két Tehetséges Emberének egyike saját szemével látta a mulatságos jelenetet, és saját fülével hallotta Kopasz Li szívszaggató beszédét. Annyira izgatott volt egész este, hogy nem tudott elaludni, és biztos volt benne, hogy olyan témára akadt, amilyen csak egyszer adódik egy életben. Ezért kibújt az ágyból, felöltözött, és az egész éjszakát azzal töltötte, hogy hosszú cikket írt „Szerelemért zokog a milliomos” címmel. Hogy Kopasz Li történetét irodalmi magaslatokra emelje, betartotta a hármas retorikai követelményt: emelkedett volt, lendületes és alapos. Azt a tényt, hogy Kopasz Li több száz nővel feküdt le, oly módon szépítette meg, hogy több száz nő törte össze a szívét. Leírta, hogy Kopasz Li minden egyes ismeretségben az ő szerelmi ideálját kereste, ám egyszer sem szűzzel, hanem mindig lotyókkal akadt dolga.

Író Liu igyekezett a gyermekkori traumáig visszavezetni Kopasz Li nehéz sorsát. A tizennégy éves Kopasz Li kalandját – hogy csupasz fenekeket les ki a közbudin – az áldozat tragédiájává formálta. Elbeszélte, hogy az ifjú Kopasz Li belépett az illemhelyre, leguggolt, nyögött egyet-kettőt, de még mielőtt székelni kezdett volna, nadrágzsebéből véletlenül kicsúszott a kulcsa, bele a pöcegödörbe. Miközben lehajolt érte, bejött bizonyos Csao úr, s ügyet sem vetve Kopasz Li tiltakozására, megragadta, és leskelődéssel vádolta, majd diadalmenetben végighurcolta Liuváros utcáin. Író Liu tollán a másik liuvárosi Tehetséges Ember, Költő Csao átalakult egy névtelen Csao úrrá, aki olyan reménytelenül

együgyű fickó volt, hogy a segge lyukát se tudta megkülönböztetni a budi lyukától. Író Liu meghatóan ecsetelte, miként szennyezték be a hamis vádak e tiszta ifjút, és hogy ez a fiatalember mégse züllött el, hanem már zsenge korában megtanulta az önfegyelmet, tűrte az igaztalan megaláztatásokat, és olyan felnőtt vált belőle, aki csak másokért fáradozik, mígnem végül sikerült kiépítenie hatalmas üzleti birodalmát.

A cikk először a helyi esti újságban jelent meg. Kopasz Li mély elégtétellel olvasta, főleg azt a részt, hogy a zsebéből kiesett a kulcs, ő meg lehajolt, hogy kihalássza a pöcegödörből. Kopasz Li többször is megdicsérte a cikket, bal öklével döngette az asztalt, míg jobbával az újságot lengette, és azt kiabálta: – Ez a csibész Író Liu piszok tehetséges fickó! Ezzel a kulccsal egy csapásra szétzúzta Liuváros történetének leggyalázatosabb hamis vádját! – Vigyorogva nyilatkozta ki: – A történetírásban előbb-utóbb mindig felszínre bukkan az igazság.

Egyetlen apró fenntartása volt csak. Fölmutatta öt ujját, és bejelentette, hogy legalább ötvenmillió jüanra rúg a személyes vagyona, akkor hát milyen alapon hívja Író Liu egyszerűen csak „milliomosnak”? Persze nem csinált belőle nagy perpatvart, mert, ahogy egyik beosztottjának mondta: – Ha valaki még sosem látott ennyi pénzt, már attól is hasra esik, ha sikerült leírnia, hogy „millió”.

Író Liu cikkét két hónapon belül országszerte több száz újság és bulvárlap közölte újra. A történet minden egyes közléssel tovább formálódott, a cím pedig idővel ez lett: „Szerelemért zokog a multimilliomos”. Amikor Kopasz Lihez eljutott ez a változat egy több száz kilométerre levő városból, már fölöttébb meg volt elégedve a címmel, és meg is jegyezte: – Ezt a cikket a tényszerű igazság tiszteletének jegyében írták.

Miután Író Liu cikke az egész ország minden zugát bejárta, visszatért Liuvárosba, ahol is a tartományi lapban a szalagcím már

nagyságrendet váltott: „Szerelemért zokog a milliárdos”. Kopasz Li szerényen nevetgélt, amikor ezt olvasta: – Ez már tényleg kissé túlzás.

Író Liu nem hitte volna, hogy ennyi utánnomást ér meg a cikke – az újraközlő lapok száma vetekedett Kopasz Li szeretőinek számával. Ennyi sok év után Író Liu mégiscsak híres ember lett, és végre csillapult régi sértettsége, amiért senki sem tudja róla, kicsoda. Széles mosollyal ment végig Liuváros főutcáján, a pénzutasványát lobogtatva, és elújságolta minden szembejövőnek: – Naponta érkezik egy pénzutasvány, folyton a postára kell szaladgálnom. – Drámai sóhajjal fűzte mindig hozzá: – Fárasztó dolog a hírnév.

Miután a cikk híres emberré tette író Liut, Költő Csao már nagyon bánta, hogy nem ült be a tárgyalóterembe megfigyelőnek, s így nem ő írta meg a cikket Kopasz Liről. Rá szokott bökní arra a részre, ahol a cikk elbeszéli az ifjú Kopasz Li illemhelyi kalandját, és ilyenkor morcosan tudatta a liuvárosiakkal: – Ezt nekem kellett volna elmesélni! Író Liu ellopta tőlem a sztorit.

Elkerülhetetlen volt, hogy Liuváros két Tehetséges Embere előbb-utóbb össze ne akadjon. Erre végül is Kovács Tung szupermarketjének megnyitóünnepségén került sor. Kovács Tungnak már volt három boltja, de amikor látta, hogy Kína-szerte úgy nőnek ki a földből ezek a szupermarketnek nevezett újfajta üzletek, mint tavaszi zápor után a bambuszajtás, ő is lépést tartott a korról, és megnyitotta saját, háromezer négyzetméteres szupermarketjét. Egészen fényűző megnyitási ceremóniáról gondoskodott. Mivel nem sikerült rábeszélnie Tao Csing megyei prefektust, hogy személyesen vegyen részt, végül is beírta a megyei prefektus titkárával; és mivel az irodaigazgatókat se tudta rábeszélni, hasonlóképpen beírta az osztályvezetőkkel. Kopasz Lit túlságosan lekötötték üzleti ügyei és az interjúk, de maga helyett egy óriási virágkompozíciót küldött. Fogtépő Jü az adott pillanatban épp az Eurostar vonaton utazott

Milánóból Párizsba, de amikor átlépett a svájci határon, táviratban gratulált, és megkérte Fagyaltos Vangot, hogy olvassa fel üzenetét az avatóünnepségen. Vang azonban rájött, hogy nem boldogul vele, ugyanis a távirat két sora idegen nyelven volt, és még azt se tudta eldönteni, hogy olaszul-e vagy franciául. Kovács Tung izgatottan tépte ki a kezéből, és meglengette a tömeg felé: – Még külföldi barátaim is küldenek üdvözlő táviratot!

Kovács Tung meghívta Liuváros krémjének két jeles személyiségét, író Liut és Költő Csaot is. Amikor Csao megpillantotta Liut, elkomorodott, író Liunak viszont fülig ért a szája. Szó nélkül álltak egymás mellett. Egy ideig eltartott ez a békés egymás mellett állás, de amikor Kovács Tung bemutatta a jelenlévő vendégeket, elszabadult a pokol. Kovács Tung először Író Liu felé intett: – Ő a híres „Szerelemért zokog a milliomos” szerzője. – Mennydörgő taps, Író Liu boldogan mosolygott.

Kovács Tung ezután Költő Csaot mutatta be: – Ő pedig Csao úr, a „Szerelemért zokog a milliomos” egyik központi szereplője. – Taps sehol, ellenben a tömeg horkantgatva, nevetgélve üdvözölte Csaot.

Amióta ő lett Író Liu cikkében az a „bizonyos Csao úr”, Költő Csao tombolt dühében, és most, hogy Kovács Tung is így mutatta be, nem tudta tovább türtőztetni magát. Író Liura mutatva keserűen panaszkolt: – Ha volna szemernyi vér a pucádban, egyszerűen azt írtad volna, hogy „Költő Csao”, de mivel egy gyáva féreg vagy, elkented a dolgot ezzel a „bizonyos Csao úr”-ral.

Író Liu nyájasan mosolygott, és nyugtatgatta Költő Csaot, ne mérgeledjön már: – A te korodban megárt az idegesség. Könnyen gutaütést kaphatsz.

Az alig álcázott túsúrásra Csao sápadt arca céklavörös lett. Mindenki füle hallatára ordítózni kezdett író Liuval: – Ez az én sztorim, milyen jögon merészelted te megírni?

– Hogyhogy a te sztorid? – kérdezett vissza Író Liu színlelt

értetlenséggel.

– Az, hogy Kopasz Li kileste a nők fenekét a közös illemhelyen, nyilvánvalóan az én történetem, nekem kell elmondani – mondta Költő Csao, és körbemutatott az ünneplő publikomon: – Egy bizonyos életkoron felül minden liuvárosi férfi és nő emlékszik rá, hogy én csíptem nyakon azt a suhancot, és én masíroztam vele végig az utcákon.

– Pontosan így van – bólintott író Liu. – A női ülepeket megleső Kopasz Li a te sztorid. De én nem erről írtam. Én arról írtam, hogy Kopasz Li a zsebéből kiesett kulcsát kereste, az pedig az én történetem.

A tömeg jót nevetett rajta, és megállapította, hogy író Liunak igaza van. Költő Csaonak torkán akadt a szó, és az arcáról ismét eltűnt minden szín. Kovács Tungnak feltűnt a kettejük veszekedése, és nem akarta, hogy tönkretegyék a nagyszabású megnyitó-ünnepséget, ezért intett, hogy kezdődjék a tűzijáték. Az első nagy durranásra aztán a tömeg nyomban megfeledkezett író Liuról is, Költő Csao-ról is, és rohantak nézni a látványosságot.

Író Liu cikkének jóvoltából Kopasz Li országos hírességgé vált, és számtalan sajtóriporter meg tévésszemélyiség rohanta meg Liuvárost. Kopasz Li, mihelyt reggel kinyitotta szemét, már adta is az interjúkat; és amikor este lefeküdt aludni, mindig felriasztotta valami távoli újságíró, aki mobilon kért interjút. A médialáz csúcspontján egyszerre négy kamera filmezte, huszonhárom vaku villogott, és harmincnégy riporter faggatta.

Kopasz Li olyan izgatott volt, mint egy kiskutya, ha nagy halom jóféle húsos csontra lel. Rájött, hogy évszázadonként egyszer nyílik ilyen üzleti lehetőség, ezért kihasználta az alkalmat, és amikor megválaszolta a szerelemről feltett riporter kérdéseket, gondosan a vállalkozásai felé terelte a témát. Miután tett néhány ékesszóló kijelentést a szerelem mibenlétéről, azonnal a tragikus gyermekkori

szegénységéről kezdett beszélni. Megmagyarázta, hogy azért becézik Kopasz Linek, mert a családnak nem tellett gyakori hajvágásra, ezért az anyja mindig megmondta a borbélynak, hogy nyírja kopaszra. Amikor a gyermekkoráról mesélt, mindig sírva fakadt. Majd könnyeit törölgetve köszönetet mondott Teng Hsziao-ping „Reform és Nyitás” kampányának, a pártnak és a nemzetnek, valamint összes honfitársának. A köszönetnyilvánítás után elregélte, hogyan kezdődött üzleti pályafutása, és hogyan teremtette meg mai, csodálatos birodalmát. Amikor idáig ért, fölemelte kezét, és szerényen megmagyarázta, hogy ő maga sosem gondolta „csodálatosnak” a saját üzleti birodalmát, és csupán a sajtó ráaggatott jelzőjévvisszhangozza.

Ettől fogva Kopasz Li nem úgy jelent meg a médiában, mint megtört szerelmes férfi, hanem mint az üzleti mánás igazi mintaképe. Rá is szolgált erre a hírnévre, és nemsokára az ország összes újságját befűzte úgy, hogy személyes tragédiája helyett a vállalkozásairól kezdtek írni. Ily módon a cégbirodalma is híres lett, és a riporterek nyomában számtalan befektetési csekk érkezett, azokat pedig számtalan üzlettársi ajánlat követte. Üzentek a milliomosok egész Kínából, Hongkongból, Makaóból és Tajvanról, sőt még a tengerentúli kínai közösségekből is, hogy a pénzüket befektessék, új gyárakat és cégeket alapítsanak Kopasz Livel. Ezenkívül lelkesen támogatták minden államigazgatási szinten. Azelőtt egy-két évbe telt, amíg engedélyezték valamelyik új vállalkozását, most egy hónapon belül megszerezte a papírokat.

E mámoros napokban Kopasz Li éjjelente csak két-három órát aludt. Interjúadás és üzletelés közben tucatszámra osztogatta és kapta a névjegyeket. Azelőtt sokan csalók voltak azok közül, akik üzletet akartak kötni vele, de Kopasz Linek volt érzéke hozzá, hogy ránézésre megmondja, ki jön becsületes boltolási szándékkal, és ki az, akinek csak a pénzére fáj a foga. Amikor tárgyalt, a szeme résnyire szűkült, a partnerei már-már azt hitték, elaludt, pedig

valójában mindenki másnál tisztább fejjel gondolkozott. Mindenkiel hajlandó volt az együttműködésre, azzal az egy feltétellel, hogy a tőke-hozzájárulást letétbe helyezik az ő holdingjának a bankszám-láján. Ha bárki azt képzelte, hogy Kopasz Li a saját tőkéjét hozzáférhetővé teszi, nagyot csalódott. A svindlerek még a fingját se szagolhatták meg, nemhogy a pénzéhez nyúlhattak volna.

A riporterekkel roppant bőkezű volt Kopasz Li, etette, itatta, szórakoztatta, aztán busás ajándécsomagokkal eresztette útjukra őket. Ezzel szemben, aki üzleti tárgyalásra jött, arra egy fityinget se költött, és mindig ragaszkodott hozzá, hogy ki-ki a maga számláját állja, „a nemzetközi üzleti illemnek megfelelően”.

Kopasz Li kávéházánál egész Kínában nem volt arcátlanabb lenyúlóhely. Az ötcsillagos pekingi és sanghaji szállodákban a kávé frissen őrölt, importált babkávéből főzték, de egy csésze ott is csak negyven jüanba került. Kopasz Linél száz jüan volt egy csésze Nescafé. A szélhámósok csöndben dühönghettek, amiért nemhogy ők nem tudtak kicsikarni Kopasz Liből egy árva fent sem, de a végén még az ő pénzüket zsarolták ki.

Liuvárosban felvirágzott a szálloda- és vendéglátóipar, valamint a kiskereskedelem. A vendégek úgy szakadtak a városra, mint a hóvihar, és megszállták a liuvárosi panziókat, vendéglőket, boltokat. Jöttek az ország minden vidékéről, sokféle nyelvjárást beszéltek, de amikor egymással álltak szóba, a standard mandarin változatot használták. A liuvárosiak megszokták, hogy mindig a saját dialektusukban szólalnak meg, de ők is azon kapták magukat, hogy egész nap mandarin szavakra tekergetik a nyelvüket. Ha nem figyeltek oda, még akkor is folytatták a nyelvtekergetést, amikor hazamentek, vagy vacsoráztak, sőt a házaspárok gyakran mandarinra váltottak szórakozottságukban, miután ágyba bújtak.

A liuvárosiak mindennap találkoztak Kopasz Livel – ha

kinyitották az újságot, ő mosolygott rájuk; amikor kinyitották a rádiót, az ő göcögését hallották; és amikor bekapcsolták a tévét, az ő mosolygós arcát látták. Nemcsak hogy híres lett Kopasz Li, de az egész várost híressé tette. Lehet, hogy Liuvárosnak több mint ezeréves, dicső történelme volt, de mostanában az embereknek még a neve se nagyon jutott eszébe. Mindenki rászokott, hogy ha kinyitja a száját, előbb-utóbb kiejtse Kopasz Li nevét, s ennek következtében Liuvárost úgy kezdték emlegetni, mint Kopasz Li városát. Amikor a vendégek áthajtottak a közigazgatási határon, letekerték az ablakot, és megkérdezték: – Ez itt Kopasz Li-város?

58. FEJEZET

Miközben Kopasz Li a szerencse zenitjén járt, mint délidőben a nap, Szung Kang még mindig az orvosi maszkjában járta a várost, és alkalmi munkát keresett. A láncdohányos Liu igazgató elvtárs továbbra is felhívogatta Lin Hungot az irodájába, de már nem elégedett meg a szóbeli molesztálással, hanem tettleg is zaklatni kezdte. Hellyel kínálta, majd odahúzta mellé a saját székét, és színlelt gyengédséggel simogatni kezdte a kezét. Lin Hung alig bírta ki, hogy föl ne pattanjon, és pofon ne vágja, de emlékeztette magát, hogy Szung Kang munkanélküli, fékezte magát, és elintézte annyival, hogy lesöpörte az igazgató mancsát. Liu igazgató elvtárs azonban olyan volt, hogy ha engedtek neki egy ujjnyit, mérföldet akart előrelépni. Ezért csókolgatni kezdte Lin Hung arcát a fekete fogú szájával, mire az asszony majdnem elhányta magát. Félrelökte a férfit, fölkelte, és elindult az ajtó felé. Épp amikor kinyitotta volna, az igazgató utolérte, egyik kezével belemarkolt a mellébe, a másikkal lehúzta a nadrágját, és ráncigálni kezdte a kanapé felé. Lin Hung kétségbeesetten kapaszkodott két kézzel a kilincsbe, és tudta, hogy csak úgy menekülhet, ha valaki benyit. És ekkor csakugyan belépett valaki az ajtón, mire az igazgató rögtön elengedte Lin Hungot, ő meg kirohant, és még hallotta a háta mögött az igazgató szitkozódását.

Megigazgatta ruháit, haját, és elsietett. Még nem ért véget a műszak, de ő akkor is felszállt a biciklijére, kiment a főkapun, és patakzó könnyekkel hazatekert Liuvároson át.

Szung Kang éppen akkor ért haza, és leült a díványra. Még le se vette a maszkját; látta, hogy Lin Hung sírva jön be az ajtón. Nem tudta, mi történt, aggódva fölállt, elébe ment. Amikor Lin Hung meglátta, még keservesebb sírásra fakadt, és Szung Kang idegesen kérdezte, mi a baj. Lin Hung szóra nyitotta száját, de amikor meglátta Szung Kangot azzal a szánalmas maszkkal az arcán, úgy döntött, mégse mondja el neki, hogy Liu igazgató megpróbált rámászni, hiszen tudta, hogy Szung Kang máris elviselhetetlen terhet hordoz. Csak azért tűrte el ilyen sokáig az igazgató molesztálását, mert Szung Kangnak nem volt állása, és azzal nyugtatta magát, hogy ha férje végre munkát talál magának, nem kell tovább túrnia a zaklatást. Ezért hát annyit mondott neki: – El kell menned Kopasz Lihez.

Amikor látta Szung Kang habozását és csökönyös fejcsóválását, kitört belőle a jajszó, és az arcán ismét patakzottak a könnyek. – Amikor Kopasz Li meggazdagodott, rögtön rád gondolt, a testvére, és külön ezért megkeresett téged. De te elhajtottad.

– Te is ott voltál – motyogta Szung Kang.

– Miért, talán megbeszéltük? – förmedt rá Lin Hung. – Ilyen fontos dolog, de te nem beszélted meg velem, hanem kapásból visszautasítottad.

Szung Kang lesunyta fejét. Lin Hung erre még jobban dühbe gurult: – Ennyit tudsz, bánatosan sunyítani.

Lin Hung képtelen volt megérteni, hogy lehet valaki ennyire makacs. Van, aki csak akkor kezd sírni, ha meglátja a koporsót, de Szung Kang olyan, hogy elébe rakják azt a nyavalyás koporsót, és még akkor sem sír. Lin Hung ezért elhatározta, hogy ő megy el Kopasz Lihez. Közölte a tervét Szung Kanggal, és hozzáfűzte: azon

kívül, hogy valamikor a puszta életben maradásuk is egymástól függött, már az a tény is, hogy együtt nőttek fel, kötelezi Kopasz Lit arra, hogy állást adjon Szung Kangnak. Könnyeit törölgetve folytatta: – Megmondom neki, hogy beteg vagy, és rákérdesz, hogy ad-e neked munkát.

Azzal kinyitotta a szekrényt, hogy valami csinos ruhát keressen, ha már elmegy Kopasz Lihez. Kiterítette ruháit az ágyra, és legalább egy órán át válogatott, közben folyton hüppögött. Rájött, hogy az összes hordható ruháját már évekkal ezelőtt vette, és mind kimentek a divatból. Még mindig hüppögve fölvelt végül egy olyan darabot, ami ugyan ómódi volt, de emberek közé lehetett menni benne. Mivel egy kicsit meghízott, amióta vásárolta, most úgy érezte magát, mintha be lenne fáslizva az egész teste.

Szung Kang szomorúan figyelte, úgy érezte, felesége kíméletlenül cserbenhagyta. Felállt a heverőről, és határozottan bejelentette: – Majd elmegyek én.

Nekivágott az utcának, haladt egyenest Kopasz Li főhadiszállása felé. Liuváros legszegényebb embere elindult, hogy találkozzék a leggazdagabbal. Valamikor testvérek voltak, és azok most is. Belépett a székház előcsarnokába, egy darabig állt ott és bámult, míg végül észre nem vette Kopasz Lit a kávézóban, amint épp szóval tartott egy falkányi riportert. Odament hozzá, és halkán megszólalt:

– Kopasz Li.

Kopasz Lit hosszú évek óta nem szólította így senki – manapság mindenkinek Főnök Li volt. Amikor váratlanul megütötte fülét a régi beceneve, nem is sejtette, ki lehet az. Megfordult, és Szung Kangot pillantotta meg, maszkkal az arcán. A szeme ismerősen mosolygott a szemüvege mögött. Kopasz Li fölállt, és így szólt a riporterekhez: – Bocsánat, egy pillanatra itt hagyom magukat.

Betuszkolta Szung Kangot a liftbe, aztán meg az irodájába. Miután becsukta az ajtót, első szavai ezek voltak: – Vedd le azt a maszkot!

- Tüdőfertőzésem van – felelte Szung Kang a maszk mögül.
- Faszom a tüdőfertőzésedbe – Kopasz Li letépte Szung Kang maszkját. – Testvérek között erre nincs szükség.
- Félek, hogy megfertőzlek – mondta Szung Kang.
- Én meg nem félek – mondta Kopasz Li.

Mondta Szung Kangnak, hogy üljön le a kanapéra, ő is leült mellé, aztán megszólalt: – Hát, baszd meg, végre eljöttél hozzám.

Szung Kang körülnézett Kopasz Li hatalmas irodájában, és álmélkodva mondta: – Ha a mama élne, mennyire boldog lenne, hogy ilyen irodában lát.

Kopasz Li elérzékenyült. A tenyerét Szung Kang vállára fektette:

– Hová lett az egészséged, Szung Kang? Annyi dolgom volt ezekben az években, percem se maradt, hogy veled törődjek. Amikor hallottam a sérülésedről, meg akartalak látogatni, de aztán rengeteg más elfoglaltságom akadt, és kiment a fejből.

Szung Kang szomorúan elmosolyodott, és beszámolt arról, hogyan sérült meg a gerince munka közben a rakparton, aztán hogyan ment tönkre a tüdeje a cementgyárban. Mikor Kopasz Li ezeket meghallotta, felpattant a kanapéról, és üvölteni kezdett a bátyjával: – Te kibaszott hülye. Mért mászkálsz mindenfelé, hogy állást találj, amikor rögtön eljöhettél volna hozzám? A hülye kurva fejedet, nézd, mit műveltél magaddal? Mostanra szarrá ment a hátad is meg a tüdőd is. Te kibaszott barom, mért nem kértél soha segítséget tőlem?

Kopasz Li mocskos szavai hallatán melegség költözött Szung Kang szívébe, most érezte úgy, hogy még mindig csakugyan testvérek. Elnevette magát: – Hát most eljöttem.

– Késő – mondta Kopasz Li bosszúsan. – Most már csökkent munkaképességű vagy.

Szung Kang bólintott, aztán zavartan megkérdezte: – Tudsz állást

adni?

Kopasz Li felsóhajtott, és ő is bólintott. Leült Szung Kang mellé, vállon veregette. – Először is vissza kell nyerned az egészségedet. Valakivel elvitetlek a legjobb sanghaji kórházba, hogy ott kezeljenek. Meg kell gyógyulnod.

Szung Kang a fejét ingatta: – Nem orvosi kezelésért jöttem hozzád, hanem azért, mert munka kell,

– Baszd meg! – reccsent rá Kopasz Li. Aztán halkabban folytatta: – Oké, miért nem jössz ide, az irodámba, alelnöknek? Ha dolgozni akarsz, tiéd a pálya, ha otthon maradsz és pihensz, az se baj. Az a fontos, hogy meggyógyulj.

– Nem értek én az ilyen munkához – csóválta a fejét Szung Kang.

– Te agyalágyult faszfej – váltott vissza a káromkodásra Kopasz Li –, akkor mihez értesz?

– Mindenki úgy hív: a főhelyettes – válaszolta Szung Kang öngúnnal a hangjában, és elnevette magát. – Én csak a takarításhoz értek, meg az újság- és levélszortírozáshoz, miegymáshoz. Semmi más nem megy, nincs hozzá képességem...

– Te használhatatlan, agyalágyult faszfej, Lin Hung biztos vak volt, amikor hozzád ment – Kopasz Li hunyorgott. – Hogy is juthatott eszembe nekem, Kopasz Linek, ilyeneket kérni a bátyámtól...

Elkáromkodott még egy darabig, aztán rájött, hogy semmit sem ér azzal, ha a végtelenségig szidja Szung Kangot, úgyhogy lezárta: – Miért nem mész most haza? Egy csomó riporter vár még rám. Majd később megbeszéljük a dolgodat.

Szung Kang visszatette a maszkját, és elégedetten lépett ki Kopasz Li irodájából. Noha Kopasz Li ismételen agyalágyult faszfejnek nevezte, minél mocskosabb szavakat használt, annál nagyobb örömet szerzett Szung Kangnak. Mikor hazaért, levette a maszkot,

lezöttyent a díványra, és boldogan újságolta Lin Hungnak: – Kopasz Li semmit se változott. Egyfolytában agyalágyult faszfej-nek hívott, közölte, hogy használhatatlan alak vagyok, és biztos vak voltál, amikor hozzám jöttél feleségül.

Eleinte Lin Hung is nagyon örült, de aztán elbizonytalanodott. Megkérdezte: – Kaptál munkát Kopasz Litől?

– Azt mondta, hogy előbb gyógyuljak meg – válaszolta Szung Kang.

Lin Hungnak kételyei támadtak: – Szóval nem kaptál tőle állást?

– Alelnöknek akart kinevezni, de én nem álltam rá – felelte Szung Kang.

– Miért nem?

– Mert nincs hozzá meg a képesítemem – magyarázta Szung Kang.

Lin Hung újból sírva fakadt. Végül megtörölte szemét, és nem tudta magában tartani: – Tényleg reménytelen alak vagy.

Szung Kang kezdte kényelmetlenül érezni magát. Halkan hozzátette: – Azt mondta, előbb legyek újra egészséges.

– De honnan szerzünk pénzt a kezelésre? – Lin Hung úgy zokogott, hogy majd megszakadt a szíve.

Abban a pillanatban valaki kopogott. Lin Hung, szemét törölgetve, résnyire nyitotta az ajtót, és Kopasz Li főkönyvelőjét pillantotta meg. A férfi intett, hogy jöjjön ki. Lin Hung egy másodpercig értetlenül bámult, aztán kilépett, és követte a főkönyvelőt vagy harminc méteren át. A férfi ekkor megállt, és átadott Lin Hungnak egy takarékkönyvet. Elmagyarázta, hogy az ő nevére szól, százezer jüan van betéve, Kopasz Li küldi Lin Hungnak és Szung Kangnak, hogy fedezze megélhetésüket és az orvosi költségeket. Kopasz Li attól tartott, hogy Szung Kang nem fogadná el, ezért adja most egyenesen Lin Hungnak. Megkérte az asszonyt, hogy tartsa titokban Szung Kang előtt. Búcsúzóul azt mondta: –

Főnök Li szerint Szung Kang betegsége igen súlyos, ezért minél előbb kórházba kell vinni. Főnök Li azt is mondja, hogy a pénzzel ne törődjön, mert mostantól hat hónaponként betesz erre a számlára százezer jüant. Ha nem elég, szóljon nekünk nyugodtan. Főnök Li azt mondja, gondoskodni fog arról, hogy maga ne szenvedjen hiányt semmiben.

Lin Hung ott állt a takarékkönyvvel a kezében, és a semmibe meredt. Mennyi pénz az a százezer jüan? Ekkora összeg létezése meg se fordult soha a fejében. Látta, hogy nem egy járókelő megbámulja a takarékkönyvet, és riadtan fölrezzent. Összekapta magát, sietve lépdelt hazafelé, de épp amikor belépett volna az ajtón, meggondolta magát. Kopasz Li főkönyvelője a lelkére kötötte, hogy ne mondja el Szung Kangnak. Ezért sarkon fordult, elment a bankba, és kivett körülbelül kétezer jüant azzal a szándékkal, hogy Szung Kangot másnap elviszi a kórházba. Aztán lassan hazaballagott, de a fejéből nem tudta elhessegetni a vigyorgó Kopasz Li képét. Arra jutott, hogy Kopasz Li valójában nagyon jó ember, és nagy hibát követett el, amikor megvetően bánt vele.

59. FEJEZET

Nem egészen két hónappal azután, hogy Író Liu végre belekóstolt a hírnévbe, azt kezdte észlelni, hogy a múlt embere lett. Mintha ügyet sem vetne rá senki, már megint, és a jogdíjcskek is elmaradoznak. Nem tudott úrrá lenni sértődöttségén, hiszen úgy érezte, saját kezűleg faragott Kopasz Liből supercelebet, miközben őt magát egy pillanat alatt elfelejtették. A városba érkező riporterek kivétel nélkül mind Kopasz Lire voltak kíváncsiak, és író Liura rá se bagóztak. Egyszer félrevont egy kis csapat riportert az utcán, és felvilágosította őket, hogy ő írta az eredeti cikket Kopasz Liről. Morogtak rá valamit, aztán siettek tovább, hogy meginterjúvolhassák Kopasz Lit. Féltek, hogy ha elkésnek, lecsúsznak az aznapi sajtófogadásról.

Író Liu megint híján volt bevételnek is, közönségnek is. Gyűrött öltönyében, kócos hajjal, borzas szakállal barangolt az utcákon. Fekete cipőjét annyira belepte a por, hogy már szürkének látszott. Mivel a máshonnan jöttek rá se hederítettek, a liuvárosiakkal próbált szóba elegyedni. Időnként félrevont egy-egy helybéli lakost, és vég nélkül locsogott neki, elbeszélte, hogyan tett szert hírnevére Kopasz Li az ő hatalmas értékű munkájának köszönhetően. Szónoklatait mindig ugyanazzal a metaforával fejezte be: – Minden fáradozó-somat arra fordítottam, hogy kihímezzem másvalakinek az esküvői ruháját.

Író Liu panaszáradatának az egész városban híre ment, míg el nem jutott Kopasz Li fülébe. Bejelentette: – Majd én móresre tanítom. – És elküldte beosztottjait, hogy hozzák elébe író Liut.

Amikor a beosztottak ráleltek író Liura, éppen az utca közepén állt, és egy almát majszolt. Odamentek hozzá, és közölték vele, hogy Kopasz Li látni akarja. Liunak izgalomában torkán akadt egy falatnyi alma. Összegörnyedt, az arca céklavörös volt, aztán köhögve, mellét bokszolva követte Kopasz Li embereit. Egészen Kopasz Li székházaig verdeste a mellét, míg föl nem sikerült köhögnie a cigányútra ment almafalatot. Úgy zihált és törölgette könnyét, mintha most éledt volna föl holtából.

– Tudom, miért akar látni Főnök Li – mondta a beosztottaknak.

– Már vártam, hogy hívjon. Tudom jól, milyen ember Főnök Li. Amikor Főnök Li iszik, nem feledkezik meg arról, aki a kútból a vizet húzta.

Amikor belépett Kopasz Li kilencven négyzetméteres dolgozószobájába, az üzletember éppen üzleti ügyeket beszélt meg telefonon, Író Liu körülnézett, többször is felkiáltott, sóhajtozott, és miután Kopasz Li végre letette a telefont, ő sugárzó mosollyal hízelkedett: – Rég mondogatják, milyen csodálatos irodád van, és most, hogy látom, el kell ismernem, igazuk volt. Jártam én a megyei

prefektus irodájában is, és lehet, hogy az is nagy, de a tiédhez képest egy mellékhelyiség.

Kopasz Li jeges tekintete lehűtötte Író Liu lelkesedését. Rámordult a cikkíróra: – Azt mondják, pletykálsz rólam.

Író Liu elsápadt, ingatni kezdte a fejét, és dadogva mondta:

– Nem, nem, szó sincs róla.

– Baszd meg! – csapott az asztalra Kopasz Li. – Baszd meg!

Író Liu, mihelyt meghallotta ezt a két „baszd meg”-et, egész testében remegni kezdett. Biztos volt benne, hogy itt a vég. Kopasz Li hatalmának teljében volt, és hogyha útjában van író Liu, olyan simán elintézi, mintha egy legyet csapna le. Kopasz Li fagyosan nevetett, és megkérdezte: – Mit beszélsz itt össze? Igaz, hogy azt mondtad, hogy te hímezted az esküvői ruhámat?

Író Liu bólintott és meghajolt: – Bocsáss meg, Főnök Li. Bocsáss meg nekem. Nem lett volna szabad így beszélnem.

Kopasz Li megrángatta a zakója alját, és megkérdezte: – Ez az az esküvői ruha, amit te varrtál nekem?

– Nem, dehogy... – habogta író Liu.

– Tudod te, milyen márka ez? – mondta büszkén Kopasz Li. – Ez egy Armani. És tudod te, kicsoda Armani? Az egy olasz ember, a világ leghíresebb divattervezője. Tudod te, mibe került ez az öltöny?

Író Liu ingatni kezdte a fejét: – Nagyon sokba. Biztosan nagyon drága lehetett.

Kopasz Li feltartotta két ujját: – Kétmillió lírába.

Író Liu „kétmillió” szótól úgy elképedt, hogy remegni kezdett a térdé. Honnan is tudhatta volna ez a tahó, mi az a „líra”? Szentül meg volt győződve, hogy minden külföldi pénz többet ér a kínainál. Felkiáltott: – Kétmillióba? Bassza meg!

Kopasz Li látta Író Liu döbbent arckifejezését, és halványan

elmosolyodott: – Fogadj el egy jó tanácsot. Máskor vigyázz a szádra!

Író Liu tovább bólogatott: – Igen, igen, vigyázok. Biztos lehetsz benne. Azt mondják, az óvatlan beszéd hajókat süllyeszt el, úgyhogy nyugodt lehetsz, vigyázni fogok a számra.

Miután Kopasz Li kellően leteremtette író Liut, arckifejezése hirtelen ellágyult. Barátságosan kérdezte: – Miért nem foglalasz helyet?

Író Liu egy pillanatra nem is tudta, mit szóljon hozzá, úgyhogy Kopasz Li megint hellyel kínálta. Csak ekkor ült le nagyon óvatosan, minekutána Kopasz Li szívélyesen folytatta: – Elolvastam a cikkedet. Baszd meg, te egy zseni vagy. Hogy a fenébe jutott eszedbe ez a kulcsos dolog?

Író Liu megkönnyebbülten felsóhajtott, és örömmel a hangjában mondta: – Egyszerűen megszállt az ihlet.

– Ihlet? – Kopasz Li úgy érezte, ez neki túl magas. – Ne beszélj ilyen kurva elvont fogalmakban. Beszélj normálisan!

Író Liu sokat sejtetően kuncogott, és Kopasz Li felé fordulva bevallotta: – Régen én is meglestem a nők fenekét a nyilvános latrinán, úgyhogy van némi tapasztalatom.

– Te? Tényleg meglested? – kérdezte Kopasz Li izgatottan. – És milyen tapasztalatod van?

– Én tükörrel dolgoztam – Író Liu felállt, és szemléltető bemutatót tartott. – Úgy helyeztem el, hogy a tükörből lássam a seggüket, így egyrészt nem estem bele a pöcegödörbe, másrészt úgy tudtam nézelődni, hogy nem kellett félnem, ha valaki bejön.

– Baszd meg! – csapott a homlokára Kopasz Li. – Hogy ez nekem mért nem jutott eszembe?

– De te legalább láthattad Lin Hung fenekét – hízelgett Író Liu. – Nekem csak Kovács Tung feleségének a segge jutott.

– Baszd meg – szólt ismét villogó szemmel Kopasz Li. – Te

tényleg egy kurvanagy zseni vagy. Én három dologba vagyok szerelmes ebben az életben: a pénzbe, a zsenialitásba és a nőkbe. Te kis szemétláda, te az én második szerelmemet testesíted meg. A cégem mostanra hatalmasra nőtt, és a nagy cégeknek mind van médiaszóvivőjük. És szerintem, te kis szemétláda, erre a pozícióra te vagy az ideális jelölt.

Így lett író Liuból Kopasz Li hivatalos piárfelelőse. Amikor a liuvárosiak néhány nap múlva viszontlátták, nem volt többé vidéki tahó, hanem elegáns öltönyben feszített, kisuvickolt cipőben lépdelt, fehér inget hordott piros nyakkendővel, és a frizurája is igen nett volt. Ahányszor csak Kopasz Li kiszállt a Santanájából, rögtön utána előbukkant Író Liu is, azaz új nevén Píár Liu. Megfogadta Kopasz Li tanácsát, miszerint vigyázzon a szájára, és a liuvárosiak hamarosan megtanulták, hogy mocskolódást éppolyan nehezen lehet kihúzni belőle, mint a fogát. Píár Liu bizalmasan megvallotta barátainak: – Nem jártathatom a számat olyan szabadon, mint régen, mert most én vagyok Főnök Li szócsöve.

Kopasz Li nem ítélte meg rosszul Író Liu adottságait. Amikor az volt a dolga, hogy ne beszéljen, bottal se lehetett volna kiverni belőle egy szót; amikor beszélnie kellett, gyöngyök peregtek az ajkairól. Amikor mindenki Kopasz Li valami szexbotrányán csámcsogott, Író Liu közbelépett, és a következő helyesbítést tette közzé: – Kopasz Li agglegény, és ha egy agglegény lefekszik egy nővel, az nem botrány. Mert mi a botrány? Az, ha egy férj másvalakinek a feleségével, vagy ha a feleség másvalakinek a férjével fekszik le.

Mire a liuvárosiak megkérdezték: – Ha egy másik férfi felesége lefekszik Kopasz Livel, akkor az botránynak számít?

– Az csakugyan botrány lenne – bólintott író Liu. – De másvalaki kompromittálódna. Kopasz Li keze tiszta maradna.

Író Liu botrányügyi válaszának híre eljutott Kopasz Lihez, aki helyeslően megjegyezte: – Annak a kis szemétládának teljesen igaza

van. A magamfajta agglegény lefeküdhette töméntelen nővel az ókortól máig, Kínától a világ túlsó végéig, de akkor se lehetne belőle botrány.

Miután Író Liu elfogadta kinevezését, és Píár Liu lett belőle, első dolga az volt, hogy elbánjon Kopasz Li hatalmas levélhegyeivel.

A leveleket egytől egyig magukat szűznek valló leányzók írták az ország legkülönbébb pontjairól. Számtalan nő képzeletét ragadta meg az a gondolat, hogy van itt egy multimilliomos, aki sohasem élte még át a szerelmet, nem találkozott igazi szűzzel, s ez arra ösztökélte őket, hogy olthatatlan rajongásukról biztosítsák a címzettet. Lányok és fiatalasszonyok, anyák és prostituáltak, városi csajok és falusi menyecskék, gimnazista, főiskolás, egyetemista és doktorandusz-lányok, még egy professzor asszony is azt bizonygatták, hogy még szűzek. Ezenfelül mind vagy céloztak rá, vagy kereken közölték, hogy mindeddig féltve őrizgetett szüzességüket Kopasz Linek ajánlják fel.

A postás mindennap hatalmas zsák levéllel állított be, aztán két tagbaszakadt fiatalember bevonszolta a zsákot a postázóból Író Liu – illetőleg Píár Liu – irodájába. Píár Liu szorgosan dolgozott. A szobája közvetlenül szomszédos volt Kopasz Liével, és annyi dolga lett egyszerre, hogy ő is csak két-három órát tudott aludni éjszakánként. Végigböngészte a szűzek leveleinek roppant halmát, és kiválasztott közülük párat, hogy felolvassa Kopasz Linek. Kopasz Li annyira elfoglalt ember volt, hogy levegővételre se jutott ideje, úgyhogy Píár Liunak el kellett csípnie azt a kevés szabad pillanatot, amikor ráért. Felolvasott például egy részletet, miközben Kopasz Li pisált, egy másikat, amikor szart, meg még egy kicsit, miközben vacsorázott. Amikor Kopasz Li elment az irodából, Liu mögötte lépdelt, és ismertetett egypár válogatott gyöngyszemet. Amikor Kopasz Li beszállt a szedánjába, ő behuppant mellé, s folytatta az olvasást. Amikor Kopasz Li késő éjjel hazaért és belezuhant az ágyába, Píár Liu ott állt az ágy mellett, és olvasott; majd amikor

Kopasz Li elaludt, Liu odafeküdt a lábához, és szintén elaludt. Amikor Kopasz Li fölébredt, Liu is azonnal talpon volt, és folytatta a levelek ismertetését, miközben Kopasz Li fogat és arcot mosott, végül megreggelizett. Folytatta a felolvasást, amíg Kopasz Li be nem ért az irodájába, és le nem kötötték napi teendői, és csak azután szaladt ki, hogy maga is fogat, arcot mosson, megreggelizzen. Azután ismét beletemetkezett a levélhegybe, s minden erejét megfeszítve igyekezett átvergődni az aznapi postán.

Píár Liu lett Kopasz Li árnyéka, és a szüzek levelei a végtelenségig felpiszkálták Kopasz Li képzeletét. Ez volt immár a fő lelki tápláléka. Ha arra gondolt, hogy ennyi szűzhártya van az országban, s úgy sorakozik, csakis rá várva, mint a Nagy Fal őrsége végestelen-végig, izalmában önkéntelenül is a combját kezdte vakargatni két kézzel. Píár Liu a legpompásabban megfogalmazott, legmeghatóbb leveleket olvasta fel neki, és Kopasz Li szeme csak úgy ragyogott, mikor hallgatta őket. Olyan volt, mint egy óvodás, és felfelrikkantott ártatlan csodálkozásában: – Tényleg? Csakugyan?

Idővel Kopasz Li rájött, hogy nem tudja elképzelni az életét a szűzi levelek nélkül. Olyan függőség alakult ki benne, mintha a szűzvallomás amfetamin volna, és ha elfáradt, csak felolvastatott egy bekezdést Píár Liuval, máris újult erővel tudta a munkába vetni magát. Miközben interjút adott vagy ügyeket intézett, gyakran ellenállhatatlan inger lett úrrá rajta. Ilyenkor kénytelen volt valamilyen ürüggyel kiosonni, és felolvastatni Píár Liuval egy újabb részletet. Miután ezt lebonyolította, felélénkülve ült vissza az újságíróhoz vagy a tárgyalófélhez. Ebben az időszakban el is felejtette, hogy közkapcsolati igazgatóját Píár Liunak hívják, és egyszerűen csak úgy szólította: Szűzlevél. Csakhogy Píár Liu is emberből volt, ezért időnként ki kellett mennie hugyozni vagy szarni a mellékhelyiségbe. Megesett, hogy amikor Kopasz Linek szüksége volt egy lövésre a lelki heroinjából, és nem találta azon nyomban Píár Liut, kiállt a folyosóra, és az idegességtől reszketve ordította: –

Szűzlevél, merre vagy?! Hova a picsába tűntél?

Ilyenkor Píár Liu kiment a mellékhelyiségből, egyik kezével a nadrágját tartotta, a másikkal egy levelet fogott, és már kezdte is felolvasni.

60. FEJEZET

A riporterek úgy zúdultak a városra, majd úgy húzódtak vissza, mint egy dagályhullám. Mindezt három hónap leforgása alatt. Kopasz Li meg úgy röpdösött közben, mint egy társasági pillangó, míg egy nap fel nem tűnt neki, hogy a riporterek az utolsó szálíg eltűntek. Bár az üzleti tárgyalásra érkező emberek áradata nem apadt, egyszer csak elfogytak az újságírók, és Kopasz Li végre megpihen-hetett egy kicsit. Úgy érezte, súlyos tehertől szabadult meg, és azt mondogatta, hogy végre normálisan kiakadhatja magát. Mihelyt az első ilyen éjszakán párnához ért a feje, tizenhét órát aludt egyvégtében. Sőt, amikor felébredt, és Píár Liu felhívta, arról panaszkodott neki, hogy még mindig kialvatlan. Píár Liu tizenhét órát aludt, és ő is kialvatlanságtól szenvedett. Mindketten az ágyban lazáltak, közben Píár Liu két órán át olvasott fel Kopasz Linek a szűzi levelekből, míg meg nem hallotta a túlvégről a mennydörgő horkolást. Csak ekkor tette le a szűzlevélkupacot, s hunyta be szemét, majd ő is azonnal horkolni kezdett. Kopasz Li és Píár Liu is további öt-öt órát aludt, s amikor másnap egymásra néztek az irodában, látták, hogy a másiknak puffadt, vérekes a szeme.

A következő hét azzal telt, hogy Kopasz Li elnyúlt az irodában a kanapéján, és hallgatta, ahogy Píár Liu rekedtes hangon egyre újabb leveleket olvas. Bár a szüzek szívből jövő levelei még mindig úgy stimulálták, mint a lelki heroin, nehezen tudott alkalmazkodni a riporterek hirtelen eltűnéséhez, és egyre szétszórtabban viselkedett. Bele-belevágott Píár Liu felolvasásába, és fennhangon töprengett: – Mért tűntek el mind egyszerre ezek a szemetek?

Piár Liu megállt Kopasz Li kanapéja előtt, és kifejtette, hogy a média már csak ilyen. Egytől egyig gazemberek, tömegesen rászállnak az éppen menő témára. Mint a kutyák, rávetik magukat a csontra, teljesen mindegy nekik, hol az a csont, csak csont legyen.

Kopasz Li hirtelen felült, és ezt mondta: – Úgy érted, hogy én, Kopasz Li, már nem vagyok csont?

Piár Liu dadogva felelte: – Főnök Li, nem szabad így beszélned magadról.

Kopasz Li visszafeküdt a kanapéra, és rosszkedvűen hallgatta tovább a legújabb szűzleveleket. Gondolataiba mélyedve hagyta, hogy Liu még egy darabig duruzsoljon. Aztán váratlanul felpattant, arca izgalomtól piroslott, és elkiáltotta magát: – Nem, én mindig csont akarok lenni!

A szűzlevelek szüntelen áradatának hatására Kopasz Lit megszállta az ihlet, és bejelentette, hogy megrendezi az Országos Szűzhártya-olimpiát. Amikor Piár Liu ezt meghallotta, tágra nyílt a szeme. Ezek után Kopasz Li – föl s alá járkálva irodájában – ontani kezdte ötleteit. Több mint hússzor ejtette ki a „kurva” szót. Ő majd elintézi, hogy azok a kibaszott riporterek úgy jöjjenek rohanvást vissza, mint a veszett kutyák. Az ő Szűzhártya-olimpiáját élőben közvetíték azok a kurva tévék, és adjanak róla *live streamet* a kurva interneten. A kurva szponzorok meg üssék fel a kurva csekkfüzeteiket, és vegyék ki a kurva pénzüket, és legyen kurva sok reklámplakát az összes utcán. Az összes kurva szépség legyen bikiniben, és úgy masírozzanak a kurva utcán, hogy a kurva liuvárosiaknak legyen min legeltetni a kurva szemüket. Azonkívül alakuljon meg a kurva szűzhártya-olimpiai szervezőbizottság, keresni kell pár kurva politikust, hogy ők legyenek a kurva elnökök és elnökhelyettesek, ja meg találni kell tíz kibaszott kurvát a kurva zsűribe. E ponton egy pillanatra eltűnődött, és arra jutott, hogy a tíz zsűritag legyen mind férfi. Végül így fordult Piár Liuhoz: – És te

leszel a kurva kibaszott szóvivő.

Tollal, papírral a kezében Píár Liu fürgén lejegyezte Kopasz Li kibaszott instrukcióit. Csak azután szólalt meg, hogy Kopasz Li leült a kanapéra, és kifújta magát. Ekkor dicshimnusz zengett Kopasz Li zseniális tervéről, csak két csekély módosítást javasolt. Először is bátorzkodott megjegyezni, hogy a Szűzhártya-olimpia picit illetlenül hangzik, legyen inkább a neve Első Országos Szűzszépségverseny.

– Jó ötlet – bólintott Kopasz Li.

Píár Liu ezután felvetette, hogy talán nem egészen helyénvaló, ha az összes zsűritag férfi. Nem kellenének nők is? Kopasz Li rosszállóan intett: – Nem kellenek nők. Végző soron mi, férfiak mondjuk meg, melyik nő csinos és melyik nem, akkor meg minek kéne nő a zsűribe?

Némi fontolgatás után Píár Liu megjegyezte, hogy szerencsétlen következményekkel járhat, ha az összes zsűritag férfi, ez ugyanis ellenkezéshez vezet, és a média is beleköthet, aztán az emberek vég nélkül csak erről fognak vitatkozni.

– Annál jobb – reccsent rá Kopasz Li. – Én balhét akarok, és azt, hogy vég nélkül vitatkozzanak rólam. Így aztán mindig megmaradok csontnak.

Píár Liu akcióba lendült, mint a villám, és rögtön másnap szétküldött egy sajtókommunikét a szűzlányversenyről. Egész nap a telefon mellett ült, és tárcsázta az ország legkülönbébb vidékeit, felkérte a szervezőbizottság elnökét és alelnökét, megállapodott velük, aztán összetoborozta a tíz zsűritagot is.

Kopasz Li szintén lázas munkába fogott, felhívta az összes vezérigazgatót és vagyionkezelőt, akivel előzőleg tárgyalt, és rábeszélte őket, hogy legyenek szponzorok, helyezték el reklámjaikat. Végül felhívta a megyei prefektust, Tao Csinget, és miután ismertette magasröptű elképzelését, megkérte Taót, bocsássa rendelkezésére a liuvárosi főutcát mint a tervezett Első

Országos Szűszépségverseny helyszínét. Kopasz Linek majd' elcsöppent a nyála, mikor felvázolta látomását: – Egész Kínából több mint ezer szép lány érkezik Liu-városba, hogy részt vegyen a versenyen, és az utolsó kibaszott szálig mind szüzek lesznek. A megye legnagyobb rendezvényterme a mozi, de abban csak nyolcszáz kurva szék van, ezért nem képes még az összes szép szűzlány befogadására sem, pláne nem férünk bele mi meg az összes politikai vezető. Még a zsűritagok se tudnának leülni. Ugye nem akarja, hogy a szűzlányok ölébe üljünk? És még marad egy probléma, hogy hova férnek be azok a kurva nézők, akik azért jönnek, hogy lássák a szüzeket. Természetesen csak egyetlen helyszín alkalmas erre: az utca.

Tao Csing lelkesedése nem ismert határokat, azonnal kijelentette, hogy ez történelmi mérföldkő lesz Liuváros fejlődésében, és ha mindent jól csinálnak, a megye GDP-je 3-500 százalékkal is növekedhet.

– Ne aggódj! – biztatta Kopasz Lit. – Tetszésed szerint használhatsz a versenyhez két-három, akárhány utcát, amennyi csak kell. Ha az ország összes szép szüze Liuvárosba tódul, mi akkor is helyet adunk nekik.

Kína-szerte gyorsan elterjedt az Első Országos Szűszépségverseny híre, és az apállyal visszahúzódó riporterek ismét előzőnlötték Liuvárost. Kopasz Li újból a nemzet kedvenc húsos csontja lett. Mosolygós arca megint ott volt az összes újság címlapján, minden tévécsatorna őt mutatta. A dagály megemelte Píár Liu ladikját is, de azért nem felejtette el, kinek köszönheti sikerét. Tudta, hogy Kopasz Li bizalma nélkül nem jutott volna idáig. Ezért a versenyről tartott sajtóértekezleten a válaszait sűrűn megtűzdelte a „Főnök Li” kifejezéssel.

Az egyik riporter például azt kérdezte: – Miért van szükség az Országos Szűszépségverseny megrendezésére?

Piár Liu egy lélegzetre hadarta el a választ: – A szépségverseny előmozdítja a hagyományos kínai kultúra ügyét, erősíti a modern nők önbecsülését és végső soron a magabiztosságát is, ugyanakkor az egészségügy és a higiéné magasabb nivójához is hozzájárul. Mindezekből az okokból döntött úgy Főnök Li, hogy megszervezi az Első Országos Szűzszépségversenyt.

A riporter félbeszakította: – Mit ért ön „az egészségügy és a higiéné magasabb nivója” alatt?

– A szűzhártya – felelte Piár Liu – kulcsfontosságú szerepet játszik a kórokozó mikrobák behatolásának megelőzésében, védi a belső szaporítószerveket, és megőrzi a szervezet reprodukciós képességét. Ezt érti Főnök Li „az egészségügy és a higiéné magasabb nivója” alatt.

– Milyen követelményeknek kell megfelelniük a versenyre jelentkezőknek? – kérdezte egy másik riporter.

Piár Liu most úgy felelt, mintha valami nyelvtörő mondókát recitálna: – Szépnek kell lenniük és elegánsnak, egészségesnek és bájosnak, barátságosnak és érettnek, műveltnek és szerénynek, tisztelniük kell az idősebbeket és szeretniük a fiatalokat, legyenek tiszták és hibátlanok, és ne legyen szexuális előéletük.

A riporter ekkor megkérdezte: – Versenybe szállhatnak-e olyan nők, akiknek sportolás közben szakadt el a szűzhártyájuk? És mi a helyzet azokkal, akik nemi erőszak következtében veszítették el szüzességüket? Ők is indulhatnak?

– Főnök Li a legmélyebb tisztelettel tekint a nők ama két kategóriájára, melyet ön említett – felelte Piár Liu. – Sokat gondolkozott ezen a kérdésen, álmatlan éjszakái voltak, és az étvágya is megromlott, úgy vívódott. Végül azonban úgy döntött, hogy lemond ezekről a nőkről annak érdekében, hogy megőrizze a verseny makulátlan és vitathatatlan jó hírnevét. Arra azonban kimondottan megkért, hogy ezen a sajtóértekezleten tolmácsoljam a

nők eme csoportja iránti tiszteletét, és arra biztatja a kínai férfiakat, hogy árásszák el őket szeretetük és figyelmességük tanújeleivel.

– Vajon ez az úgynevezett Szűzszépségverseny, amelyet önök szándékoznak megrendezni – kérdezte egy riporternő –, nem véletlenül a feudális nőgyűlölet, vagy más szóval a nemi diszkrimináció kifejeződése?

Piár Liu fejcsóválva felelte: – Mi valamennyien anyánk gyermekei vagyunk, és valamennyien szeretjük és tiszteljük anyánkat. Anyáink pedig nők, ennél fogva szeretjük és tiszteljük a nőket.

Az utolsó riporteri kérdés így hangzott: – Főnök Li feleségül veszi a nyertest?

Piár Liu elnevette magát: – Főnök Li szépségversenyt rendez, nem pedig feleségversenyt. Természetesen nem lehet kizárni, hogy beleszeret valamely szűz szépségbe, de a házasság attól függ, hogy az illető vizontszereti-e. A szerelem, lényegénél fogva, kiszámíthatatlan.

Liuvárosban mindenki nézte a sajtóértekezlet televíziós közvetítését. Piár Liu divatos frizurával, kisimult arccal, öltönyben és bőrcipőben jelent meg a képernyőn, és kifogástalanul válaszolt minden kérdésre. A közvetítést Kopasz Li is figyelemmel kísérte, és nagyon meg volt elégedve Piár Liu teljesítményével: – Ez a vén gazember egy zseni, semmi kétség.

A sajtóértekezlet után ünnepélyesen megkezdődött az Első Országos Szűzszépségverseny rendezvénysorozata. A verseny a következő szakaszokra oszlott: előválogatás, elődöntő, és maga a szépségbajnokság. Az előválogatáson és az elődöntőben részt vevő szép szüzeknek maguknak kellett fedezniük a szállást-étkezést, a szervezőbizottság csak a döntőbe jutott száz szép lány költségeit fizette. A száz lány közül választották ki az első három helyezettet, akiknek egymillió, ötszázezer, illetve kétszázezer jüan volt a jutalmuk. A szervezőbizottság vállalta, hogy elindítja a győztesek

hollywoodi karrierjét, és világsztárokat nevel belőlük.

Töméntelen levél érkezett a jelentkezőktől. A postásautó mindennap egy nagy zsák levelet szállított Kopasz Liék székházának recepciójára. Az egész országból jelentkeztek szüzek, ezért Liuváros őslakos szüzei sem akartak lemaradni, mind beneveztek ők is azzal a felkiáltással, hogy a város kincseit helyben kell tartani. A három első díj Liuvárosé kell hogy legyen – szögezték le –, és nem szabad idegeneknek elkótyavetyélni.

A helybéli és messzi városokba való benevezettek nagy többsége valójában nem is volt már szűz. Éppenséggel volt közöttük feleség, elvált asszony; mások a szeretőjükkel éltek együtt, sőt akadtak olyanok, akik nem is tudták számon tartani, hány férfival feküdtek már le életükben. Ám ezek a nők mind helyreállították a szűzhártyájukat.

Liuváros népe – szokás szerint – békaperspektívából szemlélte a külvilág dolgait. Egy Kóbor Csou nevű vándor sarlatán megjelenése kellett ahhoz, hogy ráébredjenek: a versenyük – azzal, hogy a szüzességet emelte a fő értéké – valóságos szűzhártya-helyreállítási divatőrületet indított el Kína-szerte. Kóbor Csoutól értesültek a helybéliek, hogy egy pekingi közgazdász korunkat elnevezte a szűzhártyagazdaság korszakának. A nagyvárosi kórházaktól a kis, falusi rendelőkig az egész ország összes egészségügyi létesítménye szűzhártyaplasztikát kezdett kínálni. Kóbor Csoutól tudták meg a liuvárosiak azt is, hogy a szűzhártya sebészi helyreállítása lett a kínai népgazdaság legjövödelmezőbb ágazata, és „az egész szűzhártyaiparnak Liuváros a szülőhelye”. Majd így fejezte be Kóbor Csou: „Hát ezért jöttem el hozzátok.”

Liuváros népe végül is felfogta a szűzhártyagazdaság valódi jelentőségét. A megyei kórház az alá rendelt rendelőintézetekkel együtt természetesen elsőként húzott hasznot a divatirányzatból. Szűzhártyaplasztikát hirdető ragaszaik díszeltek a hidak

oszlopain, a villanypóznákon, az út menti falakon, még a vécébokszokban is. Amerre az ember nézett, hirdetést látott. Felébredt reggel, és oda volt ragasztva egy hirdetés a háza ajtajára; megebédelt, és közben hirdetést csúszttak be az ajtaja alatt. Ha elment a piacra cipőt venni, az árus a kezébe nyomott egy reklámot, ha mozijegyet vett, szórólapot is kapott hozzá a mozipénztárostól. Ha beült egy vendéglőbe, és kinyitotta az étlapot, bele volt húzva egy reklám-szórólap, és ha piros mázas csülköt rendelt, azt vette észre, hogy étele egy szemvillanás alatt hirdetéssé változott – odacsempésztek az asztalra egy nyomtatványt, és az eltakarta a megrendelt fogást.

Most, hogy Liuvárosban már mindenki – férfi, nő, fiatal, öreg – tisztában volt a szűzhártya-helyreállítás mibenlétével, azt mondták rá: – Olyan egyszerű, mint a szemhájredő-plasztika.

A gyerekek könyv nélkül fújták: – A műtét időtartama harminc perc, helyi érzéstelenítéssel is elvégezhető. Utána nincs szükség pihenésre, nem befolyásolja a munkavégző képességet, sőt még a menstruációs ciklust sem.

A riksások szendvicstáblákat viseltek a megyei kórház hirdetésével. A közepén volt egy luk, amin átdughatták a fejüket, mintha esőköpeny volna. Mellükön s hátukon a következő szöveg volt olvasható, piros alapon nagy sárga betűkkel:

Nyerje vissza ép szűzhártyáját! 100%-os műtéti siker!

Elégedettségi ráta: 99,8%. vérzés valószínűsége újabb defloreálás esetén: 99,8%.

A szűzhártyaipari boom új lendületet adott Kopasz Li Első Országos Szűzszépségversenyének. Ebben az időszakban szünet nélkül érkeztek az újabb és újabb szponzori és reklámpénzátutalások Kopasz Li számláira, és Kopasz Li – nyuszivörös szemmel – veszett iramban telefonált, hívott meg új szponzorokat és hirdetőköt. Egész nap rekedtesen kiáltozott a telefonba: –

Kihagyhatatlan lehetőség! Ilyen egy életben egyszer adódik! Siessen, le ne késsen róla!

Píár Liu soha még ennyire nem volt elfoglalt, mivelhogy nemcsak Kopasz Li kurva kibaszott médiaszóvivőjeként működött, hanem Kopasz Li minden egyéb kibaszott ügyével is foglalkoznia kellett. Kopasz Lit csak az érdekelte, hogy egyfolytában ordítson a telefonkagylóba, mint egy hóhér, pénzt kunyeráljon mindenkitől, mint egy koldus, és a háta közepére kívánt minden más tennivalót. Píár Liunak ezért meg kellett osztania a feladatait másokkal. Mindennap új asszisztenseket vett maga mellé, s mivel az irodájában már rég nem fért el minden beosztottja, kölcsönkérte egy másik munkatársét, a végén pedig egyszerűen kibérelt egy kis házat, amelyre felszögeztet-te a hivatalos névtáblát: Az Első Országos Szűszépségverseny Szervezőbizottsága. Szem előtt tartva mind a dolog bizalmas jellegét, mind a biztonságot, Píár Liu megkérte Kopasz Lit, hogy beszéljen a megyei rendőrkapitánysággal: küldjenek ki két fegyveres őrt a szervezőbizottság székháza elé. A bizottság munkatársainak fényképes kitűzöt kellett viselniük, anélkül még kísérletezni sem volt érdemes a belépéssel.

Amikor Kopasz Li először tett szert országos hírnévre, Liuvárost Kopasz Li-városnak kezdték hívni, most pedig, hogy a Szűszépségverseny is elhíresült, már mindenki a Szép Szüzek Városának nevezte. A Szép Szüzek Városa városszépészeti programok sorozatába kezdett. A megyei kormányzat elrendelte, hogy tatarozzanak ki és fessenek át minden házat a főutca mentén, s a megyei rádió-és tévéadások, valamint munkahelyi direktívák útján arra buzdított minden családot, hogy pucolják meg ablakaikat, de annyira, hogy szinte láthatatlanok legyenek. További kérés volt, hogy senki se dobja ki a szemetet, és főleg miután megkezdődik a szépségverseny, a hulladékot rejtse az ágy alá. A tiltó rendelet szankciót is tartalmazott: annak aki húsz csin szemetet kidob, húsz csin sertéshús árát kell megfizetnie bírságképpen. A hatóságok

mindenkit mozgósítottak azzal a céllal, hogy a Szép Szüzek Városa olyan ápoltságos és bájos legyen, mint a legelőkelőbbben felöltözött szépasszony, és mindenki csodájára járjon, amikor megrendezik az Első Országos Szűszépségversenyt. Így hát a város lampionoktól és más díszektől tarkállott, zászlónyelvek lengedeztek az utcák fölött, a házakon, mindenütt. Óriásplakát-állványokat emeltek az utcákon, ezeket a verseny idején kívánták hasznosítani, de máris megjelentek rajtuk a reklámok, amiket Kopasz Li szerzett a nonstop rikoltozó telefonálással.

Egy héttel a verseny hivatalos kezdete előtt a városban már nyüzsögtek a turisták és más vendégek. Elsőnek a riporterek érkeztek meg. A nyomtatott sajtó és az elektronikus média munkatársai egymás sarkát taposták. Nyomukban begördültek a tévés és rádiós tudósítókocsik, utánuk pedig a sok VIP, aki mind Kopasz Li-féle szponzor és hirdető volt, velük pedig megjötték a politikai vezetők és a zsűritagok. Liuváros legfényűzőbb szállodája is Kopasz Li tulajdonában volt – több más hotel mellett –, és a Főnök oda zsúfolta be a riportereket, a barátokat és a celebeket, miáltal egyetlen szoba sem maradt üresen.

Eredetileg több mint húszezer szűz szépség jelentkezett a versenyre, de mivel maguknak kellett fedezniük étkezési és szállásköltségeiket, a végén csak háromezren maradtak. Kína minden tájáról érkeztek versenyzők, megtelt velük Liuváros összes szállodája és panziója. A kétágyas szobákat négyágyas szobákká alakították, de még így sem fért el bennük minden szép szűz. A közvélemény úgy tartotta, hogy a szépségek nem táborozhatnak csak úgy az utcákon, mert mi történik, ha egy helybéli férfi nem tud úrrá lenni az ösztönein, és megerőszakolja valamelyik hajadont a sötétben. De ha nem erőszakolja meg, csak egy kicsit letapizza, az is micsoda szégyen a városnak. Szerencsére nyáridő volt, és mindenki lelkesen teljesítette a vezetők kérését: sok férfi kicipelte matracát vagy gyékényét az utcára, és ott aludt, miközben a vendég szüzek az

ő ágyaikban, fedél alatt tölthették az éjszakát. Költő Csao is a szabad ég alatt hált, és garzonlakását kiadta fejenként napi száz jüanért két szép szűznek.

Szung Kang is kicsi, másfél szobás lakásban lakott, és amikor Szung Kang látta, hogy Költő Csao naponta kétszáz jüant keres, fölvetette, hogy odakint alhatna, míg Lin Hung otthon marad, és így legalább megkereshetnének napi száz jüant egy darab szűz szépség befogadásával. Lin Hung azonban megvétózta az elgondolást azzal, hogy Szung Kang beteg, és nem szabad a szabad ég alatt hálnia. Szung Kang makacskodott, mire Lin Hung mérgesen kioktatta: végre naponta bejár a kórházba injekciókúrára és kezelésre, és végre kezd rendbe jönni, de ha ragaszkodik hozzá, hogy kint aludjon, akkor biztosan romlani fog az állapota, és akkor több pénz megy pocsékba a hiábavaló kúra miatt, mint amit megkereshetnének az ágybérlettel. Szung Kang nem tudta, hogy Kopasz Li támogatja őket, Lin Hung ugyanis azt hazudta, hogy a szülei és barátai fizetik a kezelést. Szung Kang már leterítette a gyékényét a Költő Csaoé mellé, de akkor meglátta az ajtóban álló, dühében zokogó Lin Hungot. Nem volt más választása, feltekerte a gyékényt és hazament. Azokban a napokban, ha reggel kinyitotta a ház kapuját, a villanypózna tövében elnyúló Költő Csao volt az első ember, akit meglátott. Ahányszor Csao megpillantotta Szung Kangot, mindig felült, és élénk csevegésbe kezdett, azt bizonygatta, hogy az utcán alvás kényel-mesebb, mintha a saját ágyában hálna, mivelhogy idekint hűvösebb van, nem is beszélve arról, hogy napi kétszáz jüant keres. Szung Kang nagyon irigyelte, bár feltűnt neki, hogy Költő Csao arca csupa szűnyogcsípés. – Mi történt az arccoddal? – kérdezte. – Újabban pattanásaim vannak – felelte büszkén Költő Csao.

61. FEJEZET

A történetnek ezen a pontján érkezett tehát Liuvárosba Kóbor Csou, a vándor sarlatán.

Nem mindennapi megjelenésű férfiú volt. Mint korunk összes igazi szélhámosa, olyan jóképű, akár egy filmsztár. Az autóbusz-állomásról két, hetvenhat centis tévéhez való dobozzal, zsebében pedig összesen öt jüannal lépett ki. Szung Kang főhelyettesen kívül minden liuvárosi férfinak több pénz volt a zsebében, mégis mind szegénynek érezték magukat. Am Kóbor Csou fellépése még így is olyan volt, mintha rajta lenne a kínai Forbes 400-as listán.

Sötétedett már, de nem bújt még elő a hold, csak a lámpák és neonreklámok fénye villódzott az utcákon. A fülledtség akkora volt, hogy az emberek legszívesebben meztelenül mászkáltak volna, de Kóbor Csou hibátlan eleganciával viselte öltönyét és bőrcipőjét. Lába mellé tette a két dobozt, megállt a járdán a buszállomás előtt, és olyan könnyed, laza benyomást keltett, mintha légkondicionált teremben hűsölne. Forbes 400-as mosolyát villogtatva minden arra járó megkérdezett: – Ez a Szép Szüzek Városa?

Kóbor Csou sorozatban öt embertől tudakolta ugyanazt, ám a liuvárosiak csak bólintottak vagy visszamordultak válasz gyanánt, és egyikük sem állt meg, hogy alaposabban szemügyre vegye a jövevényt, nemhogy szóba elegyedjék vele. Mivel ezt a csalit senki sem kapta be, Kóbor Csou törni kezdte a fejét, hogyan lásson neki. Ha régen ilyen szokatlan figura tűnt volna föl Liuváros utcáin, kíváncsian köré sereglettek volna, hogy megbámulják, mint egy majmot. Csakhogy ő olyan pillanatban vetődött ide, amikor a várost már megszállta a háromezer beígért szűz közül kétezer-nyolcszáz, nem beszélve a kétszáznál több riporterról, a híres bemondóról, akit azelőtt csak tévén láttak, a különféle politikai vezetőkről és népszerű zsűritagokról – mindennek eredményeként a helyiek olyan unott szemmel néztek a legújabb vendégre, mint valami pezsgő világváros lakói. Kóbor Csou feltételezte, hogy ha párszor elkiáltaná magát: „Szép Szüzek Városa”, azzal biztosan fölkeltené mindenki figyelmét.

Fogalma sem volt arról, hogy az idegenek már több mint egy hete így hívják a várost, sőt a tősgyökeres liusiak is így emlegetik már.

Kóbor Csou sötétedésig ácsorgott az autóbusz-állomás előtt, de még mindig nem állt szóba vele senki, ezért nem volt rá lehetősége, hogy előadja „kígyóolajárus” magánszámát. Csak egy pár riksás tekert oda hozzá, utast keresve: – Melyik szállodába kívánja, uram?

Minthogy Kóbor Csounak összesen öt jüanja volt, ha riksát fogad, a végén egy fityingje se marad. Tudta, hogy nem jó ujjat húzni a riksásokkal – ha csak egy jüannal kevesebbet ad, véresre verik. Ezért amikor közelítettek, láthatóan azért, hogy felajánlják szolgálataikat, ő elővett a zakózsebéből egy játékmobilt. Ez a telefon pont olyan volt, mint az igazi, sőt volt benne egy kis ceruzaelem is, így csöngetni is tudott, ha tulajdonosa diszkrétan megnyomott rajta egy gombot. Amikor a riksás megkérdezte, melyik hotelba tetszik, a mobil rögtön csöngeni kezdett, ő pedig előhúzta, és mérgesen be-leüvöltött: – Hogyhogy nincs még itt a limuzinom?

Sötétedés után Kóbor Csou megállapította, hogy nincs értelme a további ácsorgásnak. Mit volt mit tenni, fogta a két irdatlan kartondobozát, és elindult az utcán. Nagyon igyekezett, de a Forbes 400-as járás most már nem jött össze, úgy csoszogott, mint egy fáradt kuli. Liuváros utcáin hemzsegték a népek. Kóbor Csou dobozainak szögletei véletlenül folyton nekiütődtek a vendég szépségek, illetve a helybeliek combjának. A villódzó utcai lámpák és neonok fényében, külföldi és kínai slágerek érzelmes dallamára, dzsessz és rock dübörgésében, nyugati komolyzenei darabok és kínai népdalok dallamfoszlányaira lépdelt Kóbor Csou, aztán megállt, aztán megint csoszogott, aztán újra megállt. Ahányszor megállt, mindig körülné-zett, és megbámulta az új Liuvárost, amelynek felépítésében Kopasz Linek oly nagy része volt. A hagyományos vörös lampionokkal díszített utca mentén a hagyományos európai és a modern amerikai stílusok eklektikus kavalkádja volt látható. Kóbor Csounak szemébe tűntek Kopasz Li legelőkelőbb éttermének

magasba szökő dór oszlopai, a márkás ruhaboltjának otthont adó római stílusú, vörös falú átrium; kínai vendéglőjének kínai jellegű, cseréptetős udvara, valamint japán vendéglőjének japánkertje, továbbá számos gótikus ablak és barokk tetőzet. „Ekkora zagyvalékot egyetlen városban...”, morfondírozott Kóbor Csou.

Senki sem tudja, merre járt azon a forró, fülledt estén a vándor sarlatán a két óriási dobozával, öltönyben-gálacipőben, étlenszomjan, fáradtan. Bizonyára kiváló egészségnek örvendett, ha tizenegy óráig úgy tudott sétafikálni, hogy nem kapott hőgutát. Úgy rémlik, ez a szélhámos még a saját szervezetét is be tudta csapni. Hatalmas kört írt le a városban, és észrevette, hogy az utcák tele vannak alvó férfiakkal. Kifülelt beszélgetéseikből azt szűrte le, hogy a város szállodáiban és panzióiban egyetlen üres szoba sincs, és még a magánlakások is tömve vannak szűz szépségekkel.

Kóbor Csou végül is Költő Csao gyékénye előtt állt meg. Csao még nem aludt el, hanem csak feküdt a gyékényén, és csapkodta a szúnyogokat. Kóbor Csou odabiccentett neki, de Csao rá se hederített, nem értette, mit keres itt ez a fiatalember. Kóbor Csou tekintete elkóborolt, megpillantotta az utca túloldalán Szu mama büfáját, és hirtelen olyan üresnek érezte a gyomrát, mintha a melle hozzá lenne ragasztva a hátához. Rájött, hogy ha nagyon hamar nem eszik valamit, nem is sarlatán lesz már, hanem éhező kísértet. Átkelt az utcán – el nem engedve két dobozát –, és bár öltöny meg gálacipő volt rajta, most inkább úgy festett, mint egy menekült. Becsosszant a büfébe, ahol a működő klíma nyomban felfrissítette, és leült az ajtó mellé egy asztalhoz.

Mivel késő volt, már csak egy-két vendég lézengett a büfében, Szu mama is hazament, és a lánya, Szu kisasszony ült a pénztárnál. A két pincérnővel fecserészett. Szu kisasszony a harmincas éveiben járt, de senki nem tudta, ki lehet a barátja, vagy van-e mellette férfi egyáltalán – ahogy az se derült ki soha, hogy ki volt az apja.

Szu kiasszony látta, ahogy bejön és leül az elegáns, jóvágású Kóbor Csou. Eleganciáját csak a két jókora doboz csorbította. Csou viszont azonnal felmérte a helyzetet: bizonyára ez a feltűnően átlagos külsejű, sőt talán csúnyácska hölgy itt a tulaj. Ezért – megnyerő mosollyal az arcán – úgy kezdte bámulni, mintha egy festményt csodálna. Szu kisasszonyt még sohase bámulta meg férfi olyan szemmel, mint Kóbor Csou, a sarlatán – ezért felgyorsult a szívverése. Kóbor Csou le nem vette róla a szemét, amíg az egyik pincérnő kezébe nem nyomta az étlapot, ekkor végre elszakadt pillantása Szu kisasszony arcáról, és figyelmét az ételek listájára irányozta. Látván, hogy egy adag minihúsgombóc öt jüanba kerül, ilyet rendelt. A pincérnő ezután az itallapot hozta, és megkérdezte, mit óhajt inni, mire Kóbor Csou így felelt: – Cukorbeteg vagyok, jó lesz nekem egy pohár víz is.

A pincérnő erre azt mondta, hogy sajnos nincsen csapvizük, csak palackozott ásványvizük. Kóbor Csou ismét nemet intett a fejével: – Nem iszom ásványvizet. Az ásványvíz becsapás, nincsen abban semmilyen ásvány. Valójában a csapvíznek a legmagasabb az ásványianyag-tartalma.

Miután ezt így elmagyarázta, ismét Szu kisasszonyra függesztette rajongó tekintetét, mire annak a szívverése még inkább felgyorsult. Csou biztos volt benne, hogy hamarosan kap egy pohár vizet. Ekkor a zsebébe nyúlt, mire azon nyomban megszólalt a játékmobilja, ő elővette, és beszélgetést imitált. Aki hallgatta, azt hihette, a titkárnőjével beszél. Korholta, amiért nem foglalt neki szállást, és most az egész városban nincs egy üres szoba. Viszont – ellentétben a riksásoknak előadott jelenettel – Szu kisasszony előtt nem jött ki a béketűrésből, hanem csak udvariasan panaszkodott, és a végén egy kicsit meg is nyugtatta távoli beszélgetőpartnerét. Amikor befejezte, és megfordult, Szu kisasszony ott állt előtte egy pohár vízzel. Tudta, hogy ásványvíz. Addigra már annyira megszomjazott, mintha most jött volna a sivatagból, de udvariasan felállt, hogy átvegye a poharat,

és gálánsán megköszönte. Majd visszaült, és kortyolgatta a vizét, majszolta a gombócot, és szóba elegyedett Szu kisasszonnyal.

Dicsérte a gombócot, hogy milyen ízletes, aztán bókkolt Szu kisasszonynak, hogy rég járt ilyen tiszta és takaros büfében. Szu kisasszony, aki közben elfordult tőle, hirtelen megtorpant. Csou érzékelte, hogy az ajtó résnyire kinyílt, ezért felvetette, hogy a büfésnőnek be kellene vezetnie a legújabb divatú gombócot. Erre Szu kisasszony leült az asztalához. Csou folytatta: olyan gőzgombócról van szó, amelyhez kis szívószálat mellékelnek. Elmesélte, hogy a legjobb sanghaji és pekingi büfékben már az összes minigombócot úgy szolgálják fel, hogy szívószálacska áll ki belőle. Az ilyen gombóc tésztaja sokkal vékonyabb, mint a szokásos minigombócé, tehát sokkal több benne a leveses töltelék. A vendégek előbb kiszippantják a fűszeres levet, kiélvezik minden cseppjét, és csak azután eszik meg magát a gombócot. Csou elmondta, hogy manapság ezt tartják a legjobb gombócnak, sőt, valósággal jelképe lett a kínaiak új, nagyvilági életstílusának. A gombócevés többé nem csak abból áll, hogy megesszük a tésztát a húsos töltelékkel, hanem abból is, hogy kiélvezzük a húslé finomságát. Hozzátette: – Vannak olyan vendégek is, akik kiszívják a levet, a többit meg ott hagyják.

Szu kisasszonynak felcsillant a szeme, miközben Kóbor Csou elbeszélését hallgatta, és megígérte, hogy rögtön másnap nekilát az újfajta gombóc kifejlesztésének. Kóbor Csou kihasználta az alkalmat, és felvetette, hogy esetleg nyomon követhetné a szakmai munkát. Szívesen megosztja vele értékes gombóclé-szippantási tapasztalatait, ha ezzel segítségére lehet. Biztosította Szu kisasszonyt, hogy a szívószálas minigombócból az ő segítségével igazi piaci sláger lehet, amellyel nemcsak a város száz *lis* vonzaskörzetéből csábíthatja ide az ingyenceket, hanem még Pekingből is iderepülnének az emberek, csak hogy megízleljék a különleges gombócot. Szu kisasszony fölkacagott örömeiben, és

félénken kérdezte: – Tényleg segítené nekem?

– Hát hogyan – válaszolta nagylelkű gesztus kíséretében Kóbor Csou.

Miután a sarlatán elköltötte utolsó öt jüanját, most azzal az ajánlattal, hogy ő lesz a szívószálas gombócok hivatalos minőségellenőrzője, tökéletes élelemforrást biztosított magának több napra. Miután távozott a büféből két tévés dobozával, sokkal élénkebben lépdelt, mint amikor még farkaséhes volt. Már csak valami helyet kellett találnia, ahol ingyen alhat. Visszament Költő Csaohoz, ám ekkorra kidolgozott a fejében egy tervet Csao gyékényének megszerzésére.

Költő Csao rég elaludt volna, ha nem gyötrik a szúnyogok. Összemarták az egész testét, a tébolyba kergették. Amikor Kóbor Csou arra lépdelt, Csao veszettül csapkodta a zümmögő szúnyogokat, és a két tenyere tele volt vérfolttal. Kóbor Csou letette dobozait Csao gyékénye mellé. Csao megnézte a tenyerét az utcai lámpák fényében, és megmutatta Kóbor Csounak: – Ez mind az én vérem.

Kóbor Csou udvariasan bólintott, s éppen akkor megszólalt a játékmobilja. Kivette zsebéből, beleszólt, hogy „hello”, s ezt egy csomó, Költő Csao számára érthetetlen külföldi szó követte. Csao kíváncsian fürkészte az idegent, megvárta, míg befejezi, aztán óvatosan megkérdezte: – Ugye most amerikaiul beszélt?

– Igen – bólintott Kóbor Csou. – Üzleti ügyeket tárgyaltam meg az amerikai leányvállalatom igazgatójával.

Költő Csao büszke volt rá, hogy felismerte az amerikai beszédet, és megjegyezte: – Én is tudok egy kicsit amerikaiul.

Kóbor Csou elnézte a saját zsenialitásától meghatott Költő Csao, és rájött, hogy a az előbbi mobilbeszélgetés nem volt rá kellően elsöprő hatással. Ezért a játékmobilja természetesen ismét megszólalt, mire ő így üdvözölte a hívót: – *Buon giorno* – majd

ismét külföldi szavak sorjázta, és Költő Csao ezeket sem értette. Megvárta, míg Kóbor Csou befejezi, és elteszi a mobilját, aztán újabb óvatos kérdés következett: – Most ugye nem amerikaiul beszélt?

– Nem, olaszul. Üzleti megbeszélést folytattam az olasz leányvállalatom menedzserével.

– Tudtam, hogy ez nem amerikaiul volt – mondta Költő Csao büszkén.

Mivel egyik hívással sem tudta térdre kényszeríteni ezt az önelégült tahót, Csou mobilja harmadszor is csöngött. Ezúttal így szólt bele: – *Jeobo-szejo*.

Ezzel végre sikerült felülkerekednie Költő Csao. Csao nem merte elárulni tudatlanságát, hanem igen szerényen kérdezte: – Most milyen nyelven tetszett beszélni?

Kóbor Csou mosolyogva felelte: – Koreai nyelven. Üzleti megbeszélést folytattam a koreai leányvállalatom ügyvezetőjével.

Költő Csao arcán az ájult tisztelet kifejezése jelent meg: – Mégis, hány ország nyelvén tetszik tudni?

Kóbor Csou föltartotta három ujját: – Harminc.

Költő Csao álmétkodva felkiáltott: – Ilyen sok! Kóbor Csou szerényen elnevette magát: – Persze a kínai is beleszámít.

Költő Csao nem tudott hova lenni ámulatában: – De így is huszonkilenc!

– Ön kiváló matematikus – felelte Kóbor Csou, és megcsóválta fejét. – Üzleti birodalmam az Északi-sarktól a Déli-sarkig, Afrikától Latin-Amerikáig terjed, nincs hát más választásom, mint hogy tömérdek idegen nyelvet megtanuljak.

Mindezzel sikeresen meghódította Költő Csao. A liuvárosi tehetség immár sokkal tisztelettudóbb hangon szólalt meg: – Szabad érdeklődnöm, melyik üzletágban tevékenykedik ön?

– Egészségügyi termékek – mondta lakonikusan Kóbor Csou.

Levette zakóját, és a tévés dobozra terítette. Ezután levette nyakkendőjét, és a zakózsebébe dugta. Amikor az ingét is kezdte kigombolni, Költő Csao óvatosan érdeklődött: – Mi van ezekben a dobozokban?

– Szűzhártyák – felelte Kóbor Csou.

A tökéletes elképedés homálylott Költő Csao szemében, miközben végignézte, ahogy Kóbor Csou leveszi az ingét, és összehajtogatva a doboz tetejére fekteti. Most már ő is félmeztelen volt, mint Csao. Látván a liuvárosi döbbsent arckifejezését, Csou megkérdezte: – Nem hallott még szűzhártyáról?

– Persze hogy hallottam – felelte Költő Csao, még mindig értetlenül. – De hát a szűzhártya a női test része. Benne van a nőben. Hogyan lehet dobozban tárolni?

Kóbor Csou nevetett. – Ezek mesterséges szűzhártyák.

– Létezik mesterséges szűzhártya? – hüledezett Költő Csao.

– Hogyne.

Kóbor Csou leült Költő Csao gyékényére, levette cipőjét és zokniját, majd a nadrágját is, és szépen kisimítva a dobozra tette. Mostanra ugyanúgy levetkőzött, mint Költő Csao, akin az alsónadrágján kívül nem volt semmi. – Ha ezek itt mesterséges szűzhártyák, akkor hogy ne létezne mesterséges szűzhártya? Ugyanúgy lehet használni, mint a valódit. Garantáltan ugyanolyan a fájdalom, és az első éjszakán valódi vér folyik.

Azzal lefeküdt Költő Csao gyékényére, mintha a saját ágyába feküdne. Még meg is bökte Költő Csao egy kicsit a lábával, de Csao nem ment arrébb, gondolván, hogy ez az ő ágya, és ez a fickó milyen jogon akarja lerugdalni róla. Visszarúgott, és így szólt: – Hé, ez az én ágyam. Mit keres maga itt?

Kóbor Csou elnyúlt a gyékényen, dobolt az ujjával, és megvetően

kérdezte: – Maga ezt ágynak nevezi?

– Ez a gyékény az én ágyam – felelte Költő Csao. – Minden, ami a gyékény határain belül van, az én ágyam.

Kóbor Csou kényelmesen, behunyt szemmel feküdt, és nagyot ásított: – Oké, akkor nevezzük ágynak. Hát nem helyénvaló, ha megosztjuk az ágyunkat a barátainkkal?

Csao felült, elszánta magát, hogy kilökdösi birodalmából a betolakodót, mielőtt még elaludna: – Hogyhogy a barátainkkal? Most találkoztunk, alig beszéltünk pár szót.

– Vannak emberek, akik a megismerkedésük pillanatában örök barátok lesznek, míg mások egész életükben ismerik egymást, mégsem kötnek barátságot.

A gyékény tulajdonosa föltápászkodott, és nekikészült, hogy belerúgjon Kóbor Csouba. Közben ezt mondta: – Kotródjon innen a picsába. Kinek a barátja maga?

És ágyékon rúgta Kóbor Csout. Kóbor Csou felordított kínjában, és rögvést felült. Nemi szerveit tapogatva förmedt Költő Csaora: – Maga tökön rúgott engem!

Költő Csao tovább rugdosta, és nem kertelt: – Igen, szándékosan rúgtam tökön. Ha a szűzhártyát pótolhatja a műszűzhártya, akkor nyugodtan pótolja a tökét maga is műtökkel!

Csou felpattant, és kiabálni kezdett Költő Csaoval: – Én, Főnök Csou, mindig ötcsillagos szállodák elnöki lakosztályában alszom!

Költő Csao csak ekkor értesült arról, hogy az idegennek Csou a vezetékneve. Ügyet sem vetett a szavaira: – Felőlem lehet Csou néven miniszterelnök is, én akkor sem engedem, hogy használja az ágyamat, ha Maónak hívják, és elnök. Mért nem megy az elnöki lakosztályába?

Kóbor Csou megállt Költő Csao gyékénye mellett, és a következőképpen érvelt: – Jóember, a maguk városában még a

közönséges szállodák közönséges szobái is dugig vannak, nemhogy elnöki lakosztályt lehetne találni. Mit gondol, jóember, miért vagyok kénytelen lefeküdni a maga gyékényére?

Költő Csao belátta, hogy Kóbor Csounak igaza van. Tény, hogy Liuváros egyetlen szállodájában sem maradt egyetlen üres szoba. Máskülönbén miért aludna most az ő házában két szép szúzlány? Csao mérlegelte a hallottakat, aztán beleegyezett, hogy Kóbor Csou a gyékényén aludjon, de azzal a feltétellel, hogy megfizeti az ágybért.

– A legolcsóbb tarifa ezért az ágyért húsz jüan egy éjszakára. Ennél olcsóbban nem adhatom. De mivel maga nem idevalósi, és a kínain kívül huszonkilenc nyelven beszél, nem akarom megkopasztani. A teljes ágy éjszakánként húsz jüan, de mivel én, a tulajdonos alszom az egyik felén, önnek mint bérlőnek csak tíz jüant számítok fel.

– Rendben, megállapodtunk – vágta rá fürgén Kóbor Csou. – Fizetek egy éjszakára húsz jüant, és vegye úgy, hogy a fél ágyat odaadtam bonusznak.

Költő Csao mosolyogva nézett fel rá, és eldöntötte magában, hogy ez a fickó vérbeli főnök – nem huzakodik holmi tízfenes árkülönbségeken. Visszaváltott korábbi udvarias modorára, kinyújtotta kezét, és így szólt: – Ha volna szíves most rendezni a számlát...

Kóbor Csou nem számított erre a húzásra, úgyhogy ingerülten felelte: – Ha hotelban szállunk meg, az a szokás, hogy kijelentkezéskor fizetjük a számlát.

Azzal felkapta zakóját a tévés dobozról, és belenyúlt a zsebébe. Költő Csao azt hitte, a pénzét veszi elő, de nem, a telefonja csöngött, és amikor kihúzta kezét a zsebéből, nem a pénze volt benne, hanem a mobilja. Dühösen belekiabált, lehordta a vonal másik végén lévő egyént, amiért nem foglalt neki szállást, így most kénytelen az utcán aludni. Jól belelovallta magát, már ordított: – Hogy? Én beszéljek a tartományi prefektussal? Ahhoz már késő van. Hogy micsoda?

Szóljak neki, hogy hívja fel a megyei prefektust? Mit képzelsz, ilyenkor? Tudja, hány óra van? Éjjel egy! Hogy a faszba hívjam fel ilyen későn?

Amikor Költő Csao mindezt meghallotta, ámulatában tágra nyílt a szeme. Kóbor Csou oldalvást pillantott Csaora, és stílust váltott: – Oké – folytatta a telefonálást –, most hagyjuk ezt a szobaproblémát. Mi a helyzet az ügynökeimmel? Miért nincsenek még itt? Micsoda? Karamboloztak? Totálra vágták a Mercedesemet?... Akármilyen van, én nem állhatok ki az utcára a saját termékemet árulni. Felejtse el, ne pazarolja az időt szabadkozásra. Siessen a kórházba, derítse ki, mi van az ügynökeimmel. Én majd elintézem itt, amit tudok.

Miután becsukta telefonját, és visszatette a zsebébe, Költő Csao szemébe nézett, és így szólt: – Az ügynökeim autóbalesetet szenvedtek, úgyhogy nem tudtak ideérni. Akar nálam dolgozni?

Költő Csao nem tudhatta, hogy Kóbor Csounak egy árva fenje sincs. Miután visszatette zsebébe a mobilt, de nem vett elő pénzt, azt gondolta, hogy az idegen egyszerűen megfélemedezett a fizetéséről. Amikor pedig megkérdezte, hogy akar-e dolgozni neki, Csao is nyomban megfélemedezett a húszjüanos ágyberről, és kíváncsian kérdezte: – Milyen munkáról lenne szó?

Kóbor Csou a két dobozra mutatott, és közölte: – Értékesítésről.

– Úgy érte, szűzhártyát kéne árulnom?

Kóbor Csou bólintott: – Adok napi száz jüan fizetést, teljesítmény szerinti prémiummal.

Napi százjüanos fizetés? Költő Csao nagyon megörült, de előrelátón megkérdezte: – Mikor kapom meg a fizetésemet?

– Természetesen azután, hogy a teljes készletet eladta – válaszolta Kóbor Csou.

Úgy viselkedett, mint akit egyáltalán nem érdekel, beáll-e hozzá dolgozni Költő Csao vagy nem. Oly mértékben lehengerelte Csaot,

hog az nem is merte még egyszer szóba hozni az elszámolás menetét. Azért megkérdezte Csoutól a mobilszámát, merthogy az alkalmazottnak tudnia kell a főnök mobilját. Amikor azonban Kóbor Csou lediktálta a számot, Költő Csaonak leesett az álla, mert 0000-val kezdődött, utána az jött, hogy 888, és 123-mal ért véget. Nem létezik ilyen kínai mobilszám, de vezetékes se.

– Miféle szám ez? – kérdezte Költő Csao Kóbor Csout.

– A Brit Virgin-szigeteken van a szolgáltató – válaszolta Csou.

Költő Csao életében nem hallott erről az országról, és meglepetésében végképp elfeledkezett a húszjüanos ágyberről. Gyorsan odébb húzódott, minden igyekezetével azon volt, hogy új, ideiglenes főnökének minél több helyet szorítson. Így szólt: – Főnök úr, legyen szíves, aludjon egy keveset.

Kóbor Csounak nagyon tetszett a javaslat, bólintott, lefeküdt, és már horkolt is. Ekkor Költő Csaonak hirtelen eszébe jutott, hogy Csou adós maradt a húsz jüannal, de már nem merte felrugdosni.

Másnap reggel, amikor Költő Csao kinyitotta szemét, ideiglenes főnöke már öltönyben-nyakkendőben volt. Kóbor Csou, miután látta, hogy Költő Csao felébredt, színlelt tétovasággal kérdezte: – Most akkor én felvettem magát tegnap este?

– Igen – felelte Csao, és a nyomaték kedvéért hozzátette: – Napi száz jüanért.

Kóbor Csou bólintott, aztán elkezdett utasításokat adni, amúgy főnökmódra. Először is megbízta Költő Csaut, hogy segítsen a két doboz műszűzhártyát elvinni a raktárba. Költő Csao bambán meredt rá, nem tudta, hol a raktár. Kóbor Csou látta, hogy Költő Csao nem mozdul, úgyhogy ráförmedt: – Mozgás, gyorsan.

– De főnök úr – mondta Költő Csao –, hol van a raktára?

– Hol a maga háza? – kérdezett vissza Kóbor Csou, majd hogy érthetőbb legyen: – A maga háza az én raktáram.

Költő Csao megértette, és azt gondolta, hogy semmi baj, ha ez a fickó az ő házát akarja raktárnak használni, de akkor fizessen is érte. Vigyorogva kérdezte: – Főnök úr, mennyiért akarja kibérelni a raktárhelyiséget?

Kóbor Csou lenézett a földön heverő gyékényre, és ennyit szólt: – Naponta húsz jüanért.

Költő Csao örömmel beleegyezett. Amikor felkapta a két tévés dobozt, és már indulni akart, Kóbor Csou még utána szólt, és az egyik dobozból kivett két köteg, mesterséges szűzhártyát reklámozó szórólapot. Az egyik köteg Meng Csiang úrhölgy márkájú, kínai szűzhártyákat hirdetett, ezek darabonként száz jüanba kerültek, a másik pedig importált, Jeanne d'Arc márkájú szűzhártyákat, ezek háromszáz jüant kóstáltak. Kóbor Csou kezébe vette a két vastag szórólapcsomagot, körülnézett, és így szólt: – Eredetileg húsz ügynököm dolgozott volna az itteni terepen, de a karambol miatt most mind kórházban fekszenek. Egyelőre nincs más emberem itt, csak maga, és az kevés lesz.

Ebben a pillanatban lépett ki a háza ajtaján Szung Kang. Költő Csao odakiáltott neki: – Szung Kang, figyelj, felveszlek ügynöknek napi nyolcvan jüan fizetéssel. Érdekel?

Szung Kangnak még válaszolni sem volt ideje, amikor Kóbor Csou megtapogatta a zakózsebét, és így fordult Költő Csaohoz: – Szóval felfogadom magát napi százjüanos munkabérrel, maga meg a hátam mögött felfogad valakit nyolcvanért, hogy húsz a saját zsebében maradjon?

– Nem – mondta Költő Csao. – Főnök úr fizeti a bérét, ad neki nyolcvan jüant, húsz pedig az enyém mint munkaközvetítői díj.

Kóbor Csou tovább verdeste a zakóját: – Akkor viszont én veszem fel, nem maga.

Látta, hogy Szung Kang a nyári hőségben is maszkot hord, és kíváncsian tudakolta: – Valami baj van a szájával?

– Nincsen semmi baj a számmal – felelte maszkja mögött mosolyogva Szung Kang. – A tüdőm miatt hordom.

Kóbor Csou bólintott. – Felveszem napi száz jüanért.

Szung Kang nem tudta, milyen munkára vették fel. Tétován szóba hozta tüdőbetegségét, de Kóbor Csou csak annyit válaszolt: – Nem kell tüdő ehhez a munkához. Csak pofa kell, semmi más.

A szórólapkötegeket kisebb csomagokra osztotta, majd átadta Költő Csaonak és Szung Kangnak. Megmagyarázta aznapi feladatukat: minden arra jövő nőnek adniuk kell egy cédulát. – Ne hagyjanak ki senkit, még az öreg néniket sem.

Arra kérte őket, hogy sétáljanak fel s alá az utcán. Hétágra sütött a nap. Ő közben behúzódott Szu kisasszony klimatizált büféjébe, és egész nap ki sem dugta az orrát. Segített Szu kisasszonynak a szívószálas gombócok megkreálásában. Reggel bemerészkedett a konyhába, és Szu kisasszony végtelen örömeire megkezdte a szakács felvilágosítását. Szu mama a pénztárnál ült, és nézte, ahogy lánya ritka boldog arckifejezéssel sűrög-forog a büfében. Valahogy mégis nyugtalankodott, képtelen volt elhessegetni a gyanút, hogy ebben az elegáns fiatalemberben nem lehet megbízni. Fiatal korában őt is becsapta egy jóvágású fiatalember, aztán ott maradt Szu kisasszonnyal terhesen. A fiatalember örök szerelmet és hűséget fogadott, mégis eltűnt hamar, és Szu mama soha többé nem hallott róla.

Kóbor Csou az egész napot a szívószálas gombócok minőségellenőrzésével töltötte, nagyjából kétféle véleményt váltogatva: az egyik, hogy nem elég lédúsak, a másik, hogy nem elég fűszeresek. Az ízpróbákat délelőtt kezdte, és délután is folytatta, s összesen hetvenkét szívószálas gombócot fogyasztott el. Olyan sokat, hogy a végén már megszólalni se tudott böfögés nélkül. Olyan sokat, hogy Szu kisasszony féltetni kezdte, és javasolta, hogy pihenjen kicsit, folytassák inkább másnap a kísérletezést. Kóbor Csou megdörzsölte

a hasát, és készségesen beleegyezett. Aztán Szu kisasszony zöld teáját szürcsölve leült a klímához legközelebbi székre, és lendületesen lantolt mesés életéről.

Szung Kang és Költő Csao viszont egész nap fel s alá járkáltak az utcán, és a végén már úsztak a verejtékben. Szung Kangnak még a maszkja is csupa lucok volt. Addigra már megérkezett lényegében az összes versenyszűz, és Liuváros utcáin nyüzsögtek a Kína minden tájáról érkezett szép és nem-annyira-szép nők. Megannyi tájszólás elegyedett városszerte, a messzi Észak nyelvjárásaitól a legdélibb Dél dialektusáig. Bár Szung Kang és Költő Csao rettentően kimelegedett és nagyon elfáradt, lelkesedésük nem hagyott alább – Szung Kang annak örült, hogy ilyen könnyű munkával napi száz jüant kereshet, Költő Csao pedig az hozta izgalomba, hogy még sosem látott egy helyen ennyi csábos fiatal nőt. Odasúgta Szung Kangnak, hogy úgy érzi magát, mintha női fürdőbe csöppent volna, csak az a kár, hogy szoknya meg blúz van rajtuk. Szorgalmasan osztogatták a cédulákat a szűz szépségeknek, akik vihogva tették el a táskájukba, és cöcögtek hozzá: – Nekünk persze úgyse kell.

Amikor délben hazamentek, Költő Csao bekukkantott a büfébe. Láta, hogy Kóbor Csou szívószállal szippant valamit a gombócból, ezért a megmaradt szórócéduláit odanyomta Szung Kang kezébe azzal, hogy délután nem ér rá, és megkérte, ossza szét a maradékot. Lin Hung még most is a kötődében dolgozott, úgyhogy Szung Kang egyedül ebédelt. Ebéd után kicserélte a maszkját, szalmakalapot tett a fejére, törülközőt kanyarított a nyakába, és megtöltött hideg vízzel egy termoszt, csak azután indult el megint a szűzhártyareklámokkal. Láta, hogy Kóbor Csou még mindig a szívószálas gombócokat teszteli a büfében, és ezen jót nevetett. Kóbor Csou kinézett a kirakaton, és látta, hogy Szung Kang indulóban van, de Költő Csao nincs sehol. Azon töprengett, hogy ez a sunyi figura vajon milyen trükköt forgat a vejében. Biccetett Szung Kangnak, ő meg visszabiccetett, és elindult kelet felé az utcán.

Költő Csao hazaosont, hogy megebédeljen, és szunyáljon egyet, kihasználva, hogy a két szép szűz valahol a városban mászkál. Nem ébredt föl, csak este. Amikor megjött a két szűz szépség, és meglátták egy szál alsónadrágban a kanapén, riadtan felkiáltottak. Költő Csao fölpattant, és kirohant az ajtón. A lépcső aljára érve látta, hogy Kóbor Csou még mindig a büfében van, lendületesen gesztikulál, és egy hatalmas csődületet tart szóval. Volt, aki ült, és gőzgombócot evett, mások állva hallgatták fantáziadús történeteit. Költő Csao lábujjhegyen odasurrant Szung Kangék nyitott ajtajához. Látta, hogy Lin Hung otthon van, és vacsorát főz, Szung Kang pedig a kanapéről nézi a tévét. Költő Csao beszólt az ajtón: – Az összes szórólapot szétosztottad?

Szung Kang bólintott, Költő Csao pedig megfordult, és átpislantott a büfére. Miután meggyőződött arról, hogy Kóbor Csou nem vette észre, átszáguldott ferdén az utcán – olyan iramban tette meg a százhatvan métert, mintha futópályán lenne, és a végén ömlött róla a verejték. Kidörgölte szeméből az álmodást, és mint aki egész nap szorgalmasan osztogatta a szűzhártyareklámokat, fáradtan bebaktatott a büfébe. Csou a közepén tartott valamelyik legendájának; amikor megpillantotta, odaintegetett neki, és bemutatta a közönségének: – Megérkezett seg. menedzserem, Csao.

A sokaságból senki sem tudta, mi az a „seg. menedzser”. Kóbor Csou megmagyarázta, hogy ez az „ügyvezetői segédmenedzser” rövidítése. Költő Csao tehát meglepetésére az ügyvezetői segédmenedzser pozíciójában találta magát, holott addig azt hitte, közönséges ügynöknek kell lennie. Így hát gyorsan levedletté a fáradtság álcáját, boldogan elvigyorodott, és az embereket félrelökösve utat tört Kóbor Csouhoz. Meghajolt, és jelentette, hogy az összes szórólap gazdára talált. Majd, ahogy igazi seg. menedzserhez illik, diszkrétan elhelyezkedett Kóbor Csou mögött. Csou fölnézett, és megkérdezte: – Maga egész délután aludt?

– Nem – mondta Csou, és nyomatéku energikusan csóválta a

fejét –, egész délután a várost jártam és reklámcédulákat osztogattam.

– Mert olyan a szájszaga, mintha most ébredt volna föl – mondta Kóbor Csou.

A tömeg harsány kacajra fakadt, Költő Csao pedig fülig vörösödött. Megismételte, hogy egész délután Szung Kanggal osztogatta a szórólapokat. Kóbor Csou ajka finom mosolyra húzódott: – Szung Kangot láttam, de magát nem.

Költő Csao még védekezett volna, de Csou intett, hogy hallgasson. Aztán újra felvette a saját magáról szóló hősköltemény fonalát. Szu kisasszony szemben ült vele az asztal másik oldalán, és itta szavait. Kóbor Csou látta, hogy Költő Csao arca, nyaka csupa verejték, úgyhogy pillanatnyi szünetet tartott, és megköszönte lelkiismeretes munkáját, majd tovább mesélte afrikai kalandjait: – Az afrikai parasztok a világ legtermelékenyebb munkásai.

– Hogyhogy? – kérdezte a sokaság.

– Úgy – felelte Kóbor Csou –, hogy pucéran dolgoznak a földeken, és munka közben hugyoznak meg szarnak. Így a talaj megmunkálása közben egyszerre meg is trágyázzák.

A tömeg álmélgodva, sóhajtozva helyeselt, mindenki egyetértett abban, hogy ez nagyon eredeti és ötletes módszer. Ily módon a parasztok két mezei munkát végeznek egyszerre, s ezzel időt meg energiát takarítanak meg. Ráadásul – tették hozzá – még ki se kell törölniük a feneküket, mert munka közben működik a légszárítás.

Kóbor Csou ezután a kirakat előtt elhaladó szűz szépségekre mutatott, és így szólt hallgatóságához: – Ha ettől a maroknyi fiatal nőtől is így gülüzik a szemetek, hogy boldogultok majd több ezerrel?

Elmondta, hogy utazásai során egyszer elvetődött egy csendes-óceáni szigetre. Kiejtett néhány torokhangot, közölte, hogy ez volt a sziget neve, és hogy szó szerinti fordításban azt jelenti: „Női sziget”.

Csak amikor kilépett a partra, akkor ébredt rá, hogy megérkezett a Nők Országába. Körülbelül 48 500 nő élt itt, egytől egyig mind isteni szépség. Csak hát férfiak, azok nem voltak. Egyszer járt már a szigeten egy férfi, de az is tizenegy évvel azelőtt. Kóbor Csou végigjártatta szemét a közönségen, és összefoglalta: – Képzeljétek el, több mint egy évtizede nem láttak egy szál férfit sem, és akkor megjöttem én.

Drámai hatásszünetet tartott, lassan szürcsölte zöld teáját, aztán szólt a pincérnőnek, hogy töltsse utána a poharat. A büfében tolongó férfiakat majd elemésztette a kíváncsiság, hogy hallják a folytatást, és morogva szidták a lomha pincérnőt. Megvárták, amíg Csou ismét belekortyol a teájába, aztán izgatottan kérdezték: – És mit tettek, amikor megláttak?

Kóbor Csou mély levegőt vett, és úgy tett, mintha nehezeire esne folytatni: – Felsorakoztak, hogy partiba vágjanak, de természetesen a Nők Országának uralkodójáé volt szüzességem elvételének a joga.

Aztán kifejtette, hogy akármilyen hihetetlen, az uralkodó nem volt idős nagyasszony. Ellenkezőleg, az ország legszebb nőjét választották meg uralkodójuknak. Kóbor Csou mély sóhajtásokkal megszakítva írta le a tizennyolc éves királynő szépségét: – A külföldiek Vénusznak neveznék, mi, kínaiak pedig a legendás Hszi Si asszonyhoz hasonlítanánk.

A hallgatóság majd felrobbant az idegességtől, hogy kiderüljön végre, lefeküdt-e a vendég a gyönyörű fiatal királynővel. A férfiak noszogatták: – Na, és odaadtad a szüzességedet?

– Nem.

– Miért nem? – kérdezték a férfiak elképedten.

– Mert gyönyörűnek gyönyörű volt – mondta Csou –, de nem voltunk szerelmesek egymásba.

A férfiak hitetlenkedve csóválták fejüket: – És aztán mi történt?

– Azután? – kérdezte könnyedén Kóbor Csou. – Azután megszöktem.

– Hogyan szöktél meg? – kérdezték a férfiak.

– Nagyon egyszerűen – felelte Kóbor Csou. – Nőnek sminkeltem magamat.

A férfiak hangosan sóhajtoztak csalódottságukban, és az egyikből ki is tört a panasz: – De miért akartál megszökni? A helyedben akkor se hagytam volna ott azt a kurva szigetet, ha pisztolyt fognak a homlokomra, ágyúval céloznak a seggemre, és Tomahawk cirkálórakétát indítanak a szívem közepébe. Nem, ha ott döglök meg, akkor se.

– Úgy van. Jól mondja! – kiáltozta a többi férfi.

– Szabadjon ellenkezniem – mondta Kóbor Csou. – Én eltökéltem, hogy annak a nőnek adom a szüzességemet, akit őszintén szeretek.

Miközben ezt mondta, Szu kisasszonyra pillantott, aki elpirult zavarában. Miután végighallgatták a Nők Országában esett kalandokat, a hallgatóság több nőtagja is megkérdezte: – Hány országban tetszett járni?

Kóbor Csou eljátszotta, hogy megpróbálja felidézni az országok listáját, aztán így felelt: – Olyan sokban, hogy számológéppel se tudnám megszámolni.

Költő Csao érkezettnek látta az időt egy kis seggnyalásra: – Főnök Csou harminc különböző ország nyelvén beszél, ideértve természetesen hazánkat, Kínát.

A tömeg felhördült ámulatában. Kóbor Csou azonban szerényen nemet intett: – Ez enyhe túlzás. A harminc nyelvből csak tízen tudok annyira, hogy üzleti tárgyalásokat folytathassak. További tíz nyelven úgy-ahogy elboldogulok a mindennapokban, végül tíz nyelven csak a köszönéseket ismerem.

– De hát ez is elképesztő! – hangzott innen-onnan a sokaságból.

Költő Csao folytatta a segnyalást: – Amerre Főnök Csou jár, mindenütt ötcsillagos szállodák elnöki lakosztályában száll meg.

A tömeg felhördült csodálatában, de Kóbor Csou szerényen intett, mondván: – Előfordul, hogy nem elnöki lakosztályban alszom.

Amikor például ugyanabban a hotelban lakott egy köztársasági elnök, engem a business-lakosztályba tettek.

Kóbor Csounak ekkor eszébe jutott, hogy a múlt éjszakát Költő Csao fél szalmagyékényén töltötte, az út szélén, és ebből a sok emberből valaki megláthatta, úgyszólván taktikát váltott. Bevallotta őszintén, hogy hozzászokott már a szerencse forgandóságához, igazából nincsenek úri igényei, olyan ember ő, aki megalszik az elnöki lakosztályban, de ha kell, megelégzik egy gyékénnyel is az út szélén. Hozzáfűzte, hogy egyszer három napot és három éjszakát töltött az arab sivatagban, ahol olyan tüzes volt a nap, hogy a végére csaknem múmiává aszott. Máskor egy hétig aludt az amazóniai esőerdőben, ahol éjjel vadállatok mászkáltak körülötte. Egyszer egy nőstény tigris volt a hálótársa, és amikor ő egy kidőlt fa tönkjére hajtotta fejét, így tett a fenevad is, úgyszólván az egész éjszakát egymással szembefordulva aludták át. Másnap reggel a tigrisbajusz csiklandozására ébredt, és csak akkor eszmélt rá, hogy egész éjjel úgy háltak egymás mellett, mint férj és feleség.

Költő Csao újabb fejezetet nyitott a segnyalásban: – Főnök Csou mobilszáma nem is kínai szám, hanem brit valamicsodai.

– Brit Virgin-szigeteki – pontosított Kóbor Csou.

A hallgatóságból valaki meglepetten kérdezte: – Azoknak a pici szigeteknek az állampolgárának tetszik lenni?

Kóbor Csou nemet intett a fejével: – Ott van bejegyezve a cégem, ez lehetővé teszi, hogy az amerikai NASDAQ-on is forogjanak a részvényeink.

A hallgatóság meghökkenve kiáltotta: – A céget jegyzi az

amerikai tőzsdén?

Kóbor Csou szerényen felelte: – Sok kínai cég részvényei forognak az amerikai tőzsdéken.

A liuvárosiak között is volt, aki adott-vett értékpapírt, ezért megkérdezték, mi a vállalatának a részvénykódja. – ABCD – vágta rá Kóbor Csou. Aztán felbiztatta őket, hogy ha sikerül eljutniuk az Egyesült Államokba, vegyenek a részvényeiből – az árfolyamuk három év óta folyamatosan emelkedik. Mindenki levegő után kapott, és mohón tudakolták a mobilszámát. Amikor megmondta, úgy dugták a zsebükbe, mint valami drága kincset, bár Kóbor Csou figyelmeztette őket, hogy nyomós ok nélkül ne hívják. – Három hallózásra rámehet egy teljes havi fizetéseket.

Ily módon sikerült Kóbor Csounak, a sarlatánnak megbabonáznia egy egész várost. Mindenki köréje sereglett, bámulattal néztek fel rá, csüggték minden szaván, és éjjel egyig nem széledtek szét. Költő Csao, az ügyvezetői segédmenedzser Főnök Csou nyomában hagyta el a légkondicionált büfét, majd leterítette kettejüknek a gyékény a fülledt utcán. A harmincegynéhány éves Szu kiasszony, aki soha életében nem volt még szerelmes, teljességgel rabja lett Kóbor Csounak. Amikor látta, hogy a világlátott férfi és Költő Csao a szabad ég alatt tér nyugovóra, habozva, hogy elfogadják-e, odament egy szúnyogriasztó spirállal. Az előző éjszaka Kóbor Csout is megrohmozták a szúnyogot, úgyhogy az arca csupa vörös „pattanás” lett. Szu kisasszony letette mellé a szúnyogriasztó spirált, és szégyenlősen mondta: – A büfébe vettük, de amióta klímánk van, nincs rá szükségünk. Használják csak egészséggel.

Kóbor Csou fölállt, és udvariasan megköszönte. Szu kisasszony rajongva bámult rá, majd így szólt Költő Csaohoz: – Igazából az lenne a jó, ha mindketten a büfében aludnátok. Ott van klíma, és nincsenek szúnyogok.

Költő Csao már rávágta volna az igent, de Kóbor Csou udvariasan

elutasította az ajánlatot: – Fölösleges. Itt sokkal kényelmesebb, mint az arab sivatagban vagy az amazóniai esőerdőben.

62. FEJEZET

Kóbor Csou három napig csemegézett az ingyengombócokból Szu kisasszony büféjében. A Szűzszépségverseny hivatalos megnyitója előtti napon azonban már tudta a sarlatán, hogy ideje kézbe venni a gyepelőt. Kihasználta, hogy Lin Hung éppen dolgozik, betelepedett Szung Kang lakásába, és két órán át oktatta Költő Csaot és Szung Kangot a műszűzhártya-értékesítés művészetére. Mélységes csalódással értesült arról, hogy Költő Csaó nőtlen, és megkérdezte, hogy legalább barátnője van-e. Csaó előbb nemet intett a fejével, de aztán bólintott. – A való életben nincs barátnóm, de képzeletben nagyon is sok van.

– Képzeletbeli barátnők? – csóválta a fejét Kóbor Csou. – Mi igazi szűzhártyát árulunk, nem képzeletbelit. Hivatkozási alapnak valódi barátnőre van szükség.

Szung Kang adottságaival azonban nagyon meg volt elégedve. Nem titkolta, hogy gyönyörűnek találja a feleségét, Lin Hungot, és hallotta, hogy régebben Liuváros bálványozott szépe volt, afféle helyi híresség. Csou erre felélénkült, és kifejtette, hogy a hírnévben rejülő lehetőségeket feltétlenül ki kell aknázni. Azt az eligazítást adta Szung Kangnak, hogy álljon ki az út szélére, és mondja el saját tapasztalatait, számoljon be arról, milyen kiváló és egészen csodálatos előnyökkel járt Lin Hungnál a mesterséges szűzhártya alkalmazása. Szung Kang először hallott ilyen hangon beszélni Lin Hungról, és vörös lett az arca, mint a pipacs. – De hát Lin Hung soha életében nem használt mesterséges szűzhártyát.

– Ha te azt mondd, hogy használt, akkor használt – jelentette ki Költő Csaó. – Neked minden szavadat elhiszik.

Kóbor Csou helyeslően bólintott, és meg is mondta Szung

Kangnak: – Csao ügyvezetői segédmenedzsernek teljesen igaza van. Szung Kang a fejét ingatta: – Akkor se mondhatom.

– Főnök Csou napi száz jüant fizet neked – mondta idegesen Költő Csao –, te meg egy nagyon egyszerű dolgot nem vagy hajlandó kimondani.

– Mindent kimondok, csak ezt az egyet nem – válaszolta Szung Kang.

Költő Csao folytatta volna, de Kóbor Csou intett, hogy maradjon csöndben. Gondolkozott egy pár másodpercig, aztán a következőt javasolta: – És ehhez mit szólna? Nem kell mondani semmit, csak hagyja, hogy Csao ügyvezetői segédmenedzser mondja a szöveget. Magának csak ott kell állnia mellette. Még bólogatnia se kell. Csak annyit kérek, hogy ne csóválja a fejét.

Szung Kang azt gondolta magában, hogy ha nem kell se beszélni, se bólogatni, akkor nem lehet belőle baj. Kóbor Csou elindult, nyomában a tévés dobozokat cipelő Költő Csao és Szung Kang szaporázták lépteiket, mint két lakáj. Szung Kang dobozának tetején még egy zsámoly is imbolygott, Kóbor Csou viszont rakomány nélkül, fürgén lépdelt előttük.

Amikor hárman elértek a verseny színhelyéül szolgáló főutca közepére, Kóbor Csou felállt a zsámolyra, és utasította Költő Csaot és Szung Kangot, hogy nyissák ki a dobozaikat, s vegyék elő a kétféle, azaz az importált, illetve hazai szűzhártyát. Szép számmal gyűltek köréjük szűz szépségek és más érdeklődők. Úgy nyüzsögtek, mint előző éjszaka a szűnyogok Kóbor Csou és Költő Csao körül. Csou előbb az importált, Jeanne d'Arc márkájú szűzhártyákat vette ki a dobozból, feltartotta a magasba, és elkiáltotta magát: – Itt az eredeti Jeanne d'Arc műszűzhártya, darabja háromszáz jüan! A kórházban háromezer jüanba kerül egy szűzhártyaplasztika. Aki kórházba megy, leperkál háromezret, de csak egyszer lehet még szűz. Ha viszont a Jeanne d'Arc márkájú szűzhártyáimból vesztek,

háromezerért tízszer lehettek még szüzek.

Kóbor Csou ezután megmagyarázta és pantomimmal szemléltette, hogyan kell használni a mesterséges szűzhártyát: – Először mossuk meg és töröljük szárazra a kezünket. – Eljátszotta, hogy kezet mos és törülközik. – Ezután vegyük ki a mesterséges szűzhártyát az alumíniumfóliás vákuumcsomagolásból, és sodorjuk össze minél jobban, majd helyezzük fel a hüvely legmélyebb pontjára. – Nadrágjába nyúlt. – Ezt nagyon gyorsan kell elvégezni, különben a szűzhártya a kezünkhöz tapad, és visszahúzzuk az ujjunkkal. – Úgy rántotta ki kezét a nadrágjából, mintha megégette volna. – Harmadszor, miután a szűzhártya három-öt percen át a helyén marad, megtörténhet a közösülés. – Ezúttal nem játszotta el a szóban forgó cselekményt. – Negyedszer, a közösülés után a mellékhelyiségben meg lehet tisztítani nemi szervünket a véres nyálkától. – Nadrágjába nyúlt, és sikáló mozdulatokat végzett. – Amikor megkezdjük a közösülést, a nőnek fel kell vennie a megfelelő szűzies testhelyzetet – kicsavarta testét – annak érdekében, hogy a férfi nehezebben tudjon behatolni, valamint a fájdalom jeleit kell mutatnia, hogy kiegészítse a mesterséges szűzhártya átszakadását – homlokát ráncolta, gyötrődő arckifejezésre váltott –, de ha fájdalmas nyögésekkel és szégyenkező arckifejezéssel árnyaljuk – nyögni nem nyögött, de szégyenlősen nézett –, akkor még élethűbb hatást érhetünk el.

A szűz szépségek és más bábász népek elismerő kiáltásai közepette Csou belekezdett a hazai gyártmányú szűzhártyák reklámozásába: – Ezek az én hazai, Meng Csiang úrhölgy márkájú szűzhártyáim, darabjuk száz jüan. Egy kórházi szűzhártyaplasztika áráért tehát harmincszor lehetünk szüzek.

A csődületből valaki bekiabált: – Miért nem mutatod be a használatát?

Kóbor Csou elnevette magát, és megkérdezte: – Van itt olyan

elvtársnő, aki hajlandó lenne szemléltető oktatást tartani?

A szép szüzek meg a többi néző mind elröhögték magukat. Aki az előbb kérdezett, megint beszólt: – Fogd az egyik kezedbe, és bökd át az ujjaddal, hogy megmutasd!

A tömeg egyetértően felzúgott, mire Kóbor Csou elnevette magát: – Egy ilyen száz jüanba kerül. Ti most többen vagytok száznál, úgyszólván ha mindenki ad fejenként egy jüant, én hajlandó vagyok bemutatni.

Ki-ki elővett egy jüant, és Költő Csao meg Szung Kang összevissza loholt, míg össze nem szedték a száz bankjegyet. Folyt róluk a víz. Kóbor Csou ekkor megkezdte a szemléltető oktatást. Kinyitotta az egyik Meng Csiang úrhölgy feliratú dobozt, és kivett belőle egy alufóliába csomagolt műszűzhártyát. Miután feltépte a fóliát, bal kezébe fogta a műhártyát, aztán megpróbálta átdöfni a jobb mutatóujjával. Elsőre kudarcot vallott, és másodszorra sem sikerült kilyukasztania. A szűz szépségek meg a többiek mind nevettek, és egy férfi bekiabálta: – Ez akkor egy aggszűz?

– Ez egy Meng Csiang úrhölgy márkájú szűzhártya – mondta büszkén Kóbor Csou. – Meng Csiang úrhölgy könnyei le tudták dönteni a Nagy Falat, nem csoda, hogy a szűzhártyája is ilyen erős.

Miközben a tömeg a hasát fogta nevéttében, Kóbor Csou harmadszor is megbökte a szűzhártyát, és most végre sikerült átdöfnie. Valami vérvörös folyadék csordult ki belőle. Kóbor Csou büszkén mutatta: – Láttátok? Láttátok? Igazi, nászéjszakai szűzlányvér!

Miután elült a kacaj, Kóbor Csou nekilátott az eredeti főműsorszám prezentálásának. Minthogy Költő Csao nőtlen volt, Csou Szung Kangnak kiáltott oda: – Mondd csak, Szung Kang, milyen márkájú mesterséges szűzhártyát használt múlt éjjel a feleséged?

– Természetesen importált Jeanne d’Arc márkájút – felelte Szung

Kang nevében Költő Csao. Majd hozzátette, ugyanolyan büszke hangon, mint Kóbor Csou: – Szung Kang felesége mégse használhat hazai gyártmányt...

Kóbor Csou ismét megkérdezte Szung Kangtól: – Mikor az éjjel szeretkeztetek, hogy érezte magát a feleséged?

Megint csak Költő Csao felelt: – Sikoltott a fájdalomtól!

Kóbor Csou elégedetten bólintott, aztán megkérdezte: – És te hogy érezted magad?

Újból Költő Csao válaszolt helyette: – Kiverte a hideg veríték.

Ez a válasz azonban nem tetszett Kóbor Csounak. Összevonta szemöldökét: – Ennyi örömszerzés közben meleg verítéknek kellett volna lennie.

Költő Csao azonnal helyesbített: – Először hideg volt, aztán, *egy-két-há*, három másodperc múlva már forró veríték!

– Jól mondtad! – harsogta Kóbor Csou. – Három másodperc örömszerzéssel a sarkvidéki fagy afrikai hőségre váltható. – Kóbor Csounak módfelett tetszett Költő Csao gyors helyesbítése. Jóváhagyóan bólintott, aztán bizalmasan megkérdezte Szung Kangot:

– Foglald össze, Szung Kang, mi a mesterséges szűzhártya legfőbb előnye?

Szung Kang ezúttal a nyakától a homlokáig elpirult a maszk mögött. Nem számított rá, hogy ilyen kínos helyzetbe kerül még akkor is, ha nem kell se beszélnie, se bólogatnia. A legszívesebben a föld alá bújt volna. A végén megint Költő Csao válaszolt helyette. Szung Kangra mutatva fennhangon közölte: – Szung Kang egész életében egyetlen nővel hált, a feleségével. De miután a mesterséges szűzhártyát használta – Csao feltartotta két ujját –, elmondhatja, hogy két szűzzel hált.

– Ennél jobban nem is mondhattad volna! – Kóbor Csou szeme

felajzottan csillogott, úgy harsogta a közönségnek: – Ez a mesterséges szűzhártya nagy előnye. Nemcsak azt teszi lehetővé, hogy szüzességüket már elvesztett nők visszanyerjék önbizalmukat és önérzetüket, hanem a férfiakat is segítik abban, hogy még hűségesebbek legyenek a feleségükhöz! Hamar, vegyetek belőle, amíg kapható! Vegyenek a nők, és vegyenek náluk is többet a férfiak! Egyetlen műtét árából a Jeanne d’Arc márkával tízszer is el lehet venni egyetlen nő szüzességét, Meng Csiang úrhölgy szűzhártyáival pedig harmincszor élvezhetjük ugyanazt!

A szép szüzek és a kíváncsi liuvárosiak mind kacagva nézték-hallgatták Kóbor Csou és Költő Csao duettjét. De közben egy kicsit össze is zavarodtak. Valaki Szung Kangra mutatott, és megkérdezte Költő Csaot: – Ez az ember láthatóan Szung Kangot kérdezte, akkor mért mindig te felelsz?

– Te talán képes volnál mindenki előtt elmondani, hogyan feküdtél le a feleségeddel? – vágott vissza Költő Csao. – Nem, és nem képes rá Szung Kang sem. Ezért kért meg, hogy válaszoljassak helyette.

Ekkorra már Szung Kang nagyon megbánta, hogy ilyen helyzetbe keveredett, és mélyen lehorgasztotta a fejét. Nem szólt egy szót se, nem bólogatott, nemet se intett. Csak ált ott, és keservesen érezte magát, mintha tompa késsel nyiszálnák a testét. Kóbor Csou értékesítési kampánya roppantul sikeres volt, mert bár a helyszínen senki sem vett tőle semmit, aznap éjjel folyton felébresztgették az út szélén alvó Kóbor Csout és Költő Csaot, hogy csöndben műszűzhártyát kérjenek tőlük. A következő éjszakákon a szűzhártyavásárlók sűrűbben ébresztették föl Kóbor Csout és Költő Csaot, mint a szúnyogok. Többnyire a versenyen induló szűz szépségek voltak, de néha liuvárosi fiatalasszonyok is megkeresték őket. Persze sok férfi vásárlójuk is akadt, miután nagy hatással volt rájuk Költő Csao reklámszövege, és azt gondolták magukban, hogy ha nem is feküdhetnek le a feleségükön kívül más nővel, legalább az

első éjszakát többször is kiélvezhetik.

Mindezek után Kóbor Csou csodálkozó tisztelettel nézett Költő Csaora: – Ritka nagy tehetség vagy, és semmi kétség, a jövőben együtt kell dolgoznunk. A prémiumod alighanem felülmúlja majd a rendes fizetésedet.

Költő Csao ennek nagyon megörült, és persze megkérdezte: – Mennyi prémiumot kapok majd?

– Ha itt lesz az ideje, megtudod – felelte Kóbor Csou.

Ám aznap a produkciójuk híre eljutott Lin Hunghoz, aki se nem látott, se nem hallott mérgében. Már majdnem kirobbant belőle a düh, amikor hazaért, de mihelyt megpillantotta a kanapén szánalmas arckifejezéssel gubbasztó Szung Kangot, megenyhült. Rájött, hogy férje csak valami kis pénzzel akart hozzájárulni a háztartáshoz. Fejcsóválva kiment a külső szobába, de amikor megpillantotta Költő Csaot, újra előtört a harag. Dühödten nekirontott, de mivel senki sem látta őket, lefékezett, és fojtott hangon mondta: – Te szemét gazember!

63. FEJEZET

Végre megkezdődött az Első Országos Szűzszépségverseny, és az egész világ Liuvárosra figyelt. Tekintettel arra, hogy a rendezvénynek az utca volt a helyszíne, továbbá arra, hogy hevesen tűzött a nap, a szép szüzek bőre pedig nagyon érzékeny volt, a szervezőbizottság úgy döntött, hogy a versenyt késő délután és este rendezik. A megnyitó napján olyan csodálatos délutánban volt részük a liuvárosiaknak, mint még soha. Háromezer bikinis szűz – magas és alacsony, kövér és sovány, szép és csúnya – sorakozott másfél kilométernél is hosszabb sorban. Nem fértek el Liuváros leghosszabb utcáján se, ezért a szép szüzek serege bekanyarodott a sarkon, folytatódott a hídon, majd egy másik utcán.

Az egész város kitódult, hogy bámulja a látványosságot. Bezártak a boltok, leállt a munka a gyárakban, minden más munkahelyről előbb elengedték a dolgozókat. Így aztán a város összes lakója ott tolongott az utca két oldalán, a fönixfák koronája tele volt majom módjára csimpaszkodó emberekkel, és a villanypóznákon férfiak adtak elő oszloptáncot. Az ablakokban is tülekedtek az emberek az utca mindkét oldalán, sőt még a háztetők is megteltek. A kórházból kiszaladtak az orvosok és a nővérek, és azzal indokolták, hogy ha ezt a látványosságot elszalasztják, ezer évig nem tér vissza az alkalom. Előbújtak a betegek is, ki mankóval, ki felkötött karral. Akik infúziókúrát kaptak, hozták magukkal a palackjukat, a frissen műtötteket pedig barátaik vagy rokonaik cipelték ki. Mindegy, hogy tolóágyon feküdtek éppen, vagy bicikli hátulján ültek, mindenki az utcán volt.

A szomszédos városokból, megyékből érkezők öt-hat órát kerekeztek, hogy ideérjenek, aztán újabb öt-hat órát haza, miután megpillanthatták a szűz szépségeket. Liuvárosnak nyugodt időkben körülbelül ötvenezer lakosa volt, ez a szám most több mint

százezerre duzzadt. Minden járművet eltüntettek az utcákról, ahol a szűz szépségek felsorakoztak, valamint mozgósították a közlekedési rendőröket, a fegyveres rendőröket és a népi rendőröket, hogy élő falként tartsák vissza a sokaságot. Ami a rend őreit illeti, ez volt életük legboldogabb napja, mert mindenki másnál közelebből láthatták a szűz szépségeket. Még jobban örültek persze a riporterek, mert csak nekik engedték meg, hogy föl s alá kószáljanak a kiürített utcákon. Ha csak észrevettek egy csinosabb lányt, odamentek hozzá és meginterjúvolták, közben gondosan szemügyre vették a köldökét és pihegő kebleit.

Iszonyú férfitömeg gyűlt össze a szűz szépségek háta mögött, és a háromezer szép szűz fenekét kivétel nélkül letapizták. Sok férfi levette az ingét, és egy szál rövidnadrágban hátrakiabált a mögötte állóknak, hogy ne nyomakodjanak annyira, míg ők szemérmetlenül nekiszorították pucér mellkasukat a szűz szépségek hátának. A szép szüzek között volt, aki sírt, volt, aki káromkodott, és volt, aki visított dühében. Erre az elöl álló férfiak ártatlan képpel megfordultak, és lehordták a mögöttük álló tömeget, amiért folyton előretaszigálják őket.

Kopasz Li újra és újra elismételte: azért rendezi meg az utcán a szépségek felvonulását, hogy mindenki ingyen láthassa. Ám a végén tett egyik kirándulása után megszállta az ihlet, és új ötlete támadt, hogyan kereshetne még valamennyit a dolgon. Szólt Píár Liunak, hogy azonnal szervezzen egy csapatot a „szemlélőjegyek” reklámozására és árusítására. Viharos reklám-, marketing- és értékesítési akcióval Píár Liu végül több mint ötezer szemlélőjegyet adott el. A jegytulajdonosok számára kibérelte Liuváros, valamint az összes szomszédos város és megye teherautóit, és a szerencsések a platón állva szemlélhették a szűz szépségeket, mintha katonai parádén volnának – de még így sem volt elég plató minden jegyvásárlónak. Ezért száz lis körzetben bérbe vette az összes gazdálkodó traktorait. A szűz szépségek sorfala két kilométeren át

húzódott, míg a szemlélőket szállító teherautók és traktorok sora három kilométeres volt.

Az élen húsz kabrió haladt, utasaik a következők voltak: Kopasz Li és Tao Csing, a verseny szervezőbizottsága, politikai vezetők és zsűritagok, számos szponzor és egyéb VIP; végül a hátvéd autóban Fagylaltos Vang és Fogtépő Jü foglalt helyet. Fogtépő Jü éppen úton volt Európából Afrikába, de amikor Fagylaltos Vang felhívta, és elmondta neki, hogy megrendezik a Szűzszépségversenyt, azonnal megváltoztatta úttervét, és hazatért Liuvárosba. Úgy döntött, e nagy horderejű eseményre való tekintettel épp ideje, hogy hazadugja az orrát. Jü a nyitott kocsiban állt, elegáns, méretre szabott öltönyt és tökéletesen hozzá illő inget-nyakkendőt viselt. Olyan természetesen hordta az öltönyt, mintha egész életében nem is lett volna másféle ruhája. Oldalvást pillantott Fagylaltos Vangra. Rajta is öltöny volt, de a zakóujja olyan hosszú, hogy az ujjja hegyét is eltakarta, az inggallérja pedig olyan bő, hogy hiába volt begombolva, akkor is kilátszott a kulcsfontja. Ráadásul olyasfajta olcsó piros nyakkendő volt a nyakában, amely vészesen hasonlított egy vérszékre. Fagylaltos Vang öltözéke láttán Fogtépő Jü elégedetlenül csóválta fejét: – Semmi érzéked az eleganciához.

A húsz kabriót követte a teherautó-konvoj. Legelől a VIP-mobil gurult, rajta asztalok, székek, ital, gyümölcs. Aztán jött az A osztályú vendégek kocsija, ezen a székek kivételével mindez megvolt. Utánuk következett a B osztályúaké, ezen nem volt sem szék, sem asztal, és a vendégek két sorban álltak. A C osztályú platón négy sor tömörült, a D osztályúaké pedig olyan volt, mint egy szardíniásdoboz. A teherautók mögött a traktorok végeérhetetlen sora pöfögött, utánfutóikon a közönséges jegytulajdonosokkal, akik piacra vitt vágóállat módjára szorultak egymáshoz.

Piár Liu nem az élen guruló szedánok valamelyikéből nézelődött, hanem az utca elején állt rajtpisztollyal a kezében, mint egy olimpiai versenybíró. A szervezőbizottság igazgatója, aki az első szedánban

kapott helyett, egy politikai vezető volt, Píár Liu hívta meg Kopasz Li kérésére. A feleség jó sok politikai zagyvalékot hordott össze arról, hogy Hazánk micsoda fejlődést ért el a „Reform és Nyitás” kampánynak köszönhetően, és nemcsak az ország meg a tartomány GDP-je nő rohamosan, hanem a kis- és nagyvárosoké is. Már éppen Liuvárost hozta volna szóba, mikor visszaváltott a „Hazánk”-témára. Erről pompás svádával zagyvált egy darabig, aztán visszakanyarodott Liuvároshoz, és konkrétan a nemsokára megkezdődő Szűszépség-versenyhez. Elmondta, hogy a Szűszépségverseny Népünk növekvő életszínvonalának és Kína gyarapodó nemzetközi tekintélyének egyaránt ékes tanújele. A Szűszépségverseny nemcsak hogy a kínai kultúra hagyományait ápolja, de a globalizáció térhódításával is példás összhangban van. Miután ebben a stílusban hantált több mint fél órán át, egyszer csak felkiáltott: – Az Első Országos Szűszépségversenyt ezennel megnyitottnak nyilvánítom!

Eldördült Píár Liu pisztolya, és a szemlélőkkel megrakott szedánok, teherautók és traktorok ünnepélyesen begördültek az utcába, fenségesen, mint egy induló maraton. Csigalassúsággal dübörögtek végig az utcákon, a lemenő nap felé. A háromezer szűszépség, akit már halálra idegesített a nézőktől elszenvedett, folytonos szexuális zaklatás, a rajtpisztoly hangjára egyszerre összekapta magát. Egytől egyig kidüllesztették mellüket, csábosan bezökkentették a csípőjüket, mosolyra igazították arcukat – háromezer különböző, de kivétel nélkül kacér arckifejezés galériáját láthatták a nézők.

Nézték a szüzek, ahogy a politikai vezetők meg a zsűritagok végighajtanak előttük a kabrióikban, nyomukban pedig jött a szemlélőkkel megrakott teherautók és traktorok konvoja. A versenyzőket még mindig taperolták a mögöttük álló férfiak, úgyhogy most már egyéb vágyuk sem volt, mint hogy hazamenjenek, és tisztára sikálják magukat. Csakhogy Kopasz Lit nem hétköznapi

fából faragták. Mindig egy lépéssel megelőzött mindenkit, és előre tudta, hogy a szépségek a legszívesebben sarkon fordulnának és hazamennének, amint elhaladt előttük a zsúri szedánja, így a teherautón és traktor-utánfutón érkező jegy vásárlóknak nem maradna más látnivaló, csak a lenyugvó nap. Ebből, semmi kétség, hatalmas tüntetés lenne a szervezőbizottság székháza előtt. Hogy megelőzze a konfliktust, és hogy fokozza a népek jegy vásárló kedvét, Kopasz Li meghirdette, hogy a verseny első fordulójának eredményéről nem a tíz elöl haladó zsúritag dönt, hanem a mögöttük guruló ötezer szemlélő.

Gondoljuk meg: százezer izzadó ember tömörült össze egy nyári estén. Liúvárosban vágni lehetett a verejtékbűzt. Százezer ember lehelte ki a szén-dioxidot, közülük ötezer a bűdös szájszagát is; százezer ember kétszázezer hónaljat jelent, beleértve hatezer többnapos, áporodott hónaljat; százezer ember százezer segglyukat jelent, melyek közül legalább hétezer fíngott, némelyik nem is egyszer. Minél lassabban haladtak a járművek, annál több kipufogógázt engedtek ki, de ez a gáz legalább szürke volt, és az utca olyan volt tőle, mint a gőzzel teli szauna. Sokkal ocsmányabb volt a traktorok fekete füstfelhője, melyet mintha égő házak ontottak volna.

Liúváros szennyezett levegője úgy hatolt be a háromezer szép szűz pórusaiba, mint a mocsári miazma. Három órán át kellett állniuk kidüllesztett mellel, bedöntött csípővel, arcukra kent mosollyal, kacér tekintettel, reménykedve, hogy a teherautókon és traktorokon utazó vidéki tahók majd őket választják be az elődöntőbe. Az ötezer tahó persze mind igazi zsúritagnak érezte magát. Ez különösen érvényes a traktorok utánfutóin utazókra, mert bár úgy össze voltak zsúfolva, mint a piacra vitt vágóállatok, csakugyan ők voltak a világ leglelkiismeretesebb zsúrizói. Mihelyt félretolták az előttük álló fejt, az ő fejüket is félretolták a mögöttük állók, de attól még ragaszkodtak hozzá, hogy kimeresztett szemmel minél jobban

megvizsgálják a szűz szépségeket, és – magasba tartva a papírjukat, tollúkat – felírják a csinosak rajtszámát. Olyan komoly hangon hívták fel egymás figyelmét a szüzek előnyös vonásaira és hibáira, mintha állatvásáron volnának. A hátul állók kiváltképp lelkiismeretesek voltak. Gyakran megtörtént, hogy ha csinos arcú vagy jó alakú szűz előtt zötyögtek el, amint megpillantották a lányt, a traktor már húzott is tovább, mielőtt akár csak láthatták volna a rajtszámot. Ilyenkor idegesen kérdezték az elől állókat, hogy mi volt az ilyen és olyan külsejű lány száma, mintha félnének, hogy lecsúsznak valami részvényről, aminek az árfolyama holnap halálbiztosan szárnyalni kezd.

A háromezer szűz szépség egész délután nem mozdult. Csaknem két óra telt el pusztán azzal, hogy felsorakoztak, három óra meg azzal, hogy mutogatták magukat a nézőknek. Akár finoman, akár feltűnően sminkelték magukat, eddigre már minden festék tarka maszattá olvadt az arcukon. Miután a kabriók, teherautók és traktorok három kilométeres karavánja elvánszorogott mellettük, a motorok égésterméke még egy fekete réteggel is bevonta a színeket. Ezért mind olyan feketék lettek, mint a kéményseprők, és az elragadtatott tömeg azt hajtogatta, hogy tisztára olyanok, mint az afrikai szűz szépségek.

A karneváli hangulatú első forduló sötétedéskor ért véget, de az ötezer vidéki tahó továbbra is roppant izgatottan tolongott a verejtéktől nedves papírjaival, aztán felsorakoztak a szervezőbizottság székháza előtt, és vártak késő éjszakáig, hogy leadhassák szavazataikat. Úgy érezték, hogy nemcsak szemlélőjegyeket vettek, hanem velük együtt azt a lehetőséget, hogy zsűritagok legyenek az országos versenyen. Olyan élmény volt ez, amit ellágyulva idéztek föl életük végéig. Píár Liu elnézte a szenvedélyes, lökött sokaságot, és azt gondolta, a tahó már csak tahó marad, és ha véletlenül New York vagy Párizs kellős közepébe csöppennének, akkor is bárdolatlan tahók maradnának. Pedig hát pont ezek a tahó zsűritagok szórtak ki

kétezer szép szüzet, hogy csak ezer maradjon az elődöntőre.

A Költő Csao házában elszállásolt két szűz szépség közül csak az egyik jutott tovább. Ez a szűz nagy vígan becsekkolt egy hotelba, ahol végre megüresedett néhány szoba, a másik meg összecsomagolt, és dülva-fúlva távozott.

Addigra Kóbor Csou már a hetedik éjszakát töltötte a gyékényen, a szabad ég alatt. Negyvenhárom mesterséges szűzhártyát sikerült eladnia, úgyhogy már volt némi pénz a zsebében. Száznegyven jüant odaadott Költő Csaonak egyheti ágybérlet fejében, nyomatékosan hangsúlyozva, hogy most egyenlíti ki a költségek rá eső részét. Aztán megfordult, és bement a szemközti büfébe, ahol leült, és bensőséges társalgást folytatott Szu kisasszonnyal, miközben szívószálon szürcsölte a gombócok tartalmát. A gombóckészítés technológiája mostanra tökélyre fejlődött, éppen ezért Csou már nem folytathatta az ingyenzabálást minőség-ellenőrzés címén. Felíratta hát a tartozásait, azzal a felkiáltással, hogy nem tud ilyen kis összegekkel vacakolni mindig, inkább egyszerre kifizet mindent, ha majd elmegy a városból.

Miután Csou elhagyta a büfét, Költő Csao azt hitte, hogy majd ő is szállodában fog megszállni, ám a Főnök ehelyett átjött az ő házába. Mikor belépett az ajtón, körülnézett a zsúfolt lakásban, és megvetéssel teli hangon bejelentette: – Pompás. Majd megalszom ezen a rozzant kanapén.

– Önnek túlságosan megalázó ez a környezet – mondta Költő Csao. – Jobb lenne, ha egy szállodában töltené az éjszakát.

Kóbor Csou megcsóválta a fejét, keresztbe vetette lábát, és kényelmesen hátradőlt az öreg, kopott kanapén, mintha saját nappalijában volna. – Nem szoktam én hozzá, hogy közönséges hotelszobákban aludjak. Amikor hotelban szállok meg, lakosztálynál olcsóbbat sohasem veszek ki, de a lakosztályokat már mind kiadták a politikai vezetőknek és a zsűritagoknak.

– Kivehetne két szobát, az már olyan, mint egy lakosztály – javasolta Költő Csao.

– Butaság – vágta rá Kóbor Csou. – Hogy mondhatja, hogy két szoba olyan, mint egy lakosztály? Hogyan aludhatnék egyszerre két szobában?

– Éjfélig az egyik szobában aludna, éjfél után a másikban – mondta Költő Csao.

Kóbor Csou felröhögött, majd így szólt: – Őszintén szólva én még a közönséges lakosztályokban sem érzem jól magam. Amikor hotelban szállok meg, csakis elnöki lakosztályba teszem be a lábamat.

– Akkor miért nem bérel ki egy egész emeletet? Abban a szobában fekszik le szunyálni, amelyikben akar. Az nem olyan, mint egy elnöki lakosztály?

Kóbor Csou szúrósan nézett Költő Csao szemébe: – Ne akadékoskodjon velem. Nem akarok semmit, csak itt aludni a maga öreg, rozzant kanapéján. Ettem én már elég abalonekagylót és cápauszonyt életemben, most valami savanyúságra és rizsnyákra vágyom.

Bár Költő Csaonak a főnöke volt ez a sarlatán, még mindig nem fizette ki a bérét. Ha tehát Csou úgy gondolta, hogy Költő Csao házában a helye, Csao mit tehetett: mosolygott és túrt. Elvégre ha elzavarná, azzal a saját bérét dobná ki az ablakon.

64. FEJEZET

Az Első Országos Szűzszépségverseny elődöntőjét harmadnap este tartották. Ismét több tízezer izgatott liuvárosi hemzsegett az utcán. Most azonban nem voltak se teherautók, se traktorok, se zsűrízó vidéki tahók. Ehelyett az utca közepén hatalmas színpadot emeltek, ezt a szponzorok reklámjaival borították, míg az utca két oldalát

óriásplakátok szegélyezték, amiken az égvilágon mindent hirdettek, mobiltelefonról társasutazásig, kozmetikumtól hashajtóig, alsónadrágtól paplanig, játékszerektől gyógyhatású termékekig. Hirdettek mindenfélét, amit enni, amit használni lehet; élőknek és holtaknak szánt holmikát, kínai és külföldi árut, embereknek és állatoknak valót. Ha úgy teletömnétek az agyatokat, mint egy felvételre készülő diák, akkor se jutna eszetekbe olyan termék, amit nem reklámoztak ezeken a plakátokon.

Kopasz Li, a szervezőbizottságban tevékenykedő politikai fejesek és a zsűritagok mind a színpadon ültek, és már ott volt velük Fogtépő Jü és Fagyaltos Vang is. Jü gondos nevelőmunkája nem veszett kárba, Vang is olyan volt már, mint akit skatulyából húztak ki. Az erősítőkből popzene harsogott, ám a nyávogást körülbelül két ütemenként reklám váltotta, minden dalt legalább négyszer megszakítottak, ezért a híres énekes sztárok tisztára dadogóssá váltak. Ezer szűz sorakozott fel, és mindegyik háromszor masírozott oda-vissza a színpad előterében a dadogó slágerek és az üvöltő reklámok kísérezésére. A tömeget ezúttal kötélkordon tartotta távol, úgyhogy a férfiak nem fogdoshatták a versenyzők fenekét, de azért távzaklatásra bőven kerülhetett sor buja nézések és szabadszájú kommentárok útján. Mire a szűz szépségek háromszor oda-vissza parádéztek, a nap is leszállt a hegyek mögé, lezárva az elődöntőt. Kopasz Li, a politikai vezetők és a zsűritagok mind távoztak, ahogy az ezer szűz szépség és a több tízezer néző is. A hangszórókból azonban késő éjszakáig üvöltöttek a reklámok.

Az elődöntőben további kilencszáz versenyző esett ki, s így csak százan maradtak a döntőre. A döntőt az egyik moziban tartották, így módon Kopasz Li újabb jegyeket tudott eladni, és újabb bankjegyekötegeket tömhetett a zsebébe. Kopasz Liből profi hím hosztesz lett – kísérte a pártvezetőket, a zsűrit, a szponzorokat, bárhol ettek, játszottak vagy csodálták a női szépséget. Ennek eredményeként a korábban félelmetes Kopasz Li egész nap széles

mosollyal járt-kelt, és olyan gondoskodó kísérő volt, hogy lassanként Píár Liura kezdett hasonlítani.

Az eredeti háromezer szűz szépség hatására elhomályosult a látása, és kába lett a feje; az ezer elődöntős szépség után még mindig homályos volt a látása, de a feje már kitisztult; a száz döntőt már tiszta szemmel és tiszta fejjel nézte. Magához hívatta Píár Liut, és közölte, hogy ha most azonnal nem kapja meg valamelyiket a szüzek közül, elúszik a lehetőség. Biztos volt abban, hogy amint vége lesz a versenynek, szétszélednek a szüzek, és legfőljebb álmában lesz esélye rá, hogy bármelyiket lefektesse. Úgy ítélte meg, hogy a versenyben maradt száz szűz egytől egyig szép darab, és szívesen hálna mindegyikkel, de mivel már csak néhány nap van hátra, muszáj válogatnia. Elsőnek az 1358-as számú versenyzőn akadt meg a szeme, egy száznyolcvanöt centi magas, tökéletes alakú, dögös szépségen. Azt mondta, mivel az eddigi legmagasabb nő, akivel lefeküdt, csak száznyolcvan centis volt, most egyszerre két Guinness-rekordra van kilátása: élete legmagasabb nőjére és az első igazi szűzre, akivel dolga van.

Noha Píár Liu elfoglaltabb volt, mint bármikor, azonnal tető alá hozott egy találkozót az 1358-assal. Píár Liu, aki úgy agyonhajszolta magát, hogy kapart a szeme, és berekedt a torka, már rég belefásult a szép nők látványába, de amikor megpillantotta a magas, bájos arcú 1358-ast, megszaladt a pulzusa. Noha jó ideje forgolódott a szűz szépségek körül, erre a példányra még sohasem figyelt föl. El kellett ismernie magában, hogy Kopasz Li csakugyan bámulatos ember, hogy annyi nő közül, mint tehénen a szőrszál, ki tudta választani ezt az egyet. Ez is bizonyítja, hogy Kopasz Li nőcsábászi képességei csakugyan páratlanok.

A találkozót nem a szervezőbizottság ideiglenes irodájába beszélte meg, hanem a cégbirodalom kávézójába, mely egész Kína legrőhejesebben drága vendéglátóipari egysége volt. A számlát természetesen Píár Liu állta. Nyitányképpen mosolyogva gratulált az

1358-asnak, amiért bejutott a döntőbe, aztán megkezdte a bekerítő hadműveletet. Ez volt az első eset, hogy kerítéssel foglalkozott, és nem tudta, hogyan vágjon a közepébe. Nem akart túlságosan durván a tárgyra térni, viszont meg kellett bizonyosodnia róla, hogy a lány tudja, miről szól a történet.

Amit Píár Liu nem tudott, az volt, hogy az 1358-as számú szűz szépség nem is szűz, hanem egy gyermek édesanyja. Miután háromezer jüant költött szűzhártyaplasztikára, elutazott Liuvárosba, hogy részt vegyen a versenyen. Amint megérkezett, azonnal rájött, mi a pálya. Főleg azután, hogy bejutottak az elődöntőbe, az összes versenyző lefeküdt a zsűritagokkal. Mivel a zsűrinek csak tíz tagja volt, és több ezer szűz viaskodott azért, hogy lefeküdhessen velük, a végére a tíz szegény szakértő már csupa csont és bőr volt. Az 1358-as sajnálta már, hogy ennyi pénzt költött a szűzhártyaplasztikára – mintha ágyúval lőtt volna verébre. Ráébredt, hogy elég lett volna elmennie Kóbor Csouhoz egy Jeanne d’Arc vagy Meng Csiang úrhölgy márkájú műszűzhártyáért, és azzal meg is van oldva a dolog. Amikor látta, hogy a többi versenyző egyik műszűzhártyát a másik után teszi fel, hogy visszavarázsolja magát ártatlan hajadonná, s így bevágódjon a zsűritagoknál, az 1358-as roppant ideges lett. Drága pénzen felújított saját hímenjének még semmi hasznát nem vette, miközben az olcsó műszűzhártyával felszerelt lányok vígan élték világukat. Úgy érezte, most rajta a kezdeményezés sora, és nincs ideje megvárni, míg valamelyik zsűritag kiszemeli magának. Csakhogy a rettenetes mennyiségű kamatyolástól kóválygó fejű zsűritagok annyira fáradtak voltak, hogy akkor se lett volna erejük jobban megnézni az 1358-ast, ha egy földre szállt istennő ajánlkozik fel nekik.

Amikor tehát Píár Liu eljött érte, nem tudta, hová legyen örömeiben. Először azt hitte, Liu nézte ki magának. Hosszú napok óta figyelte a mezőnyt, és biztos volt benne, hogy nem egyszerű píarossal van dolga, hanem olyasvalakivel, aki befolyásolhatja a

végeredményt. Ezért amikor leült a kávézóban, elbűvölő mosollyal nézett Liura. Egyszer sem szólalt meg elsőként, mindig csak válaszolt Liu szavaira, közben minden mondatát kielemezte magában. Liu mondataiból pedig az derült ki, hogy nem is a vele szemben ülő férfit érdekli, hanem magát a főnököt, Kopasz Lit. Píár Liu többször is elmondta, milyen nagyra tartja őt, mármint az 1358-ast Főnök Li, és őszintén reméli, hogy a három dobogós helyezett egyike lesz. Természetesen ezért még jobban meg kell dolgoznia. De hogyan? Píár Liu csak mosolygott, nem felelt; remélte, hogy a lány, fokozódó idegességében, nem tehet mást, mint hogy a megfelelő kimenetel felé tereli a beszélgetésüket. Amint megjegyezte, hogy tetszik Főnök Li-nek, az 1358-as színlelt szégyenlősséggel lesütötte szemét: – Miért tetszenék én Főnök Linek?

Píár Liu mosolyogva felelte: – Nagyon-nagyon tetszel Főnök Linek.

Az 1358-as úgy tett, mintha nem hinné: – Egyetlen szót sem beszélt velem soha.

Píár Liu előrehajolva mondta: – Az a helyzet, hogy ma este Főnök Li beszélni akar veled.

– Ma este? – kérdezte az 1358-as örvendező hangon. – És hol?

Píár Liu nyugtázta a lány izalmát, és lassan válaszolt: – Főnök Linél, a lakásán.

Ennek szemlátomást még jobban örült az 1358-as, és közölte, hogy nagyon szívesen megnézné Főnök Li rezidenciáját, majd megkérdezte, hogy nagyszabású estély lesz-e nála. Píár Liu nemet intett a fejével, rejtélyesen mosolygott, és így szólt: – Nem, ez csak egy intim esemény lesz, rajtad és Főnök Lin kívül nem vesz részt benne senki.

A lány elrendezte arcvonásait, és csak ült, egyetlen szó nélkül. Píár Liu a dívány kartámaszán dobolt az ujjával, és türelmesen várta a döntést. Ekkor az 1358-as elővette mobilját, és felállt.

Megmagyarázta, hogy előbb beszélnie kell az édesanyjával, és miközben tárcsázott, elindult kifelé. Píár Liu nézte, ahogy fel s alá járkál, majd a végén becsukja a mobilját. Fülig érő mosollyal jött vissza. Válaszának Píár Liu módfelett örült: – Édesanyám megengedte, hogy elmenjek Főnök Li otthonába.

Aznap délután Kopasz Li felhagyott hoszteszi tevékenységével, és hogy felkészüljön a testi csatározással töltendő estére, átszunyókálta lakásán az egész délutánt. Amikor felébredt, Píár Liu állt a nappalijában, s a kezében egy táska volt. Kopasz Li megkérdezte, mi van a táskában, mire Liu óvatosan kinyitotta, elővett belőle egy nagyítót, egy látcsövet és egy mikroszkópot. Így szólt: – A nagyítót és a látcsövet én vettem, de a mikroszkópot kölcsön kellett kérnem a kórháztól.

Kopasz Li nem értett semmit: – Minek ez nekem? – kérdezte.

– A szűzhártyavizsgálathoz – felelte Píár Liu.

Kopasz Li elnevette magát, nagyon meg volt elégedve píarfőnökével. Vállon veregette Liut, és így szólt: – Micsoda kurva nagy zseni vagy!

A dicséret hallatán Píár Liu csak úgy sugárzott a büszkeségtől. Bókkal illetve Kopasz Li rendkívül éles szemét, és megemlítette, hogy az 1358-as nemcsak szokatlanul szép lány, hanem teljesen ártatlan is. Elmesélte Kopasz Linek, hogy amikor az 1358-as szűz szépség elfogadta a lakására szóló meghívást, előbb felhívta a mamáját, és engedélyt kért tőle. Kopasz Li bólintott, és megdicsérte az anyát: – Az a jóasszony érti a dürgést.

Este nyolc órakor Píár Liu személyesen kísérté el az 1358-as szűz szépséget Kopasz Li villájába, ott is egészen a hálósobáig, csak azután fordult meg, és indult haza.

Kopasz Li addigra megfürdött, és felvette pizsamáját. Amikor meglátta a belépő 1358-ast, az jutott eszébe, hogy mivel szűzlánnyal van dolga, úriemberhez méltón kell viselkednie. Kikapcsolta a tévét,

felállt, biccentett, enyhén meg is hajolt. Valami szép szerelmes dolgot akart mondani, de semmi hasonló nem jött a szájára. Ehelyett mérgesen a kopasz fejére csapott, és azt mondta: – Bassza meg, nem tudok én bájologni.

Látta, hogy az 1358-as csak áll ott szégyenlősen, és azt gondolta, minek vesztegetni az időt, jobb, ha mielőbb a tárgyra tér. A fürdőszoba felé mutatott, és gyengéden azt mondta: – Gyerünk, mosakodj.

– Hogyhogy mosakodjak? – kérdezte szégyenlősen az 1358-as szűz szépség.

– Úgy, hogy fürödj meg – felelte Kopasz Li.

Az 1358-as újabb szemérmes kérdése: – Miért kéne megfürödnöm?

– Hogy miért? Mert látni akarom...

Kopasz Li lenyelte a „szűzhártya” szót. Az 1358-as szűz szépség lesütött szemmel kérdezte: – Látni? Mit?

Kopasz Li egy darabig habozott, aztán nem volt más választása, kinyögte: – Látni akarom a szűzhártyádat.

Amikor az 1358-as szűz szépség ezt hallotta, meglepetten felkiáltott, és nyomban eleredt a könnye. Annyit mondott: – Hogyan lehet így beszélni?

– Bassza meg! – csattant fel Kopasz Li, és megöklözte a halántékát. – Én csak így tudok beszélni.

Az 1358-as szűz szépségen látszott, hogy meg van bántva, és nem tudja, mitévő legyen. Kérlelően nézett Kopasz Lire: – Nem lenne szabad egy nővel így beszélnie.

Kopasz Li érezte, hogy tényleg túl durva volt, ezért meghajolt az 1358-as szűz szépség előtt: – Bocsánatot kérek.

Az 1358-as szűz szépség nem mozdult, csak patakzottak a

könnyei, és elkeseredetten nézett Kopasz Lire, aki közben tovább szabadkozott: – Ezer bocsánat. Még sose voltam szűzzel, nem tudom, hogyan kell ilyenkor beszélni.

Az 1358-as számú szűz szépség könnyeit törölgetve kivette táskájából a mobilját azzal, hogy meg kell kérdeznie az édesanyjától. Miközben ezt mondta, ment is a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Valamit beszélt, aztán vízcsobogás hallatszott. Kopasz Li nevetett, mert biztos volt benne, hogy a mama beleegyezett a szűzhártya-ellenőrzésbe, így most nem kell rengeteget bajlódnia a meggyőzéssel. Azt mondta magában: „Ez a mama nagyon értelmes nőszemély.”

Amikor az 1358-as számú szűz szépség kilépett a fürdőszobából, már rajta is hálóruga volt. Egyenest odament Kopasz Li ágyához, hasra feküdt rajta, a párnába temette arcát. Kopasz Li levetette a pizsamáját, és égnek meredő pucér fenékkal, kezében nagyítóval, látcsóval és mikroszkóppal ő is felmászott az ágyra. Úgy emelte föl a lány hálóingét, mintha szoknya lenne, és elgyönyörködött a szűz szépség kerek, formás fenekében. Elismerően rikkantott: – De jó segg!

Megragadta az 1358-as szűz szépség fenekét, négyszer megcsókolta, majd négyszer beleharapott, mire a lány olyan hangosan felvisított, hogy az egész teste beleremegett. Ezután került sor a nagyító és a látcsó használatára. Kopasz Li, mivel rájött, hogy a mikroszkóppal nem sokat ér, bevágta a műszert az ágy alá. Ilyen lapos szögből nem látta a szűzhártyát, ezért megkérte az 1358-ast, hogy forduljon hanyatt. A lány azonban nemet intett a fenekével. Kopasz Li kénytelen volt kompromisszumot kötni, és megkérte a lányt, hogy emelje föl a fenekét. De az most se volt erre hajlandó. Kopasz Li nem bírta ki szitkozódás nélkül: – Francba, mennyit kell vacakolni az ilyen szűzekkel.

Arra gondolt, hogy még a szentek is engednek a kísértésnek, ezért

megígérte: – Ha fölemeled a segged, garantálom, hogy dobogós helyre kerülsz.

Az 1358-as szűz szépség ismét nemlegesen riszálta a seggét, de közben lassacskán fel is emelte. Azt motyogta, még mindig a párnába fúrva arcát: – Édesanyám azt mondta, csak annyit szabad megengednem, hogy megnézd. Semmi többet.

Kopasz Li el volt ragadtatva. Fogta a nagyítóját, és egy darabig azzal kémlelte a szűzhártyát, aztán lecserélte a látcsőre. Majd úgy értékelte, hogy a látcső nem ad elég tiszta képet, és visszaváltott a nagyítóra. Miután olyan alaposan megvizsgálta a szűzhártyát, mintha a saját tenyere volna, újból elővette a látcsövet, most azonban fordítva nézett bele. Most a hártya nagyon távolinak látszott, mintha valami virágot pillantott volna meg a ködben, csak jelen esetben szűzhártyát látott a ködön át. Teljesen összezavarodott, és azt dünnyögte magában: – Valamiért nagyon nevetséges ez a szűzhártya. Akár közlelről nézem, akár messziről, egyáltalán nem helyes, meg nem is látszik ártatlannak.

Az 1358-as szűz szépség remegő hangon megkérdezte: – Már végeztél?

– Még nem – felelte Kopasz Li.

Azzal letette a nagyítót, és pontosan azt cselekedte, amiről a szűz szépség mamája azt mondta, hogy nem szabad. Azonnal bevágta, át is szakította a szűzhártyát. Az 1358-as szűz szépség sikított fájdalmában, és hátrakiabált: – Anyám azt mondta, nem szabad!

– Baszd meg az anyád!

Kopasz Li, miközben a lányt döngette, vidáman mondta neki: – Felhívhatod megint a mamádat, mert most már te vagy a királynő. Tiéd az egymillió jüanos első díj.

A szűz szépség hüppögése lassan abbamaradt, de fájdalmas nyöszörgése nem. Reszketeg hangon kiáltozott: – Mama, mama...

Kopasz Li egy darabig hátulról tolta, aztán megkérte, hogy forduljon meg, pózt akar váltani. A lány azonban semmi áron nem akart megfordulni. Kopasz Li ezért erővel átfordította, mire az 1358-as ismét sírva fakadt, és könyörgött neki, hogy ő most van így először, és nagyon fél, és nem is mer a szemébe nézni. Kopasz Li végül megsajnálta, és kénytelenségből továbbra is hátulról lökte, de azért káromkodott közben: – Kibaszottul sok a macera az ilyen szüzekkel.

Azon az éjszakán Kopasz Li kis híján halálra baszta az 1358-ast. A lány azt hitte, hogy egy menet után elszabadulhat. Nem számított rá, hogy a Főnök ott tartja, és egész éjjel folyton csak keféli – összesen négyszer. Az első két alkalommal a lány ragaszkodott a hason fekvéshez, makacsul nem volt hajlandó megfordulni. Félt, hogy amint megfordul, Kopasz Li észreveszi a striáit. Mire elaludt kínjában és kimerültségében, elaludt Kopasz Li is. Arra viszont nem számított az 1358-as, hogy a férfi két óra múlva felébred, átfordítja álmában, és harmadszor is megdugja. Ekkor tűnt fel Kopasz Linek, hogy valamilyen csíkok vannak a lány hasán. Amikor az 1358-as fölébredt, és látta, hogy vendéglátója a striáit nézi, nyomban hasra fordult, így Kopasz Li megint kénytelen volt hátulról nyomni. Miközben dugattyúzott, megkérdezte, mik ezek a csíkok. A szépség nagy nyögések közepette megmagyarázta, hogy egy gyerekkori bőrbetegség nyomai. Kopasz Li többet nem kérdezősködött, majd miután harmadszor is magáévá tette vendégét, rögtön elaludt. Az 1358-as azonban nem mert elaludni, félt ugyanis, hogy ha a férfi jobban szemügyre veheti a striáit, rájön a turpisságra, és a titok lelepleződik. Ezért továbbra is hason feküdt, magához ölelve a párnát. Hajnalban Kopasz Li negyedszer is megdugta, ismét hátulról. Aztán aludt még öt órát, de mire fölébredt, a lány már felöltözött, és a kanapén ült.

Miután elküldte az 1358-as szűz szépséget, Kopasz Li két órán át csak úgy repesett örömeiben. Még akkor is széles mosoly ült az

arcán, amikor megjött Píár Liu. A beosztott elégtétellel nyugtázta, hogy a Főnök jókedvű, biztos volt benne, hogy pompás éjszakája lehetett. Vigyorogva mondta: – Most láttam az 1358-ast elsántikálni. Gondolom, Főnököm könnyen levette a lábáról az este.

Kopasz Li feltartotta négy ujját: – Négyszer vettem le.

Píár Liu igencsak meghökkent, ő is feltartotta négy ujját: – Én nem panaszkodnék, ha négyhetente le tudnék venni a lábáról valakit.

– Végre találok egy szűzhártyával – kacagott büszkén Kopasz Li, de csalódottan hozzátette: – Az a kurva szűzhártya nem olyan volt, mint vártam. Egyáltalán nem volt se ártatlan, se romantikus.

Rámutatott a nagyítóra, a látcsőre és a mikroszkópra, majd így folytatta: – A mikroszkópot nem tudtam használni, a látcső pedig csak akkor mutatott valami érdekeset, amikor megfordítottam, olyan volt, mintha az utca túloldaláról lesném a szűzhártyát. A nagyító volt a leghasznosabb, azzal mindent jól láttam.

– Az a nagy kár – állapította meg –, hogy mind a négyszer hátulról kellett dugnom.

Elkomorult, mert hirtelen maga előtt látta a csíkokat az 1358-as hasán. És eszébe jutott, hogy amikor fiatal anyákat boldogított, azoknak a hasán is ilyen csíkok voltak. És egyszer csak rájött, miért ragaszkodott az 1358-as rajtszámú szűz szépség a hason fekvéshez, miért nem akart hanyatt fordulni. Felüvöltött: – Átbaszott, a kurva életbe!

Píár Liu Kopasz Lire meredt, aki tovább kiabált: – Ennek gyereke van! Azért vannak olyan csíkok a hasán! Biztos újrahúzatta azt a kibaszott szűzhártyáját. Ez nem egy eredeti gyártmány, ez csak egy felújított darab.

Píár Liu egy darabig csak bámult, míg végre felfogta, hogy mi történt. Kínosan feszengve mondta: – Bocsáss meg, Főnök Li. Az én

hibám volt. Az én hibám, hogy nem tudtál rekordot dönteni.

– Nem te vagy a hibás – mondta Kopasz Li. – Én szúrtam ki magamnak. – Nagylelkűen nevetett: – De azért nagyon jó teste volt: kerek segge, keskeny válla, hosszú, formás lába, nem beszélve a csinos pofijáról. És a magassági csúcsomat legalább megdöntöttem.

Piár Liu fogadkozott, hogy most azonnal kerít egy másikat, és azt már ellenőrizni fogja, hogy igazi szűz-e. Megígérte: mielőtt a Szűzszépségverseny véget ér, Kopasz Li garantáltan megdöntheti az egyéni csúcsát.

Most, hogy Piár Liu már sejtette, milyen nőkre bukik Kopasz Li, gondosan szemügyre vette a döntősöket, és kiszemelte a 864-est, aki szintén magasabb volt 180 centinél, ugyancsak kerek segge és hosszú, formás lába volt, bár az arca nem olyan csinos, mint az előzőnek. Piár Liu biztos volt benne, hogy ez már megfelel.

Azt azonban nem tudta, hogy a 864-es versenyző nemcsak hogy nem gyárilag szűz, de még csak nem is felújított darab – legföljebb félkésznek mondhatnánk. Hogy bebiztosítsa első helyezését, máris hat zsűritaggal lefeküdt, és hat Jeanne d'Arc márkájú mesterséges szűzhártyát vett a sarlatán Kóbor Csoutól, hogy ne legyen hiba a hat véres defloreálással. Így aztán mind a hat zsűritaggal sikerült elhíttetnie, hogy igazi szűzzel hált. A 864-es tehát még rosszabb volt, mint az 1358-as, hiszen az utóbbi legalább felújított szűz volt, aki megőrizte második szüzességét mindaddig, amíg ágyba nem bújtt Kopasz Livel.

Amikor Piár Liu elment érte, a félkész szűz már éppen a hetedik zsűritaggal kacérkodott, és a legjobb úton volt, hogy lefeküdjön vele.

A kávézóban találkozott Piár Liuval, akit kellemesen meglepett a szűz szépség merész és egyenes stílusa. Egészen más volt, mint az 1358-as színlelt félénksége. Liu azzal kezdte, hogy megmagyarázta: sok versenyző nem is szűz, ráadásul akadnak köztük, akik úgy akarnak szabálytalanul előnyhöz jutni, hogy ráhajtanak a

zsűritagokra.

A „ráhajtanak” eufemizmus volt a „lefekszenek a zsűritagokkal” helyett. A 864-es nagyon ideges lett, amikor ezt meghallotta, azt hitte, valaki bemószerolta Kopasz Linek. Dühében fülig vörösödött, és lehordta azokat a nőszemélyeket, akik ártatlan versenyzőket vádolnak meg azzal, hogy lefekszenek a zsűritagokkal, miután ők maguk pont ezt csinálják. Patakozott a könnye, és többször is bizonykodott, hogy ő igazi szűz, és még orvosi vizsgálatnak is hajlandó alávetni magát. – Nagyon örülnék, ha ön volna, aki elvisz a kórházba ellenőrzésre, de akár személyesen is megvizsgálhat.

Píár Liu nem számított rá, hogy ilyen simán zajlik majd a tárgyalás, vagy hogy ilyen hamar eljutnak a kívánatos eredményhez. Felderült a kedve, jót nevetett, és azt mondta: – Hogy megbizonyosodhassunk a szüzességéről, sor fog kerülni a vizsgálatra, sőt, a vizsgálatot személyesen Főnök Li végzi.

Miután elbúcsúztak egymástól, a 864-es szűz szépség rögtön elindult, hogy megkeresse Kóbor Csout. A sarlatánnak addigra már csak egy szál hazai gyártmányú, Meng Csiang úrnő márkájú műszűzhártyája maradt. Csou éppen a büfében ült, és Szu kisasszonnyal flörtölt. A 864-es az ajtóból benézett Kóbor Csoura, aki máris tudta, hogy újabb mesterséges szűzhártyára van szükség. Régi vevője volt ez a lány, de úgy tett, mintha észre sem venné, s tovább csapta a szelet Szu kisasszonynak. A 864-es szűz szépség jelezte, hogy ég a ház, de Csou megvárta, míg Szu kisasszony bemegy a konyhába, és csak akkor indult el lassan az ajtó felé. A 864-es türelmetlenül kérdezte, van-e még a Jeanne d’Arcból, mire ő elővette az utolsó Meng Csiang úrhölgyet: – A Jeanne d’Arc elfogyott, már csak ez az egy darab Meng Csiang úrhölgyem van.

A 864-es megvette az utolsó szűzhártyát, de a szitkozódás nem maradt el: – Micsoda rakás kurva!

Este nyolckor Píár Liu bekísérte a 864-es szűz szépséget Kopasz Li

hálószobájába, ahol a pizsamás házigazda éppen tévét nézett. A 864-es ott várakozott szemérmesen, Kopasz Li azonban nem mondott semmi gálánsát, csak kikapcsolta a tévét, és fölállt. Nem úgy, mint a múltkor, most előbb meghajolt és szabadkozott, majd a fürdőszoba felé mutatva udvarias hangon kérte: – Légy szíves, mosakodj meg.

A 864-es szépség nem mozdult, mert előbb mondani akart valamit. Kopasz Li el nem tudta képzelni, miféle mondanivalója lehet, és az járt a fejében, hogy ezek a szüzek tényleg macerás népség, és ha ez az eresztés lement, ő többé meg se próbál szüzet dugni. Egyszerűen nincs türelme a vesződéshez.

A lány lélegzetvétel nélkül egyre csak mondta, mennyire csodálja Kopasz Lit, és hogy amikor először olvasott róla az újságban, eldöntötte, hogy ha valakinek odaadja magát, akkor az olyan férfi lesz, mint Kopasz Li. Miután befejezte, sarkon fordult, és bement a fürdőszobába.

Kopasz Li szívéről nagy kő zuhant le. Látható, hogy ez a 864-es nem olyan sumákolós természetű, mint az 1358-as volt. Ha erre már az elején rájön, meg se kellett volna hajolnia – jutott eszébe. Miután a lány végzett a mosakodással, titokban feldugta magának a mesterséges szűzhártyát.

Mire hálóingben visszaért, Kopasz Li már levetkőzött, és anyaszült meztelenül, vigyorogva ült az ágyon. A 864-es levegő után kapott meglepetésében, és eltakarta szemét. Kopasz Li ekkor lehúzta róla a hálóinget, és az ágyra taszigálta-lökte. Mindeközben a lány keze végig az arcára tapadt.

Kopasz Li fogta a nagyítóját, és először is megvizsgálta a lány hasát, de nem látott egyetlen striát sem. Igencsak elégedetten vette hát szemügyre a szűzhártyát. Tisztán látta, de mintha kicsit másmilyen lett volna, mint az 1358-asé. Nem nagyon törte a fejét ezen, azt gondolta, nyilván a szűzhártyák is különbözőek, így normális. Elvégre még egy nő két melle is lehet más-más méretű.

Mialatt Kopasz Li előbb nagyítóval, majd látcsóval izgatottan vizsgálta, a 864-es továbbra is eltakarta arcát, de a teste ígéretesen tekergőzni kezdett. Ez a szégyenlős csábosság annyira megtetszett Kopasz Linek, hogy levágta a nagyítót meg a látcsövet, és rámászott a lányra. A 864-es ekkor levette a két kezét az arcáról, és az egyikkel megfogta Kopasz Li nyakát. Így dolgoztak egy darabig, a 864-es csöndesen nyöszörgött, Kopasz Li meg lihegett, a Meng Csiang úrhölgy márkájú szűzhártya azonban nemcsak hogy nem vérzett, de a végén Kopasz Linek valahogy sikerült egészben kirántania.

Kóbor Csou olcsó hamisítványa így majdnem veszélybe sodorta a 864-es ragyogó jövőjét. Amikor Kopasz Li ujjá közé csippentette a mesterséges szűzhártyát, és elképedve bámult rá, a 864-es azt gondolta, neki annyi. Reszketve, a szemében őszinte rettegéssel meredt Kopasz Lire. Utóbbi végre felismerte, hogy mit tart a kezében, és el-káromkodta magát: – Rossebbe, megint egy kamuszúz.

A 864-es sírva fakadt, amikor látta, hogy Kopasz Li dühösen elhajítja a műszűzhártyát. Könyörgött, hadd magyarázza meg. Miközben azon járt az agya, hogy milyen magyarázattal hozakodjon elő, Kopasz Li csak legyintett, jelezvén, hogy nem érdekli, és türelme sincs a meséihez: – Ne bögj, baszd meg, azonkívül, baszd meg, ne magyarázkodj. Mivel nem vagy szűz, legyél nyugodtan kurva. Ha jól csinálod, még mindig lehetsz bronzérmes.

A 864-es meglepetten nyugtázta a hallottakat, aztán gyorsan letörölte könnyét, átfordult, és maga alá igazította Kopasz Lit, aki meghökkenve tapasztalta, mennyi erő van ebben a lányban. A 864-es lovagolt rajta, nyüszítve, tekeregve baszta, mint aki a világ legerotikusabb táncát járja. Olyan volt, hogy még Kopasz Li, ez a kiélt kujon is csak ámult és bámult. Addig nem akadt vetélytársa az ágyban, most megtalálta méltó párját. Beleadott mindent ő is, a lány is, egyik menet jött a másik után a vég nélküli csatában.

Másnap Píár Liunak fel is tűnt Kopasz Li elégedettségétől sugárzó arca. Csak azt tudta feltételezni, hogy főnökének végre eredeti, hamisítatlan áruval volt dolga. Kopasz Li azonban közölte: – Ez se volt igazi. Az a szar még ki is esett belőle. – Elmesélte, hogy amint bedugta neki a micsodáját, érezte, hogy valami nem stimmel: – Olyan volt, mint amikor az ember fel akarja venni a cipőjét, és már benne van egy zokni. Érezni lehet, hogy van ott valami, aminek nem kéne.

Píár Liu megrémült, ismét magát okolta, bánkódott, amiért megint elrontotta az egészet. Ismételten szidta az ostoba fejét, majd nagyot sóhajtott: – Minden mást ki tudok próbálni helyetted, Főnök, de ha előbb én tesztelem a szüzet, még akkor is hamis lesz, ha előtte igazi volt.

Kopasz Li csak legyintett rá, és megnyugtatta, hogy nem baj, ha a 864-es nem volt szűz, az éjjel akkor is a mennyekbe röpítette. Nem is tudja már, hány éve hajkurássza a kurvákat, de még sohasem találkozott ilyen vad és örült és belemenős nővel. A mondás szerint „elég, ha életedben egyszer igaz baráttra lelsz”, bár ez esetben az igaz barát egy megveszekedett szexpartner. Úgy fogalmazott, nagy adokkapok ment kettejük között, egyikük fújta a tavaszi szelet, másikuk verte a harci dobot. A Keleti Szél csakugyan elfújta a Nyugati Szelet, de aztán a Nyugati Szél visszafújta. Azt is mondta Kopasz Li, hogy erre a lányra túl finom szó a „kurva”; ez a lány a Kurvasági Világszövetség világkupájának a győztese. Az éjszaka valami elképesztő húscsata zajlott közöttük, egyik végeérhetetlen ütközet követte a másikat, és a végén már annyi seb keletkezett, hogy kénytelenek voltak kiegyezni a döntetlenben.

Kopasz Li ezek után arra utasította Píár Liut, hogy keresse meg a tíz zsúritagot, és mondja meg nekik, hogy ne válasszanak se szépségkirálynőt, se harmadik helyezettet, csak egy másodikat. Közölte, hogy az 1358-as lesz a szépségkirálynő, a harmadik díjat pedig a 864-es kapja. Bár egyikük se szűz, mind a ketten lefeküdtek

vele. És az ágyban Kopasz Li megígérte nekik, amit megígért. Megveregette a mellkasát, úgy jelentette be: – Én, Kopasz Li olyan ember vagyok, akinek az adott szava aranyat ér.

Végre felgördült a függöny. Elérkezett az Első Országos Szűszépségverseny döntője. Piár Liu teljesítette feladatát, továbbította az utasítást a zsűrinek, hogy szépségkirálynőnek válasszák meg az 1358-ast, harmadiknak pedig a 864-est. A második helyezés viszont a 79-esnek jutott. Ő volt Kóbor Csou legjobb vevője. Eltérően a 864-estől, aki mindig vett egy-egy új szűzhártyát, mielőtt lefeküdt egy újabb zsűritaggal, a 79-es előre megvásárolt tíz Jeanne d’Arcot, aztán módszeresen elfogyasztotta mind a tíz versenybíró.

A záróünnepséget gyorsan lezavarták, a száz döntős már aznap elutazott. Kopasz Li egész nap ott állt a székház előtt, és búcsúzkodott a szűz szépségektől, a szervezőbizottságban részt vett politikai vezetőktől, valamint a zsűritagoktól. Amikor kezet fogott az 1358-assal, halkán megkérdezte: – Hány éves a gyerek?

Az 1358-as először zavarba jött, de aztán cinkosán elnevette magát, és visszasúgta: – Kétéves. Kislány.

Amikor pedig a 864-essel fogott kezet Kopasz Li, a füléhez hajolva dünnyögte: – Meghajlok a jobbik előtt.

A tíz zsűritagot úgy segítették fel a buszra, mint tíz nyomorék öregembert. Egyikben sem maradt szemernyi erő. Kettőnek hőemelkedése volt, háromnak nem maradt meg a gyomrában az étel, négyen súlyos látásromlásra panaszkodtak; egyetlenegy látszott csak egészségesnek. Ő egyedül kapaszkodott fel a buszra, és amikor elbúcsúzott Kopasz Litől, még képes volt megszólalni. Kopasz Li csöndesen érdeklődött, hogy ezúttal jóllakott-e. A zsűritag felsóhajtott, és azt felelte, hogy soha többé nincs kedve nőhöz nyúlni.

Miután befejeződött a szépségverseny, az újságokban, a rádiókban, a tévében bírálók hada támadt a rendezőkre, és felrótta

nekik, hogy a Szűzszépségverseny visszatérést jelent a feudális értékrendhez, hogy lábbal tapossa a nők önbizalmát, önbecsülését és így tovább. A kritikai támadások gyújtópontjában a verseny ötletgazdája, Kopasz Li állt, noha Píár Liu sem maradt ki a jóból. A kezdeti bírálatokat a rosszindulatú pletykák áradata követte. A dobogóról lemaradt szépségek közül sokan nem tudták türtőztetni magukat, és névtelen forrásként kiszivárogtatták, hogy a zsűri szexuális tartalmú megvesztegetést fogadott el egynémely szűz versenyzőtől. A legnagyobb botrány természetesen abból lett, hogy az Első Országos Szűzszépségverseny szépségkirálynőjéről kiderült: gyermeke van. A hír azonnal bejárta az országot. Ám az 1358-as úgy tudott bánni a sajtóval, mintha ő lenne Kopasz Li női mása. Jó párszor kifejtette nézeteit, és egyetlen interjúfelkérést sem utasított el. Beismerte, hogy tényleg van egy kétéves kislánya, de ragaszkodott ahhoz az állításához, hogy ettől még szűz. Megmagyarázta, hogy szívében mindig is szűz marad, mert megőrizte lelki tisztaságát. Az 1358-as versenyző újradefiniálta a szüzesség fogalmát, s ezt az új értelmezést szélteben-hosszában vitatták a szakértő kommentátorok. Sokan elítélték, de sokan egyetértettek vele, s az érvek harca több mint fél éven át tartott.

Abban a fél évben Kopasz Li elégedetten dörzsölhette a kezét. Amíg vitatkoznak róla, addig ő marad a legkívánatosabb húsos csont. Teljes mellbedobással támogatta az 1358-as újfajta szüzességfogalmát, és azt hajtogatta Píár Liunak, hogy igen, végső soron a legfontosabb a lélek tisztasága. Sóhajtozva idézte fel, mennyire megváltozott a világ, elpanaszolta, hogy a mai nőkben már nem lehet megbízni, és ami a társadalom erkölcsait illeti, húsz év során kő kövön nem maradt. Alig húsz évvel ezelőtt a hajadonok kilencven százaléka még szűz volt, de manapság tíz közül legföljebb ha egy. Kopasz Li azonnal helyreigazította magát: tíz mai nő között még egy fél szűz sem akad. Hol talál az ember manapság szüzet? Az óvodában. Az óvodákon kívül olyan nehéz szüzet találni, mint tút a

szénakazalban.

– De – váltott témát Kopasz Li – lelki szüzek még mindig akadnak mindenfelé.

Aztán az 1358-as elméletét kiterjesztette saját magára is. Tudta, hogy a buldognívóságú riporternek egyszer majd megfelelnek róla, de már nem érdekelte: – Lelki-szellemi szinten – bölcselkedett – én, Kopasz Li mindig is csont maradok.

65. FEJEZET

Kóbor Csou még a Szűzszépségverseny befejezése előtt eladta az utolsó mesterséges szűzhártyáját. Ahogy közeledett a döntő, a sarlatán felkészült rá, hogy búcsút intsen Liuvárosnak, Szu kisasszony szívószálas gombóckáinak és a műszűzhártyáit megvásárló álszűz szépségeknek. Elbúcsúzott Költő Csaotól is. Összeszámolta, mivel tartozik neki: tíznapi munkabérrel, tehát ezer jüannal, plusz kétszázzal, amiért kibérelte raktárnak a lakását, végül kétezzer jüan prémiummal a kiváló teljesítményért. Csou megnyálazta ujját, és kiperkált Csaonak háromezer-kétszáz jüant. Majd újabb ujjnyalintás után még ötszázat, mondván, hogy ez Szu kisasszonynak jár a gombócokért. Arra nem emlékezett, pontosan mennyi járna a büfésnőnek, de kijelentette, ötszáz jüan biztosan elég lesz, és megkérte Költő Csaot, hogy adja át a pénzt.

Szung Kangtól azonban nem búcsúzott el, noha neki is odaadta az ezer jüan munkabért és a kétezres prémiumot. Ültek a kanapén Szung Kangnál. A műszűzhártya-értékesítés viharos sikere roppant becsvágyat ébresztett Kóbor Csouban, és már a dicsőséges jövőbeli üzleti terjeszkedés lebegett a szeme előtt. Elmondta, hogy szüksége lesz egy asszisztensre, és ez az asszisztens nem lesz más, mint Szung Kang. Ami a munkavégző képességet illeti, Költő Csao sokkal erősebb Szung Kangnál, viszont megbízhatatlan, és bármely pillanatban képes volna becsapni. Kóbor Csou kijelentette, hogy

tíznapos együttműködés után úgy érzi, Szung Kangban olyan baráttra lelt, akiben vakon megbízhat.

– Olyan ember vagy – mondta, ahogy ott ült Szung Kangék kanapéján, elegánsan keresztbe vetve lábát –, hogy ha itt hagynám neked minden pénzem, és elutaznék egy évre, biztos lehetnék benne, hogy hiánytalanul meglesz, amikor megjövök.

Majd érzelemtől fűtött hangon felkiáltott: – Jöjj velem, Szung Kang!

Szung Kangot felajzotta a lehetőség. Tudta, hogy Liuvárosban nincs jövője, hogy itt sohase viszi többre főhelyetteségnél. Ám ha csatlakozik Kóbor Csouhoz, hogy otthonától távol keressen megélhetést, akár még a karrierjét is megalapozhatja. Borsódzott a háta, mikor belegondolt, mennyi pénzt költhetett Lin Hung a kórházi számláira, és persze fogalma sem volt, hogy ez mind Kopasz Li pénze.

Lin Hung azt állította, hogy a szüleitől, barátoktól, rokonoktól kap támogatást, de Szung Kang tudta, hogy egyikük se gazdag ember. Arra gyanakodott, hogy Lin Hung kölcsönként valakitől, és ha ez így megy tovább, akkor összeroskad az adósságok alatt – csak azért, hogy őt gyógyíttassa. Szung Kang bólintott, és eltökélt hangon azt felelte Kóbor Csounak: – Igen, veled megyek.

Aznap este odaadta Lin Hungnak a háromezer jüant, amit mesterséges szűzhártyák árusításával keresett. Lin Hung szóhoz sem jutott, nem számított rá, hogy férje ilyen sokat kereshet pusztán azzal, hogy ezt a gyanús alakot kíséreteti fel s alá az utcán. Meglepetését látva Szung Kang hosszasan magyarázkodott, eldadogta, hogy hála a kezelésnek, már sokkal jobban érzi magát, sóhajtozva emlegette, milyen sokba kerülhetett a kezelés, végül arról zagyvált, hogy „minden sikerül, csak akarni kell”, és „kockázat nélkül nincs nyereség”, meg ilyesmik. Lin Hung nem tudta kihámozni a zagyválásából, hogy mit akar közölni vele. Végül aztán kibökte

Szung Kang, hogy neki akar vágni a világnak Kóbor Csouval, és megpróbál karriert csinálni. Szó szerint elmesélte, mit hallott délután Csoutól. Majd a felesége szemébe nézve, ünnepélyesen megkérdezte: – Ugye, beleegyezel, hogy elmenjek?

– Dehogyan egyezek bele – csóválta a fejét mérgesen Lin Hung. – Előbb fejezzük be a kúrát, és ha majd jobban leszel, megbeszélhetjük.

– Félek – mondta bánatosan Szung Kang –, hogy akkor már késő lesz.

– Mihez képest?

Szung Kang nagyot sóhajtott, és megmagyarázta: – Nincs elég pénzünk a kezelésre, és a rokonaidnak meg a barátaidnak sincs. Tudom, hogy kölcsönkértél, de hiába gyógyulok meg, ha nem tudjuk visszafizetni.

– Te csak ne izgasd magad a pénz miatt! – Lin Hung végre megértette, mitől szorong a férje. – Neked az a dolgod, hogy minél előbb meggyógyulj.

Szung Kang nemet intett a fejével, és nem felelt. Tudta, hogy hiába erősködik, Lin Hung sohase fog beleegyezni. Húszéves házasságuk alatt soha nem csinált semmit Lin Hung egyetértése nélkül. Amikor tehát most elhallgatott, Lin Hung azt feltételezte, hogy nem erőlteti tovább a dolgot. Nem volt tisztában vele, hogy Szung Kang addigra már elszánta magát: követni fogja Kóbor Csout. Lin Hung megfélekedezett arról, milyen végtelenül csökönyös tud lenni a férje. Amikor lefeküdtek, Szung Kang szokás szerint keresztbe feküdt a lábánál, de nem tudott elaludni. Hallgatta felesége ritmusos lélegzését, gyengéden simogatta Lin Hung lábikráját, és ezernyi emlék tolt fel benne. Mikor arra gondolt, hogy másnap itt kell hagynia Lin Hungot, összeszorult a szíve. Házasságkötésük óta először válnak szét az útjaik.

Másnap reggel, miután Lin Hung elindult a kötődébe, Szung Kang

megállt az ajtóban, és nézte, ahogy a biciklijével távolodik az utcán. Aztán visszament a lakásba, leült az asztalhoz, elővett egy papírlapot, és levelet írt a feleségének. Nagyon egyszerűen fogalmazott. Először a bocsánatát kérte, amiért elmegy, aztán arra kérte, hogy bízzék benne, s megígérte, hogy biztosan viszi valamire a világban. Kopasz Livel persze nem tud versenyezni, de annyi pénzt feltétlenül keres, hogy Lin Hung kényelmesen élhessen élete végéig. Befejezésül azt írta, hogy magával viszi a kettejük fényképét és az egyik lakáskulcsot. A fényképet minden este megnézi majd lefekvés előtt, a lakáskulcs pedig azt jelképezi, hogy amint elég pénzt összeszed, hazajön.

Miután befejezte a levelet, fölkel, és megkereste a fotót. Akkor készült, amikor megvették a csillogó, új Öröklét kerékpárt, és kettesben álltak mellette, boldog mosollyal az arcukon. Szung Kang hosszan nézegette a fényképet, aztán a mellzsebébe csúsztatta. Végigkajtatta a szobát a Sanghaj feliratú táskáért – ez volt az egyetlen apai öröksége. Több rend téli-nyári ruhát csomagolt az útitáskába, mellé gyömöszölte a megkezdett gyógyszereit. Úgy gondolta, még maradt egy kis ideje, úgyhogy fogta Lin Hung előző este levetett ruháját, és kimosta a mosógépben. Aztán – verejtékes arccal – kitakarított, míg egy porszem sem maradt sehol, és tükörfényesre pucolta az ablakokat.

Déltájban ő meg Kóbor Csou úgy osontak el a városból, mint két tolvaj. Kóbor Csounak nagyon nem tetszett Szung Kang régimódi útitáskája. Közölte, hogy ilyen holmikat a régi társadalomban használtak, és ha ilyen hurcol magával, nem tudnak üzleteket kötni. Ezért fogta Szung Kang ruháit, átrakta egy kartondobozba, és az útitáskát kidobta egy útszéli kukába. Mikor látta, hogy Szung Kang vágyódva nézeget visszafelé, azzal vigasztalta, hogy ha Sanghajba érnek, vesz neki új bőröndöt, idegen nyelvű felirattal.

Ezután sietve kimentek a buszállomásra. Lehajtották fejüket, hogy ne tűzzön a szemükbe a déli nap, Szung Kang a kartondobozát

cipelte, Kóbor Csou meg egy nagy fekete táskát. Szung Kangnak sejtelve sem volt, hogy Kóbor Csou táskájában százezer jüan rejlik, Amikor megérkezett Liuvárosba, összesen öt jüanja volt, miután minden pénzét műszűzhártyákba fektette. Ám a hazard játékma kifizetődött. Amikor a busz kigördült az állomásról, Kóbor Csou megfordult, és így búcsúzott Liuvárostól: – Egyszer még találkozunk.

Szung Kang is megfordult, nézte a várost, a távolba vesző ismerős arcokat, házakat, utcákat. Elfogta a szomorúság. Arra gondolt, hogy Lin Hung néhány óra múlva hazabiciklizik, ráébred, hogy ő elment, és akkor dührohamot kap vagy sírva fakad. Gondolatban bocsánatot kért tőle. Liuváros egyre távolodott, végül eltűnt a tágas mezők, a láthatár mögött. Szung Kang visszafordult, és látta, hogy Kóbor Csou közben elaludt, de álmában is szorongatja a fekete táska fülét. Érezte, hogy könnycseppek gördülnek le az arcán, bele a maszkjába.

Amikor Lin Hung este hazabiciklizett, és kinyitotta az ajtót, feltűnt neki, mekkora a tisztaság. Elmosolyodott, és beköszönt, megdicsérte Szung Kangot, milyen szépen kitakarított. Aztán kiment a konyhába, még mindig a férjét szólongatva, de Szung Kang nem volt sehol. Máskor ebben az órában már főzni szokta a vacsorát, és Lin Hung nem értette, hová tűnhetett. Mikor elment a nappali asztala mellett, nem vette észre Szung Kang levelét. Kiment a ház elé, ott álldogált egy kicsit. Emberek sétáltak az utcán a szürkületben, Szu mama büféjében már világított a neon. Lin Hung visszament a lakásba, majd a konyhában nekilátott a vacsorakészítésnek. Mintha kulcszörgést hallott volna, azt hitte, Szung Kang jött meg, de a konyha ajtajából nem látott semmi mozgást, ezért hát folytatta a főzést.

Miután végzett, bevitte a vacsorát az asztalra. Besötétedett már, és amikor felgyújtotta a villanyt, észrevette a papírt, de ügyet sem vetett rá. Leült az asztalhoz, és nézte az ajtót, várta, hogy Szung Kang hazaérjen. Egyszer csak szemébe ötlött, hogy a papíron

valamilyen írás van. Rettegő előérzettel felkapta, sietve átolvasta, és akkor értette meg, hogy Szung Kang elment. Kezébe a levéllel kirohant az ajtón, futott a buszállomás felé, mintha utol akarná érni a férjét. Talán száz métert szaladt a lámpák és neonreklámok fényében, aztán lassított, hiszen rájött, hogy Szung Kang már messze jár. Tanácstalanul állt, nézte a járókelőket meg az autókat, ránézett a kezében tartott papírra, aztán lassan hazaballagott.

Egész éjjel a lámpa alatt ült, újra meg újra elolvasta Szung Kang levelét, és csak akkor tette le végül, amikor a könnyei szinte olvashatatlaná maszatolták az írást. Nem hibáztatta Szung Kangot, mert tudta, hogy amit tesz, őerte teszi. Inkább magát okolta, amiért nem vette észre, hogy férje mindenáron el akar menni. A következő néhány nap olyan volt, mint egy örökkévalóság. Munkaidőben túrnie kellett a láncdohányos Liu igazgató elvtárs zaklatását, aztán esténként hazaindult az üres lakásba. Magányosságában nem volt más választása, mint hogy végeérhetetlen órákon át bámulja a tévét, ám ettől csak még jobban mardosta Szung Kang hiánya. Elalvás előtt mindig eszébe jutott, hogy Szung Kang egyetlen fent sem vitt magával a pénzükből, és ilyenkor szívébe hasított a féltés.

Nem kötötte senki orrára, hogy Szung Kang világgá ment Kóbor Csouval, csak annyit mondott, hogy üzleti ügyben Kantonba utazott. Amikor Kóbor Csou először megjelent Liuvárosban, Lin Hung megérezte, hogy rosszban sántikál. Biztos volt benne, hogy úton Kanton felé a két férfi továbbra is mesterséges szűzhártyát fog árulni, és nem tudta rászánni magát, hogy elárulja az embereknek, mivel akar pénzt keresni Szung Kang.

Mindennap várta, hogy levelet kapjon, minden délben lement a gyár portájára, és nézte, ahogy a postás ledobja a pultra a levélköteget. Izgatottan kibogozta a spárgát, és átnézte a leveleket, hátha van közöttük olyan, amelyik az ő nevére szól. Szung Kang írni nem írt, de egy hónap elteltével felhívta. Késő este volt, és Szu mama büféjében csengett a telefon. Szu mama átszaladt az utcán,

bekopogott Lin Hunghoz. Lin Hung átszaladt az utcán, és felvette a kagylót. Szung Kang szólt bele: – Jól vagy, Lin Hung, nincs semmi bajod?

Amikor Lin Hung meghallotta Szung Kang hangját, könnyes lett a szeme, és belekiabált a telefonba: – Gyere haza, azonnal haza kell jönnöd!

Szung Kang azt mondta a vonal másik végén: – Hazajövök, amint...

Lin Hung nem hagyta abba a kiabálást: – Most rögtön hazajössz!

Ebben a stílusban folytatták egy darabig: Lin Hung követelte, hogy Szung Kang jöjjön vissza hozzá, de azonnal, Szung Kang pedig azt felelte, hogy persze, haza fog jönni. Az elején Lin Hung még parancsoló hangon beszélt, de aztán már könnyörögni kezdett, Szung Kang pedig kezdetben fáradhatatlanul bizonygatta, hogy igen, hazajön majd, de a végén közölte, hogy most már le kell tennie, mert a távolsági hívás nagyon sokba kerül. Lin Hung azonban tovább esengett: – Kérlek, Szung Kang, gyere...

Szung Kang egy könnyörgő mondat közben bontotta a vonalat. Amikor Lin Hung meghallotta a tárcsahangot, csalódottan ő is letette a kagylót. Csak ekkor eszmélt rá, hogy meg se kérdezte, hogy van, mit csinál, csak azt ismételte folyton, hogy „gyere haza”. Ajkába harapott kínjában, aztán Szu kisasszonyra nézett, aki komoran ült a pultnál. Keservesen fölnevetett; válaszul Szu kisasszony is keservesen kacagott. Lin Hung, mielőtt kilépett az ajtón, szeretett volna mondani valamit Szu kisasszonynak, de semmi sem jutott eszébe. Csak biccentett, és már ott se volt.

A következő hónapokban Szu kisasszony és Lin Hung egyformán letargiába süllyedt. Öt hónappal azután, hogy a sarlatán Kóbor Csou búcsú nélkül távozott, Szu kisasszony pocakja már félreérthetetlenül gömbölyödött, és mindenki találgatta, ki a tettes. Az emberek agya ezerrel járt, és a gyanúsítottak száma csakhamar meghaladta a

százegyedik a listán. Égre-földre esküdözött, hogy semmi köze hozzá, ám ettől mindenki csak még biztosabb lett benne, hogy ő a bűnös. Csao rezignáltán hajtogatta, hogy hát Szu kisasszony nem egy bombázó, de köztudomásúlag tele van pénzzel. Ha tehát ő volna a felelős a méretes hasáért, akkor mi a csudának lakna még mindig ebben a rozzant vén házban? – Már rég átköltöztem volna a szemközti büfébe, és most én lennék a tulaj.

Ez kellett hozzá, hogy mindenki meggyőződjön Csao ártatlanságáról, és ismét a többieket kezdje gyanúsítani. Kóbor Csoura azonban mindvégig nem gondolt senki. Ez a páratlan szélhámós ugyanakkor érkezett meg Liuvárosba, mint a háromezer szűz szépség, akik lefeküdtek a zsűritagokkal, a politikai vezetőkkel, Kopasz Li-vel, Píár Liuval – lényegében mindenkivel. És átvágták az összes zsűritagot, politikai vezetőt, meg Kopasz Lit és Píár Liut is, hiszen ezek a nagyhatalmú férfiak mind olyan nőkkel voltak, akik vagy plasztikáztatták a szűzhártyájukat, vagy műszűzhártyát dugtak fel. Kóbor Csou volt az egyetlen, aki valódi érintetlennel hált, neki sikerült Liuváros egyetlen hiteles szűzéből, Szu kisasszonyból exszüzet varázsolnia.

Szu kisasszony továbbra is mindennap ott ült a pénztárban, de többé már nem cseverészett sem a pincérnőkkel, sem a vendégekkel. A bejelentés nélkül távozó Kóbor Csou összetörte a szívét, attól kezdve mosoly talán volt és búskomor. Szu mama gyakran sóhajtozott a semmibe révedve, és titokban néha még sírt is. Nem tudta feldolgozni, hogy a sorsa megismétlődik a lánya életében. Eleinte mindenki buzgón kíváncsiskodott, de az emberek lassanként megszokták a dolgok állását, és nem mulasztották el megjegyezni, hogy Szu mama is ugyanígy járt: senki sem tudta, hogy ki ejtette teherbe – csak azt, hogy utána világra hozta Szu kisasszonyt. Most Szu kisasszonyt ejtette meg egy rejtélyes férfi, és kilenc hónap múlva ő is lánygyermeknek adott életet. Az újszülött a Szu Csou nevet

kapta Szu kisasszonytól, de még ekkor se gyanakodott senki a vándor sarlatánra. Eddigre mindenki megunta a visszamenőleges találgatást, és inkább a jóslás kezdte izgatni a népeket. Azt jövendölték, hogy ha ez a kislány megnő, az ő pocakja is kerekedni kezd majd egy titokzatos találkozás után. Csakúgy, mint a nagyanyjának meg az édesanyjának. Magabiztosan szűrték le a tanulságot: – Ilyen a végzet.

66. FEJEZET

Miután Kóbor Csou és Szung Kang Liuvárosból Sanghajba ért, a vasút nyomvonalát kezdték követni, és délre tartottak. Kóbor Csou remélte, hogy megismételheti káprázatos sikerét, ezúttal férfiasságfokozó pirulák árusításával. Néhány közepes méretű városban leszálltak a vonatról, és az állomáson, a rakparton, a bevásárlóutcákban kínálgatták potencianövelő szereiket. A skatulyából kihúzott Kóbor Csou jobb kezével egy üveg import Apolló tablettát emelt a magasba, bal kezével pedig egy üveg hazai gyártmányú Fickós Csang Fej tablettát, és drámai hangon bejelentette: – Minden férfi kőkemény merevedésre vágyik és arra, hogy teljes mértékben bizonyíthassa férfiességét. Csakhogy sok férfi merevedési problémákkal kezd küszködni élete delén. Ez nagyon gyakori gond.

Kóbor Csou megrázta az üvegcséket, és várt, amíg a csörgésre köré nem gyűltek az emberek. A Fickós Csang Fej tabletták – mondta – a hagyományos kínai gyógyászat féltve őrzött receptje alapján készültek, a régi kor legjobb szereinek egyesítésével. Az eredeti leírás a Ming- és Csing-dinasztia orvosi archívumában található meg, amely a tiltott városbeli Palotamúzeum becses kincse. Ami az Apollót illeti, az pedig a külföldi gyógyszeripar büszkesége. Vegyi képlete a Pfizer nevű amerikai világcég Viagrán alapul, de géntechnológiával és nanotechnológiával még tovább tökéletesítették. Kóbor Csou olyan volt, mint egy utcai árus a golyós csörgőjével, hadonászott a fioláival, és bizalmasan mindenkinek elárulta, hogy

bár ezeket a csodaszereket hivatalosan férfiasságfokozó piruláknak hívják, a közbeszédben az a nevük, hogy Nagyobb-Vastagabb-Kitartóbb tabletta. Kóbor Csou ezután megdöngette a mellkasát, és garantálta, hogy két-három adag elég „az igazi macsó férfiassághoz”.

Szung Kang mostanra már tudta, hogy Kóbor Csou közönséges sarlatán. Amikor a távolsági busz elhagyta Liuvárost, Csou lerántotta Szung Kang maszkját, és kidobta az ablakon, úgyhogy az egyik útszéli fa ágain landolt. Közölte Szung Kanggal, hogy az ő betegségéről itten senkinek sincs tudomása, ezért hát a tüdeje gyógyulni nyilvánítható. Szung Kang beszívta a Sanghaj környéki levegőt, és visszanezett az ágról lógó védőmaszkra. Aztán a busz elkanyarodott, és a maszk eltűnt szem elől.

Akárhogy is, utazgattak már néhány napja, mire Szung Kang végre megértette, miféle ember Kóbor Csou. Miután végigbuszoztak egy csomó sötét mellékutcán, megérkeztek egy föld alatti raktárba, mely tele volt hamisított cigarettával és szeszes itallal. Kóbor Csou a raktár egyik sötét zugában megvásárolt két doboz férfiasságfokozó pirulát. Aztán a Fickós Csang Fej és az Apolló tablettákkal felszálltak egy délre tartó vonatra, és ezzel kezdődött az a gyötrelmesen hosszú és sikertelen év, amikor megpróbálták eladni csodaszereiket.

A fapados vagon, amelyben utaztak, tele volt vándormunkásokkal, akik a legváltozatosabb nyelvjárásokat beszélték. Volt, aki Kantonba ment, mások át akartak kelni Hajnan szigetére. Mind nőtlen fiatalemberek voltak, össze akartak szedni valami pénzt, aztán hazautazni, megnősülni, családot alapítani. Kóbor Csou arcára merevült mosollyal ült közöttük, néha szóba elegyedett valamelyik munkással, és időnként felsandított a csomagtartóra, ahová a két dobozt tette. Szung Kang nagyon mulatságosnak találta Kóbor Csout, ahogy az elegáns öltönyében ott ücsörgött a vándormunkások között. Ketten is megkérdezték tőle, mivel foglalkozik. Csou Szung Kangra pillantott, és lazán odavetette: – Gyógyászati termékekkel. – Csou tudta, hogy ezektől a munkásoktól egy fent sem tud kicsalni,

ezért nem is bajlódott holmi értékesítési ajánlatokkal.

Szung Kang ráébredt, hogy az utolsó szóig hazugság volt minden, amit Kóbor Csou Liuvárosban mondott. Szomorúan nézett ki az ablakon a végtelen mezőkre, és roppant nyugtalanság fogta el. Mi vár rá a jövőben, ha ezt a sarlatánt kíséreteti árkon-bokron át? Nem tudhatja. De aztán eszébe jutott, hogy Kóbor Csou mégiscsak irdatlan összeget keresett Liuvárosban. Ez már ok a reménykedésre. Úgy gondolta, gyorsan szert tesz némi vagyonra, aztán hazamegy. Százezerjüan megszerzését tűzte ki célul, mert akkor Lin Hungnak nem lesznek anyagi gondjai. „Lin Hungért – mondta magában – mindenre képes vagyok.”

Évek óta mindennap egy nyálas maszkon át lélegzett, úgyhogy az első néhány maszk nélküli napon szokatlanul száraznak érezte a levegőt. Eleve csöndes természetű volt, de amióta Kóbor Csout elkísérte szélhámos-körútjaira, még hallgatagabb lett. Amikor éjszaka fölébredt, gyakran felidézte, hogyan távozott Liuvárosból, maga elé képzelte, ahogy Lin Hung hazajön a gyárból, leszáll a bicikliről, és üresen találja a lakást. Reggelente, amikor kilépett egy vadidegen vidéken a vadidegen szállodából a vadidegen utcára, sokszor rátört a vágy, hogy hazautazzon Liuvárosba, haza Lin Hunghoz. De a kocka el volt vetve, és emlékeztette magát arra, hogy nem szabad üres kézzel hazatérnie. Vigyorogni kell, és túrni, és követni Kóbor Csout az útjain.

Gyakran elővette azt a képet kettejükről, és elmélyülten nézegette. Valamikor régen tökéletes volt minden, és az Öröklét kerékpár volt a boldogságuk jelképe. Az első néhány hónapban ez a fotó volt Szung Kang lelki támasza, de fél év után már nem tudta rászánni magát, hogy elővegye. Lin Hung mosolygós arcának a pusztá látványától is elfogta a keserves honvágy. Ezért a fényképet attól fogva a csomagja alján tartotta, gyakorlatilag hozzáférhetetlenül, és igyekezett elfeledkezni még a létezéséről is.

A következő két hónap alatt öt várost jártak meg. Csou olyan módszerrel igyekezett elsütni a férfiasságfokozó piruláit, ami leginkább az útonállásra emlékeztetett. Kiszemelt egy járókelőt, vállon ragadta, és beszélt, beszélt hozzá szünet nélkül. Rekedtre kiabálta magát, de két hónap alatt csak tíz üveg orvosságot sikerült eladnia: az Apollóból is meg a Fickós Csang Fejből is ötöt-ötöt. Szung Kang is megpróbálkozott a gyógyszerárusítással, de sokkal inkább úgy fogott hozzá, mint amikor magnóliát árult Liuvárosban – udvariasan megkérdezte az arra járó középkorú férfiaktól: – Nincs szüksége, khm, fokozó tablettára?

– Mit fokoz?

Szung Kang ilyenkor elmosolyodott, és átnyújtotta az Apolló, illetve a Fickós Csang Fej tableta tájékoztató szövegét, türelmesen megvárta, míg elolvassák, és eldöntik, hogy kell-e vagy nem. Volt, aki többször is végigböngészte a tájékoztatót, de a végén üres kézzel távozott. Kóbor Csou kezdetben úgy vélte, hogy Szung Kang egy csomó lehetőséget kihagy, de Szung Kang nem értett vele egyet. Úgy gondolta, a pirulák hatásossága igencsak kétes, és a rámenős értékesítési stratégia csak a gyanút erősíti az emberekben. Ha el akarunk adni valamit, fordított pszichológiát kell alkalmazni. A két hónap alatt Szung Kang huszonhárom üveggel adott el a férfiasságfokozó pirulákból. A fordított pszichológiájú üzleti modelltől kiderült, hogy kétszer olyan hatékony, mint a Kóbor Csou-féle útonállós metódus.

Kóbor Csou most már tisztelettel kezdte méregetni Szung Rangot. Nem a segédjének tekintette ezentúl, hanem az üzlettársának. Közölte, hogy 80:20 arányban fognak osztozni a nyereségen, azaz Kóbor Csou 80 százalékot kap, Szung Kang pedig 20-at. Elhatározta továbbá, hogy teljesen átláthatóvá teszi pénzügyi műveleteit. Azon az éjszakán egy kis hotel alagsorában szálltak meg, Fucsien tartomány egyik kisvárosában. Kóbor Csou zaklatottnak látszott, és bevallotta, hogy hiába laknak a legolcsóbb szállodákban, hiába eszik

a legolcsóbb ételt, ha két hónap alatt csak harminchárom fiolát adtak el, reménytelen a helyzetük: összes bevételük elmegy a szállásra és az étkezésre. Szung Kang sokáig nem válaszolt, mert az esze megint csak azon járt, hogy Lin Hung egy szál magára maradt Liuvárosban.

Aztán összekapta magát, visszatért a jelenbe, és elmesélte, hogy amikor Liuvárosban magnóliát árult, felfedezte, hogy könnyebben eladhatja őket, ha valamelyik ruhabolt bejáratánál próbálkozik, és nem csak úgy az utcán. Hogy miért? Mert a szépet szerető fiatal nők a ruhaboltba mennek, és miután ruhát vettek maguknak, szívesebben vásárolnak magnóliafüzért.

– Van benne valami – bólintott Kóbor Csou, és azt kérdezte Szung Rangtól: – Hol szoktak gyülekezni a férfiak? Főleg azok, akik „igazi macsókká” akarnak válni?

– A közfürdőkben – felelte Szung Kang percnyi gondolkodás után.
– Ez azért is jó, mert egyetlen pillantással fel lehet mérni, ki nincs elég jól eleresztve.

– Igazad van – csillant fel Kóbor Csou szeme. – Ezt nevezik célzott marketingnek.

– Viszont – mondta vonakodva Szung Kang – a fürdőbe csak úgy mehetünk be, ha több pénzt költünk.

– Annyit költünk, amennyit kell – szögezte le Kóbor Csou. – Ismered, ugye, a mondást: „Ha nem visz rá a lélek, hogy feláldozd a gyermeket, nem tudod csapdába csalni a farkast.”

Eldöntötték, hogy a tervet valóra váltják, így hát fogtak tíz-tíz üvegcse Apollót, illetve Fickós Csang Fejt, és elindultak a szállodához közeli fürdőbe. A pirulákat az öltözőszekrényben hagyták, levetköztek, és bemerészkedtek. Nem volt igazi luxushely, de Szung Kang egyik ámulatból a másikba esett. Három nagy medence volt a fürdőben: a középsőt vízzel töltötték fel, a másodikat tejjel, a harmadikat rózsaszirmokkal. Kóbor Csou ment elől, ő a tejes

medencét választotta, Szung Kang meg ment utána. Csou látta, hogy többen állnak a zuhany alatt, és odasúgta Szung Kangnak, hogy ha kifizették a belépőt, akár jól is érezhetnék magukat. Szung Kang bólintott, és megmerítkezett a medencében, aztán fojtott hangon megkérdezte Kóbor Csoutól: – Ez tényleg tej?

– Tejporból csinálják – felelte a világ dolgaiban járatos Kóbor Csou. – Gyenge minőségű tejporból.

Fél óráig áztak a rossz minőségű tejporoldatban. Utána Kóbor Csou kimászott, elsétált a vizes medence mellett, és elégedett arckifejezéssel belemerült a rózsaszirmos medencébe. Szung Kang még ázott egy darabig a tejfürdőben, de kényelmetlenül érezte magát egymagában, ezért ő is átment a rózsaszirmosba. Felmarkolt egy csomó szirmot, és látta, hogy körülöttük a víz piros. – Ereszt a színe – szólt meglepetten.

– A, ez csak piros festék – mondta higgadtan Kóbor Csou. – Beleöntenek egy pár flakon pirosat, aztán utánaszórnak egy kis rózsaszirmot.

Amikor Szung Kang meghallotta, hogy piros festékben ül, nyomban felpattant, de Kóbor Csou visszahúzta, és maga mellé ültette.

– Attól, hogy ez csak piros pác – magyarázta –, még mindig többbe kerül, mint a tiszta víz. – Beleszagolt a rózsaszirmok közül felszálló gőzbe, és elégedetten nyugtázta: – Az illatosítót azért nem sajnálták belőle.

Mindketten behunyták szemüket, és ellazultak a piros pácban. Ám ekkor arra jött egy hatalmas hímtagú, erős izomzatú férfi, pórázon vezetve egy német juhász kutyát. Kóbor Csou vetett egy pillantást a férfi ágyékára, és halkán így szólt: – Ez egy igazi macsó.

– A férfi meghallotta, és a tiszta vizű medence mellett állva odaüvöltött: – Mit mondtál, te?

Míg a férfi rákiabált, a kutyája is csaholt egyet-kettőt. Szung Kang reszketni kezdett, Kóbor Csou pedig, arcára fagyott mosollyal, kiemelte kezét a rózsavízből, és a férfi ágyékára mutatott: – Azt mondtam, hogy ön egy igazi macsó.

A férfi lenézett magára, és elégtétellel kaccant egyet, aztán belevágódott a vizes medencébe, mint egy ágyúgolyó, jó adag vizet loccsantva át a rózsaszirmok közé, valamint Kóbor Csou és Szung Kang arcába. A német juhász letelepedett mellé a medence szélére. A férfi a mellét dörgölte jobb kezével, és a kutya hátát vakarta a ballal. A kutya orgyilkos-tekintettel meredt Csoura és Szung Kangra – félelmükben hevesen kezdett verni a szívük. Szung Kang remegő hangon kérdezte: – Hogyan jöhetnek be ide kutyák? – Az eb azonnal ugatni kezdett és rávicsorgott. Szung Kang és Kóbor Csou annyira megrémült, hogy többet meg se mukkant, csak tespedt mozdulatlanul a rózsaszirmok között.

Ekkor belépett egy csapat meztelen férfi, vidáman beszélgettek, nevetgéltek, azt tervezték, hogy egy jót fürdenek a tiszta vizű medencében. Mihelyt azonban meglátták a medence szélén fekvő német juhászt, elsápadtak, és sietősen visszavonulót fújtak. Kint, az öltözőben haragosan kérdőre vonták a kabinost, hogy mi a fenét keres egy kutya – ráadásul egy baszott nagy német juhászkutya – benn a fürdőben. A kutya meghallotta kintről a zajongást, egy pillanatra levette szemét Kóbor Csouról és Szung Kangról, és vakkantott párat az öltöző felé, mire a hangzavart síri csend váltotta fel. Majd beóvakodott egy fürdőalkalmazott, megállt a kutyától öt métere, és halkán megszólalt: – Bocsásson meg, uram, de...

A fürdőalkalmazott eredetileg azt tervezte, hogy rábeszéli a jól felszerelt vendéget, vigye már ki a kutyáját, de amikor az állat nekivetődött, ő rémülten elinalt az öltöző felé. Kóbor Csou kihasználta az alkalmat, hogy kimásszon a rózsás medence szélére, de amint fölegyenesedett, a kutya megfordult, és morogva rávicsorgott. Kóbor Csou nem tudta eldönteni, előrehatoljon vagy

visszakozzon, úgyhogy csak állt ott, és kérdőn nézett a széles mosollyal fürdőző férfira. Az izomember megpaskolta kutyáját, és rászólt, hogy „fekszik”. Csou visszafojtott lélegzettel, nyugalmat színlelve ment le a lépcsőn. Aztán, mikor megpillantott egy ajtót, belökte, és már ott se volt. Szung Kang is lassan óvakodott ki a medence szélére. A kutya le nem vette róla szemét, ő pedig nyájas mosollyal visszabámult. Amikor fölállt a kövön, a kutya is föltápászkodott, és ugatni kezdett. A férfi megint megpaskolta kutyáját, és szólt, hogy feküdjön, mire Szung Kang leszárguldott a lépcsőn. Ő is észrevette az ajtót, és eltűnt mögötte.

Kóbor Csou, majd Szung Kang belépett a szaunába. A másodiknak érkező Szung Kang azt látta, hogy Csou kába képpel ül egy faburkolatú szobában, ahol tikkasztó a forráság. Megkérdezte: – Ez milyen hely?

Kóbor Csou azonnal higgadt arckifejezésre váltott, úgy felelte:

– Ez egy szauna.

Szung Kang leült Kóbor Csou mellé. Nehezen vette a levegőt. Csou felvett egy fa merőkanalat, és vizet loccsantott a kályhára, így a szaunát elárasztotta a gőz. Szung Kang alig bírta már lélegezni:

– Borzasztóan meleg van.

– Ez a szauna lényege – válaszolta büszkén Kóbor Csou.

Ekkor kinyílt a faajtó, és belépett az izompacsirta. Kóbor Csou és Szung Kang megdermedt ijedtében, de amikor látták, hogy a német juhász nem követi a gazdáját, megkönnyebbülten felsóhajtottak. A férfi nekikészült, hogy lefeküdjön, Kóbor Csou és Szung Kang pedig felpattant, hogy helyet adjon neki. A férfi elégedetten bólintott, és lefeküdt a felső padra, míg Kóbor Csou és Szung Kang az alsó padon húzta meg magát. Miután még üldögéltek egy darabig a gőzben, Kóbor Csounak elege lett, felállt, és szólt, hogy kimenne már. Amikor azonban kinyitotta az ajtót, a kutya ráugrott – volna, ha nem csapja be riadtan az ajtót. Csou megfordult, és azt dünnyögte

csak úgy magában: – Azt hiszem, nyugodtan gőzölődhetek még egy kicsit.

Visszaült Szung Kang mellé. A felső padon fekvő férfi leszólt: – Öntsetek rá egy kis vizet!

– Oké – felelte Kóbor Csou, megint ráloccsantott a kályhára egy merőkanál vizet, mire ismét felszállt egy fehér gőzfelhő. Szung Kang úgy érezte, menten elájul a hőségtől. Odafordult Kóbor Csou-hoz: – Azt hiszem, mindjárt rosszul leszek.

– Akkor menj – tolt Csou az ajtó felé.

Szung Kang feltápáskodott. Tudta, hogy a kutya úgy fekszik az ajtó előtt, mint a prédáját leső tigris, de összeszedte bátorságát, és kinyitotta az ajtót. A kutya felállt, és úgy kezdett ugatni, mintha ágyékon akarná harapni Szung Kangot. Szung Kang becsukta az ajtót és visszavonult, ösztönösen az ágyékán tartva kezét. Gyámoltalan mosollyal ült vissza Kóbor Csou mellé. Az ájulás környékezte mindkettejüket, de még jobban rettegtek az ajtót őrző kutyától. Ezért nem volt más választásuk, mint tovább főni a szaunában, túrni a hőséget és a gőzt, és remélni, hogy a felső padon fekvő ember végül felkel és kimegy, és magával viszi azt a dögöt. De az izompacsirta a jelek szerint egyre jobban érezte magát, és egy idő után még fütyörészni is elkezdett. Kóbor Csou már úgy érezte, ha még egy pillanatot itt kell rostokolnia, elájul és belehal. Ezért odavánszorgott a férfihoz, a füléhez hajolt, és behörögte: – Elnézést, uram...

A fütyörésző vendég kinyitotta szemét, és ránézett Kóbor Csoura, aki elhaló hangon így szólt: – A testőre...

– Milyen testőröm? – Az illetőnek fogalma sem volt, miről beszél Csou.

– A testőr-kutyája őrzi az ajtót – mondta Csou. – Képtelenség kimenni.

A férfi nevetett, és így szólt: – Loccsants rá még egy kis vizet.

Kóbor Csou megtörölte izzadó arcát, odament a kályhához, hogy még egy kicsit meglocsolja. Újabb gőzfelhő. Szung Kangan látszott, hogy nemsokára elveszti az eszméletét, Kóbor Csou tett egy-két erőtlen lépést, és jelentette: – Víz ráloccsantva.

– Remek – mondta a férfi. – Most már mehetek.

– De – mondta Kóbor Csou – a testőrkutyája...

A férfi nevetve lemászott. Kinyitotta az ajtót, félrehúzta a kutyát, így Kóbor Csou és Szung Kang békében távozhatott. Aztán visszament a szaunába, a kutyát meg kint hagyta őrködni. Csou és Szung Kang visszabotorkáltak az öltözőbe, és meg voltak győződve, hogy hajszállal úszták meg a halált. Csou azonnal megivott nyolc bögre tisztított vizet, Szung Kang pedig hetet. Több mint tíz percen át ültek lógó fejjel az öltözőben, mire teljesen magukhoz tértek. Aztán felvették fürdőköpenyüket, és – félig-meddig ismét emberi állapotban – visszabaktattak a pihenőszobába, fekete táskájukban a férfiasságfokozó pirulákkal.

Körülbelül húsz vendég élvezte itt a pihenést. Volt, akit pedikűröztek, mások talpmasszázst kaptak. A projektoron egy futballmeccs tévéközvetítése ment. Kóbor Csou a szeme villanásával jelzett Szung Kangnak, majd ellentétes irányban indultak el. Szung Kang egy középkorú meccsnéző mellé feküdt le. Türelmesen kivárta a félidőt, aztán elővette a tájékoztatót, és udvariasan megkérdezte szomszédját: – Uram, volna erre pár perce?

A férfi meglepetten bámult rá, aztán kezébe vette a tájékoztatót, és figyelmesen olvasni kezdte. Amikor végzett a hazai gyártmányú Fickós Csang Fej tablettá broszúrájával, Szung Kang odaadta az import Apolló piruláról szóló füzetet is. A férfi, miután mindkettőt elolvasta, körülnézett, nem figyel-e a többi fürdővendég, és odasúgta: – Mennyi egy üveg?

Kóbor Csou közben sokkal rámenősebben üzletelt. Két kezében

egy-egy külföldi, illetve honi fiolával rávigyorgott a mellette fekvő emberre: – Akarsz igazi macsó lenni?

– Mi az, hogy „igazi macsó”?

Csou ekkor hosszú, bonyolult magyarázatba kezdett, míg a fiatalember el nem kérte a két üveget, hogy jobban megnézhesse, sőt még a köntösét is szétnyitotta, hogy szemügyre vegye a hímtagját. Kóbor Csou is kihasználta az alkalmat a helyzetfelmérésre, majd így szólt: – Már így is macsó vagy, de azért nem csúcsminőségű, igazi macsó.

– Ez nem valami hamisítvány, ugye? – kérdezte a fiatalember szkeptikusan.

– Ha kipróbálsz, rögtön rájössz – felelte mosolyogva Kóbor Csou. Amikor megjött az izomember a német juhászkutyájával, páni rémület ülte meg a pihenőszobát. Több fürdőalkalmazott is megpróbált udvariasan közbelépni, és a férfi végül is ráállt, hogy kint hagyja az ebet. A kutya ezek után lefeküdt az ajtóban, mintha egy hegyszorost védelmezne az ellenséges regiment támadása ellen. Emiatt egyetlen fürdővendég sem mert távozni a helyiségből, kénytelenek voltak megvárni, amíg a kutyatulajdonos meg nem könyörül rajtuk. Kóbor Csou és Szung Kang most aztán elemében volt, és módszeresen megszólította a fogoly közönség minden egyes tagját. Sikerült is rávenni mindenkit a pirulavásárlásra. A kutya gazdájának feltűnt, hogy Csou és Szung Kang az összes többi vendéggel sugdolózik valamiről, de rá egyetlen szót sem pazarolnak. Kíváncsian félrehúzta Kóbor Csout, és megkérdezte, mi a történet. Csou odaadta neki az Apolló és a Fickós Csang Fej ismertetőjét, bár hozzátette: – Önnek erre úgyszincs szüksége.

Miután a férfi elolvasta mindkettőt, harsányan tiltakozott: – Hogyhogy nincs rá szükségem? Az erősből mindig lehet még erősebb.

– Így igaz – kiáltott fel Kóbor Csou. Körbemutatott a többiekén,

és halkán hozzáfűzte: – Nekik olyan ez a pirula, mint egy életmentő injekció, önnek viszont igazi bonusz!

A kutya gazdája elégedetten nevetett, és föltartotta két ujját: – Két üveggel kérek.

– Két üveg, az egy adag – magyarázta türelmesen Kóbor Csou. – Önnek legalább két-három adag kellene, hogy lásson is valami eredményt.

– Akkor megveszek nyolcat – mondta derűs képpel a kutyás férfi.

– Nagyszerű – bólintott Kóbor Csou, aztán megkérdezte: – Hazait vagy importot tetszik?

– Mind a kettőből négyet – mondta az eb gazdája.

Kóbor Csou tétovázott, aztán, hogy éreztesse szakértelmét, közölte: – Az import szer gyártásában géntechnológiát és nanotechnológiát alkalmaztak, a hazaiak viszont a Palotamúzeumban őrzött Ming– és Csing-kori orvosi iratok szerint készültek. Ha keveri a kettőt, romlik a hatásfokuk.

– Az import bogyó nekem kell – magyarázta a férfi, majd az ajtóban heverő kutyára mutatott –, a hazai gyártmányú meg neki.

67. FEJEZET

Kóbor Csou és Szung Kang tovább járta Fucsien tartomány útjait, meg-megálltak a közfürdőkben, hogy eladják férfiasságfokozó piruláikat. Ha olyasvalakit láttak meg, aki alul nem volt jól eleresztve, figyelmébe ajánlották az orvosságot, türelmesen felpiszkálták az érdeklődését, és lefestették neki, milyen hihetetlen eredményekre számíthat. Mire végeztek Fucsienel, és továbbálltak Kantonba, megszabadultak mindkét doboz teljes tartalmától. Tapasztalataikat úgy foglalta össze Kóbor Csou, hogy csaknem öt hónapba telt a két doboznyi pirula eladása, ez pedig azt jelenti, hogy a bevétel nagyon kicsi, nyereségnek pedig nyoma sincs.

Nosztalgiával idézte föl, milyen bámulatos sikert ért el Liuvárosban a mesterséges szűzhártyák terén, és elhatározta, hogy többé nem árul férfiakra való gyógyászati termékeket, mert a nők sokkal inkább vevők erre a termékcsoporthoz. Ezért amikor megérkeztek Kantonba, áttértek a Megaduda nevű mellnövesztő krém értékesítésére.

Szung Kang ekkor már fél éve volt távol otthonától. Fucsienből háromszor hívta fel Lin Hungot – mindháromszor este, egy trafik elől, miközben a szél az utca porát sodorta, és a járókelők jó hangosan trécseltek a helyi minnan nyelvjárásban. Szung Kang két kézzel szorította a kagylót, mintha félne, hogy valaki jön, és kitépi a kezéből. Izzadt a tenyere, halkán és teljesen összefüggéstelenül dadogott. A vonal másik végén Lin Hung, a szorongástól félőrült hangon, egyre csak kérlelte, hogy jöjjön azonnal haza: – Gyere haza! – ismételte újra és újra, közben megkérdezte Szung Kangtól, hogy érzi magát, mire Szung Kang azt felelte, hogy az egészségével semmi hiba, és a tüdeje is meggyógyult. Aztán halkán, mint a szűnyög-zümmögés, hozzátette: – Már nem is köhögök.

Szung Kangnak ezt jó párszor el kellett mondania, mire Lin Hung megértette. Az asszony belekiabált a telefonba: – Szeded még az orvosságodat?

Ekkor Szung Kang letette a kagylót, és közben azt motyogta:

– Már nem szedem.

Állt a lámpafényes utcán tanácstalanul, nézte az arra járó idegeneket, hallgatta beszédüket. Végül megcsóválta fejét, és hazaballagott az olcsó szállodai szobájukba.

Amikor betoppant, Kóbor Csou törökülésben ült az ágyon, és könnyeit törölgetve bámult egy koreai szappanoperát a tévében. Addigra már három és fél minisorozatot végignézett, és miután megérkeztek Kantonba, végigböngészte az összes tévécsatornát, de az utolsó minisorozat második felét sehol sem találta. Szidta egész

Kantont, mint a bokrot, aztán mikor végre lenyugodott, elindult Megadudával házalni.

A következő pár hónapban már nem minnanul, hanem kantoniul beszélt körülöttük mindenki. Noha tizenöt különböző várost végigjártak, összesen csak körülbelül tíz tégelyt tudtak eladni a krémből. Egy elkeseredett pillanatában Kóbor Csout megszállta az ihlet, és kitalálta, hogy a mellkrémet szépségszalonoknak fogja eladni diszkontáron. Sajnos, rá kellett jönnie, hogy a szépségszalonok mind a saját mellnövesztő krémjüket árulják. Száznál több márkával találkozott, és mind olcsóbb volt, mint az ő Megadudájuk. Nem láttak kiutat: fejetlen legyek módjára, céltalanul bolyongtak az idegen utcákon, és próbálták elsózni a Megaduda krémet. Letörten néztek egymásra, kérdezték, mitévők legyenek. Kóbor Csou már elveszítette kereskedői önbizalmát, úgyhogy valahányszor megpillantott egy fiatal nőt, előretolta Szung Kangot, próbáljon beszélni az ügyféllel, ő pedig mögötte strázsált. Szung Kang lehajtott fejjel odament a nőhöz, és tiszteletudón megkérdezte: – Nincs véletlenül szüksége mellnövesztő krémre?

A nők mindig úgy néztek rá, mint egy sündörgő tolvajra, és táskájukat magukhoz szorítva, szaporán siettek tovább. Egy csinos lány nem értette pontosan a kérdést, ezért megtorpant egy pillanatra:

– Tessék? Hogy mire?

Szung Kang a saját mellkasára mutatott: – Olyan krémre, amitől a melle nagyobb és keményebb lesz. – Pimasz huligán! – A lány elhátrált és közben tovább szidalmazta. Jó néhány járókelő megtorpant, és szúrósan nézett Szung Kang-ra, mire ő fülig vörösödött, és visszaoldalgott Kóbor Csouhoz, aki úgy állt ott, mintha mi sem történt volna.

Kóbor Csou ekkoriban fedezett fel az egyik helyi tévéállomáson egy új koreai szappanoperát, így noha napközben egyik csalódás érte

a másik után, estére mindig jobb lett a kedve. A korai tévéfilm első órájában feszült figyelemmel ült az ágy szélén, kezében távkapcsolóval, és megkérte Szung Kangot, menjen sétálni, ne zavarja a műélvezetben. Hozzátette, hogy ha nem akar elmenni, felőle maradhat, de „nem tűr semmi lármát”.

Szung Kang nem maradt a hotelszobában, hanem nekivágott az idegen városnak, céltalanul kószált, bebámult számtalan ház számtalan ablakán. Az ablakokban néha egyetlen sziluett jelent meg, néha kettő, s néha nem volt más, csak villanyfény. Szung Kang állt, és sokáig kémlelte a világos négyszögeket, míg a férj és feleség az ablakhoz nem lépett, megcsókolta egymást, és leengedte a függönyt. Szung Kang majdnem sírt. Hevesen vágyott Lin Hung után, és a legszívesebben hazarepült volna Liuvárosba. Csak hát nem tudta, mikor szed össze végre valami pénzt. Elfogta a csüggedés, úgy érezte, hazatérésének napja egyre távolodik.

Kantoni tartózkodásuk idején Kóbor Csou négy koreai minisorozatot nézett végig, majd nyugösen állapította meg, hogy egyetlen újat sem talál a csatornákon. Ekkor éppen a tengerparton időztek, egy lepukkadt öreg szálloda első emeleti szobájában. Az utca túloldalán óriásplakát hirdetett valami mellnövesztő krémet. Ámde csinos fiatal nő helyett egy kigyúrt izomkolosszus volt rajta látható. Hatalmas mellén piros melltartót, altestén pedig piros tangát viselt. Kóbor Csou addig észre sem vette a plakátot, de amikor végre lecsillapodott, és belenyugodott a ténybe, hogy nincs több koreai sorozat, és csak ült az ágyon letörten, gondolatai hirtelen visszatértek a mellnagyobbító krémre. A sarlatán elővette számológépét, és vadul nyomogatni kezdte. Fél óra múlva gyászos arckifejezéssel fölneézett, és csak annyit mondott: – Szarban vagyunk!

Szung Kang tudta, hogy szarban vannak. Hat keserves hónap alatt alig néhány tégely mellkrémet sikerült eladniuk, miközben Kóbor Csou a koreai melodramák megszállottja lett, ahogy némely

dekadens uralkodók az ágyasok gyűjtésének lesznek szenvedélybetegei. Most, hogy elfogyott a szappan, Kóbor Csou kénytelen volt szembenézni a valósággal. Megmondta Szung Kangnak, hogy ha egy hónapon belül nem adják el az összes tégelyt, nincs más hátra, mint elmenni a bíróságra. Mikor Szung Kang megkérdezte, hogy mi dolguk a bíróságon, Csou lesimította a nyakkendőjét, és mint egy bezárásra ítélt állami vállalat vezetője, komor hangon válaszolta: – Csődvédelmet kérünk.

Szung Kang keserű nevetésre fakadt. Azt kérdezte magában, hogy most, amikor ilyen mélyre süllyedtek, honnan szedi Kóbor Csou ezt a fellengzős modort. Ám épp abban a percben, amikor mindketten úgy érezték, hogy vége, nincs kiút, Kóbor Csou pillantása váratlanul a szemközti plakátra tévedt. Rámeredt az elképesztő, bikinis izomkolosszusra, és döbbenet felkiáltott: – Bikini van rajta!

Szung Kang is odanézett, és leesett az álla. A legvadabb álmában sem képzelte volna, hogy létezhet ilyen reklám. Kóbor Csou azt dűnnyögte maga elé: – Sohase képzeltem volna, hogy férfiembernek szép, kerek melle lehet.

És ekkor pattant ki elméjéből a szikra. Miután levette szemét az óriásplakátról, buján rábámult Szung Kangra. Ettől a nézéstől Szung Kang nagyon kínosan érezte magát, és megkérdezte: – Mi jár az eszedben?

Kóbor Csou nagyot sóhajtott: – Ha neked is szép, kerek melled lenne, a teljes Megaduda-készletet percek alatt eladhatnánk.

Szung Kang fülig vörösödött. Amikor Kóbor Csou meglátta arcán ezt a lányos szemérmességet, felcsillant a szeme, és lelkesen nekilátott nagyszabású terve felvázolásának. Szung Kang kap egy mellplasztikát, és a mellbevágó ütközőjével pont olyan vonzó lesz, mint az a bodis gyerek a plakáton. Csou türelmesen megmagyarázta, hogy a mellnagyobbító plasztika nem komoly műtét, ambulancián is megcsinálják. – Egyszerű, mint a szűzhártya-helyreállítás – fejezte

be.

Szung Kang üres tekintettel meredt ki az ablakon. Nézte az óriásplakátot, aztán mögötte a házat, aztán fölötte az eget. Bánata és reménytelensége a végtelenbe röpítette a tekintetét. Aztán megfordult, és határozott bólintással felelte: – Vállalok mindent, amivel pénzt lehet szerezni.

Kóbor Csou nem számított ilyen könnyű sikerre. Izgatottan felpattant, járkált fel s alá a szobában, kereste a legvirágosabb kifejezéseket Szung Kang dicséretére. Kijelentette, hogy a pénzt mostantól nem 20:80, hanem egyenlően, 50:50 arányban osztják szét. Érzelemtől elcsukló hangon fejezte be: – Már Liuvárosban tudtam, hogy minden áldozatra kész vagy a csapatért.

– Nem érted teszem – mondta Szung Kang. – Lin Hungért teszem.

Kóbor Csout valósággal megdelejezték a koreai szappanoperák, amelyeket egy álló éven át egyfolytában nézett fucsieni és kantoni útjaikon. Ezért amikor elvitte Szung Kangot a plasztikai sebészeti klinikára, hallani sem akart másról, mint koreai típusú mellnagyobbító műtétről. A sebész háromféle műtétet ajánlott: a koreai hegmentes mellnagyobbítást, a koreai szilikonbeültetést, és a koreai természetes eljárást, azaz a saját testzsírral való mellnagyobbítást. Elmagyarázta, hogy a hegmentes műtétben az új, koreai „nyúljóhozó!” technológiát alkalmazzák, apró bemetszéseket ejtenek, amelyek után semmilyen heg nem marad. A műtét nyomait még a legbizalmasabb ismerősök és hozzátartozók sem veszik észre. Ráadásul a mell, miután beáll végső formájába, ránézésre tökéletesen természetes és élethű, puha és sima a tapintása, mint a folyóvíznek, és apró, természetes lötyögéssel követi a lépések ritmusát, amitől tulajdonosa még szexibb és elbűvölőbb lesz. Miután Kóbor Csou végighallgatta ezt a tájékoztatást, mosolyogva mondta: – Koreai hegmentes mellet kérünk.

Ez volt Szung Kang életének legkínosabb és legkellemetlenebb délutánja. Csak ült leszegett fejjel, s nem szólt egy szót se, míg Kóbor Csou előadta könnyfakasztó meséjét arról, hogy Szung Kang egész életében arról álmodott: egyszer valahogyan nővé válhat. Miközben az orvos Kóbor Csounak beszélt, oda-odapillantott Szung Kangra, akinek az arcszíne céklavörösből halottsápadtra váltott meg vissza, miközben a másik kettő megbeszélte, hogyan kap nagy melleket, majd az első műtét után hogyan távolítják el a péniszét és a heréit, rendezik át a húgyútját, és formálnak neki mesterséges vaginát. A doktor garantálta, hogy a vagina kényelmesen tág és mély lesz, a csikló pedig szexuálisan ingerelhető. Szung Kangot a hányinger környékezte, Kóbor Csou viszont nagyon fel volt dobva, és lelkesen bólogatott, miközben örvendező tekintettel nézett Szung Kangra, mintha csakugyan arról volna szó, hogy át kell operálni nővé. Az orvos gondosan megvizsgálta Szung Kangot, és megállapította, hogy orr- és állplasztikára is szükség lesz, továbbá le kell faragni valamicskét a pofacsontjából, hogy az arca nőiesebb legyen.

Kóbor Csou megbeszélte a doktorral, hogy három nap múlva visszajönnek mellplasztikára. Miután kiléptek a klinikáról, Kóbor Csou elbűvölten meredt Szung Kangra: – Ha csakugyan nővé válnál, feleségül vennék, és úgy szeretnék, ahogy a koreai szappanoperák férfi főszereplői szeretik a feleségüket. Szeretnék, mint a tulajdon életemet.

Szung Kang, aki sohasem beszélt csúnyán, hamuszürke arccal bámult Kóbor Csou képébe: – Kotródj a picsába! – rikoltotta.

Aztán egy szemerkélős reggelen Szung Kang elindult Kóbor Csou nyomában az öreg, lepusztult szállodából. Kilépett a vizes utcára, Csou integetett az arra haladó taxiknak, Szung Kang a ködös tengerre bámult. Sirályvijjogást hallott, de nem látta a madarakat. Három órával később a műtőasztalon feküdt, és a doktor két lila ellipszist rajzolt a mellkasára. Behunyta szemét a spotlámpák alatt, és amikor megkapta az általános anesztéziát, lelki szemei előtt

hirtelen megjelent egyetlen sirály, amint a tenger fölött szárnyal a sűrű ködben, de a vijjogását nem hallotta.

Bár az orvos elmondta Kóbor Csounak, hogy a női és a férfi mellkas között vannak bizonyos anatómiai és élettani különbségek, ezért Szung Kang műtétje bonyolultabb lesz, mint egy szokványos mellnagyobbítás, az operáció végül is nagyon jól sikerült, és két órán belül véget is ért. Szung Kang megfigyelésre bent maradt a kórházban, és amikor másnap hazaindult, még mindig szemerkélt az eső. Fájtak a hónaljában ejtett bemetszések, de tűrte, és Kóbor Csou taxin vitte vissza a tengerparti kis hotelba. Amikor kiszálltak, és Csou fizetett a sofőrnek, Szung Kang ismét megbűvölten bámulta a ködös tengert, de most nem volt ott semmi – sem sirály, sem vijjogás.

Szung Kang hat napig lábadozott a szállodában, ezalatt kint folyton esett. A melltartós izompacsirta képe hol bevillant, hol eltűnt az esőben. Szung Kangot mindig előntötte a szégyen, valahányszor megpillantotta; mintha ő maga lenne az a férfi a plakáton. Kóbor Csou lelkiismeretesen gondját viselte. Mindennap megkérdezte, milyen ételhez volna kedve, aztán végigjárt számos közeli vendéglőt, lemásolta az étlapjaikat, és hazavitte Szung Kangnak, hogy rendeljen, amit csak akar. Szung Kang mindig a legolcsóbbat rendelte. Kóbor Csou ekkor felhívta az éttermet, és házhoz szállítást kért. Mindig lendületesen harsogott a telefonba: – Főnök Szung unja már az abalonekagylót és a cápauszonyt, úgyhogy inkább egy kis tofut meg zöldséget kérünk.

Így lett Szung Kangból Főnök Szung, női mellekkel felszerelt Főnök. Miután kivették a varratokat, Kóbor Csou vígan elindult, hogy melltartót vegyen neki. Közölte Szung Kanggal, hogy ez egy D-kosaras melltartó, és akik ilyet hordanak, azok igazi kebel-királynők. Majd így hízelgett Szung Kangnak: – Te is igazi kebelkirálynő vagy.

Szung Kang látta, hogy Kóbor Csou piros melltartót vett, pont

amilyet a plakáton láttak. Elvette tőle, és a földhöz vágta. Kóbor Csou fölkapta, és így szólt: – A piros nagyon jó, rátapad az ember szemére.

– Baszd meg az anyád! – mondta Szung Kang.

– Azonnal kicserélem – felelte Kóbor Csou. – Tudom, hogy visszafogott egyéniség vagy, úgyhogy rögtön kapsz helyette egy fehéret.

Öt nap múlva végre elállt az eső, kisütött a nap. Szung Kang fehér melltartót vett az inge alá, és Kóbor Csouval felszállt a hajnani kompra. Miután hét hónapos kantoni bolyongásuk során alig adtak el mellnövesztő krémet, Kóbor Csou megállapította, hogy Kanton lepra hely, és eldöntötte, hogy Hajnan szigetére utaznak. Ott majd tiszta lappal kezdenek. Szung Kang gyakran elvesztette az egyensúlyát járás közben a műmellei miatt, a súlypontja ugyanis előbbre került, és fokozatosan egyre púposabb tartást vett föl. Miután felszálltak a kompra, megállt a fedélzeten, fogta a korlátot, és érezte műmelleinek súlyát. Elnézte Kanton partjait, ürességet érzett belül, és nem tudta, mit hoz a jövő. A hullámmorajban, napsütésben, a tenger és az ég között meglátott egy szárnyaló sirályt, és hallotta a vijjogását is. Eszébe jutott, hogyan kiabált vele mindig Lin Hung, hogy jöjjön haza. A komp oldalát hullámok csapkodták, haját a szél borzolta, és a sirályvijjogásba behallotta Lin Hung hazahívó kiáltásait. Ahogy a rikoltozás elhalkult, nem állta meg sírás nélkül. Iszonyúan elveszettnek érezte magát. Egy éve már, hogy elszakadt az otthonától. Amikor elment Liuvárosból, azt képzelte, ilyenkorra már otthon lesz, ehelyett egyre messzebb sodródott.

Hajnan szigetén Kóbor Csou és Szung Kang ismét belekezdték a mellnövesztő krém árusításába. Ahogy egy évvel azelőtt Liuvárosban, amikor mesterséges szűzhártyákkal üzleteltek, most is kiálltak az utcára, és körülvették őket a férfiak is meg a nők is. Szung Kang úgy állt ott, mint egy modell, meg se mukkant – kigombolt

inge alól kilátszott fehér melltartója és két D-kosaras melle. Kóbor Csou ezerrel jártatta a száját, fáradhatatlanul magasztalta a Megaduda krémet. Azt állította, hogy 34 százalékban természetes vitaminokból, 65 százalékban pedig génkezelt emberi növekedési hormonból áll. A növesztőszer a mellet X-szeresére növeli alig néhány nap alatt, X-szer gyorsabban, mintha dudva lenne. A vitaminoktól nemcsak hogy arányos és szép lesz a mell, de a bőr is lággyá és finommá válik, ráadásul a szerben „semmilyen szteroid nincs, teljesen megbízható és veszélytelen”.

Miután Kóbor Csou ekképpen ismertette a mellnövesztő krém előnyeit, Szung Kang keblére terelte a sokaság figyelmét. Szung Kangot Főnök Szung néven mutatta be a köréjük csődült férfiaknak és nőknek. Hosszan részletezte, hogy a városban annyiféle mellnövesztő krém kapható, mint tehénen a szőrszál, de az igazán hatásos krém olyan ritka, mint kilenc tehénen egyetlen szőrszál. Így hát Főnök Szung, miután ki akarta deríteni, melyik krém igazán hatásos, magán próbálta ki mindet, és nem sejtette, hogy két hónap múlva... Kóbor Csou ekkor Szung Kang mellkasára mutatott: – Az eredmény itt látható. A kis Főnök Szungunk többé nem szijas férfi, hanem kecses, szép alakú nő.

A csődület képtelen volt abbahagyni a röhögést. Odasereglettek Szung Kang köré, s úgy meredtek rá, mintha földönkívüli volna. Szung Kang elpirult zavarában, egy aprócska fiatal nő pedig belecsípett a mellbimbójába. Szung Kang dühösen lesöpörte a lány kezét, az egyik férfi pedig le is szidta: – Hogy képzeled, hogy csak úgy megfogdosod egy férfi nemi szervét?

– Szerinted ez egy nemi szerv?

– Mivel ez egy mell, és a simogatása orgazmushoz vezethet, ez egy nemi szerv. – A férfi a lány parányi melleire mutatott: – Gondolom, te is nemi szervnek tartod a magadét.

Közben a férfi is belecsípett Szung Kang mellbimbójába, mire

Szung Kang dühösen elkapta a kezét, és odébb lökte a pimaszt. A báméskodó nőknek ez nagyon tetszett, és azt pusmogták, hogy ha valakinek ekkora melle van, az csak nő lehet. Rá is ripakodtak kórusban a férfira: – Mit képzelsz, ki vagy te, hogy így fogdosod egy nő mellét?

– Ez az ember nő? – csodálkozott a férfi.

– Ha nem lenne nő, akkor hogy lehetne ekkora melle? – kérdezték kórusban.

– Nem érdekes, hogy valaki férfi-e vagy nő – emelte magasba a Megaduda krémet Kóbor Csou –, az a lényeg, hogy aki ezt használja, abból lesz korunk Dudakirálynője.

Elsőnek az a kicsike nő merészkedett elő, aki megcsöcsörészte Szung Kang hamis mellét. Szemlesütve kifizette két tégely árát, majd elsietett. Több középkorú asszony követte, ők is megvettek jó néhány tégelyt, magyarázatuk szerint a lányaiknak. A vásárlók között akadt még néhány fiatal nő, aki, úgymond, a barátnőit akarta meg-ajándékozni. Végül férfiak is odaóvakodtak, és közölték, hogy a barátnőjük barátnőjét vagy a sógornőjüket szeretnék meglepni. Kóbor Csounak fülig ért a szája, míg egyik kezével besöpörte a pénzt, a másikkal a mellnövesztő kenőcsöt osztogatta. Egy órán belül harminchét tégelyen adott túl. Ezután büszkén fölemelte a megadudás dobozt, és harsányan bejelentette: – Harminchét tégely Megaduda krém már gazdára talált. Kié lesz vajon az utolsó pár darab?

Amikor letette a dobozt, a tömegben átnyomakodott egy férfi, rámutatott Kóbor Csou ágyékára, és azt suttozta: – Akkor is hat, ha az ember oda keni?

– Mármint a hímveszejére? – kérdezett vissza jó hangosan Kóbor Csou. – Hát hogyan hatna.

– Hé, hé – suttozta a férfi. – Halkabban, ha kérhetem.

– Aha, értem – bólintott Kóbor Csou, aztán a magasba tartotta mellnövesztő krémjét, és így szólt a körülöttük gyülekező férfiakhoz:
– A Megaduda krém pénisznövesztőnek is beválik. A férfiembernek vastagabban, hosszabban és tartósabban áll fel tőle. De amikor alkalmaztátok, gondosan kell követnetek az orvosi tájékoztatót. Mert különben olyan nagy lesz, hogy már nem is lesz hímvesző.

– Hanem micsoda? – kérdezte pár férfi nevetve.

– Ha túlságosan nagy lesz – Kóbor Csou egy pillanatra elgondolkodott –, akkor mell lesz belőle.

Kóbor Csou vállalkozását a kezdők szerencséje kísérte, és már az első napon eladott ötvennyolc tégelyt. Szung Kang azonban mintha a pokol legmélyebb bugyrában töltötte volna azt a napot. Ki kellett gombolnia az ingét, hagynia, hogy ezek az idegen férfiak és nők megbámulják a hamis melleit, és még azt is végig kellett hallgatnia, hogy azon vitatkoznak, fiú-e vagy lány – úgy érezte, előbb-utóbb beleőrül. De összeszorította fogát, és megőrizte lélekjelenlétét. Mikor a nap lement, Kóbor Csou összeszedte a dobozokat. Szung Kang úgy nézett ki, mint egy erőszak áldozatául esett nő. Szégyenkezve gombolta be ingét, és hamuszürke arccal kullogott Csou nyomában vissza a hotelba. Kóbor Csou látta, mennyire le van törve, és vigasztalni próbálta: – Itt úgyse ismer senki.

Másnap visszamentek ugyanabba az utcába, és megismételték a produkciót. Kóbor Csou ezúttal hatvannégy tégellyel adott el a krémből. Csounak az volt a szokása, hogy a harmadik napon odébbállt, de a siker miatt most nem volt kedve új városba menni. Úgyhogy még egyszer visszamentek ugyanarra a sarokra. Délben megjelent az a kis nő, aki az első napon belecsípett Szung Kang mellbimbójába, de vele volt egy nagy darab, busa fickó is. Olyan hentesforma. Egyenest odalépett Szung Kanghoz, és tüzetesen megvizsgálta a hamis melleket. Csou közben buzgón hirdette árujának előnyeit, és nem vette észre, hogy a férfi ajkai hatalmasra

dagadtak. Mikor a hentesforma ember befejezte a vizsgálódást, galléron ragadta Csout, és káromkodott, mint a jégeső. Közölte, hogy a mellnövesztő kenőcse mérget tartalmaz. Csou teljesen meglepődött, és eleinte nem is hallott mást, mint valami dünyögést a dagadt ajkak mögül. Végül felfogta, hogy a férfi a szájára kente a krémet. Ingerülten ellökte magától a férfi kezét, és nekiállt, hogy lehordja: – Miért kente a szájára? Hogy lehet valaki ilyen hülye?

– Bassza meg! – a dagadt ajkú szörnyű dühbe gurult. – Kell is nekem a maga kenőcse.

– Hát akkor mit kent rá? – értetlenkedett Kóbor Csou. – Én...

A férfi nem tudta, mit is mondjon, de a feleség elvörösödött: – Én kentem.

Kóbor Csou nem hagyta, hogy befejezze, rákiabált: – Hogy jutott eszébe, hogy a férje szájára kenje a mellnövesztő krémet?

– Dehogyan! – Ekkor már a nyaka is lángvörös volt. A tyúkmellére mutatott: – Ide kentem, csak nem szóltam neki, ő pedig...

Mennydörgő kacajban tört ki körülöttük az összes férfi és nő. Még Szung Kang se bírta ki nevetés nélkül, és Kóbor Csou volt a legjobban elragadtatva. Egyre csak azt ismételte: – Értem már, értem...

– Szóval azt meri mondani – bömbölte a férfi –, hogy ez nem méreg?

– Nem méreg, hanem növekedést serkentő szer – Kóbor Csou a férfi feldagadt szájára bökve tudatta a csődülettel: – Látjátok? A szája ekkorára nőtt alig két nap alatt, sőt még egy vörös mellbimbó is kezd kialakulni rajta.

Az asszonyka halkán próbált vitatkozni: – De nekem semmivel se lett nagyobb.

– Persze hogy nem. Mert a férje az összes növesztőszert magára dörzsölte! – Csou megint a duzzadt ajkakra mutatott, és

elérkezettnek látta az időt az újabb marketingműveletre: – Látjátok: az ura csak közvetve volt kitéve a szer hatásának. Képzeljétek el, mi történt volna, ha közvetlenül felkeni: olyan lenne a két ajka, mint két fül!

A tömeg nevetett, a férfi zavara dührohamba ment át, odalépett, és behúzott egyet Kóbor Csounak. Csou hátratántorodott. Olyan volt ez az ütés, mint amit sok évvel azelőtt Kovács Tung vitt be Kopasz Linek, és hozzá hasonlóan Kóbor Csou is még napokig fülzúgásra panaszkodott.

De ami az üzletmenetet illeti, ez a tényérájkú férfi hihetetlen segítséget jelentett Kóbor Csounak. Aznap kilencvenhét tégelyt adott el. A negyedik nap reggelén – zúgó fülét fogva – Szung Kang kíséretében elosont a városból. A következő tíz nap során, Hajnan szigetét járva, elképesztő sikerrel folytatták az értékesítést. Olyanok voltak, mint a vízen szökellő szitakötő, egy helyen sem álltak meg két-három napnál tovább, sürgősen továbbröppentek, mielőtt valaki rájött volna a trükkre. Szung Kang fokozatosan hozzászokott, hogy a sokaság előtt kigombolja az ingét, és egyre kevésbé szégyenkezett. Megnyugodott, látván, hogy Kóbor Csou fekete táskájában egyre növekszik a pénzhalom. Csou minden este leült az ágy szélére, és a feje zümmögését hallgatva megsámolta a napi bevételt. Amikor megmondta Szung Kangnak, mennyit kerestek aznap, Szung Kang is elmosolyodott, mert biztos volt benne, hogy nemsokára hazatérhet.

Kóbor Csou akkoriban fedezett fel egy olyan koreai szappanoperát, amit még sohase látott. Ezért minden este leült az ágya végére, és szívélyesen meginvitálta Szung Kangot, hogy nézzék együtt. Segítőkészen elmagyarázta neki az előzményeket. Szung Kang rég nem beszélt Lin Hunggal, ezért elindult volna, hogy felhívja az utcáról. Kóbor Csou szólt, hogy nyugodtan használja a hotelszoba telefonját. Szung Kang mondta ugyan, hogy innen nagyon drága a telefonálás, de Kóbor Csou azt felelte, nem számít, most már van elég pénzüik, nyugodtan lehet költeni belőle. Szung

Kang erre azt felelte, hogy ha innen, a szobából telefonálna, megzavarhatná Kóbor Csout a koreai szappanopera élvezetében, de Kóbor Csou megnyugtatta, hogy semmi baj. Így hát ketten ültek egymás mellett az ágyon – egyikük a koreai minisorozatot bámulta megbabonázva, a másikuk feltárcsázta Szu mama büfáját.

Szung Kang két kézzel tartotta a kagylót. Miközben Szu mama átszaladt az utca túloldalára Lin Hungért, ő valami hangzavart hallott a büféből, egyebek közt egy kisbaba sírását. Aztán léptek hallatszottak, és már tudta, hogy megjött Lin Hung. A keze remegni kezdett, és akkor megszólalt az izgatott hang: – Halló...

Szung Kang szemét elfutotta a könny, és Lin Hung még többször hallózott, mielőtt a férje annyira összeszedte magát, hogy belezokoghassa a telefonba: – Hiányzol, Lin Hung.

Lin Hung elhallgatott egy pillanatra, majd visszazokogta: – Te is hiányzol, Szung Kang.

Sokáig beszélgettek. Szung Kang elmondta, hogy Hajnan szigetén van, de azt nem, hogy mellnövesztő krémet árul, csak azt, hogy nagyon jól megy a bolt. Lin Hung elmesélte, mi minden történt Liuvárosban. A gyerek egyre hangosabban sírt, és Lin Hung halkán beledünnögte a telefonba, hogy Szu kisasszonynak kislánya született, Szu Csounak hívják, de senki sem tudja, ki az apa. Elveszítették az időérzéküket. Csak beszéltek, beszéltek. Kóbor Csou végignézett két teljes folytatást, ők meg csak öntötték ki a szívüket, nem bírták abbahagyni. Szung Kang látta, hogy Csou már szúrósan nézi, és muszáj lesz letennie. Lin Hung ekkor belekiáltott a telefonba: – Mikor jössz már haza?

Szung Kang felforrósodott hangon felelte: – Hamar. Nemsokára otthon leszek.

Miután letette a kagylót, leszegett fejjel sandított Kóbor Csoura. Kóbor Csou is kétségbe volt esve – ő azért, mert nem tudta, mi történik a következő folytatásban. Szung Kang rosszkedvűen

nevetett rajta, de nem bírt hallgatni, szánalmas hangon eldünnyögte keservét, hogy fogalma sincs, hogyan boldogul Lin Hung egy éve nélküle. Kóbor Csou még mindig a koreai szerelmi drámán borongott, és nem jutottak el a tudatáig Szung Kang szavai. Egy kis idő múlva Szung Kang megkérdezte, hogy emlékszik-e Szu kisasszonyra a liuvárosi büféből. Csou bólintott, és ijedten nézett Szung Kangra, aki beszámolt arról, hogy Szu kisasszonynak kislánya született, a neve Szu Csou, de senki sem tudja Liuvárosban, ki az apja. Kóbor Csounak tátva maradt a szája.

Azon az éjszakán mindketten álmatlanul forgolódtak. Szung Kangnak hiányzott Lin Hung minden kis mozdulata, a mosolya, a temperamentuma. Kóbor Csou közben Szu kisasszony mosolyát idézte föl magában, és elképzelte, hogyan mosolyoghat az a kislány. Szung Kang már elaludt, amikor Kóbor Csou még mindig maga elé meredt a sötétben, és látta maga előtt Szu kisasszony meg a kisbaba mosolyát. Másnap reggel Szung Kang korán ébredt, és azt látta, hogy Kóbor Csou már fel van öltözve, és kikészített két kupac papírpénzt az ágyra. Csou büszkén jelentette be: – Én vagyok Szu Csou édesapja.

Szung Kang először nem is értette. Kóbor Csou a két halom pénzre mutatott, és közölte, hogy ez a teljes bevételük – összesen negyvenötezer jüan. Fele-fele arányban elosztva annyi, mint fejenként huszonkétezer-ötszáz jüan. Fogta az egyik stósz, és zsebre tette, majd a másikra mutatott: – Ez a tied.

Szung Kang mélységes kétkedéssel meredt Kóbor Csoura. Csou megjegyezte, hogy maradt még több mint kétszáz tégely mellnövesztő krémjük, azt is itt hagyja mind Szung Kangnak. Aztán költői átszellemültséggel kifejtette, hogy több mint tizenöt éve vándorol a tavak és folyók földjén, mint valami kóbor lovag, és nagyon belefáradt a vándorélet veszélyeibe, megpróbáltatásaiba, már nem vágyik másra, csak egy állandó helyre, ahol megpihenhet. Ezért elhatározta, hogy búcsút int régi életének, visszamegy

Liuvárosba, és letelepszik, ahol a családos ember otthonülő életét élheti, mint Szu kisasszony férje és Szu Csou apukája.

Miután befejezte, fogta a fekete táskáját, és kiment a szobából. Szung Kang csak ekkor értette meg, hogy Csou ejtette teherbe Szu kisasszonyt, és a sarlatán mellnövesztőkrém-kereskedői karrierjének egyik napról a másikra vége szakadt. Utánakiabált, és műmellére mutatva kérdezte: – Ha te elmész, mi lesz velem?

Kóbor Csou mély együttérzéssel pillantott vissza Szung Kang hamis mellére, és így szólt: – Az már a te gondod.

68. FEJEZET

Körülbelül tíz hónappal azután, hogy Szung Kang elutazott Kóbor Csou társaságában, Liuváros ismét felbolydult, most azért, mert Kopasz Li egy orosz festőt szerződtetett a portréja megfestésére. Úgy hírlett, a kép akkora lesz, mint Mao elnöke a Tienanmen téren. Azt is rebesgették, hogy a művész három hónapig lakott a Kremlben, ameddig Putyin elnök portréját festette. Miután Jelcin megvált a hatalomtól, és a kutya se figyelt rá, ő is fel akarta fogadni ezt a festőt, de mivel nem tudott akkora összeget ígérni, mint Kopasz Li, az orosz inkább idejött Liuvárosba. A helybéliek mind a saját szemükkal láthatták fehér haját, ősz szakállát, nagy orrát és kék szemét. Imádta a kínai gyorskaját, ezért mindennap lelkesen beült Szu mama és Szu kisasszony büféjébe egy nagy adag minigőzgomócra.

A legjobban a szívószálas gombócot szerette az orosz festő, akárhányszor a büfében járt, öt gőzölőtálcával rendelt. Egy-egy tálcán három darab volt. Úgy gőzölgött előtte a tizenöt gombóc a belőlük kiálló tizenöt rövidke szívószállal, mint egy születésnap tortája. Gondosan kiszippantotta mindből a levet, aztán megette a gombócokat. Hát ezzel az ínycséggel ismertette meg a liuvárosiakat Kóbor Csou. Személyesen tanította meg Szu kisasszonyt a gombóc elkészítésére, és személyesen hagyta ott nagy hassal. Se szó, se beszéd, úgy távozott, de a szívószálas gombóca nemcsak hogy meghonosodott Liuvárosban, de messze földön híre kelt. Az emberek sorban álltak érte, egész nap akkora volt a szörcsögés, cuppogás, mintha szopós babákkal volna tele a büfé.

A híres orosz festő három hónapon át ette a szívószálas gombócokat Szu kisasszony büféjében, míg csak el nem készült Kopasz Li portréjával. Aznap, amikor befejezte, átcipelte bőröndjeit a büfébe, és miközben evett, mindenkiel tudatta, hogy nemsokára hazautazik. A népek biztosak voltak benne, hogy Jelcin lesz a

következő modell. Éppen a végére jutott az ötödik tálcának, amikor a büfé előtt lefékezett Kopasz Li szedánja. E pillanatban, a túloldalon Lin Hung kint állt a házuk előtt. Kopasz Li nem ült most a szedánban, csak a sofőrje jött. Fogta a festő bőröndjeit, és betette a csomagtartóba. A művész kilépett a büféből, megtörölte a száját, és beszállt az autóba. Lin Hung nézte, ahogy elszáguldanak.

Már több mint egy éve nem látták egymást Szung Kanggal. Lin Hung egyedül volt, mint az ujjam. Minden reggel felült a biciklijére, eltekert a gyárig, este pedig hazabiciklizett. Miután Szung Kang elment, a lakásuk, amit sokáig kicsinek, zsúfoltnak érzett, hatalmasnak, barlangszerűnek, vészjóslóan csöndesnek tűnt. Csak olyankor hallhatta más emberek hangját, ha bekapcsolta a tévét. Amióta Szung Kang először hívta fel a szemközti büfét, Lin Hung rászokott, hogy esténként kiálljon a házuk kapujába, és figyelje az érkező-távozó vendégeket, hátha történik valami. Eleinte arra várt, hogy Szung Kang telefonáljon, de mivel nagyon ritkán hívta, már nem is igen tudta, mire vár.

Lin Hung mostanában iszonyúan szégyellte magát. Mivel a láncdohányos Liu igazgató elvtárs valahonnan megtudta, hogy Szung Kang távol van, egyre arcátlanabban ostromolta Lin Hungot. Egyszer behívatta az irodájába, a díványra lökte, és sikerült is letépnie a blúzáat meg a melltartóját. Lin Hung ellenállt, kapálózott és sikoltzott. Ettől az igazgató szerencsére annyira megijedt, hogy inkább leállt. Lin Hung többé nem ment fel az igazgatói irodába, és amikor Liu üzent érte a művezetővel, ő keményen elfordította fejét: – Dehogyan megyek.

A művezető nem akarta, hogy Liu igazgató elvtárs hoppon maradjon, ezért tovább kérlelte Lin Hungot, de hiába: – Nem megyek. Nem fér a bőrébe.

Mivel Lin Hung többet nem ment fel az irodába, az igazgató jött le a műhelybe, és szüntelenül molesztálta. Gyakran megesett, hogy

odalopakodott mögé – nesztelenül, mint egy kísértet –, és nagyot csípett a fenekébe. Mivel a gépektől nem látta őket a többi munkásnő, néha a mellébe is. Lin Hung ilyenkor ingerülten lefejtette magáról a kezét. Az igazgató egyszer elkapta hátulról, és vadul csókolni kezdte a nyakát. Ez már több volt a soknál, Lin Hung ellökte az igazgatót, és rákiabált: – Ne molesztáljon engem!

A többi munkásnő meghallotta, és mind összefutott. Liu igazgató elvtárs zavarba jött, aztán megdühödött, és rájuk förmedt: – Mit bámúltok? Nyomás vissza a géphez!

Lin Hung hazament, és nem tudta abbahagyni a sírást. Főleg amiatt keseredett el, hogy nem volt kinek beszélnie megaláztatásáról. Többször is a határán volt, hogy megmondja Szung Kangnak, de amikor beszéltek, mindig tele volt a büfé, ezért inkább lenyelte a szavait. Miután letette a telefont és hazament, újból sírva fakadt, és csak sírt egymagában, és arra gondolt, hogy ha még elmondaná is Szung Kangnak, mit tehetne a férje onnan, a távolból?

Amikor esténként a kapuban állt, gyakran látta Kopasz Li szedánját. És egy nap, két hónappal azután, hogy Szung Kang magára hagyta Lin Hungot, a Santana megállt a házuk előtt. Kopasz Li szállt ki belőle, és mosolyogva odalépett sógornőjéhez. Lin Hung elpirult, nem tudta, mitévő legyen. Kopasz Li bekukkantott a házba, és azt dörmogte: – De hol van Szung Kang?

Amikor megtudta, hogy Szung Kang odacsapódott valaki máshoz, és azzal üzletel, olyan mérges lett, hogy alig bírt megállni a lábán. Egyre csak káromkodott: – Az a szemétláda, az a kurva szemétláda...

Miután ötször egymás után leszemétládázta Szung Kangot, így fordult Lin Hunghoz. – Az a szemétláda nagyon megbántott. Bárkivel képes együtt üzletelni, csak én nem vagyok jó neki.

– Nem erről van szó – sietett megmagyarázni Lin Hung. – Szung Kang mindig is úgy gondolta, hogy te állsz hozzá a legközelebb a

világon.

De Kopasz Li már ment is vissza a kocsihoz. Amikor kinyitotta az ajtót, visszafordult, és együttérzéssel kérdezte: – Hogy mehetnél feleségül ehhez a szemétládához?

Amikor Kopasz Li kocsija elsuhant az alkonyatban, Lin Hungot vegyes érzelmek rohanták meg. Eszébe jutott, hogy a fiatal Szung Kang és Kopasz Li hogyan sétálgattak kettesben az utcán, az egyik sudáran, a másik köpcösén. Sose gondolta volna, hogy húsz év múlva ennyire különböző sors vár rájuk. Kopasz Li még azután is betartotta ígéretét, hogy Szung Kang már több mint egy éve távol volt, és hat hónaponként betett százezer jüant Lin Hung bankszámlájára. Lin Hung több mint húszezret költött Szung Kang gyógykezelésére, a többihez azonban hozzá se nyúlt. Bár Szung Kang mindig azt bizonygatta, hogy kezd jól menni az üzlet, Lin Hung egy fent se mert kivenni a számlájáról. Ezt a pénzt azért tette félre, hogy Szung Kangot meggyógyítsák, hogy legyen mire támaszkodnia öreg napjaiban – és még úgy is hozhatja a sors, hogy meg kell menteni az életét. Lin Hung tudta, hogy Szung Kang nem való üzletembernek, és félt, hogy üres kézzel jön haza.

A láncdohányos Liu igazgató elvtárs még mindig kéjszív szemmel nézte, és Lin Hung tisztában volt vele, hogy előbb-utóbb ott kell hagynia a kötődét. Emiatt még jobban óvakodott attól, hogy hozzányúljon a bankszámlájához. Céltalanul bolyongott a ruhaboltokban, megtetszett neki jó néhány ruha, de nem vette meg egyiket se.

Valahányszor Kopasz Li meglátta Lin Hungot, letekerte az ablakot, és megkérdezte, hazajött-e már Szung Kang. Amikor Lin Hung azt felelte, hogy nem, mindig jött a szitkozódás: – Az a szemétláda!

Kopasz Li egyszer, miután Szung Kangról tudakozódott, Lin Hungtól is megkérdezte: – Hát neked hogy megy a sorod?

Lin Hungnak kihagyott a szívverése. Hozzászólt már Kopasz Li mocskos szájú modorához, ezért az együttérző kérdésre nem tudott mit felelni. Könnyek tolultak a szemébe.

Aznap délután történt, hogy Liu igazgató elvtárs közölte vele: rajta van a neve a leépítésre ítélték listán, amit a jövő héten hoznak nyilvánosságra. Miután Lin Hung kiabálni kezdett vele, hogy ne molesztálja, az igazgató három teljes hónapig nem ment le Lin Hung műhelyébe. Most, amikor végre megjelent, egyáltalán nem tűnt kísértetnek, hanem egyenesen odamasírozott Lin Hunghoz, és halkán tudatta vele, hogy egy héten belül munkanélküli lesz. Most nem próbálkozott semmiféle közeledéssel, hanem szenttelen hangon tisztázta: ha nem akar az utcára kerülni, munka után fel kell jönnie az irodájába. Lin Hung beharapta az ajkát, és nem szólt egy szót se. Munka után, még mindig összeszorított szájjal, felült az Öröklétre, és hazakerekezett. Amikor hazaért, bénultan megállt a kapuban, és amikor Kopasz Li megkérdezte, hogy megy sora, eszébe jutott az igazgatótól elszenvedett megaláztatás, és a pusztá gondolatától sírva fakadt.

A zokogó Lin Hung láttán Kopasz Li kiszállt a szedánjából, odaszaladt hozzá, és azt kérdezte: – Szung Kanggal történt valami?

Lin Hung nemet intett, és most először elpanaszolta valakinek, hogyan alázta meg Liu igazgató elvtárs. Aztán letörölte könnyét, és esengve kérte Kopasz Lit: – Nem tudnál beszélni Liuval?

Kopasz Li némileg tanácstalanul nézett a megtört Lin Hungra: – A láncdohányos Liuval?

Lin Hung bólintott. Egy kis habozás után elmesélte megaláztatásának egész történetét, és ezzel a kérdéssel fejezte be: – Nem tudnál szólni neki, hogy hagyjon békén?

– A kurva mocsadék! – Mikor Kopasz Li végre megértette, miről van szó, fogát csikorgatta dühében. Káromkodott egy darabig, aztán így szólt: – Három napot kérek, azután már senki sem fog zaklatni.

Három nap múlva kijött egy tisztviselő a megyétől, és bejelentette, hogy Liu igazgató elvtársat felmentik munkaköréből, mivel a gyár termelékenysége három év óta folyamatosan csökken. Azaz mielőtt közzétehetette volna az elbocsátandók újabb listáját, őt magát rúgták ki. Liu igazgató elvtárs komor képpel szedte összes holmiját, és behúzott farokkal kullogott el a gyárból. Aznap, amikor megkapta a hírt, két álló órán át egyetlen cigarettát sem szívott el, és akkor sem gyújtott rá, mikor kiment a gyárkapun. A kötödei munkásnők mind jót nevettek, és megállapították, hogy ha Liu igazgató elvtárs bagózni is elfelejtett, akkor tényleg megzakkanhatott.

Az új igazgatónak az volt az első dolga, hogy Lin Hungot kiemelte a műhelyből irodai munkára. Amikor találkoztak, mosolyogva üdvözölte, és csöndesen hozzátette, hogy ha nem tetszik neki az új beosztása, csak szóljon, akármelyik pozíciót megkaphatja a vállalatnál.

Lin Hung sohase képzelte volna, hogy így alakulnak a dolgok, és roppantul hálás volt. Az oly sok kínnal járó helyzet ripsz-ropsz megoldódott, elég volt szólnia Kopasz Linek. Ekkor már nem érzett semmi mást, csak rokonszenvet Kopasz Li iránt. Úgy érezte, sógora nem érdemelte meg annak idején, hogy annyira utálja. Attól fogva, ha kiállt a kapuba, nem is tudta, mire vár: Szung Kang telefonjára, vagy hogy Kopasz Li kocsija megjelenjen a ház előtt.

Amikor a híres orosz festő elutazott, minden liuvárosi tudta már, hogy elkészült Kopasz Li óriási portréja. Állítólag a száz négyzetméteres irodájában akasztotta fel, és vörös bársonnyal takarta le, így még soha senki nem látta Kopasz Lin kívül. A cég munkatársai mindenkinek elmondták, hogy a Főnök egy nagyon fontos embert akar felkérni a portré leleplezésére, és az egész város azt találgatta, ki lehet az. Először Tao Csing megyei prefektusra tippeltek. Tao Csing tehát egy hónapig ki sem tette a lábát a hivatalából, és csak várta Kopasz Li megtisztelő hívását. Ám a vörös bársony ott maradt a képen, és Kopasz Li még mindig nem szervezte

meg a leleplezési ünnepséget. Beosztottai azt terjesztették, hogy az avatásra azért nem került még sor, mert Kopasz Li az új autóját várja, azzal akarja a helyszínre vinni a leleplezőt. Ezért mindenki gyanítani kezdte, hogy még a megyei prefektusnál is fontosabb személy lesz az illető, különben miért várná meg az avatással Kopasz Li az új autó leszállítását?

Attól kezdve futótűzként terjedtek az álhírek. Először abban volt biztos mindenki, hogy egy országos szintű pártvezető jön a városba. Aztán valaki bedobta, hogy Kopasz Li nyilván az ENSZ főtitkárát akarja meghívni. Sokan lestek a tévéhíradót, füleltek a rádiós hírekre, böngésztek az újságokat, és pár nap múlva már azt kérdezték: – Hogyhogy semmi hír nincs a főtitkár kínai látogatásáról?

Mások így bölcselkedtek: – Pontosan ez magyarázza, hogy Kopasz Li miért vár még mindig az avatással.

Volt, aki Píár Liunál tudakozódott, aki addigra az elnök ügyvezető-helyettesévé lépett elő. A liuvárosiak kezdetben Főnök Liunak hívták, de ő úgy gondolta, ez túlságosan hasonlít a Főnök Lihez, ezért megkérte az embereket, hogy szólítsák inkább Ügyvezetőhelyettes Liunak. Ezt azonban mindenki túl bonyolultnak találta, megállapodtak hát a Helyettes Liunál. Nos, Helyettes Liu olyan diszkrét volt, mintha szűzhártya nőtt volna a száján. Jöhetett barát, rokon, ő mindig ugyanazt válaszolta: – *No comment.*

Két hónap múlva végre megérkezett a két kocsi, amit Kopasz Li megrendelt. Egy fekete Mercedes Benz és egy fehér BMW. De vajon miért rendelt egyszerre két autót? Kopasz Li kijelentette, hogy egy akar lenni a természettel: nappal a fehér BMW-jében ül majd, éjjel a fekete Mercedesében. Az volt Liuvárosban az első két felsőkategóriás szedán, és amikor leparkoltak Kopasz Liék székháza előtt, mindenki odacsődült, és tátott szájjal álmélkodott. A publikum egyetértett abban, hogy a Mercedes elképesztően fekete, a BMW

pedig elképesztően fehér. A Mercedes feketébb, mint az afrikaiak bőre, a BMW pedig fehérebb, mint az európaiaké; a Mercedes feketébb, mint a szén, a BMW fehérebb, mint a frissen hullott hó; a Mercedes feketébb, mint a tus, a BMW fehérebb, mint a papír. Végül mindenki megállapodott abban, hogy a Mercedes feketébb, mint az éjszaka, a BMW pedig fehérebb, mint a nappal. A világ legfehérebb BMW szedánja nappal írt le két kört Liuvárosban, a legfeketébb Mercedes pedig éjjel. Mikor a kocsik köröztek, csak a sofőr ült bennük, Kopasz Li nem. A Santana-sofőr Mercedes- és BMW-sofőrré lépett elő.

Mindenki meg volt győződve, hogy miután megjöttek Kopasz Li új szuperjárgányai, az avatási ünnepség főszereplője is feltűnik majd valami titokzatos úton-módon. Újból találgatni kezdték, ki lehet az a fontos személyiség. A jelöltek közül kiesett Tao Csing megyei prefektus, újra szóba került a polgármester, és emelték a tétet megint, egészen az ENSZ főtitkáráig.

Egy este, mikor Lin Hung magányosan megvacsorázott, és egyedül állt a kapuban, megjelent Helyettes Liu. Valaki lihegve cipelt a nyomában egy föltekert vörös szőnyeget. Helyettes Liu odasietett Lin Hunghoz, és nagyon udvariasan megkérte, hogy lépjen odébb. Lin Hung nem értett semmit, de arrébb lépett, és hagyta, hogy Liu belépjen a házba, majd figyelte, ahogy utasítást ad a segédjének: gördítse ki a szőnyeget Lin Hung bejárati ajtajától egészen az utcáig. Az utca népe hüledezett, fogalma se volt, mi történik. Lin Hung is döbbenten bámult, szóhoz sem jutott. Helyettes Liu elmosolyodott, és azon a hangon, ahogy a riporterekkel szokott beszélni, ekképpen szólt Lin Hunghoz: – Kopasz Li önt kéri fel arcképének leleplezésére.

Lin Hung továbbra is csak nézett tágra nyílt szemmel, biztos volt benne, hogy rosszul hallotta. A sokaságnak először torkán akadt a szó, aztán kitört a hangzavar. Helyettes Liu suttogóra fogta: – Kérem, gyorsan öltözzön át.

Lin Hung végre felfogta, miért van itt ez az ember. Kifejezéstelen szemmel nézett körül, hallotta a tömeg moraját, meg valaki mintha azt mondta volna, hogy a rút kiskacsából gyönyörű hattyú lett. Szomorúan nevetett, és Helyettes Liura bámult, nem tudta, most mi a teendő. Helyettes Liu megint sürgette, hogy menjen már, öltözzön át, de ő csak annyit észlelt, hogy a férfinak mozog a szája, s nem értette szavait.

Állt a liuvárosi alkonyatban, mint egy kőszobor. Nézte üres tekintettel a sűrűsödő tömeget. Egyszer mintha el is felejtette volna, hogy mi történik körülötte, aztán összeráncolta homlokát, és látszott rajta, hogy mégis eszébe jutott. Tétován csóválta fejét, idegesen hátranézett. De nem látta Szung Kangot, csak az üres lakást. Amikor visszafordult, egy fehér BMW közeledett lassan az utcán, mögötte egy fekete Mercedes, és a tömeg azt kiáltozta: – Megérkezett Kopasz Li!

Kopasz Li valóban megérkezett, két új autójával és két sofőrjével egyetemben. Előbb a fehér BMW állt meg a vörös szőnyeg előtt. Aztán a fekete Mercedes fékezett mögötte, és miután Helyettes Liu odaszaladt, hogy kinyissa az ajtaját, kiszállt a makulátlanul jól öltözött, mosolygó Kopasz Li. A döbönt Lin Hunghoz lépett, és amikor átadta neki az egy szál rózsát, ez a vidéki pénzeszsák olyan volt, mint egy igazi, külföldi úriember. Először kényesen beszívta a rózsa illatát, majd odanyújtotta Lin Hungnak. Ezután megfogta az asszony kezét, maga mellé húzta a vörös szőnyegre, és elindult vele a BMW felé. Karjával gálánsán mutatta, hogy szálljon be. Lin Hung idegesen visszanézett, de csak az üres kapunyílást látta. Aztán szemügyre vette a tömeget, látta arcukon a furábbnál furább kifejezéseket, hallotta a tompa morajt. Egyszer csak rátört, hogy minél előbb el akar tűnni innen, ezért bemászott a BMW-be – még sohasem ült ilyen fényűző autóban, ezért valóban bemászott, ez a legjobb szó rá. A sokaság csak azt látta, hogy riszálja, tekeri a fenekét, mintha rókalyukba akarna befurakodni. Aztán Kopasz Li

integretett mindenkinek, és letelepedett az ülésre.

Miután Helyettes Liu segített becsukni az ajtót, a fehér BMW elhajtott, nyomában a fekete Mercedesszel. Helyettes Liu segédje feltekerte a vörös, szőnyeget, és visszaemelte a vállára, majd követte a távozni készülő Helyettes Liut. Az egyik bábéskodó megkérdezte: – Ha Lin Hung leleplezte a portrét, Kopasz Livel tölti az éjszakát?

Helyettes Liu meg se fordult, úgy felelte: – *No comment.*

69. FEJEZET

A fehér BMW és a fekete Mercedes lassan végiggördült Liuváros utcáin. Amikor a nap éppen lement, a BMW megállt egy kanyarban, és Kopasz Li kinyilatkoztatta: – Besötétedett. – Majd kinyitotta a kocsiját, és kihúzta Lin Hungot a fehér BMW-ből. Abban a pillanatban, amikor leszállt az éj, behúzza maga mellé a fekete Mercedesbe, melynek színe beleolvadt az éjszakába. Lin Hung a rózsáját szorongatta, és még mindig annyira összezavarták a történetek, hogy azt se vette észre, hogy átszálltak a másik kocsiba. Kopasz Li meg le nem vette róla a szemét, csak bámulta lovagias mosolyával.

Amikor a fekete Mercedes megállt Kopasz Li cégének székháza előtt, a Főnök kipattant, és már nyitotta is az ajtót Lin Hungnak, majd gálánsán fölvezette fényárban úszó irodájába. Kézen fogta Lin Hungot, a kanapéhoz kísérte, és gyengéden a szemébe nézve így szólt: – Erre a napra vártam húsz éve.

Lin Hung értetlenül bámult rá, és úgy nevetett, mint aki egyáltalán nem izgatja magát. Kopasz Li kivette kezéből a rózsát, odadobta a kávézóasztalra, aztán simogatni kezdte Lin Hung arcát. Lin Hungot elfogta a remegés, ahogy Kopasz Li keze lesiklott a vállára, a válláról a karjára, végül a kezére, s várta türelmesen, hogy az asszony remegése abbamaradjon. Milliányi dolgot akart mondani, de nem tudta, hogyan kezdje. Megcsóválta fejét, és

szomorúan megszólalt: – Lin Hung, kérlek, értsd meg...

– Mit értsek meg? – kérdezte Lin Hung halkan.

– Bassza meg! – tört ki Kopasz Liból. – Én nem tudok szerelmet vallani. Én csak szeretkezni tudok.

Azzal átment banditába. Lin Hungnak fogalma sem volt, miről beszél ez az ember. Csak bámult dermedten, amikor Kopasz Li elkapta, és benyúlt a bugyijába. Mindez villámgyorsan történt, és mire Lin Hung észbe kapott, Kopasz Li már le is szorította a kanapéra, és térdig lerántotta a bugyiját. Lin Hung két kézzel fogta a fehérneműt, és kiáltozott: – Hagyd abba! Hagyd ezt abba!

De Kopasz Li olyan volt, mint egy vadállat. Két perc alatt meztelenre vetkőztette Lin Hungot, és további két perc alatt ledobta a saját ruháit is. Lin Hung minden erejével ellenállt, miközben könyörögve hajtogatta férje nevét: – Szung Kang, Szung Kang...

Kopasz Li valósággal odaszögezte Lin Hungot a kanapéhoz, leszorította kezét-lábát, és azt kiabálta: – Szung Kang, bocsáss meg!

Aztán belehatolt. Mivel Szung Kang régóta beteg volt, jó pár éve senki sem nyúlt így Lin Hunghoz, és bár rémületében felsikoltott, a rá következő jó érzéstől majdnem elájult. Amikor Kopasz Li lökődni kezdte, újrakezdte a kiáltozást; Olyan volt, mint a száraz gyújtós, ha egyszer csak láng éri. NemTehetett tudni, szégyenében vagy gyönyörében kiáltozik-e. Eltelt tíz perc, és a kiabálásából nyöszörgés lett. Míg Kopasz Li vígan dolgozott rajta, ő elvesztette az időérzékét, csak a teste gyors rándulásait érzékelte, semmi mást. Több mint egy órán át tartott a menet, és ezalatt Lin Hungnak számtalan orgazmusa volt – egyszer sorozatban három, még le se csengett az egyik, már jött a másik, és a teste úgy remegett, mint Kopasz Li BMW-jének vagy Mercedesének a motorja, ő pedig úgy túlkölt, mint egy autóduda.

Amikor vége lett, Lin Hung kimerülten hevert a kanapén, rajta a ziháló Kopasz Li. Az asszonynak eszébe jutott, hogy Szung Kanggal

sohase tartott két percnél tovább. A férje akkor is mintha csak valami kötelességet tudott volna le, mikor egészséges volt, és miután megbetegedett, még annyi se jött össze. Lin Hung simogatta Kopasz Li testét, és arra gondolt: „Szóval ilyen egy igazi férfi.”

Kopasz Li, miután pár percig tespedt a nőn, izgatottan felugrott, és kiszaladt a fürdőszobába, hogy letusoljon. Amikor visszajött, látta, hogy Lin Hung csak betakarta a testét a levetett ruháival. Szólt, hogy tusoljon le ő is, de Lin Hung csak feküdt a kanapén, fáradtan nemet intett a fejével, mint akinek moccanni sincs kedve.

Kopasz Li nem szólt többet, csak leült az íróasztalához, és üzleti telefonokat kezdett intézni. Lin Hung mámorosan, de kábán, kavargó gondolatokkal – mint egy kikötött csónak a hullámverésben – próbálta felidézni, mi történt vele az imént. Az egész olyan volt, mint egy villámcsapás, hirtelen kezdődött, és ugyanolyan hirtelen ért véget.

Aztán egyszer csak kivilágosodott a kép, és ráeszmélt, hogy meztelenül fekszik Kopasz Li kanapéján. Maga elé kapva ruháját fölkel, és rogyadozó léptekkel a fürdőszoba felé indult. Mihelyt meglátta magát a tükörben, elvörösödött zavarában. Igazából azért nem merte összeszedni a bátorságát, hogy kilépjen a fürdőszobából, mert nem tudta, hogyan nézzen ismét Kopasz Li szemébe.

Mikor Kopasz Li befejezte a telefonálgatást, belökte a fürdőszoba ajtaját, harsányan közölte, hogy éhes, elkapta Lin Hung karját, és kivonszolta az irodába. Lin Hung zavart fejjel követte Kopasz Lit a Mercedesébe – mindketten teljesen megfélekeztek az avatásról –, majd elhajtattak a cégcsoport egyik éttermébe. Itt, a különteremben evett Lin Hung életében először cápauszonyt és abalonekagylót. Hallott már ezekről az ínycségekről, de tudta azt is, hogy az egész éves kötödei fizetése is csak két adagra volna elég, ezért hát soha nem is kóstolta őket.

Feltételezte, hogy vacsora után hazamehet. Nem volt tudatában,

hogyan az este csak most kezdődött. Evés után Kopasz Li lelkesedése nem csökkent, és magával hurcolta Lin Hungot a cége egyik klubjába. Az asszony elképedve hallgatta, ahogy vendéglátója a karaoke-különszobában végigénekel három számot. Kopasz Li ezután őt is megkérte, hogy énekeljen el egy dalt, mire azt felelte, nem tudja, hogyan kell. Erre Kopasz Li a kanapéra döntötte, és nekilátott, hogy lehúzza róla a nadrágot. Lin Hung ellenállt, próbálta visszahúzni: – Nem! Nem szabad! – kiabálta.

Kopasz Li bólogatott, és annyit mondott: – Jó, csak vedd már le! –, de aztán mégis ő cibálta le. Lin Hung ezúttal nem kiáltotta Szung Kang nevét. Feküdt a kanapén, és átölelte Kopasz Lit, miközben az fel-le pattogott rajta, mint akit a nagyfeszültség rángat, és így buzgólkodott egy órán át. Lin Hung érezte, hogy megint élvezni fog. Most nem volt három orgazmusa, csak egy. Aztán remegő térdekkel kiment Kopasz Li nyomában a bárból, és kába fejjel követte a lakására.

Ágyba bújtak, és egy hongkongi filmet néztek. Már hajnali három volt, és Lin Hung, aki megszokta, hogy korán lefekszik, a fáradtságtól alig tudta nyitva tartani a szemét. Amikor Kopasz Li ráhengeredett, és újrakezdte a szeretkezést, Lin Hung már nem tiltakozott, csöndben megadta magát. Most nem volt orgazmusa, de azért felizgult, bár a végére már fájni kezdett a vaginája. Kopasz Li egy óra múlva végzett, ezután Lin Hung mély álomba merült.

Két órát aludhatott, amikor Kopasz Li fölébresztette. Eszébe jutott, hogy le se leplezték a portrét, ezért Lin Hung kénytelen volt fölkelni, és eltámolyogni vele a székházba. Mire odaértek, sikerült egy kicsit magához térnie, és feltűnt neki, milyen méltóságteljes minden ebben az irodában. Odament a hatalmas portréhoz – akkora volt, hogy szinte az egész falat betöltötte. Lin Hung lerántotta róla a selyemdrapériát, és megpillantotta Kopasz Li Atlasz-szerű, mosolygós, hímzett díszruhába bújt, roppant alakját. Nézte a képet, aztán Kopasz Lit, és már majdnem megállapította, hogy nagyon

hasonlít, amikor Kopasz Li váratlanul fellökte, és magáévá tette a vörös kelmén. Ez volt tíz órán belül a negyedik szeretkezésük. Most azonban Lin Hung nem érzett mást, csak gyötrő fájdalmat, mintha ostorral vernék a nemi szervét. Összeszorította fogát, és Kopasz Li azt hitte, a mögüle kiszűrődő fájdalomművöltések az öröm kiáltásai. Több mint egy óra múlt el, és a férfin még nem látszott, hogy abba akarná hagyni. Lin Hung nem bírta ki, hogy legalább föl ne sóhajtsa. Amikor Kopasz Li megkérdezte, mit sóhajtozik, bevallotta, hogy nagyon szenved. Kopasz Li azonnal leállt, szemügyre vette Lin Hung nemi szervét, és látta, hogy kivörösödött, megduzzadt. Azonnal leszidta szeretőjét, amiért nem szólt előbb, és közölte, ha tudja, hogy ennyire fáj neki, akkor is abbahagyja, ha a Guinness-rekord megdöntése a cél. Aztán beletekerte saját magát és Lin Hungot a vörös lepelbe azzal, hogy most már pihenniük kéne. Ott aludtak a földön délig, amikor is bekopogott Helyettes Liu.

– Ki az? Mit akar? – kiabált Kopasz Li.

Helyettes Liu rémülten elhabogta, hogy nem akar semmi fontosat, csak aggódott, mert egész délelőtt nem látta Főnök Lit.

– Jól vagyok – mordult fel Kopasz Li. – Csak még alszok, velem van Lin Hung is.

Amikor Lin Hung nem sokkal később kilépett az irodából, Kopasz Li a fehér BMW-jén akarta hazavinni. Lin Hungnak nem volt kedve hozzá, félt, hogy mindenki őt lesi majd, és rajta köszörülik a nyelvüket. Azt mondta, inkább gyalog megy. Miközben lassan bandukolt hazafelé, minden lépésre lüktetett alul. Most aztán elhitte a szállongó híreket, hogy Kopasz Li egy férfibőrbe bújt fenevad, és a nők inkább holtan kelnek ki az ágyából, mint élve.

Mikor végre hazaért, több szomszéd is kíváncsian méregette, de ő úgy tett, mintha észre se venné a vizslató tekinteteket. Belépett a lakásba, becsukta maga mögött az ajtót. Le se vetkőzött, az ágyra zuhant, és estig nem kelt föl. Gondolatai egymást kergették, hosszan

felidézte magában az éjszaka eseményeit, élesen maga előtt látott minden részletet. Felidézte azt a húsz évet is, amit Szung Ranggal töltött. Meg a távozását is – tavaly ilyenkor történt. Mióta Szung Kang elment, egyre távolabbinak rémlettek közös élményeik, a Kopasz Livel töltött éjszaka viszont kitörölhetetlenül belevésődött az agyába. Mikor Szung Kangra gondolt, sírnia kellett, de megértette, hogy a múlt éjszaka óta Kopasz Livel is összetartozik, bármilyen bűnösnek érzi magát, bármennyire szégyelli.

A városban szerteszállt a botrány híre. Kopasz Li egymás után négyszer sokkolta a liuvárosiakat, előbb a bírósági fellépésével, aztán a Szűzszépségversennyel, majd az orosz festő meghívásával, végül azzal, hogy a portrét Lin Hung leplezte le. Kopasz Li meglepetéseinek köszönhetően minden nap friss volt, mint egy derús hajnal. Legmerészebb álmaikban sem képzeltek volna, hogy Kopasz Li portréavatásának főszereplője nem az ENSZ főtitkára lesz, hanem a város legendás szépsége, Lin Hung. Mindenki megdöbben – micsoda váratlan fejlemény! Aztán felötlött az emberekben, hogy Kopasz Li dührohamában elköttette az ondóvezetékét, és ezzel elvágta a lehetőségét is, hogy valaha utódai legyenek – és nem pontosan Lin Hung miatt szánta rá magát? Hát nem mindegy, hogy az avatási ünnepség nem úgy alakult, ahogy várták? Az igazság az, hogy Kopasz Li megkapta, amit kezdettől fogva akart: lefektette Lin Hungot. A nő villámgyors elcsábítása tökéletesen példázta, amit mindig is mondott: az embernek onnan kell felkelnie, ahol elesett, de rögtön – ez a siker egyetlen útja. Amikor az emberek ebből a szemszögből nézték a dolgot, minden hibátlanul összeállt. Így summázták: – Váratlan a dolog, de teljesen érthető.

70. FEJEZET

Kopasz Li hagyta volna, hogy Lin Hung pihenjen négy napot, de a

harmadik éjszakán az asszony megint nem bírta az izgalmával. Csak forgolódott, hánykolódott az ágyban, sóvárgott arra, hogy Kopasz Li ledöntse, és teljes súlyával ránehezedjen. Házasságának két évtizede alatt végig szunnyadt benne a vágy, és most, hogy negyvenéves korában Kopasz Li fölébresztette, egyre csak erősödött. Életében először felfedezte a testét és azt, hogy igazából erős libidója van. A negyedik estén, amikor Kopasz Li fekete Mercedesé megállt a kapujuk előtt, és dudált, abban a pillanatban tetőtől talpig remegni kezdett. Reszkető lábbal ment ki a kapuba, és szállt be az autóba.

A következő napokban Kopasz Li Mercedesé és BMW-je vitte-hozta Lin Hungot. Hol a BMW jelent meg fényes délben, hol a Mercedes parkolt le a ház előtt a sötét éjszakában. Kopasz Linek tömérdek ügyes-bajos dolga volt, nem maradt mindig szabad ideje. Amikor viszont igen, akkor Lin Hunggal hált. Az asszony már nem volt szégyenlős, és mindig úgy szorította magához Kopasz Lit, mintha meg akarná fojtani. Gyakran még le is vetkőztette. Kopasz Li nem hitte volna, hogy Lin Hung ennyire szenvedélyes lesz, és meglepetten nyugtázta: – Baszd meg, benned még nagyobb a baszdüh, mint bennem.

Lin Hung levonta a tanulságot az első éjszakából, és tudta, hogy nem bír ki egymás után három-négy szeretkezést Kopasz Livel. Ezért megállapodtak, hogy huszonnégy óránként legföljebb kétszer szexelnek – és lehetőleg csak egyszer. Lin Hung a paktum megkötése után olyasmit mondott, amin Kopasz Linek muszáj volt nevetni: – Hadd éljek még egy pár évig.

A következő három hónapban Lin Hung gyakorlatilag mindennap szeretkezett Kopasz Livel – a férfi ágyában, az irodai kanapéján, a vendéglő különszobájában, a bár szeparéjában. Az egyik este Kopasz Lire a Mercedesben jött rá hirtelen a kangörccs, de nem akart se hazamenni, és az ágyban csinálni, se az irodába hajtatni, és a kanapén kefélni, hanem ott helyben, a kocsiban verte volna be. Megkérte a sofőrt, hogy menjen ki vécére, és maradjon is ott másfél

óráig, akár kell szarnia vagy hugyoznia, akár nem. Aztán Kopasz Li és Lin Hung tagjai összekulcsolódtak a hátsó ülésen, és hörögve, üvöltve dugtak több mint egy órán át.

Kopasz Li a viszonyuk első három tébolyult hónapja után egyszer csak arra ébredt, hogy kezd unalmassá válni Lin Hunggal a szexelés. Csinálták ágyban, kanapén, padlón, kádban, autóban; csinálták állva, ülve, térdepelve, szibériai és kutypózban, oldalvást, föl és le, helycserével. Egyszóval minden elképzelhető pozícióban, és Lin Hung kiadott minden elképzelhető hangot. Amikor a szeretkezésük Kopasz Li számára elvesztette a frissességét, elkezdett a múltba merengeni, és kijelentette, hogy az lett volna tökéletes, ha húsz évvel korábban jönnek össze. Elmesélte Lin Hungnak, hogy annak idején minden este, amint sötétedett, a testének arról a három részéről fantáziált onanizálás közben. Megkérdezte: – Tudod, évente hányszor onanizáltam *rád*?

Lin Hung a fejét ingatta.

– Évente háromszázhatvanötször. Még újévkor és más ünnepeken sem tartottam szünetet.

Aztán felcsillant a szeme: – És ha arra gondolok, hogy még szűz voltál...

Ezt elismételte még kétszer, majd elhatározta, hogy elküldi Lin Hungot egy sanghaji klinikára, szűzhártya-helyreállító műtétre. Ha megint szűz lesz, még egyszer szeretkezni fog vele, és úgy tesznek, mintha az egész húsz évvel ezelőtt történe. Utána soha többé.

– És ha ez megvolt, visszaadlak Szung Kangnak.

Lin Hung ráeszmélt, hogy a kapcsolatnak nemsokára vége. Mélységes bánatba zuhant. Kíélvezte az utolsó cseppig saját örültségét, és e három hónapban a szíve meg a teste mind jobban elkülönült egymástól, mintha tömérdek hegy és folyó választaná el őket. A szíve minden áldott nap Szung Kangért sóvárgott, de a teste Kopasz Lit kívánta veszettül. Nem tudta, hogyan vészelné át Kopasz

Li roppant ereje nélkül a végtelen éjszakákat. A vágya olyan volt, mint az erdőtűz, ha egyszer kigyulladt, szinte lehetetlen volt elfojtani. Szomorúan nyugtázta, hogy képtelen visszatérni az önmegtartóztatáshoz. Gyűlölte magát miatta, de nem tehetett semmit ellene.

Az idő tájt kezdte sejteni, hogy Szung Kang nemsokára hazatér Liuvárosba. Egy hónappal korábban Szu mama büféjében váratlanul felbukkant Kóbor Csou, aki tavaly elvitte magával. Lin Hung hallotta a hírt, és saját szemével is látta a sarlatánt. Amint észrevette, megszaladt a pulzusa, és át akart rohanni, hogy megkérdezze, mi van Szung Kanggal, de éppen akkor fékezett le a háznál Kopasz Li fehér BMW-je, és azzal Lin Hung bátorsága is elszállt. Később elküldte Helyettes Liut, hogy kérdezze meg Kóbor Csout a nevében. Az derült ki, hogy Szung Kang egyelőre nem tud hazajönni. Kóbor Csou elmondta Helyettes Liunak, hogy Szung Kang még mindig Hajnanon árul gyógyászati termékeket, és mivel a szigeten szép nyereségre tett szert, még nem áll érdekében, hogy hazajöjjön.

Ám Lin Hungot ez nem nyugtatta meg. Mindennap idegeskedett, hátha Szung Kang egyszer csak megjelenik. Az idegesség fokozatosan csökkentette a nemi vágyát is. Ahányszor Szung Kangra gondolt, mindig eleredt a könnye, és úgy érezte, bűnben él. Emiatt pedig a Kopasz Li utáni heves vágya is csitulni kezdett. Úgy vélte, ez a három hónap Kopasz Livel több volt, mint elég, és a hazatérő Szung Kangot majd újult kedvvel tudja szeretni és kényeztetni. Megértette Szung Kangot, és tudta róla, hogy a világ legjobb lelkű embere. Nem számít, hogyan csalja meg most; ugyanúgy fogja majd szeretni, mint régen. Remélte hát, hogy Kopasz Livel még időben sikerül szakítania, mielőtt Szung Kang hazajön, és ezért egyezett bele, hogy elutazzon Sanghajba szűzhártyaplasztikára.

Másnap Kopasz Li és Lin Hung beült a fehér BMW-be, irány Sanghaj! Kopasz Linek Pekingben és északkeleten voltak elintézendői, és arra készült, hogy csak két hét múlva jön vissza Liuvárosba.

Tudta viszont, hogy a szűzhártyaplasztika még egy óráig sem tart. Ezért megkérte Lin Hungot, hogy várja meg Sanghajban. Ott hagyja neki a BMW-t sofőröstül, egyen-igyon, vásároljon kedvére.

Amikor Kóbor Csou októberben újra felbukkant Liuvárosban, megisméltődött első érkezésének jelenete: két nagy kartondobozt cipelt. Most azonban nem műszűzhártyákkal voltak tele a dobozai, hanem játékkal. És nem gyalog ment be a városközpontba a buszállomásról, hanem odaintett egy riksát, és büszkén hajtatott vissza sikerei helyszínére. Amikor végignézett az út szélén ballagó népeken, sajnálkozva mondta a riksásnak: – Nem változott itt semmi. Ugyanazok az emberek, mint régen.

Miután megérkeztek Szu kisasszony büféjéhez, Kóbor Csou kezébe nyomott a riksásnak három jüant, és megkérte, hogy hozza utána a két dobozát. Azzal bevonult a büfébe, és amikor meglátta a pénztárgépnél ülő Szu kisasszonyt, úgy tett, mintha nem is egy teljes évre túnt volna el nyomtalanul, hanem csak egy rövid üzleti útról jönne haza. Ellágyult hangon szólt hozzá: – Megjöttem, kedvesem.

Szu kisasszony mintha kísértetet látott volna. Egész testében remegni kezdett, és nyomban beszaladt a konyhába. Kóbor Csou mosolyogva nézett körül. Láta, hogy néhány gombóceví meredten nézi, ezért megkérdezte őket, mintha ő lenne itt a vendéglős: – Ízlik, ugye?

Aztán észrevette a tátott szájú Szu mamát, meg a karjában a négyöt hónapos csecsemőt. Csou rámosolygott, és lelkesen mondta: – Hazajöttem, mama!

Szu mama nem tudta, mit válaszoljon, és akárcsak a lánya, tetőtől talpig remegni kezdett. Kóbor Csou átvette tőle a kisbabát, megpuszilgatta, és gyengéden így szólt hozzá: – Hiányzott az apukád, kislányom?

Csou megkérte a riksást, hogy nyissa ki a két dobozt, és az összes játékot kirakta az asztalra. A babát a játékok közé fektette, és úgy

játszott vele, mintha senki sem lenne körülöttük. A halk szavú Szu mama elképedve nézte, milyen könnyedén szóba elegyedik Kóbor Csou boldog-boldogtalannal, mintha sosem hagyta volna őket faképnél. A többi vendég végre felocsúdott, és rájött, hogy ez az az ember, akitől Szu kisasszony úgy maradt. Egyszerre kitört a nevetés meg a fecsegés-locsogás; az asztal tetején játszó babára mutogattak, és azt kérdezték Csoutól: – Ez a te lányod?

– Hát hogyne – felelte habozás nélkül Kóbor Csou.

A vendégek körülnéztek, jött az újabb kérdés: – Ti férj-feleség vagytok Szu kisasszonnyal?

– Hát hogyne – felelte Kóbor Csou tétovázás nélkül.

– És mióta? – próbáltak a dolog végére járni.

– Már egy ideje – válaszolta egyszerűen Kóbor Csou.

– Már egy ideje? – értetlenkedtek. – Hogyhogy mi nem tudtunk róla?

– Miért kellett volna tudnotok róla? – értetlenkedett Kóbor Csou is.

A sarlatán vidáman játszadozott kislányával, miközben nagyjából értelmetlen mondatokban cserélt eszmét a vendégekkel, egyre jobban összezavarva őket, mígnem a végén már tényleg hittek neki, és azt mondogatták egymásnak: – Tényleg házasok.

Szu mama folyton csak a fejét csóválta, és azt gondolta magában, hogy „micsoda pimasz hazudozó”. Szu kisasszony pedig elő se mert bújni a konyhából, amióta bemenekült. Már beesteledett, és ő még mindig azt hallotta, hogy Kóbor Csou lazán cseveg a vendégekkel, de annyira szégyellte magát, hogy képtelen volt kijönni, és az emberek szemébe nézni. Végül kiosont az oldalsó ajtón. Tizenegykor bezárt a büfé, Kóbor Csou pedig felvette az alvó kisdedit, és halál nyugodtan elindult Szu mamával hazafelé. Szívélyesen beszélt hozzá egész úton, de Szu mama lehajtotta fejét, és meg se mukkant. Többször is

megpróbálta visszavenni az unokáját, de Csou mindig udvariasan elutasította: – Majd én viszem, mama.

Megérkeztek. Szu mama nem zárta be rögtön az ajtót, hanem megállt, és Kóbor Csoura nézett. Tétovázott egy darabig, de nem volt szíve elküldeni. Csou a nappali díványán aludt három napon át, Szu kisasszony pedig, amikor Csou a házban volt, bezárkózott a szobájába, és nem volt hajlandó előjönni. Kóbor Csou azonban úgy viselkedett, mintha nem történt volna semmi szokatlan. Minden reggel vidáman kelt, elkísérte Szu mamát a büfébe, és minden este vidáman hazament vele. Azon a három napon Szu kisasszony be se tette a lábát a büfébe, hanem otthon maradt a kislányával. Kóbor Csou módfelett tapintatosan viselkedett. Bár három napig nem látta a lányát, és esténként, amikor hazaért, a gyerek még mindig Szu kisasszony szobájában volt, ő egyetlen szó nélkül lefeküdt a díványra. A negyedik napon aztán Szu mama bement a lánya szobájába, leült az ágyára, és fél órán át csak azt az egyet ismételte, hogy: – Mindegy, mekkora gonoszságot művelt az embered, legalább annyi becsület volt benne, hogy visszajött.

Szu kisasszony feküdt az ágyban, és zokogott. Az anyja nagyot sóhajtott, fölvette az alvó kisbabát, és kiment a szobából. Odavitte a gyereket Kóbor Csouhoz, aki az igazak álmát aludta a díványon. Csou azonnal felpattant, el akarta venni a gyereket, de Szu mama nemet intett, és Szu kisasszony ajtajára mutatott. Kóbor Csou látta, hogy az ajtó rényire nyitva maradt, ezért hát homlokon csókolta kislányát, és bevonult a hálószobába. Úgy ment az ágyhoz, mintha minden éjjel ebben a szobában aludna, bemászott a takaró alá, és eloltotta a villanyt. Szu kisasszony háttal feküdt neki, ő pedig fesztelenül odahajolt, és magához ölelte. Szu kisasszony egy kicsit ellenállt, aztán hagyta. Kóbor Csou azonban nem tette meg a következő lépést, hanem egyszerűen csak azt mondta: – Eldöntöttem, hogy nem megyek több üzleti útra.

71. FEJEZET

Azon az őszön Szung Kang egyedül bóklászott Hajnan szigetén a megmaradt csodaszeres tégelyeivel. Most, hogy nem volt mellette Kóbor Csou, nem tudta, mit kéne tennie. Nem volt mersze kigombolni az ingét és mutogatni a hamis melleit, ezért csak megállt az utcasarkon tompa tekintettel, némán, mint görcs a fában, kezében a kartondobozzal, benne a takarosán elrendezett mellnövesztőkrémes tégelyekkel. A járókelők kíváncsian megbámulták ezt az órákon át mozdulatlanul álló nagymellű férfit. Néhány nő közelebb hajolt, hogy lássa a tégelyeket, és ki is vett egyet-egyed, hogy jobban szemügyre vegye. Mikor észrevették Szung Kang hatalmas dudáit az inge alatt, eltakarták a szájukat, és kuncogtak. Az elején túlságosan szégyenlősek voltak, nem mertek érdeklődni, aztán lenéztek a kezében tartott krémes tégelyekre, föl a mellére, és próbálták kiókumlálni, milyen kapcsolat lehet a kettő között. Végül fölemelték a mellnövesztő krémet, és előbb arra mutattak, majd Szung Kang mellére, és megkérdezték: – Ettől lett neked is ilyen nagy?

Szung Kang elvörösödött, és megszokásból körülnézett, hol lehet Kóbor Csou, de nem látott mást, csak idegen arcokat. Most neki kellett megválaszolnia azokat a kérdéseket, amikre máskor Csou felelt a nevében. Nagy nehezen bólintott, szégyenkezve lehajtotta fejét, és azt mondta: – Mhm.

Látható szégyenkezése sok nőt meghatott, és azt gondolták, ez becsületes és megbízható ember lehet. Ezért még Kóbor Csou ravasz beszéde és behízelt modora sem kellett hozzá, hogy Szung Kang sorra adja el a tégelyeket. A férfiak nem voltak ennyire tapintatosak, és amikor meglátták Szung Kang mellét, úgy viselkedtek, mintha be lennének drogozva, rátapadt a szemük a mellére, mintha mikroszkópba kémlelnének.

Miközben Hajnanon vándorolt, Szung Kangnak nem volt tudomása róla, hogy a szilikon implantátumok elkezdtek

keményedni. Csak azt tudta, hogy olyannak érzi a mellét, mint a kő. Ugyanekkor kiújult a tüdőbetegsége. Mielőtt abbahagyta a gyógyszereszedést, abbamaradt a köhögése, de most, az állandó utazástól fáradtan, gyakran voltak fulladási rohamai, és a saját köhögésére ébredt éjszakánként. Láta, hogy folyamatosan ürül a mellnövesztőkrémes doboz, a végén már csak öt tégye maradt. Vigasztalan volt, mert nem tudta, mit fog majd árulni, ha elfogy a Megaduda. Csou nélkül úgy sodródott, mint lehullott falevél a szélben. Ekkor értette meg, mi az a magány, és nem volt más társasága, csak az a fénykép, amin ketten voltak Lin Hunggal. A fotót mindenhová magával vitte, de nem tudta rászánni magát, hogy elő is vegye. Iszonyúan gyötörte a honvágy, de még nem keresett annyi pénzt, hogy abból Lin Hung gondtalanul megélhetett volna élete végéig. Nem volt más választása, mint hogy céltalanul bolyongjon, mint a szél fúttá levél.

Valami kisvárosi piacon álldogált, próbálta eladni a megmaradt öt tégyet. Egy ötvenes férfi a közelben rekedtre kiáltozta magát, úgy kínálhatta a késeit. Tucatnyi fajta kés hevert előtte a földön, konyhakések, bárdok, gyümölcskések, hámozókések, valamit szuronyok, célbadobókések és török. Kezében éppen egy bárdot tartott, és azt kiabálta: – Ezt a bárdot volfrám acélból kovácsolták, és elvágja a szénacélt, a hideghengerelt acélt, az öntött acélt, a titánötvözetet. Garantáltan alkalmas vérontásra úgy, hogy szemernyt sem csorbul az éle.

Beszéd közben letérdelt, és szemléltette is: egy csapással átvágott egy vastag fémhuzalt. Fölállt, és körbejárt a bárdal, mindenki megvizsgálhatta az élet, hogy nem csorbult-e ki. Miután az összes báméskodó megerősítette, hogy nem, nem csorbult ki, az árus feltúrta a nadrágszárát, és a pengével a lábszörét kezdte borotválni, mintha csak szakáll volna. Aztán megint fölegyenesedett, kezében maroknyi lábszörrel, és mutatta a báméskodóknak, nézzék csak meg jól.

– Látjátok? – ordította teli torokból. – Ez az a legendás nemesfém, ami úgy hasítja az acélt, mint az agyagot, és úgy borotválja a szórt, mintha a lehelet fújná el. – Aztán megmagyarázta: – Mi az a volfrámacél? A világ legkeményebb és legértékesebb fémje, és nemcsak pengékhez használják, hanem órákhoz is. A volfrám acél órák még becsesebbek, mint az aranyórák. A két svájci Ni cég és a kínai Jipo cég is volfrám acél órákat gyárt.

– Mi az a két svájci Ni cég és a kínai Jipo? – értetlenkedtek a nézelődők.

– A két svájci Ni márka a Genie és a Rossini, mindkettő világhírű. A Jipo pedig a mi Kínánk híres óramárkája.

Aznap délután Szung Kang három tégely Megadudát adott el. A piac másik végén állt, és nem látta a késárus arcát, csak a rekedtes kiáltását hallotta három órán át egyfolytában. Becslése szerint az illetőnek legfeljebb öt-hat kést sikerült eladnia, mielőtt az áruját visszarakta vászonzsákjába, és nagy csörömpöléssel Szung Kang felé tartott. A késárus figyelte Szung Kang hatalmas mellére. Rábámult, visszaemelte szemét Szung Kang arcára, aztán mélységes csodálkozással így szólt: – Pedig biztosan férfi vagy...

Szung Kang megszokta már az efféle megjegyzéseket, úgyhogy csak elmosolyodott, ránézett az illetőre, aztán másfelé nézett. Egyszer csak azt érezte, hogy ezt az arcot biztosan látta már valahol, de mire odafordult, a késárus nevetve továbbment. Tíz méter után azonban visszafordult, jobban szemügyre vette Szung Kangot, és tétován kérdezte: – Szung Kang?

Szung Kang pedig meglepetten: – Te vagy Kisolló Kuan?

Így találkozott a két liuvárosi vándor egy távoli tartományban. Kisolló Kuan odament Szung Kanghoz, és úgy futott végig rajta a tekintete, mintha egy késpengét vizsgálna. Az arcára meredt, majd a hamis mellét tanulmányozta. Mondani akart valamit, de

visszanyelte. Megint fölnézett a szemébe: – Megöregedtél, Szung Kang.

– Te is megöregedtél – mondta Szung Kang.

– Több mint tíz éve már – nevetett keserűen Kisolló Kuan. – Azóta nem láttam senkit Liuvárosból. Sose gondoltam volna, hogy itt futok össze veled. Te mikor jöttél el?

– Több mint egy éve – mondta Szung Kang szomorúan.

– És miért jöttél el? – csóválta fejét Risolló Kuan. – Minek jöttél ide?

– Gyógyászati termékeket árulok – hebegte Szung Kang. Kisolló Kuan elvette és sokáig forgatta kezében az utolsó két megadudás tégelyt, aztán nem bírta megállni, hogy alaposan meg ne csodálja Szung Kang mellét. Szung Kang elvörösödött: – Nem igazi – mondta halkán.

Kisolló Kuan bólintott. Karon fogta Szung Kangot, és meginvitálta magához, üljön le náluk, beszélgessenek egy kicsit. Szung Kang zsebre tette az utolsó két tégelyt, aztán hosszan bandukoltak Kisolló Kuannal, mígnem napszálltakor megérkeztek a város peremére, egy vándormunkásoktól hemzsegő környékre. Sáros úton vezette végig Kisolló Kuan Szung Kangot. Kétoldalt rozoga viskók álltak. Minden viskó előtt ruha száradt, az ajtónyílásokban asszonyok főztek szeneskályhákon, férfiak ácsorogtak, cigarettáztak, ráérősen fecsegték. Tetőtől talpig mocskos gyerekek futkostak eszeveszett iramban. Kisolló Kuan elmondta Szung Kangnak, hogy általában egy hónapig tanyázik egy helyen, mert ha tovább marad, már alig bír eladni valamit. Most is indulni készül. Beterelte Szung Kangot egy lepusztult bódéba, ahol egy negyvenes, sötét bőrű asszony épp ruhát teregetett az ajtóban. – Holnap indulunk, mi a fenének mosol?

A nő megfordult, és visszacsördített: – Pontosan azért kellett ma mosnom, mert holnap indulunk.

– Holnap reggel felülünk a buszra – vágott vissza dühösen Kisolló Kuan. – Mi lesz, ha nem szárad meg a mosás?

A nő magabiztosan válaszolt: – Akkor te előremész, én pedig megvárom, amíg megszárad.

– Bassza meg – mondta Kisolló Kuan. – Biztos vak voltam, amikor elvettelek.

– Én meg vak voltam, mikor hozzád mentem – felelte az asszony. Kisolló Kuan mérgesen fordult Szung Kanghoz: – Hát ez az én feleségem.

Szung Kang mosolyogva biccentett az asszonynak, az meg értetlenül meredt a hatalmas mellére. Kisolló Kuan bemutatta: – Ő Szung Kang. Földim.

Észrevette, hogy a felesége nem tudja levenni a szemét Szung Kang melléről, és ráfordult: – Mit bámulsz? Nem igazi, üzleti okból kellett.

Kisolló Kuan felesége bólintott, aztán rámosolygott Szung Kangra. Kuan bevezette vendégét a kilenc négyzetméteres szobába, ahol nem volt más, csak egy ágy, egy kissekrény, egy asztal és négy szék. Kisolló Kuan elővette a hazacipelt késeket, lerakta őket a sarokba, és hellyel kínálta Szung Kangot. Aztán ő is leült, és odaszólt az asszonynak. – Ennivalót, de gyorsan! A nő visszakiabált: – Nem látod, hogy teregetek?

– Bassza meg! – mondta Kisolló Kuan, aztán visszakiabált. –Több mint tíz éve nem láttuk egymást Szung Kanggal. Szedd a lábad, vedd el nekünk egy üveg *pajcsiut*, hozz valami csirkét és halat.

– „Gyorsan, szedd a lábad...” – csattant fel az asszony – Te meg kijössz helyettem teregetni?

Kisolló Kuan ököllel az asztalra csapott. Látta Szung Kangon, hogy kínos neki a helyzet, úgyhogy csak annyit mondott: – Használhatatlan rihonya.

Miután az asszony befejezte a teregetést, levette kötényt az ablakpárkányról, aztán odavágta Kisolló Kuannak: – Te vagy a használhatatlan rihonya.

– Bassza meg – mondta távolodó feleségét nézve Kisolló Kuan. Majd Szung Kanghoz fordult: – Ne törődj vele.

Aztán izgatottan végigkérdezte, mit tud Szung Kang a közös liuvárosi ismerőseikről, Kopasz Liről, Fagyialtos Vangról, Kovács Tungról, Szabó Csangról, Szu mamáról és a többiekről. Szung Kang komótosan elmondott Kisolló Kuannak mindent, amit tudott róluk, közbe-közbeszúrva saját történetének részleteit. Még beszélt, amikor Kisolló Kuan felesége megjött a pálinkával és a hallal, és letette az asztalra. Aztán főzni kezdett az ajtó előtt álló kályhán Kisolló Kuan kinyitotta az üveget, de rájött, hogy nincs elől pohár: – Hát a poharak? Gyorsan, baszd meg, hozzá nekünk két poharat!

– Nincs kezed? – rikoltott be az ajtón a felesége. – Vegyél magadnak.

– Baszd meg már!

Kisolló Kuan káromkodva feltápászkodott, és keresett két poharat a *pajcsiuhoz*. Nagyot húzott belőle, megtörölte a száját, de észrevette, hogy Szung Kang hozzá se nyúlt a poharához.

– Igyál – mondta.

Szung Kang nemet intett a fejével: – Nem ihatok.

– Igyál! – Parancsolt rá Kisolló Kuan.

Azzal fölemelte a poharát, és várt. Szung Kangnak nem volt más választása, mint hogy ő is fogja a poharát, felköszöntse Kisolló Kuant, aztán igyon egy kis kortyot. Amikor az erős *pajcsiuhoz* lecsorgott a torkán, köhögni kezdett. Életében most először ivott *pajcsiut*. Kisolló Kuan összesen hét pohárral dobott le, Szung Kang négyel. Mesélt Kopasz Li hatalmas vagyonáról, arról, hogyan gazdagodott meg mellette Fogtépő Jü és Fagyialtos Vang, hogyan gazdagodott

meg tőle függetlenül Kovács Tung, meg hogy Szabó Csangnak és Szu mamának is egyre jobban megy a sora. Kisolló Kuan, aki rengeteget nélkülözött már, nem panaszkodott, nem irigykedett, csak higgadtan, mosolyogva bólogatott. Aztán Szung Kang vigyázatosan szóba hozta Öregolló Kuant: rég nem látta, de úgy hallotta, hogy az öregebb beteg, és az ágyat nyomja. Kisolló Kuan szemét elfutotta a könny. Felidézte, hogy amikor ő nagy lelkesen elbúcsúzott Liuvárostól, az apja jött mögötte a botjával, és üvöltött vele. Kisolló Kuan letörölte könnyét, és azt mondta: – Ne beszéljünk erről. Úgy szégyellem magam, nem merek hazamenni és a szemébe nézni.

Szung Kang elmesélte, hogy elveszítette az állását, sokfelé keresett munkát, tönkretette a tüdejét, aztán otthagyta Liuvárost, hogy szerencsét próbáljon bizonyos Kóbor Csouval. Most viszont úgy alakult, hogy ez a Csou visszament Liuvárosba, Szung Kang meg távoli tartományokban ódöng céltalanul, miközben Lin Hung hazavárja. Kisolló Kuant mélységesen meghatotta az elbeszélés, sűrűn sóhajtozott, és azt motyogta maga elé: – Tudom, milyen nehéz elmenni a szülőföldünkről. Én már több mint tíz éve eljöttem, de ha tudtam volna, hogy így végzem, biztosan ki se teszem a lábam Liuvárosból.

Szung Kang lehorgasztotta fejét, és ő is maga elé motyogott: – Ha tudom, hogy így végzem, én se jöttem volna el.

– Ezt hívják sorsnak – mondta Kisolló Kuan. – Egyikünknek sem az a sorsa, hogy gazdag legyen. – Együttérzőn nézett Szung Kangra: – Gyakran mondogatta az én édesapám: „Ha az a sorsod, hogy harminc deka rizsed legyen ebben az életben, akkor hiába mész el szerencsét próbálni, sose lesz egy kilód.”

Szung Kang belekortyolt a *pajcsiuba*, és hevesen köhögni kezdett. Kisolló Kuan nagyot húzott a szeszből, és várta, hogy elmúljon Szung Kang köhögőrohama. Aztán megpróbált a lelkére beszélni: – Haza kell menned! Lin Hung vár. Odahaza, Liuvárosban.

Elmondta Szung Kangnak, hogy vándorlásainak első két évében nem múlt el egyetlen nap se, mikor ne gyötörte volna a honvágy, de gyáva volt visszamenni. Négy-öt év elteltével pedig rájött, hogy nem is mehet vissza: – Ha csak egy évig vagy távol, még hazatérhetsz. De még néhány év, és meghal benned a vágy, hogy lásd az otthonod.

Miközben itták a pálinkát, és elmondták egymásnak minden bújukat-bajukat, Kisolló Kuan felesége vacsorát főzött. Sietősen bekapta a magáét, aztán csomagolni kezdett, ki-be járkált, de látszott rajta, hogy egyáltalán nem érdekli a férfiak kesergése. Mire takarosán összerakta a holmijukat az egyik sarokban, már tizenegy is bőven elmúlt. Az asszony egyetlen szó nélkül lefeküdt, fejére húzta a takarót, és elaludt. Szung Kang ekkor feltápászkodott, és elköszönt Kisolló Kuantól azzal, hogy már nagyon késő van, és vissza kell mennie a szállodába. Kisolló Kuan nem engedte el. Panaszosan mondta: – Több mint tíz éve nem láttam senkit Liuvárosból, és fogalmam sincs, mikor lesz még egyszer ekkora szerencsém.

Szung Kang visszaült, és tovább mesélték egymásnak, mennyi szenvedést kellett elviselniük. Miután Hajnanra jött, Kisolló Kuan is dokkmunkás lett, akárcsak Szung Kang. Egy évvel később Kantonba és Fucsienbe utazott, ahol építkezéseken dolgozott több éven át. Őt építkezési vállalkozónak volt a vándorló csapatában, de az év végén, bérfizetéskor mind az öt nyomtalanul eltűnt. Akkor kezdett kétféléket árulni. Szomorúan elmosolyodott: odahaza, Liuvárosban késélezésből élt, most meg árulta a pengéket – úgy látszik, az a sorsa, hogy ne szabaduljon el az éles holmiktól. Később nevetgélve idézték fel a gyerekkorukat. Kisolló Kuan lassan felvidult. Egyszer megfordult, és hálás szemmel nézett az alvó feleségére. Azt mondta, hogy bár nem szerzett vagyont, legalább a szerelemben szerencséje volt, és jó asszonyra lelt: – Liuvárosban sose találtam volna magamnak ilyen jó asszonyt. Elmesélte, hogyan is házasodtak össze. Tizenhárom évvel ezelőtt történt. Kisolló Kuan először Fucsienben látta meg a feleségét, amikor ott árulta a késeit. A fiatal nő a folyónál

guggolt, és a könnyét törölgette, miközben a vízben mosott. Kisolló Kuannak összeszorult a szíve, és sokáig nézte a nőt, az pedig nem vette észre. Végül nagyot sóhajtott, de a nő nem is hallotta, úgy belesüppedt a saját bánatába. Végül Kisolló Kuan sarkon fordult, és elment.

Hosszú agglegényeiben Kisolló Kuan magányosnak, elhagyatottnak érezte magát, és nem tudta kiverni fejéből a szomorú nő képét. Jó pár *lit* megtett gyalog, aztán hirtelen gondolt egyet, és visszament a folyópartra. A nő még mindig ott volt, mosta a ruhákat, és törölgette a könnyét. Kisolló Kuan lement a lépcsőn a folyópartra, leült mellé. Beszédbe elegyedtek. A fiatal nő elpanaszolta, hogy apja is, anyja is halott, a férje pedig megszökött egy másik nővel. Kisolló Kuan is sok mindent elmondott magáról: mit fogadott meg ünnepélyesen, amikor eljött Liuvárosból, és mennyi csapás érte, hogyan ütközött folyton akadályokba. Mindketten messze szakadtak otthonuktól, és úgy érezték, réges-régen ismerik egymást.

– Gyere velem! – kérlelte komolyan a nőt Kisolló Kuan. – Én majd vigyázok rád.

Ekkorra a nő már befejezte a mosást, és föl akart állni, de amikor meghallotta Kisolló Kuan szavait, visszazöttyent. Egy darabig üres tekintettel bámulta a folyót, aztán összeszedte a ruhákat, és elindult fölfelé a lépcsőn. Kisolló Kuan egészen házáig követte, és nézte, ahogy föltergeti a ruhákat a kötélre száradni. Megismételte: – Gyere el velem!

A nő fáradt tekintettel rámeredt, és kimondta, ami először az eszébe jutott: – Még nem száradtak meg a ruhák.

Kisolló Kuan bólintott: – Majd ha megszáradtak, visszajövök.

Azzal sarkon fordult, és elment. Egy fucsieni kisvárosban töltötte az éjszakát. Amikor másnap reggel visszaért, a nő már az ajtóban állt egy jókora bőrönddel, őt várta, Kisolló Kuan ebből tudta, hogy beleegyezett, és vele jön, úgyhogy csak odalépett hozzá, és

megkérdezte: – Megszáradtak már a ruhák?

– Meg – bólintott a nő.

– Akkor menjünk – intett Kisolló Kuan.

A nő – bőröndjét vonszolva – követte Kisolló Kuant, átlépték Fucsien határát, és így kezdődött Kisolló Kuan feleségének új, de a régihez hasonlóan nehéz élete.

Hajnalodott, mire Kisolló Kuan befejezte nősülésének történetét. A felesége fölébredt, és nem látszott meglepettnek, hogy a két férfi még mindig ott ül és beszélget. Eloltotta a villanyt, és kiment a házikóból. Tíz darab tűzforró gőzgombóccal jött meg, s miközben Kisolló Kuan és Szung Kang megreggelizett, ő beszedte a ruhákat a kötélről, az ágyon összehajtogatta őket, és bepakolta a nagy bőröndbe. Aztán elvett egy gombócot, és megette, miközben szétnézett a szobában, hogy nem felejtett-e ott valamit. Kisolló Kuan egy falásra bekapott négy gombócot, Szung Kang viszont csak egyet, utána közölte, hogy teljesen jóllakott, Kisolló Kuan felesége visszatette a zacskóba a megmaradt négy gombócot, és gondosan elrakta egy hátizsákba. Aztán vállára lóditotta a nagy hátizsákot, jobb kezébe fogott egy sporttáskát, ballal meg húzta maga után a bőröndöt, úgy ment ki az ajtón, majd megállt, hogy bevárja férjét. Kisolló Kuan a késes zsákjával meg egy másik bőrönddel bújt elő. Amikor odaért Szung Kanghoz, megveregette a vállát: – Menj haza, Szung Kang! Hallgass rám, menj haza Liuvárosba, mert eltelik pár év, és nem tudsz már hazamenni.

Szung Kang bólintott. Ő is vállon veregette Kisolló Kuant, és azt felelte: – Tudom.

Kisolló Kuan felesége rámosolygott Szung Kangra, Szung Kang visszamosolygott. Állt és nézte, ahogy a sors verte házaspár elindul a kelő nap felé. Miután Kisolló Kuan felesége fölvette rendesen, két vállra a nagy hátizsákot, Szung Kang már nem látta őt magát, csak a sporttáskáját meg a bőröndjét. Hangosan veszekedve távolodtak.

Kisolló Kuan, akinél a késes zsák és a kisebbik bőrönd volt, erősködött, hogy átveszi feleségétől a nagy sporttáskát, de az csak szorította makacsul. Aztán a nagy bőröndöt vitte volna Kisolló Kuan, de a felesége azt sem akarta odaadni. Egyre dühösebbek lettek. Kisolló Kuan ráordított a nőre: – A fenébe már, nekem szabad az egyik kezem!

– Szabad a kezed, mi? – mondta az asszony jó hangosan. – A reumáddal meg az ínhüvelygyulladásoddal...

– Bassza meg! – káromkodott megint Kisolló Kuan. – Biztos vak voltam, amikor elvettelek.

Nem maradt el a viszonzás: – Én voltam vak, amikor hozzád mentem.

72. FEJEZET

Azon a hajnani reggelen Szung Kang búcsút intett Kisolló Kuannak meg a nejének, aztán elballagott a piactérre, és megállt kábán, magányosan ugyanott, ahol az előző nap megpillantotta Kisolló Kuant. Eladta utolsó két tégely Megaduda kenőcsét, és végre elhatározta, hogy hazautazik. Kisolló Kuan néhány mondata elég volt, hogy ráébredjen: iszonyúan hiányzik neki Lin Hung. Félt, hogy ha túl sokáig vár, olyan lesz, mint Kisolló Kuan, és a hazatérés vágya benne is elhal. Még egy éjszakát eltöltött a kis szállodában, másnap pedig elment a plasztikai sebészhez, hogy eltávolíttassa a mellimplantátumát. Ekkorra a szilikon már egészen merev lett, és amikor az orvos meglátta a hallgatag páciens, biztos volt benne, hogy ez az újabb műtét indoka. Megkérdezte, hogy rendszeresen átmasszírozta-e a mellét, de Szung Kang csak a fejét csóválta. A doktor ezt tudomásul vette, és kinyilatkoztatta, hogy az implantátumok azért keményedtek meg, mert Szung Kang elmulasztotta a masszírozást. A műtét után szólt neki, hogy hat nap múlva jöjjön vissza kiszedetni a varratokat, majd melegen ajánlotta saját

klinikáját arra az esetre, ha Szung Kang egyszer nővé kívánja átoperáltatni magát – ennél jobb helyet nem is találhat. Szung Kang bólintott, átvette a gyulladásgátlót, és elment.

Délután felszállt a kikötői buszra. Amikor a busz kiért a partra, Szung Kang meglátta a nap és a hullámok között szárnyaló sirályokat. Most azonban a motor robajától nem hallotta a sirályok vijjogását. Csak akkor jutott el füléig a hullámmorajon át a madarak kiáltozása, mikor fellépett a Kantonba induló komp fedélzetére. A taton állt, nézte, hogyan követik a sirályok a farvíz örvényeit, mintha maguk is örvények volnának. Mikor a nap lemenőben volt, a sirályok mind, egyszerre a messzeségbe szálltak; úgy emelkedtek föl, mint egy füstfelhő, és fokozatosan eltűntek a láthatáron.

Amikor Szung Kang Kantonból Sanghajba vonatozott, már nem látott egyetlen sirályt sem. Újra maszkot vett az arcára, egyre jobban kínoztta a tüdeje. Ahányszor köhögött, a hóna alatti sebekbe mindig belenyilallt a fájdalom. Gyakran elővette azt a drága fényképet, amin ő volt meg Lin Hung, fiatalon. Akkoriban még az Öröklét kerékpár is fiatal volt. Szung Kang fél éve nem merte megnézni ezt a fotót, félt, hogy napokra elkeseredne, ha látná, vagy félbehagyná a kereskedést, és rohanna haza Liuvárosba. Most nem voltak ilyen félelmei. Újra és újra megnézte Lin Hung képét, néha még a saját fiatal, mosolygós arcára is rásandított, gondolatai pedig együtt szárnyaltak a sirályok árnyékával.

Őszi szél kavarta a leveleket, mikor Szung Kang a bőröndjét húzva kilépett a liuvárosi autóbusz-állomásra. A maszkos férfi este érkezett. Az avarban lépdelt, minden lépését surrogó hang kísérte. Lélegzetvétele is surrogott a maszk mögött. Izgalmában, hogy nemsokára viszontláthatja Lin Hungot, hevesen köhögni kezdett. Most azonban nem fájtak a sebek a hónaljában. Gyorsan végigment a liuvárosi főutcán, aztán a harsogó zene meg a neonok belevesztek a ködbe. Amikor végre megpillantotta a házukat, könnyes lett a szeme. Levette a szemüvegét, úgy ment tovább. Egyik kezével a

bőröndöt húzta, másikkal a szemüvegét törölgette.

Szung Kang megállt a bejárati ajtónál. A buszon már elővette kulcsát, és azóta a markában szorongatta, most pedig átvette abba a kezébe, amelyikkel a bőröndjét húzta egészen idáig. Elengedte a bőröndöt, betolta az izzadságtól nedves kulcsot a kulcslyukba, de aztán elbizonytalanodott valamiért, és elhatározta, hogy inkább bekopog. Háromszor kopogtatott, aztán megint háromszor, és izgatottan várta, hogy Lin Hung ajtót nyisson. Bentről azonban nem hallatszott mozgás. Végül nem tehetett mást, elfordította a kulcsot. Kinyitotta az ajtót, belépett, és reszkető hangon megszólalt: – Lin Hung?

Nem jött válasz. Letette bőröndjét, és bement a hálósobába, aztán a fürdőszobába, de nem volt ott senki. Teljes tanácstalanságban megállt a nappali közepén, és akkor eszébe jutott, hogy Lin Hung talán még nem ért haza a gyárból. Kiment a kapuba, kémlelte az alkonyati fényben ázó utcát. Nyüzsögtek az emberek, száguldoztak az autók, Szung Kang pedig türelmetlenül állt a kapuban, amíg teljesen be nem sötétedett. Lin Hung sehol. Néhány járókelő viszont megtorpant, amint észrevette, és meglepetten ráköszönt: – Szung Kang! Hát visszajöttél?

Szung Kang kifejezéstelen arccal bólintott. Hiába látta ezt a sok ismerős arcot, gondolatai csak Lin Hung körül jártak, annyira, hogy eszébe se jutott a régi ismerősök neve. Egy óránál is tovább állt a házuk előtt, aztán pillantása véletlenül a szemközti büfére esett, és meglepődött azon, hogy megváltozott a neonfelirat. Már nem az volt, hogy A SZU CSALÁD BÜFÉJE, hanem hogy OTTHONÜLŐ CSOU BÜFÉJE. Aztán meglátta az ablakban Csou bábfejként imbolygó arcát. Átment az utcán, be a büfébe.

Szu kisasszony a pénztárnál ült, Kóbor Csou pedig a falatozó vendégekkel csevegett. Szung Kang mosolyogva biccentett Szu kisasszonynak. A büfésnő riadtan meredt a maszkos férfira, először

nem is tudta, mit feleljen. Szung Kang ekkor a sarlatánhoz fordult: – Kóbor Csou!

Riadtan bámult rá Kóbor Csou is, aztán végre felismerte. Szívélyesen kiáltotta oda neki: – Nahát, Szung Kang! Újra itthon?

Miközben odament Szung Kanghoz, hirtelen eszébe jutott valami, és helyreigazította: – Megváltoztattam a nevemet Otthonülő Csoura.

Szung a kinti neonfeliratra gondolt, és elmosolyodott a maszkja mögött. Feltűnt neki a magas gyerekszékben ülő kislány, és megkérdezte Kóbor – illetve Otthonülő – Csoutól: – Ő Szu Csou?

Otthonülő Csou lendületesen nemet intett, és megint helyreigazította: – Fordítva. Csou Szu.

Odalépett hozzájuk Szu kisasszony is, és mikor látta, hogy Szung Kang csúnyán köhög, aggódva kérdezte: – Csak nem most jöttél meg, Szung Kang? Vacsoráztál már?

Otthonülő Csou rögtön visszatalált a vendéglős szerepébe, és utasította az egyik pincérnőt: – Hozz egy étlapot!

A pincérnő hozta az étlapot, Csou pedig intett, hogy adja át Szung Kangnak: – Egyél annyit, amennyi jólesik. A ház vendége vagy.

Szung Kang még köhögött, amikor egy kézmozdulattal jelezte, hogy köszöni, nem: – Otthon megvárom Lin Hungot, és majd együtt vacsorázunk.

– Lin Hungot? – Otthonülő Csou meghökkent. – Azt várhatod. Meglépett Sanghajba Kopasz Livel.

Szu kisasszony aggodalmasan rászólt az urára: – Vigyázz már, mit beszélsz!

– Mit vigyázzak? – szólt vissza Csou. – Mindenki láthatta a saját szemével.

De mivel látta Szu kisasszony dühös szemvillanását, nem folytatta, inkább együttérzéssel nézett Szung Kang mellkasára, és a

következő rejtélyes kérdést tette föl: – Levették?

Szung Kang bólintott, de még mindig nem tért magához Otthonülő Csou előző közlése után. Csou gyengéd erőszakkal leültette Szung Kangot, keresztbe vetette lábát, és büszkén mondta: – Miután rád hagytam gyógyászati termékekkel foglalkozó vállalkozásomat, érdeklődésem a vendéglátóipar felé fordult. Hamarosan két újabb Otthonülő Csou Büfét nyitok Liuvárosban, és azt tervezem, hogy három éven belül országosan kiépítem száz büféből álló üzletláncomat...

Szu kisasszony közbeszólt: – Még a két liuvárosi büfét se nyitottad meg.

Otthonülő Csou bosszúsan nézett rá, de nem felelt, hanem Szung Kangnak címezte a folytatást: – Tudod, ki az én első számú vetélytársam? Nem ám Kopasz Li. Ő nem elég nagy. Az én első számú vetélytársam a McDonald's. Azt akarom, hogy az Otthonülő Csou éttermek országszerte megelőzzék a McDonald'sokat, és ennek folytán a McDonald's-részvények árfolyama ötven százalékkal csökkenjen.

Szu kisasszony feszengve mondta: – Nekem még hallgatni is kínos.

Csou megint vetett rá egy dacos pillantást, aztán az órájára nézett, és nyugtalanul felállt: – Majd máskor folytatjuk, Szung Kang. Megyek haza, várnak a koreai szappanoperáim.

Miután Otthonülő Csou eltávozott, Szung Kang is hazament az üres lakásba. Felgyújtotta az összes villanyt, levette a maszkját, álldogált egy darabig a hálósobában, aztán kiment a konyhába, és ott is állt egy darabig. Azután a fürdőszobában álldogált egy kicsit, majd visszament a nappaliba, ahol heves köhögés tört rá. A sebei lüktetni kezdtek, mintha felszakadtak volna a varratai. Úgy fájt, hogy kicsordult a könnye. Hétrét görnyedt kínjában, aztán leült egy székre, két kézzel fogta a mellkasát, és várta az újabb

köhögőrohamot. Amikor a fájdalom alábbhagyott, fölneézett, és azt találta, hogy mindent homályosan lát. Hunyorgott párszor, de a látása nem tisztult ki. Nem értette, mi történt. Egy kis idő után felfedezte, hogy a szemüvege csupa könnymaszat, ezért levette és beletörölte az ingébe, majd visszatette, és akkor megint tisztán látott.

Föltette maszkját, és visszament a ház elé. Még mindig arról ábrándozott, hogy Lin Hung egyszer csak megjelenik. Az utcán nyüzsgő sokaságot groteszknek látta a lámpák és neonok torzító fényében. Ekkor bukkant fel Költő Csao. Egyenest odament Szung Kanghoz, szemügyre vette a maszkját, aztán hátralépett, és felkiáltott: – Szung Kang!

A tömegből kiváló Költő Csaot csak késve ismerte föl Szung Kang, és halkán válaszolt neki. Költő Csao nevetett: – Nem is kellett látnom az arcodat. Rád ismertem a sebészmaszkodról.

Szung Kang bólintott, köhögött párat, kezét a kínzó mellkasi sebeire szorította. Költő Csao részvétellel nézte, és megkérdezte: – Lin Hungot várod?

Szung Kang bólintott, aztán nemet intett, és újból a tömeg felé fordult tanácstalanul. Költő Csao szelíden vállon veregette, és így próbálta vigasztalni: – Fölösleges várnod rá. Megszökött Kopasz Livel.

Erre Szung Kang egész testében megremegett, és rémülten meredt Költő Csaora. Csao sokat sejtetően kacagott, aztán megint vállon paskolta: – Előbb-utóbb úgyis rájöttél volna.

Költő Csao még akkor is rejtelmesen mosolygott, amikor felment a lépcsőn a saját lakásába. Szung Kang lent maradt a kapuban. Vadul kavarogtak benne az érzelmek. Homályosan látott, és szünet nélkül köhögött a maszkja mögött, de már egyáltalán nem fájtak a sebei. Állt, mint a karó az út szélén, míg a tömeg oszlani nem kezdett, és a neonok sorra ki nem aludtak. Amikor minden

elcsöndesült, Szung Kang végre megfordult, és mint egy öregember, bebotorkált a házba – a Lin Hung nélküli házba.

Gyötrelmes éjszakája volt. Egyedül feküdt az ágyban, amit régen Lin Hunggal osztott meg, és úgy érezte, megfagy a takaró alatt, még a takarót is jegesnek érezte. Meg a szobát is. Bár agyában egymást kergették a gondolatok, Otthonülő Csou és Költő Csao megjegyzéseiből felfogta, hogy valami iszonyúan megváltozott. Világos volt, hogy ennek a valaminek a testvéréhez van köze, akiért az életét is odaadta volna, és a feleségéhez, aki szerelmet esküdött neki, míg a halál el nem választja őket. Ezen a ponton azonban nem volt mersze továbbgondolni. Csak forgott, hánykolódott rémülten, álmatlanul.

Másnap reggel fölvette maszkját, és üres szívvel rózta Liuváros utcáit, fogalma sem volt, mitévő legyen. A lába viszont tudta, és elvitte Kopasz Li székházának főbejáratához. Miután a lába megállt, Szung Kang megint elbizonytalanodott. Most mi lesz? Ekkor pillantotta meg a recepciós helyiségből kirohanó Fagyialtos Vangot, aki lelkesen üdvözölte: – Szung Kang, Szung Kang! Hát visszajöttél!

Fagyialtos Vang, miután a liuvárosi milliomosok egyike lett, úgy barangolt mindennap az utcán, mint egy csavargó. Ám ahogy múltak az évek, beleunt a kóborlásba, és elkezdett rendesen bejárni az irodába, mint egy igazi alelnök. Miközben mindenki lázasan futkosott körülötte, ő tunyán üldögélt a főnöki foteljában. Újabb év telt el, s ő az irodai semmittevésbe is beleunt, ezért önként vállalkozott rá, hogy ő lesz a székház fogadóembere. Így legalább el tudott beszélgetni a jövő-menő emberekkel.

Mivel Fagyialtos Vang volt a cég harmadik legnagyobb részvényese, Helyettes Liu nem mert ellenkezni. Utasítást adott, hogy a biztonságiak régi fülkáját bontsák le, és építsenek helyébe egy új, előkelőbb „recepciós helyiséget”, nagy nappalival, nagy hálósobával, nagy fürdőszobával, mindezt Vang részére, az

ötcsillagos szállodák szabványának megfelelően. Nyáron központi klímaberendezés működött benne, télen geotermikus fűtés. A díványt Olaszországból hozatták, az ágyat Németországból, a szekrényt Franciaországból, és volt még egy elnöki íróasztal meg egy ülőgarnitúra. Miután Vang beköltözött az ötcsillagos portásfülkébe, örült, mint majom a farkának, és attól fogva haza se ment. Ahányszor csak találkoztak, az egekbe dicsérte Helyettes Liut, Liu pedig valósággal röpdösött.

Fagylaltos Vangnak a legjobban a csúcstechnológiájú Toto vécé tetszett, ugyanis szarás után az embernek nem kellett kitörölnie a seggét, mert egy vízszög azonnal tisztára öblítette, egy hőlégszög pedig megszáritotta. Helyettes Liunak még arra is volt gondja, hogy a tetőre felszereltesen öt műholdvevő tányérantennát, és elmondta, hogy ezekkel foghatja a Kínánál gazdagabb országok, valamint a Kínához hasonlóan gazdag országok csatornáit, sőt, néhányat a Kínánál szegényebb országok adásai közül is. Így aztán Vang recepciós lakosztálya egész nap a legkülönbözőbb nyelvektől és akcentusoktól visszhangzott, mintha ott tartaná az ENSZ a közgyűlését.

Ekkoriban történt, hogy Fagylaltos Vang legbizalmasabb fegyvertársa, Fogtépő Jü eldöntötte, mostantól más minőségi szinten folytatja a világjárást. Úgy érezte, sem az egyéni, sem a társasutazás nem tud már újat nyújtani, ezért valahányszor új helyre ért, felfogadott egy tolmácsnőt. Unta a festői tájakat, már csak a tüntetések és tömeggyűlések érdekelték. Tucatnál több európai és amerikai országban vett részt demonstrációkon. Politikailag nem volt válogató – mindegy, csak sokan legyenek, ő már sietett is a helyszínre. Ha egy helyen két gyűlést tartottak, a nagyobbikhoz csatlakozott. Tíznél több nyelven tanulta meg a menetelés közben üvöltendő jelszavakat, és gyakran hívta fel Fagylaltos Vangot – ilyenkor váratlan időközökben beharsogott a telefonba valamilyen külföldi szlogent.

Amikor Fagylaltos Vang ezekről a rendezvényekről értesült, azt feltételezte, hogy Fogtépő Jü nagy kulturális forradalmakban vesz részt más kontinenseken, és ahányszor Jü felhívta azzal, hogy tiltakozó menethez csatlakozik valamilyen idegen nagyvárosban, Vang azonnal telefonált Helyettes Liunak, és beszámolt róla, hogy az illető városban kitört a kulturális forradalom.

Fogtépő Jüt nagyon felbosszantotta Fagylaltos Vang ezen értelmezése, és interurbán lefordta: – Falusi tahó vagy, nem értesz te semmit. Ez politika.

Hogy miért lett szenvedélye a politika? Fogtépő Jü így indokolta: – A kényelmes életkörülmények kedveznek a szabadgondolkodásnak, és a gazdagok ezért szeretnek politizálni.

Az indokolás eleinte korántsem volt meggyőző Fagylaltos Vangnak, ám egy nap véletlenül megpillantotta Fogtépő Jüt az egyik külföldi tévécsatornán. A bal profilja tűnt föl egy pillanatra valami felvonuláson. Vang csak ámult és bámult, Jü hatalmasat nőtt a szemében. Amikor Fogtépő Jü legközelebb felhívta, elmondta neki, hogy látta a tévében, de izalmában összeakadt a nyelve. A vonal túlsó végén Fogtépő Jü is csak dadogni tudott felindultságában, úgy rikoltoztak és károgtak felváltva, mint két egzotikus madár. Végül Jü megkérdezte Vangot, hogy fölvette-e a híradórészletet. Fagylaltos Vang bevallotta, hogy nem, mire Fogtépő Jünél elszakadt a cérna, és mindennek elmondta Vangot, mocsadéknak, szemétládának, mocskos bűzlő trágyadombnak. Majd szomorúan szemére hányta legkedvesebb barátjának, hogy elmulasztotta videóra venni a pillanatot, amely őt világhírűvé tette. Fagylaltos Vang szörnyen elszégyellte magát, és ismételten fogadkozott, hogy mostantól biztosan fölvesz minden jelenetet, ahol Jü látható. Attól fogva Fagylaltos Vang tévécsatornáit Fogtépő Jü nyomon követését szolgálták. Ahányszor Fogtépő Jü új országba érkezett, Vang rátapadt az ottani adásokra, és lelkiismeretesen kereste a tüntetésekről szóló tudósításokat. Amikor ilyet talált, úgy meredt a

tévére, mint macska a prédának kiszemelt egérre, kezében távkapcsolójával, lesve a soha ki nem számítható pillanatot, amikor Fogtépő Jü feltűnik a képernyőn.

Miközben Szung Kang az irodaház előtt téblábolt, Fogtépő Jü éppen a repülőgépen ült Madrid és Toronto között, ezért Vang átmenetileg fel volt mentve a tévénézés alól. Most, hogy ilyen hosszú távollét után meglátta Szung Kangot, odarohant hozzá, és bevonszolta magához. Leültette az olasz díványra, és hihetetlen történeteket kezdett mesélni Fogtépő Jüről. Végül felsóhajtott: – Hogyan lett Fogtépő Jü ennyire bátor? Hiszen egy szót sem tud idegen nyelveken, és még sincs olyan hely, ahová ne merne elutazni.

Szung Kang tudatáig egyetlen szava sem jutott el. Gyötörte a fájdalom, lüktetett a mellkasa, nem értett semmit. Csak bámulta meredten Vangot a maszkja fölött. Amikor ráébredt, hogy nincs itt se Kopasz Li, se Lin Hung, már nem tudta, hogy mit keres itt. Ült a díványon egy fél órát, nem szólt egyetlen szót se. Aztán szó nélkül felállt, és kiment Fagyaltos Vang fényűző kapusházából. Vang kikísérte, és közben be nem állt a szája. Amikor azonban kiértek a főbejárathoz, Fagyaltos Vang megtorpant. Még mindig beszélt, de Szung Kang nem hallotta egyetlen szavát sem. Csak nézte üres tekintettel a liuvárosi utcát, aztán nehéz szívvel hazaindult.

73. FEJEZET

Miután Szung Kang hazaért Liuvárosba, hat napon át nem hallott semmilyen hírt a feleségéről. Ezen a hat napon hatszor főzött vacsorát, de mindennap csak egy tál rizst evett. Az ajtót csukva tartotta, és csak azért ment el otthonról, hogy zöldséget vegyen. Sok ismerősével találkozott, és kurta megjegyzéseikből homályosan arra következtetett, hogy valami történt Kopasz Li és Lin Hung között. A többiek fásultnak, közönyösnek látták. A hetedik nap estéjén Szung Kang elővette a családi fotóalbumot, és végignézte a róla meg Lin

Hungról készült fényképeket, aztán felsóhajtott, és becsukta az albumot. Megtalálta azt a fotót, amely róla meg apjáról, Szung Fan-pingről, meg anyjáról, Li Lanról és a testvéréről, Kopasz Liről készült. A fekete-fehér fénykép megsárgult az évek során. Szung Kang újból felsóhajtott, ezt a képet is betette az albumba, és visszafeküdt az ágyra. Arcán folytak a könnyek.

Hétnapi lézengés után Szung Kang végül magához tért. Megrohanták az emlékei, közös élete Kopasz Livel és Lin Hunggal – húsz év pergett le előtte szemvillanás alatt. Most értette meg, hogy Lin Hungnak nem hozzá, hanem Kopasz Lihez kellett volna feleségül mennie. Mikor így összeállt a kép, egyszerre nehéz kő esett le a szívéről.

A nyolcadik nap hajnalán Szung Kang odaült az ebédlőasztalhoz, és fegyelmezetten nekilátott a levélírásnak. Az egyik levelet Lin Hungnak írta, a másikat Kopasz Linek. Bár nagyon gondosan fogalmazott, nem volt biztos minden mondatának helyességében, és számos írásjegy helyes alakjában sem. Eszébe jutott, hogy húszévesen mennyire szeretett olvasni, mennyire szerette az irodalmat. Hogy egyszer írt egy novellát, és Kopasz Li nagyon megdicsérte. Az eltelt évek során azonban könyörtelenül ránehezedett az élet minden terhe, olyannyira, hogy már lélegezni is alig tudott. Felhagyott a könyv- és újságolvasással, és ennek a következményével most szembesült: még egy közönséges levelet sem igen tud megírni.

Szung Kang ezért eszébe véste az összes írásjegyet, aminek az írásmódjában nem volt biztos, aztán felvette maszkját, és elment egy könyvesboltba, ahol kinézte őket egy szótárból. Hazament, és folytatta a levélírást. Sajnálta a pénzt a szótárra, pedig harmincezer jüant hozott haza Lin Hungnak. Nyomasztotta a lelki furdalás, amiért közös éveik alatt sohasem tudott gondoskodni a feleségéről, ezért eltökélte, hogy itt hagyja neki a pénzt, amit végül megkeresett. A következő napokban tízszer is megjárta a könyvesboltot, és az

eladók mindig nevettek, ha meglátták. Azt pusmogták egymás közt, hogy régen Szung Kang volt a főhelyettes, most meg ő a főtudós. Az eladók nem bírták ki, hogy ne szólítsák Főtudósnak, aztán Szótárfőnöknek. Szung Kang nevetett, amikor meghallotta, de nem válaszolt, csak lehajtotta fejét, és szorgalmasan keresgélte az írásjegyeket. Szung Kang, a Szótárfőnök öt napot töltött levélírással, írásjegy-keresgéssel, saját fogalmazásának javíthatásával. Amikor végre befejezte a két levelet, gondosan letisztázta a piszkozatokat, aztán felállt, mint aki súlyos tehertől szabadult meg, és elment a postára borítékért meg bélyegért. Megcímezte a két levelet, felragasztotta a bélyegeket, majd a mellzsebébe csúsztatta a két borítékot.

Egyre kegyetlenebbül fájt a mellkasa. A bénító fájdalomtól nem tudott másra figyelni; lassan kigombolta ingét, és rájött, hogy a vászon beleragadt hónaljában a nyílt sebekbe. Amikor levette az inget, úgy érezte, a húsát tépi fel. Az izzó kintől egész teste remegni kezdett. Megvárta, míg alábbhagy a remegés, aztán fölemelte karját, és látta, hogy a sebszélek megdagadtak és elfertőződtek, a fekete varratok kifeszültek. Emlékezett rá, hogy hat nappal a műtét után kellett volna kivetetni a varratokat, de már tizenhárom nap telt el azóta. Mostanra szinte kibírhatatlanul fájt.

Szung Kang fölkel, keresett egy ollót, aztán fogott egy tükröt, és nekikészült, hogy maga szedje ki a varratait. Attól tartott, hogy az olló nem tiszta, ezért láng felett öt percig sterilizálta. Türelmesen várt további tíz percet, míg az olló kihűlt, végül óvatosan elkezdte vagdosni a fonalakat, míg az olló csupa fekete szál nem lett. A lüktető fájdalom fokozatosan csillapodott, mintha egész teste valami szörnyű feszültségtől szabadult volna meg.

Este a hazahozott pénzt újságpapírba csomagolta, és betette a párnája alá, csak tíz jüant hagyott magánál. Elővette kulcsát, tüzetesen megvizsgálta, majd föltette a maszkját, és kiment a lakásból. Amikor az ajtót nyitotta, visszanézett otthonára és az

asztalon fekvő kulcsra. A lakásban mindent élesen látott, csak a kulcsot homályosan. Gondosan becsukta az ajtót, aztán állt még előtte egy darabig. Arra gondolt, hogy a kulcs odabent maradt – ő már úgyse jön haza soha többé.

Megfordult, átment az utcán, belépett Otthonülő Csou Büféjébe. Még sohasem evett szívószálas gombócot, és most meg akarta kóstolni. De nem látta se Csout, se Szu kisasszonyt. Körülnézett: Szu mama sehol. Mint kiderült, Csou koreai sorozat-rajongót faragott mindkét nőből, úgyhogy hétköznap esténként ebben az időben mind otthon ültek, és megdelejezve bámulták a képernyőt. Szung Kang tévóvázott egy kicsit az ajtóban. A pénztárgépnél egy idegen pincérnő ült. Szung Kang odament hozzá, és pillanatnyi fontolgtatás után alig érthetően azt motyogta: – Hogyan lehet enni...

A pénztárosnőnek sejtelve sem volt, miről beszél: – Mit lehet hogyan enni?

Szung Kang rájött, hogy rosszul fogalmazott, de nem jutott eszébe, hogyan tehetné fel helyesen a kérdést. A szívószálas gombócot evő vendégekre mutatott: – Ezt a szívószálas gombócot...

A vendégek harsogva röhögtek. Egyikük megkérdezte: – Szoptad az anyád mellét kiskorodban?

Szung Kang érezte, hogy ez az ember bohócot akar csinálni belőle, ezért óvatosan azt felelte: – Mindenki szopta.

– És ettél gombócot, amikor már felnőttél?

– Mindenki evett.

– Jól van – mondta az illető. – Akkor megtanítalak rá. Először úgy szopod, mint az anyád mellét, és kiszívod a levelet. Aztán megeszed a gombócot, ahogy a rendes gombócot szokás.

A vendégek majd megszakadtak a röhögéstől, és még a pénztárban ülő pincérnő se állta meg, hogy ne nevéssen. Csak Szung Kang nem nevetett. A vendégek reakálásától valamennyire kitisztult

az agya, visszafordult a pincérnőhöz, és így szólt: – Azt kérdeztem, mibe kerül.

A pincérnő végre megértette. Elvette a pénzt Szung Kangtól, adta a blokkot. Szung Kang a blokkal a kezében sem mozdult a pult előtt. A pincérnő szólt, hogy üljön le nyugodtan, mert tíz perc, amíg a gombóc elkészül. Szung Kang végigmérte a röhögő vendégeket, és a lehető legtávolabb ült le tőlük. Rezzentelen arccal, türelmesen ült ott, mint egy diák a padban, várta a szívószálas gombócát.

Végül kihozták neki. A tálcáról arcába csapott a forró gőz. Szung Kang lassan lehúzta maszkját, szájába vette a szívószálat, és nyomban kiszippantotta a hús levét. A gúnyolódó vendégeknek arcára fagyott a nevetés, mert a folyadék legalább nyolcvan fokos lehetett. Szung Kang azonban úgy szívta fel, mintha hideg víz volna. Miután végzett az egyik gombóccal, folytatta a másikkal. Összesen három gombócból szívta ki a levet, majd fölnézett az elképedt vendégekre, és mosolygott. A mosolyától borsódzott a hátuk, gyanakodni kezdtek, hogy nincs teljesen eszénél. Szung Kang ezután lehajtotta fejét, és szájába tette az egyik gombócot. Miután mind a hármat megette, visszahúzta maszkját, fölállt, és kiment a büféből.

Ekkorra már esteledett, és Szung Kang elindult a lenyugvó nap felé. Most nem lehajtott fejjel ment az utcán, ahogy régen szokta, hanem fölszegte fejét, nézte jobbra-balra a boltokat meg a járókelőket. Amikor a nevén szólították, már nem motyogva felelt, hanem barátságosan intett az ismerősnek. Ha elment egy kirakat előtt, megállt, és szemügyre vette az árukínálatot. Aznap este sok liuvárosi látta a sétáló Szung Kangot. Ahogy később felidéztek, régen olyan volt, mint aki folyton siet valahová: ez volt az első este, amikor csak úgy sétált. Azt mesélték, megállt az összes kirakat előtt, köszönt az összes szembejövőnek, még az utca két oldalán magasodó főnixfákat is érdeklődve nézegette. Öt-hat percre megállt egy zenebolt előtt, két popzenei slágert is végighallgatott, és egy éppen arra járónak megjegyezte: – Nagyon jó ez a két szám.

Amikor elhaladt a posta előtt, elővette a Lin Hungnak és Kopasz Linek címzett két levelet, bedobta a postaládába, majd leguggolt, és bekukucskált, hogy megbizonyosodjék: rendesen beestek. Aztán ment tovább nyugatnak.

Elhagyta Liuvárost, megérkezett a vasúti sínekhez. Leült a sínpar mellett egy kőre, levette maszkját, és élvezettel beszívta az esti levegőt. Körülnézett az aratásra váró gabonatóblákon. Nem messze egy patak csörgedezett, a hanyatló nap bíborpirosa színezte a vizét. Ettől kedve támadt, hogy a magasba nézzen, és úgy találta, az alkonyati égbolt még a földnél is szebb. A nap bíborán izzott, a felhők tündököltek, újabb és újabb színözön árasztotta el őket, mint megannyi égi dagályhullám. Ahogy a sokszínű sugarak kiszámíthatatlanul játszadoztak az égen, Szung Kang úgy érezte, magát a fényt látta meg. Aztán lejjebb szállt a tekintete, még egyszer végignézett a minden irányban messze nyúló, az esti ragyogást hatalmas rózsakertek módjára tükröző gabonaföldeken, és úgy érezte, milliónyi virág veszi körül.

Amikor meghallotta a vonatfütyöt, levette szemüvegét, megtörölte, majd visszatette. Láta, hogy a nap már félig lebukott a láthatár alá, és azt is, hogy ugyanabból az irányból egy vonat közeledik. Felállt, és azt mondta magában, hogy ideje búcsút venni az élők világától. Nem szívesen vált meg a szemüvegétől, de félt, hogy a vonat összetöri. Ezért levette, és arra a kőre rakta, ahol az előbb ült. Megint minden homályos lett. Levetette zakóját, összehajtotta, és rátette a kőre, a tetejére pedig a szemüvegét. Aztán mély lélegzetet vett, és visszahúzta orra-szája elé a maszkját. Elfelejtette, hogy a halottak nem lélegeznek, és félt, hogy idült tüdőbetegségével megfertőzheti a halottkémet. Négy lépést tett előre, és hasra feküdt a sínen, oldalt nyújtott karokkal. A sínre nehezedő melle azonban borzasztóan fáj, ezért egy kicsit előbbre kúszott, hogy a hasa alatt húzódjon az acél, és így már rögtön sokkal kényelmesebb volt. A közeledő vonat megremegtette a sít, így a

saját teste is remegni kezdett. Fölemelte fejét, a távoli eget kémlelte, és nagyon-nagyon szépnek találta. Aztán elfordította fejét, és a rózsálló gabonaföldet nézte, és azt is gyönyörűnek találta. Ekkor – végtelen örömeire – észrevette, hogy a magasban egy sirály repül. A sirály vijjogott, ahogy verdeső szárnyával jött valahonnan messziről. Amikor Szung Kang hátán átdübörgött a mozdony, az utolsó dolog, amit látott, a milliányi virág között magányosan szárnyaló sirály volt.

74. FEJEZET

Kopasz Li és Lin Hung a fehér Mercedesben érkeztek meg Liuvárosba nem sokkal napnyugta előtt, és egyenest Kopasz Li villájába hajtottak. Lin Hung szűzhártyáját műtétileg helyreállították, Kopasz Li pedig rengeteg üzletet kötött Pekingben és északkeleten. Amikor kiszálltak az autóból, olyanok voltak, mintha diadalmas csatából tértek volna meg. Mihelyt beléptek a nappaliba, csöngött a telefon. Helyettes Liu tudatta főnökével, hogy kész a vacsora, és bármikor asztalhoz ülhetnek. Kopasz Li becsukta mobilját, és azt dünnyögte: – Ez a gazember mindenre gondol.

Kopasz Li és Lin Hung letették csomagjaikat a nappaliban, majd átsétáltak az ebédlőbe. Mostanra besötétedett, Kopasz Li felgyújtotta a csillárt. Láta, hogy a vacsora tálalva, és egy csokor rózsa áll vázában az asztal közepén. A rozsdamentes jegesvödörben egy üveg francia vörösbor pihent. Az üveg ki volt nyitva, a dugó visszadugva. Kopasz Li és Lin Hung leültek egymással szemben. Kopasz Li nagyon meg volt elégedve Helyettes Liuval, meg is mondta Lin Hungnak: – Ez a gazember mindent megtett, hogy tökéletes legyen a romantika.

Lin Hung elnézte a tálakat meg a rózsát, és vihogva állapította meg, hogy olyanok most, mint a külföldiek, ha vacsoráznak. Kopasz Li pedig külföldi úriemberhez méltón kivette a vörösbort a jeges-

vödörből, kihúzta a dugót, és öntött egy keveset a saját poharába. Letette az üveget, fölemelte poharát, meglögybölte a bort, beleszimatolt, belekortyolt. – Nem is olyan rossz ez a bor – mondta jóváhagyólag.

Miután felállt, háta mögé tette bal kezét, és a jobbával elegánsan megtöltötte Lin Hung poharát. Lin Hung kénytelen volt nevetni azon, hogy a rendszerint bárdolatlan, mocskos szájú Kopasz Li most milyen kifinomultan viselkedik. Életében először találkozott ilyen eleganciával, meg is kérdezte Kopasz Litől: – Hát ezt meg hol tanultad?

– A tévéből – válaszolta előzékenyen Kopasz Li, majd fölemelte poharát, és várta, hogy Lin Hung is koccintáshoz emelje a magáét. Lin Hung ivott egy parányi kortyot, aztán letette. Kopasz Li viszont egy húzásra kiitta az egészet, mintha ivóversenyen venne részt. Vén kutya volt már ahhoz, hogy új trükköket tanuljon. Odaszólt Lin Hungnak: – Egyél gyorsan, aztán mosdjál meg. Ha készen vagy, feküdj le, és várj meg az ágyban.

E pillanatban Szung Kang éppen Otthonülő Csou Büféjében ült, és életében először szívószálas gombócot evett. A tűzforró húslé megégette a száját, de ő nem érzett semmit. Mire a büféből elindult a várostól nyugatra húzódó vasút felé, Kopasz Li már befalta vacsoráját, és Lin Hungot nógatta, hogy fejezze már be ő is. Ilyen az élet: megeshet, hogy aki a halálba megy, még elgyönyörködik a lenyugvó nap sugaraiban, míg két másik ember, két hedonista élvhajhász mit se vesz észre a naplemente szépségéből.

A nap végül a látóhatár alá bukott, és Liuvárosra rátelepedett a súlyos éjszakai égbolt. Miközben Szung Kang a sínre feküdt a halvány holdfényben, Lin Hung bugyi nélkül várta az ágyon, hogy Kopasz Li kijöjjön a fürdőszobából. Kopasz Li sokáig szöszmötölt, és épp amikor kinyitotta a csapot, újra hívta Helyettes Liu, aki úgy számolt, hogy addigra Kopasz Li már kiment a mellékhelyiségbe.

Lelkiismeretesen értesítette főnökét, hogy a szekrénykében két új műszert talál szűzhártyavizsgálat céljára. Kopasz Li szívélyesen legazemberezte, majd megmosdott, sietve megtörülközött, és kinyitott a szekrénykét, kíváncsian, hogy miféle műszerekről van szó. Meglepetésére valami bányászfelszerelést talált. Nagyot nézett, aztán szeretetteli hangon ismét legazemberezte Helyettes Liut.

Lin Hung hallotta Kopasz Li motozását és hangját a fürdőszobából, de fogalma se volt, mit beszél odabenn. Amikor végre kilépett, Lin Hung döbbsenten meredt rá. Rajta sem volt nadrág, viszont a fején lámpás bányászsisakot viselt, a derekán bőrvet, arra hátul egy akkumulátor volt akasztva, a sisak és az öv között pedig egy kábel kígyózott, akár egy Csing-korabeli hosszú férfi varkocs. Lin Hung elképedt tekintetét látva Kopasz Li bekapcsolta sisaklámpáját, mire hirtelen erős fénysugár vetült a nő lába közé. Kopasz Li büszkén kijelentette, hogy most pedig meg fogja csodálni Lin Hung szűzhártyáját. Mint egy szűk tárnában kúszó bányász, úgy mászott be az ágyba, közben meg hangosan göcögött. Lin Hung végre magához tért elképedéséből, és úgy nevetett, majd megszakadt, mert sose képzelte, hogy Kopasz Lit ilyen öltözékben látja viszont. Úgy nevetett, hogy végül már nem kapott levegőt, és rátört a köhögés. Kopasz Li nek nagyon nem tetszett a reagálása, és fölemelte fejét, így a fénycsóva most a nő mellét világította meg: – Szerinted így viselkedik egy szűzlány?

De Lin Hung annyira kacagott, hogy könnyek potyogtak a szeméből: – Te gyilkos! Jaj, belehalok a nevetésbe!

Kopasz Li mérgesen leült mellé, s miközben a fénycsóva a falon rezgett, megvárta, míg a nő lecsillapodik, aztán ráförmedt:

– A francba, olyan vagy, mint egy lotyó! Mégis, szerinted ilyen egy szűz?

Miután Lin Hung a szája elé tette kezét, hogy elrejtse utolsó kaccanásait, komolyra igazította arcát, és megkérdezte: – Miért, mit

kell egy szűznek csinálnia?

– Amikor először látsz meztelen férfit – okította Kopasz Li –, el kell takarnod a szemedet.

Lin Hung elfojtotta vihogását, aztán két kézzel eltakarta szemét, viszont a combját továbbra is széttárta. Ez sem tetszett Kopasz Linek: – Csak a ringyók teszik szét a lábukat, ha meglátnak egy meztelen férfit. Szűznek eszébe se jutna.

Lin Hung összeszorította lábát, és megkérdezte: – így jó?

Kopasz Li belelendült az okításba: – Azt is el kell takarnod a kezeddal, hogy a férfi ne láthassa.

– Előbb azt akarod, hogy takarjam el a két kezemmel az arcomat – felelte bosszúsan Lin Hung –, aztán meg azt, hogy takarjam el magam ott. Szerinted négy kezem van?

Van benne valami, gondolta Kopasz Li. Ezért hát Lin Hungtól kért tanácsot: – Hogyan csináltad, amikor először voltál Szung Kanggal?

– Be voltam takarózva, és a villany se égett.

Erre Kopasz Li kiugrott az ágyból, eloltotta a villanyt, de így még ragyogóbban világított a sisaklámpája, olyan éles volt a fény, hogy

Lin Hungnak muszáj volt becsukni a szemét. Szólt is Kopasz Linek, hogy kapcsolja ki azt a bányászlámpát, de ő nemet mondott, hiszen akkor nem tudná megnézni a szűzhártyát. Megkérdezte: – Szung Kang hogyan nézte meg?

– Nem nézte meg – felelte Lin Hung. – Túlságosan meg volt illetődve.

– A hülyéje – mondta Kopasz Li. – Én látni akarom. Sokat veszítek, ha nem látom.

Bekúszott Lin Hung combjai közé. Lin Hung két kézzel takarta az ágyékát, nehogy a férfi belenézessen. Kopasz Li próbálta félrehúzni a kezeit, de Lin Hung oldalra hengeredett. Amikor Kopasz Li

visszahengerítette a fenekére, megint két kézzel takarta magát. Néhány hasonló menet után Kopasz Li megelégtelt a küszködést: – Bassza meg, látni akarom!

– De azt mondtad, hogy takarjam el a kezemmel – mondta Lin Hung.

– Baszd meg, az tény, hogy el kell takarnod, de úgy kell megoldanod, hogy egyszerre ellenkezzél és engedjél is nekem!

– Oké – felelte Lin Hung. – Ellenállok és engedek.

Miután Kopasz Li még párszor hiába próbálkozott, Lin Hung végre elvette a kezét az ágyékáról, és visítva rúgkapált, de azért vonakodva széttárta a lábát. Kopasz Li most már nagyon meg volt elégedve: – Remek! Kiváló alakítás!

Kopasz Li bekémlelt a bányászlámpájával, mire Lin Hung megint azt tette, hogy szégyenlős, és eltakarta magát a két kezével. Kopasz Li örömeben felkiáltott: – Pompás! Egészen élethű!

Ekkor viszont Lin Hungnak lett elege. Megkérdezte: – Te miből gondolod, hogy olyan vagy, mint egy fiatal fiú, aki először csinálja? Ezzel a röhejes lámpával olyan vagy, mint egy vén kurvapecér. A férfinak is szégyenlősnek kell lennie egy kicsit, ha először csinálja. Szung Kang például nagyon szégyenlős volt.

Kopasz Li megállapította, hogy van benne igazság, úgyhogy kikapcsolta a lámpát, lecsatolta az övét, és az egész felszerelést bevágta az ágy alá: – Na, most sötét van – mondta. – Most mi vagyunk a két szűz.

Összeölelkeztek, és miután egy darabig simogatták egymást, Kopasz Li betette. Lin Hung felkiáltott, és ez valódi fájdalom volt. Kopasz Li beleremegett az izgalomba. Amióta Lin Hunggal összejöttek, még sohase hallotta így kiabálni. Aztán Lin Hung nyöszörögni kezdett – kínjában, de a kéjtől is. Egész teste verejtékben fürdött, és az élvezet lassanként legyűrte a gyötrelmét. A

teste még sohasem izgult fel ennyire, érezte, ahogy a kínzó fájdalom az egekbe röpíti gyönyörét, ahogy a rakéta állítja pályára az ürrepülőgépet. Orgazmusa úgy tört rá, mint a cunami, a kék hullámába tetőtől talpig beleremegett. Rekedtesen kiáltotta: – Ez fáj...

Ekkorra Kopasz Li úgy érezte, húsz évet visszarepült az időben. Veterán muffvadász volt, de ilyen fokú izgalmat még sohasem érzett. A testük egymást hajszolta egyre élesebb gyönyörbe, Lin Hung szorította őt, ő szorította Lin Hungot. Amikor Lin Hung teste remegni kezdett, beleremegett Kopasz Li teste is. Amikor Lin Hung már közel volt a csúcshoz, már az egész teste rázkódott, Kopasz Li úgy érezte, egy földrengés van a karjában. És akkor az ő orgazmusa is sikoltva szakadt ki belőle.

Utána mozdulatlanul feküdtek, doboló szívvel. Lin Hung alig pihegett, Kopasz Li hangosan zihált. Mindketten olyat élveztek, hogy elszállt az agyuk, a kék ilyen magasságaiba még soha nem jutottak. Mintha fehér hóesésben libegnének lefelé a Mount Everestről. Mindketten úgy érezték, testük a föld felé szállongó papírfoszlány.

75. FEJEZET

Azon az estén Lin Hung – miután átélte élete legdöbbenetesebb orgazmusát – behunyt szemmel, a végsőkéig kimerülten feküdt az ágyon. Aztán, mint a levágásra ítélt bárány, hagyta, hogy Kopasz Li másodszor, harmadszor, sőt negyedszer is lendületesen megkúrja. Kopasz Li ágyában Lin Hung többször is átélte azt az érzést, hogy alig úszta meg a halált. Harmadszorra nem volt hajlandó, és fáradtan emlékeztette Kopasz Lit a paktumukra: naponta legfeljebb kétszer. Kopasz Li azonban nem tűrt ellenkezést, közölte, hogy szűz fiúnak érzi magát, aki először kap ízelítőt a női testből, mint egy kutya, amelyik beleesik a trágyagödörbe, és végre telezabálhatja magát. Ezért hát hogy is lehetne elég két menet? Lin Hungnak nem

volt más választása, mint feküdni zsibbadtan, és hagyni, hogy Kopasz Li harmadszor is neki essen. Azután pedig negyedszer is kedvet kapott hozzá. Lin Hung majdnem elsírta magát, de Kopasz Li megnyugtatta, hogy most szeretkeznek az életben utoljára, mert ezután vissza fogja adni Szung Kangnak.

Amikor éjjel kettőkor Helyettes Liu felhívta, Kopasz Li éppen a negyedik menetet döngette, és Lin Hungnak már csak a kín jutott, a tudat, hogy valahogyan ki kell bírnia ezt a vadállatiságot. Kopasz Li nem izgatta a csörgő mobil, lökődött tovább, csak a kijelzőre vetett egy pillantást. Miután látta, hogy Helyettes Liu hívja, káromkodott egyet, és nem vette föl. Egy kis idő múlva megint csörgött, Kopasz Li megint káromkodott, de most se vette föl. Aztán már egyfolytában csörgött, Kopasz Li pedig tomboló dühvel felpattintotta, és belerikoltott: – Bassza meg, dolgom van! – Ezután Helyettes Liu végre elmondhatta, amit akart. Mint a bombarobbanás, úgy tört ki Kopasz Liból: – Miii?

Sokkolva ugrott ki az ágyból, aztán állt ott, mint egy hülye, meztelenül, tátva marad szájjal. Valahányszor Helyettes Liu valamit mondott, Kopasz Li összerándult. Amikor Liu befejezte, és szétkapcsolt, Kopasz Li még mindig füléhez tartotta a mobilját, mint akinek elment a maradék esze. Pár perc múlva kiesett kezéből a mobil, és akkor rezzent fel, amikor a telefon a padlón kezdett csöngeni. Amikor magához tért, könnyek között kezdte átkozni magát: – Meg kéne halnom, baszd meg. Nem érdelem meg a jó halált, és ha nem autó gázol el, akkor elevenen kell, hogy elégjek. Ha nem égek halálra, akkor jeges vízbe kell belefulladásom vagy autó alatt végezniem...

Lin Hung fáradt volt, mozdulni se bírt. Annyit érzékelt halványan, hogy Kopasz Li rajta van, aztán felveszi a mobilját. A hívás úgy lepattintotta róla, mint egy rugó. Aztán nem hallatszott semmi, aztán pedig Kopasz Li az öklét kezdte rázni, és átkozta magát, és a saját fejét ütötte. Lin Hung kinyitotta a szemét, de nem értette, mi

folyik. Idegesen felült, és azt látta, hogy Kopasz Li mobilja a padlón hever, ő maga pedig úgy zokog, mint akinek megszakad a szíve, és öklével törli szeméből a könnyet, mint egy kisgyerek. Lin Hungot homályos, rossz sejtelem fogta el: – Történt valami?

Kopasz Li arcán patakzott a könny: – Szung Kang meghalt. Az a szemét megölte magát, ráfeküdt a sínre.

Lin Hungnak tátva maradt a szája, iszonyattal nézett Kopasz Lire. Olyan volt, mintha Kopasz Li fél perccel ezelőtt megerőszkolta volna. Kiugrott az ágyból, és gyorsan felöltözött. Aztán már nem tudta, mi a következő lépés. Döbönt tanácstalanság ült az arcán, mintha egy orvos most közölte volna vele, hogy halálos beteg. Egy kis idő múlva eleredt és ömlött a könnye. Ajkába harapott, de nem tudta elfojtani a könnyek áradatát. Meglátta a meztelenül álló Kopasz Lit, és hirtelen elfogta az undor: – Mért nem dögölsz meg? – sisteregte.

– Te kurva – Kopasz Li végre talált egy ellenséget, akire rázúdíthatja haragját. – Szung Kang hullája három órája fekszik az ajtód előtt, várja, hogy kinyisd az ajtót. Te meg összevissza kurválkodszt!

– Ha én mocskos kurva vagyok – robbant ki Lin Hungból –, akkor te mi vagy? Egy aljas strici!

– Ha én egy aljas strici vagyok – vágta rá ugyanolyan dühvel Kopasz Li –, akkor te egy kibaszott bűdös ribanc vagy!

– Ha én egy bűdös ribanc vagyok – mondta elkeseredett dühében Lin Hung –, akkor te rosszabb vagy, mint egy állat.

– Ha én rosszabb vagyok, mint egy állat – Kopasz Li szeme vérvörösen villant –, akkor ki a fasz vagy te? Megölted a férjedet, baszd meg!

– Ha én megöltem a férjemet – visította Lin Hung –, akkor te a saját testvéredet ölted meg!

Erre Kopasz Li sírva fakad. Egyszerre szánalmas figurává zsugorodott. Megindult Lin Hung elé, kitárta karját, és fájdalmasan kiáltotta: – Mindketten megöltük Szung Kangot, egyikünk sem érdemelje halált.

Lin Hung undorodva lökte félre Kopasz Li kezét: – Ne nyúlj hozzám!

Kiment Kopasz Li hálósobájából, le a lépcsőn. Amikor leért a nappaliba, észrevette, hogy Kopasz Li – még mindig pucéran – csak jön utána. Amikor kinyitotta az ajtót, a meztelen Kopasz Li is kilépett a házból. Lin Hung megállt: – Ne gyere utánam!

– Bassza meg, kijön utánad? – kérdezte Kopasz Li, és meztelenül odalépett hozzá. – Én Szung Kangot akarom látni.

– Itt megállsz! – kiabált rá Lin Hung. – Hogy van pofád megnézni Szung Kangot?

– Ha nekem nem lehet pofám, hogy megnézzem – mondta Kopasz Li, miközben bánatosan megállt, sarkon fordult, és ujjával Lin Hungra mutatott –, akkor neked se lehet pofád, te kurva.

– Lehet, hogy nem lehet pofám – bólintott komoran Lin Hung, mintha egyetértene Kopasz Livel –, de ennek a kurvának ő a férje.

– Ő az én bátyám! – kiabált vissza Kopasz Li.

Verte a mellét, és toporzékolt, és csak akkor vette észre, hogy anyaszült meztelen. Ott állt, és nem tudta, mihez fogjon. Amikor Lin Hung odalépett mögé, ő szégyenlősen eltakarta az ágyékát. Lin Hung nem tehetett róla, sajnálnia kellett. Halkan megszólalt: – Jobb lenne, ha visszamennél.

Kopasz Li bólintott, mint egy szófogadó gyerek, és azt motyogta, mikor Lin Hung elment mellette: – Én megkapom a büntetésemet, és te is megkapod.

Lin Hung bólintott, megtörölte szemét: – Engem biztosan utolér a büntetésem.

Őszi szél fújt azon az éjszakán, fénylett a hold. Valaki lepotyogott széndarabokat keresve barangolt a vasúti sínek mentén, és úgy fedezte föl Szung Kang holttestét. Szólt két embernek, aki a vasút közelében lakott. A holttesten egyetlen vérfolt sem volt. A vonat átgördült Szung Kang derekán, és szabályosan kettévágta, de még a ruhája sem szakadt el. Este tizenegykor a vasútnál lakó két ember megérkezett a Szung Kangot szállító talyigával a házuk kapujához. A maszkos Szung Kangot dokkmunkások ismerték föl, akikkel annak idején együtt dolgozott. Megtalálták a kövön a zakóját és szemüvegét is. Miután megbeszélték, mi a teendő, kerestek egy talyigát, ráemelték Szung Kangot, a zakózsebébe tették a szemüvegét, majd leterítették a holttestet a zakójával. Szung Kang nagyon magas volt, így a feje lelógott a talyigáról, a lába pedig a földön vonszolódott. Ezért az egyik munkás húzta, a másik pedig hátul lépdelt, és tartotta Szung Kang lábát. Ekképp vánszorogtak a halotti csendben, Liuváros utcáin. A kerekek alatt zörgött az avar. Néha megállt egy-egy járókelő, és kíváncsian nézte őket. Egyik dokkmunkás sem szólt egy szót se, csak vitték Szung Kangot meggörnyedve, vitték a háza kapujához.

Amikor letették a talyigát, egy kicsit lejjebb tolták a holttestet, így a feje már nem lógott le, és behajlították a lábát úgy, hogy a talpával érje a földet. Aztán tapintatosan bekopogtak, és több mint fél órán át némán vártak, mire megbizonyosodtak, hogy Lin Hung nincs otthon. Egyikük leült a talyiga rúdjára, és vigyázott Szung Kang-ra, míg a másik nekivágott az üres utcáknak, és próbált találni valakit Kopasz Li cégétől. A dokkmunkás tudta, hogy Kopasz Li Szung Kang testvére, és hallotta a szóbeszédet is Lin Hungról meg Kopasz Liről.

A halott Szung Kangot hazahúzták, de nem tudták bevinni a saját lakásába. Ott feküdt hanyatt a talyigán a házuk előtt. A rúdon ülő munkás kifejezéstelen arccal nézte, ahogy a szél telefújja levéllel a holttestet. Volt, ami a fáról hullott le, volt, amit a földről kapott fel egy-egy szellőkés. Éjjel kettő körül végre visszajött a másik

dokkmunkás Helyettes Liuval.

Helyettes Liu megállt a talyiga előtt, rámeredt Szung Kangra. Fejét csóválta, majd félreállt, hogy felhívja Kopasz Lit, aztán visszament a talyigához, és akkor már hármásban vártak Szung Kangék háza előtt. Három óra tájban megjelent az üres utcán Lin Hung, hol egy lámpa fénykörébe ért, hol kilépett a fényből. Rezzenetlen komolysággal lépkedett, fejét lehajtva, keresztben fogva a vállát, olyan volt, mintha az életből lépne ki és vissza minduntalan.

Odament a talyigához, kerülve a három férfi tekintetét, aztán megfordult, a kapuhoz lépett. Miközben kinyitotta, visszanezett a talyigán fekvő, levelek földre holttestre. Nyílt az ajtó, s odabent vaksötétség fogadta. Lin Hung visszanezett Szung Kangra, és muszáj volt visszamennie hozzá; a talyiga fölé hajolva lesöpörte a leveleket. De nem Szung Kang arcát látta meg, hanem a maszkját. Letérdepelt és sírva fakadt, egész testét rázta a zokogás, miközben lehúzta a maszkot. A holdfényben is jól látta a halott békés arckifejezését. Sírt, és reszkető kézzel simogatta a férfi arcát. Az arcot, amely annyiszor mosolygott rá boldogan, amelyen nem is oly rég a vágyódás kifejezése ült, amikor a vonaton jött haza Liuvárosba. Ez az arc most élettelen volt, és hideg, mint a sötét éjszaka.

76. FEJEZET

Lin Hung néma hajnalt élt meg. Rájött – miután Szung Kangot a régi munkástársai letették az ágyra –, hogy a férje lényegében ketté van szelve. Amikor a két férfi fölemelte Szung Kang lazán összekötött két felét a karjánál és a lábánál fogva, a holttest olyan volt, mintha kettéhajtották volna. Hátsója a betonpadlón súrlódott, miközben a testéről potyogott az avar. Miután lefektették, összehajtott teste ismét kiegyenesedett, és a rajta marad néhány levél is az ágyra hullott. Helyettes Liu elment a két dokkmunkással, és a hajnal előtti órákban Liuvárosra síri csend nehezült. Lin Hung

ült az ágyon, átkarolta mellig felhúzott térdét, meredten nézte a békés arcú Szung Kangot és a békés leveleket, közben arcán folyt a könny, és gondolatai a teljes kuszaságból váltottak át a teljes tisztaságra meg vissza.

Zavarodott perceiben olyan magányosnak érezte magát, mint a legsötétebb éjjél. Világos perceiben úgy érezte, Szung Kang beszél hozzá, mosolyog rá, megy mellette, és gyengéden simogatja. Ezek voltak drága, közös titkaik, amikről illetéktelen nem tudhatott. Most véget ért a húsz közös évük, és soha többé nem lesznek közös élményeik. Lin Hung úgy érezte, egész testén végigfut a hideg, a magány hidege. Egyre csak azt mondta magának, hogy ő gyilkolta meg Szung Kangot; emiatt aztán meggyűlölte saját magát, és sikítani lett volna kedve. Nem sikított, de belemarkolt a hajába, és teljes erőből megrántotta. A hajszálai belevágtak az ujjába, véres lett a keze. Összetörve bámulta az immár örök nyugalomban fekvő Szung Kangot, és újra meg újra megkérdezte: – Miért kellett elmenned?

Aztán rátört a megaláztatás érzése, mikor eszébe jutott, mennyire magányos volt férje távozása után, és mit kellett elviselnie a láncdohányos Liu igazgató elvtárstól, és megint nem bírta ki sírás nélkül. – Elmentél, mielőtt megmondhattam volna, min mentem át.

Másnap reggel Lin Hung megkapta a levelet, amit Szung Kang az öngyilkossága előtt adott fel neki. A hatoldalalás levél minden sora a szívébe markolt. Szung Kang leírta, hogy nagyon boldog volt közös éveik során, és megköszönte Lin Hungnak, hogy kitartott mellette. Megvallotta, hogy amióta beteg a tüdeje, többször is megfordult a fejében, hogy szét kellene költözniük, de Lin Hung azt mondta neki, hogy ő nem hagyja el sosem, történjék bármi. Ennek tudatában nem bánja, hogy meg kell halnia. Kéri Lin Hungot, bocsássa meg neki, hogy eldobja magától az életét, és ne gondoljon rá rossz érzésekkel. Az a húsz év, amit vele töltött, jobb volt, mint húsz élet, amit bárki más nő mellett töltött volna, és ezért most nem sajnál semmit. Szung Kang azért is töredelmesen bocsánatot kért, hogy búcsú

nélkül ment el több mint egy éve. Csak azért tette, hogy annyi pénzt keressen, amiből Lin Hung gondtalanul élhet majd. Sajnálja, hogy nem bizonyult elég tehetségesnek a pénzkeresésben, és csupán harmincezer jüant tudott hazahozni, oda tette be a párna alá. Reméli, hogy miután Lin Hung megszabadul a gyász terhétől, kényelmesen él majd, hiszen megérdemli. Végül leszögezte, hogy nem gyűlöli Kopasz Lit, és végképp nem gyűlöli Lin Hungot, sem saját magát. Most csak megtette az első lépést, és majd megkeresi Lin Hungot a másik világban. Bízik benne, adódik rá alkalom, hogy újra találkozzanak, és attól fogva együtt maradnak mindörökre.

Lin Hung újra és újra elolvasta Szung Kang levelét, és annyit sírt, hogy könnyei eláztatták mind a hat oldalt. Aztán – még mindig zokogva – felállt, levetkőztette Szung Kangot, és elkezdte mosni a halott testét. Amikor észrevette a két vörös duzzanatot a mellkasán, riadtan markolta meg a törülközőt, megtörölte a duzzanatokat, és akkor szeme elé tűntek a hóna alatti gennyes sebek. Remegni kezdett tetőtől talpig. A szeme vissza-visszatért Szung Kang sebeire, és látását mindig elhomályosították a könnyek, megtörölte a szemét, és újrakezdte a sebek tüzetes vizsgálgatását, amíg a szeme újra el nem homályosult. Nem értette, hol szerezte Szung Kang a sebeit, és egyáltalán, mi történt Szung Kanggal, miután elutazott. Mozdulatlanul állt egy darabig, kezében a törülközővel. Sírt, a fejét csóválta, összezavarodott, nem értette.

Végül kicsomagolta a harmincezer jüant, amit Szung Kang gondosan újságpapírba csavart és a párna alá rejtett. Ekkor Lin Hung majdnem elájult. Térdelt, de a lába így is majdnem cserbenhagyta, nézte az ágyon szétszóródott papírpénzt, és ekkor értette meg a jelentőségét. Egyenként fölvette és gondosan összehajtogatta a bankjegyeket. Miután látta azokat a duzzanatokat Szung Kang mellkasán és hóna alatt a sebeket, tudta, hogy a bankjegyeket mind a férfi vére és veritéke itatja át.

Amikor öt nap múlva elhamvasztották Szung Kangot, a

liuvárosiak viszontláthatták Lin Hungot, és mindenkinek feltűnt, mennyire vörös és dagadt a szeme. Könnye addigra már nem maradt, kifejezéstelen tekintete furcsamód távolságtartónak rémlett. Amikor Szung Kang holttestét betolták a kemencébe, nem jajongott gyászában, ahogy az emberek várták volna, hanem behunyta szemét, és hangtalanul azt mondta Szung Kangnak: – Akármit cselekedtem is, te vagy az egyetlen ember, akit életemben szerettem.

Kopasz Li is megkapta Szung Kang levelét, és neki is patakzott a könnye, mikor elolvasta. A levélben Szung Kang felidézte tragikus gyermekkorukat, és hogy egymásra voltak utalva, csak így maradhattak életben. Kitért arra is, hogy miután elment falura, hány és hány órát gyalogolt, hogy láthassa Kopasz Lit. Hogy amikor tizennyolc évesen hazajött Liuvárosba munkát keresni, Kopasz Li mennyire örült, hogy kulcsot másoltathat neki; hogy milyen boldogok voltak mindketten, amikor megkapták első fizetésüket. Aztán szóba hozta Lin Hungot, és e ponton örömtelivé vált a hangja, valami büszkeségféle is érződött az írásjegyeiből, ahogy visszaemlékezett rá, hogy Lin Hung nem Kopasz Libe, hanem őbelé, Szung Kangba lett szerelmes. Szung Kang elárulta Kopasz Linek, hogy titokban öccse minden sikerének nagyon örült. Anyjuk a halála előtt arra kérte, hogy gondoskodják Kopasz Liről, ezért most örül, hogy ha viszontlátja anyjukat, nincs mit megbánnia, s elmondhatja neki, milyen remek ember lett Kopasz Li. Aztán a hangja ismét szomorú lett, amikor elbeszélte, mennyire hiányzik neki az apjuk, Szung Fan-ping, és ha nem lenne az a családi fotó, még arra sem emlékezne, hogyan is nézett ki a papa. Remélte, hogy ennyi sok év után a papa mit sem változott, és ha találkozik vele az alvilágban, rögtön megismeri. A levél utolsó oldalán Szung Kang arra ösztökélte Kopasz Lit, hogy gondoskodják Lin Hungról, tekintettel testvéri szeretetükre. Szung Kang levelének utolsó sora így hangzott: „Egyszer azt mondtad nekem, Kopasz Li, hogy ha az ég helyet cserél a földdel, mi akkor is testvérek maradunk. Most én mondom neked:

Ha élet és halál választ el, mi akkor is testvérek maradunk.”

Ahogy Lin Hung, Kopasz Li is újra meg újra elolvasta a levelet, és valahányszor a végére ért, pofon vágta magát, és felüvöltött kínjában. Mióta Szung Kang meghalt, Kopasz Li más ember lett. Nem ment be többé dolgozni, hanem egész nap hallgatagon ült a villájában. Senki nem léphetett be hozzá, csak Helyettes Liu. Amikor Liu jelentést tett a cég tevékenységéről, Kopasz Li úgy bámult rá, mint óvodás az óvó nénire. Amikor pedig Liu befejezte, és várta az eligazítást, Kopasz Li kinézett az ablakon, és felsóhajtott: – Sötétedik.

Egy idő után Helyettes Liu kénytelen volt egy kicsit sürgetni Kopasz Lit: – Főnök Li, jónak látod-e, ha én...

Kopasz Li megfordult, és nyomorúságos hangon azt mondta Helyettes Liunak: – Árva lettem.

Lin Hung, amikor átnézte Szung Kang hagyatékát, két olyan dolgot fedezett föl, amit oda kellett adnia Kopasz Linek: a családi fotót és a Kopasz Li gyárigazgatói kinevezéséről szóló okmány másolatát, amit Szung Kang gondosan, kézzel vetett papírra. Amikor Kopasz Li átvette a két borítékot Helyettes Liutól, az egyikből kicsúszott a családi fotó, és leesett a földre. Kopasz Li letérdelt, fölvette, aztán elindult az íróasztalához a fotóval és a másik borítékkal. Miután leült, kihúzta az egyik fiókot, és kajtatni kezdett benne, míg nem talált egy másik családi fényképet. Megnézte a két fotót, aztán mindkettőt a fiókba tette. Miközben visszament Helyettes Liuhoz, kinyitotta a másik borítékot, és meglátta a kézzel lemásolt kinevezési okmányt. Megtorpant, és értetlenül bámult a szövegre, csak akkor jött rá, hogy mi ez, amikor meglátta a pecsétet, amit Szung Kang rajzolt meg piros tintával. Forogni kezdett vele a világ, és elterült a földön.

A hamvasztás napjáig nem tette ki a lábát a villájából. Amikor elindult, nem kérte sem a BMW-jét, sem a Mercedesét, hanem

gyalog ment a krematórium felé, és a szeme könnyben úszott. Amikor Szung Kang földi maradványait betolták a kemencébe, Lin Hung nem sírt, de Kopasz Li némán zokogott. Miután kilépett a krematóriumból, még mindig patakozott a könnye. A fekete BMW és a fehér Mercedes lassan követte, de Kopasz Li elragadta a düh, és ráordított mindkét sofőrre, hogy tűnjenek a kocsijukkal a szeme elől. Aztán megtörölte könnyes szemét, és egyedül ballagott tovább. A béméskodók elképedve mondták: – Ki hitte volna, hogy Kopasz Li a nagypofájúsága mögött ilyen érzélgős regényhős?nő?

Kopasz Li nem az irodájába ment vissza, hanem a Jótétemény Művekbe – azaz most már a Liuvárosi Gazdaságkutató Részvénytársaságba. Az a kinevezési levél, amit Szung Kang oly lelkiismeretesen másolt le, rengeteg régi emléket élesztett föl Kopasz Liben. Évek óta nem látta tizennégy hűségese udvaroncát, és most rettentően kezdtek hiányozni.

Kopasz Li hirtelen felbukkanása meglepte a két nyomorékot, akik most is sakkoztak és közben veszekedtek. Nyomban felkiáltottak: – Igazgató Li! –, és lelkesen rohantak hozzá, de az egyik elvágódott a földön, a másik meg nekiesett az ajtófélfának. Kopasz Li úgy bánt velük, mintha a saját fiai lettek volna. Annak, amelyik elesett, segített föltápáskodni, annak pedig, amelyik nekizuhant az ajtófélfának, megmasszírozta a fejét. Aztán kézen fogta a két nyomorékot, és elindult velük a többi tizenkét hű udvaroncához. A nyomorékok izgatottan kiáltozták: – Megjött Igazgató Li! Megjött Igazgató Li!

A három gyengeelméjű és a négy vak meg is hallotta, de az öt süket persze nem. A négy vak gyorsabban reagált, mint a három idióta, és botjukkal kopogtatva elősiettek. Sajnos, csak az egyiknek sikerült kijutnia, a másik három beszorult az ajtónyílásba, egyik sem volt hajlandó előreengedni a másikat. – Igazgató Li! – kiáltozták, és a szemük résnyire szűkült, miáltal a szájuk idétlenül nagynak látszott. A három gyengeelméjű is kapcsolt, és egyszerre rohantak az

ajtó felé. Amikor meglátták Ropasz Lit, mind elbődültek: – Igazgató Li! –, de ki már nem jutottak, mert az ajtót elállta a három vak. Ám ettől még megpróbáltak kitörni, fel is döntötték a három vakot. Megint csak Kopasz Li volt az, aki talpra segítette őket. Ezek után az összes nyomorék, gyengeelméjű és vak udvaronc hűségesen körülvette, úgy vonultak be a nagy tárgyalóba. Az öt süket – aki már ott üldögélt – végre megértette, mi ez a nagy hűhó, és mind felpattantak. Az a két süket, aki tudott beszélni, ugyancsak elbődült: – Igazgató Li! –, a három süketnéma pedig lelkesen tátozott. Kopasz Li megállt közöttük, és egyik „Igazgató Li!” köszöntést hallotta a másik után. Amikor úgy érezte, már eleget hallotta, intett, hogy üljenek csak le. Miután a tizennégy hű udvaronc helyet foglalt, egyszerre kezdtek hadrikálni, mígnem az egyik nyomorék rájuk kiabált, hogy maradjanak csendben. A másik nyomorék közben az öt sükettel szemben ült le, és ismételten nyitotta-csukta a száját. Így sikerült elérni, hogy az értekezlet résztvevői gyorsan elhallgassanak. Az egykori – nyomorék – gyárigazgató így szólt a másik tizenhárom hű udvaronchoz: – Üdvözöljük Kopasz Lit, aki eljött hozzánk, hogy beszédet mondjon!

Tapsolt mind a tizennégy hű udvaronc, de Kopasz Li intésére azonnal abbahagyták. Kopasz Li végigjártatta szemét a hívein, és felsóhajtott: – Mindnyájan megöregedtetek. Én is megöregedtem.

Amikor a három gyengeelméjű ezt meghallotta, nyomban összeverte a tenyerét, nehogy megint lemaradjon. Az öt süket nem tudta, mit mondott Kopasz Li, de amikor az idióták tapsolni kezdtek, gyorsan ők is csatlakoztak. A négy vak aztán vakon úszott az árral, és ugyancsak tapsolt. A két nyomorék kissé helytelennek érezte Kopasz Li szavainak ilyen fogadtatását, de kénytelenek voltak ők is felzárkózni a többiekhez. Kopasz Li egy újabb intéssel jelezte, hogy csöndet kér, és így szólt: – Nem helyes, ha megtapsoljátok, amit most mondtam.

A két nyomorék, valamint a négy vak rögtön abba is hagyta. Az öt

éles szemű süket is követte példájukat. A három idióta tovább tapsolt, de amikor látták, hogy mindenki más abbahagyta, ők is elbizonytalanodtak, és leengedték kezüket. Kopasz Li körülnézett a tárgyalóban, majd kibámult az ablakon át a fákra, és felsóhajtott. Aztán megint. Hű udvaroncai egytől egyig elkomorodtak. Kopasz Li ekkor érzelemtől fűtött hangon felidézte, hogyan toppant be húsz évvel ezelőtt először a Jótétemény Művekbe. Közben beszélt, előhúzta mellzsebéből a kinevezési papír Szung Kang-féle másolatát, széthajtogatta, és fennhangon olvasni kezdte. Mikor a végére jutott, fölemelte, hadd lássa a tizennégy hű udvaronc is. Keserűen nevetett, és azt mondta: – Ez egy kézírásos másolat. Az eredeti a megyei Közjóléti Iroda irattárában található. A tetején a pecsét valamikor vörös volt, de mostanra megsárgult. Szung Kang másolta le a saját kezével, és ő rajzolta meg a pecsétet is. Gondosan megőrizte egész idő alatt, mert örült a sikeremnek. Még pulóvert is kötött nekem, a Fényes Távlatok Hajója volt rajta...

Kopasz Linek elfúlt a hangja, nem bírta folytatni. A két nyomorék és a négy vak aggódva várt, a három gyengeelméjű azonban, aki nem értett semmit az egészből, azt hitte, hogy Kopasz Li befejezte a beszédet, és nyomban lármásan tapsolni kezdett. Az öt süket most óvatosabb volt, látván Kopasz Li megtört arckifejezését. A két nyomorék odasúgta a három lelkes idiótának: – Most nem illik tapsolni.

Az idióták körülnéztek, és mivel sejtették, hogy valami nincs rendjén, abbahagyták a tapsot. Kopasz Li ekkor gyötrődő arccal elkezdte mesélni Szung Kang meg az ő közös gyermek- és ifjúkorának történetét. Amikor eljutott addig, hogyan halt tragikus halált Szung Fan-ping a buszállomás előtt, és hogyan maradtak később magukra Szung Kanggal, képtelen volt folytatni. A két nyomorék a könnyeit törölgette, a négy vak pedig a botját szorongatta, és világtalan szemükből folyt a könny. Amikor az öt süket látta, hogy Kopasz Li mennyire össze van törve, bánatát

szemük a szívébe továbbította, és ők is olyan keservesen zokogtak, mint a két nyomorék. A három gyengeelméjű is észlelte, hogy Igazgató Lit valami nagyon gyötri, és az összes kollégájuk zokog, úgyszólván mennydörgő bömbölésben törtek ki, elnyomva a többiek csöndes hüppögését.

A következő tíz napot Kopasz Li az úgynevezett Liuvárosi Gazdaságkutató Részvénytársaságban töltötte, mindennap újból és újból elmesélte múltjának történeteit. Ő már nem sírt, de a tragikus fordulatok hallatán hű udvaroncainak mindig újra eleredt a könnye. A fogyatékos dolgozók bánata sokat segített abban, hogy megvigasztalódjék, mintha saját bánatát valahogy átruházta volna rájuk. Miközben történeteket mesélt az életéből, mindig kérte őket, hogy ne hagyják el magukat, de minél jobban igyekezett megnyugtatni udvaroncait, annál jobban elkeseredtek, és annál vigasztalanabban sírtak.

Végül Kopasz Li mégiscsak visszament dolgozni, hogy teljesítse Szung Kang utolsó kívánságát. Megkérte Helyettes Liut, hogy hívja össze üzlettársait, ügyfeleit és az összes ismerős gazdag embert, és meghívta őket egyik éttermébe, háromnapos tofulakomára. Miután Helyettes Liu összeállította a meghívottak listáját, egész nap nem szállt le a telefonról, mindenkit értesített arról, hogy meghalt Kopasz Li testvére, Szung Kang, és felkérte őket, hogy vegyenek részt a Szung Kang emlékére rendezett tofulakomán. Az egész napos szakadatlan telefonálásban elment a hangja, de végül is sikerült meginvitálnia Kopasz Li minden üzleti partnerét egész Kínából, továbbá számos fontos embert a városból és a tartományból, viszont a névtelenek és szegények közül senkit nem hívott meg.

Kopasz Li tofulakomája reggelivel kezdődött, ebéddel és vacsorával folytatódott. A vendégek némelyike órákon át ült a repülőn, aztán még pár órát buszozott, hogy estére megérkezessen, ezért Kopasz Li késő éjszakáig meghosszabbította a halotti tor időtartamát. Szung Kang hamvasztásán találkozott ugyan Lin

Hunggal, de úgy keresztülnéztek egymáson, mintha idegenek volnának. Most három napig álltak az étterem ajtajában. Mindketten fehér kendervászon leplet és fekete karszalagot viseltek. Az összes VIP adott Lin Hungnak egy-egy borítékot, benne több ezer vagy akár több tízezer jüannal. Lin Hung mindennap hatalmas zsák pénzzel jelent meg a bankban, és betette a számlájára. Három nap alatt száznál több borítékot gyűjtött össze, és az emberek úgy becsülték, több millió jüant is kaphatott. Az a hír járta, hogy az ujja kisebesedett, a csuklója görcsöt kapott, a szeme vérekes lett a pénzsámlálásban.

A tofulakoma végén Kopasz Li így szólt Lin Hunghoz: – Szung Kang megkért, hogy gondoskodjak a jólétedről. Kívánsz még tőlem valami mást?

– Ennyi elég – mondta Lin Hung.

EPILÓGUS

Eltelt három év. Emberek születtek, emberek haltak. Öreglő Kuan eltávozott e világból, ahogy Szabó Csang is, ám ugyanebben a három esztendőben világra jött három Kuan és kilenc Csang nevű újszülött. Nappal éjszakát követett, és Liuváros mindig pótolta veszteségeit.

Senki sem tudta, Szung Kang halála után mi zajlott Lin Hung szívében, csak az tudódott ki, hogy otthagyta kötödei állását, és kiköltözött a házból, ahol férjével együtt laktak. A tofulakomán összegyűlt pénzből új lakást vett, ahol egyedül élt, fél éven át teljes elzártságban. A liuvárosiak ritkán látták, és amikor felbukkant, mindig valami fagyos kifejezés ült az arcán – mindenki úgy mondta: özvegyarca van. Csak maroknyi éles szemű embernek tűnt fel, hogy fokozatosan megváltozott, meg is állapították, hogy egyre divatosabban öltözködik. A régi lakás már fél éve üresen állt, amikor Lin Hung egyre gyakrabban jelent meg a nyilvánosság előtt, és ezzel véget ért elszigeteltségének a korszaka. Felújította a régi lakást, és szépségszalont nyitott benne. Attól fogva mindig zene szűrődött ki a szalonból, neonok villogtak, és fellendült az üzlet. Amikor a liuvárosi férfiak idejöttek, nem használtak olyan parasztos szavakat, mint „hajvágás”, hanem divatszóval közölték, hogy a „sztájliszt” majd „megfazonírozza a kurva hajamat”.

Ugyanezen időben, az utca túloldalán Otthonülő Csou továbbra is azt hirdette, hogy három éven belül száz büféből álló Otthonülő Csou-láncot nyit Kína minden vidékén. De miután három évig naphosszat ezt ígérgette, nemcsak hogy Liuvároson kívül nem nyitott egy árva büfét, de a tervezett liuvárosi két egység ügyében sem lépett előre. Attól még gátlástalanul hetvenkedett azzal, hogy felére nyomja le a McDonald's részvényárfolyamát. Szu kisasszony hozzászólt a nagyzolásához, és tudta, hogy ha Csou napközben

nem mondhat nagyokat, este meg nem nézheti a szappanoperáit, az számára rosszabb, mint a halál.

Otthonülő Csou Büféjében változatlan volt az üzletmenet, de Lin Hung szépségszalonja csöndben kezdett átalakulni. Kezdetben volt három férfi sztájliszt és három hajmosónő. Ám egy év sem telt el, és egyik lány érkezett a másik után az ország minden tájáról. Mindegy, hogy magasak voltak vagy alacsonyak, kövérek vagy soványak, szépek vagy csúnyácskák, mind ugyanolyan kivágott topot és szuper-miniszoknyát hordtak. Összesen huszonhármán voltak, és miután megérkeztek Liuvárosba, mind ugyanabban az ötemeletes házban laktak. Az ott lakó családok sorra kiköltöztek, köztük volt Költő Csao is. Aztán Lin Hung kibérelte az összes garzont, felújította őket, majd két-két lányt költöztetett minden lakásba. A ház ettől fogva visszhangzott a legkülönfélébb kínai nyelvjárásoktól és táj szólásoktól.

A lányok nappal békésen aludtak, de amikor eljött az este, huszonhárom rikítóan sminkelt és csicsásan öltözött lány sereglett össze a szépségszalonban, és csábosán hívogatták a vendégeket, mint huszonhárom piros újévi lampion. A férfiak megálltak odakint, és lopva sandítottak befelé, a lányok pedig kihívóan kacsingattak vissza. Aztán a szépségszalon olyan lett, mint egy feketepiac, emberek alkudoztak minden zugában. A férfiak óvatosan beszéltek, mintha kábítószert vennének, a lányok pedig rámenősen, mintha szépítőszert árulnának. Miután ki-ki talált magának egy lányt, és megállapodott az árról, a férfiak és választottjaik felmentek valamelyik emeletre, közben buja poénokat sütögettek el. Mihelyt beléptek a szobába, a legkülönbözőbb kiáltásokat és zörejeket hallatták, így az ötemeletes ház valóságos szexállatkertté vált, a férfi és női szeretkező hangok teljes arzenáljával.

Liuvárosban mindenki úgy emlegette a házat, mint a helyi vöröslámpás negyed, és mivel Otthonülő Csou Büféje éppen szemközt üzemelt, az ő forgalma is látványosan megnőtt. Régen a

büfé tizenegykor bezárt, most azonban huszonnégy órán át nyitva volt. A házból kilépő férfiak és nők tömegestül megtöltötték a szemközti büfét hajnali négyig-ötig. Ott ültek, és szippantgatták a szívószálas minigombócaikat.

Akad-e Liuvárosban ember, aki pontosan megjósolhatta volna Lin Hung életútját? Mint ártatlan és könnyen piruló fiatal lány kezdte; aztán rajongó, szerelmes fiatalasszonnyá nőtt fel, erényes feleséggé, aki mindenestül Szung Kangnak szenteli életét; átalakult örült szeretővé, aki tébolyultan szeretkezik Kopasz Livel; magányos özvegyé, teljes elzárkózásban élő, rezzenetlen arcú magányos nővé, a szépségszalon tulajdonosává; végül madámmá, igazi üzletasszonnyá, aki minden ügyfelének tartogat egy mosolyt. Miután ezek a rikítóan sminkelt fiatal nők feltűnedeztek Liuvárosban, Lin Hung társasági modora is szívélyesebb, könnyedebb lett. A kis hölgyek nem Lin Hungnak, hanem Madame Linnek hívták, és lassanként a liuvárosiak is így kezdték szólítani. Lin Hungnak immár két arca volt: valahányszor potenciális vevő lépett be az ajtón, az üzletasszony sugárzó mosoly kíséretében, mézesmázos hangon szólt hozzá, de ha olyan férfival találkozott, akivel szakmailag nem volt dolga, arra jéghideg szemmel nézett, és nem sok szót pazarolt.

Bár mostanra Madame Lin szeme körül, homlokán jó néhány ránc húzódott, nagyon divatos volt a megjelenése, csupa testhez álló fekete ruhát hordott, amik hangsúlyozták a telt keblét és gömbölyű fenekét. Sohase vált meg a mobiljától, úgy szorongatta, mint egy színarany rögöt. A mobilja éjjel-nappal csöngött, ő pedig belemosolygott, s a hívókat így titulálta: Irodaigazgató Elvtárs, Igazgató Úr, Kedves Bátyám. Majd ezt mondta: – A régiek közül páran elmentek, és jött néhány új lány, mind fiatalok és csinosak.

Ha a következő mondat ez volt: – Átküldők egyet önhez, hogy szemügyre vehesse –, akkor a hívó VIP-ügyfél lehetett, vagy nagyhatalmú tartományi tisztségviselő, vagy a tartomány valamelyik

vezető üzletembere. Ha valami egyszerű melós telefonált, akkor is mosolygott, de egészen más hangon csak annyit mondott: – Nálunk minden lány nagyon csinos.

Kovács Tung is VIP-ügyfél volt. Elmúlt hatvan, a felsége pedig egy évvel még idősebb. Tung szupermarketláncához három üzlet tartozott. Mindenki Főnök Tungnak hívta, csak az alkalmazottainak nem engedte, ragaszkodott hozzá, hogy ők Kovács Tungnak szólítsák, mert ez szerinte férfiasabban hangzott.

A hatvanegynéhány éves Kovács Tung olyan fickós volt, mint egy húszéves legény, és ha csak meglátott egy fiatal lányt, úgy csillant fel a szeme, mint a pénzre bukkanó tolvajnak. Kövér feleségének az ötvenes éveiben két műtétje volt: kivették a fél gyomrát és az egész méhét. Miután a szervezete csődöt mondott, és csonttá-bőrré aszott, a nemi ösztöne is teljesen elsorvadt. Kovács Tung azonban tele volt életerővel, és hetente legalább kétszer kellett neki a szex. Minden egyes alkalom akkora gyötrelmet jelentett a feleségének, hogy már nem akart tovább élni. Azt mondta, mikor a férje végez, ő mindig úgy érzi magát, mint egy újabb méheltávolítás után, és legalább fél hónap kellene, hogy felépüljön. Kovács Tungra azonban pár nap múlva megint rájött a kangörcs.

Felesége életben akart maradni, ezért eltökélte, hogy nem engedi többé magához, emiatt Tung permanens dührohamban élt, mint egy vadkan, amelyik nem jut kocához. Otthon tányérokat vagdosott a földhöz, a szupermarketjeiben ordította az alkalmazottaival. Egyszer még egy vevővel is összeverekedett. Felesége félt, hogy ha ez a tombolás nem marad abba, előbb-utóbb valami történni fog. Vagy elcsábítja Tungot egy másik nő, vagy lesz egy halom szeretője, de akár így, akár úgy, az a pénz, amit megfeszített munkával szedett össze, és amiből nem szívesen költött egy jüant se, valami idegen nő zsákmánya lesz. A feleség, miután számba vette a lehetőségeket, végül rászánta magát, hogy elküldje férjét Madame Linhez, ahol valamelyik lány majd kigyógyítja túlfűtöttségéből. A lányoknak

borravaló kell, Madame Lin az ügyintézési díjat számítja föl, egyik sem pénz – de mivel Tung feleségét kétségbe ejtette minden előre nem látott kiadás, szeretett úgy gondolni rá, mint orvosi költségre. Így meg tudta nyugtatni magát azzal, hogy az a pár jüan jó helyre megy: férje megelőző kezelésére.

Kovács Tung mindig döngő léptekkel állított be Madame Linhez – feleségével az oldalán. Az asszony félt, hogy az urát becsapják, ezért ragaszkodott ahhoz, hogy személyesen segítsen a lányok kiválasztásában, és ő állapotodjon meg az árról. Csak a számla rendezése után távozott, és otthon várt Kovács Tungra, hogy meghallgassa beszámolóját.

Amikor Tung először jött haza a kurvázásból, a feleségének nagyon nem volt ínyére, hogy az embere több mint egy órát foglalkozkodott a lánnyal, és követelte, hogy válaszoljon: beleszeretett abba a lotyóba, vagy nem. Kovács Tung azzal vágott vissza, hogy a pénz már ki volt fizetve, akkor miért ne kapja meg, ami érte jár? – Ezt hívják úgy, hogy a nyereség arányos a befektetéssel.

Az asszony úgy gondolta, férjének igaza van, és attól fogva csak azt akarta tudni, de mindig, hogy a lány elég sokáig nyújtotta-e szolgáltatását. Korosodó férfi létére Tung még elnyűhetetlen volt, és ahányszor prostihoz ment, egy óránál tovább dolgozott rajta. Felesége nagyon meg volt elégedve, úgy érezte, a befektetésük tisztas nyereséget hoz. Tung olykor-olykor nem teljesített jól, néha még fél óra sem telt el, máris befejezte, ilyenkor a felesége úgy érezte, nem megfelelő a hozam. Ezért aztán stratégiát váltott, és heti két kurvázás engedélyezéséről heti egyes programra váltott át.

Kovács Tung súlyos megaláztatásnak érezte, hogy az asszony takarékosági megfontolásból mindig viszonylag csúnya lányokat választott. Eleinte azzal vigasztalta magát, hogy nincs velük semmi baj, ha nem is túl csinosak, legalább fiatalok. Fokozatosan azonban elvesztette a nem csinos lányok iránti érdeklődését, és így egyre

kevesebb muníciója maradt az ágyi ütközetekre. Madame Lin házában volt egynéhány nagyon csinos lány, és Kovács Tung nyálcsorgatva nézte őket. Könnyörgött a feleségének, hogy egyszer ilyet is válasszon neki, de az asszony nem állt kötélnek, mondván, hogy amelyik szebb, az drágább is, ennélfogva drasztikusan megnövekednének a kiadásaik. Kovács Tung megesküdött rá, hogy ha egyszer csinos lány kerülne a keze közé, legalább két óráig le se szállna róla, és így a befektetés megtérülne.

Házasságuk hosszú évei alatt Kovács Tung mindig büszkén, peckesen járt-kelt egy lépéssel a felesége előtt. Főleg amióta a boltját, majd a szupermarketláncát megnyitotta, büszkeségét csak fokozta üzleti sikere, a feleségét pedig gyakran lehordta meg szidalmazta. Most viszont gyakran megesett, hogy nem átallott térden állva, könnyek között esdekelní az öregasszonynak egy csinos lányért. Amikor a felesége így látta, és eszébe jutott a férfi hajdani fennhéjázása, nagyot sóhajtott, és fejcsóválva mondta: – Miért ilyen nyámnyilák a férfiak?

Végül beleegyezett, hogy hagyományos és nemzeti ünnepeken keres neki egy csinos lányt. Kovács Tung úgy fogadta az ígérést, mintha fejedelmi kegyben részesült volna, azonnal futott egy naptárért, és listát készített az ünnepekről. A holdújévvvel kezdve előbb a hagyományos kínai ünnepeket írta föl, úgymint: az őszi aratási holdünnepet, a *tuanvut*, azaz a sárkánycsónakok ünnepét, a *csung-jangot*, azaz a két kilences ünnepét, a *csingminget*, vagyis az ősök ünnepét és így tovább. Aztán hozzáírta a munka ünnepét, az ifjúság napját, a hadsereg megalakulásának napját, október 1-jét, vagyis a nemzeti ünnepet, a pedagógusnapot, Valentin-napot, az agglegények napját és az öregek napját, valamint külföldi ünnepeket is: mindenszenteket, karácsonyt, a hálaadás napját, végül a nemzetközi nőnapot és a nemzetközi gyermeknapot. Mikor Kovács Tung elsorolta feleségének, hány különböző ünnepet talált, az asszony hátrahőkölt, és rekedtesen felkiáltott: – Ó, egek!

Aztán megkezdődött a lázas alkudozás. Kovács Tung felesége először a külföldi ünnepeket akarta kihúzni a listáról, ezzel a nacionalista indokkal: – Mi kínaiak vagyunk, nem tartjuk meg a külföldi ünnepeket.

Kovács Tung nem értett egyet. Több mint egy évtizede volt üzletember, és természetesen többet tudott a világról, mint a felesége, aki tehát most megkapta a magáét: – Nem tudod, milyen korban élünk? Hát a globalizáció korában. A hűtőnk, a tévénk, a mosógépünk mind-mind külföldi márka. Eszedbe jutna olyan butaság, hogy csak mert kínai vagy, nem használsz külföldi márkájú holmit?

A felesége kinyitotta száját, de nem jött ki rajta szó. Végül egyszerűen csak annyit mondott: – Feladom, te vagy az okosabb.

Miután a külföldi ünnepek rajta maradtak a listán, Kovács Tung felesége a *csingmingre* csapott le az ősi kínai ünnepek közül: – Ez a halottak ünnepe, úgyhogy nem sajátíthatod ki magadnak.

Kovács Tung ezzel sem értett egyet: – A *csingming* az elhunytakat gyászoló élők ünnepe, mondom, az élőké. Ezen a napon minden évben előbb az én szüleim, aztán a te szüleid sírját látogatjuk meg. Már miért ne számítana?

Felesége hosszan fontolgatta a hallottakat, és a végén megint elismerte: – Te vagy az okosabb. Feladom.

Így a *csingming* is megmenekült. Ezután az asszony határozottan kikelt az ifjúság napja, a pedagógusnap és a gyermeknap mint kurvázási alkalom ellen. Kovács Tung beleegyezett a pedagógusnap kihagyásába, de a többihez ragaszkodott, Kijelentette: ahhoz, hogy ilyen szép kort érjen meg, át kellett vészelnie nehéz gyermekkorát és ifjúságát, majd ellentmondást nem tűrően leszögezte: – Lenin elvtárs is arra tanított, hogy „aki elfelejti a múltat, elárulja a jövőt”.

Több mint egy órán át huzakodtak. Kovács Tung felesége a végén megint beadta a derekát: – Te tudsz többet, feladom.

A vita tárgya végül a nemzetközi nőnap lett. Az asszony megkérdezte: – Mi közöd neked a nőnaphoz?

– Pontosan azért, mert nőnap – felelte Kovács Tung –, ilyenkor kell szereznem magamnak egy nőt.

Felesége hirtelen összeroskadt, és könnyét törölgetve mondta: – Mindegy, mit beszélek én, veled úgyse tudok vitatkozni.

Kovács Tungnak a sikeren felbuzdulva újabb ötlete támadt: – Van még két ünnep, a te születésnapod meg az enyém.

A felesége most már tényleg dühbe gurult, és ráripakodott: – Szóval még az én születésnapomon is kurvák után futkosnál?

Kovács Tung ráébredt, hogy hibát követett el, és azonnal helyesbített. Fejét csóválva elhessentette még a gondolatát is: – Jaj, nem, persze hogy nem! A születésnapodon nem megyek sehova, veled töltöm az egész napot. A születésnapomon se megyek sehova, azt a napot is veled töltöm. A két születésnap a mi Tiszta Napunk, és nemcsak hogy nem fekszem le más nővel olyankor, de rájuk se nézek.

Kovács Tung ezen utolsó engedménye pontosan elég volt, hogy együgyű felesége azt higgye: végre ő győzött. Önmagával elégedetten mondta: – Akárhogy is, nem érek a nyomodba se.

A feleség továbbra is személyesen elkísérte Kovács Tungot Madame Linhez, és minden hagyományos ünnepen és egyéb jeles napon a férfi megkapta a bonuszt: a szokásosnál többbe kerülő lányt. Roppantul irigyelték ezért a liuvárosi házasemberek, és megállapították, hogy Kovács Tung csakugyan szerencsés fickónak született, ha ennyire belátó és felvilágosult felesége van, aki támogatja a kurvázásban, miközben ő maga tiszta marad. Azt szűrték le mindebből, hogy ha Tungból egy kupac kutyaszar lenne, akkor is rátalálna a kutyaszarok szerencséje – *ennyire* szerencsés fickó. Aztán ránéztek a saját feleségükre, akivel biztosan nem lehetett értelmesen beszélni, és biztosan merev volt a gondolkodása, egyik

kézzel a férj pénztárcáját markolta, másikkal meg a derékszíját. A férfiak ilyenkor felsóhajtottak, és ha összefutottak Rovács Tunggal, halkán megkérdezték: – Hogyhogy téged így üldöz a szerencse?

Mire Rovács Tung barátságosan, szerényen csak azt felelte: – Nincs más szerencsém, csak az, hogy jó feleséget találtam magamnak.

Ha a felesége is vele volt, hozzáfűzte: – Olyan jó asszony ez, hogy nincsen párja, és ha vörös lámpással átkutatnád az eget, a földet és a tenger mélyét, akkor se találnád mását.

Amikor az asszony elkezdte Madame Lin házába kísérrni, hogy befizessen neki a lányokra, Kovács Tung dührohamai egy csapásra abbamaradtak. Eltűnt az a fennhéjázó viselkedés is, amitől felesége annyit szenvedett évtizedeken át, nem ordította már az alkalmazottaival, olyan udvarias és kifinomult lett, mint egy értelmiségi, soha egyetlen csúnya szó nem hagyta el a száját. Felesége nagyon meg volt elégedve az átváltozásával, mert nemcsak hogy elenyészett a pökhendisége, hanem egyenesen alázatos férjé vált. Azelőtt még vásárolni se ment el vele, most pedig vitte a szatyrát; azelőtt semmit se volt hajlandó megbeszélni vele, most pedig mindenhez kikérte az engedélyét. Kovács Tung még a cége igazgatótanácsi elnökét is leváltotta, és a feleségét nevezte ki a helyére, míg ő beírta a társaság elnökének címével. Ezért a feleségének kellett aláírnia az összes céges papírt – fogalma se volt az üzletmenetről, csak azt tudta, hogy amit a férje elébe tesz, alá kell írnia. Ha mások hoztak papírokat, soha nem volt hajlandó semmit szignálni, amit nem értett pontosan – kivéve, ha már rajta állt a férje aláírása. Kovács Tung felesége nem volt többé háziasszony, hanem minden reggel bement a munkahelyére a férjével együtt. Többet törődött az öltözködésével és a sminkjével, olyannyira, hogy márkás ruhákat kezdett hordani, márkás rúzszt kent a szájára. A vállalat alkalmazottai meghajlással üdvözölték, ahányszor csak látták, és emiatt úgy érezte, igazi karriert csinált. Szeretett másokat kioktatni,

és ha olyan nőekkel találkozott, akik hozzá hasonlóan évtizedekig háziasszonyok voltak, megpróbálta felvilágosítani őket arról, hogy a nőknek nem szabad mindenestül a férfiakra bízniuk magukat, hanem a saját lábukra kell állniuk. A kiselőadás végén elismételte a divatos jelszót: – Felszínre kell hoznunk a bennünk rejlő értékeket.

Kovács Tung jól észbe véste az összes hagyományos és modern ünnepet, így hát ő lett Liuváros két lábon járó naptára. Amikor a liuvárosi nők azt szerették volna, ha férjük új ruhával lepi meg őket, csak odaszóltak Kovács Tungnak: – Lesz mostanában valamilyen ünnep?

Amikor a liuvárosi férfiaknak ürügy kellett, hogy este a barátaikkal madzsongozhassanak, ők is Kovács Tungot kérdezték: – Milyen ünnep van ma?

Amikor a gyerekek valamilyen játékért nyaggatták a szüleiket, és Kovács Tung véletlenül arra járt, ők is megkérdezték: – Tung bácsi, ugye, ma van gyereknap?

Így lett Kovács Tungból a híres liuvárosi Ünnepkirály. Megújult lendülettel vetette magát a munkába, és nemcsak a szupermarketjeinek a forgalmát növelte meg, hanem terjeszkedett is: háztartási cikkek nagykereskedelmével kezdett foglalkozni. Sok liuvárosi bolt szerezte be áruját Kovács Tung cégétől, s így a nyeresége negyedévről negyedévre nőtt. Felesége bizonyos volt benne, hogy ez az ő saját ragyogó taktikájának köszönhető, mert amióta időben közbelépett, hogy megoldja Kovács Tung libidóválságát, a férje megtelt energiával, és a cége napról napra gyarapodott. A nyereség növekedéséhez képest igazán semmiség volt a lányokra költött pénz. Kovács Tung felesége úgy érezte, hogy a haszon máris jóval meghaladta a befektetést, és néha még arra a pazarlásra is rászánta magát, hogy ünnepen kívül fizessen be a férjének valami csinos, első osztályú lányra.

A hatvanas házaspár hetente kétszer felkaptatott a lépcsőn

Madame Lin bordélyába – Kovács Tung lelkes mosollyal, a felesége zihálva –, és közben beszélgettek, nem törődve azzal, hogy ki figyel oda. Miután először megtörtént, hogy a felesége ünnepen kívül is csinos lányt engedélyezett Tungnak, az üzletember mindig ilyet akart. Megállt a ház előtt, és úgy könyörgött a feleségének, mint gyerek a szüleinek valami játékszerért: – Édesem, drágám, kérlek, keress nekem egy luxuskurvát.

Felesége azonban vezérigazgatói határozottsággal utasította el: – Nem, ma nincsen se hagyományos, se másféle ünnep.

Mire a férfi a vezérigazgató beosztottjának behízelt hangján jelentette: – Ma is nagy összeg érkezett a céges számlánkra.

Amikor a vezérigazgató ezt meghallotta, elmosolyodott és bólintott: – Jól van, keress nekem egy luxuskurvát.

A Madame Linnél dolgozó lányok közül egyik sem kedvelte Kovács Tungot, sőt megállapodtak abban, hogy ki nem állhatják, mert ha egyszer belekezd, nem lehet leállítani. Már ősz a haja meg a szakállá, de az ágyban olyan, mint egy huszonéves, csak éppen ő adja a legkevesebb borraivalót. Ráadásul mindig vele jön az a csökkent értékű felesége, aki árengedményt követel, ez pedig fárasztó, kemény alkudozáshoz vezet, ami egy óráig is eltarthat. Miután az asszony beszél pár percet, muszáj innia egy kis vizet, és újabb percek telnek el, mire összeszedi magát, és csak e pihenő után képes folytatni az egyezkedést. Minden lány úgy érezte, hogy Kovács Tung kiszolgálása fárasztóbb, mint négy másik férfié, de csak annyit fizet, mint egyetlen vendég, és abból az árból is engedni kell. Ezért senki sem akart Kovács Tunggal foglalkozni, de minthogy fontos ember volt Liuvárosban, és Madame Lin egyik VIP-ügyfele, nem tagadhatták meg tőle a szolgáltatást. Ahányszor Tung és Tungné kiszemelt egy lányt, az illető savanyúan nevetett, és megjegyezte: – Ez van. Megint el kell játszanom Lej Fenget, a forradalom mártírját.

Siker Liu – alias Író Liu, alias Píár Liu, alias Helyettes Liu – most

már CEO Liu volt, és szintén Madame Lin VIP-ügyfele. Szung Kang halála után Kopasz Li kinevezte vezérigazgatónak, azaz CEO-nak, de miután Ügyvezető-helyettes Liuból Vezérigazgató Liu lett, ő rájött, hogy nem tetszik ez a megszólítás, és kérte, hogy hívják inkább CEO Liunak. A liuvárosiak viszont úgy találták, hogy a rövidítéssel együtt ez inkább japánosan, mint kínaiul hangzik, ezért lerövidítették Cé Liura. Siker Liu alakváltozata, a szegény agglegény Író Liu így alakult tovább igazi milliommossá Cé Liu néven. Márkás olasz öltönyöket hordott, és azzal a fehér BMW-vel járt, amit Kopasz Li a rendelkezésére bocsátott, és egymillió jüannal kivásárolta magát a házasságából, mondván, hogy ezzel kárpótolja feleségét az elvesztett ifjonti ártatlanságáért. Ily módon sikerült megszabadulnia attól a nőtől, akit már húsz éve megpróbált otthagyni, majd beszerzett egy, kettő, három, négy, sőt öt csinos lányt barátnőnek. Ahogy ő fogalmazott: csupa napsugárlányt. Házát mindig a szépség tavasza töltötte be, de attól még nem tudott ellenállni a csábításnak, hogy Madame Linnél kirúgjon a hámból. Ahogy ő mondta: miután majdnem minden este otthon vacsorázik, muszáj átruccannia Madame Linhez, hogy egzotikus ízekkel csiklandozza ínyét.

Soha ennyire még nem nézte le Költő Csaot. Csao még mindig azzal büszkélkedett, hogy szüntelen, kemény munkával úzi magasztos mesterségét, Cé Liunak viszont az volt a véleménye, hogy a szavakkal való pepecselés, amit Csao művel, az öngyilkosság egy formája, ennyi erővel foghatna is egy kötelet, amire felakasztja magát. Cé Liu négy ujját feltartva sorolta fel Költő Csao nagy kudarcait: – Már harminc éve ír, azóta, hogy egy stencilezett folyóiratban közölt egy négysoros verset. De ennyi év alatt egy árva pöttyöt se publikált. És még ő nevezi magát Költő Csaonak. Jobban illene hozzá a Stencilezett Folyóiratban Egyszer Megjelenő Csao név.

Költő Csao, aki évek óta munka nélkül tengődött, hasonlóképpen megvetette Cé Liut. Mikor hírért hallotta a Liu-féle kudarclistának, meg annak, hogy stencilköltőnek hívta, először dühbe gurult, de

aztán fölényesen kacagott, és közölte, hogy ő bizony nem tartaná fel a négy ujját egy olyan karrierista jellemzésére, mint Cé Liu, mert egy feltartott ujj is több, mint amit megérdemel. De azért fölemelte a mutatóujját, és annyit mondott: – Eladta a lelkét.

Miután kiköltözött a liuvárosi bordélynegyedből, olcsó szobát bérelt a város nyugati szélén, közvetlenül a vasútnál. Naponta száznál több vonat dübörgött el az ablaka előtt, és a szoba mindig úgy beleremegett, mintha földrengés lenne. Remegett az asztala, a két széke, az ágya, a szekrénye, beleremegtek a tálkái, az evőpálcikái, de még a mennyezet is. Csao az áramütés okozta rángáshoz szokta hasonlítani az olcsó szoba remegését, és ez a hasonlat borzasztóan tetszett neki. Éjszakánként, amikor egy-egy vonat megrengette a szobát, azt álmodta, hogy villamosszékekben ül, és könnyes szemmel mond búcsút a halandók világának.

A nyomorgó Költő Csao abból a pénzből élt, amit Madame Lin fizetett havonta a régi lakásáért, és noha mindennap öltönyben járt, az is egyre gyűröttebb és piszkosabb lett. A liuvárosiaknak már húsz éve csak színes tévéjük volt, és most kezdtek átszokni a nagy felbontású plazmatévékre és projektorokra, míg Költő Csao még mindig a 29 centis fekete-fehér tévéjét nézte. Mivel gyakran elment a kép, Csao gyakran kószált hóna alá kapott televíziójával a liuvárosi utcákon, hátha talál valakit, aki megjavítja, de már senki sem értett hozzá, és kénytelen volt saját kezűleg helyrehozni. Rájött, hogy ha lekever a készüléknek egy pofont, mintha valakinek az arca lenne, akkor visszajön a kép. Néha azonban hosszas pofozás után sem javult meg, ezért kénytelen volt fiatalságának csodafegyverére, a köríves lábsöprésre hagyatkozni, és visszarúgni belé az életet.

A hajdan udvarias és kifinomult Költő Csao zsémbes, cinikus ember lett, egyfolytában mocskosul káromkodott. Miközben Cé Liut széplányok csapata vette körül, Csaonak nem volt nő az életében, és kénytelen volt beérni egy régi poszterrel, amit felszögezett a lepusztult lakás potyogó vakolatú falára. Azt bámulta mohón – mint

aki süteményeket fest magának, hogy csillapítsa éhségét. Nem akadt két lábon járó nő, aki visszanezett volna rá, és amikor egyszer idős özvegyekkel próbált szóba elegyedni, azok is átláttak a szitán, és a szemébe mondták, hogy előbb saját magát tartsa el valahogyan, aztán jusson eszébe a társkeresés. Csao mélyebbre már nem is süllyedhetett volna a kétségbeesés mocsarába. Sok évvel azelőtt volt egyszer egy elegáns és vonzó barátnője, és egy esztendőn át szerelmesekként jártak egymás oldalán, de aztán Költő Csao egy fenékkal két lovat akart megülni, Lin Hung után koslatott, és nem elég, hogy Lin Hungot nem sikerült meghódítania, de a barátnője is összeállt valaki mással.

Közben Cé Liu eltaszított felesége – noha nagyon elégedett volt a bankszámlájára érkezett egymillió jüannal – gyakorta megállt az utcán, és keserves sírásra fakadt, felpanaszolván Cé Liu szívtelenségét és kegyetlenségét. Most is tíz ujját tartotta a magasba, ám ezzel nem az együtt hálásaik számát jelezte, hanem azt, hogy húsz éven át boldog hitvesi kapcsolat fűzte őket egymáshoz. Elmondta, hogy ama húsz évben főzött és mosott Cé Liura, és gondját viselte örömben, bajban egyaránt. Amikor Cé Liut kirúgták, és nem talált munkát, ő nem hagyta el, sőt, még több szeretettel gondoskodott róla. Elmondása szerint a teste olyan volt, mint a kályha télen – melengette férjét – és a jégkocka nyáron – hűsítette, ha felhevült. Könnyek között panaszolta, hogy Cé Liunak most már mindene a pénz, a fejében pedig nincs gondolat, csak a szex érdekli. Annak idején fennkölt gondolkodású íróember volt, elegáns a járása, finom a beszéde. Azért szeretett bele, s ment hozzá felségül, mert ő volt író Liu, de most Író Liu nincs többé, s az ő férje sem létezik már, odalett mindörökre.

Ekkor a hallgatóság egyik tagjának eszébe jutott Költő Csao, és az illető megpróbálkozott a kerítéssel: – Ha igaz is, hogy Író Liu nincs többé, Költő Csao még létezik. Még mindig agglegény, noha fél évszázados jubileumához közeledik. Igazi főnyeremény.

– Hogy Költő Csao? Főnyeremény? – Horkant fel. – Még az agglegények végkiárusításán se lenne rá vevő.

Liu felesége a gazdag liuvárosi hajadonok közé sorolta magát, és mélységesen sértő volt számára, hogy valaki egy napon említse azzal a nyomorult agglegénnyel, Költő Csaoval. Ingerülten tette hozzá: – Arra még egy letojt tyúk se nézne kétszer.

Költő Csao, akire még egy letojt tyúk se nézett volna kétszer, gyakran megfordult Fagyaltos Vang ötcsillagos portásfülkéjében, elüldögélt az olasz pamlagán, simogatta a francia szekrényét, heverészett a német ágyán, és ha alkalma adódott, hogy a Totó automata vécével mosassa és száríttassa meg a valagát, azt se hagyta ki. Mindig elismeréssel adózott a falon függő HD plazmatévének. Megjegyezte, hogy több milliméterrel vékonyabb, mint az a verseskötet, amelynek megjelentetésére készül, és hogy a tévén fogható csatornák száma még nagyobb, mint ahány vers lesz a kötetében. Amikor Fagyaltos Vang hírért vette a könyv küszöbön álló kiadásának, üdvözlőlapot küldött, amelyben gratulált, és afelől érdeklődött, hol lát majd napvilágot a nagy mű: – Ugye nem Liuvárosban?

– A, dehogy – válaszolta Csao. Eszébe jutott, hogy a Szűzszépségverseny idején Kóbor Csou mondott valami távoli helyet, és most hirtelen felbuzdulásában kölcsönvette: – A Brit Virgin-szigeteken fogjuk kiadni.

Fagyaltos Vang élete fényűző volt és unalmas. Napról napra azzal foglalta el magát, hogy a különféle tévécsatornákon próbálta nyomon követni Fogtépő Jü politikai tevékenységét, és a róla szóló elbeszélésekkel zúdított nyakon boldog-boldogtalant. A liuvárosiak lassan ráuntak ezekre a sztorikra, és elkezdték Hsziang-lin fivérnek titulálni, Lu Hszün novellájának kényszeres ismétlésekbe bocsátkozó hősnője, Hsziang-lin nővér nyomán. A végén Költő Csao volt az egyetlen, aki nem unta halálosan Vang meséit; minden

alkalommal feszülten figyelt, látszott rajta, hogy lenyűgözik a hallottak, és megerősítette Fagylaltos Vangot abban a hitében, hogy az életben elég egyetlen igazi jó barát. Költő Csao érdeklődését valójában a Vang óriási hűtőjében talált italok tartották fenn – az üres üvegek lassanként égisz toronyba halmozódtak.

Ekkor történt, hogy az országon végigsöpört a japánellenes érzület hulláma. A tévéhíradók, az újságok, az internetes oldalak mind tele voltak a sanghaji és pekingi japánellenes felvonulások képeivel. Miután tömördek liuvárosi látta, hogyan verik szét Sanghajban a japán üzleteket, hogyan gyűjtják fel a japán autókat, nem akartak kimaradni a jóból, és nagy transzparenszekkel megindultak az utcán, valami szétverhető vagy felgyújthatót keresve. Amikor a tömeg rátalált Kopasz Li szuszivendéglőjére, lelkesen odavonult, és betörte az ablakait, majd kihordta a székeket, és két órán át égette őket, bár az egyéb berendezési tárgyak felgyújtásától tartózkodott. Kovács Tung látta, mi folyik, és tudta, hogy ebből semmi jó nem sülni ki, úgyhogy leszedette az összes japán árut a szupermarketek polcairól, a bejárat fölé pedig hatalmas bannert feszített ki, ezzel a felirattal: nálunk semmiféle japán termék nem kapható!

Miután Fogtépő Jü végigjárta a világtérkép politikailag forró pontjait, Fagylaltos Vangot egyáltalán nem érdekelte többé Költő Csao, mert hazajött az *igazi* legjobb barátja. Vang bezárta a luxusportásfülke ajtaját, és a kívül rekedt Költő Csao csak az ablakon belesve csodálhatta Fagylaltos Vang óriási hűtőjét, miközben a nyálát nyeldekelte, és sóhajtozva gondolt az odabent rejtőző sok hűvös italra.

Vang kutyahúséggel követte Fogtépő Jüt, bármerre járt. Korán reggel indult hazulról, és késő este ért csak vissza. Sőt, éjszakánként arról ábrándozott, hogy egy ágyban aludhatna Jüvel. A liuvárosi japánellenes tüntetések igazából már lefutottak, de új erőre kaptak, miután Fogtépő Jü hazatért. Ahányszor csak megszólalt, tíz nyelven sorjázta a politikai jelszavakat; ezeket a liuvárosiak könyv nélkül

megtanulták, és tíz nap múlva már ők is bármikor elharsogták az idegen nyelvű szlogenek tetszés szerinti sorozatait. Fogtépő Jü nem volt már száz jis körzetben a legjobb fogász, ellenben most, miután világszerte belekóstolt a zavargásokba, úgy nézett ki és úgy beszélt, mint egy igazi politikai vezető: „Számptalan politikai viharban edződtem”, ahogy ő fogalmazott.

Fogtépő Jü elhatározta, magával viszi Fagylaltos Vangot Tokióba, hogy együtt tiltakozzanak Koidzumi Dzsuniciró japán miniszterelnöknek a Jaszukuni szentélyben teendő rendes évi látogatása ellen. Fagylaltos Vang, amikor erről értesült, azt morogta: – Egy kézen meg tudom számolni, hányszor tettem ki a lábamat Liuvárosból, nemhogy az országból, és most ez azt akarja, hogy elmenjek másoknak az országába, és tiltakozzak az ő miniszterelnökük ellen? – Fagylaltos Vangnak nagyon nem tetszett az ötlet. Óvatosan fölvetette: – És mi lenne, ha itt, Liuvárosban tiltakoznánk?

– Ha Liuvárosban tiltakozunk, te csak egy hang leszel a tömegből.
– Fogtépő Jü politikai ambíciókat táplált, és eszerint igazította el Fagylaltos Vangot: – De ha Tokióba megyünk tiltakozni, igazi politikus lehet belőled.

Vang rá se bagózott a tömegekre meg a politikusokra: őt csak Fogtépő Jü érdekelte. Bálványozta barátját, és tudta, hogy sokkal szélesebb a látóköre, mint neki magának, ezért úgy gondolta, hogy ha követi Fogtépő Jüt, abból baj nem lehet. Megnézte öregedő arcát a tükörben, és az futott át az agyán, hogy már majdnem leélte az életét, és még egyszer se járt külföldön. Ezért összeszorított foggal elszánta magát, hogy elkíséri barátját Tokióba. Amíg Jü politikai tevékenységet folytat, ő majd turistáskodik.

Cé Liu nagyon komolyan vette a cég második és harmadik legnagyobb részvényesének tokiói útját, és intézkedett róla, hogy az újonnan leszállított Toyota Crown szedán vigye ki őket a sanghaji

repülőtérré. Cé Liu csupa jó szándék volt. Elmondta, hogy ebben a vadonatúj luxuskocsiban még senki sem ült, ezért Jü és Vang igazi szűz autón utazhat.

Fogtépő Jü és Fagylaltos Vang a fényűző recepciós épület olasz díványán várakozott. Amikor Jü látta, hogy megérkezett értük a japán autó, magához intette a sofőrt, és szenvtelen hangon azt mondta neki: – Kérem, hozzon egy nagy vaskalapácsot.

A sofőr egy kukkot sem értett az egészből. Tanácstalanul nézett Fogtépő Jüre, majd Fagylaltos Vangra, de Vang sem értett semmit. Jü viszont sürgette a sofőrt: – Tegye, amit mondtam.

Fagylaltos Vang nem tudta, mire kell a kalapács, de biztos volt benne, hogy amit Fogtépő Jü mond, annak úgy kell lennie, úgyszólván még sürgette is a sofőrt: – Menjen! Gyorsan!

A sofőr bamba képpel távozott, Fagylaltos Vang pedig megkérdezte Fogtépő Jüt: – Mire kell az a kalapács?

– Japán gyártmány – mutatott Jü az utcán álló Toyota Crown szedánra, és az olasz pamlagon keresztbe vetve lábát így folytatta: – Ha japán autón indulunk el, hogy Japánban tiltakozzunk, az politikailag nagyon kockázatos lépés.

Vang végre megértette, és huzamosan bólogatott. Arra gondolt, hogy Fogtépő Jü csakugyan lenyűgöző személyiség és született politikus, Cé Liu meg nincs eszénél. Pontosan tudhatja, hogy Japánba mennek politikai tiltakozás céljával, és mégis japán szedánt küld értük, ezzel is mutatva, hogy az égvilágon semmi érzéke a politikához.

Ekkor a sofőr megjött a kalapáccsal, és a recepciós épület ajtajában várta Fogtépő Jü utasítását. Jü csak intett: – Verje szét? – Mit?

– Verje szét a japán gyártmányt – mondta Fogtépő Jü, még mindig szenvtelen hangon.

– Miféle japán gyártmányt?

Jü kimutatott az ablakon a szedánra: – Azt a kocsit.

A sofőr riadtan hátrahőkölt. Rámeredt a két részvényesre. Lassan kihátrált a Toyota Crownhoz, aztán elejtette a kalapácsot és elszaladt. Kis idő múlva lejött Cé Liu, és nyájas mosollyal elmagyarázta a két részvényesnek, hogy a Toyota Crown valójában nem is japán gyártmány, hanem egy kínai-japán vegyesvállalat terméke, és ennél fogva legalább 50 százalékban kínai. Fagylaltos Vang mindig megbízott Cé Liuban, és most is helyeselt: – így van, nem is japán gyártmány.

Fogtépő Jü hangjából azonban érződött a szilárd eltökéltség:

– Nincs olyan politikai kérdés, amely ne lenne rendkívül fontos, ezért nem szabad ötletszerűen közelítenünk hozzá. Meg kell tartanunk a kínai ötven százalékot, és meg kell semmisítenünk a japán ötven százalékot.

Fagylaltos Vang azonnal átállt Fogtépő Jü pártjára: – így van. Meg kell semmisítenünk az ötven százalékot.

Cé Liu holtsápadt lett, és azt gondolta magában, hogy ha valamit szét kellene verni a vaskalapáccsal, az ennek a két gazembernek a kemény koponyája. Nem merte szabadjára engedni indulatait a két főrészvényes előtt, ezért megfordult, és a sofőr felé rohant. – Verd szét! Verd szét most rögtön! – kiabálta.

Aztán dühtől vörösen visszament a székházba, miközben a sofőr fölemelte a kalapácsot, és hosszas habozás után lesújtott a szélvédőre. Fogtépő Jü elégedetten állt föl, és kézen fogta Fagylaltos Vangot:

– Most már mehetünk.

– De hogyan jutunk el odáig, ha nincs kocsink?

– Autóstoppal – felelte Fogtépő Jü. – Majd leintünk egy Sanghajba tartó német szedánt.

Így aztán a két hetvenéves üzleti mogul elindult az utcán, húzta a bőröndjét, és próbált leinteni egy taxit. Fagylaltos Vang nem fukarkodott Fogtépő Jü higgadt modorának dicséretével. Fogtépő Jü egyetlen rosszakaratú szót sem ejtett ki a száján, és így sikerült egy rendkívül gonosz dolgot elérnie. Fogtépő Jü bólintott, és így szólt Vanghoz: – A politikusnak nem kell rosszindulatúan beszélnie. Csak az egymással verekedő kis huligánok használnak szitokszavakat.

Fagylaltos Vang buzgón bólogatott, és amikor eszébe jutott, hogy ezt a csodálatos Fogtépő Jüt nemsokára ő kísérheti Japánba, előntötte a büszkeség. De aztán újra átgondolta a helyzetet, és halkán, szorongva megkérdezte: – Ha Japánban tüntetünk, nem fognak elvinni a rendőrök?

– Nem – nyugtatta meg Jü, és hozzáfűzte –, bár valójában, a lelkem mélyén azt szeretném, ha letartóztatnának.

– Miért? – döbrent meg Fagylaltos Vang.

Fogtépő Jü körülnézett, nem hallja-e őket senki, aztán halkán azt felelte: – Ha letartóztat a japán rendőrség, Kína minden bizonnal tiltakozni fog, és tárgyalásba kezd az érdekekben, az ENSZ pedig közvetít, és az egész világon megjelenik az újságokban a képünk, hiszen világhírűek leszünk, nemde?

Fagylaltos Vang értetlen arckifejezését látva Fogtépő Jü szájalomtól csöpögő hangon kérdezte: – Ugye, te semmit se szoktál érteni a politikából?

Kopasz Li nem tartozott Madame Lin VIP-ügyfelei közé. Több mint három év telt el, és ezalatt egyetlenegyszer sem volt randevúja Lin Hunggal; egyébként más nővel sem. Az utolsó szeretkezés lett a hattyúdaluk. Szung Kang halálhírére Kopasz Li úgy távolodott el Lin Hungtól egy szemvillanás alatt, mintha eleven tűz csapott volna ki a nőből. A meglepetés pillanatára következő lelkifurdalás pedig a teljes összeomlásba döntötte. Attól fogva impotens volt, vagy ahogyan ő mondta: – Elvesztettem a varázserőmet.

Ahogy Kopasz Li varázsereje nyomtalanul eltűnt, odalett a becsvágya is. A cégnél végzett munkája teljesen rutinszerűvé vált – kidobta a hálóját, behúzta, megszáritotta. Egyre inkább olyan lett, mint egy dekadens császár, akit már nem érdekel az uralkodás. Miután megszervezte Lin Hungnak a tofulakomát, az vezérigazgatói posztot átadta Helyettes Liunak.

Az igazgatóság átadásának dátuma 2001. április 28. volt. Aznap este Kopasz Li az aranyozott vécéjén ült, és a fali plazmatévéen nézte az Orosz Föderáció hordozórakétájának felbocsátását. Dennis Tito amerikai üzletember húszmillió dollárért befizetett az űrhajóra, és most űrruhát viselt, hozzáillő asztronautikus arckifejezéssel, és büszkén indult az űrkirándulásra. Amikor Kopasz Li a tükör felé fordult, meglátta saját hügyozó-szaró arckifejezését, és mintha egy friss virágszál után egy rakás tehéntrágyával szembesült volna. Nagyon nem tetszett neki a tükörképe, és arra gondolt, hogy ez az amerikai a világűrbe utazik, hogy ottan egyen-igyon, hügyozzon-szarjon, ő meg ezen a vécén pocsékolja el az éveit, ebben a poros kisvárosban. Azt mondta magában: – Nekem is ott a helyem.

Több mint egy évvel később a dél-afrikai internetkirály, Mark Shuttleworth szintén húszmillió dollárért váltott jegyet az orosz űrhajóra. Elmondta, hogy egy nap alatt tizenhatszor kerülték meg a földet, ezért mindennap tizenhatszor látta a napkeltét és a napnyugtát. Ezután Lance Bass amerikai popsztár jelentette be, hogy ő is fel akar repülni az űrbe. Ekkorra Kopasz Li olyan nyugtalan lett, mint hangya a forró serpenyőben, és türelmetlenül panaszkolt: – Már a harmadik szemét fog beelőzni.

Orosz egyetemistákat fogadott fel, akik a villájában laktak, ettek-ittak, s az volt a dolguk, hogy megtanítsák oroszul. Hogy gyorsabban csiszolja nyelvtudását, otthon nem volt hajlandó kínaiul megszólalni, csakis oroszul beszélt. Ez a szabály keservesen megnehezítette Cé Liu dolgát, amikor ugyanis havonta egyszer eljött a villába, hogy jelentést tegyen a cég ügyeiről, három óránál is

tovább tartott az, amit máskor húsz perc alatt lezavart. Kopasz Li nyilvánvalóan minden szavát megértette, de úgy tett, mintha nem tudna kínaiul, és megkérte a két orosz diákot, hogy fordítsanak le mindent oroszra. Miután végighallgatta az orosz mondatokat, Kopasz Li tünődve csóválta fejét, és rém szűkös orosz szókincséből próbálta kikeresni a válaszhoz a megfelelő kifejezéseket. Mivel nem találta meg a helyes szavakat, elnagyolt körülírásokkal próbálkozott, amelyeket az orosz egyetemisták visszafordítottak kínaira. Cé Liu döbbenetesen bámult, amikor a tolmácsolást hallotta, és sejtelve sem volt, Kopasz Li mit akar éppen tudatni vele. Kopasz Li is tisztában volt azzal, hogy nem sikerült megértetnie magát, de mivel fogadalmat tett, hogy meg se szólal kínaiul, nem engedte meg magának, hogy helyesbítse a tolmácsait. Ezért tovább kereste – sikertelenül – az odaillő orosz szavakat. A végére Cé Liu teljesen elfáradt, úgy érezte, mintha embernyelven próbálna beszélni egy állattal, vagy állatnyelven egy emberrel, és némán szidta magában Kopasz Lit: „A kurva kamukülföldi koponyádat!”

Miközben Kopasz Li az orosztanulással küszködött, a testét is edzeni kezdte. Előbb csak a konditeremben gyúrt, aztán már futott és úszott is, utána jött a pingpong, a tollaslabda, a kosárlabda, a tenisz, a foci, a bowling és a golf. Az edzésterve folyamatosan változott – minden tervet megunt, mielőtt letelt volna az első két hét. Ekkor már tiszta és önmegtartóztató életet élt, sőt, vegetáriánus lett, mint egy szerzetes. Ha éppen nem orosztanulással vagy testedzéssel foglalkozott, gyakran felidézte, milyen finom volt az a rizs, amit Szung Kang kiskorukban főzött. Amikor hangtalanul kimondta Szung Kang nevét, elfelejtette, hogy oroszul kell beszélnie, és liuvárosi nyelvjárásra váltott, úgy szavalta el a búcsúlevel utolsó sorát: – „Ha élet és halál választ el minket, mi akkor is testvérek maradunk.”

Kopasz Linek tizenegy étterme volt Liuvárosban, és mindet végigpróbálta, hátha valahol tudnak olyat főzni, mint Szung Kang

első sikerült rizsestálja volt. De nem tudtak. Mások vendéglőiben sem talált hasonlót. Sohasem sajnálta a borralalót, úgyhogy mindig letett száz jüant az asztalra, mielőtt fölállt és távozott, merthogy ez se volt Szung Kang-féle rizs. Persze minden liuvárosi főzött magának rizst otthon, és sokan meghívták Kopasz Lit, hogy kóstolja meg náluk, felér-e a főztjük a legendás Szung Kangéval. Kopasz Li egy ideig házról házra járt, és szorgalmasan kóstolgatott, de aztán már egyetlen pillantásra meg tudta mondani, hogy ez a rizs nem olyan. Ilyenkor letette a pénzt az asztalra, és fejcsóválva mondta: – Ez nem Szung Kang rizse.

Látván, hogyan mereng Kopasz Li a múltba, néhány élelmes liuvárosi lecsapott az üzleti lehetőségre. Akár a régészek, úgy ásták elő Szung Kang ereklyéit, és megpróbálták jó pénzért eladni Kopasz Linek. Egy szerencsés fiatal még a Sanghaj feliratú táskát is megtalálta, azt, amelyikkel Szung Kang útnak indult Liuvárosból – de aztán Róbor Csou kihajította a szemétre. Mikor Kopasz Li megpillantotta az útitáskát, nyomban ráismert, és megrohanták az emlékei. Végtelenül magányosnak érezte magát, amikor kezébe vette, aztán visszavásárolta húszezer jüanért.

Liuváros ettől fogva az ereklyekutatás lázában égett. Csakhamar felkutatták Szung Kang rengeteg holmiját, valódiakat is meg hamisakat is. Költő Csao például rálelt egy pár öreg, rongyos tornacipőre, és azt hurcolta magával mindenféle sportpályákra, edzőtermekbe, míg egy tenispályán meg nem találta Kopasz Lit. Csao áhítatosan maga elé tartotta a pár tornacipőt, és mézesmázos hangon odaszólt: – Főnök Li, Főnök Li! Rérlek, vess rá egy pillantást!

Kopasz Li megállt, ránézett a vén sárga dorkókra: – Mit jelentsen ez?

– Ez egy Szung Kang-ereklye – mondta behízselgőn Költő Csao. Kopasz Li elvette a cipőt, egy-két másodpercig nézegette, aztán

visszaadta: – Ez a cipő sosem volt Szung Kang lábán.

– Tény, hogy Szung Kang sohasem hordta – magyarázkodott sietve Költő Csao. – Én hordtam, hát nem emlékszel? Amikor kicsik voltunk, és én belétek rúgtam köríves lábsöpréssel, ez a cipő volt rajtam. Elsősorban Szung Kangot rugdaltam, másodsorban téged, ez tehát Szung Kang ereklyéjének számít.

Kopasz Li erre a pimaszságra felordított dühében, és ott helyben, a tenispályán tizennyolc köríves lábsöprésben részesítette Költő Csaot. Az ötvenes éveiben járó Csao tizennyolcszor terült el a földön, és minden porcikája sajgott. Kopasz Li addig rúgta, amíg bírta szusszal, és amíg egész teste verítékben nem úszott. Közben azt kiabálta: – A francba, de jól esik!

A büntetés folyamán Kopasz Li váratlanul rájött, hogy valójában a köríves lábsöprés a kedvenc testgyakorlata. Lenézett a fűben nyöszörgő Csaora, és intett, hogy keljen fel. Költő Csaonak csak annyi ereje maradt, hogy nagyokat nyögve felüljön. Kopasz Li megkérdezte: – Akarsz nálam dolgozni?

Költő Csao erre abbahagyta a nyöszörgést, felugrott, és boldogan kérdezte. – Mit kell dolgozni, Főnök Li?

– Személyi edző lennél – válaszolta Kopasz Li. – Megkapod egy középszintű vezető fizetését.

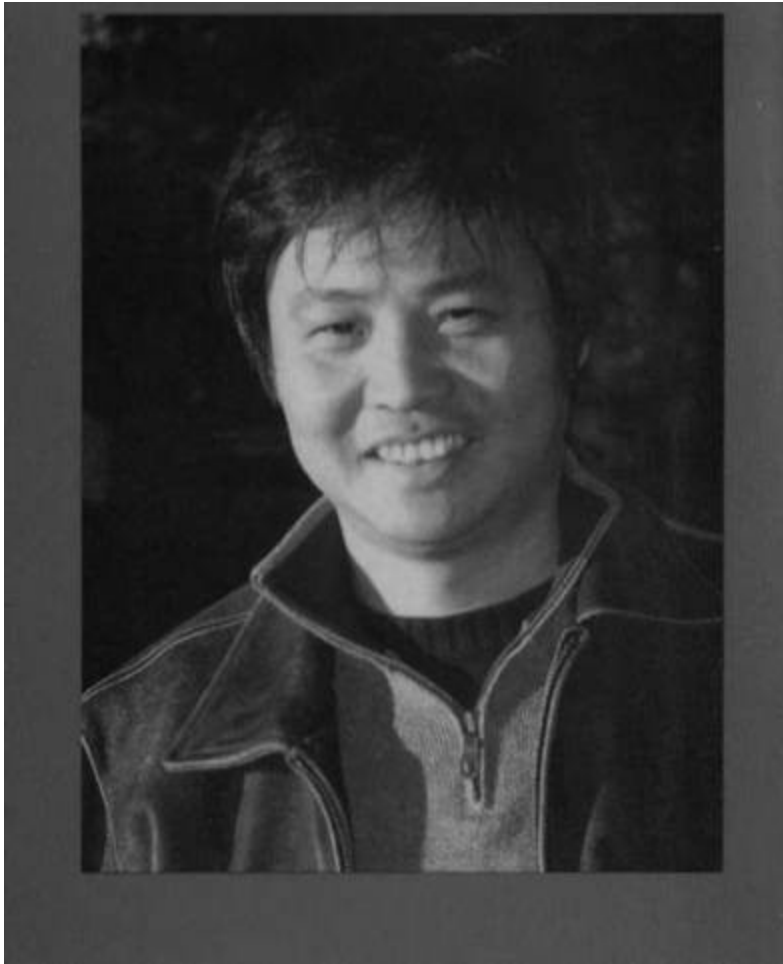
Így történt, hogy Költő Csaonak ugyan nem sikerült Kopasz Lire sózni az öreg tornacipőjét, viszont jól fizető álláshoz jutott nála mint személyi edzője. Attól kezdve térd- és könyökvédőt hordott, és még kánikulában is kipárnázott nadrágot meg dzsekit. Akár esett, akár fúj, ő ott állt a tenispálya fűvén, és engedelmesen várta, hogy Kopasz Li leterítse a köríves lábsöpréseivel.

Kopasz Li három éven át tanult oroszul, ezalatt nyelvtudása látványosan fejlődött. A testgyakorlás három éve során az erőnléte is napról napra jobb lett. Már csak hat hónap volt hátra, hogy elindulhasson az orosz úrközpontba, alapkiképzésre. Közeledett a

nap, amikor saját szemével láthatja majd a világűr. Vadul kergetőztek fejében a gondolatok. Amikor a nappalijában ült a kanapén, gyakran megfeledkezett az önmagára kirótt szabályról, és hol oroszul beszél, hol liuvárosi népnyelven.

Olyan szószátyár lett, mint egy vénember, és rászokott, hogy úgy szóljon a két orosz diákhoz, mintha ők lennének Szung Kang. Ujjain számlálva mondta: – Amikor ez az amerikai Tito felment az űrbe, magával vitt egy fényképezőgépet, egy videokamerát, egy lézerlemezt, meg a felsége és a gyerekei képeit. Amikor Shuttleworth Föld körüli pályára állt, magával vitte a családjáról meg a barátairól készült fotóit, azonkívül egy mikroszkópot, egy notebookot és egy DVD-t. – Ekkor Kopasz Li fölemelte mutatóját, és bejelentette, hogy a kínai Kopasz Li csak egyvalamit visz fel magával a világűrbe. Hogy mit? Hát Szung Kang hamvait. Kopasz Li kinézett a teraszra nyíló ajtón, látta a tündöklő távoli eget, és romantikusan fénylő szemmel kinyilatkoztatta, hogy Föld körüli pályára szeretné juttatni Szung Kang hamvait, s így a bátyja mindennap tizenhat napkeltét, tizenhat napnyugtát láthat majd. Ekképp fog utazni Szung Kang időtlen időig a Hold és a csillagok között.

– És attól a perctől kezdve – szólalt meg Kopasz Li egyszer csak oroszul – földönkívüli lesz az én Szung Kang testvérem!

JÜ HUA 1960-ban született Hang-csóban, a kínai Csöcsiang tartomány fővárosában. Fogásznak készült, de 1983-ban írói pályára lépett. Mao Ce-tung kulturális forradalma idején volt gyermek, legtöbb elbeszélésének és regényének alapanyagául ez az időszak szolgál. Az egyik legismertebb és legelismertebb ma élő kínai író, műveit számos nyelvre lefordították, 2002-ben James Joyce-díjat kapott.

Tartalom

ELSŐ RÉSZ

1. FEJEZET
2. FEJEZET
3. FEJEZET
4. FEJEZET
5. FEJEZET
6. FEJEZET
7. FEJEZET
8. FEJEZET
9. FEJEZET
10. FEJEZET
11. FEJEZET
12. FEJEZET
13. FEJEZET
14. FEJEZET
15. FEJEZET
16. FEJEZET
17. FEJEZET
18. FEJEZET
19. FEJEZET
20. FEJEZET
21. FEJEZET
22. FEJEZET
23. FEJEZET
24. FEJEZET
25. FEJEZET
26. FEJEZET

MÁSODIK RÉSZ

27. FEJEZET
28. FEJEZET
29. FEJEZET

[30. FEJEZET](#)
[31. FEJEZET](#)
[32. FEJEZET](#)
[34. FEJEZET](#)
[35. FEJEZET](#)
[36. FEJEZET](#)
[37. FEJEZET](#)
[38. FEJEZET](#)
[39. FEJEZET](#)
[40. FEJEZET](#)
[41. FEJEZET](#)
[42. FEJEZET](#)
[43. FEJEZET](#)
[44. FEJEZET](#)
[45. FEJEZET](#)
[46. FEJEZET](#)
[47. FEJEZET](#)
[48. FEJEZET](#)
[49. FEJEZET](#)
[50. FEJEZET](#)
[51. FEJEZET](#)
[52. FEJEZET](#)
[53. FEJEZET](#)
[54. FEJEZET](#)
[55. FEJEZET](#)
[56. FEJEZET](#)
[57. FEJEZET](#)
[58. FEJEZET](#)
[59. FEJEZET](#)
[60. FEJEZET](#)
[61. FEJEZET](#)
[62. FEJEZET](#)
[63. FEJEZET](#)
[64. FEJEZET](#)

65. FEJEZET

66. FEJEZET

67. FEJEZET

68. FEJEZET

69. FEJEZET

70. FEJEZET

71. FEJEZET

72. FEJEZET

73. FEJEZET

74. FEJEZET

75. FEJEZET

76. FEJEZET

EPILOGUS